

Giới thiệu Tiểu Tà Thần

Dương Tiểu Tà nhỏ tài cao, i mình có thần công hộ thể nên đại náo Phi Long Bảo đã bại quân hùng còn cướp đi trái tim của con gái bảo chủ là Vi Diệu Cẩm. Đọc Tiểu Tà Thần để chứng kiến những phe đấu trí đấu lực vô cùng gay cấn giữa Dương thiếu hiệp và quần ma giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Hỏa táng lão quái nhân

Miếu Lão Quân không phải là nơi thờ cúng mà chỉ là một địa danh. Không ai biết địa danh này có từ lúc nào, chỉ biết đó là một nơi hiểm yếu dưới chân núi Liên Sơn.

Vùng đất này tuy ở ngoài ven thành, nhưng rất náo nhiệt, vì đó là Gia Cốc quan, một cửa lớn của Vạn lý trường thành.

Tường cao sừng sững, cùng với Ngọc môn quan và Sanh tử quan đều là chỗ tiếp giáp với Trung Nguyên và vùng sa mạc.

Xưa nay, người dân trong vùng thường nói:

“Ai đi qua Quan Gia Cốc thì hai dòng nước mắt chảy không ngừng”. Nơi đây lúc nào bụi cát cũng ngất trời, khí hậu vô cùng khắc nghiệt không thể chịu nổi.

Tuy vậy, cách Miếu Lão Quân chừng dặm, dưới chân núi Liên Sơn dân cư rất đông đảo. Số dân cư này toàn là dân săn bắn tập trung. Ngoài ra, còn có những người Trung Nguyên thường lai vãng.

Ở vùng đất chết này có một tiểu thị trấn nằm dưới chân núi, đỉnh núi cao chọc trời.

Núi cao, tuyết trắng phủ đầy, gió rít run người ...

Đứng xa trông như một ngọn núi bao mờ. Tuy nhiên, ánh nắng vàng dội xuống, phản chiếu đủ sắc màu, vẻ đẹp khiến người ta phải say mê.

Từ trên núi cao có một thác nước đổ xuống, tiếng dội như ngàn vạn quân hò reo, đêm ngày bất tuyệt.

Dưới chân thác nước là một hồ nước xanh không thấy đáy.

Hồ nước này tên là hồ Một Tháp. Hồ Một Tháp mang cái tên đẹp, nhưng lại chứa đựng một sự kinh hoàng trong dân chúng. Vì đó là nơi con người bất khả xâm phạm. Nước lạnh thấu xương, đáy hồ như vô tận, ngoài ra nguồn thủy lưu từ trên núi chảy xuống sức mạnh tạo thành những cuộn sóng xoáy tròn không bao giờ dứt.

Bởi vậy, hồ Một Tháp là nơi nguy hiểm ít ai dám tới. Ai đã rui ro té xuống đây chỉ có chết mà thôi.

Người ta đồn đãi quanh bờ hồ có rất nhiều ma quái do vong hồn những kẻ chết oan báo oán. Dân địa phương ai cũng cho là nơi này là cấm khu của tứ địa, nên không bao giờ dám ghé mắt đến.

Ấy vậy mà lại có người không sợ chết. Kẻ đó đã dám tìm đến gần hồ Một Tháp để cư trú.

Thật vậy, về hướng Tây Nam hồ Một Tháp, địa thế hơi bằng phẳng hơn, có một túp nhà nhỏ lợp lá, nom đã cũ kỹ. Xung quanh nhà có hàng rào, nhưng đã ngã sập, một đôi chỗ loài dây leo đã bò lên.

Mái nhà xiêu vẹo vì đã trải qua mưa gió nhiều năm. Chỉ thấy rõ, trước cửa trúc có gắn một cái bảng nhỏ, viết mấy chữ “Thông Thục Tiểu Trúc”. Nét chữ đã mờ phai.

Chữ ngoằn ngoèo, siêu vẹo, nét bút giống như người điên biểu diễn tính chất điên khùng của họ vậy.

Mùa thu đã đến ...

Lá vàng rơi lác đác ...

Mặt trời ngả về chiều ...

Bỗng bên ngoài túp nhà lá có tiếng nói rất lớn. Tiếng nói lạnh lạnh của một gã đồng tử:

– Ta về rồi! Mau mở cửa tiếp ta đi! Ta mệt quá rồi ...

Không có một tiếng đáp lại. Bồn bệ im lặng. Chỉ thấy đằng xa có một thiếu niên phóng mình chạy đến, vừa chạy vừa kêu, hướng về bên trong túp nhà lá.

Chàng thiếu niên vẻ mặt rất tự đắc, một tay cầm một bọc đồ ăn khá lớn, một tay cầm một bầu rượu đầy, trạc mười lăm tuổi, tướng diện khôi ngô, trên đầu cột tóc trái đào, mình mặc quần áo màu tím, lưng thắt khăn trắng, chân đi dép đen, vai áo có hai miếng vá.

Tuy y phục hơi cũ, nhưng có vẻ sạch sẽ, miệng tươi cười nhưng rất tinh quái, biểu lộ một tánh tình hồn nhiên, lanh lẹ và trí dũng.

Con người gã có dáng dấp kỳ lạ, nhưng không kỳ lạ bằng cái tên của gã là Dương Tiểu Tà.

Gã chưa vào đến nhà mà đã cười hí hí cọt đùa giống như một đứa trẻ vừa được phần thưởng đem về khoe với cha mẹ vậy.

– Lão đầu tử? Làm cái gì mà suốt ngày cứ nằm trong nhà? Tôi đã về rồi mà sao lão không ra hỏi thăm một tiếng?

Chỉ nghe lời nói của gã, ai cũng nghĩ rằng gã là một đứa trẻ vô giáo dục. Tại sao gã gọi lão già trong nhà bằng lão đầu tử?

Thực ra không đơn giản như vậy. Lão già này là một người mai danh ẩn tích, không muốn mọi người biết lão là ai. Lão đã buộc Dương Tiểu Tà gọi lão như vậy.

Trong túp nhà lá này chỉ có hai người, một già một trẻ. Thời gian đã trôi qua đằng đằng bao nhiêu năm, giữa hai con người kỳ quái này.

Cũng như nhiều bữa khác, hôm nay Dương Tiểu Tà vẫn nét mặt vui tươi, hai tay vung lên, thân mình như con đại bàng, đánh thoát một cái đã bay qua khỏi tường rào, đứng trong sân túp nhà lá.

Gã gọi to:

– Lão đầu tử! Nếu lão không ra đây thì ta ...

Vẫn im lặng không có tiếng trả lời.

Dương Tiểu Tà cười nói:

– Được! Vậy thì gói thịt chó này ta có quyền ăn hết, không để dành cho lão.

Ha ... ha ...

Vừa nói, gã vừa móc ra mấy miếng nhai ngon lành, và kê bầu rượu vào miệng uống mấy hớp.

Hắn lại cười lớn, tiếng cười vang đi rất xa.

– Ha ... ha ... hảo tửu ...

Cử chỉ của gã muốn trêu chọc lão già trong nhà, tại sao gã đã đem rượu thịt về mà không ra đón.

Nhưng gã đã ăn hết ba miếng, và uống hết ba hớp rượu, vẫn không thấy lão già đâu.

Thật là chuyện khác thường, không giống như mọi bữa. Dương Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Có chuyện gì rồi?

Dương Tiểu Tà mọi khi thường lấy chuyện này làm trò chơi, trêu chọc lão già, nhưng hôm nay có vẻ không linh nghiệm, nên gã buồn bã than:

– Có lẽ nào lão đầu tử không có trong nhà? Nếu vậy cũng được. Ta khỏi tốn kém gói thịt chó này. Không có lão thì ta càng đầy bụng.

Dương Tiểu Tà mở hé cửa ra, lộ đầu nhìn vào trong, trông thấy lão già đang nằm ngủ say trên giường. Gã lớn tiếng:

– Té ra lão đầu đang ngủ say. Được! Ta ăn hết!

Gã nói rất to. Cốt ý muốn nhìn thấy lão già từ trên giường nhảy xuống cướp gói thịt chó của gã.

Nhưng chuyện không xảy ra như vậy. Lão già vẫn nằm im, như một xác chết.

Gã cau mày:

– Tại sao hôm nay kỳ lạ như vậy?

Qua một lúc, gã nheo mắt nghĩ thầm:

– Mọi hôm ta đều ghẹo lão, hôm nay có lẽ lão muốn ghẹo ta chăng?

Nghĩ như vậy, Dương Tiểu Tà đắc ý nói lớn:

– Lão đầu! Đừng có làm trò đùa.

Vừa nói, gã vừa đi từng bước đến gần chiếc giường của lão già, cười hi hi ...

Lão già vẫn không nhúc nhích, chỉ thấy râu tóc bạc phơ, mình mặc áo màu xanh, da nhăn, má hóp, tướng mạo giống như một người bệnh nặng. Giương mắt của người chết.

Dương Tiểu Tà đưa tay sờ vào mũi, vào ngực, nói:

– Làm sao rồi? Lão đầu bệnh sao?

Lão già vẫn nằm yên ...

Dương Tiểu Tà mở to đôi mắt lăm lăm:

– Chết rồi? Tại sao kỳ vậy? Chẳng lẽ muốn chết thì chết? Không biết lão có làm trò gì không? Ồ ... mặc lão ...

Gã quay lưng uống thêm một hớp rượu, rồi bước tới để bầu rượu và gói thịt chó lên bàn, kéo chiếc bàn đến gần đầu giường, quỳ xuống, lấy tay chà lên hai lỗ mũi, đôi mắt nhìn chòng chọc vào lão già từ chân đến mớ tóc bạc.

Gã khăn vãi:

– Lão đầu! Hãy hưởng vài miếng thịt chó này rồi sẽ đi châu Diêm vương cũng chưa muộn.

Bỗng, đôi mắt hần mở to lên:

– Phạch! Phạch! Phạch!

Gã đưa hai tay tát mạnh vào hai má của lão già hét:

– Lão đầu từ! Không ngờ có ngày hôm nay thân xác lão lọt vào tay ta. Đã mười mấy năm nay, ngày nào lão cũng hành hạ, đánh đập ta rất khổ sở. Hôm nay đã tới phiên ta rồi.

Lúc đầu gã có vẻ giận dữ, nhưng sau đó gã lại cười khoái trá, chứng tỏ tâm trạng của gã thay đổi rất bất thường.

Gã cười lớn, hai tay đập vào hay gò má lão già:

– Lão đầu! Lão chết không đúng lúc!

Vừa nói, gã vừa đánh mạnh vào mặt ông lão mỗi lúc một nhanh hơn.

Thực ra, Dương Tiểu Tà đã sống chung với lão già này trong túp lều tranh khá lâu, lẽ nào trong lúc từ biệt lại không có chút vui buồn?

Chỉ vì Dương Tiểu Tà là đứa trẻ thông minh lại có chút ít tà khí, không ai có thể qua mặt gã được.

Gã làm vậy chính là vì gã không tin lão già chết thực, mà chỉ là một trò chơi gạt gẫm gã thôi.

Tuy gã là đứa trẻ thông minh, nhưng lại không lo chuyện tập võ công, suốt ngày chỉ ham chơi, lừa gạt kẻ khác.

Chính lão già này cũng nhiều lần bị gã phỉnh gạt để làm trò đùa. Nên hôm nay gã biết chắc lão già đã lừa gạt gã để thử thách.

Bình thường trong túp nhà này, một già một trẻ luôn luôn có chuyện lừa gạt lẫn nhau để đấu trí. Hôm nay quả là một cuộc chơi quyết liệt.

Dương Tiểu Tà đánh lão già một lúc, cười hi hi:

– Lão đầu! Ta không phải muốn đánh lão đâu, nhưng mà lúc lão còn sống rất ranh mãnh, độc ác. Bây giờ lão chết xuống Diêm vương, e rằng tội lỗi của lão không bỏ qua được, phải bị Diêm vương cưa xương nấu dầu đấy.

Ta đánh lão ta cũng đau lòng, nhưng chắc chắn Diêm vương sẽ tha tội cho lão vì những tội ác của lão trên dương thế này đã được ta báo oán xong.

Gã tiếp.

– Lão đầu! Ta chỉ hy vọng ông hiểu rõ được lòng ta. Cứ yên tâm báo lại với Diêm vương là tội lỗi của lão đã được Dương Tiểu Tà xử lý rồi. Từng bữa

ta sẽ đốt nhang cầu khẩn Diêm vương nể mặt ta bỏ qua tội lỗi của lão.

Nói xong, Dương Tiểu Tà chấp tay sau lưng, chạy tới chạy lui, lúc than thở, lúc vui cười, có lúc lại lắc đầu:

– Lão đầu hãy chờ đợi để ta xem còn có gì dặn dò nữa hay không đã.

Im lặng một lúc, gã nói:

– Được rồi! Cứ tự ý đi.

Gã đến bên bàn cầm bút mực ...

Đây là lần thứ hai trong cuộc đời, bàn tay của Dương Tiểu Tà mới dính lại mực.

Gã hét lên một tiếng, đưa tay viết nhanh như bay, như có thần bút phụ vào.

Trên mặt giấy xuất hiện những dòng chữ ngoằn ngoèo như côn trùng, như vẽ bùa ma. Viết xong, Chính Dương Tiểu Tà cũng không biết được hấn viết cái gì.

Tấm bảng treo trước nhà chính tay gã đã viết ở lần cầm bút thứ nhất. Lúc đó, gã loay hoay mãi đến ba ngày mới viết xong. Lần này gã chỉ vun bút một lúc đã đầy cả một tấm giấy lớn.

Viết xong, gã chạy đến trước giường ông lão, nói:

– Không xong rồi! Ông chưa kịp nói gì đã bỏ đi, luôn cả Liên sơn đạo sĩ cũng chưa kịp mời đến. Bây giờ chỉ có Dương Tiểu Tà làm thay ông ta được rồi. Bản viết này tiền chân ông tuy không đẹp nhưng đã ghi hết các bí ngữ. Ông phải từ từ nghiền cứu, tương lai cũng sẽ tìm ra tâm ý. Ta không được học nhiều nên viết không ra gì, xin tha thứ.

Gã than thở một lúc, lấy bản viết xếp lại, nhét vào miệng lão già, rồi chấp tay niệm Phật.

Gã khóc ra nước mắt, nhưng trong lòng không chút bi ai. Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc.

Gã nói:

– Lão đầu! Tại sao ông nhăn tâm như vậy? Ông bỏ ta lại đây rất cô đơn. Một ngày sống trên thế gian không chỗ nương tựa thì làm sao sống được? Lão đầu! Tuy ông hành hạ, đánh đập ta hàng ngày nhưng ta vẫn thấy rằng ông rất thương ta. Bây giờ không có người hành hạ, đánh đập ta nữa, ta buồn lắm.

Dương Tiểu Tà vừa nói xong, chạy ra cửa, ngay lúc đó lão già nằm trên giường rón rén cựa mình.

Rõ ràng lão già giả chết, dùng một công phu tuyệt học, bẻ khí để gạt Dương Tiểu Tà, dò xét tâm ý của gã.

Lão không dám cử động mạnh, sợ phát ra tiếng động làm Dương Tiểu Tà biết được. Nhưng lão cảm thấy hai gò má ê ẩm.

Lão đưa tay sờ hai gò má, than thầm:

– Tiểu tử này hạ thủ rất độc, không chút lưu tình ... Nhưng như vậy cũng được, gã không biết ta giả chết, gã đã bộc lộ thương tâm, hình như sự thật. Nhưng ... có phải gã lắm ... hay cố ý làm cho ta bỏ ý định lừa gạt của ta đối với gã ... Ôi! Ta lừa gạt gã cũng chỉ để làm cho gã hồi tâm suy nghĩ, cố gắng rèn luyện võ công mà thôi. Không ngờ gã lại đánh ta đến sưng cả hai gò má, với lời lẽ biện luận vô cùng quái dị. Không biết gã còn tiếp tục làm gì nữa đây. Đã vậy, ta phải giả chết đến cùng thử xem sao.

Lão già càng nghĩ càng có cảm giác thỏa mãn trước hành động quỷ quái của Dương Tiểu Tà.

Vừa nghĩ đến đây thì Dương Tiểu Tà đã quay vào. Lão già lập tức bẻ khí nằm yên.

Dương Tiểu Tà đưa mắt quan sát lão già một lần nữa, rồi bảo:

– Lão đầu! Ông chết thật không đúng lúc. Mùa này thời tiết đang lạnh. Ông phải mặc thêm quần áo, mà còn phải dùng củi khô đốt cho ấm thân.

Giọng nói của Dương Tiểu Tà rất chân thật.

Lão già nghe xong than thầm:

– Thôi rồi! Tiểu tử này tại sao phải suy nghĩ như vậy. Gã định dùng hỏa thiêu thì còn gì gạt gã được nữa. Trò chơi này thật xui xẻo ...

Chẳng bao lâu, Dương Tiểu Tà đã thay quần áo cho ông lão, lấy rượu rửa sạch mình mẩy. Trong lúc làm việc này, miệng gã luôn luôn ca hát, không có gì buồn bã cả.

Lão già cảm thấy rất kỳ quái, than thầm:

– Dương Tiểu Tà! Ta không biết phải làm thế nào để thấy được nỗi thương tâm và đau khổ của lòng nguoi. Rốt cuộc, ta vẫn thấy nguoi là đứa trẻ không biết buồn đau, khổ sở ...

Dương Tiểu Tà đã lau toàn thân của lão già, mặc mấy lần quần áo, rồi lấy ra bốn hột xí ngầu, nói:

– Lão đầu! Bữa nay thuận tay thử bói một lần. Nếu được số tốt, ta sẽ chôn cất lão tử tế, bằng không, ta chỉ lấy lửa đốt xác rồi ném xuống hồ Một Tháp là xong.

Như vậy, lão không làm phiền ta nhiều.

Nói xong, Dương Tiểu Tà cầm hột xí ngầu ném xuống đất nói:

– Bắt đầu!

Ba hột xí ngầu quay tít. Lúc dừng lại thì thấy một hột sáu nút, một hột ba nút, và một hột một nút.

Gã lắc đầu, kêu khổ:

– Mẹ kiếp! Lại là số mười.

Gã thất vọng, đôi mắt ứa lệ như một tên cờ bạc thua đã cầm hết đồ đạc.

Gã là một tên đại bộm về cờ bạc. Công phu ném xí ngầu của gã đã luyện đến mức tinh vi, thuộc vào hàng đệ nhất thiên hạ. Gã muốn cho xí ngầu ngã về số mấy cũng được. Chính vì vậy mà trước cửa nhà gã gắn tấm bảng đề bốn chữ “Thông thực tiểu trức” để phô trương cái tài nghệ hiếm có đó. Gã bày trò để lừa gạt lão già.

Gã lượm ba hột xí ngầu bỏ vào túi, nói:

– Xin lỗi lão đầu! Hôm nay không phải ngày tốt. Nếu có cờ bạc chắc chắn sẽ thua. Như vậy, lão ráng chịu thống khổ một chút là xong chuyện. Ta phải lập tức siêu độ cho lão.

Gã ôm lão già như ôm một khúc củi đưa ra trước sân, dựng đứng tại một gốc cây, nói:

– Lão đầu! Lão muốn ta luyện phi đao không? Nếu ta không biểu diễn thì từ nay lão xuống âm phủ không còn cơ hội nào để xem đoạn “Tinh hải phi đao” này nữa.

Tiếng nói vừa dứt, thân mình Dương Tiểu Tà đã uốn cong một bên, dùng chiêu “Trường hồng quán nhật” phóng mình lên như một con chim én.

Hét lên một tiếng rất lớn, thân hình gã trong tư thế rất đẹp, đáp xuống giữa sân, và nói:

– Lão đầu! Bây giờ thì ta biểu diễn cho lão xem. Trước đây nhiều lần lão bắt ta biểu diễn chương lực, lần này ta biểu diễn phi đao.

Gã thò tay vào túi lấy ra mấy ngọn phi đao nhỏ và mỏng như lá liễu, nhìn lão già:

– Lão đầu! Lâu nay lão chê ta lười biếng, không chịu luyện võ công. Lần này nếu có xâm phạm đến thân xác của lão thì đó chỉ là vì sự sơ sót, không cố ý. Bây giờ lão là một thầy ma, như vậy lão đâu còn sợ chết.

Lão già tuy nghe được lời nói của Dương Tiểu Tà, nhưng vẫn cứ nhẩn nại, bề khí không cử động.

Dương Tiểu Tà quay mình một vòng, vung tay lên, phi đao loang loáng bay xa.

– Phụt!

Chiếc phi đao thứ nhất mỏng như chiếc lá bay cắm sát nơi vùng tóc bạc của lão già, ghim vào thân cây rất chính xác.

Gã reo lên:

– Không sai! Không sai! May mắn không làm hại đến xác chết của lão.

Lập tức, gã tiếp tục phóng ra một lúc bảy chiếc phi đao. Thân mình Dương Tiểu Tà bay lên, đáp xuống như một cánh bướm, biểu diễn nhiều cách khác nhau.

Cho đến chiếc phi đao thứ bảy, gã reo to:

– Ngưng rồi!

Gã phi thân xuống mặt đất, cảm giác thất vọng.

Chỉ thấy hai cây phi đao cuối cùng đâm gần mái tóc lão sai mất một ly, suất cắt đứt lỗ tai.

Gã nói lớn:

– Xin lỗi! Xin lỗi! Chuyện này đối với ta rất bình thường, nhưng thường ngày lão đã mắng ta nhiều lần, chê ta luyện phi đao không giỏi, ngày sau ra giang hồ không thể kiếm cơm ăn. Hôm nay lão còn khen chê gì nữa chứ? Vậy là lão an lòng nơi âm phủ rồi. Ta thì chẳng thù oán ai, cũng không ai thù oán ta. Môn phi đao này chỉ để làm trò vui cho thiên hạ thôi, lão có biết không?

Gã nhổ hết các cây phi đao, chỉ để thừa lại một cây cuối cùng găm sát mái tóc bạc phơ của lão già.

Bỗng gã khoái chí, nói lớn:

– Phải rồi! Ta quên nói cho lão biết, lão không cần đến địa ngục, chỉ cần ta bắt lão biến thành hòa thượng là lão sẽ được đến Tây thiên, yết kiến Phật Như Lai rồi.

Gã cầm lưỡi dao.

– Xạch ... Xạch ... Xạch ...

Bàn tay gã rất lẹ, phút chốc đã cạo đầu ông lão đến sạch bóng.

– Phạch! Phạch!

Dương Tiểu Tà đánh hai bàn tay vào đầu ông lão, cười nói:

– Thấy sợ ông vẫn còn rất tròn.

Sau đó, Dương Tiểu Tà lấy dầu xoa vào đầu trọc lão già đến nhẵn bóng, rồi cười lên khoái trái:

– Được rồi, Ta cũng không còn nhìn ra lão đầu nữa. Phật Như Lai nhất định sẽ tưởng rằng lão là đệ tử của Thiếu Lâm đấy.

– Phạch!

Gã đánh thêm vào đầu lão già một cái nữa, rồi nói:

– Xong rồi! Chúng ta phải cử hành lễ an táng.

Dương Tiểu Tà lượm một số củi khô chất ngoài sân, ôm lão già bỏ lên đồng củi, quay vào nhà lấy chén đĩa, nôi, bỏ thịt chó vào một cái đĩa.

Tất cả chuẩn bị xong, gã bày ra trước mặt lão già, lấy nhang đốt cắm dưới đất, lạy bốn lạy, rồi thuận tay uống lên chén rượu, sau đó cầm chiếc nôi lên, lấy cây gỗ:

– Tung ... tung ... tung ...

Nét mặt gã rất trang nghiêm khi gõ đậy nôi.

Bấy giờ đã quá nửa đêm.

Gã vụt la lên:

– Hỏa táng! Lão đầu! Lão siêu thoát đi!

Gã lấy số rượu còn lại, đổ lên đồng củi, đốt lửa lên, chuẩn bị hỏa thiêu lão già.

Lão già vẫn không cử động. Dương Tiểu Tà cũng không nhúc nhích.

Dương Tiểu Tà nhíu mày:

– Ô! Có đúng lão đã chết thật hay không?

Ngọn lửa đã cháy đến quần áo của lão già, lòng Dương Tiểu Tà cảm thấy lo lắng hồi hận, tay chân gã luống cuống.

Bỗng lão già đứng dậy, nhảy ra khỏi đồng lửa, nhìn về phía Dương Tiểu Tà phóng tới.

Dương Tiểu Tà kinh hãi, vừa chạy vừa la lên:

– Ma ... ma ... ma ...

Lão già rụt theo bén gót ...

Lúc đầu Dương Tiểu Tà tưởng là thấy ma, chạy trốn rất lẹ, nhưng sau đó gã quay lại nhìn thấy lão già hai tay đập tắt ngọn lửa trên mình, nên gã bớt sợ, nói:

– Lão đầu! Té ra ông giả chết. Ta tưởng rằng ông đã biến thành thầy ma. Bây giờ đừng có rụt theo nữa. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Lão già hét:

– Nghịch tử! Ta giả chết thử xem. Không ngờ người đối xử thân xác ta như vậy.

Lão già vừa giận dữ, đuổi theo.

Một người trước, một người sau đuổi nhau khắp chân núi.

Dương Tiểu Tà ngoái đầu lại:

– Lão đầu! Tôi không cố ý hủy hoại thể xác của ông. Ông không thấy tôi khóc đến đỏ con mắt hay sao? Đồng thời, tôi cũng sợ ông xuống âm phủ bị trừng phạt, nên phải đánh ông. Ông phải hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi chứ.

Lão già vừa đuổi theo, vừa hậm hực:

– Tiểu tử, ai cần người khóc? Người lấy ơn trả oán ... Mọi ngày ta đối xử với người như thế sao?

– Mọi ngày thì ông đánh tôi sưng cả mặt. Cơ hội này tôi không lột da ông là may mắn rồi. Lão đầu! Như vậy không nên trách tôi, mà phải thấy rõ lòng thương của tôi.

Lão già hét:

– Câm miệng! Chính người dùng biện pháp này chỉ vì thấy ta chưa chết, nên cố ý đùa cợt ...

Dương Tiểu Tà cãi lại:

– Ông đừng nói vậy. Nếu tôi không dùng cách đó thì còn biết dùng cách nào hơn. Nếu ông chết thật, Tiểu Tà này làm sao sống trên thế gian đây. Ông nghĩ xem, có chuyện nào ông giao phó mà tôi không làm tròn.

Tuy nói vậy, nhưng Dương Tiểu Tà vẫn thấy năn nỉ không xong, vì lão già chưa hết cơn giận dữ, nên tiếp tục chạy nhanh.

– Tiểu tử! Dù sao người cũng không được cạo đầu ta làm hòa thượng.

Dương Tiểu Tà nói tiếp:

– Lão đầu! Nếu ông không muốn làm hòa thượng thì bị lửa đốt cũng thành hòa thượng. Vậy không phải cùng một lúc cạo đầu sao?

Lão già hét:

– Tiểu tử! Người đã lấy thân xác ta làm trò chơi trên cột.

Dương Tiểu Tà nói:

– Không phải như vậy đâu. Chỉ vì tôi không muốn ông chết xuống địa ngục.

Tôi làm như vậy tất cả cũng vì muốn cứu ông.

Dương Tiểu Tà nghĩ đến câu chuyện vừa rồi muốn cười lên, nhưng chỉ vì lúc này không được phép cười.

Lão già nói:

– Ta không cần tìm hiểu ý người ra sao, nhưng hôm nay nhất định ta phải đánh người một trận.

Tiếng nói của lão già có vẻ nghiêm trọng, nhưng Tiểu Tà thấy lão không chịu bỏ qua, nên cũng không nhin.

Gã nói:

– Lão đầu! Tôi làm tất cả cũng vì ông! Ai ngờ ông giả chết gạt lấy nước mắt của tôi. Từ khi hiểu biết đến nay tôi chưa khóc ai. Ông là người thứ nhất tôi đã khóc, ông vẫn chưa vừa lòng hay sao? Đừng có nói cạo trọc đầu, dù cho người khác cạo trọc mười cái đầu như vậy tôi vẫn không khóc một tiếng. Thôi được rồi!

Nếu ông có bản lĩnh thì cứ đuổi theo tôi. Chỉ cần ông bắt được tôi, tự ý ông muốn làm gì cũng được.

Dương Tiểu Tà cậy có tài chạy giỏi hơn ai hết, không dùng khinh công mà chạy như bay. Đó là do thiên phú tự nhiên. Từ lúc nhỏ gã đã chạy cho người ta đuổi theo, nhưng chưa một ai bắt kịp gã. Gần đây, lão già lại dùng kim châm độ huyệt, phương pháp đã thông huyệt đạo, làm cho gã không giống người bình thường, không thở bằng mũi mà bằng lỗ chân lông. Vì vậy trong thiên hạ không có người nào chạy mau hơn gã được.

Lão già giận hét:

– Tiểu tử! Ngươi mới học được chút đỉnh đã khoe khoang. Ta phải bắt ngươi đem về đánh một trận nên thân để ngươi thấy được trời cao đất rộng.

Lão già vận dụng chân khí, lập tức phóng mình về hướng Dương Tiểu Tà, tay phải vung lên “Đại tứ chỉ” dùng cách không điểm huyệt, nhắm vào đùi sau chân trái của Dương Tiểu Tà điểm tới.

Dương Tiểu Tà cảm giác thân mình rung động, đằng sau chân trái tê liệt, nên đã chậm một bước, bị lão già truy đến gần hai bước.

Lão già tiếp tục dùng phương pháp cách không điểm huyệt ép đến gần.

Dương Tiểu Tà bị điểm huyệt Khúc tuyền tê cứng. Hai lần cảm giác không ổn, gã tính quay thân chạy tiếp, nhưng không may đã đến trước bờ suối, nơi này là chỗ tận cùng.

Lúc trước, gã đã từng nhảy theo dòng suối mà xuống, nhưng lần này vì chân bị điểm huyệt, gã có chút ít sợ hãi.

Gã nghĩ thầm:

– Tại sao lại chạy vào con đường này. Thật là xui xẻo!

Tiểu Tà thấy chỉ chậm một bước là bị lão già ném kim châm tới điểm huyệt.

Gã chỉ còn có cách liều mạng hướng về phía núi cao chạy tới.

Nhưng một luồng hào quang phóng tới, huyệt Khúc Tuyền của gã đã bị kim châm trúng.

Dương Tiểu Tà cả kinh, quay thân lại vung ra một chưởng.

Một cây phi đao bắn vào vai phải của lão già.

Lão né qua bên trái, tay phải dùng chỉ công đánh qua.

Vèo!

Phi đao bị đánh trượt đi. Tức thì lão già tung ra bảy cây kim châm, chia nhau hướng về các huyệt đạo Dương Tiểu Tà bắn tới.

Dương Tiểu Tà cảm thấy huyệt Khúc tuyền tê cứng, thân thể lão đảo mấy lần.

Gã định tiếp tục chạy về bên phải, tức thì một bàn tay đã nắm được đầu tóc gã, làm cho gã không còn nhúc nhích được, tê liệt nằm xuống đất.

Lão già cười lớn:

– Ha ... ha ... muốn bắt được ngươi không phải dễ dàng gì.

Dương Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông dùng ám toán bắt người ta, như thế có gì là anh hùng đâu?

Lão già nói:

– Nếu ta không làm như vậy thì bắt ngươi sao được?

Dương Tiểu Tà lắc đầu:

– Đó không phải là bản lĩnh chân chính. Có gì mà ông đắc ý? Ông còn dám tự xưng là đại hiệp, thật xấu hổ.

Dương Tiểu Tà lần này phải bị đánh một trận rồi. Nhưng gã nghĩ trước đây lão già mỗi ngày đã đánh gã ba lần thì có gì phải sợ hãi nữa.

Lão già nói:

– Thiên hạ trừ ta ra không ai bắt được ngươi.

Dương Tiểu Tà nói:

– Cái gì thiên hạ trừ ông ra? Ông không biết xấu hổ. Nếu ông không dùng kim châm tiếp tục phóng vào huyệt Khúc tuyền làm cho tôi tê liệt thì ông không có cơ hội này.

Lão già bắt Tiểu Tà đem trở lại túp lều cũ.

Dương Tiểu Tà tức giận:

– Ông tưởng rằng hôm nay ông đã khống chế được tôi hay sao? Gì chứ thì lúc nào cũng vậy ... Nhưng hôm nay không phải tôi thua trí ông đâu. Nếu tôi không bị ông dùng kim châm điểm huyệt thì đừng mong bắt được tôi.

Lão già cười lớn:

– Hà ... hà ... người chỉ có tài cờ bạc và chạy trốn, còn công phu võ học thì chẳng hơn ai. Thật chẳng có gì hứng thú để khoe khoang.

Dương Tiểu Tà trề môi:

– Lão đầu! Cờ bạc có gì là không tốt? Chính nhờ cái nghề cờ bạc đó mà tôi đã đem rượu thịt về đây hằng ngày để sinh sống. Tôi đã có gần mười năm kinh nghiệm trong nghề, tôi nghĩ rằng công phu luyện tập đó đúng vào hàng đệ nhất cao thủ. Tấm bảng treo trước nhà đã nói lên điều đó.

Lão già chậm rãi nhổ mấy cây kim châm nơi huyệt Khúc tuyền cho Dương Tiểu Tà, đồng thời giải khai huyệt đạo và nói:

– Tiểu Tà! Đừng làm trò nữa. Ta đã từng làm hòa thượng rồi ... Hôm nay ta cũng không phạt ngươi về cái tội cạo trọc đầu ta. Chỉ ân hận là ta đã làm một trò đùa mà để cho ngươi biết được. Tại sao ngươi biết ta già chết?

Tiểu Tà cười hi hi:

– Rất đơn giản. Ông quên rằng tôi là đứa bé đã từng giết chó để ăn thịt. Một con chó chết khác với một con chó chưa chết.

Lão già hỏi:

– Ngươi căn cứ vào đâu mà nói như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Lúc đầu tôi thấy ông nằm, chưa có suy đoán gì, nhưng sau đó tôi lấy tay sờ vào lỗ mũi và trên da thịt. Trong người ông có hiện tượng co rút, như vậy, chứng tỏ là ông chưa chết.

Lão già nói:

– Như vậy là sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Mỗi lúc giết chó, chỉ cần chó đứt hơi, thì trong bụng của chó chất bắn tiết ra, nhưng ông không có. Như vậy là ông sơ hở.

Lão già gật gù:

– Té ra là như vậy! Ta sơ hở một chút nên có làm hòa thượng cũng không có gì oan ức.

Lão già cười lên một hơi dài, cầm bầu rượu của Tiểu Tà uống liên tiếp mấy hớp, rồi nói:

– Hôm nay ta phải say một bữa mới được.

Tiểu Tà can:

– Lão đầu! Hôm nay đừng uống say. Tôi cạo đầu để ông làm hòa thượng cũng đủ vui rồi.

– Không lẽ ngươi muốn ta vui thú mãi với cái đầu trọc này sao? Có gì vui thú đâu?

– Nếu không làm hòa thượng thì làm gì cô.

Lão già vung tay hướng về phía Dương Tiểu Tà đánh tới.

– Phạch!

Tiểu Tà không né.

Hai người cùng cười lớn.

Không phải Dương Tiểu Tà cố ý không né, chỉ vì gã đã từng bị lão già đánh đập quen rồi. Còn lão già thì muốn luyện cho thân thể Tiểu Tà mỗi ngày ba lần đánh ba trận, sau đó, dùng kim châm độ huyết, bắt Tiểu Tà ngâm mình vào thùng nước thuốc, làm cho thân thể gã chịu đựng mọi đả kích từ bên ngoài tác động đến cơ thể.

Cứ mỗi ngày, lão già đánh Tiểu Tà như vậy đã gần mười năm. Lúc đầu Tiểu Tà còn sợ đau, nhưng bây giờ không bị đánh, không bị ngâm thuốc thì không chịu nổi.

Tiểu Tà xoa ngực:

– Lão đầu! Ông ăn uống đi! Đã đùa hết nửa ngày rồi. Tôi phải nghỉ ngơi, nếu không hai chân có vẻ khó chịu.

Nói xong Tiểu Tà chạy lại nằm lên giường.

Lão già nói:

– Đừng làm biếng! Lúc trước ta bảo ngươi muốn ngủ thì làm sao? Nếu không làm đúng cách thì đừng mong ta bỏ qua.

Tiểu Tà dạ một tiếng, háy mắt nhìn lão già rồi đứng dậy cầm hai cái ly, một cái để ở đầu giường, một cái để dưới chân giường.

Gã nhảy phóc lên, nằm đúng vào giữa khoảng cách hai cái ly. Một cái gối trên đầu, một cái kê dưới chân, lưng không đụng đến mặt giường.

Té ra lão già lâu nay đã bắt Tiểu Tà luyện một công phu rất kỳ lạ. Gã phải vận dụng chân khí toàn thân để bảo trì cân bằng thể xác trong lúc ngủ.

Lão già ngồi uống rượu một mình, suy nghĩ:

– Luyện công phu đã xong rồi, chỉ vì hỏa hầu chưa đủ mà tiểu tử này thì không nhiệt tâm, chỉ biết được thì không chịu cố công nghiên cứu. Chuyện khác thường thì có thể dùng áp lực bắt buộc, nhưng nội lực thì không thể cưỡng bức.

Nhưng võ công mà không có nội lực thì làm sao giao đấu với các đối thủ. Không biết làm cách nào cho gã say mê võ công. Cũng không biết lúc nào gã thực tình luyện tập.

Lão già cảm thấy như lão đã làm một cái gì không đúng cách. Lão nhủ thầm:

– Tiểu tử này bản chất thông minh, cốt khí phi phàm. Chỉ vì gã chưa bao giờ gặp hoàn cảnh khổ đau, nhục nhã, lại mang tính khí khôi hài trong người, thích vui đùa, còn rèn luyện võ công thì ...

Ngay cả hai tiếng “Vô lâm” gã cũng chỉ hiểu một cách mơ màng. Vậy phải để hấn xuất thân ngoài giang hồ, nếm mùi cam khổ thì gã mới có thể thay đổi tính tình của gã được.

Vậy ta cho gã thêm một vài tháng nữa, dùng kim châm độ huyết cho hoàn chỉnh, sau đó cho gã hành hiệp giang hồ.

Trong lòng lão già có sẵn một dự kiến, nên ngồi uống rượu rất thích thú ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hắc long câu thần mã

Ngày thứ hai đã qua ...

Dương Tiểu Tà thức dậy thấy lão già đang ngủ say. Gã lấy áo đắp cho lão già, rồi phóng mình ra cửa.

Buổi sáng tĩnh sương, nơi núi rừng gió lạnh từng cơn. Sông núi bao trùm một màn tuyết trắng.

Tiểu Tà theo thường lệ, tiếp tục luyện công. Gã chỉ luyện hai môn “Đại Bi Chỉ” và “Phi đao”. Còn “Đại Phi Chương” và “Cô Tình Kiếm Pháp” thì ít khi luyện tới.

Tại vì gã cảm giác chương pháp và kiếm pháp không tác dụng bằng phi đao và Đại Bi Chỉ.

Về “Đại Bi Chi” và “Phi đao” gã rất khá, còn chưởng pháp và kiếm pháp gã chỉ đạt năm mươi phần trăm công phu.

Tuy vậy, gã lại sáng tạo được môn võ công “Lăng tử tam chiêu”. Môn này gã thường xuyên dùng để đối phó với lão già. Tiếng là “Lăng tử tam chiêu”, nhưng sự thật nó chỉ là một môn võ công tự vệ.

Đệ nhất chiêu chủ công ...

Chiêu này công địch lúc bất cần, làm cho địch không phản công được, chỉ lo thủ thế. Đó là môn “Dĩ công chế công”.

Đệ nhị chiêu là thủ ...

Chiêu này không chờ địch công đến đã thủ trước. Thủ địch chỉ bất công tức là thủ địch lúc muốn công mình.

Đệ tam chiêu chủ sát ...

Chiêu này chỉ xuất sát thủ, tức là phải xem uy lực của địch để diễn biến, áp đảo.

Tuy có ba chiêu, nhưng liên miên bất tuyệt. Đây chính là môn võ học tối cao “Hữu chiêu như vô chiêu”. Cách công thủ sinh sinh bất tận, giống như hàng hải càn khôn, không bờ không bến.

Dương Tiểu Tà chưa chắc đã hiểu rõ cơ bản của đạo lý này, gã chỉ biết số chiêu thức này rất phức tạp, tập luyện bằng cảm giác.

Như vậy gã không thích bằng “Lăng tử tam chiêu”.

Với chiêu này đánh nhau chỉ cần sức lạnh lẽ là đủ rồi.

Gã có tài chạy rất lẹ, không ai đuổi kịp nên nghĩ rằng chiêu thức cũng chỉ cần lạnh lẽ là đủ thắng thiên hạ, như chạy đua vậy.

Dương Tiểu Tà trong lúc luyện công, nếu lão già không để mắt xem thì chẳng bao giờ gã luyện tập từ đầu đến cuối.

Hôm nay Dương Tiểu Tà tập luyện càng biếng nhác hơn, vì gã biết rằng đêm qua lão già đã uống một bữa say mềm, sáng nay rất mệt mỏi không thể dậy sớm được.

Gã nghĩ bụng:

– Bây giờ ta nên đến hồ Một Tháp, bắt vài con cá chép nấu canh cho lão đầu ăn gã rượu.

Nghĩ như vậy, gã cởi áo ra, thân thể rất khỏe mạnh. Gã đeo theo một lưỡi dao nhỏ, lập tức chạy đến bờ hồ.

Nhìn quanh hồ Một Tháp, nước chảy rất mạnh. Gã tính toán thời gian, vì cá chép trong hồ phải chờ đến lúc mặt trời mọc mới ra ngoài kiếm ăn, còn lúc chúng ở trong Tháp thì không thể bắt được.

Nói về hồ Một Tháp, gã đã gần mười năm kinh nghiệm. Nơi đây rất quen thuộc và giúp cho gã bơi lội tài tình.

Gã đã được đổi khí qua lỗ chân lông nên trong nước không sợ bị ngộp thở.

Cũng chính vì thế mà gã rất thích thủy công. Dù thủy lưu mạnh đến đâu gã cũng không sợ. Gần mười năm rồi gã không bao giờ bị vấp vả trong dòng nước xoáy đó.

Gã tự tôn mình:

– “Cờ bạc và chạy đua thì ta ở vào hàng đệ nhất thiên hạ, còn về thủy công thì đứng hạng nhì”.

Té ra, trong hồ Một Tháp có một con cá chép thiên nhiên, gã bắt mãi không được, nhưng gã lại kết bạn để đùa nghịch với con cá chép nên hấn nhường chức đệ nhất thiên hạ về bơi lội cho nó.

Bây giờ thì con cá chép trong hồ Một Tháp gã đã bắt được, nhưng gã lại kết bạn để đùa nghịch trong lúc bơi lội, không muốn xâm phạm đến sinh mạng nó.

Hiện nay con cá chép và Dương Tiểu Tà là đôi bạn tương thân, đầy cảm tình.

Trên đỉnh núi, ánh sáng mặt trời đã từ từ chiếu xuống hồ Một Tháp.

Dương Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Đúng lúc rồi.

Vừa nói hấn vừa lao mình xuống nước.

Tại hồ này, trên mặt nước sóng cuộn ào ào, khí thế rất hùng hăng, nhưng bên dưới lại rất im lặng.

Dương Tiểu Tà đã quen bơi lội ở đây, nên gã chỉ né tránh một ngọn sóng rồi trằm mình dưới đáy hồ.

Gã đưa tay đập mạnh vào chân tháp, liền có một con cá chép màu đỏ đậm

lớn bằng thân người từ từ phóng tới.

Dương Tiểu Tà đưa tay sờ đầu con cá chép tỏ vẻ thân mật. Sau đó, cả hai đùa giỡn với nhau rất thích thú.

Lần này Tiểu Tà không chơi lâu, lần mò lên chỗ cạn bắt ba con cá chép nhỏ xâu lại treo trên ngực, rồi từ giữa cá chép lớn lên bờ.

Khi gã ló lên mặt nước đã thấy lão già đứng trên bờ cười.

Dương Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông thức dậy rồi sao?

Vừa nói gã vừa chạy nhanh đến bên ông lão.

Lão già nghiêm nét mặt hỏi:

– Tiểu Tà! Công phu đã luyện tập xong chưa? Tại sao đi ra hồ sớm như vậy?

Lão già chỉ lo lắng Dương Tiểu Tà bỏ bê luyện võ, ham thích chơi đùa.

Dương Tiểu Tà nói:

– Đã luyện rồi. Ông xem.

Vừa nói, gã vừa đưa bàn tay lên, quả nhiên lòng bàn tay có ửng lên một chấm đỏ, chứng tỏ gã đã trải qua việc luyện công.

Lão già gật đầu nói:

– Được rồi. Ngươi bắt cá chép đem về nấu chín mới ăn. Đã đến giờ tắm rửa rồi, ngươi không cảm thấy ngứa ngáy sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Được rồi, tôi đi liền.

Dương Tiểu Tà trở về nhà bếp rửa sạch cá, đốt lửa nướng chín. Sau đó mới trở ra sân.

Lão già đã bỏ thuốc vào một thùng nước, để lên một hỏa lò đốt lửa lên.

Tiểu Tà chạy đến thấy thuốc đã hòa tan lập tức hai chân thủ thế, hay tay ôm tròn. Còn ông lão thì lấy kim châm đâm vào toàn thể các huyệt đạo trên mình Dương Tiểu Tà.

Không bao lâu, ông lão đã ghim xong hơn một trăm cây kim châm vào thân mình Tiểu Tà, và nói:

– Được rồi! Tiểu Tà bắt đầu đi.

Tiểu Tà gật đầu, hai chân nhún một cái đã nhảy vào thùng nước.

Lập tức gã co chân lại, ngồi cúm rúm như một pho tượng. Cả đến đầu tóc cũng ngập trong nước.

Lão già bắt đầu đun lửa ...

Lửa cháy phùng phùng ...

Thuốc nước bắt đầu nóng đến sôi, trong thùng nổi bọt lên, mà Dương Tiểu Tà vẫn phải chịu đựng. Lối luyện công này rất kinh khủng.

Độ một thời gian vừa đủ uống hết bình trà, lão già giảm dần nhiệt độ.

Dương Tiểu Tà nhảy phóc ra ngoài.

Chỉ thấy toàn thân gã đỏ lên như một trái đào. Mỗi huyệt đạo đều có bầy lỗ sâu vừa ngấm kim châm. Nơi huyệt đạo có một luồng khói trắng thoát ra.

Cho đến khi nhiệt độ hạ xuống thì những lỗ sâu trong người gã mới trở lại nguyên trạng, nếu không để ý sẽ không thể tìm ra.

Qua một lúc, bạch khí trong người Tiểu Tà thoát ra hết, các môn huyết cũng lặn xuống.

Dương Tiểu Tà thở ra một hơi, nói:

– Đến nay đã tiến bộ ra sao rồi lão đầu?

Lão già đáp:

– Ta dùng kim châm độ huyết. Thủ pháp này bắt toàn bộ kinh mạch lưu thông. Ta đã dùng một lúc đến lỗ kim, và môn được tháo, đều hòa tan trong nước, để cho người tắm. Tính ra thời gian này đã gần mười năm rồi. Rất tốt, ta không để cho người thất vọng.

Lão già nghĩ một lúc, rồi nói tiếp:

– Biện pháp này từ Thiếu lâm Đạt ma chân kinh truyền lại. Người có biết Thiếu lâm là thiên hạ đệ nhất võ lâm không? Đạt ma tổ sư đã luyện đến mười tầng khí công. Nhưng hôm nay có thể nói là người đã đạt được bốn phần. Người sẽ không bị khống chế huyết đạo. Hôm qua, ta đã dùng kim châm khống chế huyết Khúc Tuyền của người chỉ là tạm thời làm cho người bị tê liệt một chút. Người có thể dùng lỗ chân lông đổi khí, vì ta đã đã thông huyết đạo chân lông, còn dùng thủy được gần mười năm nên khí chân lông không bị tái thu hồi. Như vậy, là người đã đạt được công phu tối cao đó. Khí từ tâm sanh chu lưu khắp người. Chỉ cần người không bị nhiễm kim phần, người không thể chết được.

Tiểu Tà nghe nói đến đây cũng phấn khởi, hỏi:

– Tại sao không chết được?

Lão già nói:

– Một trăm lẻ tám môn thủy được này là Thiên hạ chi độc. Nội công của người đã chịu được gần mười năm, thì ta nghĩ các độc được không hại người được.

Có thể nói vạn độc bất xâm. Tóm tắt một câu. Ta luyện cho người được thoát thai hoá cốt, chỉ cần người bảo vệ được tâm khuyển khí thì bất cứ thương tích thế nào cũng cứu chữa được.

Nhưng rất tiếc ...

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông đừng than thở, sự thật tôi cũng cố công luyện tập rồi.

Gã đưa tay vỗ vào vai lão già như người lớn an ủi trẻ con.

Lão đầu lắc đầu:

– Có công? Sự thật người cũng chỉ thích luyện loại tà môn như ném xí ngầu, chạy cho người ta đuổi theo, hoặc chui xuống nước ... Như vậy môn nào là công phu võ học đây?

Tiểu Tà nói:

– Ba môn đó đều là công phu tuyệt học. Nếu người khác xin học tôi không dạy đâu.

Lão già cười nhạt:

– Người nên biết ba môn đó, trừ ra môn chạy lẹ, thì còn lại đều không sử dụng được để đối phó với các cao thủ võ lâm đương thời. Mai một người gặp các cao thủ giang hồ, người sẽ bị thiệt thòi không ít.

Tiểu Tà cau mày:

– Cái gì là cao thủ giang hồ? Tôi tin rằng chúng nó không bắt tôi làm gì!

– Người nói như vậy, người gặp ta không phải bỏ chạy sao?

– Đó là ông biết được bản lĩnh của tôi. Đối với người khác tôi không nhìn như vậy. Chỉ cần một bàn tay tôi đã bóp chết hắn rồi.

Lão già cười lớn:

– Ha ha! Được rồi! Nếu tranh cãi ta không cãi lại người. Bây giờ, chỉ còn cách nấu người thêm vài lần nữa để đề phòng những trường hợp xảy ra ngoài ý muốn của ta.

Dương Tiểu Tà nói:

– Ông đã nấu tôi gần mười năm rồi, thì nấu thêm vài lần nữa có thấm vào đâu?

Lão già lắc đầu:

– Không còn thời gian nữa đâu. Ta dự tính sai người vào Trung Nguyên thay ta làm vài công việc.

Dương Tiểu Tà trở mặt:

– Cái gì? Ông muốn cho tôi vào Trung Nguyên sao?

Sự thật Dương Tiểu Tà là một cô nhi, từ lúc nhỏ lưu lạc ở các tiểu trấn, được ông lão đem về nuôi. Hắn lấy Trung Nguyên làm quê nhà. Hắn cũng muốn được vào Trung Nguyên chơi một chuyến.

Hắn reo lên:

– A Tam! A Tứ! Ta sắp về Trung Nguyên rồi. Ta sẽ cho chúng bay giặt mình.

A Tam, A Tứ chính là những bạn bè của hắn từ lúc nhỏ đi lang thang trong thị trấn. Riêng Tiểu Tà thì bị ông lão bắt đi, nên phải chia tay từ lúc đó.

Dương Tiểu Tà rất nhớ, nếu có dịp gặp lại, gã vui mừng không thể tả.

Rất tiếc, lúc đó chúng nó đều còn nhỏ, bây giờ biết chúng nó lưu lạc nơi đâu.

Dương Tiểu Tà đối với bạn bè rất thân tình. Gã muốn tìm lại hai người bạn thuở nhỏ này.

Lão già cười nói:

– Không sai! Ta muốn cho người vào chơi Trung Nguyên một chuyến. Ta cũng có chuyện phải đến Thiếu Sơn một lần.

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông không theo tôi vào Trung Nguyên sao? Chỉ cần ông đi theo tôi, tiểu tử này bảo lãnh ngày nào cũng cho ông ăn uống đầy đủ.

Lời nói của Dương Tiểu Tà không phải nói ngoa, lão già cũng tin như vậy, nhưng dụng ý của lão già là muốn để hắn lưu lạc giang hồ một thời gian, ném mùi cam khổ, sau này mới dễ dạy.

Lão nói:

– Không! Ta không đi được! Ta phải để người đi một mình.

Dương Tiểu Tà mừng rỡ nhảy dựng lên:

– Vào Trung Nguyên phải ăn uống cho thật ngon ...

Lão già cười lớn, tiếng cười vang cả núi rừng ...

Dương Tiểu Tà kinh ngạc hỏi:

– Lão đầu! Ông làm sao vậy?

Lão già nói:

– Người lo lắng cho ta?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chuyện này nhỏ thôi. Ông cứ cười lớn hơn nữa xem sao?

Lão già nói:

– Không! Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Người đừng lo cho ta.

Tiểu Tà thở dài một tiếng:

– Xưa nay anh hùng ai cũng muốn thử thách với đời. Cứ tự nhiên đi ...

o O o Gió lạnh đầu hiu ...

Tuyết bay là tà ...

Nhưng có một người từ trước đến nay không biết lạnh lẽo là gì. Đó là Dương Tiểu Tà.

Ở vùng hồ Một Tháp này chỉ có duy nhất một tiểu trấn gọi là thị trấn Tái Ngô.

Thị trấn này chỉ có một con đường, gồm một trăm ngôi nhà, do những dân săn bắn cư ngụ.

Trong đó có hai tiệm tạp hóa, một tiệm cầm đồ, ba quán rượu, một quán trà, một nhà trọ.

Dân cư ở đây rất thật thà, chân chất. Ai cũng lo việc săn bắn để sinh nhai.

Cuộc sống rất gian khổ.

Mùa đông đến, gió lạnh đầu hiu. Ai nấy đều phải mặc áo da thú, tụ tập ở nơi kín gió.

Phía đông tiểu trấn có một quán trà nhỏ, gồm tám bàn, trông rất đơn giản.

Bỗng có tiếng nói rất lớn phát ra:

– Tiểu nhị ca! Ta đến đây rồi.

Đó là tiếng nói của Dương Tiểu Tà. Người chưa đến mà giọng nói đã oang oang.

Tên tiểu nhị ở trà thất này độ hai mươi tuổi, vóc người bình thường, trước đây đã từng quen biết Dương Tiểu Tà.

Hắn thấy Dương Tiểu Tà vội chạy ra, mừng rỡ:

– Hôm nay ngoại đến đây sao? Mau vào đây trốn lạnh. Ta pha trà ngoại uống cho ấm.

Dương Tiểu Tà thở một hơi trắng như khói, từ ngoài cửa nhảy vào, không có vẻ gì lạnh lẽo, cười nói:

– Tiểu nhị ca! Tôi không cần uống trà, chỉ đi tìm Hai Ngốc. Chẳng biết nó có ở đây không?

Hai Ngốc cũng là một cô nhi, lưu lạc nơi đây, mang cái tên đùa trẻ lang thang.

Tiểu nhị cũng rất thương Hai Ngốc, vì hắn chỉ mới mười hai tuổi không nơi nương tựa, phải đến làm công việc phụ giúp ở trà thất, nhưng thường ngày bị tiểu nhị đánh đập luôn. Tuy vậy, tánh tình Hai Ngốc ai cũng mến, vì hắn thật thà, khờ khạo.

Tiểu nhị cười nói:

– Hôm nay quán trà ít khách, nên ta cho hắn đi chơi rồi. Tiểu Tà, ngoại có việc cần thì cứ đi tìm hắn ở góc cây, xó chợ ...

Tiểu Tà nói:

– Như vậy ta phải đi tìm Hai Ngốc.

Tiểu nhị cười nói:

– Chốc nữa ghé lại đây. Ta chỉ ...

– Được rồi! Chốc nữa ta sẽ trở lại. Tiểu nhị ca tánh tình hiền hậu, ta rất mến.

Tiểu Tà là đứa bé thương người, nên kết bạn với một số trẻ lang thang trong tiểu trấn này, luôn luôn giúp đỡ.

Gã nghĩ rằng trong thiên hạ nếu ai cũng giống như gã, cứ vui vẻ, không lo lắng, khổ đau thì tốt biết bao nhiêu.

Chỉ chốc lát, Tiểu Tà đã đến một góc cây cổ thụ. Thấy một bầy trẻ không sợ lạnh xúm nhau chơi đùa ở đây.

Tiểu Tà kêu lên:

– Hai Ngốc! Ta đã đến đây.

Tiểu Tà vừa kêu vừa chạy đến.

Bọn trẻ nhìn thấy Tiểu Tà là lớn:

– A! Tiểu Tà đến rồi! Chúng ta Tiểu Phán, Tiểu Điền, Đại Ngu cũng ở đây.

Trong nhóm này có một đứa trẻ trên đầu cột ba nhúm tóc, mình mặc áo xanh, đưa tay phát phát. Hẳn chính là Hai Ngốc.

Tiểu Phán mặt như trái bưởi, tròn vo, độ mười một tuổi, giống như Thổ địa.

Đại Ngu thì đúng như tên gọi, người to như con heo, độ mười lăm tuổi, so với Tiểu Tà cao hơn nửa cái đầu.

Tiểu Điền thì rất nhỏ bé, chỉ mới chín tuổi, thân mình ốm teo.

Chúng nó đều là con cháu nhà săn bắn, thường ngày sống rất kham khổ, xúm lại tụ tập để bày trò chơi.

Hai Ngốc chạy đến nắm tay Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Tại sao lâu nay không thấy đến chơi, bọn ta rất buồn muốn đi tìm mi ...

Tiểu Điền xen vào:

– Tiểu Tà! Hôm qua cha ta săn được con heo rừng, cha ta muốn đem cho mi ít thịt. Ăn ngon lắm ...

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Điền! Ta rất cảm ơn tình thương của cha ngươi. Ta sẽ đến lấy. Ta sẽ đem chút ít trà tặng cha ngươi.

Bọn trẻ vui vẻ cười lên.

Cười một lúc Tiểu Tà nói:

– Hai Ngốc, Tiểu Điền, Tiểu Phán ... ta báo cho chúng bay biết, ông nội ta cho ta đi Trung Nguyên chơi sáu tháng. Các ngươi có thấy hứng thú không?

Tiểu Tà nói đến lão già trong túp nhà lá bao giờ cũng kêu là ông nội. Nhưng sự thật mấy năm về trước, Tiểu Tà đã bị lão già này bắt đem về hồ Một Tháp. Sự quan hệ giữa hai người này vẫn còn chưa rõ.

Tiểu Tà gọi lão già là lão đầu đã quen miệng, không sao sửa được, và chính lão già cũng thích Dương Tiểu Tà gọi mình như vậy. Tên họ lão già giờ đây Tiểu Tà cũng không được biết.

Như vậy, cả hai người kỳ quái sống chung với nhau một chỗ. Nhưng phải công nhận rằng cả hai đều có tình cảm thâm hậu. Cảm tình này ví như một sự phụ và một đệ tử. Cảm tình này chỉ có hai người trong cuộc biết thôi, còn người ngoài thì không ai hiểu rõ.

Hai Ngốc nói:

– Cái gì? Tiểu Tà muốn bỏ chúng ta ư?

Tiểu Tà cười nói:

– Hai Ngốc cứ yên tâm! Ta sẽ trở về đây rất nhanh. Nếu không trở về thì còn ai đến đây? Ta tính hỏi ngươi có muốn đi với ta vào Trung Nguyên hay không? Ở đó chắc chắn là rất vui.

Hai Ngốc nói:

– Ngươi chưa vào Trung Nguyên thì làm sao biết được ở đó rất vui? Thực ra ta cũng muốn đi theo.

Tiểu Phán reo lên:

– Tiểu Tà! Ta cũng muốn đi theo nữa.

Tiểu Tà cười.

Sự thật hẳn đâu có muốn dẫn ai đi. Hẳn nghĩ đến bản thân hẳn chưa biết phải ra sao.

O O o Tiểu Tà chạy vào trong trăn, vung tay múa chân, mặt mày vui vẻ, nói với Hai Ngốc:

– Sự thật cò bạc là cò bạc, không có bản lĩnh thì không được.

Hai Ngốc hỏi:

– Tiểu Tà! Hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta hôm nay ăn không ít tiền, bây giờ chia nhau tiêu xài.

Hai Ngốc nói:

– Chỉ cần cho chúng tôi chút ít là đủ rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không được! Ta sắp đi Trung Nguyên, thời gian không biết bao lâu. Từ nay ai cho tiền chúng bay tiêu xài? Chúng bay nên giữ số tiền này để sử dụng khi cần thiết. Trên đời này tìm được người tốt rất khó. Ta đã có mười năm kinh nghiệm.

Hoàn cảnh khổ sở này ta không muốn nhìn thấy.

Nói xong, Tiểu Tà lấy tiền bạc chia cho tất cả bạn bè, bản thân chỉ để lại chút ít.

Số tiền Tiểu Tà chia cho Hai Ngốc hai trăm lượng, Đại Ngu ba mươi lượng, Tiểu Phán ba mươi lượng, Tiểu Điều ba mươi lượng.

Hai Ngốc nói:

– Tiểu Tà! Sao anh cho tôi nhiều quá vậy? Tôi dùng không hết số tiền này!

Tiểu Tà cười nói:

– Hai Ngốc! Người chỉ có tiểu nhị ca, không cha mẹ, nếu có chuyện mướn người ta giúp đỡ khó tìm được. Để lại số tiền này người sẽ an tâm hơn, nếu tiêu xài không hết lúc ta trở về sẽ trả lại cho ta.

Hai Ngốc không từ chối, hẳn đã biết dụng ý của Tiểu Tà, có nói cũng vô ích.

Đại Ngu nói:

– Tiểu Tà! Tại sao anh không để dành tiền?

Tiểu Tà cười nói:

– Không cần! Chỉ cần nơi nào có chó thì ta không chết đói. Nơi nào có người thì ta có tiền xài. Đồng thời, bản thân ta cũng không cần xài tiền. Các người không phải lo lắng cho ta.

Đại Ngu cười nói:

– Như vậy Trung Nguyên vẫn dễ kiếm tiền sống sao?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên! Người Trung Nguyên rất chân chất. Nghe nói lừa và ngựa họ cũng còn không phân biệt được. Vậy ta rất dễ kiếm ăn.

Bọn chúng nghe nói cười híp mắt, vì trong óc bọn chúng Tiểu Tà là một người bán lãnh siêu phàm, lời nói của hắn giá trị như vàng ngọc. Rất tiếc, Tiểu Tà lại là một tay nói dóc số một trên đời này.

Tiểu Tà thấy mặt trời sắp lặn liền nói:

– Thôi, chúng ta chia tay. Trời sắp tối rồi!

Tiểu Phán nói:

– Như vậy lần chia tay này là lần chót sao? Tiểu Tà! Đừng quên lúc đến Trung Nguyên phải có tin tức về cho chúng ta biết.

Tiểu Tà cười:

– Nhất định rồi! Dù ở nơi chân trời góc bể ta cũng không quên những kỷ niệm lúc thiếu thời.

Cả bọn chia tay, vui vẻ trở về mang theo một tình cảm rất sâu sắc.

Chỉ chốc lát có tiếng vó ngựa vang lên trong tiểu trấn.

Trên con đường vào tiểu trấn bây giờ có một con ngựa ô phi rất nhanh, bốn vó rập rền, khí thế rất hùng dũng làm cho dân chúng ai nấy đều kinh ngạc.

Nhìn qua con ngựa, ai cũng biết đó là giống kỳ mã Hắc long câu, từ sa mạc đến, thân mình vạm vỡ, sắc lông đen mượt.

Trên lưng ngựa là một Hắc y thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ mặc võ phục, mang giày cao cổ, trên đầu thắt hai bím tóc bỏ dài xuống lưng, tay cầm roi da.

Toàn thân màu đen, trông thấy uy nghiêm, thanh lịch.

Vừa rẽ vào thị trấn, Hắc y thiếu nữ hình như có vẻ kiêu căng, muốn phô diễn uy phong của mình, nên hét lên một tiếng, đưa roi đánh vào mông con Hắc long câu, làm cho con ngựa này đã phi nhanh còn phi nhanh hơn nữa.

Con ngựa hí lên mấy tiếng, bụi cát tung trời, phóng mình như gió, không còn biết trên đường có người hay không.

Giữa lúc đó, Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Điền đang đi bộ qua đường.

Té ra Tiểu Điền vừa được chia tiền, lòng phấn khởi, chạy về nhà không để ý đến tình trạng nguy biến sắp xảy ra.

Hắn không để ý, vì bình thường trong tiểu trấn này làm sao có thể xảy ra chuyện lạ như vậy.

Tiểu Tà nhìn thấy kinh hãi, trước mặt gã như đã thấy Tiểu Điền sắp bị con Hắc long câu của cô gái áo đen giẫm nát.

Gã hét lên một tiếng lớn, phi thân hướng về phía Tiểu Điền phóng tới.

– Phạch!

Tiểu Tà đã xô Tiểu Điền tránh sang một bên té nằm trên mặt đất.

Hắc long câu hí lên một tiếng, phóng qua người Tiểu Tà, chỉ cần một chút không may là dậm lên lưng gã rồi.

Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Điền đã thoát hiểm, tuy bản thân đã bị té dưới đất, nhưng vẫn vô sự nên rất tự mãn cười nói:

– Không sai! Ót cay là ót hiểm! Hi ... hi ...

Ai ngờ tiếng cười chưa dứt, trên lưng Tiểu Tà đã nghe “Phạch” một tiếng, làm cho gã nhào lăn tới trước.

Qua một vòng nhào lăn, Tiểu Tà đứng dậy chưa vững thì thấy thiếu nữ áo đen mặt giận dữ, vung roi hướng về phía gã đánh tới.

Tiểu Tà kêu lớn, hai tay phát ra một chiêu nắm cứng roi ngựa của hắc y thiếu nữ nói:

– A đầu! Ta không gây chuyện đến ngươi thì đã may lắm rồi. Sao ngươi còn dám đánh ta? Ngươi tưởng ta dễ hiếp sao?

Tiếng nói vừa dứt, hắc y thiếu nữ đã phóng một mũi phi tiêu nhắm ngay ngực Tiểu Tà, kèm theo giọng nói lạnh lạnh:

– Con trai thói tha! Ngươi dám cản đường bọn cô nương!

Giọng nói tuy kiêu mỹ, nhưng có vẻ hung dữ.

Tiểu Tà kinh hãi, hai tay vạch chéo, phát ra một chiêu Phất vũ đánh tạt mũi phi tiêu, đồng thời đánh tạt về phía đầu ngựa một chưởng.

Gã nghĩ rằng đánh ngựa tốt hơn đánh người, cố ý muốn cho hắc y thiếu nữ té xuống.

– Hí ... hí ...

Hắc long câu bị đánh, hí lên mấy tiếng, nhảy lông lên.

Hắc y thiếu nữ kinh hãi hét lên, nhưng nhờ tài kỳ mã hay, nên không vì thế mà té xuống. Roi ngựa của nàng vẫn hướng về Tiểu Tà đánh tới.

– Được!

Tiểu Tà hừ một tiếng, thân mình chớp động, hai tay tung ra, nắm cứng roi ngựa của thiếu nữ hét to:

– Tiểu a đầu! Cờn ngựa không mở mắt, đã đụng người còn dám đánh người.

Cô là hạng người nào?

Thiếu nữ cười nhạt:

– Tiểu quý! Ngươi là hạng người nào mà dám can đầu ngựa của bản cô nương?

Lưng của Tiểu Tà vừa rồi đã bị thiếu nữ đánh một roi, nên gã giả trò đưa tay xoa xoa, trêu ghẹo:

– Ôi! Đau quá!

Hắc y thiếu nữ nói:

– Tiểu quý! Ngươi dám động đến ta, Phi Long Bảo cha ta nhất định không bỏ qua.

Câu nói vừa kiêu ngạo vừa đe dọa ...

Lúc này trên đường đã có nhiều người đứng xem.

Hắc y thiếu nữ muốn biểu dương uy danh của nàng trước mặt mọi người, nên thúc mạnh hai chân vào hông ngựa, muốn cho ngựa nhảy tới đập nát Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà phi thân né qua ...

Lúc này Tiểu Tà có ý muốn đùa cợt. Gã cười lớn:

– Phi Long Bảo là cái gì? Dương Tiểu Tà ta đâu có sợ ai? Nếu được gặp một lần thì chưa chắc cái tên Phi Long Bảo đó còn dám ...

Câu này Tiểu Tà cảm thấy rất đắc ý ...

Nhưng nếu Tiểu Tà biết rằng Phi Long Bảo là đệ nhất võ lâm Đại Bảo, có thể gã đã bỏ chạy rồi, làm sao dám trêu tức hắc y thiếu nữ như vậy.

Hắc y thiếu nữ nổi giận:

– Tiểu quý! Ngươi dám sỉ nhục Phi Long Bảo? Ngươi chán sống rồi sao?

Nàng vung tay trái ra, phóng một cây phi tiêu vào mắt trái của Tiểu Tà.

Hành động của hắc y thiếu nữ này rất ác hiểm, song Tiểu Tà chỉ cần phát tay một cái, dễ dàng đánh tạt cây phi tiêu sang một bên, và nói:

– Con bé phách lối! Bản lãnh rất tầm thường, đâu đáng cho tiểu gia để ý.

Vừa nói Tiểu Tà vừa phóng trả lại cây phi đao.

– Xạch!

Cây phi đao lá liễu đã ghim vào cổ áo của hắc y thiếu nữ.

Tiểu Tà đắc ý cười to:

– Sao, có khá hơn cô nương không? Cô nương phải mở to mắt mà nhìn cho kỹ.

Hắc y thiếu nữ không ngờ tên tiểu quý dơ dáy như vậy mà võ công lại uyên thâm. Cô ta muốn tránh né nhưng lực bất tòng tâm. May mà Tiểu Tà chỉ biểu diễn phi đao, không có ác ý hại người.

Mặt mày hắc y thiếu nữ biến sắc. Nàng lớn giọng:

– Tiểu quý! Ngươi dám vô lễ với ta! Cha ta là Phi Long Bảo chủ không thể bỏ qua cho ngươi.

Cô gái áo đen này chính là ái nữ của Phi Long Bảo chủ, tên Vĩ Diệu Cẩm. Từ nhỏ gia đình nuông chiều quá mức, không chịu tập luyện võ công, bây giờ đã thấy bản thân không đối phó nổi với giang hồ, nên phải lấy uy danh của cha nàng để uy hiếp mọi người.

Rất tiếc, Dương Tiểu Tà không phải là người đã từng sống trên giang hồ, nên không biết sợ ai ...

Gã cười hi hi:

– Ta còn muốn giết luôn cả Phi Long Bảo nữa.

Tiểu Tà phóng tiếp một cây phi đao thẳng vào đùi hắc y thiếu nữ.

Hắc y thiếu nữ lắc mình tránh né, tưởng rằng bản thân đã trúng phi đao rồi.

Tiểu Tà cười nói:

– Đừng vội! Ta chưa muốn cô nương sớm khai hoa. Ta chỉ muốn phóng ngay yên ngựa, làm một trò đùa cho cô nương vui mắt. Nếu có gì thất lễ xin tha thứ.

Hắc y thiếu nữ mặt tái nhợt, vừa sợ vừa giận, hét lên một tiếng, thúc ngựa nhảy tới đập Tiểu Tà. Đồng thời xuất thủ ném một cây phi tiêu về phía Tiểu Điền, ý muốn làm cho Tiểu Tà bối rối.

Tiểu Tà đầu gối cô gái này độc ác như vậy, nổi giận hét lên một tiếng, dùng chiêu Truy hồn quán nhật phóng một cây phi đao về phía Tiểu Điền.

– Cheng!

Hai tiếng thép chạm nhau vang lên, cây phi đao của Tiểu Tà đã đánh tạt cây phi tiêu của thiếu nữ áo đen sang một bên. Chỉ chậm trễ một chút Tiểu Điền đã mất mạng rồi.

Lúc này, hắc y thiếu nữ liếc thấy phía sau lưng Tiểu Tà bỏ trống, không đề phòng, đắc ý cười một tiếng, phóng luôn năm cây phi tiêu vào lưng Tiểu Tà hét:

– Lần này xem thử ngươi còn né tránh được hay không?

Tiểu Tà cảm giác sau lưng có năm luồng chỉ công đâm tới, rất tiếc bản thân hắc y đang treo trên không trung, không thể né tránh được, chỉ còn có cách rút cây phi đao ra đánh đỡ.

Vai bên trái của gã đã bị một cây phi tiêu đâm trúng, thân hình hắc y té xuống đất, máu rướm ướt áo.

Tiểu Tà giận dữ hét lên:

– Tiểu a đầu! Không ngờ ngươi quá độc ác.

Vừa nói Tiểu Tà vừa lao mình vào hắc y thiếu nữ, khí thế như con cọp bị thương, rất hung dữ.

Hắc y thiếu nữ thấy Tiểu Tà đã bị trúng phi tiêu mà vẫn còn hung hăng như vậy, nên kinh hãi, không dám giao đấu.

Nàng quay đầu thúc ngựa chạy trốn về hướng Tây tiểu trấn.

Tiểu Tà chạy theo thét to:

– Tiểu a đầu! Ngươi trốn đi đâu?

Tiểu Tà đã nổi tiếng là người chạy vô địch, nên chỉ trong chớp lát gã đã đuổi kịp, nắm chặt đuôi ngựa.

– Phạch!

Hắc y thiếu nữ vùng roi quát ngược vào vai gã.

Tiểu Tà không né, cứ tiếp tục nắm chặt đuôi ngựa, tay phải đâm một cây phi đao vào mông ngựa, hai chân đeo cứng lên, miệng cười hí hí:

– Soẹt!

Tiểu Tà đã dùng phi đao cắt mất đuôi ngựa rồi.

Gã cười lớn:

– Một cô gái đẹp cười ngựa không có đuôi. Hí hí!

Tiểu Tà đã chịu đựng một roi để cắt đứt đuôi ngựa, trêu ghẹo cô gái đẹp.

Trong thiên hạ tìm ra người thứ hai thật hiếm có.

Gã càng nghĩ càng tức cười.

Lúc đó ngựa đã chạy mất vào rừng.

Tiểu Tà vừa cười, vừa xem lại thân mình, thấy không hề gì cả. Mũi phi tiêu chưa đủ làm cho hắc y bị thương, nhưng cũng chảy rất nhiều máu.

– Phì!

Hắn nhổ một bãi nước bọt xuống đất, giận dữ nói:

– Thật xui xẻo! Ta chưa từng gặp một cô gái nào ác độc như vậy. Lần sau ta nhất định phải cạo trọc đầu cô gái này để cho cô ta làm ni cô.

Nói xong, Tiểu Tà chạy đến chỗ Tiểu Điền.

Mọi người xung quanh đang đứng xem, thấy cuộc biểu diễn này có vẻ hấp dẫn, đều vỗ tay tỏ ý khen ngợi Tiểu Tà.

Thật ra, lần này Tiểu Tà đã làm vui cho dân cư trong tiểu trấn.

Tiểu Tà đến bên Tiểu Điền hỏi:

– Tiểu Điền! Có sao không?

Tiểu Điền nói:

– Không sao! Nhưng trên mông hơi đau một chút.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Vậy thì khỏi lo! Không bị thương thì khỏe rồi. Bữa khác ta bắt cô gái này rửa nhục. Bây giờ trời đã gần tối rồi, hãy về nhà để cha mẹ khỏi trông.

Tiểu Điền nói:

– Cảm ơn anh Tiểu Tà! Em về nhà ngay.

Bỗng có Hai Ngốc chạy đến hỏi:

– Tiểu Tà có bị thương không? Con nhỏ này thật hiểm ác. Có thể từ Trung Nguyên đến đây.

Giọng Hai Ngốc có vẻ giận dữ cô gái áo đen vừa rồi.

Tiểu Tà nói:

– Con bé đó có gì mà khoe khoang, à chỉ cậy thế hiếp người. Á lấy uy danh của Phi Long Bảo gì đó để dọa thiên hạ.

Hai Ngốc nói:

– Nhưng vừa rồi hình như Tiểu Tà không muốn làm hại cô gái hiểm ác ấy.

Tiểu Tà gật đầu:

– Ta thì chuyên môn giết chó.

Hai Ngốc vừa rồi rất lo lắng sợ Tiểu Tà gặp nguy hiểm. Nhưng bây giờ thì thấy gã vẫn bình yên, trong lòng rộn rã vui mừng.

Tiểu Tà nói tiếp:

– Huỳnh cứ yên tâm! Ông nội tôi đã nói trong thiên hạ không ai lấy được sinh mạng của tôi.

Vừa nói Tiểu Tà vừa đưa cánh tay trái lên để chứng tỏ gã chỉ bị thương ngoài da thôi.

Hai Ngốc yên tâm

– Không ngờ võ công của đệ rất cao siêu, từ nay huỳnh yên tâm rồi.

Tiểu Tà nói:

– Huỳnh quá khen. Nói về võ công thì đệ không đủ bản lĩnh. Lúc này đệ cũng bị té dưới đất, như vậy võ công còn rất kém.

Hai Ngốc nói:

– Tại vì đệ muốn cứu Tiểu Điền nên bị sơ hở, nếu không để gì con bé áo đen đó hạ nhục đệ được.

Tiểu Tà nói:

– Huỳnh nói rất đúng. Lần này tại vì đệ không cẩn thận, thiếu kinh nghiệm giao đấu, lần sau nếu gặp con nha đầu đó đệ phải cắt đứt cái đuôi tóc của ả mới đã giận. Thôi chúng ta đi. Đệ phải trở về để ông nội khỏi chờ.

Hai người vào trà thất, uống trà ăn mấy cái bánh bao, tán gẫu một hồi rồi chia tay.

Trên đường về, Tiểu Tà lúc vui lúc giận, gã lẩm bẩm:

– Phi Long Bảo là cái gì mà làm cho thiên hạ phải sợ hãi. Lần sau ta phải bắt chúng nó cạo trọc đầu, đàn ông làm hòa thượng, đàn bà làm ni cô. Phạt ta phổ độ ...

phải quảng khai thiên môn ...

Gã càng nói càng hứng thú, quên hết những chuyện nguy hiểm lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Dẫn bước giang hồ

Gió lạnh cuốn lên ...

Mặt trời chen núi ...

Giờ này tại “Thông Thực Tiểu Trúc” cũng im lìm.

Lão già đang chờ, thấy Tiểu Tà trở về đầu tóc quần áo xốc xếch, lập tức hỏi:

– Chuyện gì xảy ra vậy? Có phải vừa dự một cuộc thí võ không? Có đậu được Trạng Nguyên hay không?

Lão già này cứ mỗi khi có cơ hội thì chọc ghẹo, không bỏ qua.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thi thì chưa đậu, nhưng đã bị con chó đen cắn rất đau.

– Con chó nào thế? Có hung dữ không?

– Nó là con cẩu cái. Vì nó là con chó cái nên tôi mới bị thương. Con chó cái này hung dữ lắm.

– Chó cái ư? Vậy thì chuyện kỳ lạ rồi! Nơi thị trấn này hình như không có con chó cái nào biết cắn người. Nó từ đâu đến vậy?

– Phi Long Bảo.

Lão già giật mình đứng phắt dậy, nhìn Tiểu Tà hỏi lại:

– Thật Phi Long Bảo sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Sao? Lẽ nào con chó cái này có một lai lịch đáng sợ?

Lão già không nói, cứ lặng yên đi tới đi lui, hình như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm.

Qua một lúc, lão lẩm bẩm:

– Không thể được! Không thể được! Chúng nó ẩn cư mãi nơi Hà Lan Sơn, không lẽ đã phát triển tới đây rồi?Ồ! Hoặc là có thể ... vì đã mười năm rồi ...

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Lão đầu! Ông đang nói gì vậy? Phi Long Bảo này là cái gì? Nếu tốt thì bỏ qua, nếu xấu thì cũng tha thứ cho chúng nó một lần, nhất là con chó cái này.

Lão già than thở:

– Chuyện này khó nói lắm! Thực ra chúng là người chánh phái, nhưng ta cảm thấy như có vấn đề. Tiểu Tà, lần này ta sai người đi làm công chuyện cho ta, bên trong có chuyện Phi Long Bảo nữa.

Tiểu Tà vui vẻ:

– Thiệt sao?

Tiểu Tà tưởng không có cơ hội để đến Phi Long Bảo tái ngộ cô gái áo đen ranh mãnh kia. Nhưng như vậy là có dịp rồi.

Đầu óc của Tiểu Tà đã nghĩ cách đối phó, nên rất hớn hờ, múa tay múa chân, như đứa bé được ăn kẹo.

Lão già thấy cử chỉ của Tiểu Tà rất lấy làm lo ngại, sợ Tiểu Tà còn quá non trẻ, gây nên đại họa, liền nói:

– Tiểu Tà! Trước khi chưa hiểu rõ Phi Long Bảo, không được làm khó dễ người ta. Tuy bọn chúng thế lực mỗi ngày một mạnh, nhưng chúng chưa làm điều gì quấy, ảnh hưởng đến võ lâm. Người chỉ được âm thầm điều tra. Hiểu chưa?

Tiểu Tà trả lời:

– Con cảm thấy Phi Long Bảo cũng là thứ ma quỷ ác nhân, không tốt gì. Nếu không thì sao có cô gái này xuất hiện.

Nói câu này rõ ràng Tiểu Tà đã có ác cảm với Phi Long Bảo qua thái độ của hắc y thiếu nữ.

Lão già thở nhẹ:

– Tiểu Tà! Con đừng có ngộ nhận. Con chưa bước ra giang hồ, nên có nhiều chuyện không thể lấy lý suy đoán được.

– Không phải con lấy lý suy đoán, hay cố chấp, nhưng chưa thấy chúng nó làm điều gì gọi là chính nghĩa.

Lão già lắc đầu:

– Đừng nói bậy! Có lúc dùng lý luận suy đoán hay sai lạc. Bây giờ, con phải chuẩn bị hành trang vài ngày nữa lên đường vào Trung Nguyên.

Lão già biết tánh của Tiểu Tà hay gây rắc rối, cái gì đã in qua trí óc gã thì cũng như vết mực bôi trên vách tường, khó lòng xóa đi được.

Lão già ôn tồn:

– Con đến Trung Nguyên phải tu luyện bản thân, đừng ham chơi nhụt chí khí.

Tiểu Tà hừ một tiếng:

– Lão đầu! Ông đã nghiêm khắc với tôi gần mười năm nay. Nếu tôi thiếu chí khí đã chết trong tay ông rồi. Ông chưa thấy sao?

Lão già nói:

– Không phải ta muốn ngươi cực khổ đâu, nhưng tu luyện là nền tảng của con người khi phải đối phó với cuộc sống. Hôm nay bản lĩnh của con tương đối rồi, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn chưa đủ. Nếu con có đủ kinh nghiệm giao đấu thì vừa rồi không bị thương, cũng không bị té đến mình mảy dơ dáy như vậy. Chính vì võ công của con rất yếu kém.

Tiểu Tà lúc nào cũng nghe lão già chê hèn võ công yếu kém, nên chán nản hỏi:

– Lão Đầu! Ông cố tình bắt tôi đến đây luyện võ công làm hao mòn tuổi trẻ của tôi, nên tôi nhất định không học. Ông còn muốn sai tôi dần bước giang hồ mà không cho tôi có quyền suy đoán việc thiên hạ.

Lão già đôi mắt đầy ưu tư, nhìn Tiểu Tà không nói.

Tiểu Tà biện minh:

– Bởi vì con tiểu a đầu đó dùng ám khí hại mạng Tiểu Điền, nên tôi phải phát phi đao đánh bật ám khí cứu hắn, vì thế mà địch thủ lợi dụng cơ hội đã thương.

Lão già dịu giọng:

– Cứ tranh cãi mãi! Nếu con có đủ kinh nghiệm thì đã thấy địch thủ lợi dụng tình cảm của con, kích vào Tiểu Điền, để con phân tâm, tìm cơ hội sơ hở ám toán.

Mặt khác, nếu võ công của con cao siêu, thì phi tiêu cô nương kia cũng không hại con được.

Tiểu Tà cười lớn:

– Phải rồi! Con hiểu rồi.

Lão già nói:

– Từ này về sau con phải nhớ rằng khi cùng với địch thủ giao tranh, không được phân tâm. Nhiều trường hợp vì một chuyện nhỏ mà phải bỏ mạng đấy. Con hiểu chưa?

Tiểu Tà cúi đầu:

– Con đã hiểu rồi.

Lão già liếc một mắt nhìn Tiểu Tà:

– Đã bị thương nhất định phải điều trị, không cần nặng hay nhẹ. Con hãy đi trị thương mau. Người sống trên giang hồ phải lo cho bản thân mình, nếu bản thân mình không lo được thì còn mong giúp gì cho kẻ khác.

Tiểu Tà cau mày nghĩ thầm:

– Ra ngoài bị chó cắn, về nhà lại bị chửi rủa. Thật xui xẻo.

Sự thật thương thế của Tiểu Tà đã hồi phục, nhưng lão già đã ra lệnh, Tiểu Tà không dám cãi lời.

Gã cầm kim châm ghim vào mấy huyệt đạo.

Lão già cũng biết Tiểu Tà đã ngâm thuốc nước gần mười năm, không dễ gì nhiễm độc, nhưng lão làm như vậy chỉ tập cho Tiểu Tà phải thận trọng giữ mình không để sơ suất.

Đợi Tiểu Tà chữa thương xong, lão già lên tiếng:

– Mấy ngày còn lại trước khi vào Trung Nguyên con phải luyện công chăm chỉ, có gì không hiểu phải hỏi ngay. Thời gian này chúng ta vẫn còn sống bên nhau, vẫn còn cơ hội nhắc nhở. Đến lúc vào Trung Nguyên, nếu con muốn hỏi thì không có người chỉ bảo đâu. Đến lúc đó bao nhiêu khó khăn con phải gánh vác hết.

Tiểu Tà bâng khuâng:

– Vâng, con phải luyện thêm võ công ...

o O o Trăng lạnh ...

Tuyết rơi là tả ...

Ánh trăng lóng lánh trên tuyết như pha lê ...

Từ đó, hơn một tháng, Tiểu Tà không rời khỏi túp lều nửa bước, suốt ngày đêm lo luyện tập võ công.

Cùng với việc tập luyện, Tiểu Tà lại có cảm giác thay đổi trong tâm tưởng.

Cùng với lão già không rõ lai lịch, chung sống với nhau gần mười năm, nay đến lúc chia tay làm sao không bùi ngùi, xúc động.

Chính cuộc chia ly này đã làm cho Tiểu Tà đổi tánh.

Lòng Tiểu Tà rất đau xót. Trong thời gian ngắn này, Tiểu Tà cố gắng nghe lời dạy bảo, không làm cho lão già phật ý, tức giận.

Lão già đối với Tiểu Tà cũng rất thương yêu, ngoài việc chỉ dạy võ công và dùng kim châm độ huyệt, lão còn dạy một số kinh nghiệm giang hồ, việc nào phải cẩn thận để tránh cho Tiểu Tà những thiệt thòi.

Nháy mắt một tháng đã qua rồi.

Một hôm lão già thức dậy sớm, pha trà ngồi uống, nét mặt đầy ưu tư.

Đôi lúc lão nhìn trời ... có lúc lão già nhìn dòng thác đổ ... có lúc thở than ...

Lão già biết Tiểu Tà sắp rời khỏi nơi đây, lòng thấy sầu thảm, quạnh hiu.

Bao nhiêu năm qua, tình cảm này rất sâu đậm, không sao diễn tả nổi.

Tiểu Tà thức dậy, trông thấy kê lớn:

– Lão đầu! Ông dậy sớm như vậy sao?

Lão già nói:

– Ta đang ở ngoài hiên.

Tiểu Tà chạy ra ngoài, ngồi bên ông lão.

Lão vuốt tóc Tiểu Tà, thở một hơi dài:

– Tiểu Tà! Đã đến lúc con phải ra đi rồi.

Tiểu Tà nhìn lão già. Bốn mắt nhìn nhau. Lão già hơi run run, quay nhìn hướng khác, lão sợ nước mắt rơi xuống.

Tiểu Tà đứng dậy, chấp tay lạy lão già:

– Lão đầu! Con cảm ơn ông dạy dỗ để con không trở thành người vô dụng.

Lão già gượng cười:

– Tiểu Tà, đừng nói vậy. Bao nhiêu năm qua có ngày nào con không hiểu thuận đâu? Tuy có lúc con cọt đùa, mà bây giờ nghĩ đến ta cũng muốn cười. Con đã để lại cho ta ấn tượng tình cảm sâu xa rồi.

Tiểu Tà xúc động:

– Con xin lỗi lão đầu. Có gì không phải con xin lão đầu tha thứ.

Lão già tiếp tục vuốt tóc Tiểu Tà:

– Con mau thu xếp hành trang. Ngày hôm nay phải lên đường. Đi sớm về sớm. Con hãy ghi nhớ những điều ta dặn dò.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Lão đầu! Ông hy vọng cái gì sao không nói cho con rõ.

Lão già muốn nói, nhưng hình như có gì ngại ngùng, chỉ than thở:

– Sự thật không có gì. Ta chỉ hy vọng lần này con ra đi được nhiều lạc thú, an toàn trở về.

Tiểu Tà hỏi:

– Không phải ông muốn con thay ông làm việc gì đó sao?

Lão già cười nhẹ:

– Công việc cũng không quan trọng gì. Con đến Trung Nguyên chỉ thuận tiện thì làm mà thôi. Thành hay không thành cũng không sao.

Tiểu Tà nói:

– Vậy ông cũng phải nói ra cho con biết chứ.

Lão già uống hết một chung trà, suy nghĩ rất lâu, nói:

– Không có gì quan trọng. Chỉ cần con đến Trung Nguyên để ý một chút.

Hiện tại võ lâm hai đại môn phái Phi Long Bảo và Thần Võ môn, một bên tại phía Bắc, và một bên tại phía Nam.

Tiểu Tà chú ý:

– Con phải để ý những gì?

Lão già nói:

– Gần đây mười mấy năm, trong giang hồ rất nhiều cao thủ bị mất tích. Số người này thanh niên cũng có, trưởng lão cũng có. Ta cảm giác bọn họ mất tích có liên quan với hai đại môn phái này. Con để ý một chút là được rồi.

Tiểu Tà lăm nhăm:

– Cao thủ mất tích ... Phi Long Bảo ... Thần Võ Môn ... có chút đỉnh phức tạp.

Gã gật đầu:

– Được! Con nhớ rồi! Nhưng còn có chuyện gì khác nữa không?

– Ta có người bạn thân ẩn cư tại Chung Nam sơn, Tây Thiên phong. Con có rảnh thì đến đó một lần, nói rằng ta rất nhớ hấn, mời hấn đến hồ Một Tháp thăm ta. Con đi rồi ta cũng phải có một người bạn nuôi ta chứ.

– Chung Nam sơn, Tây Thiên phong, ông ta tên hiệu gì?

Lão già đáp:

– Ông ta họ Lý tên Mẫn Cốc, thích mặc quần áo trắng. Nơi đó chỉ có một mình hấn ở, con đến đó rất dễ tìm hấn.

Tiểu Tà cười nói:

– Con nhất định mời ông ta đến đây cho ông có bạn.

Lão già hài lòng:

– Đúng rồi! Nếu mời được hấn thì công việc của con cũng đã làm xong, con có thể theo hấn trở về cùng một lúc.

Tiểu Tà vui mừng:

– Vậy thì làm sao phải tới, mấy tháng?

Lão già lắc đầu:

– Không thể về sớm được. Nếu về sớm làm sao dạo chơi cho thỏa thích giang hồ? Con cứ yên tâm đi chơi. Đến lúc có hai vấn đề này con mới trở về.

Thứ nhất:

Con phát hiện một loại kim rất nhỏ, so sánh với kim chúng ta đang sử dụng thì còn nhỏ hơn nhiều. Nó có tên là “Hắc Huyết Thần Trâm”. Phải nhớ cho kỹ bốn chữ “Hắc Huyết Thần Trâm” này. Nếu con nhìn thấy phải lập tức trở về.

Thứ hai:

Con nghe nói Thất tinh phong của Thiếu Lâm tự đánh lên hai mươi bốn tiếng chuông cùng một lúc thì con cũng phải trở về hồ Một Tháp.

– Nhất định con phải nhớ thật kỹ hai vấn đề này.

Tiểu Tà phân vân:

– Con thấy được “Hắc Huyết Thần Trâm” thì lập tức trở về. Nhưng Thiếu Lâm tự đánh chuông hai mươi bốn tiếng làm sao con biết được. Hàng ngày con không phải ở mãi gần Thiếu Lâm tự. Nếu chúng nó gõ mà con không nghe được thì làm sao đây?

Câu này chứng tỏ Tiểu Tà rất quyết tâm thực hiện lời dạy của ông lão.

Lão già cũng biết tánh Tiểu Tà, nên nói:

– Con không cần lo lắng chuyện này. Thiếu lâm tự có chi nhánh rải khắp giang hồ. Nói về Thất tinh phong, khi đã đánh hai mươi bốn tiếng chuông cùng một lúc, thì chỉ trong nửa ngày toàn Trung Nguyên các đền chùa đều đánh theo. Con chỉ cần không rời khỏi Trung Nguyên thì nhất định nghe được. Ta muốn con đến Trung Nguyên, không nên đi lang thang tới vùng khác.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy con an tâm rồi. Xin ông nói tiếp “Hắc Huyết Thần Trâm” có gì bí hiểm không?

Lão già nhấp nháy đôi mắt:

– Ta chỉ được nói chút ít cho người biết mà thôi. “Hắc Huyết Thần Trâm” là thiên hạ chi độc, màu đen lóng lánh, so với kim thêu bông vẫn còn nhỏ hơn. Người nào bị kim đâm trúng thì bỏ mạng ngay lập tức. Nó là loại khắc tinh duy nhất với con. Con trúng “Hắc Huyết Thần Trâm” tuy không lập tức bỏ mạng cũng bị toàn thân tê liệt, nếu trong vòng bảy ngày không được thuốc giải, sẽ nguy đến sinh mạng. Điều rất đáng sợ là loại “Hắc Huyết Thần Trâm” khi đâm vào người không để lộ một vết thương giống như chỗ da thường.

Tiểu Tà nói:

– Rất là lợi hại! Con xin để ý loại kim này.

Lão già nói:

– Nhưng con cứ yên tâm. Tuy trong thiên hạ có mười hai cây “Hắc Huyết Thần Trâm”, theo ta biết chỉ xuất hiện có hai cây, số còn lại thì ở vào tay người khác.

– Ai?

– Hắc.

Lão già suy nghĩ một lúc rồi từ từ nói:

– Người này ta đã gặp qua, nhưng không biết hắn tên họ gì. Ta tin rằng hắn nhất định sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” để hại người.

– Nếu hắn bị người ta ăn cắp hoặc làm mất thì sao?

– Nếu vậy thì khó nói rồi! Chỉ cần con để ý. Ta nghĩ không có vấn đề gì xảy ra đâu.

Tiểu Tà ngẫm nghĩ:

– Dù là kim độc, nhưng mình không chọc nó thì làm gì phải sợ nó. Rốt cuộc thì cứ chạy cho hắn rượt theo. Tài chạy trốn thì chắc chắn hắn không đuổi kịp mình.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà không quá quan tâm về “Hắc Huyết Thần Trâm”. Vì tính Tiểu Tà không sợ chết, chỉ thích chuyện vui đùa. Vào Trung Nguyên làm công việc cho lão già hắn nghĩ không quan trọng lắm, điều đáng nói là được vui chơi, ăn uống sang trọng.

Lão già coi một miếng ngọc bội trong người lớn bằng đồng tiền, màu xanh lục, trong đó có chạm hình long phụng rất sắc sảo trao cho Tiểu Tà:

– Miếng ngọc này con đem theo, ít nhiều cũng có tác dụng.

Tiểu Tà cau mày:

– Vậy là muốn khích tử tôi sao?

Tuy nói vậy, nhưng hắn vẫn đưa tay nhận lãnh, bụng nghĩ thầm:

– Dù sao đây vẫn là vật lưu niệm lúc chia ly, xin cảm ơn lão đầu.

Nói xong, gã bỏ vào túi.

Lão già thở nhẹ:

– Con phải đi thu thập kinh nghiệm giang hồ một chút. Đi sớm về sớm.

Tiểu Tà quay mình vào nhà, thu xếp quần áo, nhìn cảnh vật xung quanh lưu luyến một chút, rồi mới chạy ra hướng về lão già nói:

– Con thu xếp hành trang xong rồi.

Lão già miễn cưỡng:

– Con đã đem theo đầy đủ chưa?

Lão lấy ra một đĩnh bạc. Lão biết Tiểu Tà đánh bạc ăn rất nhiều tiền, nhưng sợ hắn buồn, chỉ cho hắn đem theo chút để phòng thân.

Tiểu Tà thò tay ấn vào bụng nói:

– Lão đầu! Con có tiền rồi! Con đi rồi xin ông hãy bảo trọng.

Lão già roi lệ nhìn Tiểu Tà vẫy tay:

– Con cũng phải bảo trọng lấy thân, đừng có say mê đua cợt.

Tiểu Tà gật đầu:

– Lão đầu! Ông nội! Tái ngộ ...

Lão già thấy Tiểu Tà lúc kêu sư phụ, lúc kêu ông nội, nhưng lão đầu có để ý.

Chỉ có tiếng “ông nội” lần này gọi làm cho ông hiểu rõ nguyện vọng xưa nay của gã.

Loáng mắt Tiểu Tà đã đi xa rồi. Lão già nhìn theo lẩm bẫm:

– Tái ngộ ... Tiểu Tà ...

Nói xong nước mắt lão chảy xuống hai gò má nhăn nheo, chân đi lảo đảo, lão bỏ chạy vào trong túp lều cỏ.

Lúc này tại tiểu trấn, bạn bè Tiểu Tà họp lại đông đủ, gồm có Đại Ngu, Tiểu Phán, Tiểu Điền, Hai Ngốc, Tiểu Long, Tiểu Dũng, Tiểu nhị ca và Tiểu Lý.

Chúng nó thất một vòng hoa tặng.

Nhất là Tiểu Lý, cô gái cờ bạc hay khóc, hôm nay rất trẻ đẹp.

Tiểu Tà lấy vòng hoa đội lên, chân chạy rất nhanh, biến mất.

Mọi người nhìn theo bóng Tiểu Tà thở dài buồn bã.

Một cuộc chia ly chưa biết đến bao giờ tái ngộ ...

o O o Tiểu Tà chạy khỏi Hồ Một Tháp đến một vùng sa mạc mênh mông.

Tuyết hết rơi, nhưng toàn một vũ trụ cát. Nơi nào cũng chỉ là cát.

Cát trắng, cát vàng mênh mông, làm cho người ta hoảng sợ.

Mùa đông đã đến ...

Đừng nói đến người, ngay cả thú vật cũng không thấy bóng.

Gió cát ùn ùn, hơi lạnh phiêu phiêu, cát không bờ bến. Đâu đâu cũng im lặng, cái yên lặng của một vùng đất chết.

Nơi này nếu có ai cười thì đó chỉ là Dương Tiểu Tà mà thôi.

Vậy là đã qua ngày thứ ba, Tiểu Tà vẫn đội vòng hoa, chân chạy không ngừng, giống như một con thú lạ, hướng về phía Quan Gia Cốc.

Trước đây, lão già đã nói với gã khi nào qua khỏi Quan Gia Cốc là đã đến Trung Nguyên rồi. Lúc đó gã sẽ rất sung sướng vì tới ngày được cờ bạc, ăn ngon.

Nghĩ như vậy nên gã rất phấn khởi ...

Tiểu Tà dự định đến Trung Nguyên trước tiên phải tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Qua Quan Gia cốc thì đến Hà Tây. Nơi này vẫn còn thuộc về sa mạc, nhưng khí hậu phần nào đã thay đổi. Đồng thời gió cát cũng giảm bớt rất nhiều.

Tiểu Tà lần đến thị trấn Lâm Thủy, một thị trấn ở Hà Tây. Gã nghĩ thầm:

– Đã chạy một khoảng đường khá xa, lương khô đã ăn hết, bữa nay phải tìm chỗ ăn ngon một bữa. Nếu gặp dịp thì tìm sòng bạc để giải buồn.

Tinh thần gã lúc này rất sáng khoái, nhưng hai chân tê buốt.

Tìm được một túp lều, Tiểu Tà mừng rỡ chạy tới.

Tên tiểu nhị thấy khách đến, vui mừng ra đón tiếp:

– Tiểu ca, xin mời vào trong. Tiều điểm này nổi tiếng ở đây, khách muốn ăn bất cứ món ngon vật lạ nào cũng có.

Tiểu Tà cười nói:

– Ta thì không có tham vọng ăn những món ăn cao quý! Cứ đem ra đây những món ăn bình thường là được rồi.

Gã nghĩ bản thân vừa đến Trung Nguyên, chưa từng quen biết ai, cũng chưa kiếm ra nhiều tiền, tiện tặn để khỏi tốn kém.

Tiểu nhị thấy Tiểu Tà dễ thương, đưa gã đến một cái bàn nhỏ trong góc cửa sổ và nói:

– Tiểu ca! Mời ngồi tại đây. Sự thật là ta từng thấy nhiều người ăn uống phung phí, không phải là tốt. Chúng ta cũng là người làm công, một ngày ba bữa ăn no đủ rồi. Có người ăn một bữa bằng tiền lương của ta ba tháng. Như thế là không công bằng. Nhưng chúng ta đã ăn cơm người khác thì không được nói nhiều.

Tiểu ca dùng khách sáo làm gì, dù ăn những món ăn đơn giản chúng tôi cũng hoan nghênh. Xin cho biết tiểu ca dùng món gì?

Tiểu Tà thấy tiểu nhị ăn nói thật thà, có vẻ cảm mến, cười nói:

– Tôi chỉ cần một đĩa thịt bò, một bình rượu và ba cái bánh bao.

Tiểu nhị gật đầu:

– Được! Tiểu ca chờ một lát, tôi sẽ đem tới.

Nói xong, hần hướng vào trong chạy mất.

Chẳng bao lâu, tiểu nhị đã đem ra một mâm thức ăn đúng như Tiểu Tà yêu cầu, cười mỉm:

– Tiểu ca, đồ ăn đã có đây rồi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đã lâu chưa ăn đồ mặn.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa ăn ngấu nghiến, trông rất ngon lành.

Chưa đến giờ Ngọ, tứ lều khách khứa đã vắng vẻ. Trừ Tiểu Tà ra, chỉ còn có hai thương khách đang ngồi ăn ở bên kia bàn.

Tiểu nhị cũng buồn tình, muốn tìm người chuyện trò. Trước mặt hần, chỉ có Tiểu Tà là thuận tiện nhất.

Hần tiến đến gần bên Tiểu Tà:

– Tiểu ca! Nhìn trang phục, tôi đoán chừng như tiểu ca từ quan ngoại đến đây phải không?

Tiểu Tà cười nói:

– Phải! Phải! Tiểu nhị ca đoán không sai. Tôi từ miếu Lão Quân đến đây.

Tiểu nhị mở to đôi mắt, nhìn Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Ô! Nơi đó cách xa xứ Hà Tây khá nhiều.

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu nhị ca cũng biết vùng miếu Lão Quân sao?

Tiểu nhị nói:

– Lúc nhỏ có lần tôi theo thân phục đến vùng miếu Lão Quân. Nếu đi bằng xe ngựa cũng phải mất mười ngày. Bây giờ quan lộ đã được sửa chữa lại, nếu nhanh lắm cũng phải mất một tuần lễ.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Tôi đã chạy hết ba tuần mới tới đây.

Giọng nói của Tiểu Tà có vẻ tự hào.

Tiểu nhị ngờ ngác:

– Cái gì? Tiểu ca chạy bộ qua dãy sa mạc đó ư?

Tiểu nhị có cảm giác như đã nghe lầm câu nói của Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Trên con đường này đâu phải riêng tôi đi bộ? Có gì lạ lùng đâu?

Tiểu nhị càng kinh ngạc hơn, nghĩ thầm.

– Khoảng đường này làm sao có người đi bộ suốt ba tuần lễ để vượt qua? Như vậy trên thế gian này chỉ có một người. Chẳng lẽ người này là một siêu nhân?

Nghĩ như vậy, tiểu nhị cười hi hi không tin lời nói Tiểu Tà là sự thật.

Sự thật, Tiểu Tà đã vượt kỷ lục trở thành đệ nhất thiên hạ về môn chạy bộ.

Từ miếu Lão Quân chạy đến quan nội không thể có người thứ hai.

Tiểu nhị suy nghĩ một hồi, nói:

– Không thể được! Từ miếu Lão Quân đến quan nội ít nhất cũng hơn một ngàn dặm, đồng thời sa mạc mênh mông nếu có người chạy bộ vượt cả ngàn dặm tới đây thì là chuyện phi thường.

Ngừng lại một lúc, như để đùa cợt, tiểu nhị tiếp:

– Tiểu ca! Ta nghĩ từ xưa đến nay chỉ có mình ngươi chạy bộ từ miếu Lão Quân đến đây. Những người cùng đi bộ với ngươi trên đường chỉ là khách đi đường gần, từ địa phương này qua địa phương khác. Ngươi từ miếu lão quân chạy đến đây vẫn còn mạnh khỏe, thật đáng khâm phục.

Tiểu Tà nghe nói nghĩ bụng:

– Cũng đúng! Người ta đi bằng xe ngựa, mình chạy bộ mau hơn nhiều. Hi hi ...

Gã nói:

– Tiểu nhị ca! Tôi đi xe trực tiếp ... đôi chân tôi cũng là một loại xe mà ...

Tiểu nhị nói:

– Người ở quan ngoại đến thì phải được nhập quan, nhưng người ta đi bằng xe ngựa, có ai đi bộ đâu?

Câu nói đó tiểu nhị muốn nói Tiểu Tà khờ khạo không biết dùng xe ngựa đi đường xa.

Tiểu Tà hỏi:

– Ngồi xe ngựa? Có phải tiểu nhị ca muốn nói đến số xe ngựa đi trên quan lộ đó?

Tiểu nhị gật đầu:

– Đúng rồi! Đó là số xe ngựa rước khách đường xa. Tại sao ngươi không đi?

Có phải ngươi không có tiền nên không dám đi? Nhưng giá xe ngựa rẻ mạt, luôn cả người bình thường cũng trả nổi.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Không phải số xe ngựa đó là của riêng những người giàu có mua sắm để đi đường sao?

Tiểu nhị cười nói:

– Tiểu ca lầm rồi! Đó chỉ là loại xe ngựa chở mướn để lấy tiền.

Tiểu Tà nghĩ lại, cảm thấy mình rất khờ khạo.

Gã nói:

– Té ra là vậy! Tôi tưởng mình phải có tiền mua sắm xe. Vậy mà lão đầu không nói cho tôi biết việc này, hại tôi chạy rất xa, bỏ phí thời gian. Bởi vậy, những người phu xa thấy tôi cứ vẫy tay, tôi tưởng họ chọc ghẹo ...

Nghĩ đến câu chuyện vừa qua Tiểu Tà cũng thấy buồn cười.

Tiểu nhị nói:

– Tiểu ca rất vui tính, có lẽ lần thứ nhất mới ra khỏi nhà?

Tiểu Tà thành thật:

– Đúng rồi! Nếu không phải lần thứ nhất thì làm sao tôi đến nổi ngu dốt như vậy? Lần này mới bước chân vào Trung Nguyên đã bị thiệt thòi rồi!

Tiểu nhị cười:

– Tiểu quan khách đừng vội! Từ đây đến Trung Nguyên vẫn còn xa. Lát nữa tiểu ca đến cuối trấn xem có xe ngựa thì nói cho họ biết tiểu ca muốn đến

đâu, họ sẽ thu xếp lộ trình cho. Tiểu ca sẽ thỏa mãn đến Trung Nguyên, không còn bị gió cát, khổ cực đâu.

Tiểu Tà nói lảm bảm:

– Rốt cuộc cũng có một ngày làm hành khách ngồi trên xe ngựa. Lần này nhất định không để thiên hạ cười chê.

Hai người tiếp tục trò chuyện. Qua một lúc, Tiểu Tà trả tiền ăn, mang hành trang tiến về trạm xe ngựa.

Nơi này rất nhiều người đang chờ xe.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Một đêm hải hùng

Trạm xe ngựa không lớn, chỉ có một cái bàn và mấy cái ghế dài.

Người ngồi trước bàn là một thư sinh, tuổi độ bốn mươi, râu ria, mặc quần áo màu tím, giống như khách thường. Hắn đang ghi sổ.

Tiểu Tà bước tới nói với người thư sinh:

– Chào ông! Tôi muốn đến Trung Nguyên có thể đi bằng xe không?

Câu nói này Tiểu Tà lặp lại lời nói của tiểu nhị đã chỉ bảo. Gã sợ nói sai sẽ phải tiếp tục đi bộ nữa.

Người thư sinh áo tím ngưng viết, ngửa mặt nhìn Tiểu Tà hỏi:

– Ngươi muốn đến đâu?

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn đến Trung Nguyên.

– Trung Nguyên? Trung Nguyên cũng phải có địa danh cụ thể chứ? Ngươi muốn chúng ta đưa đi du lịch Trung Nguyên sao?

Tiểu Tà nghĩ một lúc, cười nói:

– Thì đến Khai Phong cũng được rồi! Nghe nói nơi đó rất náo nhiệt.

Ở thị trấn thường ngày hắn có nghe một số chuyện kỳ lạ, nhất là ở Khai Phong phủ. Những chuyện này như đã in vào trong óc gã. Gã chỉ biết có hai nơi Khai Phong và Bắc Kinh mà thôi. Bây giờ trong lúc hạch hỏi nơi muốn đến hắn bỗng nhiên nói ra rất nhanh.

Thư sinh áo tím gật đầu:

– Đúng rồi! Khai Phong là nơi rất náo nhiệt, nhưng ngươi phải đi bộ đến đó.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại sao vậy? Ông không có xe ngựa chở khách sao?

– Không phải không có xe ngựa, nhưng xe chỉ đến Lang Châu, còn lại đoạn đường đến Khai Phong ngươi phải sang xe khác.

Tiểu Tà thở nhẹ một hơi:

– Đến Lang Châu cũng được. Thật ra tôi không có mục tiêu nhất định.

Thư sinh áo tím nói:

– Đi xe ngựa đến Lang Châu phải trả ba lạng hai chỉ bạc. Phải trả tiền trước mới được lên xe.

Tiểu Tà chưa từng ngồi xe ngựa, gã nghĩ bụng ngồi xe ngựa đương nhiên phải chịu sự điều khiển của người ta. Còn số tiền ba lạng hai chỉ bạc cũng không nhiều.

Tức thì gã lấy ra bốn lạng bạc trao cho thư sinh.

Thư sinh không nói chuyện, cũng không thối tiền, chỉ lấy ra một miếng giấy trắng có ghi mấy chữ, rồi đóng dấu đưa cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà xem không hiểu.

Thư sinh áo tím nói:

– Một chốc nữa có xe ngựa đến, ngươi cầm giấy này lên xe. Khoảng nửa đường xa phu sẽ dừng lại cho hành khách ăn uống. Nếu ngươi muốn mua lương khô vẫn còn có thời gian. Còn lại ba chỉ, ta sẽ xếp chỗ ngồi cho ngươi vào hạng nhất.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cám ơn! Tôi đi mua chút đồ dùng. Xe đó bao giờ thì đến Lang Châu?

Thư sinh áo tím nói:

– Nếu không có vấn đề gì thì hai ngày sau lúc mặt trời lặn sẽ đến.

Tiểu Tà mỉm cười, quay mình bước ra ngoài, nghĩ thầm:

– Đương nhiên là mau rồi! So với đi bộ thì quá mau.

Gã vừa đi vừa nghĩ:

– Bây giờ phải mua gì đây? Lương khô? ... Chỉ có hai ngày là đến Trung Nguyên đâu cần phải mặc quần áo rách này. Nếu không khéo lúc đến đó họ cho ta là ăn mày, không cho vào thành. Tốt hơn nên mua quần áo mặc cho mới một chút.

Qua một thời gian không lâu, trong trấn đã xuất hiện một chiếc xe ngựa, có sáu con ngựa kéo đã chạy đến.

Tất cả ai cũng lên xe. Tiểu Tà cũng lên chiếc xe này.

Người phu xe vung roi “xạch” một cái, xe ngựa đã băng đường chạy.

Tiểu Tà ngồi ghé trước. Như vậy gã là khách hạng nhất. Tuy vậy gã cũng không thoải mái bằng được ngồi bên cửa sổ nhìn ngắm phong quang.

Gã liên tục lúc thì hướng về người đi bộ, ngoắc tay, có lúc đắm chiêu nhìn cảnh vật.

Qua một ngày, Tiểu Tà đã đến Lang Châu thành.

Vừa xuống khỏi xe ngựa, Tiểu Tà reo to:

– Quả là một nơi đẹp đẽ, sang giàu ...

Tiểu Tà là một đứa trẻ, từ nhỏ đến lớn ở tại miếu Lão Quân, vùng núi non quê mùa, nên khi đến chỗ phồn hoa, thành thử cái gì cũng thấy mới lạ. Gã nhìn Đông, ngắm Tây, đi trên đại lộ giống như một đứa trẻ khờ khạo.

Rất nhiều cô gái đẹp nhìn gã, chỉ vì họ thấy một đứa trẻ kỳ lạ trước mắt họ.

Tiểu Tà không để ý, cũng không thắc mắc tìm hiểu tại sao mọi người lại nhìn gã có vẻ cười cợt.

Thực ra đáng đáp của Tiểu Tà tự nó phảng phất một vẻ khôi hài, rất khác với những đứa trẻ bình thường.

Tiểu Tà vừa đi lang thang, vừa ngắm phong cảnh tráng lệ của thành phố, vừa suy nghĩ:

– Ở thành thị này chắc chắn có nhiều sòng bạc. Với cuộc sống xa hoa, sang trọng như vậy, thế nào cũng có kẻ nhiều tiền dùng cờ bạc làm thú vui. Ta không cô độc rồi!

Gã vào tiểu điếm, gọi tiểu nhị bung ra mấy món ăn, một bình rượu, làm ra vẻ khách sang, ngồi ăn chính tề, hỏi tiểu nhị:

– Ngươi có biết ở đây nơi nào có sòng bạc lớn không?

Tiểu nhị nhìn thấy Tiểu Tà chỉ là một đứa trẻ mới lớn, ăn mặc lối nhà quê, nên không muốn tiếp chuyện, đưa tay chỉ về hướng Tây thành, khinh bỉ:

– Ở bên đó có một hí trường, có sòng cờ bạc, nhưng muốn vào phải có đủ một ngàn lượng bạc. Tiểu quan khách có đủ không?

Tiểu nhị nói xong quay lưng bỏ đi, về mặt chưa phai nụ cười chế nhạo.

Tiểu Tà nhìn bộ quần áo mình, mỉm cười, lẩm bẩm:

– Quần áo này mới mua, mặc có ba ngày mà biến thành cũ kỹ dơ dáy, nên tiểu nhị mới khinh dể ta. Chốc nữa ta phải thay bộ quần áo mới, nhưng ... Lang Châu thành rộng lớn, nguy nga, biết hiệu bán quần áo ở đâu mà tìm? Thôi thì cứ mặc tạm cho xong.

Gã cứ quanh quẩn, suy nghĩ mãi đến chuyện cò bạc để kiếm tiền ăn xài cho thông thả.

Nhưng càng suy nghĩ, Tiểu Tà càng lo lắng:

– Ta vừa đến Lang Châu thành, chưa quen biết một ai. Nếu cò bạc mà thắng chúng nó thì cũng không an toàn. Có thể người ta sẽ sát hại ta.

Gã tìm được một phương pháp rất đặc ý:

– Tốt hơn ta phải kiếm cho nhiều phi đao đeo lên ngực, giả làm một cao thủ võ lâm, để bọn chúng trông thấy không dám gây rắc rối.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà đi tìm được một nơi bán vũ khí, thuê thợ rèn năm trăm cây phi đao.

Không bao lâu, phi đao đã làm xong. Tiểu Tà đeo toàn bộ năm trăm cây phi đao từ ngực xuống đến đầu gối.

Từ xưa nay không ai làm như vậy, dù là kẻ đại hiệp.

Tiểu Tà than:

– Ô! Rất nặng! Nhưng muốn làm đại hiệp phải như vậy để thiên hạ kiêng nể chứ.

Trên đại lộ lần đầu người ta không phải nhìn gã mà cười, người ta nhìn một kẻ kỳ quái, như một tên hề lạ mắt để đùa cợt với nhau, nhất là gã giả cách uy nghiêm như một vị thái giám.

Không chỉ có người trong võ lâm cười đùa, mà cả đến dân chúng cũng cười.

Ngay cả bản thân Tiểu Tà cũng thấy tức cười không nhịn được.

Trong Lang Châu thành chỗ nào có bóng dáng Tiểu Tà thì nơi đó náo nhiệt lên. Bọn trẻ con trông thấy thì sợ hãi khóc òa.

Tiểu Tà thấy vậy nghĩ thầm:

– Quà nhiên ta đeo phi đao thiên hạ đã sợ nhốn nháo rồi! Ai còn dám xâm phạm đến tính mạng ta nữa.

Suy nghĩ vẩn vơ, nhưng gã vẫn nhắm hướng Tây thành tiến tới.

Không phải dễ dàng gì mới tìm được hí trường.

Nhưng vừa đến gần hí trường, gã lại nghe từ bên trong có tiếng hét vọng ra.

Tiểu Tà cảm thấy là lạ, không cần giả bộ làm đại hiệp nữa, mà phóng mình vào.

Vừa đến cửa hí viện, thấy hai đại hán đứng canh cửa cản lại nói:

– Tiểu tử! Ngươi đến đây làm gì? Nơi đây không phải chỗ biểu diễn phi đao.

Hãy đi ... Đi! Nếu chậm trễ, ta đánh nát đít.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Đại ca! Tôi đến đây kha ... la ... kha ... la ... kiếm tiền mà! Đây không phải là chỗ cò bạc sao?

Vừa nói, tay Tiểu Tà giả hiệu như ném xí ngầu.

Đại hán canh cửa nói:

– Hãy đi nơi khác, nơi này không cho con nít vào.

Hắn vừa nói vừa đẩy vào ngực Tiểu Tà xô ra.

Tiểu Tà nói:

– Đừng vội! Tôi tuy là con nít nhưng đem theo rất nhiều tiền.

Hắn lấy ra hai quả minh châu và hai đỉnh nguyên bảo cho hán tử thấy.

Hai hán tử nhìn thấy la lên:

– Ái da! Người là một con heo mập. Được rồi, chỉ cần có tiền thì con nít cũng được vào cờ bạc.

Hai tên gác cửa buồng Tiểu Tà ra, nói:

– Tiểu huynh đệ! Té ra huynh đệ là đại gia công tử. Xin mời!

Hai người cười hí hí, tiếp Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng không khách sáo, đưa tặng hai hán tử mười lạng bạc.

Lần này hai hán tử rất vui vẻ, lập tức dẫn Tiểu Tà vào sòng bạc.

Sòng bạc này rất lớn, hơn mười mấy người đang ném xí ngầu.

Họ nhìn Tiểu Tà rất kinh ngạc, vì thấy Tiểu Tà chỉ là đứa trẻ mà trên mình rất nhiều phi đao.

Sự kiện này nhất định có bí ẩn, không ai dám khinh thường, vội tránh ra nhường chỗ cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng không khách sáo, ngồi lên ghế, làm ra kẻ lão luyện giang hồ, nhìn thẳng vào người làm cái để quan sát.

Người làm cái khoảng bốn mươi tuổi, râu mép rất dài, mặc áo trắng.

Lúc này nhà cái đang lắc xí ngầu, Tiểu Tà lấy tiền ra đặt lên bàn.

Tiếp theo mấy lần, Tiểu Tà đều đặt trúng đích. Kết quả là nhà cái phải chung tiền rất nặng.

Tiểu Tà biết nhà cái không có gian ý, nên tiếp tục đặt tiền.

Gã đặt đâu trúng đó.

Nhà cái mặt biến sắc ...

Sòng bạc nổi lên rối loạn.

Tiểu Tà cười hí hí:

– Chuyện nhỏ mà! Nếu không đủ giá trị thì đặt lớn một chút.

Nhà cái tiếp tục lắc xí ngầu, nhưng lần nào cũng bị Tiểu Tà đánh trúng.

Mọi người cảm giác tiểu quỷ này không tầm thường, ai nấy đều đặt theo Tiểu Tà. Kết quả nhà cái thua liểng xiểng.

Chóp mắt, Tiểu Tà đã ăn được một đồng bạc để trước mặt, ít nhất cũng đến hai chục ngàn lượng.

Thật ra, Tiểu Tà không muốn kiếm một số tiền lớn như vậy, mà chỉ biểu diễn tài nghệ của gã trong một thành phố cao sang thôi. Rõ ràng ở đây không ai hơn gã.

Nhà cái toát mồ hôi lạnh, biết rằng hôm nay gặp cao thủ, vì vậy không tiếp tục chơi, bỏ chạy.

Các con bạc cùng cười, nói:

– Tiểu huynh đệ rất lợi hại! Chỉ một thời gian ngắn đã đuổi nhà cái chạy dài.

Nhờ tài nghệ của tiểu huynh đệ mà bọn ta cũng kiếm được một ít. Rất cảm ơn.

Tiểu Tà cười nói:

– Có đáng gì? Chỗ nào có tiền thì cứ kiếm, chỉ cần sòng bạc có bao nhiêu tiền mình tóm thâu trọn vẹn là hay rồi.

Tiểu Tà lấy ra một số tiền cho lại các người lúc nãy bị thua.

Các con bạc tuy được tiền, nhưng trong lòng không an, nghĩ thầm:

– Sòng bạc này không phải dễ ăn! Chỉ ăn chút ít còn dễ, còn ăn lớn tiền thì muốn ra đi cũng khó rồi! Trừ ra người có bản lĩnh, không ai dám can đảm

như tiểu huynh đệ này.

Chỉ một lần ra tay, Tiểu Tà đã làm cho chủ sòng khó chịu, rõ ràng có ý muốn phá phách chuyện làm ăn của hí trường.

Sự thật Tiểu Tà không nghĩ như vậy. Gã chỉ chơi cò bạc cho vui mà thôi, dù cho thua tiền cũng đỡ ghiền. Thắng, thua đối với gã đều tốt cả.

Không lâu, có một thiếu nữ đi theo người làm cái lúc này, vào phòng.

Thiếu nữ rất xinh đẹp, thân mình eo lá, y phục màu đỏ, trên ngực có thêu một con phụng hoàng màu bạc, đầu cài trâm.

Nàng bước vào đại hí trường, nhìn Tiểu Tà, hỏi:

– Xin hỏi tên họ của tiểu huynh đệ?

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Ô! Đàn bà xuất hiện rồi! Không khéo bị say mê.

Tiểu Tà nói:

– Tôi tên Dương Tiểu Tà.

Thiếu nữ cười chúm chím. Nàng chưa từng nghe trên giang hồ có cái tên như vậy.

Thiếu nữ nói:

– Tôi là Phụng Cô! Xin chào tiểu huynh đệ.

Tiểu Tà đáp lại:

– Tôi cũng xin chào Phụng Cô nương! Cô rất xinh đẹp tôi chưa từng thấy.

Câu nói này Tiểu Tà rất thành thực, không có trêu ghẹo.

Phụng Cô hỏi:

– Tiểu huynh đệ! Huynh từ đâu đến? Sau này muốn đi đến đâu?

Phụng Cô có ý thăm dò lai lịch của Tiểu Tà vì nàng nghĩ Tiểu Tà đến đây gây chuyện. Nếu là một người dám đến hí trường Lang Châu thành gây chuyện thì phải là người có lai lịch trên giang hồ.

Rất tiếc, Phụng Cô lần này đoán sai. Dương Tiểu Tà chỉ là người mới hành hiệp giang hồ, làm gì có lai lịch của một đại nhân vật.

Tiểu Tà cười nói:

– Tôi từ quan ngoại miếu Lão Quân đến đây. Bây giờ muốn đi đâu tôi cũng chưa biết. Chỉ mong được vui chơi, đến đâu hay đến đó. Nếu cô nương có vấn đề gì hãy đề sau đi, tôi đang ngứa, cô nương để tôi đánh thêm một sòng bạc nữa được không?

Tiểu Tà chưa qua khỏi cơn ghiền cò bạc, nên nói chuyện với người đẹp vẫn không thấy thích thú.

Phụng Cô cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Huynh bữa nay rất may mắn, chỉ chốc lát đã ăn được nhiều tiền, như vậy chưa muốn nghỉ hay sao?

Phụng Cô có ý bảo Tiểu Tà đến đây chấm dứt. Phải đem tiền rút đi. Rất tiếc, Tiểu Tà làm sao hiểu được ý này, đồng thời hắn đang ghiền cò bạc, khó thôi được.

Tiểu Tà nói:

– Chỉ cần đánh cho đã ghiền, không cần nghỉ ngơi cũng được.

Gã nói rất chân thật, nhưng Phụng Cô tưởng hắn đang khiêu khích, tức giận:

– Nếu vậy thì để ta thay thế làm nhà cái có được không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Ai làm cái cũng được. Chỉ cần có sòng bạc để chơi là thích thú rồi. Mau lên!

Thời gian rất quý!

Phụng Cô quay sang người cầm cái:

– Ông đến bàn thứ hai đi. Bàn này tôi thay thế.

– Dạ.

Phụng Cô kêu lớn:

– Đổi xí ngẫu! Cái này cũ rồi.

Lập tức có người đem đến ba hột xí ngẫu.

Phụng Cô cười nói:

– Các người có muốn kiểm tra không?

Không ai trả lời. Phụng Cô chỉ ngay Tiểu Tà:

– Tiểu huynh đệ này?

Tiểu Tà là người rành cờ bạc, biết rằng nhà cái đổi xí ngẫu nhất định có gian ý, nhưng gã ý vào tài nghệ của mình, và cũng muốn thử sức nên không cần suy nghĩ:

– Không cần! Cô nương bắt đầu lắc đi.

Phụng Cô mỉm cười:

– Nếu vậy tôi cũng không khách sáo.

Nàng bắt đầu lắc xí ngẫu, dáng điệu thong dong, chỉ cần dùng một bàn tay thấy lên, rồi đưa ly ra hứng.

Động tác rất dịu dàng lạnh lẽo, công phu tuyệt đỉnh. Ai nhìn thấy đôi tay cô ta cũng phải khen là cao thủ nghệ thuật.

Thật ra Phụng Cô muốn biểu diễn tay nghề, làm cho khách chơi mất tinh thần.

Nàng nói:

– Mời huynh đệ đặt đi.

Tiểu Tà cười, đặt năm trăm lượng về phía ‘Tà’.

Hắn nghĩ:

– Dù cô ta có rành nghề đến đâu, chỉ qua sáu lần ta vẫn chiếm thượng phong mà.

Xí ngẫu khui ra ...

Tiểu Tà bị thua. Nhưng Tiểu Tà vẫn không nản ý.

Kết quả liên tục sáu lần, Tiểu Tà vẫn bị thua hết.

Các khách chơi cũng không dám đặt theo Tiểu Tà nữa. Ai nấy đều hiểu rõ hai cao thủ đấu chiến.

Qua sáu lần, Tiểu Tà đã suy đoán ra trong ba hột xí ngẫu có gắn thủy ngân, một hột tại số một, một hột tại số sáu, một hột tại mặt số bốn. Bây giờ đoán điểm đã không khó khăn gì.

Tiểu Tà thân nhiên:

– Phụng Cô! Cô nương làm cái rất lợi. Ta đã bị thua không ít.

Phụng Cô hé cánh môi hồng:

– Tôi chỉ được may mắn mà thôi. Chúng ta đến đây tạm nghỉ được chưa?

Nàng tưởng Tiểu Tà không dám chơi nữa, cố ý cho hắn rời khỏi nơi đây.

– Tôi chưa hết tiền chưa muốn bỏ đi. Lần này phải đặt lớn hơn một chút. Cô nương đừng giật mình.

– Tiểu huynh đệ! Nếu huynh đệ muốn chơi thì ta chiều ý.

Nói xong nàng tiếp tục lắc xí ngầu.

Tiểu Tà kêu lớn:

– “Tà”.

Hai tay đặt ra ngân lượng.

Phụng Cô biến sắc, từ từ khui ra.

Đúng là “Tà”.

Nàng kêu to:

– Người đâu! Hãy lấy năm mươi đĩnh Kim nguyên đem đến đây.

Lập tức có người lấy nguyên bảo đem lên chung cho Tiểu Tà.

Lúc này các bàn chơi ai cũng chạy đến đây xem thắng phụ.

Phụng Cô biết rằng hôm nay gặp cao thủ, đánh tiếp thì không thắng nổi, không chừng hí trường này sẽ bị tiêu tan.

Nàng hướng về khách cờ bạc:

– Quý vị! Hôm nay đến đây chấm dứt cuộc chơi. Ngày mai có rảnh xin mời tiếp. Tiểu huynh đệ cũng xin mời ngày mai tái ngộ. Chúng ta hôm nay tiền bạc đã bị tiểu huynh đệ ăn sạch rồi.

Tiểu Tà nghe chủ chứa tuyên bố không tiền chơi tiếp, cười lớn:

– Không sao! Không sao! Tôi thì từ trước đến giờ chưa hề thua. Ngày mai sẽ đến đây tái ngộ. Số tiền này chỉ cần hí viện đổi giùm cho tôi một tám ngàn phiếu được không?

Phụng Cô gật đầu:

– Được! Không có gì khó khăn.

Nàng bảo thuộc hạ viết một ngàn phiếu ba ngàn lượng trao cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà thâu ngân phiếu, còn lại tiền lẻ ít nhất cũng hai trăm lượng, đem cho tất cả:

– Hôm nay gặp may mắn, ai cũng có phần, mỗi người chia một ít.

Gã rất rộng rãi chia đều cho khách cờ bạc, luôn cả bọn thủ hạ ở hí trường cũng có phần.

Chuyện này làm cho Phụng Cô rất khó chịu. Nhưng nàng không thể làm gì được.

Tiểu Tà miễn cưỡng rời khỏi hí trường, hy vọng ngày mai đến sớm chơi cho thỏa mãn.

Gã tìm được một phòng khách điểm để nghỉ ngơi.

Lúc này Tiểu Tà đã tỉnh táo, nằm trên giường ôn lại cuộc chơi ở hí trường Lang Châu thành cùng với Phụng Cô.

Nhất là nghĩ đến Phụng Cô, bỗng nhiên gã đâm ra nghi ngờ, nghĩ rằng:

– Tại sao nơi hí trường này chỉ chơi có nửa chừng rồi nghỉ, chẳng lẽ tiền bạc bị ta ăn hết rồi sao? Chúng nó chỉ cần viết một tờ ngân phiếu là xong. Theo ta nghĩ sẽ có chuyện rắc rối gì đây. Chúng nó nhất định đêm nay thế nào cũng lén xâm nhập vào phòng ta để cướp của giết người, không chừng chúng nó bắt ta phanh thây. Nếu vậy ta cùng đường sao? Thua cũng không được, ăn cũng không xong.

Gã nghĩ tiếp:

– Ta liệu cách nào để đối phó với chúng đây. Thôi thì ngày mai đem tiền hoàn lại cho bọn chúng là xong, đừng khỏi lo lắng ngủ không yên. Nhưng chúng nó đêm nay đến đây thì mình phải làm sao mới có cơ hội nói rõ ý định của mình.

Về mặt đêm chiều suy nghĩ, nhìn ra bốn phía Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Chúng nó nhất định đêm nay sẽ đến. Không chừng ta đã bị theo dõi rồi.

Như vậy chỉ chờ đến lúc đó mới phóng ra cửa sổ chạy trốn.

Hí trường này mới có mấy vạn lượng đã kiệt quệ, thật là kém.

Gã cảm thấy không yên lòng, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, hết lấy phi đao trên ngực xuống biểu diễn, rồi có lúc phóng ra cửa sổ, có lúc phóng lên bàn, có lúc cười một mình để trấn an tinh thần, làm như nguy hiểm đã qua đi rồi vậy.

Đối với Tiểu Tà, tính tình lúc nào cũng vậy, sự u sầu hay lo lắng đến với gã lẹ thật nhưng cũng tan biến trong nhất thời. Vì trong đầu gã lúc nào cũng nghĩ ra một giải pháp tốt nhất để giải quyết mọi vấn đề nan giải. Sau đó thì gã vui vẻ bình thường như không có gì xảy ra đối với gã.

Trong lúc Tiểu Tà rời khỏi hí trường, thì các bàn khác cũng giải tán. Phụng Cô tập hợp tất cả người giúp việc hỏi:

– Chương quân! Ông có biết lai lịch hắn không?

Chương quân đáp:

– Không biết rõ. E rằng không phải bằng hữu rồi.

Phụng Cô nói:

– Ta cũng không biết, chỉ biết hắn tên Dương Tiểu Tà, từ miếu Lão Quân đến đây. Chuyện này do hắn nói ra. Theo ta nghĩ hắn cò bạc nghệ thuật rất cao siêu.

Chỉ nghe tiếng xì ngầu đã biết rõ chân giả. Bọn ta có người nào nghe tiếng xì ngầu mà biết số điểm như hắn đâu. Ta nghĩ trong thiên hạ chỉ có một mình hắn mà thôi, luôn cả Lộc Dương bang chủ cũng không bằng. Các người nghĩ xem ta làm sao dám tiếp tục mở sòng?

Nghĩ một hồi cô ta nói tiếp:

– Không biết võ công của hắn đến đâu, ngoài mặt thấy bình thường nhưng có lúc thì giống như cao thủ. Con người hắn thật không đơn giản đâu, nếu nói hắn lợi hại, tại sao trên ngực đeo nhiều phi đao giống như một trò hề, làm cho người ta tức cười và nghi ngờ. Đối với hắn chúng ta phải cẩn thận. Đêm nay cho thuộc hạ đi do thám. Nhớ đừng để lộ tung tích, hắn biết được chạy trốn đó.

Tên quân gia cúi đầu:

– Tuân lệnh.

Ông ta ra khỏi hí trường, chạy về phía Nam, nơi Tiểu Tà đang trú ngụ trong một khách điểm.

Lúc đó Phụng Cô cũng hướng về bọn thủ hạ nói:

– Không có chuyện gì nữa. Hôm nay chấm dứt. Các người lui ra. Sáng mai tám giờ tiếp tục.

Bọn thủ hạ tức thời giải tán.

Phụng Cô cũng về hậu viện nghỉ ngơi sau một canh bạc cháy túi.

Lang Châu thành tuy lớn nhưng vừa đêm đã yên tĩnh.

Lúc nửa đêm, tại Cao Sơn khách điểm, trước cửa xuất hiện mười mấy bóng người.

Nhìn kỹ bọn chúng gồm một số Hắc y võ trang bịt mặt. Trên lưng chúng đeo trường đao dài ba thước, đôi mắt lóe hào quang. Nhìn thấy biết ngay là võ lâm cao thủ.

Bọn chúng thân pháp nhanh lẹ, mười mấy tên Hắc y bịt mặt đã bay lên nóc nhà.

Một tiếng động cũng không có. Hình như có một người thống lĩnh, tay trái hướng về phòng bên trái phát tới. Lập tức có năm người bay theo hướng đó.

Chỉ còn lại bốn người hần dẫn theo, nhẹ nhàng bay về hướng phải, tiếp tục mò xuống.

Bọn này không lâu đã xuống hậu viên, chia nhau lục soát bốn phía, bao vây căn phòng của Tiểu Tà.

Một Hắc y phóng mình tới, định tung cửa sổ nhảy vào trong thăm dò.

Hắn vừa dòm vào một lỗ phát hiện trên cửa sổ có dán một tấm giấy.

Trong giấy viết:

“Người ngoài đến xin mời vào, coi chừng phi đao”.

Hắn kinh hãi vội hướng về sau thụt lui, nhưng đã muộn, chỉ thấy bên trong bắn ra hào quang, năm cây phi đao cùng một lúc bắn ra cửa sổ.

Tên Hắc y này thân pháp cũng không tầm thường, hai tay xô ra, búng roi bốn cây phi đao, nhưng cây phi đao thứ năm phát sau mà đến trước.

– Vũ!

Phi đao đã ghim vào vai trái của Hắc y. Hắn đau đớn bỏ chạy tới nơi tên Hắc y thủ lĩnh đang chờ động tĩnh.

Thủ lĩnh Hắc y nhờ thấy ánh hào quang từ phòng Tiểu Tà phát ra, biết là có mai phục, vội kêu lên:

– Tất cả chia ra, canh ngay từng cửa sổ một.

Bản thân hắn phóng vào cửa chính, kêu lớn:

– Xông vào!

Một nhóm mấy người rút trường kiếm xông vào phòng Tiểu Tà.

Tiểu Tà đã dự đoán trước số người này chắc chắn sẽ đến tập kích, lập tức thấp đèn cầy lên. Bên ngoài Hắc y đôi mắt bị ánh sáng phản chiếu, thân hình hắn chặn lại ngay cửa sổ Tiểu Tà thừa cơ tẩu thoát.

Tiểu Tà thấy hắn chần chừ, liền vung tay một cái, mười mấy câu phi đao bắn luôn vào mắt mười mấy địch thủ đang xông vào cùng lúc với hắn.

Vèo ... vèo ...

Lợi dụng bọn Hắc y náo loạn, Tiểu Tà phóng mình ra cửa lớn.

Tên thủ lĩnh Hắc y lòng nghi hoặc ám khí không dám cản trở Tiểu Tà, nên né mình sang một bên.

Tiểu Tà thoát ra cửa phòng kêu lớn:

– Muốn bắt ta ư? Không dễ đâu.

Lúc này bên trong đám Hắc y rối loạn không phân định được hướng đi.

Tiểu Tà phi thân lên một cây cổ thụ, yên tâm nhìn xuống, theo dõi từng cử động của đối phương.

Tên Hắc y thủ lĩnh ra lệnh:

– Đuổi theo!

Lập tức có năm bóng người hướng về phía trái bờ tường chạy ra.

Trong khách sạn bỗng nhiên ánh đèn sáng rực.

Tiểu Tà nằm trên đọt cây, hồi tiếc không làm sao nhìn thấy mặt bọn Hắc y này, vì người nào cũng bịt mặt bằng vuông vải đen.

Gã muốn nhảy xuống bắt một tên Hắc y lột mặt nạ ra xem thử.

Nhưng gã lại chột nghĩ:

– Ngu quá rồi! Trong lúc chúng nó đang đuổi bắt, lẫn trốn là yên thân, tại sao lại có ý định như vậy? Mau chạy trốn là hơn.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà nhảy qua một bức tường cao thì đã phát hiện sau lưng có người đuổi theo.

Tiểu Tà cất tiếng cười.

– Kha ... kha ... đêm nay chắc chắn không ngủ được rồi. Cũng được! Chúng ta chạy đua chơi. Trò chơi này cũng thú vị lắm.

Tiểu Tà không chạy nhanh, cứ chạy cách đối phương khoảng ba trượng để cho đối thủ rượt theo.

Lúc này ngoài năm tên Hắc y đuổi theo còn có năm tên từ cửa khách sạn chạy ra đón đường, làm cho Tiểu Tà trước sau đều bị giáp công.

Tiểu Tà kinh hãi:

– Mẹ kiếp! Không xong rồi! Cuộc chạy đua này không may mắn chút nào.

Nhìn thấy mười mấy tên Hắc y sắp chặn ép lại, Tiểu Tà suy nghĩ:

– Trước sau đều có truy kích, vậy phải mạo hiểm mới xong.

Gã hướng về bên trái phóng lên.

Nơi này có một ngôi nhà rất lớn, tường cao mấy trượng, đúng là nhà của một phú gia.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Ta phải làm cho dân chúng toàn thành đổ ra đường bắt cướp thì mới ngăn chúng nó được.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà vận sức nhảy qua cổng lớn của một ngôi nhà cao, đập vào khung cửa sắt, la to:

– Bắt cướp! Bắt cướp!

Người trong nhà thức dậy, chạy ào ra.

Đang sau nghe một tiếng động như tiếng khua chuông, Tiểu Tà thất kinh, kêu to:

– Kha ... kha ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Quái vật gặp tiểu quỷ

Tiếng nói chưa dứt, sau lưng đã có mười mấy cây đại đao của bọn Hắc y công tới.

Trong trường hợp khẩn cấp này, Tiểu Tà thuận tay phóng một lúc ra sau mười mấy cây phi đao, nhắm vào bọn Hắc y bịt mặt.

Mười mấy tên Hắc y nhìn thấy nghĩ rằng địch thủ phải bỏ mạng dưới chân tường, không ngờ bị phi đao phóng ngược lại, bắt đắc dĩ phải lui lại thủ thế.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Tiếng kêu như sấm, trong đêm vắng vang xa mấy dặm.

Gã vừa la, vừa chạy thoát ra ngoài, trong lúc bọn Hắc y ngỡ là Tiểu Tà còn ở trong viện, cứ xông vào.

Trong viện có tiếng la:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Trong lúc bọn Hắc y đang bị chủ nhà truy đuổi thì Tiểu Tà đã chạy ra đường, dùng đá ném vào các ngôi nhà lân cận, la lên:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

Kết quả, mọi người trong khu phố đều cảm thấy mắc xông ra, đuổi bắt bọn áo đen bịt mặt.

Bây giờ, Lang Châu thành náo loạn, nhà nào cũng hoang mang ... chó lớn, chó nhỏ nhà nào cũng sủa vang lên.

Cả một khúc đường đông nghẹt.

Lang Châu phủ đã cho lệnh xuất phát binh mã ra đón đường truy cướp.

Tiểu Tà thấy tình thế không còn nguy hiểm nữa, leo lên một cây cổ thụ hướng về bọn Hắc y xem xét.

Mười tên Hắc y bấy giờ trở thành mục tiêu của quân dân Lang Châu thành đuổi bắt. Chúng nó muốn thoát thân cũng không còn kịp nữa.

Tên lãnh đạo nhóm Hắc y thấy vậy ra lệnh:

– Rút về!

Mười tên Hắc y bịt mặt lập tức rút lui, nhưng không cách nào qua mắt dân chúng. Bên ngoài đều bị quan quân bao vây, muốn chạy thoát đâu có dễ.

Tên lãnh đạo Hắc y tinh khôn, núp vào nhà dân, thay đổi hết y phục, mới thoát khỏi.

Lúc này, Tiểu Tà ra mặt chạy tới gần bọn Hắc y bị bắt, cố tình xem thử mặt mũi bọn này ra sao.

Quan binh giải mấy tên Hắc y bị bắt hướng về nha phủ.

Tất cả vài bị mặt đều bị lột xuống, Tiểu Tà nhìn thấy kinh hãi.

Chúng nó người nào mặt mày cũng bị hủy hoại, trù ra đôi mắt, lỗ mũi, lỗ tai, còn toàn bộ da mặt đều bị nhiều vết sẹo chằng chịt, không ra mặt người.

Trên thế gian này có ai nhẫn tâm hủy hoại mặt mày, để mang một hình hài kỳ dị.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Nhất định bên trong việc này có nhiều âm mưu mà người thường không rõ được.

Trong lúc quân binh đang áp giải bọn Hắc y về thành thì nghe:

– Xạch! Xạch! Xạch!

Bảy mũi tên từ trên các đợt cây cao bay xuống cắm ngay vào ngực bảy tên Hắc y. Chúng nó đều ngã xuống tắt thở.

– Có thích khách!

Quan binh la hét mấy tiếng, hàng ngũ lộn xộn, hướng về phía Tây thành đuổi theo.

Về phía Tây thành thì có bốn bóng người chớp mắt đã mất dạng.

Dương Tiểu Tà biết không cách nào đuổi kịp, nghĩ rằng đồng bọn của chúng đã thủ tiêu nhau để bảo vệ bí mật của tổ chức.

Nhưng đây là tổ chức gì? Do ai điều khiển?

Tiểu Tà là một đứa trẻ mới ra giang hồ làm sao biết được những điều lớn lao trong giới võ lâm?

Gã buồn bã trở về khách sạn...

Bây giờ tĩnh trí, Tiểu Tà nằm trên giường, ôn lại chuyện đã qua.

– Số người Hắc y lột mặt này xem tuổi còn trẻ, tại sao bị hủy mặt? Tại sao có liên quan đến hí trường? Trong đó chắc có vấn đề.

Gã nghĩ mãi không ra chuyện, chắc chắn phải tốn nhiều thời gian mới xác minh được.

Qua một lúc Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Không lẽ số người này chính là số người thất tung mà lúc ở hồ Một Tháp lão đầu ta thường nhắc đến? Nếu vậy, sự việc bắt đầu từ hí trường này. Ta theo dõi sẽ có kết quả.

Té ra người lãnh đạo bọn Hắc y này lại chính là người bảo vệ hí trường – người quản gia.

Chỉ thấy hần sợ sệt chạy về phía hậu viện của hí trường.

Hậu viện này trang trí rất đẹp, sang trọng vô cùng.

Bên trong vang ra một điệu đàn du dương, sâu cảm.

Tên quản gia không dám nói, rón rén chạy đến trước cửa căn phòng giọng run run.

– Viện chủ! Thuộc hạ Giang Tử Sơn có chuyện cần gấp xin thỉnh ý.

Bên trong không trả lời. Giang Tử Sơn không dám xông vào, đứng bên ngoài vẻ mặt đầy lo lắng.

Chờ đến lúc tiếng đàn bên trong dứt, Giang Tử Sơn mới lập lại:

– Viện chủ! Tại hạ xin yết kiến.

Một giọng nói đàn bà truyền ra:

– Công việc xong chưa?

Giọng nói này chính là của Phụng Cô.

Giang Tử Sơn nói nhỏ:

– Viện chủ! Thất bại rồi.

Sắc mặt tên quân gia đầy vẻ sợ hãi, hình như hắn biết chuyện này rất quan trọng.

Phụng Cô hỏi:

– Thất bại? Mất bao nhiêu người?

– Bẩm viện chủ! Mất bảy người, bị thương hai người.

Phụng Cô từ bên trong bước ra, thân hình toàn màu trắng, bước đi uyển chuyển, phong cách đoan trang, giống như tiên nữ.

Nàng nhìn Giang Tử Sơn:

– Giang Tử Sơn! Ngươi đã lão luyện giang hồ, tại sao để thất bại như vậy?

Giang Tử Sơn sợ sệt:

– Bẩm viện chủ! Thuộc hạ trước đã có kế hoạch, ai ngờ tiểu tử này quả nhiên lợi hại. Hắn biết trước đêm nay chúng ta đến bắt hắn, nên đã có mưu mô, đưa chúng ta vào bẫy.

Phụng Cô cau mày liếc:

– Nếu vậy người ta có ý làm rắc rối chúng ta sao?

– Phải! Hắn chạy lung tung, làm chấn động cả một góc thành, dân chúng và quan binh ủa ra bắt cướp. Kế hoạch của thủ hạ bị đảo lộn, không xoay sở kịp, nên bảy anh em chúng ta bị bắt. Thuộc hạ đành phải thủ tiêu để giữ bí mật.

Phụng Cô nói:

– Không ngờ tiểu tử này có tà môn. Như vậy bảy người này giải quyết xong chưa?

Giang Tử Sơn nói:

– Thuộc hạ thay đổi y phục, trở lại xem xét thì thấy bảy người bị bắt đã bị cấp trên thủ tiêu để bảo vệ bí mật rồi.

Phụng Cô giật mình, hỏi nhỏ:

– Giang Tử Sơn! Ngươi biết việc này thất bại gây hậu quả thế nào không?

Giang Tử Sơn biến sắc quỳ xuống đất:

– Viện chủ tha mạng! Thuộc hạ không có ý ...

Phụng Cô ngửa mặt lên trời một lúc rồi nói:

– Nghĩ tình ngươi theo ta lâu năm, ta bỏ qua cũng được. Nhưng ngươi làm hại đến bảy mạng người anh em, nếu không trừng phạt ngươi chút đĩnh ta không có cách gì bình vực ngươi được. Cấp trên sẽ khiển trách ta. Ngươi chặt một tay đi.

Giang Tử Sơn nghe xong nói:

– Dạ!

Trưởng kiếm đã vung lên, tay trái chặt xuống.

– Khách ...

Cánh tay của Giang Tử Sơn đã rơi xuống đất.

Hắn lập tức điểm huyết cảm máu, nói:

– Cảm ơn viện chủ tha mạng.

Nói xong mồ hôi tuôn xuống, da mặt tái nhợt.

Tuy nhiên hắn không một tiếng thở than.

Phụng Cô nói:

– Ngươi trở về nghỉ ngơi đi! Công việc ngày mai mới tính.

– Đa tạ viện chủ! Cấp trên có truy vấn xin viện chủ che chở cho.

– Ngươi yên tâm! Ta tha mạng cho ngươi thì không ai dám bắt bẻ.

Giang Tử Sơn cúi xuống nhặt cánh tay, bước ra ngoài trở về phòng riêng.

Phụng Cô cũng thấy thương hại, vào phòng viết mấy chữ, bỏ vào trong ống, đến một căn phòng khác.

Chẳng bao lâu, một con bồ câu đã hướng về phía trời Tây, tung cánh bay đi.

o O o Một đêm trôi qua ...

Trời bắt đầu rạng sáng ...

Hí trường vẫn còn nghe nhộn nhịp ...

Tiểu Tà đã suy nghĩ suốt đêm dài, không biết làm cách nào để an thân.

Ham cờ bạc, nhưng lại chạm vào ổ kiến, cái vui không tránh được cái buồn.

Gã đi rửa mặt, ăn điểm tâm, và quyết định:

– Hôm nay, ta đến hí trường xem. Nếu cần ta sẽ trả lại số tiền cho hắn là xong. Cần gì phải lo lắng.

Gã nhìn thấy trên ngực còn đeo lủng lẳng một số phi đao, liền tức giận nói:

– Đã đeo hết bao nhiêu phi đao, vậy mà chỉ làm trò cười ngoài đường phố, không ai kiêng nể. Ban đêm chúng nó vẫn còn tiếp tục đến đây ám hại. Đâu có gì an toàn. Bọn người này không phải chỉ đến đây để hăm dọa, mà còn có ý sát hại ta. Ta không cần đeo phi đao nữa. Không khéo lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối khác.

Tiểu Tà bước đến trước một tấm kính, trông thấy hình dáng của mình, bỗng cười lớn:

– Thật là hài hước. May mà ta chỉ đeo có một ngày, nếu đeo mãi như thế này con gái ở Lang Châu thành không dám ra đường nữa. Mọi người tưởng ta là người bán cao đơn hoàn tán hoặc là một đứa điên khùng ... Nên nhìn ta cười chê là phải.

Tiểu Tà coi bỏ phi đao, lấy tấm ngân phiếu ba vạn lượng, hướng về hí viện Lang Châu thành chạy đến.

Chẳng bao lâu đã đến hí trường.

– Tiểu huynh đệ đã đến rồi à? Xin mời vào trong.

Phụng Cô hôm nay dậy rất sớm, chờ đợi Tiểu Tà. Thấy Tiểu Tà hôm nay coi bỏ hết phi đao, thân mình uy dũng, quần áo sạch sẽ, nở một nụ cười duyên.

Tiểu Tà nói:

– Hôm nay nếu tôi không đến đây, thì ngày mai khó đến nữa rồi.

Phụng Cô hé cười:

– Có chuyện gì vậy? Có phải tiểu huynh đệ có chuyện gấp muốn rời khỏi Lang Châu thành không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi chưa muốn rời khỏi đây, nhưng không biết tại sao có mấy con chó điên muốn ám hại tôi. Nếu tôi không sớm tìm nơi yên ổn chắc phải bỏ mạng.

Phụng Cô nheo mắt:

– Tiểu huynh đệ! Huynh đệ thích nói đùa. Lang Châu thành này làm gì có chó điên. Dù cho có chó điên thì cũng chỉ cắn người ham ăn thịt chó mà thôi. Không lẽ huynh thường ăn thịt chó hay sao?

– Tôi rất thích ăn thịt chó, nhưng gần đây chỉ được ăn thịt dê. Có khi nào nghe nói ăn thịt dê sẽ bị dê cắn không?

Phụng Cô mỉm cười:

– Huynh lại nói đùa. Sự thật huynh muốn ăn thịt dê thì cũng được thôi, không ai chọc ghẹo huynh đâu. Đúng không?

Tiểu Tà lắc mình một cái:

– Phụng Cô nương! Cô nương cũng đừng nói đùa. Tôi đến đây trả lại ba vạn lượng bạc để tránh chuyện cô nương sai một số chó điên đến cắn tôi. Tôi không thể chịu được ngày nào cũng bị chó điên đuổi theo mãi.

Tiểu Tà nói chuyện rất rõ ý.

Phụng Cô không ngờ Tiểu Tà lại thủ đoạn như vậy, ngơ ngác:

– Tiểu huynh đệ! Người đang nói gì ta không nghe rõ.

Tiểu Tà biết Phụng Cô giả ngây ngô như không hề biết việc gì xảy ra đêm qua nên không thèm trả lời, nói:

– Đây là ngân phiếu ba vạn lượng, cô nương cứ cất lấy, từ nay chúng ta không xâm phạm nhau. Nếu chỉ vì số tiền này mà gây cho cô nương khó xử trong hí trường, tôi không vui. Bây giờ tôi trả lại số tiền và nói một câu:

“Tôi không phải người phiêu bạt giang hồ”. Mặc kệ các người thuộc bang phái nào, mong cô sau này đừng làm khó dễ tôi nữa.

Phụng Cô ngạc nhiên:

– Tiểu huynh đệ! Người càng nói thì càng xa vời. Ta thật không hiểu người đang nói gì.

Tiểu Tà bình thản:

– Cô nương không biết rồi sẽ biết. Tôi không phải thuộc hạng người ngu ngốc.

Hôm qua các người chơi nửa vời rồi đẹp, phải chăng vì tiền mà đêm hôm cho người dò xét, ám sát tôi? Tôi cũng đoán được rằng đêm qua thế nào các người cũng đến, nên tôi đã đề phòng, nếu không đã bỏ mạng rồi, còn đâu có ý định trả tiền lại cho cô nương. Bây giờ tôi mong cô nương nhận lại tấm ngân phiếu này.

Đừng gây cho tôi nhiều rắc rối nữa. Tôi nói rõ như vậy rồi, chẳng lẽ cô nương không hiểu nữa hay sao?

Gã lại thở ra rồi nói tiếp:

– Mẹ kiếp! Tóm lại nội dung câu chuyện xảy ra đêm qua cô nương đã biết.

Phụng Cô tức cười:

– Tiểu huynh đệ! Người hiểu lầm rồi, số người đó không phải do ta sai tới hành thích người đâu.

Tiểu Tà biết cô ta không thừa nhận, nghĩ thầm:

– Cô ta là ai? Dám qua mặt ta à?

Gã nhìn xoáy vào mắt Phụng Cô:

– Ai nói cô nương không quen biết chúng nó? Lúc đó tôi cầu xin người quản gia tha mạng tôi. Kết quả ông ta đồng ý, tôi vội chạy về hướng Tây trấn, đồng thời còn tặng cho hắn ba vạn lượng nữa.

Phụng Cô trừng đôi mắt phượng:

– Hắn dám ... Có lẽ hắn ...

Phụng Cô định nói gì đó về người quản gia, nhưng Tiểu Tà đã tiếp lời:

– Ha ha ... hần quả thật không dám nhận, mà cũng chẳng nói lời nào ... ha ...

ha ... không ngờ hần lại là người quản gia của cô nương.

Phụng Cô nghe nói biết đã trúng bẫy của Tiểu Tà rồi. Cười gượng:

– Tiểu huynh đệ! Đừng hiểu lầm! Ta tính mời huynh đến đây đêm qua để cùng uống trà tâm sự, lẽ đâu có ý cho người hại huynh chứ!

Tiểu Tà cười hi hi:

– Phụng Cô nương! Không ngờ cô nương cũng có lòng tốt như vậy, nhưng chúng ta đâu có gì để nói. Tôi nói thêm một lần nữa, tôi không phải là người phiêu bạt giang hồ, tôi chỉ là người ... ha ... ha ... cờ bạc mà thôi. Hôm qua tôi không cố ý phá phách hí trường của cô. Cô cũng biết tôi chỉ dựa vào bản lĩnh của chính mình thôi. Cô nương là người có bang phái, tôi không dám ghẹo. Chúng ta từ nay giảng hòa. Ngân phiếu trả cô nương. Tôi phải đi đây.

Gã đưa ngân phiếu cho Phụng Cô rồi quay lưng chạy đi.

Tiểu Tà sợ chọc ghẹo Phụng Cô lần nữa sẽ sinh rắc rối, làm cho gã không an vui. Và lại nếu chỉ vì hai túi tiền đầy nhóc mà mỗi ngày phải bị truy sát, thà để hai túi rỗng mà tự do còn hơn.

Phụng Cô nhìn theo bóng dáng của Tiểu Tà một lúc lâu không nói tiếng nào.

Nàng nghĩ:

– Dương Tiểu Tà thật sự là ai đây? Hần từ đâu tới?

Phụng Cô nghĩ mãi không ra, một lúc lâu sau mới hướng về sau viện lác đầu bỏ đi.

Tại hậu viện Phụng Cô đánh đàn, thanh âm ngắt đoạn, rất thương tâm, hình như đang nói rõ nội tâm u sầu và cảm mến của nàng đối với người nào đó.

o O o Linh Nghiêm Tự, cách Lang Châu Thành ngoài ba mươi dặm, bên cạnh sông Hồng Hà là một dãy núi sừng sững gồm hàng động cao trên mười trượng.

Thời đại Đường tên Hưng Long tự, quanh năm hương khói rất nghiêm, trong nước hiếm có nơi nào như vậy.

Trong Lang Châu thành, nơi này là phân tự cũng là Linh Nghiêm tự.

Tuy là phân tự, nhưng kiến trúc điêu khắc rất đẹp, uy nghiêm. Người bốn đạo cũng không ít.

Trước chùa, nhiều sạp buôn bán đủ thứ. Nào là hát trò, xem tướng mạo, tạp hóa, bán cao đơn, trái cây ... gì cũng có.

Tiểu Tà đến đây tìm được một chỗ kê tấm ván, treo lên một mảnh vải trắng lác tài xỉu bên cạnh bàn xem tướng số.

Tiểu Tà kêu lên:

– Mau đi! Mau đi! Các vị có cơ hội kiếm tiền rồi. Có đặt thì có chung, có chung mới kiếm được tiền. Đặt nhiều chung nhiều, đặt ít chung ít. Không đặt xem chơi cũng được. Mau đi! Mau đi! Các vị thử vận may.

Tiểu Tà chỉ nghĩ đến cờ bạc, đến nổi chuyện lão già giao phó gã cũng quên khuấy đi mất.

Gã vừa lác xí ngẫu vừa rao lên, chẳng bao lâu chung quanh bàn của gã người đến bao quanh đông nghịt. Tất cả ai cũng muốn thử thời vận.

Hơn nửa ngày rồi, Tiểu Tà kiếm được mấy trăm lượng, chẳng bao lâu trời đã sụp tối nhưng khách vẫn đông. Gã thấp đèn lên đánh tiếp, đến nửa đêm mới chịu về.

Chùa đã kháng nghị, nhưng gã rất hăng say. Liên tục ba ngày chơi rất sáng khoái, ngủ rất ngon lành.

Phụng Cô cũng không sai người đến kiếm chuyện. Nên gã càng yên tâm làm ăn ở đây hơn.

Hôm nay là ngày thứ tư, Tiểu Tà sáng sớm đã bày ra trước Linh Nghiêm tự đánh bạc tiếp.

Bên cạnh gã, lão xem tướng số là một người ốm cao, râu dài, mình mặc áo đạo bào màu tím tiên phong đạo cốt Toán mạng tiên sinh.

Bữa nay lão tướng số hướng về Tiểu Tà nói:

– Tiểu huynh đệ! Ta thấy ngươi khí sắc hôm nay không được tốt, chắc chắn có nạn sắp tới. Ta khuyên ngươi nên dẹp sớm đi.

Lão ta cười cười nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà nghe lão nói vậy, vội đáp lại:

– Lão bá! Ông bói có chính xác không?

– Nhất định chính xác. Văn khúc thân âm, thiên mã qui phủ, huyền quang khóa chặt, nhất định chính xác. Ngươi không tin thử xem thì biết. Nhưng mà ngươi thiên sinh linh đài phát quang thất khả thông thần, thần hộ anh đình. Ta thấy vậy nên mới nói thôi.

Không có ý bói cho Tiểu Tà, nhưng ông ta nhìn kỹ rồi chợt kinh hãi kêu lên:

– Tà môn! Tà môn! Thật tà môn! Ngươi là kim cương mạng, phúc tinh cao chiếu, nếu ở triều đình thì là vương tướng ... Nhưng ngươi ngọc hư triều dương, thái âm âm âm, bắt thủ bốn phận, vui thích tự do, giống như mạng giang hồ ... ha ... ha ...

Lão đệ đừng gấp! Hôm nay có hung hiểm, nhưng không dễ chết đâu. Ta nghĩ lão đệ cùng ta cũng là người phiêu bạt giang hồ.

Tiểu Tà thở ra:

– Chỉ cần không chết là được rồi. Tôi sợ là sống chưa đủ mà đã chết đi, nên không muốn dán thân vào giang hồ nữa. Tại sao lão bá nói tôi mạng giang hồ? Cả ngày ngủ không được ăn không xong, như vậy phải làm người làm sao?

Toán mạng tiên sinh cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi ngũ quan dân phong, người đời ít có. Tương lai nhất định có hy vọng. Nhưng ngươi nhất định chạy không thoát mạng giang hồ. Tại vì thân ngươi đã ở trong giang hồ rồi, ngươi có biết không?

Tiểu Tà khoai chí:

– Tại sao vậy? Tôi chưa từng có liên hệ với người giang hồ, tại sao lại nhảy vào giang hồ?

– Ngươi luyện cò bạc thì tiến thân nhập vào giang hồ. Chỉ cần ham cò bạc thì đã là người giang hồ. Ngươi chạy không thoát rồi.

Toán mạng tiên sinh nói xong, cười lớn.

Tiểu Tà nghĩ:

– Nếu không cho cò bạc ta sẽ bệnh chết. Nhưng nếu gia nhập giang hồ gặp được một số hung thần ác quỷ như mấy ngày trước đây, luôn cả tánh mạng cũng không còn, như vậy đâu có ý nghĩa gì?

Gã nghĩ một hồi vẫn không biết sống cách nào tốt hơn.

Toán mạng tiên sinh nói tiếp:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi đừng suy nghĩ nhiều. Mỗi người đều có thiên mệnh.

Ta là Châu Bát Bát, toán mạng từ trước đến nay chưa từng sơ sót, mạng của ngươi nhất định phải dán thân giang hồ đồng thời còn có tiếng nữa, tương lai ngươi có thể sẽ trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân.

Tiểu Tà nghe đến bốn chữ “Thiên hạ đệ nhất” trong lòng rất phấn khởi:

– Lão bá nói vậy là thế nào? Sự thật tôi đã có mấy môn Thiên hạ đệ nhất rồi.

Nói xong gã nhún vai ra vẻ tự hào. Châu Bát Bát cười nói:

– Ta tin rằng môn cò bạc của ngươi là Thiên hạ đệ nhất ... gồm có ...

Tiểu Tà rất vui mừng. Rốt cuộc đã có người thừa nhận gã là Thiên hạ đệ nhất nhân cò bạc, nên vừa thở gấp, gã vừa nói mau:

– Còn một số thứ nữa đó là môn chạy bộ. Ông nội tôi từng nói tôi là người chạy nhanh nhất thiên hạ. Có thể là như vậy.

Châu Bát Bát ngạc nhiên:

– Chạy bộ! Ta chưa nghe qua có môn chạy bộ bao giờ.

Tiểu Tà đắc ý:

– Chạy bộ là môn chạy cho người ta đuổi theo. Thiên hạ không có người đuổi kịp tôi.

Châu Bát Bát nói:

– Có chuyện như vậy sao? Ngươi phải giỏi khinh công mới được a.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải! Không phải! Khinh công phải đề chân khí vận công, mình nhảy hơn mấy chục thước cao. Võ công của tôi chưa luyện được nhiều nên thuật khinh công còn kém, bởi thế nên mới cải thành chạy bộ Thiên hạ đệ nhất thôi.

Châu Bát Bát gật gù:

– Có lý! Có lý! Ngươi thật là ... Ta là Châu Bát Bát toán hết người thiên hạ cũng xem đó là toán mạng thiên hạ đệ nhất, vậy mà cũng còn mấy vấn đề từ xưa đến nay chưa biết. Thế mới biết thiên hạ vô tận.

Tiểu Tà nói:

– Lão bá nói ông là Châu Bát Bát sao? Có phải họ Châu, số tám. Bát Bát là sao?

Châu Bát Bát cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi có gì nghi ngờ không?

Tiểu Tà vội nói:

– Ô không! Không có gì, chỉ là tôi thường nghe ông tôi nói qua! Lão bói toán mạng thiên hạ vô song, một lỗ miệng giải quyết không biết bao nhiêu chuyện khó của người ta, nên nghe đến tên của lão bá cảm giác rất quen thuộc.

Châu Bát Bát lắc đầu, than:

– Tiểu huynh đệ! Không giấu gì ngươi, ta cũng có chuyện bói toán không ra.

Ví dụ bọn người truy sát từ đâu đến? Do ai chỉ huy? Một chút manh mối cũng không biết, nên mới ần thân đến đây.

Tiểu Tà hỏi nhanh:

– Sao? Lão bá cũng bị truy sát à?

Châu Bát Bát gật đầu:

– Không sai! Lúc trước lão phu bị truy sát, may mắn trọng thương không chết, mới ần thân đến ...

Lão nhìn về hướng đại lộ, cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Rắc rối của ngươi đến rồi, ngươi đừng nói ta là Châu Bát Bát. Hãy bình tĩnh đối phó, hấn nổi tiếng là quái vật đó.

Tiểu Tà nghe nói vội nhìn nhanh ra lộ. Thì ra có một lão già đầu tóc bù xù, quần áo rách nát, độ năm mươi tuổi, râu ria xồm xoàm, đặc biệt trên ngực đeo hai cục xí ngầu lớn, đang tiến dần đến chỗ gã và Châu lão tiên sinh.

Tiểu Tà cười nói:

– Hấn không phải quý thì là gì đây? Trên ngực hấn đeo xí ngầu nữa, tôi nghĩ tôi phải dẹp bàn này rồi.

Lão đầu này là một trong Giang hồ lục quái, tên Đoạn Khắc Xu. Lão cờ bạc tầm thường, nhưng thích chơi bạc. Thua bạc rồi mạng cũng cảm thế luôn. Người nào biết được thì không dám thách lão, nếu không bị lão đeo đuổi không cách nào thoát khỏi.

Lão một thân võ học ít có địch thủ, nhất là môn “Bát Quái Chương” nổi tiếng trong thiên hạ.

Lúc này lão đã đến bên sạp của Tiểu Tà, kêu:

– Tiểu quý! Chúng ta đánh vài ván xem sao.

Tiểu Tà nói:

– Ông cứ đặt ...

Tiểu Tà có cảm giác cao thủ đã đến rồi.

Đoạn Khắc Xu lấy ra một chỉ bạc, đặt bên “Tà” gạt xí ngầu trên tay Tiểu Tà lắc và cười không dứt.

Lúc mở ra là “Xiu”.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Ông thua rồi!

Liên thò tay nắm lấy số tiền đặt của Đoạn Khắc Xu. Nhưng Đoạn Khắc Xu đưa tay bấm cứng bàn tay của Tiểu Tà.

– Hồn láo.

Tiểu Tà kêu lên:

– Ái da ...

Tiểu Tà cảm giác bàn tay bị đập nát.

Đoạn Khắc Xu hầm hừ:

– Ngươi thua rồi, tại sao lại muốn ăn của ta?

Tiểu Tà nhăn nhó:

– Ông lác rõ ràng là hai con một, một con sáu là “Xiu” mà.

– Nói láo! Rõ ràng ta lác được hai con năm, một con sáu, tức là “Tài”.

Vừa nói, vừa dùng tay trái bắt xí ngầu trở thành năm nút và sáu nút. Đồng thời chỉ cho Tiểu Tà xem:

– Rõ ràng là mười sáu nút là “Tài”. Ngươi tính đùa với ta sao?

Bàn tay Tiểu Tà bị bấm rất đau, gã không muốn tiếp tục tranh luận liền nói:

– Được! Được! Tôi đền. Ông buông tay tôi ra.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Ai cần ngươi đền? Ta muốn cái bàn của ngươi đây!

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Ông muốn cái gì cũng được, ông buông tay tôi ra.

– Vậy mới được chứ.

Đoạn Khắc Xu thả tay Tiểu Tà ra, khiêng bàn để đối diện với Châu Bát Bát, trải khăn làm chủ sạp.

Tiểu Tà run run:

– Lão bắt từ! Ông kiểm chuyện với tôi, bóp bàn tay tôi rất đau. Rồi ông sẽ biết!

Gã lượm nhiều cục đá bỏ trong túi, chạy tới trước mặt Đoạn Khắc Xu la lớn:

– Lão bá! Ông rất giỏi. Chỉ nháy mắt đã ăn hết bàn của tôi. Rất khâm phục.

Ông dạy tôi được không?

Tiểu Tà bây giờ đã biết ông lão này rất ghiền cờ bạc, nhưng tay nghề rất kém, lại còn có chút đỉnh điên khùng, cứ tưởng rằng bản thân tài giỏi hơn thiên hạ.

Quả nhiên lão già thấy có người khen mình, vui cười đắc ý, quên cả bản thân mình là ai, vội nói:

– Tiểu huynh đệ đừng vội, chờ ta kiểm được số tiền lớn, ta mời ngươi uống rượu. Đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi rõ.

Tiểu Tà lòng đang hăm hực, chửi thầm:

– Lão đầu từ này không biết trời cao đất rộng là gì. Hôm nay ta sẽ cho lão biết tay.

Gã nhìn thẳng vào mặt ông lão, thấy trên mặt lão đã trở lại bình thường, nên cười nói:

– Lão bá! Ông có thích cờ bạc không? Chắc lâu nay chưa từng gặp đối thủ?

Đoạn Khắc Xu hừm một tiếng:

– Ta từ xưa đến nay chưa từng thua. Ngươi thấy trên ngực ta đeo hai quả xí ngẫu cũng đủ biết ta là Thiên hạ vô địch rồi.

– Lão bá quả nhiên lợi hại, nhưng lão bá có biết hiện nay cái gì là tay nghề mới mẻ nhất không?

Tiểu Tà đang khai thác điểm yếu của lão già này. Nếu người nghiền cờ bạc thì cứ nói chuyện cờ bạc là hay nhất.

Đoạn Khắc Xu đã bước vào cạm bẫy của Tiểu Tà, nên lần mò hỏi:

– Cái gì là tay nghề mới? Cũ mới gì cũng chỉ là lác xí ngẫu thôi.

Tiểu Tà nói:

– Lão bá! Cờ bạc và võ công cũng như nhau. Mỗi ngày cũng có những chiêu thức mới phát sinh. Nếu không, người ta cười là không tân tiến.

Đoạn Khắc Xu nghe nói rất lạ tai liền hỏi:

– Tiểu quý! Chiêu thức mới là cái gì?

Tiểu Tà bí mật:

– Tôi báo cho ông biết. Nghệ thuật cờ bạc, thủ pháp mới là phải bịt mắt, dùng miệng cắn cái ly, hai tay trói chặt sau lưng. Tôi thử làm một lần cho ông coi.

Gã làm theo động tác đã nói.

– Xong rồi! Máy cục xí ngẫu bỏ vào ly, nếu ai đoán trúng mấy nút sẽ thắng.

Ông có muốn thử xem không?

Đoạn Khắc Xu vui vẻ. Từ xưa đến nay không ai dạy qua tay nghề cờ bạc, bây giờ có người chịu dạy phương thức mới. Lão đã quên hết, lập tức cời y phục, bịt cứng đôi mắt, sau đó cắn chặt mép ly, hai tay chấp ra sau lưng chờ đợi Tiểu Tà hướng dẫn.

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn bỏ xí ngẫu vào ly, ông đã chuẩn bị chưa?

Đoạn Khắc Xu nói:

– Xong rồi! Tiến hành đi.

Tiểu Tà cười mấy tiếng:

– Lão bá! Tôi hỏi ông có thể cắn chặt vành ly không?

– Ngươi yên tâm! Ta giữ lời.

– Chúng ta chơi công phu rất mới. Chiêu thức này phải lấy vải cột chặt hai tay, đề phòng hai bên có người nào nhìn thấy, lấy tay mò vào ly thì sẽ không công bằng. Nhưng tôi thấy ông là lão tiền bối, không cần làm như vậy.

Nói câu này, Tiểu Tà cố ý câu cá thả dây dài, quả nhiên Đoạn Khắc Xu tự ái, gất lên:

– Đừng có nói lời thôi, cứ làm theo quy định, cột chặt hai tay để khỏi nghi ngờ.

Tiểu Tà nói:

– Được! Thôi thì chiếu theo quy ước.

Hắn lấy miếng vải trên bàn trói chặt hai tay Đoạn Khắc Xu ra sau lưng. Sau đó lác ly mấy cái, nói:

– Không được! Không được! Lúc nãy ông nói chuyện đã làm cho vành ly lỏng ra ngoài. Hãy cắn sâu vào một chút.

Đoạn Khắc Xu muốn thử xem nghệ thuật mới này, lập tức chiều theo. Miệng ú ớ, bảo Tiểu Tà phải mau mau một chút.

Tiểu Tà nhìn thấy thời cơ đã đến, cười lớn:

– Chiêu thức mới đây này.

“Phạch! Phạch! “ Tiểu Tà đã đập cái ly vào miệng Đoạn Khắc Xu.

Gã đánh Đoạn Khắc Xu không ngừng tay, hét:

– Lão đầu tử! Ông dám ăn thịt chuột, uống mật gấu sao? Mà dám trêu chọc ta. Ông chán sống rồi sao?

Vừa nói vừa thò vào túi lấy cục đá đập tới tấp.

“Khà ... Khà ... Khà ...”.

Đoạn Khắc Xu đâu ngờ Tiểu Tà to gan, dám lừa phỉnh một ông lão vang danh thiên hạ về môn cờ bạc như vậy.

Rất tiếc, Tiểu Tà là đứa trẻ tinh nghịch, mới gia nhập giang hồ, quái nhân mặc kệ quái nhân, nếu ai động đến gã thì gã lập tức phản ứng.

Đoạn Khắc Xu miệng không nói được, tay bị trói cứng ra sau, mắt không nhìn thấy, chỉ còn lại đôi chân thôi.

Chỉ thấy ông ta đá trước, đá sau, làm cho đất đá bay lên, con đường hỗn loạn.

Tiểu Tà vừa chạy vừa đùa cợt.

– Lão đầu tử! Không có tiền thì đừng cờ bạc. Ông tưởng Dương Tiểu Tà này dễ hiếp sao? Ta không cắt lưỡi ông là may lắm rồi. Sau này đừng có làm rắc rối người khác.

Tay phải gã tiếp tục ném một viên đá vào đầu Đoạn Khắc Xu, làm sưng lên một cục.

Đoạn Khắc Xu nếm mùi đau khổ vì ham mê cờ bạc, tức giận vận công cắn bẻ cái ly, hét to:

– Tiểu quý! Mau nạp mạng đi!

Một luồng kinh phong tổng về phía Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà đã nhanh chân chạy về phía sau lưng Đoạn Khắc Xu cười hí hí.

Đoạn Khắc Xu nhào tới, nhưng nghe tiếng cười của Tiểu Tà đã ở sau lưng.

Lão quay người lại, thì Tiểu Tà đã vọt hướng khác, làm cho Đoạn Khắc Xu không sao bắt kịp.

Lập tức, Đoạn Khắc Xu vận công, bứt miếng vải trói tay, gỡ tấm bịt mắt ra, rượt theo.

Tiểu Tà thất kinh, la lên:

– Kha ... kha ...

Đoạn Khắc Xu trò tới, tổng một chưởng vào ngực Tiểu Tà:

– Bình ...

Tiểu Tà té nhào ra hơn tám thước và khé miệng rỉ máu.

Mặc kệ, Tiểu Tà không quan tâm, hai tay chấp lại xuất chiêu “Đại phi chưởng” đánh tới Đoạn Khắc Xu nhanh như chớp.

Đoạn Khắc Xu nhìn thấy chưởng pháp quái lạ, không dám sơ hở, hét lên một tiếng đã phát ra tuyệt chiêu “Bát Quái Chưởng”.

– Phùm!

Hai bên tiếp tục chạm nhau.

Tiểu Tà té ra sau. Đoạn Khắc Xu cũng lùi lại ba bước, kinh hãi mặt mày ngơ ngác.

Tiểu Tà liều mạng, nhào về phía đối phương hét to:

– Phạt tử tử tử đã triển khai sát giới.

Lập tức phát ra một chiêu, thân mình của gã phóng tới trước, tay phải đổi chưởng thành chỉ điểm ngay vào huyệt “Nhâm trung”, tay trái điểm vào huyệt “Ngọc thần”.

Lão già kinh hãi hét to một tiếng, vận đủ mười thành công lực tập trung vào tả chưởng xoay người hướng vào sau ốt Tiểu Tà chặt tới.

Nhưng huyết đạo của Đoạn Khắc Xu đã bị Tiểu Tà điểm trúng.

Rất tiếc, Tiểu Tà công lực còn chưa đủ, chỉ làm cho Đoạn Khắc Xu bị chảy máu mũi, đồng thời bản thân cũng bị một chưởng.

Đoạn Khắc Xu kêu lên một tiếng, phát ra một tuyệt chiêu trí mạng hướng về Tiểu Tà.

– Mau nạp mạng!

Tiếng nói vừa dứt, lão đã đứng gần Tiểu Tà không quá ba bước.

Tiểu Tà kinh hãi, biết đã gặp đại nạn, “A” lên một tiếng, phát ra một chiêu “Tây Thiên Như Lai” công tới.

Hai luồng chưởng chạm nhau.

– Bùng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đại não phi long bảo

Một tiếng nổ lớn, cả hai đều ngã ra sau.

Tiểu Tà té xuống đất, liên tục lăn đến bốn vòng vẫn còn chưa đứng dậy được, mặt trắng bệch.

Đoạn Khắc Xu cũng té xa bảy bước, miệng trào máu nom rất thê thảm.

Tiểu Tà tuy bị thương, nhưng gã là đứa trẻ mình đồng da sắt, đã bị lão đầu ở hồ Một Tháp luyện tập gần mười năm, đánh đập đã quen, nên chuyện bị trúng đòn đối với gã không nghĩa lý gì cả.

Gã trừng trừng đôi mắt nhìn Đoạn Khắc Xu sợ hãi tiếp tục xuất thủ.

Đoạn Khắc Xu đứng lặng một lúc rồi lớn tiếng nói:

– Tiểu tử với Âu Dương Bát Không có mối quan hệ gì?

Tiểu Tà hừ lạnh:

– Âu cái gì? Lão già thối tha! Đánh thua đừng có đùa cợt. Nếu có gan thì hãy tiếp tục giao đấu.

Đoạn Khắc Xu vẫn thối mồm:

– Ngươi với Âu Dương Bát Không quan hệ ra sao? Hãy nói đi.

Tiểu Tà nói:

– Âu Dương Bát Không là ai? Đừng nói bậy. Ta không quen biết.

Đoạn Khắc Xu lắc đầu:

– Lúc này ngươi dùng chiêu thức gì?

Tiểu Tà nói:

– Cái gì là chiêu thức? Công phu vừa rồi là ông nội tôi dùng để đánh chó, gọi là “Đại Phi Chưởng”. Nhưng ta còn có nhiều chiêu chưa phát ra, nếu không ông làm sao chịu nổi.

Đoạn Khắc Xu nghe nói, cười nói:

– Phải rồi! Phải rồi! Nhất định là hần! Rốt cuộc hần đã xuất hiện! Ha ... ha ...

Lão cười một lúc rồi hướng về phía Đông thành chạy đi.

Tiểu Tà ngo ngẩn kêu lên:

– Chạy rồi à? Cũng được! Để khỏi phải rắc rối. Không ngờ ông già ham mê cờ bạc này lại là người võ công rất lợi hại.

Gã vừa cười, vừa chạy đến bàn xí ngầu, sắp lại miếng vải trải bàn, và nghỉ ngơi.

Một lúc, Tiểu Tà nhìn sang Châu Bát Bát đang chờ coi bói, nói:

– Lão bá bá! Ông già vừa rồi rất nguy hiểm, nếu ông nội tôi không dạy cho tôi mấy chiêu chắc chắn đã phải bỏ mạng rồi.

Lúc này Châu Bát Bát đã nhìn thấy hai người giao đấu, cũng nhận ra Tiểu Tà sử dụng chiêu pháp “Linh Vũ Nhất Kỳ” của Âu Dương Bát Không. Hai mươi năm về trước, Âu Dương Bát Không dùng chiêu “Cô Tĩnh Kiếm Pháp” cùng với “Đại Phi Chương” tung hoành khắp thiên hạ không ai địch nổi. Nhưng ông ta về y thuật cũng là cổ kim tuyệt đỉnh, cứu người vô số, võ lâm ai cũng kính nể. Chỉ cần nói ra bốn tiếng “Âu Dương Bát Không” thì hắc bạch giang hồ ai cũng nể nang.

Mười năm về trước, Âu Dương Bát Không bỗng nhiên mất tích. Không ngờ đến nay “Đại Phi Chương” lại xuất hiện cùng với đứa trẻ này ...

Châu Bát Bát vô cùng thắc mắc:

– Tiểu huynh đệ! Võ công của người rất khá, luôn cả Lục Quái muốn thắng người cũng không dễ dàng gì.

Tiểu Tà nói:

– Cũng may! Ông nội tôi ngày nào cũng đánh tôi mấy lần đến đỏ máu nên đã quen, nếu không lần này không chết cũng bị thương nặng.

Châu Bát Bát hỏi:

– Tên ông nội người là gì? Tương tá ra sao?

Tiểu Tà nói:

– Tôi thực sự không hiểu rõ. Lúc bốn tuổi tôi đã bị ông nội bắt đi nuôi dưỡng, đến bây giờ chúng tôi chưa rõ quan hệ ra sao.

– Võ công người đều do ông nội người dạy sao?

– Phải! Ông nội dạy tôi, nhưng tôi không thích học môn này, rắc rối lắm. Tôi chỉ thích cờ bạc nô đùa vui vẻ thôi.

Châu Bát Bát cười thầm. Ông ta biết rằng nếu Tiểu Tà học hết võ công của ông nội gã thì lão Lục quái kia hôm nay đã bỏ mạng nơi đây.

Ông ta nói:

– Tiểu huynh đệ! Người chưa học thuần thực võ công, ông nội người đã đuổi người đi sao?

Tiểu Tà nói:

– Học thì đã học được rồi, nhưng ông nội tôi nói tôi công lực không đủ, bảo tôi cố gắng luyện tập nội công. Ông tôi đuổi tôi ra giang hồ một thời gian, sau khi trở về mới học tiếp.

Châu Bát Bát cười lớn:

– Bây giờ người định đi chơi đâu nữa đây?

Tiểu Tà lững lờ:

– Tùy tiện! Việc đi chơi ở đâu cũng chưa tính tới.

Châu Bát Bát nghĩ thầm:

– Nhất định ông nội hần là Âu Dương Bát Không. Lão thấy Tiểu Tà thông minh, tài trí, đồng thời cốt khí phi thường nên mới truyền dạy võ công. Rất tiếc tiểu tử này trong lòng thích vui chơi, cờ bạc, không chịu dụng công học tập, bởi vậy Âu Dương Bát Không mới cho đi học cam khổ, sau này trở về mới cố công luyện võ.

Ông ta nói:

– Tiểu huynh đệ! Ông nội người bảo người ra giang hồ có mục đích gì không?

Tiểu Tà nói:

– Không! Ông nội tôi không nói. Còn tôi cũng không muốn đi phóng đấng giang hồ. Tôi chỉ muốn đi Phi Long Bảo một chuyến ...

Châu Bát Bát hỏi:

– Ngươi muốn đi Phi Long Bảo?

Tiểu Tà nhớ tới cô gái Vi Diệu Cẩm cảm thấy rất hứng thú, cười hi hi:

– Đương nhiên! Tôi chuẩn bị đi cạo đầu con gái Phi Long Bảo chủ để trả thù cho bạn thân của tôi.

Châu Bát Bát cười to:

– Ngươi muốn cạo đầu một người mà người đó lại là con gái yêu quý của một vị võ công đệ nhất thiên hạ. Thế mà lại ă nói như trò chơi, không xem chuyện này quan trọng đến đâu.

Ông ta tiếp:

– Chỉ có một mình ngươi đi sao? Ngươi không sợ à?

– Có gì mà sợ! Phi Long Bảo cũng không phải Diêm vương điện. Dù là Diêm vương điện tôi cũng không sợ. Con gái của Phi Long Bảo chủ không thể thoát khỏi tay tôi đâu. Hi ... hi ...

Châu Bát Bát nhìn về mặt Tiểu Tà thấy hắn rất quyết tâm, liền khuyên:

– Tiểu huynh đệ! Nếu muốn đi phải thật cẩn thận. Tuy Phi Long Bảo là chính phái, nhưng ngươi muốn đi cạo đầu con gái người ta, chúng nó không bỏ qua đâu.

Ngươi phải thận trọng mới được. Nếu có trở về Lang Châu thì đến đây tìm ta, chúng ta tiếp tục đàm đạo.

Tiểu Tà nói:

– Được! Vậy thì tôi xin cáo từ.

Châu Bát Bát vỗ tay:

– Tiểu huynh đệ! Hãy bảo trọng.

o O o Phi Long Bảo nằm tại đỉnh núi Hà Lang Sơn, bốn phía đá xây thành, cảnh vật thiên nhiên, khí thế hùng vĩ.

Cửa bảo cao hơn sáu trượng, bốn phía đá dựng thành một bức tường thiên tạo, mây núi che khuất, rất thần bí và trang nghiêm.

Tuy nhiên, Phi Long Bảo lại không có vẻ hoang vu, chứng tỏ nơi đây có người tôn tạo, có một tổ chức giang hồ ngự trị đã từ lâu.

Chính vì vậy mà giang hồ gọi Phi Long Bảo là đệ nhất danh bảo quả thật không hư danh.

Vào một hôm, Tiểu Tà đã lần đến chân núi Hà Lang Sơn. Cũng như mọi ngày, gã mặc quần áo màu tím, mang giày cao cổ, tóc cột trái đào, miệng cười thân nhiên, trông rất vô tư.

Gã hướng về đỉnh núi kêu lớn:

– Kha ... kha! Phi Long Bảo này quả nhiên có chút đỉnh tiếng tăm. Tiểu gia ta lần này tìm hiểu xem các ngươi làm cái trò gì. Luôn tiện ta cạo đầu con bé côi Hắc Long Câu. Hi ... hi ... không biết các ngươi là loại xấu hay tốt.

Trên đường đi, gã cứ hỏi thăm Phi Long Bảo, nơi đã từng nổi danh này, làm cho tâm tư hắn không ổn, không rõ Phi Long Bảo là tốt hay xấu.

Gã nghĩ thầm:

– Dù tốt hay xấu, trước tiên ta phải giác ngộ chúng nó.

Đường núi lên Phi Long Bảo có thiết lập nhiều cơ quan bảo vệ, đồng thời có nhiều môn đồ canh gác.

Tiểu Tà vừa bước tới, đã có người ngăn lại hỏi:

– Tiểu quý! Ngươi đến đây làm gì?

Tiểu Tà hất mặt:

– Ta đến đây tìm con gái Phi Long Bảo chủ.

Tên môn đồ lạnh nhạt:

– Ngươi có quen biết thế nào với tiểu thư chúng ta?

Tiểu Tà lầm lỳ:

– Quen biết thì chưa quen, nhưng chỉ gặp một lần ở Trung Nguyên.

– Ngươi có thiệp bốn bảo mời đến đây không?

Tiểu Tà ngơ ngác:

– Thiệp mời? Thiệp mời là cái gì?

– Ngươi không biết thiệp mời sao? Ngươi muốn đến nhà người ta làm khách, nhưng chủ nhà không quen biết thì người khách phải tự giới thiệu bằng một tấm giấy, ghi rõ tên họ địa vị võ lâm, để chủ nhà xem có cần phải tiếp đón hay không, hoặc đón tiếp bằng cách nào.

Giải thích như vậy, tên môn đồ có vẻ khinh bỉ Tiểu Tà là đứa con nít.

Tiểu Tà nói:

– Té ra là như vậy. Muốn gặp cô gái cỡi ngựa Hắc Long Câu không phải dễ dàng gì.

Gã hỏi tên môn đồ:

– Bây giờ viết thiệp có được không?

Tên môn đồ trợn mắt:

– Tiểu quý! Ngươi muốn gặp tổng quản chúng ta chưa chắc đã gặp được, huống hồ tiểu thư chúng ta. Đừng có nằm mơ ... Hãy đi chơi chỗ khác.

Tiểu Tà thấy gã môn đồ có ý làm khó dễ nên không còn nể trọng Phi Long Bảo. Tiểu Tà ngang nhiên bước tới.

Tên môn đồ cản lại, hét:

– Tiểu quý! Ngươi là ai?

Tiểu Tà hét lên:

– Ngươi bằng vào đâu mà gọi ta là tiểu quý? Ngươi mới là tiểu quý! Tiểu gia muốn gặp tiểu thư các ngươi ... Không không ... Ta muốn gặp đứa con gái hư hỏng đó ... Các ngươi dám cản trở ta. Nếu không cho các ngươi một bài học, các ngươi tưởng rằng ta sợ Phi Long Bảo.

Tiểu Tà giận quá nên đã quên mất lời dạy của lão đầu phải lấy lễ đối xử.

Bắt đầu từ lúc Vĩ Diệu Cầm cỡi ngựa suýt đạp chết Tiểu Điền đến nay, gã cảm giác Phi Long Bảo rất đáng hận.

Mấy gã môn đồ canh gác chưa từng thấy một kẻ nào dám đến Phi Long Bảo gây chuyện, ban đầu còn dè dặt, nhưng sau đó không nhịn được, hét lên:

– Tiểu tử! Ngươi chán sống rồi sao? Dám đến đây phá rối!

Tiếng nói chưa dứt, gã môn đồ đã vung chưởng đánh vào đầu Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười khinh.

– Sao? Muốn đánh lộn hả? Cuộc đời ta có gì thích thú hơn là đánh lộn. Hãy lại đây, ta chơi với các ngươi mấy chiêu.

Miệng nói, tay trái của Tiểu Tà vừa đỡ chưởng lực của hán tử đồng thời tay phải phát ra một chưởng trả đòn đối phương. Cả hai đều trả đòn nhau bằng chưởng lực. Bất ngờ Tiểu Tà xoay người, vận hết công lực đẩy đối phương ra xa. Nhưng hán tử cũng không chịu thua, hấn lập tức thi triển khinh công bay lên không trung, song cước của hán tử hướng vào ngực Tiểu Tà giáng xuống một đòn thật mạnh. Tiểu Tà loáng mắt đã né được đòn cước hiểm hóc đó. Nhanh nhẹn đối thủ thành công, Tiểu Tà lập tức quay phắt lại tấn công từ sau lưng hán tử. Một chiêu tấn công chớp nhoáng của Tiểu Tà làm cho hán tử không kịp trở tay.

– Phạch!

Đúng vào sau ót hán tử. Hán tử này đứng không vững, té xuống đất bò lăn.

Tiểu Tà cười khẩy:

– Ha! Chiêu vừa rồi là công phu gì vậy! Ta chưa từng thấy bao giờ. Xem ra võ công của ngươi cũng khá lắm chứ. Nhưng rất tiếc ... phải thất thủ dưới tay ta ...

ha ... ha ...

Còn lại tám tên môn đồ đứng bao vây chờ động thủ, Tiểu Tà cũng không mấy may sợ hãi, tiếp tục nói khích:

– Các ngươi tám người cùng ra tay đi. Ta xem các ngươi có bản lĩnh gì đâu.

Một người trong số tám hán tử tức giận hét:

– Tất cả cùng xuất thủ! Cho hán máu đồ nơi đây, thử xem hán còn dám vênh mặt nữa không?

Cả tám người đồng loạt rút trường kiếm bao vây Tiểu Tà, tấn công tới tấp.

Tiểu Tà tả xung hữu đột, vừa né tránh, vừa cười hi hi:

– Đừng giỡn! Các ngươi muốn ta bỏ xác lại Phi Long Bảo ư. Nhưng ta muốn chính các ngươi phải bỏ xác tại nơi này.

Dứt lời, cả hai tay Tiểu Tà cùng phát ra một luồng hướng vào một hán tử, lập tức hán ngã xuống đất tắt thở.

Bọn môn đồ thấy luồng lực của Tiểu Tà quá lợi hại, không dám tiếp tục tấn công, đồng loạt bảy tên còn lại cùng rút lui thủ thế.

Một tên môn đồ lập tức bắn tín hiệu báo cho đồng bọn:

– Phạch!

Hồng quang xẹt lên không trung cao mười trượng.

Tiểu Tà cười cười, trong tay cầm một cây phi đao vung lên mấy cái:

– Các ngươi muốn ta bỏ xác nơi Phi Long Bảo này? Ta rất muốn, nhưng cây phi đao của ta không đồng ý. Đã lâu ta chưa thử luyện phi đao. Các ngươi chuẩn bị tư thế tiếp ta vài chiêu được không?

Tiếng nói chưa dứt, loạt phi đao từ trong tay Tiểu Tà đã phóng ra như bay.

Vèo ... vèo ...

Chỉ nghe tiếng gió rít liên tục. Bảy cây trường kiếm của đối phương đã rơi xuống đất.

Bảy tên môn đồ mỗi người trong tay đã bị ghim một cây phi đao, kinh hãi đứng tại chỗ, không dám thở mạnh.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Thông Thục tiểu bá vương muốn đến đây báo cho các ngươi biết. Tiểu thơ của các ngươi đã bị ta cắt đứt đuôi ngựa. Hôm nay ta đến đây để báo một mối thù.

Các ngươi không liên quan, hãy tránh ra một bên.

Nói xong, tay phải vung lên. Cả bảy tên vệ sĩ lập tức tránh ra hai bên, mở đường cho Tiểu Tà phóng lên Phi Long Bảo.

Gã coi sự sống chết rất bình thường, thì đâu có gì cản được ý định táo bạo của gã. Luôn cả nơi long đàm hồ huyết cũng vậy. Gã lúc này nhất định phải cạo tóc Vĩ Diệu Cầm mới được. Rất tiếc, Vĩ Diệu Cầm, người đã chọc giận Đoạt mạng thái tử vẫn còn chưa biết, luôn cả cha cô ta là Phi Long Bảo chủ. Nếu không, tình thế bây giờ sẽ diễn ra kịch liệt hơn, chứ không đơn giản như gã nghĩ.

Tiểu Tà muốn cạo tóc báo thù, không cần biết Phi Long Bảo là ai? Thuộc chính phái hay tà phái? Hình như việc liều mạng đối phó báo thù cho bạn là quyết định tuyệt đối của gã, không có gì cản trở được.

Tiểu Tà chạy chưa được nửa đường thì đã thấy có mấy hán tử từ trên núi chạy xuống, hỏi:

– Công tử là ...

Tiểu Tà giật mình quay lại, bỗng thấy một đạo nhân, mình mặc đạo bào trắng, đầu quấn khăn trắng và chòm râu thì bạc phơ, hai tay chấp trước ngực.

Tiểu Tà còn đang ngạc nhiên thì lão già đã lên tiếng:

– Xin hỏi công tử là ai? Tên họ là gì? Tôi là quản gia bồn bảo Lâm Bạch.

Muốn biết công tử lên núi có việc gì?

Tiểu Tà bình tĩnh trở lại, chấp tay thủ lễ:

– Chào lão quản gia! Tôi là Dương Tiểu Tà lên núi này muốn hỏi một việc.

Lâm Bạch ngơ ngác, không ngờ một tiểu tử dám to gan như vậy, chắc chắn lại có ý gì đây?

Lão nói:

– Xin hỏi bồn bảo có gì đặc tội với công tử chăng?

Tiểu Tà nói:

– Sự việc phát sinh từ tiểu thư các người mà ra. Cô ta đã dùng ám khí phóng tôi, còn cỡi ngựa đập bạn tôi là Tiểu Điền. Tôi đến đây tìm cô ta để đòi nợ.

Lâm Bạch nghe xong, nghĩ thầm:

– Nguy rồi! Chắc là người đã cắt đuôi Hắc Long Câu của tiểu thư. Lần này thì có chuyện xảy ra rồi.

Ông ta hỏi:

– Có phải người là người đã cắt đuôi ngựa của tiểu thư ta không?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Không sai! Nếu không phải lúc đó cô ta chạy rất mau, tôi còn tính cạo đầu cô ta nữa.

Lâm Bạch không nhịn được cười. Tiểu thư dặn báo thù, còn người này thì không sợ chết.

Lâm Bạch vừa vuốt râu vừa nói:

– Dương công tử! Vậy thì công tử theo ta vào bảo. Ta sẽ mời tiểu thư ta công bằng xử sự với người.

Tiểu Tà nghĩ:

– Lão này cũng khách sáo! Nhất định có âm mưu.

Gã nói:

– Được rồi! Tôi nhất định phải đến Phi Long Bảo. Ông dẫn đường thì sẽ bớt rắc rối.

Tiểu Tà liền theo chân lão quản gia đi tiếp đoạn đường còn lại.

Cứ từng đoạn, Tiểu Tà ngơ ngác trước vẻ uy nghi kiến trúc của Phi Long Bảo.

Trước cửa Phi Long Bảo có treo một tấm bảng lớn đề ba chữ:

“PHI LONG BẢO” nét chữ rất to.

Vào đến bên trong đại sảnh Phi Long Bảo, lão quản gia mời gã ngồi. Còn lão thì vào sau hậu viện mời Bảo chủ mình ra tiếp khách.

Tiểu Tà không để ý đến lời nói của lão quản gia. Gã đứng ngồi không yên.

Chỉ mong chóng gặp được thù nhân. Nên khi lão quản gia đi khuất, gã liền nới gót ra khuôn viên ngắm mấy chậu hoa trong thời gian chờ đợi.

Chỉ vì gã không phải là người danh tiếng trên giang hồ, lại là khách không mời mà đến nên chả ai để ý đến gã, luôn cả việc trà nước cũng không đem ra.

Tiểu Tà cũng không bắt lỗi. Gã chỉ cần báo thù cho Tiểu Điền là hả dạ. Mọi việc khác gã không cần.

Tiểu Tà vừa đi vừa lăm bằm:

– Chỉ cần một đóm lửa là đốt tiêu nó, có gì đe dọa.

Nếu Phi Long Bảo không đối xử lạt lẽo với Tiểu Tà, ngược lại chiều đãi cho Tiểu Tà đặc ý một lần, chắc chắn Tiểu Tà sẽ vui mừng, có thể chuyện lớn

hóa thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ trở thành không có, tạo hòa khí hai bên. Có đâu Tiểu Tà có ý nghĩ đó.

Rất tiếc Phi Long Bảo ý mình là thiên hạ đệ nhất, không xem Tiểu Tà là gì cả. Cho nên Tiểu Tà càng quyết tâm thực hiện ý định của mình hơn.

Tiểu Tà thì thầm:

– Như vậy mới có cơ đồ thừa lão đầu tử đối xử khinh người.

Không lâu, Lâm Bạch từ nhà sau chạy đến nói với Tiểu Tà:

– Dương công tử! Xin chờ một lát. Tiểu thơ đang luyện võ tại núi sau. Tôi đã cho người bẩm báo. Một lát tiểu thơ sẽ đến. Tôi có chút chuyện bận, người ở đây nghỉ một lát. Tôi phải đi đây.

Nói xong không chờ Tiểu Tà trả lời, quay lưng đi.

Tiểu Tà ngẫm nghĩ một mình cười nói:

– Hà! Người cứ đi việc người, miễn đừng chọc ghẹo đến ta thì thôi. Không cần nịnh bợ để ta khỏi làm phiền.

Nói xong, Tiểu Tà đi dạo tới dạo lui trong khuôn viên rồi lại vào đại sảnh, nhìn thấy ghế thái sư rất khoái chí. Gã liền phóng lên ngồi.

Chỉ cần ngồi lên đó gã có cảm giác hẳn là bảo chủ rồi.

Tư thế rất oai nghiêm, bắt chước người lớn phát hiệu, bài bản giống y như thật.

Gã giả nói:

– Tiểu a đầu!

Tay chỉ xuống nói:

– Cha dạy con làm sao. Tại sao con đi dả thương Dương đại hiệp. Con làm như vậy cha mặt mũi để đâu. Rất khả ác.

Gã nghĩ một hồi rồi nói tiếp:

– Con mau cạo đầu để tạ lỗi với Dương đại hiệp. Mau đi!

– Cái gì?

Gã đập tay vào thành ghế hét lên:

– Con dám cãi lời ta. Người đâu! Bắt con a đầu ra ngoài chém đầu.

– Không! ... Cha ... con không có tội ...

Gã trợn mắt:

– Người đâu, bắt đứa con gái này đem ra ngoài cạo đầu cho ta.

Tiểu Tà ngồi trên ghế Phi Long Bảo chủ đối thoại một mình, như một người diễn tuồng trên sân khấu, nhưng khán giả ở đây lại chẳng có một ai, ngoài một đại sảnh đường vắng lặng trang nghiêm, vang lên giọng nói sang sảng của gã mà thôi.

Nói đến đây gã không nhịn nổi, cười lớn lên giống như con cóc say rượu.

Cười một hồi, gã im lặng giả bộ kêu lon:

– Dương đại hiệp! Xin lỗi! Lão phu không biết là người đến nên không đón tiếp chu đáo. Phi Long Bảo uy thế danh trấn giang hồ lẽ đâu dám khinh bỉ Dương đại hiệp như vậy. Xừ a đầu này không sáng mắt đố tội với Dương đại hiệp. Ta nhất định bắt con gái cạo đầu làm ni cô. Mong đại hiệp khoan hồng tha cho Phi Long Bảo.

Tiểu Tà tập giọng nói giả cách đáp lời:

– Như vậy là lão đầu biết điều. Trước tiên bắt con a đầu cạo đầu trọc, nếu không Thông thực tiểu trúc Bá vương hiện nay không tha cho Phi Long Bảo.

– Được rồi! Đánh chó phải kiêng chủ nhà, ta tha cho người lần đầu, lần sau gặp ta phải lãnh mặt, đừng có kiêu chuyện.

Gã tiếp tục làm giống như Bảo chủ Phi Long Bảo, nói:

– Dạ! Dạ! Dạ! Đại hiệp khoan hồng đại lượng. Phi Long Bảo này cảm kích vô cùng. Người đâu, bắt con a đầu đến đây.

Bổng đâu mé sau có tiếng con gái vọng tới:

– Cha! Có phải đương kêu con không?

Ghế bảo chủ rất cao, nên che khuất bóng Tiểu Tà. Người con gái tưởng người ngồi trên ghế chính là bảo chủ.

Tiểu Tà giả làm bảo chủ đã mê say rồi. Hấn hét:

– Hồn láo! Không nên kêu nài ai. Hãy mau đến xin lỗi Dương đại hiệp.

Người con gái đó chính là Vi Diệu Cẩm. Nàng cảm giác kỳ lạ, chưa từng nghe qua cha chửi mình như vậy. Tưởng là việc nghiêm trọng, lập tức cúi đầu chạy tới từ từ nói:

– Cha! Con ... con ... Dương đại hiệp là ai?

Cô ta không ngước mặt lên, nếu không nàng tức chết đi được.

Nàng đang mặc áo đỏ, đã từng được khen là mỹ lệ cô nương.

Tiểu Tà nhìn thấy tức cười, tiếp tục lên giọng:

– Khả ... khả ... Dương đại hiệp là công tử đại gia ... ha ... ha ...

Gã không nghĩ đến bản thân mê say quá độ trò vui này. Gã cảm giác như đã sinh ra một đứa con gái. Cho nên cứ tiếp tục giả trò, nhưng nhin không nổi, cười to.

Vi Diệu Cẩm cảm giác là lạ, ngẩng đầu nhìn thì ra là Dương Tiểu Tà, thù nhân của mình tại Trung Nguyên.

Nàng cũng kinh hãi, đứng lặng thinh như xác chết, mặt mày đỏ lên. Một hồi miệng ú ớ:

– Ngươi ...

Đồng với tiếng nói là một tiếng “Keng”. Vi Diệu Cẩm đã rút kiếm ra, nàng chỉ ngay cổ họng Tiểu Tà hét:

– Ngươi dám đến đây giả trò với ta à? Hôm nay ta sẽ cho ngươi bỏ thây nơi đây. Vì ngươi đã làm mất đuôi con Hắc Long Câu của ta, còn dám nhục mạ ta ở Phi Long Bảo này.

Cùng với giọng nói của nàng, mũi kiếm càng dí sâu vào cổ họng Tiểu Tà.

Tiểu Tà không tránh né, cũng không phản ứng lại mà lại còn chọc tức Vi Diệu Cẩm:

– Ai da ... Ai lại đi hại thân phụ?

Vi Diệu Cẩm tức giận lắm, hét:

– Ngươi còn dám mạo phạm đến uy danh của thân phụ ta. Tiểu quý! Ngươi thật sự đã tới số rồi. Hôm nay ta nhất định thanh toán ngươi để trả thù cho Hắc Long câu.

Không đợi lưỡi kiếm của Vi Diệu Cẩm xuống tay một cách không thương tiếc, Tiểu Tà bằng một cử chỉ nhẹ nhàng đã gạt đỡ lưỡi kiếm của nàng sang một bên không mấy khó khăn. Đồng thời ra chiêu tiếp đối phương mấy đường kiếm vô cùng ác độc của nàng vừa công tới.

Vi Diệu Cẩm hét:

– Tiểu quý! Ta chưa tìm ngươi thanh toán thì ngươi đã vác xác đến đây kiếm ta trả thù. Được! Hôm nay phải thanh toán món nợ này cho xong. Nếu không ta không yên mà ngươi cũng uống công khi diện kiến Vi Diệu Cẩm con gái bảo chủ.

Nàng lại đem uy danh Vi Diệu Cẩm ra đe dọa Tiểu Tà một lần nữa như lần trước ở Trung Nguyên. Nhưng đối với một người như Tiểu Tà thì uy danh Phi Long Bảo có sá gì. Gã đường đường đến đây một thân một mình kiếm thù nhân thì dù có đem nười cái uy danh của Phi Long Bảo ra cũng chỉ làm cho gã gai mắt thêm và càng cố tình gây chiến với Vi Diệu Cẩm để biến nàng thành ni cô như gã từng nói.

Tiểu Tà vừa đỡ được một chiêu thật hiểm của Vi Diệu Cẩm, cười hi hi:

– A đầu! Ta không muốn giết ngươi. Nhưng ta nhất định sẽ biến nàng thành ni cô.

Lúc này bên ngoài nghe tiếng đánh nhau ở trong sảnh đường, một số người đã chạy vào. Người nào cũng trang bị đao kiếm sẵn sàng chờ lệnh.

Chúng biết rằng một khi chưa có lệnh Vi Diệu Cầm thì không một ai dám động thủ.

Dương Tiểu Tà nhìn thấy bên đối phương xuất hiện nhiều người bao vây thì lúc này không dám tiếp tục giong mặt nữa, vội vã nhảy ra khỏi ghế bảo chủ. Thừa cơ nhảy ra sau Vi Diệu Cầm như điện xẹt, nắm cứng đầu tóc, đắc ý muốn cắt đứt.

Vi Diệu Cầm hét lên một tiếng, trường kiếm như giao long tung lên hướng về sau lưng, né về bên trái, tránh được thế nguy.

Tiểu Tà thấy sắp đắc thủ, không ngờ Vi Diệu Cầm kiếm thuật rất giỏi. Chỉ một chiêu đã giải tỏa thế nguy cho mình.

Tiểu Tà nhanh như chớp, lách người sang phải tránh trường kiếm của Vi Diệu Cầm, đồng thời tay trái vung ra trở người đánh ngay vào tay của Vi Diệu Cầm khiến cô ta rơi trường kiếm, ngã xuống phía trước.

Lúc này đám vệ sĩ thấy tiểu thư của mình lâm vào tình thế nguy hiểm, lập tức xông tới.

Tiểu Tà cố tình muốn cắt đứt tóc của Vi Diệu Cầm, nên không cần quay nhìn đằng sau có người. Hai chân thoát một cái đã đến bên mình Vi Diệu Cầm, đôi tay chụp tới. Miệng kêu lên một tiếng:

– Phen này xem cô còn thoát khỏi bàn tay của tôi không? Hí ... hí ...

Tay trái gã nắm tóc, tay phải dùng dao lẹ làng xốt qua làn tóc Vi Diệu Cầm ngọt xớt như cắt rau hẹ.

Chỉ hai ba động tác, tóc của Vi Diệu Cầm đã đứt hết.

Vi Diệu Cầm chưa tỉnh hồn, nhưng rất khủng khiếp. Tuy chưa biến thành đầu trọc nhưng rất khó coi.

Tiểu Tà đắc ý lắm, nhưng sau lưng hắn đã bị công tới một chương, toàn thân lẫn tới trước. Không vì vậy mà sự đắc ý của hắn giảm đi.

Tiếp theo sau là sự truy kích liên tục của đám vệ sĩ. Song Tiểu Tà vẫn lạnh lẽo né bên này chạy về bên kia, tung mình lên cao, búng mình từ nơi này sang nơi khác, chạy lòng vòng khắp nơi. Vừa chạy vừa cười hí ... hí ... như để trêu tức đám vệ sĩ bất lực của Phi Long Bảo.

Hành động cạo đầu Vi Diệu Cầm của Tiểu Tà thật quái gở. Nhưng việc này khiến cho gã đã đạt được mục đích. Tuy chưa nói là trọn vẹn, song cũng đủ làm cho một tiểu thư đài các duyên dáng bây giờ trở thành khó coi hết sức.

Vi Diệu Cầm thấy mái tóc đẹp của mình đã bị cắt lỏm chớm, khóc òa lên.

Cô ta chạy biến về hậu viện. Sự kiện này Vi Diệu Cầm chỉ còn biết khóc thương cho mái tóc duyên dáng của mình đến ba tháng cũng chưa hết buồn, nhưng với Tiểu Tà thì được một trận cười thỏa thích.

Tiểu Tà còn muốn xem qua Phi Long Bảo nên không để bọn vệ sĩ truy đuổi mãi. Thoát một cái phi thân lên mái nhà nhắm hướng sau viện chạy tới.

Gã thật là một người không biết giữ tính mạng, khắp nơi Phi Long Bảo trở thành khu dã ngoại của gã.

Sau hậu viện, cảnh vật như chốn thần tiên, có đủ giả sơn, hoa viên và một chiếc cầu treo rất xinh đẹp.

Tiểu Tà chạy khắp nơi, vào tất cả các tiểu phòng, kể cả những nơi kín đáo của đàn bà, chỗ nào gã cũng để mắt đến.

Qua hết một vòng, Tiểu Tà cười hí ... hí ... lắm bả một mình:

– A! Nơi này gọi là hậu sơn, chỗ luyện võ sáng ngày của tiểu thư Phi Long Bảo. Như vậy chắc có một thông lộ ở phía sau núi.

Nghĩ như vậy, gã cầm đầu chạy về phía hậu viện.

Không xa, gã đã thấy một cây cầu treo dài vài chục trượng, bề ngang vừa đủ hai người đi. Cầu này thông đến cao sơn bên dưới hồ sâu thăm thẳm. Nơi cao sơn cũng có nhà cửa, không biết đó là bộ phận gì.

Vừa suy nghĩ, Tiểu Tà phi thân về hướng cầu treo, cố xem xét nơi vùng cao sơn đó.

Nhưng vừa bước lên cầu, Tiểu Tà dừng chân lại, than:

– Ôi chao! Vực sâu thăm thẳm, so sánh với hồ Một Tháp rất giống nhau.

Phía dưới là một chi lưu của sông Hoàng Hà. Người ta gọi đó là Hà Lang giang, hạ lưu của Hạ Lang sơn.

Nước rất sâu, sóng bủa mạnh vô cùng.

Đối diện với cầu tre, Tiểu Tà nhìn thấy một ngôi nhà, cửa đóng kín mít. Gã lần mò đến nơi, đưa tay xô cửa, nhưng mở không ra. Gã lập tức nhảy qua tường rào, bụng nghĩ:

– Có thể hậu sơn là vùng cấm khu, bọn canh gác cũng không đến đây. Như vậy ta có cơ hội tẩu thoát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phút sa cơ

Ngôi nhà giống như một biệt thự, bốn phía cây cối um tùm, trồng đủ các loại hoa. Tiểu Tà rón rén dòm vào trong.

Bên trong vọng ra giọng nói của rất nhiều người, làm cho Tiểu Tà có cảm giác sợ hãi. Tuy nhiên, Tiểu Tà là đứa trẻ tọc mạch, không chịu bỏ lỡ cơ hội, gãi rón rén đến gần, núp vào một bụi cây theo dõi.

Bên trong có tiếng nói:

– Bẩm bảo chủ! Thần Võ Môn lên lút cho thuộc hạ xung đột với Huỳnh Kỳ của môn phái chúng ta. Huỳnh Kỳ đàn chủ bắt lực, không kháng cự nổi, làm mất uy danh Phi Long Bảo, xin bảo chủ ra lệnh trục xuất Huỳnh Kỳ đàn chủ ra khỏi Giang Nam thay thế người khác.

Một lão nhân trầm tiếng:

– Lý đường chủ! Ta đã biết khổ tâm của các ngươi. Nhịn được cứ nhịn. Tánh mạng các huynh đệ đều rất quý, không nên tự tiện hy sinh. Ta phải tiếp tục cùng Thần Võ Môn bàn bạc.

– Bảo chủ! Việc này không thể giải quyết bằng thương lượng. Chúng ta đã thương lượng gần một năm rồi, chúng nó vẫn không nể mặt. Anh em chúng ta trên đường đi cũng bị chúng nó phá phách. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục, thanh danh Phi Long Bảo chúng ta không còn trên giang hồ. Mong bảo chủ vì anh em mà chiến đấu.

Bảo chủ trầm tư, nói:

– Mặc sư gia! Ngươi có ý kiến gì?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Thuộc hạ nghĩ rằng phải cho chúng nó chút đỉnh cảnh cáo, để chúng biết Phi Long Bảo không phải sợ chúng. Nếu để tình trạng kéo dài, thiệt thòi về chúng ta.

Bảo chủ nói:

– Được! Còn ý kiến của Kiếm tông hộ pháp?

Kiếm tông hộ pháp đáp:

– Bảo chủ! Tôi tán đồng ý kiến của Mặc sư gia.

Bảo chủ hỏi:

– Vậy còn Hồng tông quản? Ngươi có muốn chúng ta nhịn nhục không?

Hồng tông quản nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng nếu cứ nhịn nhục mãi cũng không thuyết phục được chúng nó. Không khéo Phi Long Bảo chúng ta bị mọi người khinh thường.

– Diệu tả hộ pháp thì sao?

– Thuộc hạ đồng ý với Lý đường chủ.

– Kỳ hữu hộ pháp! Ngươi còn cách nào hay hơn không?

– Thuộc hạ cũng cho như vậy là thượng sách.

Tất cả im lặng một lúc. Ai nấy đều lo lắng việc Thần Võ Môn xâm phạm Giang Nam. Lâu nay chỉ vì bảo chủ nhẫn nại làm cho Thần Võ Môn tưởng rằng Phi Long Bảo không có uy danh, cố tình chiếm Giang Nam, mở rộng thế lực.

Lần này hội nghị tại Cao Phong đã bị Tiểu Tà nghe lén được.

Rất tiếc, việc này Tiểu Tà cảm giác không hứng thú. Gã chỉ muốn xem Thiên hạ đệ nhất bảo chủ mặt mày ra sao, để thỏa mãn tính hiếu kỳ mà thôi.

Không lâu, bảo chủ thở dài một tiếng:

– Được rồi! Nếu các ngươi đồng ý như vậy, ta cũng không muốn nhịn nhục nữa, để đối phương khinh lờn. Lý đường chủ, ngươi lập tức cho Huỳnh Kỳ đàn chủ dẫn người tấn công Thái Ích phân môn.

Lý đường chủ vui mừng:

– Tuân lệnh!

Bảo chủ nói:

– Nên đối đãi khoan hồng với thuộc hạ. Người nào tha được thì tha, để Phi Long Bảo chúng ta có chút từ tâm.

Lý đường chủ cúi mình tuân lệnh.

– Các vị còn có điều gì muốn nói không?

– Không!

– Được! Hôm nay hội nghị đến đây chấm dứt. Ta phải về bảo.

Lúc này có người bước vào nói:

– Lúc nãy có người vào bảo, không biết thuộc môn phái nào. Xin bảo chủ xem thư.

Tiểu Tà nghe xong, biết mọi người sẽ ra ngoài, lập tức núp vào đám hoa, bẽ khí không dám thở mạnh.

Gã có ý ngại số cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh này.

Chỉ thấy bên trong phóng ra một gã đại hán áo tím, trạc sáu mươi tuổi, thân mình to lớn, miệng vuông, râu ngắn, đầu tóc bạc hoa râm, đôi mắt sáng chói, uy dũng vô cùng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Có lẽ người này là Phi Long Bảo chủ Vi Diệt Huyền.

Đằng sau đi theo sáu hán tử, một người mặc áo loại văn nhân, đôi mắt tròn quay, râu rìa, thân mình ốm nhom giống như cây khô, nhìn qua biết là một mưu sĩ.

Người này chính là sư gia Mặc đạo nhân.

Còn lại năm người kia đều mặc quần áo đen.

Tất cả đều là nường cột của Phi Long Bảo, võ công quán thế.

Số người này đi thành hàng một, bước qua cầu treo, trở về đại sảnh.

Tiểu Tà nhìn thấy bọn người này đã đi xa, mới ló đầu ra cười hí hí:

– Phía trước núi đang đông người, phía sau núi thì vắng vẻ, ta chưa cần bỏ đi vội, thử xem nơi đây có còn gì thích thú không.

Gã cố tình vào căn nhà vừa hội họp vừa rồi để khám phá chút ít kỳ bí.

Vừa vào bên trong, gã thấy nhà này không lớn, giữa nhà có một cái bàn, trải khăn trắng, bốn phía có để mười chiếc ghế. Trên bàn có đủ văn phòng tứ bảo, bên trái treo đầy hình họa, bên phải chất đầy sổ sách.

Tiểu Tà nhìn thấy choáng váng, không cần biết rõ sổ sách này thuộc loại nào, dù gã muốn biết cũng không thể biết được.

Gã tiếp tục chạy vào trong, phát hiện một căn phòng bỏ trống và một giường ngủ. Trên giường có trải lụa màu đỏ.

Tiểu Tà thất vọng, nhủ thầm:

– Hậu sơn thì không sánh được tiền viện.

Gã tiếp tục lần vào bên trong.

Đằng sau là một nơi thờ cúng, bên trong truyền ra tiếng gõ mõ, tụng kinh.

Trong lòng sinh nghi, Tiểu Tà lần vào thấy một nữ phụ áo trắng đang quỳ niệm Phật.

Việc tụng kinh niệm Phật, Tiểu Tà không hứng thú, quay đầu bỏ chạy ra, nghĩ thầm:

– Người đàn bà này chắc chắn là vợ của Vi Diệt Huyền. Té ra hai vợ chồng không thuận nhau đây.

Chạy một lúc, Tiểu Tà không tìm được cái gì vui chơi, vội qua chiếc cầu treo.

Nhưng vừa phóng lên cầu, Tiểu Tà kinh ngạc kêu lên:

– Khà ... khà ...!

Toàn bảo, các cao thủ đã đứng đông đặc.

Tiểu Tà phóng qua cầu treo, định nhảy vào cửa sau, nhưng phát hiện ở đây cũng không ít người.

Như vậy, tất cả người trong bảo đã bố trí khắp nơi.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Nhất định chúng nó đuổi theo ta đến đây. Hừ ... nếu ta để cho chúng bắt được thì từ nay ta không còn xứng đáng là Thông Thực Tiểu Bá Vương.

Gã giả tiếng chó sói hú, hướng vào trong bảo chạy tới.

Thật là một đứa trẻ liều lĩnh chưa từng thấy. Có lẽ gã có đôi chân chạy nhanh hơn thiên hạ sao?

Có tiếng thét lớn:

– Hấn đây rồi!

Quả nhiên Tiểu Tà đã bị lộ.

Lập tức mọi người hướng về phía Tiểu Tà đuổi tới. Số người nhiều đến không thể kể.

Tiểu Tà tự hào có tài chạy bộ, vừa chạy vừa ca hát.

Đằng sau có người đuổi theo, bên phải, bên trái đều có người bao phục, Tiểu Tà cứ chạy loanh quanh.

Bảo chủ hét lên, tiếng vang như sấm:

– Đứng lại!

Tiểu Tà giật mình quay đầu lại. Lúc này bảo chủ đang đứng trên đại sảnh.

Bảo chủ hỏi:

– Tiểu tử! Ngươi là môn hạ ai? Sao dám tới đây phá phách không nể mặt ta?

Tiểu Tà biết ông ta là bảo chủ, nhưng vẫn giả bộ không biết:

– Lão to miệng! Ông là môn hạ người nào? Dám xen vào công việc của Thông Thực Tiểu Bá Vương?

Trong bụng Tiểu Tà muốn cười, nhưng hấn cố sức kiềm chế.

Mặc sư giả chạy tới kêu:

– Hồn láo! Tiểu tử này dám vô lễ với bảo chủ sao? Ta sẽ bắt ngươi trị tội.

Tiếng nói chưa dứt, Mặc sư giả đã vung hai chưởng ép về phía Dương Tiểu Tà, ý định chỉ cần một chiêu đủ đánh chết ngay Tiểu Tà. Nhưng bảo chủ đã kịp can lại.

Dụng ý bảo chủ là muốn hỏi rõ lai lịch của Tiểu Tà để tránh rắc rối không cần thiết.

Tiểu Tà cười nói:

– Có ai hỗn láo đâu? Ở đây rất nhiều người không biết chút lễ phép.

Mặc sư gia tức đỏ mặt:

– Khả ác! Không lột da ngươi thì ta sẽ không làm người.

Tiểu Tà vẫn thản nhiên:

– Lão đầu! Ông muốn lột da ta sao? Ông có đủ bản lĩnh làm việc đó không?

Hãy lại đây!

Mặc sư gia không biết cách nào đối phó, không dám tiếp tục mở miệng chửi mắng, để tránh cho bảo chủ khó xử.

Bảo chủ bị Tiểu Tà chọc tức, cố nén giận:

– Tiểu tử! Tại sao lại đến Phi Long Bảo làm huyên náo? Phi Long Bảo chúng ta có gì đắc tội với ngươi?

Tiểu Tà nói:

– Đừng có kêu tiểu tử! Lời nói này khinh ta là con nít. Ta chỉ vào đây để tìm một cô gái trả thù. Có gì liên can với các ngươi?

Bảo chủ tức giận vô cùng, hét to:

– Không biết chết sống là gì. Ngươi đâu! Bắt nó cho ta.

Một cái vẫy tay, lập tức một số người ào tới.

Tiểu Tà cười mấy tiếng, hướng về bên phải phóng đi, hai tay ném ra một lúc mười mấy cây phi đao, nói:

– Nếu ta là người tốt, đâu có tìm đến bọn ngu ngốc này.

Tiểu Tà chạy rất giỏi, vừa chạy bên Đông vừa chạy bên Tây, làm cho bọn cao thủ nhất thời không làm gì được.

Tà hộ pháp Diệu Lang Sinh nhìn thấy không có cách nào khống chế, nhảy tới kêu lớn:

– Tránh ra!

Tất cả đều né sang một bên, dàn trận bao vây Tiểu Tà vào giữa.

Tiểu Tà đã thấy cao thủ ra tay rồi, kêu lớn:

– Quy lão đầu! Ông tài giỏi hơn chúng nó sao?

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã sử dụng Đại Phi Chưởng phát ra, chưởng phong ép tới.

Công phu này Tiểu Tà thường sử dụng lúc nguy biến. Nếu nói đến giao đấu, từ trước tới nay Tiểu Tà vẫn xuất thủ trước.

Diệu Lang Sinh quả là tay lão luyện giang hồ, tâm thần không chút rối loạn, dùng Quyền Long hổ phát ra, uy thế rất mãnh liệt, công về Tiểu Tà.

Hai người đấu nhau hơn mấy mươi chiêu, Tiểu Tà cảm giác nội lực không đủ, nếu kéo dài rất hao sức, nhưng chưa đến nỗi tay chân rối loạn.

Diệu Lang Sinh đã hơn mấy mươi chiêu, chưa bắt được Tiểu Tà, mặt mày có vẻ thẹn thùng, hét lên:

– Tiểu quý! Mau nạp mạng.

Liền xuất ra chiêu “Long Phi Hổ Trảo” hóa thành một vùng bóng người, áp đảo Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy chiêu thức đối phương đột biến, nhất định phải thí mạng. Nhưng gã tuổi trẻ ham vui, dám nghĩ đến hy sinh thương thế để đánh Diệu Lang Sinh mấy bạt tai làm trò cười.

Chỉ thấy gã không tránh, không né, dùng một chiêu “Phật Hành Thôn Lý” phi thân tới, hai tay vũ động nhanh như chớp.

– Phạch! Phạch!

Tiểu Tà đã đánh vào mặt Diệu Lang Sinh vài cái.

Tuy gã rất đắc ý, nhưng trên ngực đã bị Diệu Lang Sinh đánh một quyền.

– Binh!

Thân hình Tiểu Tà bay ngược lại, văng vào bức tường. Nhưng gã lập tức hướng về cửa sổ trốn mất.

Diệu Lang Sinh thất kinh:

– Tà môn! Tại sao tiểu quỷ này bị ta đánh một quyền mà không thiệt mạng?

Lão không nghĩ đến nguy hiểm, không nghĩ đến bị Tiểu Tà đánh mấy bạt tai vừa rồi, cố sức tiếp tục đuổi theo, nếu bắt được đối phương có thể gỡ danh dự được chút ít. Vì nghĩ đến danh phận tôn quý của mình mà không bắt được một tiểu tử, mai sau truyền ra giang hồ thì còn gì mặt mũi nữa.

Dương Tiểu Tà trao đổi võ công với ai cũng xen vào chút đỉnh khôi hài, nhất là muốn tạt vào mặt đối phương để trêu chọc.

Rốt cuộc Tiểu Tà vẫn bị bao vây nơi hậu viện, không thoát ra được.

Lần này không như lần trước, Tổng hộ pháp Kiếm Bình Quang, Tổng Đường chủ Lý Bộ Trần, Tổng Quản Hồng Anh, Sư gia Mặc đạo nhân và cả hai Tà hữu hộ pháp Diệu Lang Sinh và Kỳ Phi Vân cùng đều bao vây hợp công.

Tiểu Tà quay đầu nhìn lại, kêu lớn:

– Kha ... kha ... chết rồi! Số đại cao thủ của Phi Long Bảo đều có mặt nơi đây.

Lần này chắc phải chết.

Tiếng nói chưa dứt, gã đã quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Tiểu Tà không chút gì rối loạn, chỉ thấy đôi tay hấn vung lên, hai cây phi đao phóng ra, bay thẳng vào phía Kiếm Bình Quang và Lý Bộ Trần.

Đồng thời gã dùng công phu “Hạc xung thiên” hướng về phía giả sơn bay tới.

Gã vừa phóng phi đao, vừa nhảy, động tác mau đến không tưởng nổi.

Tiểu Tà tuy là đứa trẻ mà đã có đủ cơ trí, và bình tĩnh trong vòng vây của các đại cao thủ.

Tuy vậy nội lực Tiểu Tà vẫn còn yếu. Dù chạy mau, nhưng chưa thể nhảy khỏi nóc nhà.

Lúc này đã có hai người, nhanh như chớp, giống như hai bóng ma, bám theo hết to:

– Ngươi còn chạy trốn đi đâu?

Một tiếng hét, hai bóng người từ trên không trung đáp xuống chặn lại.

– A ...

Tiểu Tà sau lưng đã trúng hai chưởng, ré lên một tiếng, té ngã tại mé sau giả sơn.

– Khạch! Khạch!

Hai tiếng liên tục phát ra, thân mình Tiểu Tà đã biến mất tại mé sau giả sơn.

Tiểu Tà đã rơi xuống một cơ quan cạm bẫy của Phi Long Bảo.

Sầm! Cửa hầm đóng lại kín mít, như không có việc gì.

Hai bóng người vừa đáp xuống đất chính là Tổng quản Hồng Anh và Hữu hộ pháp Kỳ Phi Vân.

Cả hai lập tức chạy về hướng giả sơn tìm kiếm, biết rõ Tiểu Tà đã thực sự lọt vào cơ quan nên rất yên tâm.

Hồng Anh cười nói:

– Tiểu tử này đã rơi vào hầm rắn, không đầy hai tiếng đồng hồ sẽ trở thành đồng xương. Rất tiếc, tội hắn không đáng chết, không ngờ trời muốn hại mạng hắn.

Giọng nói chứa đầy sự thương tiếc.

Kỳ Phi Vân nói:

– Tiểu tử này tội rất đáng chết. Hắn không nên lấy Phi Long Bảo so sánh với Miếu thổ địa, muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Cái chết của hắn chính là một lời cảnh báo những ai khinh thường Phi Long Bảo.

Lúc này bảo chủ cũng chạy đến. Ông ta than:

– Không ngờ sinh mạng tiểu tử đó kết thúc như vậy. Tội nghiệp! Tội nghiệp!

Mặc sư gia nói:

– Bảo chủ! Tiểu tử này không được dạy dỗ, ăn nói hỗn láo, xâm nhập bốn bảo phá phách, chết vậy là phải rồi. Nếu không chết e rằng anh em cũng khó dung tha.

Bảo chủ than:

– Được rồi! Nếu nói vậy không biết còn phải hối tiếc cho bao nhiêu người nữa đây. Tiểu tử này không biết thuộc môn phái nào, võ công lúc cao lúc thấp, thậm chí chịu đánh để chạy trốn. Thật kỳ quái! ... Các ngươi có thể nhìn vào võ công của hắn để đoán lai lịch sư môn không?

Mặc sư gia suy nghĩ một lúc, nói:

– Chương pháp của hắn có chút giống như phái Thiếu Lâm, mà cũng giống như phái Côn Luân! Rất tiếc! Giao đấu chưa bao lâu, nên chưa thể khẳng định.

Tổng quản nói:

– Căn cứ vào lối đánh của tiểu tử này, tôi thấy gần giống như chiêu thức của một người mà mười mấy năm gần đây danh chấn võ lâm, đó là Linh Vũ Nhất Kỳ Âu Dương tiên sinh Đại Phi Chương. Tại vì thuộc hạ từng gặp qua. Tiểu tử này bất cứ xuất thủ hoặc tấn công đều giống như Âu Dương tiên sinh.

Bảo chủ Vĩ Diệt Huyền thở ra một hơi:

– E rằng võ lâm sắp có chuyện rồi. Nếu không Phi Long Bảo chúng ta xưa nay đâu có xuất hiện một địch thủ kỳ quái như hắn. Không biết hắn vào đây với mục đích gì. Điều tra bí mật ...?

Nói chưa hết lời thì lão quản gia Lâm Bạch đã chạy đến chấp tay nói:

– Bẩm bảo chủ! Thuộc hạ biết lai lịch hắn.

Bảo chủ sáng mắt lên, hỏi:

– Nói mau! Để chúng ta có biện pháp.

Lâm Bạch nói:

– Bẩm bảo chủ! Thuộc hạ biết hắn lúc lên núi. Lúc đó hắn tự xưng ngoại hiệu là Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà, đến đây tìm tiểu thơ trả thù.

Bảo chủ hỏi:

– Tiểu thơ Diệu Cầm? A đầu này có lúc nào ra ngoài cùng với người ta gây thù chứ?

Lâm Bạch nói:

– Thuộc hạ cũng không rõ, nhưng tiểu thơ mấy tháng trước có ra quan ngoại, khi về thì Hắc Long câu đã bị cụt đuôi. Chính tiểu tử này đã cắt đuôi ngựa của tiểu thơ.

Bảo chủ Phi Long Bảo Vĩ Diệt Huyền lúc này mới nhớ lại, nói:

– Té ra là chuyện này. Tại sao ngươi không nói sớm? Như vậy oán thù rắc rối rồi. Hãy mời tiểu thơ đến đây. Ta có chuyện cần hỏi.

Ngừng một lúc, bảo chủ nói tiếp:

– Ở bên ngoài người ta đã coi tiểu thơ Phi Long Bảo không đáng kính trọng, vì con Hắc Long Câu bị tên tiểu tử chặt đuôi. Bây giờ gã lại tìm đến nhà khiêu khích. Vậy gã thuộc môn phái nào? Có thể là Thần Võ Môn chăng?

Ông ta nghi ngờ Thần Võ Môn từ lâu. Nhưng rất tiếc ông ta không hiểu Tiểu Tà là người gì? Nếu không ông ta sẽ cười đến chết.

Trong thiên hạ này vẫn có người vì ý chí tranh đua mà đắc tội với Thiên hạ đệ nhất đại bảo Phi Long.

Chuyện này nói ra bất cứ ai cũng không tin được. Nhưng sự thật là vậy.

Lâm Bạch nói:

– Bầm bảo chủ! Tiểu thơ đã ...

Bảo chủ hỏi:

– Lâm quản gia! Tiểu thơ không có nhà sao?

Lâm Bạch nói:

– Không phải! Tiểu thơ ...

Vĩ Diệt Huyền bảo chủ tưởng Vĩ Diệu Cầm có chuyện gì nên hỏi gắt:

– Thế nào! Con gái ta có chuyện gì phải không? Nói mau.

Lâm Bạch vội thưa:

– Bầm bảo chủ! Đầu tóc của tiểu thơ đã bị tiểu tử này cắt đi. Tiểu thơ đang ở trong thư phòng khóc không ngừng.

Lâm Bạch sợ bị khiển trách vì đã không bảo vệ con gái ông an toàn mà ngược lại sắc mặt ông ta trở lại bình thường, nhìn trời vuốt râu, lẩm bẩm:

– Dương Tiểu Tà ... Dương Tiểu Tà! Ngươi rất là tà khí, đến bản bảo tìm tiểu thơ cắt tóc ... Nhưng ta bắt ngươi té xuống hầm rắn độc. Món nợ này khó tính rồi.

Ông ta suy nghĩ một số manh mối về Dương Tiểu Tà, nhưng không hiểu gì hơn ngoài cái tên vô danh phận của hắn.

Không lâu, bảo chủ bỏ hết suy nghĩ, hỏi:

– Lâm quản gia! Nhân Long, Nhân Hổ hai đứa nó ở đâu?

Lâm Bạch nói:

– Bầm bảo chủ! Hai thiếu gia sáng sớm đã lên núi săn thú rồi.

Bảo chủ nói:

– Kêu chúng nó về đây, nói cho chúng biết sắp tới đừng ra khỏi nhà, tránh những chuyện không cần thiết.

Lâm Bạch đáp:

– Thuộc hạ đã biết.

Nói xong, bảo chủ quay lại nói với mọi người:

– Các huynh đệ! Dịch nhân đã trừ, quý vị về nghỉ ngơi đi.

Chín vệ sĩ cùng cất tiếng:

– Tuân lệnh bảo chủ.

Ai cũng trở về, chỉ còn lại lục đại ca thủ danh tiếng. Bảo chủ nói:

– Quý huynh đệ! Xin quý huynh đệ cũng lui gót cho. Ta cần đi hỏi thử a đầu xem có chuyện gì xảy ra. Sau đó chúng ta sẽ có đối sách.

– Xin vâng!

Lục đại ca thủ lặng lẽ lui gót theo lệnh. Mọi người trở về phòng riêng trong ngôi nhà sau hậu viện theo sự sắp xếp ở nơi đây khi có kỳ hội họp.

Phần mình, bảo chủ Phi Long Bảo cũng nhanh chân hướng về phía thư phòng của con gái.

Vừa đến nơi, đứng trước cửa phòng, ông đã nghe từ bên trong tiếng khóc nức nở của Vĩ Diệu Cầm vọng ra cũng đủ làm ông ta khó chịu. Nhưng khi nhìn qua khung cửa sổ thấy Vĩ Diệu Cầm đầu tóc bị cắt lôm chôm rất khó coi, ông ta càng đau lòng cho đứa con gái yêu quý của mình hơn.

Biết con gái đang đau khổ, trong dạ ông cũng áy náy. Dù vậy ông cũng cất tiếng hỏi:

– Cầm nhi! Đừng khóc nữa. Cha đến thăm con.

Vĩ Diệu Cầm nhìn thấy cha đến, càng khóc to hơn. Không ngờ thể lực của cha nàng to lớn như vậy mà không bảo toàn được cho con gái, để cho một tiểu tử giang hồ nào đó xõn đi mái tóc người đẹp Phi Long Bảo, làm sao Vĩ Diệu Cầm không tức tưởi cho được.

Vĩ Diệt Huyền an ủi con gái:

– Cầm nhi! Hãy mở cửa! Cha đến thăm con, cha đã biết mọi chuyện đồng thời đã bắt tên tiểu tử kia giết hấn trả thù cho con rồi.

Vĩ Diệu Cầm khóc một lúc, nghe cha nói đã bắt được Dương Tiểu Tà giết trả thù cho mình thì vội ngừng lên, chạy ra mở cửa nhìn cha hỏi:

– Cha! Cha đã giết hấn rồi à?

– Đúng rồi! Nguyên do làm sao hấn lại đến đây tìm con thế?

– Cha! Con hận hấn lâu rồi. Cha đâu có biết hấn thật là khà ác. Từ hôm vào Trung Nguyên con đã bị hấn cắt đứt đuôi Hắc Long câu, và bây giờ còn chạy đến đây cắt tóc con nữa.

Nói rồi về mặt nàng giận dữ trở lại:

– Cha! Sao cha không để con tự tay hạ thù tên tiểu quỷ này? Trả thù như vậy con mới hả giận.

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Cha đã thay con giết hấn rồi. Đáng lẽ con phải mừng mới đúng, sao còn giận.

Nghĩ tới mái tóc bị cắt, nàng không sao cầm được nước mắt, nũng nịu với cha:

– Tóc con xấu xí như vậy ... cha coi con giống như ...

Vĩ Diệt Huyền biết con gái mình đang xấu hổ vì mái tóc không còn đẹp như xưa, như vậy sẽ khó coi khi đi ra ngoài, nhưng biết làm sao ngoài cách an ủi:

– Cầm nhi! Con đừng khóc nữa, chờ một lúc cha sẽ cho nữ tì đến sửa lại. Một tháng sau con lại đẹp như thường. Trong tháng này con lấy vải bao tóc lại thì tốt rồi.

Vĩ Diệu Cầm ngẩng mặt lên nói:

– Phải chờ đến một tháng? Lâu quá, con hận hấn lắm.

Vĩ Diệt Huyền cười nói:

– Một tháng qua đi rất nhanh. Trong tháng này con có thể học được chút đỉnh, thí dụ viết sách và thêu hoa. Như vậy tốt lắm.

Vừa nói vừa vỗ vai con gái như để cảm thông với nỗi buồn mà Vĩ Diệu Cầm phải chịu đựng. Lão nói:

– Đúng rồi! Con có biết lai lịch của tiểu tử đó không? Hấn ở đâu?

Vĩ Diệt Huyền nói qua nói lại bắt đầu hỏi tới vấn đề này.

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Cha! Con chỉ biết hấn tên là Dương Tiểu Tà. Lần trước gặp hấn ở quan ngoại Miếu Lão Quân. Hôm đó con với hấn giao đấu một trận rất ác liệt. Con dùng ám khí đánh hấn bị thương, nên hấn cắt đuôi con Hắc Long câu. Phi đao của hấn rất lợi hại ...

Vĩ Diệt Huyền ngắt lời con gái:

– Trong lúc đó hấn có đuổi theo con không?

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Con cũng có cảm giác kỳ quái. Lúc con cỡi Hắc Long câu chạy đi, hấn đuổi theo và nói rằng thiên hạ đệ nhất cái gì đó ... không thèm để ý đến hấn, con cứ thúc ngựa phi nước đại, không ngờ khi quay lại thì thấy hấn đuổi theo và cắt đuôi con Hắc Long Câu trong nháy mắt ... Há! Hấn hình như chạy mau hơn Hắc Long Câu.

Vĩ Diệt Huyền kinh hãi:

– Có chuyện như vậy sao?

Vĩ Diệu Cẩm nói:

– Nếu không, đuôi của Hắc Long Câu làm sao bị mất?

Cô ta lúc này cũng cảm giác được Dương Tiểu Tà là đứa tình nghịch, nhưng tức hấn đã không còn.

Vĩ Diệt Huyền gật đầu:

– Có thể như vậy. Con còn biết chút manh mối gì khác về hấn không?

Vĩ Diệu Cẩm lắc đầu:

– Con cùng hấn chẳng qua gặp mặt hai lần đồng thời cả hai lần đều công kích nhau. Con chỉ biết vậy thôi.

Vĩ Diệt Huyền biết hỏi tiếp cũng không tìm ra manh mối gì, nên nói:

– Con cứ ở đây nghỉ ngơi đi, một lát sư huynh của con về đây, ta bảo hai đứa nói theo bảo vệ con. Từ nay đừng có ra ngoài bừa bãi, tránh mọi rắc rối. Vì gần đây giang hồ không ổn định, cha sợ các con có gì thất thoát.

Vĩ Diệu Cẩm biết sự nghiệp thân phụ nặng nề khó có thời gian lui tới, nói:

– Cha yên tâm. Hải nhi không ra ngoài là được rồi.

Vĩ Diệt Huyền vỗ nhẹ lên đầu con gái, rồi bước ra ngoài.

Trên đường đi, Vĩ Diệt Huyền trầm nghĩ:

– Bên ngoài có những cao thủ nào đây. Có thể có phái Thiếu Sơn, nhưng võ công của hấn cũng không giống. Phi đao của hấn có thể xuất phát từ Phi đao môn ...

cũng không đúng! Phi đao môn đã hơn một trăm năm chưa từng tái xuất giang hồ.

Vậy nó là môn hạ nào đây? Hấn còn chạy mau hơn Hắc Long Câu. Vậy ... có lẽ người của Phiêu Hoa cung sao? ... Cũng không phải ... Phiêu Hoa cung chỉ có đàn bà ... Hấn nhất định không phải là người của Phiêu Hoa Cung.

Nghĩ mãi không ra cách, Vĩ Diệt Huyền lẩm bẩm:

– Rất tiếc hấn chết rồi, nếu không sẽ hỏi hấn cho mình bạch ...

o O o Dương Tiểu Tà té xuống hầm rấn, chưa biết xảy ra chuyện gì.

Chốc lát, gã nghe có tiếng phì ... phì ... phì ... biết rằng bên trong có nhiều độc xà.

– Khả ... khả ... chuyện này trùng số to rồi.

Tiểu Tà cười ngất, xem lại thương tích bản thân thấy không có gì nghiêm trọng, liền đưa mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy rắn độc từ trong kẽ đá dưới hầm chui ra. Bên trên có một lỗ lớn, ánh sáng tỏa xuống. Đó là lỗ thông hơi.

Lỗ thông hơi được bịt kín bằng một tấm lưới sắt. Vậy độc xà chỉ ở trong hang đá, không thể thoát ra ngoài.

Điều đáng sợ nhất là trên mặt đất ngổn ngang rất nhiều bộ xương người.

Đường vào hầm này chỉ có một đường duy nhất là nắp hầm, chỗ mà Tiểu Tà đã rơi xuống.

Tiểu Tà thờ một hồi:

– Chúng nó cố tình muốn giết ta.

Gã buồn bực, muốn tìm mấy con độc xà giết cho hả giận.

Gã la lên:

– Độc xà! Ngươi kêu cái gì? Mạng các ngươi đã đến lúc bị hủy diệt rồi, còn vui vẻ gì mà ca hát. Trước đây các ngươi ăn thịt người khác, bây giờ đến lượt ta ăn thịt các ngươi.

Té ra Tiểu Tà toàn thân đã ngấm trong thuốc độc, chỉ nói đến chất “Hồng thần thứ” cũng đủ làm cho bọn rắn độc sợ hãi rồi, đâu cần phải nói đến món khác.

Mùi thuốc từ thân mình Tiểu Tà phát ra, đã đủ làm cho rắn độc chạy trốn rồi.

Cửa hầm có hơn năm trượng cao, Tiểu Tà muốn nhảy lên cũng không tới.

Gã ngửa mặt hướng về cửa hầm kêu lớn:

– Kha ... kha ... Mau mở cửa! Ta ở đây không dễ gì chết. Các người thả ta ra rồi mới giết được, nếu không ta bắt độc xà giết sạch.

Gã kêu liên tục mấy tiếng, bên trên vẫn im lặng, không một tiếng trả lời.

Tiểu Tà nghĩ:

– Cửa hầm này quá sâu, ta không có cách nào thoát ra nơi đó được. Tiếng nói không truyền ra ngoài, có la lớn đến đâu cũng vô ích.

Tiểu Tà tìm một nơi sạch sẽ, ngồi xuống nghỉ ngơi và suy nghĩ:

– Tại sao có nhiều người chết ở đây vậy? Té ra Phi Long Bảo không có gì là chính phái. Ta thử tìm trong những bộ xương này xem có gì lưu lại.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà lục soát tất cả các bộ xương khô. Rất tiếc hắn không phát hiện được điều gì.

Té ra số rắn này quá đói, luôn cả y phục người chết cũng nuốt luôn.

Tiểu Tà trong lúc đói khát, không cách nào hơn liền dùng phi đao bắn vào bầy rắn giết mấy con uống máu cho đỡ khát.

Uống máu no nê, Tiểu Tà tiếp tục luyện công. Nhờ vậy mà mấy ngày đêm bị nhốt trong hầm rắn, Tiểu Tà tăng thêm sức lực rất nhiều.

Nhưng Tiểu Tà là đứa trẻ hiếu động, không chịu đựng khi bị nhốt một chỗ trong hang sâu. Gã có vẻ bức bối, đi tới đi lui, muốn tìm cách thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bí mật bao trùm

Thời gian đã qua hai mươi ngày.

Một hôm, cửa hầm bỗng nhiên mở ra, rồi một xác chết rơi xuống.

Tiểu Tà lập tức chạy đến quan sát, rồi kinh ngạc nói:

– Khả ... khả ... chính là bảo chủ Phi Long Bảo Vĩ Diệt Huyền. Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

Tiểu Tà kinh ngạc, kiểm tra thân thể Vĩ Diệt Huyền, muốn tìm rõ nguyên nhân.

Chỉ thấy trên xác chết của Vĩ Diệt Huyền trên ngực có in một dấu tay màu đỏ, nơi cổ họng bị một nhát kiếm đâm xéo qua.

Chính vết thương này đã kết liễu sinh mạng của Vĩ Diệt Huyền.

Tiểu Tà lăm bằm:

– Lão đầu này bị ai giết đây? Không lẽ bị bọn thuộc hạ mưu sát để cầm quyền? Nhưng nhát kiếm đoạt mạng này phát sinh từ đâu? Không lẽ Bảo chủ không kháng cự lại nỗi kẻ đã giết mình?

Tiểu Tà tiếp tục quan sát vẻ mặt của Vĩ Diệt Huyền thì thấy nét mặt ông ta rất bình an, vô tư. Như vậy ông ta chết một cách bất ngờ ... Phi Long Bảo đã gặp chuyện gì đây? Còn cái dấu tay trên ngực lão cũng không phải đơn giản. Có hai người cùng hành động một lúc sao? Hay là ...

Gã càng nghĩ càng thấy rối rắm không thể hiểu nổi.

Nhưng sự thật trước mắt, Tiểu Tà kết luận:

– Vĩ Diệt Huyền đã bị người giết chết, nhưng người đó võ công rất cao cường.

Trên thân lão lại có hai vết thương chí mạng. Như vậy rõ ràng có hai người hợp lực ... Có lẽ bên ngoài có đại loạn, ta phải lợi dụng cơ hội chạy trốn.

Gã nhìn lên cửa hầm, nghiên cứu một lúc, rồi trở lại đóng xương lượn lên một sọ người, vận công ném mạnh lên cửa hầm.

– Phèn! ...

Sọ người tan nát rơi xuống, nhưng nắp hầm cũng lay động một chút.

Tiểu Tà mừng thầm, nói:

– Té ra nắp hầm không có khóa. Chỉ cần đẩy mạnh là mở được. Nhưng xa cách mặt đất quá cao, nhảy không tới. Ở đây cũng không có một cây gậy, vậy phải làm cách nào?

Qua một hồi suy tính, Tiểu Tà vỗ tay:

– Có rồi!

Tinh thần hấn phấn khởi, cầm phi đao vận công hướng vào vách tường gần nắp hầm phóng tới.

– Tăng ... tăng ...

Hai tiếng kêu phát ra rất thanh, phi đao cắm phập vào tường đá sâu một gang tay.

Tiểu Tà cười, nói:

– Một gang tay cũng là đủ rồi.

Tức thì gã bắt mấy con rắn lột da, kết thành sợi dây dài, cảm giác rất mẫn ý.

Trước tiên, gã lấy da rắn quấn lên phi đao đã cắm sẵn trên tường, rồi quăng sợi dây da rắn lên, móc vào hai cây phi đao, vận hết công lực, đu mình leo lên.

Khi đã đứng chân được trên lưỡi phi đao, Tiểu Tà lấy hết sức mình đưa tay mở nóc hầm.

Cửa hầm mở ra, thân mình Tiểu Tà đã bay vọt ra ngoài.

Lúc này vào khoảng đêm khuya, bóng tối dày đặc. Tiểu Tà đắc ý, lắm bảm:

– Ta đã nói không có gì nhốt ta được. Bây giờ bảo chủ chết rồi, tinh thể ở đây đổi mới, ta phải cẩn thận.

Đêm khuya, bốn bề rất im lặng. Tính thời gian, Tiểu Tà bị nhốt trong hầm rắn đến ba tuần lễ rồi.

Nếu không nhờ máu tươi của loài rắn độc, có lẽ Tiểu Tà không được mạnh khỏe như vậy.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Ta thừa cơ đêm nay phải chạy trốn khỏi đây, để khỏi rắc rối.

Nghĩ như vậy, gã lập tức chạy ngược về hướng đại sảnh, nhưng trước mặt đã có bốn bóng người đuổi tới.

Tiểu Tà kinh hãi lắm bảm:

– Vĩ Diệt Huyền đã chết trong hầm rắn, tại sao còn Vĩ Diệt Huyền nào nơi đây?

Thật vậy, trước mặt gã rõ ràng là Vĩ Diệt Huyền, bảo chủ Phi Long Bảo.

Không lẽ hồn ma xuất hiện?

Tiểu Tà vội núp vào bụi rậm để tránh, và dò xét.

Hắn nghe bảo chủ nói:

– Hồng chương quản! Đã khuya rồi, ông hãy trở về nghỉ ngơi. Hai hộ pháp thì tuần tra về cửa Tây. Ta có chút việc cần phải làm.

– Xin tuân lệnh bảo chủ.

Ba người từ từ bước đi.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Khà ... khà ... ngay cả tiếng nói cũng giống nhau, nếu ta không nhìn thấy tận mắt thì không biết ai là bảo chủ. Có lẽ hai người chúng nó sanh đôi ... hoặc là hóa trang. Nhưng bất cứ thế nào, người này nhất định không phải là bảo chủ trước đây.

Có lẽ bên trong có cái gì bí ẩn, hoặc âm mưu ...

Tiểu Tà vừa nghĩ, vừa hướng về bên trong đại sảnh phóng vào, để dò xét manh mối. Chuyện này gợi lên niềm hứng thú đối với gã.

Chỉ thấy bên trong đại sảnh có một phòng nhỏ, ánh sáng chiếu ra ngoài. Tiểu Tà ghé mắt nhìn vào, rõ ràng là Vi Diệu Cẩm, con gái Phi Long Bảo chủ.

Lúc này, Vi Diệu Cẩm mình mặc áo mỏng, trên đầu phủ miếng vải, miệng lẩm bẩm:

– Nhờ trời phù hộ! Sự thật ta không phải có ý giết chết ngươi, vì ngươi hiếp ta, không lẽ ta không giữ chút thể diện. Bây giờ ngươi chết rồi, ta phải xin lỗi ngươi. Ngươi có linh thiêng thì tha lỗi cho ta.

Tiểu Tà nghe nói nghĩ thầm:

– Té ra nàng đang cầu nguyện cho ta. Được! Ta cho ngươi một cơ hội để xin lỗi.

Vi Diệu Cẩm nói:

– Dương Tiểu Tà! Xin ngươi tha lỗi! Ta không giận Tiểu Tà. Ta không có ý dùng Hắc Long câu đạp bạn của Tiểu Tà, cũng không có ý đả thương ai. Nếu ngươi còn sống thì ta thương nhớ, nếu ngươi chết thì ta nên tiếc. Mỗi ngày ta cầu nguyện, ngươi có biết không?

Tiểu Tà định giả ma để chửi rủa cô ta, nhưng khi nghe cô ta nói, Tiểu Tà cảm mến.

Gã không ngờ Vi Diệu Cẩm, người con gái của Phi Long Bảo chủ lại hiền lương như vậy.

Sự cảm mến đó đã làm cho Tiểu Tà suy nghĩ:

– Có nên bảo cho cô ta biết việc của bảo chủ không? Không ... không ... đừng báo cho cô ta biết chuyện rắc rối này, vì cô ta còn nhỏ, nếu biết được thì đau khổ tội nghiệp. Bản thân ta cứ điều tra, xác minh sự thực. Không chừng hiện nay thân phụ của nàng là người đang còn sống thì sao?

Tiểu Tà lập tức phóng mình chạy ra ngoài, nghĩ thầm:

– Nhất định Phi Long Bảo chủ có hai anh em sanh đôi. Bắt đầu từ nay ta cũng phải tìm cách giả anh em sinh đôi, để khai thác những bí mật trong Phi Long Bảo, giúp cho Phi Long Bảo yên ổn trở lại mới được.

Bản tính Tiểu Tà là như vậy, thích đùa cợt vui chơi, hận thù rất mau, nhưng quên thù hận cũng chỉ trong chớp mắt.

O O o Tiểu Tà phóng ra khỏi bảo, chạy vào một khu rừng nhỏ, ăn cắp được một bộ quần áo, xuống một suối nhỏ tắm rửa sạch sẽ rồi mới mặc vào.

Sau khi ngắm nghía, Tiểu Tà rất đắc ý, cười hí hí.

– Được rồi, bây giờ ta là anh hai của Dương Tiểu Tà, ta là Dương Đại Tà.

Tiểu Tà tìm vào một miếu hoang nghĩ tạm, chờ sáng.

Gã vào thôn trang, mua mấy thức điểm tâm, sau đó tiến nhập Phi Long Bảo lần thứ hai.

Cũng như lần trước, trên đường vào bảo, bọn môn đồ canh gác thấy có người, vội ngăn lại.

Bọn chúng trông thấy Dương Tiểu Tà đều ngơ ngác một lúc, mới hỏi:

– Ngươi ... ngươi ... không phải chết rồi sao?

Tiểu Tà giận nói:

– Chết cái gì? Ta từ trước đến nay sống rất ung dung, ai dám giết ta? Chúng bay thật vô lễ.

Vừa nói, tay phải Tiểu Tà vung lên đã tát vào má tên môn đồ.

Chỉ nghe một tiếng:

– Oái ...

Tên môn đồ té nhào dưới đất.

Tiểu Tà hướng về bọn môn đồ cười nói:

– Mau vào báo có Dương Đại Tà đến Phi Long Bảo tìm bảo chủ chúng bay thanh toán hận thù.

Tên môn đồ bị đánh vội vã gật đầu, đốt pháo hiệu lên.

Tiểu Tà cười thầm:

– Trước kia Dương Tiểu Tà đến, ngày nay thì Dương Đại Tà đến.

Gã rất đắc ý với việc làm của gã, lớn tiếng nói với bọn môn đồ:

– Tránh ra! Nếu tiếp tục cản đường, ta không nhân nhượng như đệ đệ của ta đâu.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa vung tay nhảy tới.

Bọn môn đồ sợ hãi tránh ra, không dám cản trở.

Tiểu Tà đang phóng tới, thì đã thấy lão quản gia Lâm Bạch cùng với ba tên vệ sĩ đón lại.

Tiểu Tà hỏi:

– Các ngươi là ai? Có gặp em ta là Dương Tiểu Tà vào trong bảo không?

Lâm Bạch nhìn thấy Tiểu Tà, ban đầu kinh sợ, nhưng nghe Tiểu Tà nói biết người này là anh. Nhưng tại sao hai anh em lại giống nhau như đúc vậy?

Tuy trong bụng nghi ngờ, nhưng không dám chậm trễ, Lâm Bạch nói:

– Dương công tử có phải đi tìm đệ đệ của công tử không? Rất tiếc đệ đệ của ngươi đã rời khỏi Phi Long Bảo rồi.

Lâm Bạch cố ý đổi gạt để khỏi xảy ra chuyện rắc rối.

Tiểu Tà nói:

– Dối trá! Ta ở nơi chân núi chờ đã hai mươi ngày vẫn chưa thấy em ta xuống núi, ta biết chúng bay đang giữ nó ở trong bảo, không chừng chúng bay đã giết rồi.

Lâm Bạch thấy Tiểu Tà không tin, nên cũng không nói nhiều. Lão chỉ có trách nhiệm đón khách, còn các chuyện khác lão không có phận sự. Dù có việc gì rắc rối, lão cũng không xen vào, nên chậm rãi nói:

– Dương công tử! Nếu người không tin thì theo ta vào bảo. Bảo chủ sẽ giải thích cho người biết mọi chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Nếu ta không tìm được em ta, ta sẽ đốt sạch Phi Long Bảo các ngươi.

Lâm Bạch không dám cãi, cười nói:

– Dương công tử! Xin mời.

Tiểu Tà cũng như lần trước, theo chân Lâm Bạch đi vào bảo. Và lần này Lâm Bạch cũng để Tiểu Tà ngồi nơi chiếc ghế bên ngoài.

Nhưng có khác là lần này bảo chủ, chương quản, hộ pháp đều chạy ra.

Bọn họ đã nghe Lâm Bạch nói rõ người này là anh của Dương Tiểu Tà, nên không có chút gì kinh hãi.

Bảo chủ chỉnh sắc:

– Dương công tử! Có chuyện gì phải tìm lão phu sao?

Tiểu Tà nói:

– Ông không phải là bảo chủ. Tôi thấy có chút đỉnh không giống.

Gã liếc xéo đôi mắt, nhìn Vĩ Diệt Huyền, có ý muốn thử thách.

Bảo chủ cười nói:

– Dương công tử nói đùa! Ta là ta, là Phi Long bảo chủ Vĩ Diệt Huyền.

Không lẽ có người nào dám mạo nhận lão phu sao?

Tiểu Tà nhìn kỹ:

– Tôi đến đây không phải để tìm hiểu ông là thực hay là giả. Tôi chỉ muốn tìm đệ đệ của tôi. Quý vị mau mau thả đệ đệ của tôi ra, nếu không thì tôi không khách sáo đâu.

Bảo chủ bình thân:

– Dương công tử đừng nóng nảy. Đệ đệ của công tử có phải là Dương Tiểu Tà không? Nếu phải thì Dương Tiểu Tà đã rời khỏi Phi Long bảo cách đây ba hôm.

Chuyện này lão phu có bằng chứng.

Tiểu Tà hăm hừ:

– Các ngươi tưởng ta là con nít sao? Muốn nói sao cũng được? Ta và đệ đệ ta cùng sinh một ngày, cùng lớn lên một chỗ cũng cùng một sự phụ tập luyện võ công. Nếu em ta hạ sơn tất phải tìm ta. Rõ ràng các ngươi nhốt em ta nơi đây. Hãy mau thả ra, nếu không Phi Long bảo sẽ trở thành bình địa.

Tiểu Tà nét mặt rất ngạo nghễ, dám cùng Vĩ Diệt Huyền nói chuyện như vậy.

Bảo chủ trầm giọng:

– Hắn đã rời khỏi nơi đây rồi. Tin hay không là tùy ngươi. Phi Long bảo này không phải chỗ ai muốn đến gây rắc rối cũng được.

Tiểu Tà nổi giận:

– Các ngươi dùng lời ngang ngược, đã không giao trả em ta, còn đổ lỗi cho ta đến đây phá phách.

Mọi người đều tức giận, bảo chủ cũng giận:

– Lão phu đã nói rất rõ. Ngươi có tin hay không mặc kệ. Ta không có cách nào khác. Ngươi đâu! Tiễn khách!

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu tử! Lão tưởng ta làm trò hề sao? Ta dám cô thân độc nã đến đây, nếu không có bản lĩnh thì không dám mạo hiểm tìm thù.

Nói chưa dứt, Tiểu Tà hét lên một tiếng, vung tay phải phát ra một chưởng đánh thẳng vào Vĩ Diệt Huyền.

Đó là thói quen của Tiểu Tà, mỗi khi đến chỗ giao tranh thì gã dùng chiến pháp “Tiên Hạ Thủ Vi Cường”.

Vĩ Diệt Huyền không né tránh, chân trái hướng về Tiểu Tà chậm chậm tung lên.

– Phách!

Tiểu Tà thối lui năm bước. Nhưng Vĩ Diệt Huyền thân mình run mấy cái mới đứng vững.

Rõ ràng công lực ông ta rất thâm hậu.

Tiểu Tà lập tức phóng hai ngọn phi đao nhắm vào cổ họng và con mắt phải của Vĩ Diệt Huyền, đồng thời phi thân xuất chưởng hướng vào ngực Vĩ Diệt Huyền đánh tới, lạnh lẽo vô cùng.

Vĩ Diệt Huyền vừa cười, vừa né tránh hai ngọn phi đao, hai chân nhón lên, đã phát ra một chiêu trả lại.

Ông ta né thân, quay lưng hoặc xuất chưởng... mỗi động tác đều có một tư thế rất đặc biệt, rất oai phong và cao quý, giống như cử chỉ của một bậc vương giả.

Rõ ràng ông ta không hổ danh là thiên hạ đệ nhất bảo chủ.

Bị đối phương hai lần công kích, Tiểu Tà bị ép lui sáu bước, có vẻ sợ hãi, nhưng Vĩ Diệt Huyền vẫn đứng yên một chỗ, không ép tới.

Thật ra, Tiểu Tà lợi dụng cuộc giao đấu này để khám phá một điều bí mật trong Phi Long Bảo. Vì vậy gã mới cố tình xuất thủ đánh về phía Vĩ Diệt Huyền.

Sau khi thân mình đã đứng vững, Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Chương thế của lão đầu này không phải là “Truy Sa Chương”. Vậy ai là người giết chết vị bảo chủ trước đây.

Tiểu Tà liền hét lên một tiếng, tiếp tục xuất chương, nhưng lần này không phải đánh Vĩ Diệt Huyền mà hướng về Tà hộ pháp Kiếm Bình Quang.

Kiếm Bình Quang là người đã luyện thành công môn Kim chung trảo, thấy Tiểu Tà chương thế rất gần, không né tránh, mà vung tay tiếp Tiểu Tà hai chương.

– Ha ... ha ... ha ...

Kiếm Bình Quang đắc ý cười mấy tiếng, thân mình vẫn đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Tiểu Tà âm thầm than thở, vì đôi tay của hắn gần như tê cứng, rất khó chịu.

Gã hét to:

– Quái lão đầu!

Lập tức đổi chương thành chỉ, phải trái khai công.

Khí thế rất mãnh liệt, như nước vỡ bờ, Kiếm Bình Quang cười mấy tiếng lớn, ý rằng bản thân võ công cao siêu, trong người lại mặc Thiết bảo y, không cần phải đề ý đến chiêu thức đối phương.

Rất tiếc, lần này Kiếm Bình Quang đoán sai rồi. “Đại Bì Chỉ” là môn võ học tuyệt thế cô kim, khí thế uy mãnh, lực xuyên kim thạch so với Thiếu Lâm Đại lực kim cương chỉ công sức có hơn chứ không kém. Đồng thời loại công phu này là khắc tinh của Kim Chung Trảo.

Tuy Tiểu Tà chỉ có sáu phần hóa hầu, nhưng nói về thiết bảo y thì rất có hiệu nghiệm.

Hai bên chạm nhau, chỉ nghe Kiếm Bình Quang hét một tiếng, thân mình thối lui ba bước. Hai huyệt Thiên Lục và Ngọc Khu đau nhói lên.

Kiếm Bình Quang kinh hãi, không dám cậy vào thiết bảo y nữa.

Lão kêu lên:

– Tiểu tử này có lai lịch.

Tức thì vung tay, dùng công lực phát chiêu hướng về Tiểu Tà.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của lão từ từ có một luồng khói tím phát ra, lân quang chói sáng.

Tiểu Tà vừa nhìn thấy biết ngay chương pháp có chất độc, thuộc về “Âm Diệu Chi Loại” nếu trúng người không chết cũng bị thương.

Gã lập tức lấy ra hai cây phi đao, cản lại trên ngực, không dám đối địch, nhảy lui ra hai trượng.

Kiếm Bình Quang nhìn thấy đối phương có ý tẩu thoát, hét lên một tiếng, phóng mình tới.

Tiểu Tà phát ra một chiêu, né về phía trái, chân phải đá vào bụng Kiếm Bình Quang.

Phi đao phóng ngay huyệt Thái Ích của Kiếm Bình Quang.

Kiếm Bình Quang tức giận phát chiêu La Hán Bạt Sơn hướng về Tiểu Tà.

Tiểu Tà lập tức sử dụng Đại Phi Chương pháp đối phó.

– Bùng!

Tiểu Tà phun ra một búng máu tươi, còn Kiếm Bình Quang thối lui ba bước, ngực phát đau, khóe miệng rỉ máu.

Kiếm Bình Quang rất nghi ngờ, không hiểu Tiểu Tà là môn hạ phái nào, nên đứng trơ ra nhìn, quên cả bản thân mình đang thọ thương.

Còn Tiểu Tà tuy không sợ chất độc trong chương phong của đối phương, nhưng cũng bị đánh đến đầu óc quay cuồng, không dám tiếp tục động thủ.

Gã lập tức lấy ra ba viên linh đơn, bỏ vào miệng.

Kiếm Bình Quang thấy Tiểu Tà uống thuốc trị thương, tưởng rằng Tiểu Tà đã trúng độc, cười nói:

– Tiểu quỷ này đã trúng Tàn Hồn Chương của ta, chỉ một ngày sau phải bỏ mạng rồi. Nếu ngươi chịu thua xuống núi, lão phu sẽ tặng cho thuốc giải.

Tiểu Tà nói:

– Quý lão đầu! Trò chơi của ngươi quá cũ rồi, bây giờ ngươi vẫn còn muốn gạt gẫm kẻ khác, không sợ người ta chê cười sao? Hãy mau tiếp ta thêm mấy chiêu nữa.

Kiểm Bình Quang ngạc nhiên, té ra tiểu tử này không bị độc chưởng của lão.

Tiểu Tà tiếp tục phát ra Đại Phi Chưởng pháp nhắm Kiểm Bình Quang đánh vào huyệt Nhân Trung.

Kiểm Bình Quang kêu lên, đổi chưởng thành trào, phi thân phóng tới, cố tình bóp nát cánh tay trái của Tiểu Tà.

Rất tiếc, lần này Tiểu Tà dùng hư chiêu. Chỉ quay mình một cái, Tiểu Tà đã điểm ngay Khúc Tri huyệt của Kiểm Bình Quang.

Nhưng Kiểm Bình Quang là một cao thủ lợi hại, lão quay thân đổi chiêu Thần long xuất trào công tới rất lợi hại.

Tiểu Tà đánh tạt ngang, né mình một bên trả lại một chiêu nhanh như chớp.

Hai bên chạm nhau ...

Kiểm Bình Quang kêu lên một tiếng, sau lưng bị đánh trúng một chưởng, té xuống đất không đứng dậy nổi, nhưng Tiểu Tà cũng bị trào móc đến nát da, máu chảy ròng ròng.

Vĩ Diệt Huyền thấy vậy tức giận hét lên một tiếng, lập tức tham chiến. Hai vị hộ pháp phải trái bao vây Dương Tiểu Tà.

Chốc lát, Tiểu Tà đã bị trúng mười mấy chưởng miệng ói máu tươi.

Bọn Vĩ Diệt Huyền tiếp tục ép tới, Tiểu Tà hét lên một tiếng, xuất chiêu cuối cùng trong Đại Phi Chưởng pháp, hào quang nhấp nháy, chưởng phong bao trùm khắp người.

Bây giờ Tiểu Tà đã đến lúc liều mạng.

Rất tiếc, đối phương toàn là hạng cao thủ thượng thặng giang hồ. Còn Tiểu Tà tuy chiêu thức lợi hại, nhưng hỏa hầu còn kém, nên không có được bao nhiêu tác dụng.

Giữa lúc đó phát ra một tiếng:

– Bình!

Tiểu Tà như một con diều đứt dây, bay lên cao rồi rớt xuống đất.

Thì ra các cao thủ Phi Long Bảo đã hợp sức đánh trúng Dương Tiểu Tà.

Vĩ Diệt Huyền cũng bị Tiểu Tà đánh trúng ba chưởng, nên kinh hãi nghĩ thầm:

– Nếu tiểu tử này công lực tăng thêm một chút thì người thất thủ không phải là hắn mà là ta.

Còn hai vị hộ pháp thì không cần nói cũng rõ trong lòng họ kinh sợ thế nào rồi, vì khóa miệng mỗi người đều bị rướm máu, hiển nhiên đã thọ thương.

Ai nấy đều có một tâm trạng giống nhau:

– Dương Đại Tà chiêu thức võ công không tầm thường, nhất định có lai lịch.

Vĩ Diệt Huyền biết rằng sẽ gây thêm một việc rắc rối lớn cho Phi Long Bảo.

Bây giờ muốn tránh cũng không được. Chỉ làm sao bắt được Tiểu Tà rồi tính sau.

o O o Lúc Tiểu Tà tỉnh dậy thì phát hiện bản thân hắn đang bị giam tại lao phòng Phi Long Bảo.

Trước mặt toàn là song sắt rất lớn, đằng sau là tường đá. Chỉ có một khung cửa sổ rất nhỏ.

Tiểu Tà hướng về phía cửa sổ sắt nhìn ra thì bên dưới là sông Hoàng Hà, sóng bủa ầm ầm.

Việc đầu tiên là Tiểu Tà xem xét lại thương thế. Hắn nghĩ thầm:

– Vẫn còn may! Lần bị thương thứ hai này phải mười ngày mới phục nguyên.

Nếu không có kim châm đã thông kinh mạch thì phải mất đến hai mươi ngày. Có thuốc chữa thương thì bớt được hai ngày, còn lại mười tám ngày.

Suy tính một lúc, Tiểu Tà soát lại đồ đạc trên thân, thấy phi đao đã mất, thuốc viên vẫn còn, kim châm rất nhỏ bọn chúng không để ý tới. Cái mà Tiểu Tà

vui mừng nhất là một lưỡi cưa rất nhỏ giấu trong tay áo.

Lưỡi cưa này không tầm thường. Nó là loại thép hàn thành tại Liên Sơn. Tiểu Tà đã mài lưỡi cưa này đến ba tháng. Nó mỏng như tấm giấy, chất dai rất tốt. Một đầu là dao, một bên là lưỡi cưa răng.

Vì thể tích rất nhỏ, nên Tiểu Tà có thể giấu trong tay áo, hoặc dưới đế giày, cũng có thể cuộn tròn nhét trong lỗ tai được.

Tiểu Tà soát xong đồ đạc, cười hi hi:

– Có mấy món này thì yên tâm rồi. Không ngờ ngày hôm qua ra khỏi ngục thì hôm nay trở lại ngục. Như vậy tai họa quá nặng nề.

Gã suy nghĩ một lúc, nói lớn:

– A! Còn xí ngầu đâu?

Gã mò vào lưng, reo lên:

– Tốt! Tốt! Xí ngầu vẫn còn. Nếu còn xí ngầu thì đỡ buồn rồi.

Chẳng bao lâu, có người đem đồ ăn đến. Tiểu Tà nhìn thấy cả kính, vì người này không phải ai xa lạ, mà là Vĩ Diệu Cầm.

Tiểu Tà cười, nói:

– Đại cô nương có khỏe không? Thấy cô nương giá lâm, tại hạ rất vinh hạnh!

Vinh hạnh!

Vĩ Diệu Cầm nhìn một lúc rồi hỏi:

– Huỳnh là Dương Tiểu Tà hay là đại ca của Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà đắc ý cười thầm, biết đã đánh lừa được người của Phi Long Bảo rồi.

Gã nói:

– Theo cô nương thấy tôi là đại ca của Dương Tiểu Tà tốt hơn, hay là đệ đệ của Dương Tiểu Tà tốt hơn?

Vĩ Diệu Cầm lắc đầu:

– Tôi không hiểu được, chỉ cảm giác hai người rất giống nhau, dường như một người vậy. Huỳnh cứ ăn xong chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Theo lời đệ đệ của tôi nói lại thì cô rất hung dữ. Tại sao lúc trước cô cỡi ngựa đập bạn bè của hần?

Vĩ Diệu Cầm tin rằng Dương Tiểu Tà đã bỏ mạng trong hầm rắn, nên buồn buồn:

– Huỳnh không biết được! Hắc Long Câu là linh vật chi bảo, nó làm sao đập trúng người? Tôi lúc đó muốn cho nó bay qua khỏi đầu đứa trẻ đó, ai ngờ đệ đệ của huynh xông ra, tôi rối loạn mới sanh ra kết quả như vậy. Tôi rất hối hận.

Tiểu Tà nghe xong cảm giác lời nói của Vĩ Diệu Cầm rất có lý và chân thật, liền hỏi:

– Hắc Long Câu nhảy cao được bao nhiêu?

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Độ hai lần chiều cao của con người. Nhưng gặp đứa con nít ngựa này sẽ tránh đi. Lúc đó tôi cũng không để ý, vì ngựa này chạy rất nhanh.

Tiểu Tà nhìn thẳng đôi mắt của cô ta để dò xét.

Đúng vậy! Lời nói và tình cảm của Vĩ Diệu Cầm rất chân thật. Tiểu Tà hối hận đã cắt mất mái tóc đẹp của cô ta.

Tiểu Tà không còn ác cảm gì khi đã đối diện với một cô gái chân thành đầy thiện cảm, nên nhỏ tiếng:

– Thôi! Cô đừng buồn. Hành động của đệ đệ tôi cũng được cô trả thù rồi, có phải không?

Vĩ Diệu Cầm buồn bã:

– Nhưng đệ đệ của huynh đã chết rồi, tôi cảm giác rất đau thương.

Tiểu Tà hỏi:

– Nếu hần còn sống cô đối xử với hần sao đây?

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Không thể còn sống được. Tiểu Tà đã bị cha tôi làm rơi xuống hầm rắn thì khó sống nổi. Nhưng nếu Tiểu Tà còn sống, tôi ...

Tiểu Tà hỏi:

– Sao? Cô sẽ thù hận, giết hần?

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Không! Không! Tôi không hận Tiểu Tà. Tôi sẽ xin lỗi Tiểu Tà, hy vọng chúng tôi trở thành bạn tốt. Nhưng việc Tiểu Tà còn sống chỉ là ảo tưởng.

Vĩ Diệu Cầm trong những ngày qua đã trải qua nhiều đau khổ trong lương tâm, đã xem Tiểu Tà là người bạn tốt, nên bây giờ gặp người anh của Tiểu Tà, cô ta không còn giấu giếm điều gì. Cô ta rất hữu tình, dù cho âm dương xa cách vẫn đinh ninh như vậy. Nhưng có một điều chắc chắn là nếu cô phát hiện người này là Dương Tiểu Tà, cô ta nhất định không dám mở miệng nói như vậy, vì cô ta tính rất e dè.

Tiểu Tà cũng biết lúc này không phải là lúc nói chuyện tâm tình, nên cười nói:

– Cám ơn cô nương đem cơm đến đây! Nhưng có phải cha cô nương thường nhốt người trong lao này không?

Tiểu Tà muốn biết trong lao phòng này còn có nhốt ai nữa. Nhưng Vĩ Diệu Cầm lắc đầu:

– Chuyện này tôi không biết. Đây là lần thứ nhất tôi đến đây.

Tiểu Tà đã đói bụng, không chần chờ, lấy đồ ăn bỏ vào chén ăn ngấu nghiến.

Vĩ Diệu Cầm thấy Dương Đại Tà tính tình không khác gì Tiểu Tà, cười nói:

– Hai anh em giống nhau như một.

Tiểu Tà ăn xong, lau miệng, cười nói:

– Đại tiểu thư! Cơm này rất ngon. Lúc trước tôi còn ở với ông nội tôi chưa bao giờ được ăn cơm ngon như vậy. Lần sau cô nương đem nhiều cơm một chút.

Tiểu Tà là người không biết khách sáo, đồng thời tánh tình lúc này cũng vui vẻ.

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Được! Lần sau tôi đem nhiều hơn, và đem theo thật nhiều rượu.

Tiểu Tà cười nói:

– Khà ... khà ... khà ... Có rượu thì quý quá rồi, nhưng nếu còn có thêm một món nữa thì tuyệt!

Vĩ Diệu Cầm hỏi:

– Huynh còn muốn ăn món gì nữa?

– Thịt chó.

– Thịt chó?

– Phải! Món ăn này tôi ăn quen rồi. Tôi rất thích.

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Thịt chó? Tôi thấy kỳ kỳ ... Nhưng huynh muốn ăn thì tôi gọi nhà bếp làm được. Ngày mai tôi sẽ đem đến đây.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Cám ơn cô nương. Cô nương chưa cho tôi biết tên, tôi làm sao mà xưng hô đây.

Vĩ Diệu Cầm đôi má ửng lên:

– Tội họ Vĩ tên Diệu Cầm.

Tiểu Tà sức nhớ đến câu chuyện bí mật trong Phi Long Bảo, hỏi:

– Diệu Cầm cô nương! Thân phụ của cô nương vẫn mạnh khỏe chứ?

Vĩ Diệu Cầm nói:

– Thân phụ tôi cũng như tôi. Hình như rất tốt, cũng hình như không tốt. Thân phụ tôi rất ít khi nói chuyện với tôi, có lúc nhốt tôi trong nhà không cho ra ngoài chơi vì lẽ bên ngoài đang xảy ra nhiều chuyện. Nói về thân phụ, tôi chỉ biết có thể thôi.

Tiểu Tà nghe xong có vẻ suy tư:

– Thôi được rồi! Trời sắp tối, cô nương về nghỉ ngơi. Ngày mai nhớ đừng quên thịt chó.

Vĩ Diệu Cầm gật đầu:

– Ngày mai sẽ có đủ.

Nói xong thu dọn chén bát, rời khỏi lao phòng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Đúng rồi! Người bảo chủ này không dám tiếp cận thân nhân, sợ bị họ phát hiện hấn là giả. Rốt cuộc người nào là giả đây?

Tuy thắc mắc, nhưng việc quan trọng của Tiểu Tà hiện nay là tìm đường thoát thân.

Tiểu Tà lấy từ lưới cửa rất nhỏ trong túi áo ra, đến song cửa sổ sắt, bắt đầu cưa.

Không bao lâu gã đã cưa hết một khúc song, chỉ chừa lại một chút đỉnh để còn dính nhau.

Gã tiếp tục cưa cây thứ hai, cũng rất thuận lợi.

Đến nửa đêm thì cưa xong.

Gã vừa xô cửa sắt vừa nói:

– Xong rồi! Trong lúc khẩn cấp, chỉ cần đẩy mạnh một cái là phóng ra được ngay. Tánh mạng ta an toàn rồi.

Tiểu Tà lại quan sát một lúc, thấy không có dấu vết gì lạ mới đi nghỉ.

Có thể Tiểu Tà dự tính từ cửa sổ nhảy xuống sông Hoàng Hà.

Chuyện này Tiểu Tà không thấy khó khăn, vì môn thủy công là sở trường của gã.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lục quái tìm cổ nhân

Tại Tây phòng, gần đại sảnh lúc bấy giờ có bốn người đang tụ tập, đàm luận. Những người này là:

– Tổng Quân Hồng Anh – Tổng Hộ pháp Kiếm Bình Quang – Tà Hộ pháp Diệu Lang Sinh – Hữu Hộ pháp Kỳ Phong Vân Hồng Anh nói:

– Kiếm Tổng Hộ pháp! Hai ngày nay tôi cảm giác Bảo chủ như có gì khác thường, hạ lệnh không giống lúc trước.

Kiếm Bình Quang tán đồng:

– Tôi cũng thấy như vậy. Lần trước quyết định tấn công Thần Võ môn, ai ngờ chúng ta chỉ mới công được một nửa, Bảo chủ gọi rút lui. Tại sao nửa đường bỏ phế? Người ta tưởng rằng Phi Long Bảo chúng ta không đủ sức giao đấu, thu bình chịu hàng.

Kỷ Phong Vân tiếp lời:

– Tôi cũng thấy như vậy. Hôm trước Bảo chủ sai tôi đến Lang Châu thu quy phí. Một lúc tôi về Bảo chủ lại hỏi tôi có đi thu quy phí không?

Diệu Lang Sinh chớp mắt:

– Nếu quý vị không nói ra tôi cũng không để ý. Tại sao lúc trước Bảo chủ thích uống trà Trầm mã, còn bây giờ thì bảo pha Hồng Cúc trà? Bình thường Bảo chủ thức dậy lúc tám giờ, hai hôm nay thì thức dậy đến mười một giờ. Có phải Bảo chủ có gì bị kích thích không?

Hồng Anh nói:

– Dù vậy, chúng ta là thuộc hạ, không được phép nghi ngờ người thủ lĩnh. Tôi đến Phi Long Bảo đã hai mươi năm rồi, trước sau có ba lần Bảo chủ cải biến tác phong thành một người khác, lần này là lần thứ tư. Có thể Bảo chủ định cải biến cũng không chừng, ý của tôi là hy vọng quý vị trong giai đoạn này ít đàm luận để tạo hòa khí.

Kiểm Bình Quang nói:

– Tổng quản nói rất đúng, mỗi lần Bảo chủ cải biến phương châm, chúng ta là thuộc hạ chỉ cần nghe lệnh, tuy rằng có lúc ý kiến khác nhau. Chúng ta không được hủy hoại danh tiếng của Phi Long Bảo.

Diệu Lang Sinh nói:

– Chỉ cần qua khỏi hai tháng, có thể sẽ bình thường. Tôi không để ý Bảo chủ, bao nhiêu năm qua chúng ta ai cũng rất tốt. Tôi chỉ lo lắng là tên Dương Đại Tà, hắn đến đây rất ngẫu nhiên, đồng thời chúng ta không hiểu rõ lai lịch hắn, bây giờ đang nhốt ở đâu? Nếu hắn là người chính phái thì Phi Long Bảo chúng ta có lỗi.

Đệ đệ của hắn đã chết trong bảo, tôi thấy rất khó xử.

Hồng Anh nói:

– Không sai! Tôi cũng cảm giác chuyện này không tầm thường. Hai người anh em sinh đôi này sẽ có vấn đề.

Kiểm Bình Quang nói:

– Tiểu tử này không sợ “Tàn Hồn Chưởng” của tôi, đồng thời dùng chỉ lực phá áo sắt của tôi. Các người nghĩ xem, hắn mới mười mấy tuổi võ công đã cao siêu như vậy, nếu là sư phụ hắn thì khó nói rồi. Vậy không phải chúng ta đã chôn thuốc nổ trong nhà sao? Tôi nghĩ nên xin Bảo chủ thả hắn ra, nếu không sư phụ hắn đến đây chúng ta rất khó đối địch.

Kiểm Bình Quang bị Tiểu Tà điểm trúng hai chi đã khiếp sợ rồi, huống chi nói đến sư phụ của hắn nữa.

Hồng Anh nói:

– Không sai! Tôi thấy hai anh em sinh đôi này có quan hệ với Âu Dương Bát Không, và chỉ có ông ta giỏi về y thuật mới thắng được các chất độc trong thiên hạ. Ông ta còn có “Đại Bi Chử” mới điểm phá được giáp sắt. Đồng thời phi đao của hắn có thể cũng xuất từ danh sư. Nếu chúng ta giết hắn thì bản bảo không yên ổn.

Ngày mai chúng ta thỉnh cầu Bảo chủ thả hắn ra để khỏi lo lắng.

Diệu Lang Sinh thở ra:

– Tổng quản nói rất có lý, nhưng Bảo chủ mấy ngày nay hành sự khác thường, không chừng không chịu tha người mà còn bắt giết hắn luôn. Vậy chúng ta phải làm sao?

Hồng Anh nói:

– Vậy thì không còn cách nào để cứu vãn tình thế. Làm thuộc hạ chỉ bàn kế, khuyên nhủ. Vậy phải xem Bảo chủ định ra sao, chỉ cần chúng ta làm hết phận sự.

Kiểm Bình Quang băn khoăn:

– Phi Long Bảo chúng ta đứng vững giang hồ đã mấy mươi năm, cũng vì hành sự chính đáng, ân oán phân minh. Bây giờ gặp chuyện rắc rối này, nếu Bảo chủ không xử đẹp, e rằng sẽ ảnh hưởng danh tiếng trong giang hồ.

Hồng Anh nói:

– Quý vị hãy ra ngoài tuần tra một lúc, tôi muốn đến gặp Bảo chủ xem có gì sai khiến, thuận tiện nói đến việc Dương Đại Tà xem sao.

Tất cả đều đứng dậy chia tay.

Hồng Tổng quản bước vào hậu viện, không lâu đã đến một thư phòng, vọng vào:

– Bảo chủ! Thuộc hạ có chuyện cần bàn.

Bảo chủ nói:

– Tổng quản có chuyện gì đó? Cửa không khóa, xin mời vào.

– Tạ Bảo chủ!

Hồng Anh bước vào thư phòng.

Bảo chủ thấy Hồng Anh đến, đặt bút xuống cười nói:

– Xin mời Tổng quản ngồi!

– Tạ ơn Bảo chủ!

Nói rồi ngồi vào ghế. Bảo chủ hỏi:

– Hồng tổng quản đến đây tìm tôi có việc gì quan trọng không?

Hồng Anh nói:

– Bẩm Bảo chủ, sự thật không giấu diếm. Hồi trước Bảo chủ bỗng nhiên cho kết thúc trận đánh ở Thần Võ môn làm cho anh em trong bảo lấy làm lạ, thắc mắc.

Chuyện này chẳng hay Bảo chủ có tính toán gì khác?

Bảo chủ cười nói:

– Tính toán thì chưa nghĩ ra nhưng ta muốn kết thúc sớm một chút vì bồn bang bất cứ sinh mạng đệ tử nào cũng đáng quý. Không nên bắt chúng thí mạng một cách tùy tiện nhất là đối với một bang phái như Thần Võ Môn cho nên ta đã cho đình chiến cuộc giao tranh sớm.

Hồng Anh nói:

– Bẩm Bảo chủ, ý Bảo chủ là muốn bảo toàn đệ tử của Phi Long Bảo, nhưng lâu nay Thần Võ môn đã có những hành vi cời lên đầu lên cổ chúng ta, chúng ta phải có biện pháp cứng rắn đối phó với bang phái này. Và lại các anh em trong bảo ai cũng một lòng vì danh dự của Phi Long Bảo mà chiến đấu, thà chết không chịu nhục.

Bảo chủ thần nhiên:

– Tổng quản cứ yên tâm, điều này ta rất hiểu. Vì vậy sau khi rút lui ta đã cho người đến đàm phán với chúng. Nếu Thần Võ môn còn không nể mặt chúng ta, lúc đó sẽ tính. Chỉ đánh mấy ngày đã mất ba bốn trăm thủ hạ. Thử hỏi ta làm sao nhẫn tâm cho tiếp tục giao chiến chứ?

Bảo chủ vuốt râu trầm tư suy nghĩ rồi nói tiếp:

– Có lúc ta định bỏ địa khu Giang Nam, rút về Huỳnh Kỳ bảo tồn sinh mạng cho bang chúng.

Tiếng nói rất có lương tâm và thương người của Bảo chủ làm Hồng Anh nghe xong cũng phải cảm động, không thể hỏi tiếp, nên nói:

– Vậy là phải chờ kết quả đàm phán?

Bảo chủ gật đầu:

– Không sai! Chỉ có như vậy ta mới bảo vệ được anh em. Ta đã biết anh em chịu đựng không ít gian nan nhưng uy danh của Phi Long Bảo đứng vững trên giang hồ mấy mươi năm không chỉ nhờ có võ lực, ngoài võ lực vẫn còn có nhân đạo. Chỉ có nhân đạo là yếu tố quan trọng.

Hồng Anh nói:

– Bảo chủ nói rất đúng. Nhưng vẫn còn có một vấn đề ... Không biết Bảo chủ có nghĩ đến sự việc vừa qua không? Thủ tiêu tên Dương Tiểu Tà một cách bất ngờ, giờ tiếp tục đến đại ca của hắn. Bảo chủ đã nghĩ cách xử lý hắn chưa và làm sao để tránh tiếng đồn lan ra giang hồ? Nếu sự phụ hắn biết được thì e rằng ...

Bảo chủ ngắt lời:

– Ta cũng đang vì chuyện này mà lo lắng đây. Trước đây tên Dương Tiểu Tà chết trong bão, bây giờ muốn hòa giải thì rất khó. Ta phải hỏi rõ lý lịch đại ca hần mới được.

Hồng Anh nói:

– Tại hạ sợ rằng hần chính là Linh Vũ Nhất Kỳ truyền nhân, hoặc có liên quan đến Phiêu Hoa cung, vậy thì sự việc rất nghiêm trọng rồi.

Bảo chủ nói:

– Nếu sự thật như vậy bốn bảo nhất định sẽ khó lòng tồn tại. Ta giữ hần đó chính là như vậy.

Bảo chủ đã có ý thả Tiểu Tà ra để theo dõi nên nói:

– Nếu Âu Dương Bát Không và Phiêu Hoa cung biết được hợp lực đến đánh, e Phi Long Bảo không cản được. Vậy thì bây giờ chúng ta nên đối đãi với Dương Đại Tà chu đáo, để hần đối với chúng ta thù hận giảm đi rồi thả hần ra.

Hồng Anh nghe xong mới hiểu rõ ý chân chính của Bảo chủ, nói:

– Bảo chủ quả nhiên anh minh, tài trí hơn người. Nói về lai lịch của hần, thuộc hạ lập tức cho người theo dõi.

Bảo chủ nói:

– Đừng vội! Chờ thêm vài mươi ngày nữa xem có ai tiến lên bảo thì sẽ biết nguyên do. Đồng thời thương thế của Dương Đại Tà nhất thời cũng chưa lành, nhất định hồi chưa ra manh mối.

Ông ta tưởng rằng Tiểu Tà bị thương nặng, không cách nào mở miệng nói chuyện được nên phải nói như vậy.

Không ngờ Hồng Anh cho rằng Bảo chủ nói cũng đúng, nên chấp tay đứng lên nói:

– Thuộc hạ xin cáo từ. Những ngày này thuộc hạ nhất định tăng cường cảnh giác, đề phòng chuyện xảy ra.

Bảo chủ đưa tay:

– Hồng Tổng quản, lão cứ yên tâm, không cần lo lắng. Đối thủ tuy lợi hại song Phi Long Bảo chúng ta không phải là nơi dễ xâm nhập. Chỉ cần đề phòng là được rồi.

Hồng Anh nói:

– Tạ ơn Bảo chủ quan tâm. Thuộc hạ biết tự lo lắng cho bản thân.

Nói xong bước ra ngoài.

Bảo chủ bỗng nhiên nhớ đến điều gì, kêu lớn:

– Hồng Tổng quản, đừng quên phải đối xử với Dương Đại Tà cho đúng cách.

Không được chậm trễ, sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra chúng ta cũng có cách đối phó. Đến lúc đó cũng phải tìm cách ứng phó với đối thủ cho hợp tình hợp lý.

Vậy mới gọi là đại nghĩa đại nhân.

– Xin vâng!

Hồng Anh nhẹ khép cửa, hướng về phía đại sảnh, thoăn thoắt bước đi.

Hần đến đại sảnh lập tức ra lệnh cho người đối xử thật tốt với Dương Đại Tà, không được hành hạ.

Như vậy Dương Tiểu Tà ở trong lao vừa được ăn uống đầy đủ, đồng thời còn được người đẹp Vĩ Diệu Cầm thăm viếng thường xuyên. Không biết gã còn mưu mẹo gì để gỡ bộ mặt thật của Bảo chủ Phi Long Bảo trong thời gian sắp tới hay không.

Màn đêm buông xuống rất nhanh, không gian u tịch nơi Phi Long Bảo chỉ còn vang lên tiếng gậy của đội tuần tra từ đại sảnh ra hậu viện đến vườn hoa và nơi lao phòng, đâu đâu cũng có ánh đèn sáng rực.

o O o Nơi Lang Châu, tại Hưng Long tự, lão thầy bói toán Châu Bát Bát vẫn làm ăn như mọi ngày. Hôm nay vào giữa trưa bỗng nhiên có sáu người kỳ hình dị tướng chạy đến bàn lão.

Châu Bát Bát nhìn biết ngay sáu người này là Giang Hồ Lục Quái tìm Dương Tiểu Tà để trả oán.

Trước tiên là một người lưng đeo bầu rượu màu đỏ, mình mặc áo đen, trông rất dơ dáy, chân mang giày rách, mặt đầy râu ria, toàn thân giống như Lý Thiết Quái trong tranh bát tiên.

Đó là Tửu Quái Vũ Thiên Sầu.

Người thứ hai là thư sinh mặt mày thanh tú, mình mặc áo tím, cao ốm, tướng mạo siêu nhân, tay cầm cây đàn tranh.

Đó là Cầm Quái Chương Bát.

Người thứ ba râu xồm, độ sáu mươi tuổi, trên ngực đeo hai cục xí ngầu.

Đó là Đoạn Khắc Xu.

Còn lại ba người thì một người mặc áo bào màu tím, trên năm mươi tuổi. Một người mắt tròn tay cầm phát trần.

Hai người này là Á đạo nhân Tà Vũ Môn và Phong đạo nhân. Họ là anh em.

Sau cùng là một người lùn, y phục màu đen trên năm mươi tuổi, nhưng vẻ mặt giống con nít.

Đó là Diệu Thủ Quái Đơn Không Không.

Sáu người này giang hồ gọi là Lục Quái.

Vừa đến nơi Đoạn Khắc Xu nhìn vào bàn Châu Bát Bát nói lớn:

– Ta vừa phát hiện một tiểu tử lác xí ngầu tại đây. Tại sao hôm nay không thấy? Không lẽ hắn đổi chỗ rồi sao?

Nếu Đoạn Khắc Xu không nói ra câu này có lẽ ở đây không ai hiểu tại sao Giang Hồ Lục Quái lại xuất hiện.

Phong đạo nhân nói:

– Hoàng Hà của Hưng Long tự tại sao không thấy? Chẳng lẽ bị ai bắt đi rồi?

Chương Bát nói:

– Ở đây không phải chính viện mà là phân viện. Hoàng Hà to lớn như vậy tại sao không thấy?

Phong đạo nhân tiếp:

– Ở đây tại sao còn có hòa thượng? Chúng nó muốn xâm chiếm quyền uy của chúng ta. Vậy phải đuổi chúng nó đi.

Nói xong hướng về phía trước phóng tới.

Cầm quái lập tức cản lại, nói:

– Phong Tử quân! Chờ chúng ta làm xong chuyện này sẽ lập tức đi tìm lão hòa thượng đó.

– Chuyện gì?

– Đuổi hòa thượng đi nơi khác mới đúng.

Đây là một loạt câu nói đối đáp của Lục Quái mà chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Cầm quái nói:

– Người ở đây chờ Trương Thiên Sư dẫn đi.

Nhắc đến Trương Thiên Sư, Phong đạo nhân lập tức nín bặt, không dám nói.

Tửu quái đã tìm khắp nơi, không tìm được Tiểu Tà, về mặt ưu tư, quay lại chỗ Tiểu Tà đặt bàn xí ngầu lúc trước nói:

– Lúc trước Tiểu Tà ở đây kiếm ăn mà?

Cầm quái nói:

– Nếu hắn đã trốn đi, chúng ta khó tìm được hắn rồi.

Tửu quái nói:

– Lão phu muốn tìm hắc đế đầu rượu, ai ngờ hắc đế không có ở đây, thật đáng tiếc.

Lão quay qua Đoạn Khắc Xu nói:

– Lão Đoạn, ngươi nói có sai không? Tiểu tử có thật là truyền nhân của hắc đế sao?

Đoạn Khắc Xu nói:

– Làm sao sai được! Bát Quái Chương của ta thiên hạ có mấy người tiếp được, thế mà gặp tiểu tử này thì không xong. Cả đến chơi trò xí ngẫu cũng thua hắc đế.

Diệu Thủ quái nói:

– Lão Đoạn đừng có tự cao tự đắc, đánh thua một tiểu tử đâu có gì vinh dự.

Cầm quái hướng về phía bàn coi tướng mạng của Châu Bát Bát nói:

– Tiên sinh! Xin hỏi tiên sinh có phải là Châu Bát Bát không?

Châu Bát Bát cười nhẹ:

– Không sai, chính là lão phu! Cầm tiên sinh lâu nay có được khỏe không?

Cầm Quái cười nói:

– Ma Tinh Tử Châu huynh! Không ngờ được gặp Châu huynh ở đây. Chính là cơ may tương phùng tri kỷ, chúng ta phải cùng nhau uống một bữa rượu mới được.

Châu Bát Bát nói:

– Cầm tiên sinh, ta làm nghề này không được uống rượu, ý tốt của tiên sinh ta cảm ơn. Người mà các ngươi muốn tìm đã đến Phi Long Bảo rồi. Các ngươi đến đó tìm có lẽ sẽ được toại ý.

– Đi bao lâu rồi?

– Chưa hai tháng nay.

– Đã lâu như vậy hắc đế có còn ở đó không?

– Châu huynh! Ông thấy hắc đế có phải là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh không?

Châu Bát Bát nói:

– Ta nghĩ nếu không phải là truyền nhân thì cũng có quan hệ mật thiết với Âu Dương tiên sinh. Hắc đế rất tà, chỉ có Âu Dương tiên sinh mới có cách dạy dỗ. Các ngươi đến Phi Long Bảo hỏi thử xem, nếu không gặp cũng biết được hắc đế đi nơi nào.

Cầm Quái nói: – Được! Hẹn tái ngộ! Nói xong đã thấy sáu bóng người phóng về phía Hà Lang Sơn.

Châu Bát Bát cười nói:

– Hy vọng chúng gặp được. Giang Hồ Lục quái người nào cũng một thân bản lĩnh, nhất là Phong đạo nhân và Á đạo nhân. Hai người này từ nhỏ do một đạo sĩ không biết tên thu nhận đồng thời truyền cho một thân võ học. Lúc trưởng thành rồi chúng vẫn mặc đạo bào.

Phong đạo nhân trời sanh như vậy, còn Á đạo nhân tuy không nói được nhưng bên ngoài vẫn như người bình thường.

Hai người này chưa từng cách xa nhau một bước, tình cảm rất ôn hòa. Chúng từng được Âu Dương tiên sinh cứu mạng, và xem Âu Dương tiên sinh như là tái sinh phụ mẫu. Lần này đến đây có ý báo ơn.

o O o Dưới chân Hà Lang Sơn, Lục quái đã đến Phi Long Bảo.

Cầm quái nói:

– Chúng ta tiên lễ hậu binh có được không?

Tất cả gật đầu.

Cầm Quái lập tức phi thân phóng lên hướng về phía bọn môn đồ nói lớn:

– Các người thông báo có Giang hồ Lục quái đến đây bái báo.

Bọn võ sĩ nhìn thấy sáu người này là nhân vật có uy tín trên giang hồ lập tức chạy vào bái báo.

Không lâu Phi Long Báo đại khai trung môn, Báo chủ đích thân đón tiếp.

Báo chủ nói:

– Các vị đại hiệp hôm nay quang lâm, xin mời vào trong cho lão phu thân tình tiếp đãi.

Nói xong dẫn đầu vào báo.

Cầm quái nói:

– Tạ Báo chủ! Chúng tôi đã làm phiền Báo chủ rồi.

Báo chủ lập tức mời khách an tọa, đem trà ra tiếp đãi, cười nói:

– Lục vị đại giá quang lâm tề báo, làm tề báo vinh dự không ít.

Cầm quái chấp tay:

– Không dám, được Báo chủ tiếp đãi đã là vinh hạnh rồi. Chúng tôi chỉ có chút chuyện, mong Báo chủ thông cảm.

Báo chủ nói:

– Không cần khách sáo. Quý vị quang lâm, chúng tôi không có gì tiếp đón, xin quý vị bỏ quá cho.

Nói xong cầm chung trà thể rượu mời Lục vị đại khách.

Cầm Quái nói:

– Không dám không dám! Chúng tôi giang hồ quê kệch, không tài đức gì, uống được chung trà là Báo chủ đã hậu đãi lắm rồi.

Báo chủ cười lớn.

Sự thật trong lòng rất hỗn loạn. Ông ta biết rằng Lục quái là võ lâm kỳ nhân, người nào cũng thân đầy võ học, đồng thời ít khi nhân nhượng lúc phát ý. Nếu ai chẳng may chọc ghẹo Lục quái thì chẳng khác nào động đến hung thần ác sát. Bây giờ Báo chủ cũng đã đoán biết Lục quái đến đây cũng vì việc Dương Tiểu Tà.

Báo chủ nói:

– Lão phu mong biết được Lục quái đến đây có gì chỉ giáo?

Cầm Quái đang nói chuyện thì Phong đạo nhân cười một tiếng lớn xen vào:

– Các người đang nói chuyện gì đây? Tại sao ta không nghe không biết?

Câu nói có vẻ khiêu khích, lỗ mãng làm cho không khí trở nên căng thẳng.

Cầm Quái thấy vậy, vội hướng về phía Báo chủ:

– Xin Báo chủ thứ lỗi, bạn tôi bản tánh bất thường, xin thông cảm.

Báo Chủ vẻ mặt vẫn thản nhiên:

– Đâu dám! Người trong giang hồ không chấp nhất những chuyện nhỏ nhặt.

Phong đại hiệp là một đại danh cao thủ giang hồ, được kết bạn là quý hóa lắm rồi, có đâu dám chấp trách.

Cầm quái cười nói:

– Bây giờ đã đến lúc chúng ta bàn chuyện rồi. Thật không dám giấu diếm chúng tôi đến đây cũng vì đứa con của người bạn cũ.

Báo chủ kinh sợ, hy vọng không xảy ra rắc rối. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi.

Báo chủ Phi Long Báo là người lão luyện giang hồ, mặc dù trong lòng bối rối nhưng không để lộ ra mặt.

– Xin lỗi Cầm tiên sinh, bạn ông là ai? Con của bạn ông tên là gì?

Cầm quái suy nghĩ:

– Ta chưa biết đích xác Tiểu Tà có phải là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh hay không, làm sao lại dám đường đột khẳng định danh tánh của Âu Dương Bát Không một cách vu vơ được.

Lão nói:

– Bạn hữu của chúng tôi là một nhân sĩ ở quan ngoại, danh tánh tầm thường, không đáng nói ra nhưng lại có con là Dương Tiểu Tà, độ mười lăm tuổi, Bảo chủ đã từng gặp qua.

Bảo chủ lẩm bẩm:

– Dương Tiểu Tà ...

Ông ta xoay mình, giả bộ lớn tiếng, hướng về Sư gia hỏi:

– Sư gia! Trong lúc ta vắng mặt, có một người trai trẻ nào tên là Dương Tiểu Tà đến đây không?

Sư gia chính là người xảo quyệt, làm sao không hiểu dụng ý của Bảo chủ. Lão đáp:

– Bẩm Bảo chủ, hai tháng trước có người tự xưng là Dương Tiểu Tà đến đây, nói là muốn tìm tiểu thơ, song lúc đó tiểu thơ không có nhà. Hắn đã tự xuống núi rồi.

Bảo chủ tiếp:

– Ngươi có xem rõ hắn chính là người trai trẻ không?

– Bẩm Bảo chủ thuộc hạ chưa từng gặp. Người tiếp xúc là quản gia Lâm Bạch nói lại.

Bảo chủ phát tay:

– Truyền Lâm Bạch.

– Vâng!

Sư gia quay mình bước ra sau viện, mục đích là giả cách lừa gạt Lục quái, đánh lạc sự thật.

Bảo chủ bình tĩnh:

– Xin quý vị đại hiệp chờ một chút, lão phu đã cho gọi Tổng quản gia của bốn bảo đến đây để chúng ta cùng tìm hiểu rõ việc của Dương Tiểu Tà.

Cầm quái nói:

– Đa tạ Bảo chủ! Bảo chủ giúp đỡ như vậy chúng tôi rất cảm kích.

Trong sáu người này phải nói Cầm quái Chuông Bát là người tài cao, học rộng, giao thiệp rất nhiều, chỉ cần nghe chuyện đã hiểu, nên mọi chuyện tiếp xúc quan trọng đều ủy thác cho Cầm quái, còn năm người kia chỉ ngồi nghe thôi.

Không bao lâu, Sư gia đã dẫn quản gia Lâm Bạch vào sảnh.

Lâm Bạch thủ lễ:

– Bẩm Bảo chủ, thuộc hạ Lâm Bạch đã đến!

Bảo chủ hỏi:

– Lâm Bạch! Hai tháng trước có người nào là Dương Tiểu Tà đến đây tìm tiểu thơ không?

Lâm Bạch gật đầu:

– Bẩm Bảo chủ! Quả có chuyện này! Một người trẻ tuổi đến đây tìm tiểu thơ kết oán nhưng chưa gặp được tiểu thơ hắn đã tức giận bỏ đi rồi. Hắn còn hẹn lần sau sẽ đến đây nữa.

Cầm quái nói:

– Bảo chủ có thể cho chúng tôi thỉnh giáo vị quán gia vài câu được không?

Bảo chủ cười tươi:

– Xin mời Cầm tiên sinh, chúng ta không cần khách sáo!

Cầm quái nói:

– Đa tạ Bảo chủ! Lâm quán gia có thể nói rõ cho lão phu biết đã gặp Dương Tiểu Tà ở đây lúc nào?

Lâm Bạch nói:

– Hai tháng về trước, vào một buổi sáng.

Cầm quái hỏi:

– Hắn đến Phi Long Bảo vì chuyện gì?

Lâm Bạch nói:

– Hắn vì muốn tìm Tiểu thơ nhưng kết quả không tìm được, nên bỏ đi rồi.

Cầm quái hỏi:

– Lúc đó Tiểu thơ đi đâu vắng nhà?

Lâm Bạch suy nghĩ rồi nói:

– Lúc đó Tiểu thơ đến miếu Vĩnh Sơn, nơi chân núi đốt nhang.

Cầm quái hỏi:

– Hôm nay là ngày gì?

Lâm Bạch nói:

– Hôm nay là ngày mồng bảy tháng tư.

Cầm quái nói:

– Như vậy hai tháng về trước đó là ngày nào?

Lâm Bạch nói:

– Mồng bảy tháng hai.

Cầm quái nói:

– Phải rồi! Hôm đó không phải mồng Một, cũng không phải ngày rằm, sao Tiểu thơ quý bảo lại đi đốt nhang lạy Phật?

Bảo chủ và năm người trong Lục quái nghe nói ai nấy đều thấy áy náy khó chịu.

Lâm Bạch ngơ ngác một lúc nói:

– Hôm đó Tiểu thơ tâm tình không tốt, nên lâm thời đến miếu Vĩnh Sơn đốt nhang.

Cầm quái không hỏi nữa, quay qua Bảo chủ:

– Dám hỏi Bảo chủ có thể mời Tiểu thơ ra đây, lão phu có mấy việc xin chỉ giáo. Vậy ...

Bảo chủ biết rằng nếu không đáp ứng yêu cầu này sẽ gây rắc rối. Đã giả thì giả cho đến cùng.

Lão gật đầu:

– Được! Lâm Bạch hãy đến Hậu viện mời Tiểu thơ!

– Tuân lệnh!

Lâm Bạch tiến vào hậu viện. Hắn đương nhiên sẽ nói cho Vĩ Diệu Cầm biết câu chuyện đang xảy ra nơi đại sảnh. Muốn nàng không làm cho câu chuyện trở thành trái ngược. Không lâu, Vĩ Diệu Cầm đã đến đại sảnh, cúi đầu:

– Phụ thân đòi con đến?

Bảo chủ nói:

– Cầm nhi! Mau lại đây ra mắt lục vị đại thúc!

Vĩ Diệu Cầm quay mình hướng về phía Lục quái thi lễ.

Lục Quái cũng đáp lễ.

Bảo chủ nói:

– Cầm nhi! Vị đại thúc này có chuyện muốn hỏi con. Con phải thực thà hồi đáp.

Vĩ Diệu Cầm chờ đợi.

Cầm quái nhìn Vĩ Diệu Cầm quan sát.

– Tiểu thư có khỏe không? Tôi là thúc thúc của Dương Tiểu Tà, nghe nói hắn đến đây tìm tiểu thư, không biết có chuyện gì?

Cầm quái vừa hỏi vừa nhìn trên đầu Vĩ Diệu Cầm có trùm chiếc khăn trắng, cảm giác rất nghi ngờ.

Vĩ Diệu Cầm liếc mắt nhìn Bảo chủ nói:

– Hắn đi rồi!

Cầm quái hỏi:

– Dương Tiểu Tà đến đây tìm tiểu thư có việc gì? Có thể cho chúng tôi biết được không?

Vĩ Diệu Cầm nhỏ tiếng đáp:

– Hắn là ... Hắn đến đây muốn tìm tôi để báo thù, vì lần trước tôi ra ngoài có cùng hắn giao tranh, nhưng hắn không tìm được tôi nên đã đi rồi. Tôi biết sớm muộn gì hắn cũng trở lại.

Vĩ Diệu Cầm rút cuộc cũng là một đứa trẻ, làm sao có đủ cơ trí để đối phó với một cuộc đấu trí như vậy, nên nói lập bập, không tự nhiên.

Cầm quái cứ hỏi nàng, biết nàng đang dối trá, cười mỉm:

– Tiểu thư đang trùm trên đầu chiếc khăn rất đẹp, tiểu thư có thể cho lão phu mượn xem một chút được không?

Vĩ Diệu Cầm nghe nói xanh mặt, Bảo chủ cũng toàn thân chấn động.

Vĩ Diệu Cầm áp ứng:

– Ông ... con ... con ...

Tiếng nói chưa dứt, Cầm quái đã nhanh như chớp phóng tới giật chiếc khăn trên đầu Vĩ Diệu Cầm, đứng giữa đại sảnh.

Bảo chủ, Tổng quản và Hộ pháp cũng không ngăn cản kịp.

Lục Quái nhìn thấy đầu tóc của Vĩ Diệu Cầm bị cắt đứt. Việc này đã chứng minh rõ có chuyện gì rồi.

– Hu hu. hu hu ...

Vĩ Diệu Cầm khóc lớn lên, chạy vào hậu viện.

Cầm quái gọi lớn:

– Vĩ cô nương, Dương Tiểu Tà đang ở đâu?

Vĩ Diệu Cầm vừa khóc vừa nói:

– Hắn chết rồi, hắn chết tại hầm rắn độc.

Nói xong cô ta biến mất sau hậu viên.

Lục quái nghe xong nổi giận, lập tức hướng về Bảo chủ phóng tới.

Bảo chủ cũng là một tuyệt đỉnh võ công về công phu “Phù Vân Kiếm Pháp”.

Tổng quản và Hộ pháp cũng lập tức xông vào.

Tại đại sảnh lúc này kiếm quang sáng lòa, chuông phong ào ạt phát ra không ngừng.

Hai bên không phân thắng bại.

Bỗng nhiên có một tiếng thét lớn, ai nấy đều đứng yên.

Bảo chủ mặt tái nhợt, khoe miệng rớm máu. Tổng quản quần áo rách nát. Tùu quái mất một tay áo. Tổng hộ pháp ngực chảy máu. Cầm quái trên lưng có dấu một bàn tay, Hữu hộ pháp tay phải sưng lên, hơi thở khò khè, Tả hộ pháp miệng ối ra máu.

Trong số đó chỉ còn có Phong đạo nhân vẫn cười hi hi, nhảy tung tung.

Tổng đàn chủ mặt tái mét, tay trái thọ thương. Á đạo nhân ống quần bị toét ra.

Hai bên đều bị thương, nhưng so sánh thì Lục quái có phần chiếm thượng phong.

Tiếng hét vừa rồi là của Cầm quái.

Lão nói:

– Vĩ Diệt Huyền, cái chết của Dương Tiểu Tà nơi đây chúng ta ghi lòng. Chờ đợi chúng ta tìm được cổ nhân, hiểu rõ sự việc. Nếu Tiểu Tà đích thực là truyền nhân của cổ nhân thì chúng ta sẽ san bằng Phi Long Bảo, giết hết các người! Thôi, chúng ta đi.

Lục quái đến cũng lẹ mà đi cũng lẹ.

Phút chốc, tất cả hướng về chân núi, ra khỏi Phi Long Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Huyết lưu mãn địa

Phụng Cô từ trước đến nay đã theo dõi tin tức Dương Tiểu Tà, muốn tìm hiểu Dương Tiểu Tà là con người xuất thân thuộc môn phái nào.

Khi nghe được tin Tiểu Tà bị nhốt tại Phi Long Bảo, Phụng Cô lập tức viết thư báo cho cấp trên biết, một mặt vì tình cảm riêng tư muốn cứu Tiểu Tà, một mặt tăng công với tổ chức năng.

Quả nhiên không lâu, Phụng Cô được cấp trên hồi âm, phái mười tên Hắc y sát thủ theo đề nghị của Phụng Cô tiến nhập Phi Long Bảo để cứu người.

Phụng Cô rất vui mừng, liền sai thêm mấy tên thuộc hạ của hí trường hợp lực hành sự.

Như vậy, Phi Long Bảo lúc này gặp rất nhiều tai nạn.

Vào một đêm không trăng ...

Bầu trời mây đen che phủ.

Một cơ hội đột kích rất thuận tiện.

Mười lăm tên Hắc y sát thủ đã phóng tới Phi Long Bảo, giết chết mấy tên vệ sĩ, xâm nhập son trang.

Một tiếng hét kinh khủng vang lên:

– Ai?

– Vệ sĩ đâu? Bắt thích khách.

Phi Long Bảo không phải là nơi những người lạ mặt bên ngoài có thể xâm nhập dễ dàng.

Chỉ một tiếng báo hiệu, tất cả môn đồ của Phi Long Bảo đồng loạt xông ra, bao vây bọn Hắc y sát thủ không cho chạy thoát.

Bọn Hắc y sát thủ thấy tình hình khẩn trương, không còn có dự tính nào khác, phải thí mạng cứu nguy, hễ gặp người thì giết, làm cho Phi Long Bảo một đêm náo loạn.

Bấy giờ bảo chủ xuất hiện, điều khiển cuộc giao tranh.

Bọn Hắc y sát thủ hoàn toàn sử dụng đại đao, một món vũ khí rất lợi hại của tổ chức này.

Cuộc chiến không lâu, đã có nhiều môn đồ của Phi Long Bảo chết dưới tay bọn Hắc y sát thủ.

Còn bọn Hắc y sát thủ người nào chân tay cũng bị đầy thương tích, máu tươi nhuộm ướt áo quần.

Tổng hộ pháp Phi Long Bảo thấy vậy tức giận xông ra, dùng chưởng lực hướng về tên cầm đầu bọn Hắc y sát thủ chặt tới.

Gã Hắc y sát thủ này võ công cũng rất lợi hại, quay đại đao chém vào người tổng hộ pháp một nhát.

Nhưng cũng may, gã Tổng hộ pháp này mình mặc áo sắt, nên chặt không đứt.

Tên cầm đầu bọn Hắc y sát thủ kinh hãi, nhắm ngay mặt đối phương đâm tới.

Nhưng đã trễ.

– Phùng!

Tay phải Tổng hộ pháp đã trao tới, bóp ngay sọ của tên Hắc y sát thủ cầm đầu bể nát chết tại chỗ.

Bấy giờ Hồng Anh cũng đã giết được hai tên Hắc y sát thủ nữa.

Tình thế trở nên bi đát.

Đã có hơn mười tên Hắc y sát thủ bỏ mạng, còn các tên khác đều bị thương rất nặng. Những tên Hắc y sát thủ còn lại đều dùng đao tự sát, không để cho đối phương bắt giữ.

Cuộc chiến này Phi Long Bảo tuy thắng lợi nhưng cũng rất vất vả, và hy sinh môn đồ rất nhiều. Ít ra cũng có đến năm mươi xác chết của bọn môn đồ Phi Long Bảo nằm khắp nơi.

Bảo chủ Phi Long Bảo ngơ ngác, hỏi Mặc sư gia:

– Ngươi có biết số người Hắc y này thuộc môn phái nào không?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Thuộc hạ chỉ biết số người này là bọn sát thủ, võ công cao cường, đồng thời rất tự cao, thất bại thì tự sát, không để lộ ra tung tích. Do đó mà từ trước đến nay trong giang hồ không ai biết được tổ chức bí mật của chúng.

Bảo chủ than:

– Bỏn bảo bao giờ mới biết được số người này thuộc tổ chức nào trong giang hồ?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Số sát thủ này theo thuộc hạ nghĩ thì chỉ là bọn giết mướn.

Chúng ta không cần biết lai lịch của chúng làm gì.

Bảo chủ nói:

– Bắt đầu từ ngày Dương Tiểu Tà đến đây, Phi Long Bảo chúng ta sinh ra nhiều chuyện rắc rối. Không lẽ chúng ta đã làm việc gì không phải sao?

Mặc sư gia nói:

– Bẩm bảo chủ! Ý của thuộc hạ là nên thả Dương Đại Tà đi, có thể sẽ giảm nhiều rắc rối cho Phi Long Bảo sau này.

Câu nói này Mặc sư gia có cảm giác bọn Hắc y sát thủ cũng vì việc Dương Tiểu Tà mà đến đây. Bấy giờ trong tình hình rối ren như vậy không nên giữ

Dương Tiểu Tà làm gì, muốn giết muốn thả cũng được.

Bảo chủ gật đầu:

– Cũng được! Các người muốn làm gì thì làm, lúc này tinh thần ta rất rối loạn.

Lão quay lại nói với Tổng Quản Hồng Anh:

– Hồng Tổng quản! Đến phòng ta bàn việc một chút.

Nói xong bước vào hậu viện.

Hồng Anh lập tức đi theo.

Tại hậu viện, bảo chủ nói:

– Hồng Tổng quản! Hôm nay xảy ra chuyện này, người có ý kiến gì?

Hồng Anh nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng việc vừa xảy ra có thể là vì cái chết của Dương Tiểu Tà.

Bảo chủ hỏi:

– Có phải người muốn nói câu chuyện Lục quái và bọn Hắc y sát thủ xâm nhập nơi đây cùng một mục đích?

Hồng Anh nói:

– Có lẽ như vậy.

Bảo chủ ngẫm nghĩ, nói:

– Nhưng Lục quái và bọn Hắc y sát thủ đâu có liên quan gì? Lục quái thì ta đã biết ý định của họ, còn bọn Hắc y sát thủ thì có gì liên quan đến Dương Tiểu Tà?

Hồng Anh nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng anh em Dương Đại Tà không có liên quan gì đến bọn Hắc y sát thủ.

Bảo chủ gật đầu:

– Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng việc đã xảy ra thì làm sao hiểu nổi đây?

Tổng quản nói:

– Thuộc hạ nghĩ rằng số Hắc y sát thủ này chắc bị người nào lợi dụng, sai họ đến đây giải thoát cho Dương Đại Tà. Vậy thì Dương Đại Tà không có hậu thuẫn gì lớn.

Bảo chủ hỏi:

– Nếu Lục quái và bọn Hắc y sát thủ không có liên quan gì với nhau thì dễ tính.

Hồng Anh nói:

– Theo thuộc hạ suy đoán thì Lục quái đến đây vì muốn tìm một truyền nhân của cố nhân, còn bọn Hắc y sát thủ đến đây vì sự mua chuộc của một kẻ nào đó thôi. Bây giờ chuyện này chưa minh bạch, chúng ta nên hỏi lại Dương Đại Tà, sau đó mới tính cách đối phó. Nhưng tốt hơn hết là phải thả hắn ra.

Bảo chủ gật mình:

– Thả Dương Đại Tà sao? Như vậy hắn sẽ đem cái chết của em hắn nơi đây rao truyền khắp thiên hạ thì Phi Long Bảo chúng ta càng thêm rắc rối.

Hồng Anh nói:

– Có hề gì! Dương Tiểu Tà tự ý đột nhập vào Phi Long Bảo, không may té xuống hầm rãnh, chuyện này không ai trách cứ chúng ta được. Còn Dương Đại Tà chúng ta bắt nhốt ở lao phòng, nếu giết hắn đi chúng ta mới có tội với giang hồ.

Bảo chủ như có vẻ thức tỉnh:

– Rất may! Thiếu chút nữa ta đã lâm to rồi. Nếu giết Dương Đại Tà thì chúng ta sẽ khó ăn khó nói với võ lâm đồng đạo. May có người nhắc nhở, nếu không hậu quả khó lường.

Hồng Anh nói:

– Chúng ta có thể thả Dương Đại Tà ra, để Phi Long Bảo chúng ta từ nay bình yên vô sự.

o O o Nháy mắt ba ngày đã trôi qua ...

Tiểu Tà mấy ngày nay có vẻ buồn bã, vì gần đây xảy ra chuyện Lục quái và bọn Hắc y sát thủ xâm nhập Phi Long Bảo.

Trong bảo canh gác rất khẩn trương. Vĩ Diệu Cầm cũng ít được lui tới.

Sở dĩ tin này Tiểu Tà biết được là do Vĩ Diệu Cầm có một lần báo cho Tiểu Tà biết, và dò hỏi sự quen biết của Tiểu Tà đối với Lục quái và bọn Hắc y.

Tiểu Tà cũng mù tịt không rõ lý do.

Hôm nay, Bảo chủ và Tổng quản Phi Long Bảo lại vào lao phòng.

Tiểu Tà biết là bảo chủ muốn dò hỏi hai sự việc vừa xảy ra.

Nhưng Tiểu Tà vẫn rất thản nhiên, như không hề biết một điều gì.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ đến lao phòng chắc có điều gì quan trọng.

Bảo chủ nói:

– Dương Đại Tà! Ta muốn hỏi người một vài chuyện, hy vọng người không giấu giếm.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ muốn gì cứ hỏi.

– Ta muốn biết người là môn hạ của ai?

– Ông quá tầm thường! Đáng lẽ ông phải hỏi tôi Dương Đại Tà và Tiểu Tà có quan hệ ra sao? Điều đó mới là quan trọng.

Tiểu Tà vừa nói vừa nhìn vào bức tường đá như đang luyện công.

Bảo chủ lấy làm lạ trước câu nói của Tiểu Tà, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

– Vậy thì người với Dương Tiểu Tà quan hệ ra sao?

Tiểu Tà gật đầu nói:

– Đúng rồi! Như thế mới là quan trọng. Bây giờ tôi cho ông biết, tôi là Dương Tiểu Tà.

Bảo chủ vừa kinh hãi, vừa ngỡ ngàng:

– Người là Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà cười nói:

– Nếu không phải Dương Tiểu Tà thì tôi là ma sao?

Bảo chủ nói:

– Nếu vậy là không có Dương Đại Tà sao?

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Dương Đại Tà chính là Dương Tiểu Tà. Các ông không giết chết hắn, các ông cũng không sợ người khác đến trả thù.

Bảo chủ vui mừng như trút bỏ được một niềm lo lắng, reo lên:

– Như vậy quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Ta sẽ lập tức thả người ra.

Bảo chủ qua mấy ngày lo lắng quá sức, ăn ngủ không yên, bây giờ kết cuộc như vậy, làm sao lão không vui mừng ra mặt.

Rất tiếc, Tiểu Tà không nghĩ như vậy. Hắn muốn lợi dụng cơ hội khai thác chuyện bí mật trong Phi Long Bảo. Đó là tìm hiểu xác chết của Vĩ Diệt Huyền bị ném xuống hầm rắn độc.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ đừng gấp, tôi có chuyện muốn hỏi. Nhưng chuyện này chỉ có mình ông mới biết được. Rất cần thiết.

Bảo chủ nhỏ tiếng:

– Luôn cả tổng quản cũng không được biết sao?

– Đúng vậy! Tôi cũng là vì ông. Vậy ...

Bảo chủ hiểu ý quay đầu hướng về tổng quản:

– Các người tạm thời lui ra ngoài một chút.

Tiểu Tà đợi Hồng Anh tổng quản đi khỏi, nhìn Vĩ Diệt Huyền nói:

– Bảo chủ! Ông phải biết rằng tôi từ hầm rắn thoát ra. Như vậy chắc ông đã biết tôi muốn hỏi điều gì rồi.

Bảo chủ kinh hãi:

– Người biết được chuyện này sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Tôi cũng biết rằng ông sẽ giết tôi để bịt miệng.

Ánh mắt bảo chủ hiện lên sát khí:

– Không sai! Ta phải giết người.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy tôi sẽ chết chắc rồi! Vậy thì trước khi chết ông kể cho tôi nghe một ít bí mật về việc này có được không?

Nói như vậy Tiểu Tà trong bụng đã định ninh có thể lao từ cửa sổ phòng xuống sông Hoàng Hà thoát nạn. Nhưng Tiểu Tà giả cách để khai thác bí mật của Vĩ Diệt Huyền.

Bảo chủ nghĩ thầm:

– Tiểu tử này đã chết tới nơi rồi vẫn còn dám xen vào chuyện của ta. Ta thử xem hắn có bản lĩnh gì đây.

Ông ta cười nói:

– Người cứ hỏi đi.

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn hỏi ông! Ông làm chuyện đó là chính đạo hay tà đạo vậy.

Bảo chủ khẳng định:

– Ta làm chuyện chính đáng.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy người bảo chủ lúc trước tại sao mà chết?

Bảo chủ nói:

– Tại vì hắn dùng sinh mạng thuộc hạ Phi Long Bảo để tranh đoạt ảnh hưởng với Thần Võ Môn, không thương xót sinh mạng của thuộc hạ.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, hỏi:

– Tại sao việc đó lại không tốt?

Bảo chủ nói:

– Chuyện này rất đơn giản! Phi Long Bảo và Thần Võ Môn đều là võ lâm chính phái, không nên trở thành tà phái. Chúng ta Phi Long Bảo cũng vĩnh viễn là chính phái.

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy là người bảo chủ trước đây do ông giết sao?

Bảo chủ nói:

– Không sai.

Tiểu Tà nói:

– Nhưng thân thể ông ta bị hai vết thương trí mạng. Đó là hai công phu tuyệt kỹ võ công?

Bảo chủ nói:

– Điều đó có gì lạ! Ta có thể một lúc luyện hai môn võ công. Ta nghĩ người hỏi cũng đã quá nhiều rồi, phải trở về nghỉ ngơi đi.

Vĩ Diệt Huyền cảm thấy hần hỏi quá nhiều khó mà trả lời được.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Một người cùng một lúc luyện hai môn võ công cũng không lạ. Nhưng tại sao lúc trước ta cùng lão đầu chưởng, lão không sử dụng đến Phi sa chưởng? Hay là lão chưa thấy cần thiết?

Gã nói:

– Vĩ Diệt Huyền! Tôi hỏi thực ông, trong hai người bảo chủ ai thật sự là cha của Vĩ Diệu Cẩm?

Bảo chủ nói:

– Chuyện này không quan trọng. Điều quan trọng là làm sao cô ta sống thoải mái, làm sao cho Phi Long Bảo trở thành chính phái. Đó mới là điều quan trọng.

Tiểu Tà, người có công nhận như vậy không?

– Theo ý ông bất cứ ai làm bảo chủ cũng phải đem Phi Long Bảo trở thành chính phái sao?

– Không sai.

– Như vậy ông giết chết tôi, làm sao gọi là chính phái võ lâm đây?

Bảo chủ cười nhạt:

– Chuyện này không khó. Dương Tiểu Tà trước đây bị chết chúng ta che lấp không được, nên Lục quái mới đến đây. Thế thì việc đã rồi, chẳng cần che giấu làm gì. Bây giờ ta giết chết người cũng chẳng phải lo lắng. Tại vì Dương Tiểu Tà chỉ có một người, mà cũng chỉ chết một nơi.

Tiểu Tà nói:

– Tôi hiểu rồi! Tóm lại là không có Dương Đại Tà. Bây giờ Tiểu Tà chết rồi cũng không ai truy cứu nữa. Nhưng chuyện Dương Tiểu Tà đã chết tại hầm rắn, ông lại đổ thừa cho hần tự tiện xâm nhập bảo, bị bao vây, hần không cẩn thận, rơi vào hầm rắn. Như vậy ông muốn nói rằng ông không có ý giết người.

Bảo chủ nói:

– Thực tế là người chạy lên núi, bản thân bị rơi xuống hầm rắn. Chuyện đó không trách ai được.

Tiểu Tà cũng biết rằng chính bản thân hần gây chuyện, nên không muốn tranh cãi nữa, dịu giọng nói:

– Nếu Dương Tiểu Tà không chết ở đây thì ông nghĩ thế nào?

Bảo chủ nói:

– Nếu ngươi chạy thoát được bữa nay thì bồn bảo càng có lợi. Tại vì ngươi không chết, bồn bảo đâu còn gì để lo lắng.

Tiểu Tà nói:

– Nếu tôi ra ngoài tiết lộ chuyện bí mật của ông thì sao?

Bảo chủ cười nói:

– Ta đây chính là bảo chủ, cũng không có bí mật gì để nói. Ngươi có thoát được hôm nay cũng không làm cho Phi Long Bảo khó khăn, vì ai cũng muốn Phi Long Bảo trở thành chính phái.

Sự thật Tiểu Tà cũng không muốn Phi Long Bảo biến thành tà phái.

Gã thở ra một hơi, nói:

– Câu chuyện xong rồi! Ông giết tôi hay không cũng không quan trọng. Tại sao ông không thả tôi ra?

Bảo chủ cười nói:

– Không phải là không quan trọng. Nếu ngươi không chết sẽ ra ngoài nói bậy, dù rằng không có người tin. Nếu ngươi chết rồi, ta không còn lo lắng. Bí mật này không có người biết có phải tốt hơn không?

Vĩ Diệt Huyền quả nhiên là một con cáo già rất hiểm độc. Rất tiếc, gặp Dương Tiểu Tà lại là một tiểu tà thần.

Tiểu Tà than thở:

– Trước khi tôi chưa nói tôi là Dương Tiểu Tà thì ông định xử lý tôi bằng cách nào đây?

Bảo chủ cười nói:

– Rất tiếc! Ý định ta đã thay đổi! Dù ngươi là Tiểu Tà hay Đại Tà thì cũng thế thôi, tánh mạng ngươi không chết bởi tay chúng ta thì cũng chết vào tay người khác.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy tức là ông có ý định thả tôi ra khỏi nơi đây rồi cho người theo truy sát?

Bảo chủ nói:

– Không! Ta đã nói Phi Long Bảo là chính phái trong chính phái, không bao giờ cho người theo truy sát ngươi. Nhưng sợ có kẻ khác, thí dụ như bọn Hắc y sát thủ chẳng hạn.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy là ông có ý định dùng tiền mướn bọn sát thủ giết tôi sao?

Bảo chủ nói:

– Đó chỉ là một cách.

Tiểu Tà giả cách:

– Được rồi! Rốt cuộc tôi phải làm thế nào để được sống đây?

Bảo chủ cười nói:

– Chỉ có một cách. Đó là ngươi thật tình là Dương Tiểu Tà, và đừng biết được bí mật của ta. Lúc đó chính Phi Long Bảo phải thả ngươi ra. Rất tiếc, việc này không thể đảo ngược.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ! Con người ông rất là giao hoạt.

– Không phải! Như Hàn Tín giết Chiêu Phu, ai có thể nói Hàn Tín là tà đạo đâu?

– Tại vì Hàn Tín muốn bảo mạng.

– Ta cũng chỉ vì bảo mạng. Chỉ cần Hàn Tín sau này làm được việc tốt. Ta sau này cũng chỉ muốn làm việc tốt. Người không đáng hy sinh cho ta sao?

Tiểu Tà chửi thảm:

– Lão quỷ này rất nhiều lý do, nếu cứ đầu lý mãi sẽ quên mất chuyện chạy trốn.

Gã nói:

– Hy vọng sau này ông giống như Hàn Tín.

Bảo chủ nói:

– Đương nhiên! Ta muốn Phi Long Bảo vĩnh viễn trở thành chính phái trong chính phái.

Tiểu Tà cười nói:

– Được rồi! Chỉ cần Phi Long Bảo trở thành chính phái thì ông chết hay không cũng không cần. Tôi phải đi rồi! Xin tái ngộ.

Tiểu Tà từ từ đến bên khung cửa sắt, vung tay đập vào khung cửa.

– Khả ... khả ...

Khung cửa sắt tung ra, Tiểu Tà nhảy qua khung cửa sổ, nói lớn:

– Tái ngộ bảo chủ! Yên tâm! Tôi sẽ không nói ra bí mật này, vì ông là chính phái trong chính phái.

Bảo chủ cả kinh, không kịp cản trở thì Tiểu Tà đã rơi xuống mặt sông Hoàng Hà, thuận theo dòng nước bơi đi.

Hoàng Hà thủy thế tuy hùng dũng, nhưng so với hồ Một Tháp vẫn còn yếu hơn.

Tiểu Tà lặn xuống đáy sông, bơi một lúc lâu phát hiện một cây cầu đá. Gã liền dừng lại, leo lên cầu.

Đây là một cây cầu nhỏ, bắc ngang một chi lưu, đi vào thôn trang.

Tiểu Tà leo lên cầu, đi dọc theo một tiểu lộ, vào một quán nhỏ bên đường tìm thức ăn.

Ăn xong, Tiểu Tà tiếp tục đi vào thôn trang, nhưng bên đường chợt thấy một ngôi miếu hoang rất thuận lợi cho việc nghỉ ngơi.

Tiểu Tà vội chạy vào trong, tìm chỗ sạch sẽ ngủ một giấc ngon lành.

Trong lúc đang ngủ, bỗng nghe có tiếng con gái vừa chạy vừa kêu cứu, từ xa đến gần. Tiểu Tà phóng mình chạy ra ngoài.

Thì ra, có một cô gái độ mười bốn tuổi, sắc đẹp tuyệt trần, tuy còn nhỏ mà dung nhan mỹ lệ, mình mặc áo trắng rách nát, đằng sau có một ông lão, đôi mắt sâu thẳm, răng sún, độ sáu mươi tuổi, móng tay dài và đen, lưng mang một cái túi, tay cầm một con rắn lớn màu đỏ, hình dung lão giống như quỷ quái, trông rất dễ sợ.

Cô gái vừa chạy vừa kêu cứu không ngừng, hướng về phía Tiểu Tà chạy tới.

Bỗng nhiên cô gái bị vấp ngã, té nằm dưới đất.

Lão quái cười ha ha chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hồng nhan tri kỷ

Cô gái thất kinh, vung kiếm đâm ngược về phía lão quái.

Lão quái cười lớn:

– Nữ bé hoa! Biết điều thì theo lão phu về cốc. Nếu không ha ... ha lão phu không khách sáo.

Lão vung tay một cái đã thấy thanh kiếm của cô gái trở về.

Tiểu Tà trông thấy biết võ công của lão già này so sánh với cô gái thì hơn kém rất xa. Cô gái đang ở trong tình trạng nguy hiểm.

Tuy vậy cô gái với ý thức tự vệ, không buông tay, vẫn cố gắng chiến đấu.

Nhưng chẳng bao lâu, chiêu thức cô gái rối loạn, không còn đủ bình tĩnh nữa.

Lão già cười một tiếng, tả chưởng đánh tới, con rắn màu đỏ lập tức phóng ra như một thanh sắt nung đỏ hướng về cô gái.

– Tằng!

Trường kiếm cô gái đã bị rút xuống đất, thân mình cô gái ngã về phía sau, miệng rỉ máu tươi, nằm yên không nhúc nhích.

Bây giờ cô gái và Tiểu Tà cách nhau chỉ độ mười trượng xa, Tiểu Tà nhìn thấy rất rõ.

Tiểu Tà lúc đầu còn bình tĩnh, nhưng khi thấy cô gái bị nguy hiểm liền kêu lớn:

– Cô gái này sắc đẹp tuyệt trần, tại sao lâm vào nguy hiểm như vậy.

Lập tức phóng ra hai cây phi đao vào ngực lão quái nhân.

– Vèo!

Lão quái thất kinh, vội đưa con xích xà lên hướng về phía phi đao, thân mình né sang một bên.

Phi đao phóng tới rất nhanh, trong lúc bất ngờ, lão quái không tránh kịp, vai phải bị thương.

Lão quái kêu lớn:

– Tiểu tử! Dám ám toán lão phu. Hãy mau mau nạp mạng.

Tiểu Tà cười thâm, thấy lão không dám tiếp tục tiến đến bên cô gái, nên núp vào cửa miếu không ra mặt.

Lão quái đứng ngơ ngác, nghĩ thâm:

– Âm khí khó đề phòng, đối phương thì ẩn núp trong bóng tối.

Lão kêu lên:

– Lão phu là Chiêu Linh Quý Vương Lý Tam Siêu, nghĩ rằng các hạ đã từng nghe danh, hy vọng các hạ đừng xen vào chuyện này, nếu không lão phu sẽ không bỏ qua.

Tiểu Tà không trả lời, bình tĩnh chờ cơ hội ứng phó.

Lý Tam Siêu thấy đối phương không trả lời, nghĩ rằng đối phương nghe danh hoảng sợ đã lánh mặt trốn đi rồi, nên tiếp tục hướng về phía cô gái bước tới, cười khanh khách:

Cô gái cất giọng run run:

– Đừng mà! Ông đừng đến gần tôi. Ai cứu tôi với.

Tiểu Tà nhìn thấy lão quái này vẫn còn tiến đến chỗ cô gái, lập tức phóng phi đao ra.

– Veo! Veo!

Hai cây phi đao phóng thẳng về phía Lý Tam Siêu.

Lý Tam Siêu nổi giận hét lên một tiếng, đánh rơi phi đao xuống đất, nói:

– Tiểu bối có gan thì ra đây, nếu không lão phu sẽ thả rắn ra thì mất mạng.

Lão ném Xích xà ra.

Xích xà kêu chi ... chi phóng về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn thấy biết con rắn này là Xích xà, toàn thân đỏ chói rất đẹp, nhưng là loại rắn kỳ độc và khôn ngoan.

Xích xà tuy là rắn kỳ độc, nhưng không dám đèn gần Tiểu Tà, cứ đứng le lười đồ ngòm, không dám cắn.

Tiểu Tà biết rằng con rắn này đã được huấn luyện, không có lệnh không được rút lui, nhưng nó sợ chất độc trong thân mình Tiểu Tà, không dám công kích.

Tiểu Tà lấy ra kim châm phóng vào mình Xích Xà.

Xích Xà không tránh né kịp, bị trúng kim chết nằm cứng đờ dưới đất.

Lý Tam Siêu thấy Xích Xà bị chết, thương tiếc vô cùng, từng bước ép tới chỗ Dương Tiểu Tà, vung tay phát ra hai chưởng, khí chưởng chứa đầy chất độc.

Tiểu Tà lăm bằm:

– Dích thị là một lão Độc vật, sử dụng chất độc giết người.

Tiểu Tà liền phóng mình chạy ra ngoài, hướng vào rừng mục đích là gạt lão già chạy theo hấn, để cứu nguy cho cô gái.

Quả nhiên, lão già lăm kếu, đuổi theo Tiểu Tà quyết bắt Tiểu Tà giết chết cho hả giận.

Nhưng Tiểu Tà chạy vào rừng không thấy lão quái đâu, liền chạy trở lại chỗ cũ, thấy cô gái vẫn còn nằm ở đó.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu cô nương đừng sợ. Tôi đến cứu cô đây.

Không cần chờ đợi cô gái đáp lời, Tiểu Tà bồng cô gái chạy rất lẹ.

Gã đến một hang động để cô gái xuống nói:

– Bây giờ đã thoát nạn rồi. Cô nương cứ yên tâm.

Cô gái bị Hồng xà cắn, đang bị trọng thương, mặt mày trắng nhợt, hơi thở mệt nhọc.

Cô ta ráng sức mới nói ra tiếng.

– Đa tạ các hạ đã cứu mạng tôi.

Tiểu Tà nhìn cô gái một lúc thấy vùng mắt tím bầm, biết rằng cô ta trúng độc Âm Dương chưởng của lão quái, liền nói:

– Tiểu cô nương! Cô có cảm giác đau nơi đâu?

Cô gái nói:

– Tôi cảm giác trên ngực rất đau và ngứa vô cùng.

Tiểu Tà nói:

– Vậy là trúng độc rồi. Phải chữa gấp, nếu chậm trễ không còn kịp nữa.

Vừa nói vừa muốn banh áo cô gái ra để xem xét chữa thương. Gã không nghĩ đến sự thẹn thùng của một cô gái.

Cô gái hai má ửng đỏ, kinh hãi nắm vạt áo kéo lại, nói:

– Đừng! Đừng! Huynh không được làm như vậy.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Tôi muốn cứu cô nương! Phải chữa thương.

Cô nương sợ cái gì?

Cô gái ráng kêu lên:

– Đừng mà! Tôi tự điều trị được rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không được đâu! Thương thế nặng lắm. Tôi phải cứu cô nương.

Không chờ cô gái trả lời, Tiểu Tà đã điểm huyết cho cô gái nằm bất động.

Tiểu Tà vì nóng lòng cứu chữa một nạn nhân, không kể e thẹn, vạch áo cô gái dùng kim độ huyết, theo đúng phương pháp lão đầu ở hồ Một Tháp đã dạy.

Tiểu Tà hỏi:

– Cô nương tên gì?

Cô gái đáp:

– Tôi tên là Hàn Linh!

Tiểu Tà hỏi lại:

– Hàn Linh?

Cô gái lấy tay viết tên mình trên mặt đất, nét chữ rất đẹp. Mặc dù Tiểu Tà không biết chữ, nhưng thấy bàn tay và nét chữ của cô gái cũng khen nức nở.

– Ô! Cái tên hay quá. Chữ viết đẹp quá. Có lẽ trước đây cô nương là một thiếu nữ trâm anh khuê các?

Cô gái không chú ý lời ngợi khen của Tiểu Tà, hỏi lại:

– Huynh tên gì?

– Dương Tiểu Tà.

Cô gái cười, nói:

– Tên gì mà quái vậy?

Tiểu Tà nói:

– Ông nội tôi nói tôi có chút đỉnh tà môn, nên đặt tên như vậy. Nếu cô nương kêu mãi cái tên đó rồi cũng quen đi.

Hàn Linh lấy ngón tay viết chữ Dương Tiểu Tà trên mặt đất, rồi lẩm bẩm mấy lần:

– Dương Tiểu Tà! Dương Tiểu Tà!

Tiểu Tà hỏi:

– Tôi muốn hỏi cô nương tại sao cô nương bị lão quái đó rượt đuổi?

Hàn Linh nói:

– Tôi cũng không hiểu được. Tôi đi qua Hắc Thành trấn gặp lão quái. Hình như lão quái định bắt tôi đem đổi một cuốn Thái Thượng Ma Kinh.

Tiểu Tà hỏi:

– Thái Thượng Ma Kinh là cái gì?

Hàn Linh nói:

– Đó là một bí thuật của võ lâm rất giú giá.

Lão quái này võ công thâm hậu, đã luyện được nhiều công phu võ học, nhưng nói đến bí kíp võ lâm thì rất mù.

Tiểu Tà hỏi:

– Cô nương có biết Thái Thượng Ma Kinh ở đâu không?

Hàn Linh nói:

– Tôi cũng không biết, tôi chỉ đến Hắc thành trấn tìm thảo dược, nhân tiện tham quan phong cảnh, không ngờ gặp lão ác ma này, lão có ý bắt tôi đem đổi Thái Thượng Ma Kinh. Nếu không có huynh cứu mạng, tôi đã chết dưới tay lão quái đó rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không! Không. Cô nương nói lão quái định bắt cô nương đi đổi Thái Thượng Ma Kinh thì làm sao giết được, trừ ra cô nương muốn chết thì không kể.

Tiểu Tà đầu óc rất nhạy bén nên hiểu tâm lý con người rất nhanh.

Hàn Linh thấy Tiểu Tà nói có lý, nhưng vẫn bảo thủ lời nói của mình:

– Nếu tôi bị bắt mà không tự sát thì còn biết làm gì hơn.

Tiểu Tà nói:

– Cô nương đừng nói vậy. Lão quái đã có ý bắt cô nương đem đi đổi Ma Kinh thì dù giá nào lão cũng không để cô nương có cơ hội tự sát đâu. Nhưng lão quái này có lẽ là người mê các loại bí quyết võ công. Nếu có dịp cô nương cũng nên dựa vào sự say mê đó để không chế lão.

Hàn Linh tưởng Tiểu Tà trêu ghẹo mình, nổi giận:

– Ngươi ...

Hàn Linh tức giận nói không ra lời, chỉ háy mắt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Chỉ nói đùa thôi. Cô nương làm sao tự sát được.

Hàn Linh hỏi:

– Tại sao? Bản thân tôi muốn tự sát thì ai làm gì được chứ?

Tiểu Tà nói:

– Trước mặt tôi, tôi muốn cứu ai thì người đó không được chết.

Hàn Linh than:

– Không cần tự sát nữa. Dù tôi không tự sát thì lão quái kia cũng đã trúng độc chương hại mạng tôi rồi.

Tiểu Tà cảm giác việc cứu mạng Hàn Linh bị độc chương hiện tại không phải dễ dàng gì, ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

– Nếu lúc này có lão đầu ở đây thì tốt quá ...

Nhưng qua một lúc ngẫm nghĩ, Tiểu Tà lại reo lên:

– A! Có rồi! Hàn Linh! Tôi muốn cứu người nào thì người đó sẽ không chết.

Cô nương được cứu rồi. Hạ. hạ. Ta là lương y mà.

Hàn Linh ngạc nhiên:

– Huỳnh là lương y sao?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Không sai! Bây giờ cô nương nhắm mắt lại, há miệng ra, tôi sẽ cho cô nương uống thuốc giải độc.

Hàn Linh tuy có chút đình nghi ngờ, nhưng vẫn phải làm theo lời hướng dẫn của Tiểu Tà.

Tiểu Tà lập tức rút ra lưỡi phi đao rạch cánh tay, lấy máu nhỏ vào miệng Hàn Linh và bảo Hàn Linh nuốt vào bụng.

Hàn Linh cảm giác trong miệng mặn mặn, hơi tanh, nhưng không ngờ đó là máu người, cứ nuốt vào bụng.

Đột một lúc, máu của Tiểu Tà thấm vào người Hàn Linh.

Hàn Linh lén lén mở mắt nhìn, thấy Tiểu Tà rạch tay lấy máu trị thương cho mình, trong lòng cảm động đến ứa nước mắt.

Tiểu Tà nói:

– Hàn Linh! Hãy mau vận công!

Hàn Linh vừa khôi phục nội lực thì trước mặt đã thấy một bọn Hắc y sát thủ chạy đến.

Tiểu Tà kinh hãi, nghĩ thầm:

– Như vậy là Phi Long Bảo đã mướn bọn sát thủ này đuổi theo ta rồi.

Tiểu Tà hướng về bọn Hắc y sát thủ nói lớn:

– Quý huynh đệ có khỏe mạnh không? Sáng sớm đến đây báo tin cho ta, thật rất tốt.

Hàn Linh đã thấy mười mấy tên Hắc Y bao vây mà Tiểu Tà vẫn còn đùa cợt, nên kéo áo Tiểu Tà bảo đừng có chọc ghẹo chúng.

Tiểu Tà nói với Hàn Linh:

– Chờ một chút, trong lúc giao tranh, cô nương phải chạy đi trước, để mặc tôi.

Chúng nó đánh không lại tôi đâu.

Tiểu Tà biết bữa nay không chắc thắng, nếu có ý cứu Hàn Linh thì không dễ dàng gì tẩu thoát, nên mới bảo Hàn Linh chạy trước.

Hàn Linh gật đầu.

Tiểu Tà hướng về bọn Hắc y sát thủ:

– Quý huynh đệ. Các người thuộc bang phái nào đây? Để ta điểm danh. Số tám.

Tiểu Tà trước đây đã nghe qua mật hiệu của Phụng Cô giảng giải về cách liên hệ với tổ chức bọn Hắc y này. Rất tiếc gã không rành lắm. Tuy vậy cũng làm cho bọn Hắc y sát thủ hoang mang.

Tức thì có tiếng hồi đáp:

– Có!

Tiếng hồi đáp này dĩ nhiên là của tên Hắc y số tám rồi.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Bọn này nói được, không bị cắt lưỡi, rõ ràng là thuộc vào hàng đội trưởng trở lên, võ công cao cường, nếu bỏ chạy vẫn bị chúng đuổi theo bao vây.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà lập tức vung tay phát ra một chưởng hướng về bọn Hắc y sát thủ. Đồng thời xô Hàn Linh chạy đi.

Bọn Hắc y sát thủ cũng không mắc mưu lập tức đuổi theo Hàn Linh.

Hàn Linh cũng không cách nào thoát được đành phải chịu trận.

Tiểu Tà thấy địch mạnh, ta yếu chỉ bằng phương pháp du đấu, bọn Hắc y sát thủ nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Vừa lúc vai trái của Hàn Linh đã bị trúng thương, cô ta kêu lên một tiếng tiếng té nhào xuống đất.

Tiểu Tà thấy vậy, hét lên một tiếng, phát ra song chưởng tay phải phóng phi đao nhắm vào cổ họng của hai tên Hắc y nhanh như chớp.

Hai tên Hắc y sát thủ thấy phi đao phóng đến, dùng đao cản trở, nhưng đã chậm, bị chưởng phong của Tiểu Tà đánh trúng ngực.

– Bùng!

Hai Hắc y ngã ra sau, ói máu tươi. Trong lúc đó Tiểu Tà cũng bị đối phương đâm một đao vào sau vai.

Tiểu Tà tung thân mình nhảy cao lên dùng chiêu “Trùng Hồng Quán Nhật”.

đánh vào tên sát thủ phía sau, đồng thời ném luôn một loạt phi đao.

– Veo! Veo!

Phập!

Tên Hắc y sát thủ này rú lên một tiếng, ngã xuống. Tiểu Tà dùng song chưởng đánh bật bọn Hắc y qua một bên, phóng mình đến chỗ Hàn Linh.

Trong lúc Hàn Linh đang nằm dưới đất thì bị hai tên Hắc y dùng trường đao công tới.

Tiểu Tà vội vã ném luôn hai ngọn phi đao vào cổ họng hai tên Hắc y này, giải cứu cho Hàn Linh, và hét lớn:

– Chúng bay đáng chết.

Hai tên Hắc y khác lại phóng tới, dùng trường đao chặt vào vai Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhảy sang một bên tránh né, tiếp đó lăn dưới đất mấy vòng, ôm Hàn Linh phóng mình qua bên trái.

Lúc này vẫn còn sau cây trường đao hướng vào sau lưng Tiểu Tà và Hàn Linh công tới.

Tiểu Tà giật quá hét một tiếng, phóng mình né tránh, đồng thời vung chưởng đánh ngã hai tên Hắc y, ôm Hàn Linh chạy vào rừng sâu.

Nhưng Tiểu Tà thương tích đã trầm trọng, không còn sức lực bao nhiêu, vừa chạy được mấy bước đã bị một tên Hắc y sát thủ đuổi theo, ép tới một chưởng, té nhào tới trước, máu tươi trong miệng trào ra.

Tên Hắc y sát thủ từng bước ép tới, muốn kết liễu mạng sống của Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà đã vận hết sức lực cuối cùng phóng ngược lại một ngọn phi đao.

– Veo!

Tên Hắc y sát thủ rú lên một tiếng, ngã xuống đất.

Bây giờ Tiểu Tà lồm cồm ngồi dậy, nhìn quanh, thấy bọn Hắc y sát thủ lóp chết, lóp bị thương không còn dám truy sát nữa.

Đầu trường trở nên yên lặng, một sự yên lặng hãi hùng.

Hàn Linh đưa tay lau máu miệng cho Tiểu Tà, rồi đỡ Tiểu Tà từng bước tiến vào rừng sâu.

Hàn Linh lo lắng:

– Dương huynh! Huynh bị thương quá nặng rồi.

Tiểu Tà nói:

– Linh muội! Ta không sao cả, đừng có lo lắng cho ta. Hãy tránh xa bọn này rồi sẽ tính. Ta không còn sức lực để giao đấu nữa rồi.

Hàn Linh lo ngại:

– Chúng cũng không còn dám đuổi theo nữa. Dương huynh hãy cố gắng vào tới rừng để dưỡng thương.

Đôi mắt Hàn Linh rướm lệ, đỡ Tiểu Tà từng bước chạy vào rừng.

Nhưng vừa chạy được một đoạn không bao xa, đã nghe có tiếng quát:

– Đứng lại. Không dễ dàng gì. Ha ... ha ...

Hàn Linh đưa mắt nhìn thấy người vừa xuất hiện, kêu to:

– Lý Tam Siêu!

Đúng vậy, người vừa xuất hiện chính là lão quái Lý Tam Siêu, lão già trước đây đã đuổi bắt Hàn Linh.

Lý Tam Siêu cười nói:

– Ta tìm chúng bay rất khổ sở. Cũng mau có tiếng giao tranh đã làm cho lão phu đến đây. Rốt cuộc, lão phu tìm được chúng bay rồi. Tiểu qui này có phải hôm qua đã cứu người không? Được!

Đề lão phu chặt hán trả thù mũi dao vừa rồi.

Vừa nói, tà chưởng của Lý Tam Siêu đã vung lên, hướng vào Tiểu Tà.

Hàn Linh bước tới một bước, nói:

– Đừng giết hán! Ta theo lão bằng lòng để cho lão trao đổi Ma Kinh.

– Hàn Linh thấy Tiểu Tà bị thương quá nặng đã kiệt sức, nên muốn tìm cách cứu sinh mạng của Tiểu Tà dưới tay lão quái này.

Lý Tam Siêu thấy Tiểu Tà đã kiệt sức, nên không còn có ý đề phòng, chỉ chờ cơ hội bắt Hàn Linh dẫn đi mà thôi.

Bỗng nghe Tiểu Tà lẩm nhẩm trong miệng:

– Thiên hạ ... huyền bí ... huyền huyền bảo lục ...

Tiểu Tà biết Lý Tam Siêu là người đam mê bí kíp võ lâm nên tìm cách lừa gạt.

Quả nhiên, Lý Tam Siêu nghe câu nói ấy, hỏi Hàn Linh:

– Hắn nói gì vậy?

Hàn Linh biết Tiểu Tà có ý lừa gạt lão quái này, nên mỉm cười đáp:

– Lão quái vật. Bạn của ta có một bộ đệ nhất công phu võ học gọi là “Huyền huyền bảo lục”. Trước khi chết muốn trao lại cho ta. Rất tiếc, chỉ có hắn mới biết được cuốn Bảo lục ở đâu. Cuốn Bảo lục này so sánh với Thái Thượng Ma Kinh còn lợi hại hơn nhiều.

Lý Tam Siêu đôi mắt sáng lên, nhìn Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Có thể như vậy. Một mình tiểu quỷ này một lúc giết mười mấy cao thủ của bọn Hắc y sát thủ, bản lĩnh không tầm thường.

Nghĩ như vậy, Lý Tam Siêu lạnh lẽo điểu huyệt Hàn Linh và Tiểu Tà, rồi cặp nách hai người phóng đi về hướng Xà cốc.

o O o Xà cốc ở về dưới chân núi Hồi Sơn. Cả cốc này toàn là độc xà, nên mới gọi là Xà cốc.

Lý Tam Siêu ở trong Xà cốc này như ở trong một địa đạo.

Khi bắt Tiểu Tà và Hàn Linh đem về, Lý Tam Siêu đặt hai người lên hai chiếc giường đá, có ý định chữa thương cho Tiểu Tà.

Lý Tam Siêu đã nổi danh là Thiên hạ đệ nhị độc thì độc công rất lợi hại.

Lão luyện độc được rất sành.

Độc công càng cao, thì công luyện cũng rất cao, và chế thuốc cũng rất thần diệu.

Tiểu Tà không bao lâu đã tỉnh lại, nhìn lão quỷ cười nói:

– Lão quỷ! Ông đã mệt mỏi rồi. Tiểu muội của tôi đang ở đâu?

Tuy Tiểu Tà đang điều trị vết thương, nhưng chỉ cần được nói chuyện là già không bỏ lỡ cơ hội.

Lý Tam Siêu lòng đầy tham vọng, nghĩ đến “Huyền Huyền Bảo Lục” nhất thời cũng không dám đối xử lạnh lùng với Tiểu Tà.

Lão cười nói:

– Tiểu muội của ngươi đang nằm trên giường đá kế bên ngươi. Các ngươi có thể nói chuyện được.

Lão giải huyệt mê cho Hàn Linh, và điểu vào ma huyệt cô ta.

Hàn Linh từ từ tỉnh lại, sợ hãi hỏi:

– Ta đang ở đâu vậy? Dương Tiểu Tà! Dương Tiểu Tà.

Cô ta lo lắng cho Tiểu Tà, nên vừa tỉnh lại đã gọi tên Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu muội! Ta đang nằm ở bên tiểu muội đây. Đừng lo lắng.

Hàn Linh không cử động được, chỉ đưa mắt nhìn Tiểu Tà nói:

– Dương huynh có khỏe không?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu muội yên tâm.

Lý Tam Siêu nói:

– Tiểu huynh đệ! Muội muội của ngươi không sao rồi. Ngươi có thể báo cho ta một việc bí mật không?

Tiểu Tà cười thầm, suy nghĩ:

– Lão quái này đã mắc bẫy rồi.

Gã nhìn Lý Tam Siêu nói:

– Bí mật gì đây?

Lý Tam Siêu hỏi:

– Nghe nói ngươi có bộ “Huyền Huyền Bảo Lục”. Đúng không?

Tiểu Tà cười nói:

– Ông muốn nói đến ... thiên hạ đệ nhất “Huyền Huyền Bảo Lục” sao?

Lý Tam Siêu thấy Tiểu Tà nói rất tự nhiên, lòng mừng rỡ, nói:

– Đúng! Chính là bộ Thiên hạ đệ nhất bảo lục.

Tiểu Tà cố tình đùa cợt với Lý Tam Siêu nên nói:

– Cảm ơn ông chiếu cố. Nếu không có ông cứu mạng tôi đã chết trên núi rồi.

Để đền ơn cứu mạng, tôi sẽ nói bí mật này cho ông.

Lý Tam Siêu mừng rỡ, hỏi:

– Vậy thì nói mau đi.

Tiểu Tà làm bộ suy nghĩ một lúc nói:

– Cuốn “Huyền Huyền Bảo Lục” chính là bí kíp của Sư tổ Châu Thái truyền lại cho tôi, hiện đang cất tại một tường đá.

Lý Tam Siêu hỏi gấp:

– Như vậy là ở nơi nào? Hãy báo cho lão phu biết để đi tìm.

Tiểu Tà nói:

– Thái Cự Tiên đảo, Thần tiên cốc.

Lý Tam Siêu suy nghĩ. Lão cũng không biết Thái Cự Tiên đảo ở đâu, nên hỏi:

– Vậy ... lão phu không biết ở nơi nào. Tiểu huynh đệ có thể vẽ bản đồ cho ta được không?

Tiểu Tà thở một hơi, nói:

– Cho tôi thuốc chữa thương, tôi rất khó chịu.

Nói xong giả bộ đau đớn.

Lý Tam Siêu lập tức nhét ba viên thuốc vào miệng Tiểu Tà, đồng thời vận công truyền lực trị thương cho Tiểu Tà.

Không lâu, Tiểu Tà cảm giác sức lực mình đã bình phục, nói:

– Được rồi!

Lý Tam Siêu nhìn Tiểu Tà mắt đầy tham vọng.

Tiểu Tà nói:

– Bản đồ vẽ cách nào tôi không biết, vì tôi không biết vẽ, muốn vẽ cũng không được.

Lý Tam Siêu thất vọng nói:

– Tùy tiện! Có thể vẽ đại khái khu vực cũng được.

Tiểu Tà nghĩ một lúc, nói:

– Thôi được! Tôi nhớ lại mấy năm trước đây cũng đã thuộc lâu. Tôi nói cho ông vẽ được không?

Lý Tam Siêu như đang nằm mơ, vui mừng kêu lên:

– Được! Được! Thì cứ như vậy. Không ngờ Tiểu huynh đệ tốt ý. Ta nhất định coi ngươi là bạn rồi.

Lý Tam Siêu liền vào trong hậu phòng.

Hàn Linh nói:

– Dương huynh! Quả thật có “Huyền Huyền Bảo Lục” sao?

Cô ta lo lắng cho Tiểu Tà không nói ra được nơi cất giấu bảo vật.

Tiểu Tà cười nói:

– Ta muốn gạt hắn để tìm thuốc chữa thương. Tiểu muội thấy ta bị thương như vậy là đệ nhất đáng thương, không phải chuyện đùa. Tiểu muội cứ yên tâm để xem ta cợt đùa lão cho vui.

Hàn Linh nghe nói cũng yên tâm, hỏi:

– Thương thế của Dương huynh, tiểu muội rất lo lắng. May mà đã được bình phục.

Tiểu Tà nói:

– Yên tâm đi! Lão quái này đã mù quáng, say mê, cứ gọi ta là hảo huynh đệ.

Hàn Linh biết Tiểu Tà chơi trò cổ quái tuy lo lắng, nhưng cũng không đến nỗi sợ hãi. Cô ta đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện nơi tường đá lân cận toàn là rãnh.

Cô ta run run, hỏi:

– Tại sao ở đây lại có quá nhiều rãnh như vậy? Muội rất sợ ...

Tiểu Tà biết đàn bà, con gái rất hay sợ rãnh, nên nói:

– Đừng sợ! Chờ một lát lão phu đến đây, ta bảo lão đuổi rãnh hết ra ngoài.

Linh muội cứ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giây phút ban đầu

Trong lúc Lý Tam Siêu vào phong tìm giấy mực để vẽ bản đồ đi tìm Huyền Huyền bảo lục thì Tiểu Tà nói nhỏ với Hàn Linh:

– Lão quái này đã mắc mưu ta rồi.

Hàn Linh hỏi:

– Dương huynh! Huynh định đùa cợt với lão quái đó sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy! Bây giờ chúng ta đã được lão quái chữa thương xong, còn chờ gì mà không chạy.

Tiểu Tà vừa nói vừa đưa tay giải huyệt cho Hàn Linh.

– Linh muội! Muội thấy ngoài cốc có khói không? Đó là lão quái đang luyện thuốc, nhất định phải có củi lửa ở đó. Chúng ta chạy ra mau.

Tiểu Tà và Hàn Linh không bỏ lỡ cơ hội lập tức thoát ra khỏi thạch phòng.

Quả nhiên Tiểu Tà dự tính không sai, bên ngoài lão quái đang nấu thuốc, bên lò lửa có đống củi thuộc loại dẫn hỏa.

Tiểu Tà lấy củi tạt vào thông lộ, lấy củi ném vào đó, phóng hỏa lên.

Lửa cháy bùng bùng, lan rộng rất nhanh.

Chỉ thoáng mắt, ngọn lửa đã bao trùm Xà cốc.

Tiểu Tà dắt tay Hàn Linh giục gấp:

– Linh muội! Chạy mau.

Lúc này bọn rắn độc thấy lửa đều chạy trốn hết, không còn thấy một con nào.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn, dắt Hàn Linh phóng ra ngoài chân núi, biến mất trong đám rừng rậm.

Lý Tam Siêu vừa tìm được bút mực chạy ra, thấy lửa cháy rực Xà cốc, tức giận đến ngất xỉu dưới đất.

Giữa lúc đó, bên trong hậu phòng có một bóng người cao lớn, nhanh như chớp, chạy đến ôm Lý Tam Siêu bay ra ngoài, mất hút trong đám khói lửa.

Cứ nhìn vào động tác của bóng người vừa xuất hiện, đã biết ngay người này là một cao thủ võ lâm.

Tiểu Tà vừa chạy, vừa nói với Hàn Linh:

– Từ nay về sau không còn Xà cốc nữa rồi.

Thoát ra khỏi Xà cốc, Tiểu Tà và Hàn Linh đã vội tìm đến một túp lều, ăn uống một bữa no nê.

Tiểu Tà đắc ý:

– Lão quỷ này hôm nay không chết cũng bị lột da.

Hàn Linh vẫn lo lắng:

– Cũng may Dương huynh nghĩ được cách này nếu không chúng ta nhất định không thoát khỏi tay lão.

Giọng nói của Hàn Linh đầy vẻ cảm mến và kính phục.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy thì từ nay mọi việc Linh muội phải tin tưởng vào Tiểu Tà này.

– Hàn Linh cười không ngớt. Từ trước đến nay nàng chưa từng gặp một con người cổ quái như Tiểu Tà. Nàng nhìn Tiểu Tà như là một kỳ nhân, quái kiệt.

Hàn Linh nói:

– Về môn đùa cợt, Dương huynh quả là một quái kiệt giang hồ. Muội rất nể phục.

Tiểu Tà được Hàn Linh ái mộ, vui sướng vô cùng.

Hàn Linh suy nghĩ một lúc, nói:

– Đúng rồi. Huynh nhớ bọn Hắc y sát thủ không?

Tiểu Tà nói:

– Làm sao quên được? Hành động của chúng có rất nhiều sự bí mật. Huynh định tìm cách theo dõi chúng, nhưng chưa có cơ hội. Có điều chắc chắn chúng toàn là những người đáng thương hại. Chúng đi tìm cái chết để giải thoát cho cuộc sống.

Hàn Linh không hiểu:

– Tại sao như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Nguyên do rất nhiều. Bọn chúng bị cắt mũi, cắt tai, hủy mặt mày, nên chúng phải bịt mặt, để che dấu những xấu xa đó.

Hàn Linh giật mình.

– Thật vậy sao? Tại sao có chuyện nhẩn tâm như vậy?

Tiểu Tà cảm hận:

– Trong thiên hạ không thiếu gì kẻ vô lương tâm, tàn ác. Huynh phải khám phá ra tổ chức tàn ác này.

Hàn Linh nói:

– Cái Bang tai mắt khắp thiên hạ. Để muội trở về nhờ đại ca điều tra manh mối mới rõ được.

Tiểu Tà than:

– Dù có tìm ra manh mối cũng vô ích. Có ai giết hết được chúng nó? Muội có biết vừa rồi tên Hắc y sát thủ theo truy sát chúng ta là ai không?

– Lúc đó muội đang mê man, làm sao biết được?

– Lúc đầu huynh cũng không biết, nhưng lúc nói chuyện với lão quái trong Xà cốc, huynh mới biết được hắn là Thần Huyết Gấu của Cửu Ma Nhất Qui ở Cốc Ma Vương. Võ công hắn rất cao, nhưng cũng bị bọn khác bắt làm tay sai. Như vậy thể lực bọn này rất mạnh, không lường được. Huynh nghĩ chúng ta chỉ còn có cách chạy trốn là tốt hơn cả.

Hàn Linh nhú mày:

– Rốt cục huynh cũng không dám đương đầu với bọn chúng sao?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Linh muội! Huynh là một đứa trẻ cô thân độc mã. huynh suýt bỏ mạng dưới tay chúng nó nhiều lần, chỉ tìm cơ hội lánh nạn. Biện pháp tốt nhất là chúng ta chạy trốn ...

Hàn Linh cười khúc khích:

– Còn muội thì sao? Cũng theo huynh chạy trốn?

Nàng nói lên câu này có cảm giác e thẹn, gục đầu xuống bàn để che dấu sự thẹn thùng đó.

Tiểu Tà cười nói:

– Linh muội muốn theo huynh chạy trốn ư? Muội làm sao chạy kịp huynh?

Tốt hơn muội nên trở về Cái Bang sống an toàn. Sau này muốn đi tìm huynh thì cứ đi tìm.

Hàn Linh nói:

– Nhưng muội thích đi theo huynh du ngoạn giang hồ.

Tiểu Tà nhìn Hàn Linh, tâm hồn xao xuyến cảm mến cô gái chân thật này.

Bất đắc dĩ nói:

– Cũng được! Nếu Linh muội muốn theo huynh thì gặp nguy hiểm phải sẵn sàng chạy, giống như lúc này. Nhưng ... tốt hơn mình nên trở lại Cái Bang.

Hàn Linh nói:

– Được! Chỉ cần gặp nguy hiểm muội sẽ chạy. Chạy càng nhanh càng tốt.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ chúng ta hãy đến thành Trảng An tìm một phòng trọ nghỉ ngơi để dưỡng sức.

Hai người rời từ lâu, hướng về thành Trang An.

Hàn Linh trên cổ, từ trước có đeo một cái lục lạc nhỏ để trang sức, nên đi bộ có phát ra tiếng rung rất êm tai.

Tiểu Tà thấy vậy hỏi:

– Linh muội tại sao đeo cái lục lạc này? Có phải đó là món gia bảo?

Hàn Linh nói:

– Tên mình là Hàn Linh, nên thích đeo lục lạc, đồng thời cũng thích nghe tiếng rung của nó.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy muội đừng gọi mình là Hàn Linh mà gọi là Tiểu Linh.

Hàn Linh lắc đầu:

– Muội không muốn!

– Nhưng huynh muốn gọi tên muội như vậy.

Hàn Linh không muốn tranh cãi với Tiểu Tà:

– Huynh muốn gọi tên gì cũng được.

Nàng tiếp tục bước nhanh.

Tiểu Tà gọi:

– Tiểu Linh! Bây giờ chưa phải lúc cần chạy trốn mà.

Tiểu Tà cười lớn, bước nhanh theo Hàn Linh.

Chỉ chốc lát, hai người đã vào thành Trảng An.

Nơi đây xe cộ như nước, người đông như nêm ...

Đèn thấp sáng thâu đêm ...

Từ lâu, thanh lâu, hí trường ... khắp nơi du khách muốn gì cũng có.

Khách hào hoa, phong nhã thường ngày đến đây du ngoạn.

Tiểu Tà chăm chú nhìn khách qua đường một lúc, nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Nơi đây một dãy cổ đô xưa, để lại nhiều cảnh vật hiếm thấy, làm say lòng khách nhàn du.

Tiểu Linh cười nói:

– Đúng vậy! Trước mặt chúng ta là Hoa Thanh Trì, trước kia Dương Quý Phi, một trong Tứ đại mỹ nhân trong thiên hạ, đã từng dùng nơi này hóng mát. Còn bên trái là chỗ ở của Dương Quý Phi.

Tiểu Linh chỉ về bên trái có một tòa cung điện nguy nga và nói:

– Nơi đó là cấm khu. Chúng ta không nên đến đó.

Hai người đang nói chuyện thì xa xa nghe vang lại tiếng kêu cứu của một cô gái rất khẩn thiết.

Tiểu Tà cười lớn:

– Khà ... khà lại có chuyện nữa rồi!

Tiểu Linh biết chuyện không lành, và rất khẩn cấp, vội nói:

– Chúng ta đến đó xem thử.

Nói xong, nàng chạy về hướng có tiếng kêu cứu.

Tiểu Tà cũng phóng mình chạy theo.

Lúc gần đến nơi, có tiếng một người đàn ông hét lớn:

– Tiểu cô nương đừng chạy! Thiếu gia ta chỉ muốn làm bạn với cô nương.

việc này cô nương không hề mất thể diện đâu.

Người con gái nói:

– Tôi không muốn. Hãy thả tôi ra.

Tiểu Tà chạy sau mà đến trước. Gã thấy một cô gái độ mười bảy tuổi mình mặc áo trắng, đầu bím tóc, thân mình yếu đuối, mặt mũi hoa dung mỹ lệ.

Người con gái này đang bị một thiếu niên nắm cứng tay phải, không còn cách nào thoát ra được.

Người thiếu niên này độ hai mươi tuổi mặc áo tím, thân mình cực mảnh, đầu nhọn, mắt chuột, trông có vẻ là một tên nô tỳ.

Đúng vậy, đằng sau hắn có một thiếu niên ốm yếu, độ mười tám tuổi, mặc áo thư sinh, đầu đội nón tú tài, mặt mày cũng đẹp trai, nhưng trên mặt lại trét một lớp phấn, dung nhan chải chuốt, tay cầm cây quạt, miệng cười duyên đang đứng nhìn Bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ trông thấy Tiểu Tà chạy đến lập tức kêu to:

– Vị công tử mau cứu tôi. Chúng nó ...

Cô gái như quá sợ hãi đến nỗi nói không ra tiếng.

Thiếu niên mặc áo thư sinh đứng ở đằng sau nói lớn:

– A Phúc! Cứ bắt nó dẫn đi. Có ta đây người đừng sợ gì cả.

A Phúc, tên nô tỳ đang nắm tay cô gái, vênh mặt nói:

– Cô nương đừng kêu la. Tiểu gia ta là người rất xứng đáng làm bạn với cô nương. Có gì mà sợ hãi như vậy?

Tên nô tỳ A Phúc này không thấy Tiểu Tà đến gần, cứ lo nắm tay cô gái lôi đi.

Tiểu Tà nhìn thấy cười lớn:

– Té ra là chuyện chọc ghẹo gái lành. Được! Ha ... ha ...

Tiểu Tà muốn thử xem người ta trên ghẹo cô gái đến đâu, rồi mới ra tay.

Tiểu Linh đến thấy Tiểu Tà vẫn đứng yên nhìn, kêu lên:

– Tiểu Tà! Mau ra tay cứu người.

Bản thân Tiểu Linh cũng có võ công, nhưng trước mặt nàng có Tiểu Tà, nên nàng tin tưởng vào bản lĩnh của Tiểu Tà hơn.

Tiểu Tà nhặt một cục đá ném vào A Phúc như ném một con chó.

Cứ chỉ rất bình thường, nhưng cục đá từ trong tay Tiểu Tà ném ra chứa đựng một sức mạnh không tưởng tượng.

A Phúc tránh không kịp, trên đầu đã bị cục đá ném trúng, hấn “A” lên một tiếng, máu tươi chảy ra. Hấn buông tay cô gái.

Tiểu Linh đứng đằng sau đã chạy tới đỡ cô gái áo trắng dậy, đem lại đứng núp sau lưng Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy A Phúc bò dưới đất, chưa đứng dậy được, mắng:

– Đáng tội! Ban ngày dám dờ dờ ghẹo gái!

A Phúc bị chảy máu đầu, nỗi giận hết một tiếng, xông vào Tiểu Tà đánh một lúc hai quyền.

Tiểu Tà khinh thường, chỉ né sang một bên dùng chân phải đá móc một cái vào mông đít của A Phúc, lập tức A Phúc té nhúi trên mặt đất.

Tiểu Tà không bỏ qua, phóng tới cỡi trên lưng A Phúc, hai tay đánh lia lịa vào mông đít A Phúc như một kỵ mã đang ra roi cho ngựa chạy.

A Phúc bị đau quá, không chịu nổi, khóc ròng.

Tiểu Tà nói:

– Nhỏ mà mắt dạy, lớn lên gây nhiều tội lỗi.

Lúc này gã công tử đứng đằng sau thấy chuyện không ổn, liền phóng tới, xòe cây quạt phát ra một chiêu hướng về Tiểu Tà.

Tiểu Linh trông thấy kêu lớn:

– Tiểu Tà! Coi chừng sau lưng.

Tiểu Tà đang say mê đánh A Phúc, nghe tiếng kêu của Tiểu Linh, vội quay lại, nói:

– Té ra vẫn còn có đồng bọn. Ta dạy luôn các ngươi một bài học làm người.

Vừa nói vừa phát ra một chiêu “Nhữ Yến Qui Sào” chặt chiếc quạt của đối phương rơi xuống đất, rồi bình tĩnh đứng dậy.

Gã thiếu niên thư sinh kinh hãi, khom lưng lợm cây quạt lên, nhìn Tiểu Tà không chớp mắt.

Tiểu Tà cười lớn vung tay kêu:

– Khả ... khả ... Ta không biết ngươi là đàn ông hay đàn bà, đánh phần thoa son rất công phu ...

Thiếu niên thư sinh tức giận hét:

– Ngươi là ai dám xen vào chuyện của phái Hoa Sơn? Có phải chán sống rồi sao?

Thiếu niên thư sinh này nói đến một môn phái lớn trong thiên hạ, như vậy chứng tỏ lai lịch của hắn không phải nhỏ.

Rất tiếc Tiểu Tà thuộc môn phái “Thông Thực bang chủ” một môn phái kỳ danh cổ quái, do hắn đặt ra, chưa ai biết tới.

Tiểu Tà giả bộ sợ hãi:

– Hoa Sơn? Té ra là phái Hoa Sơn? Xin lỗi! Lúc này tại hạ đã thất lễ rồi.

Nói xong hắn làm bộ chấp tay tạ lỗi.

Thiếu niên thư sinh thấy Tiểu Tà tỏ vẻ sợ hãi phái Hoa Sơn, đắc ý lên tiếng:

– Tại đây trong vùng hai trăm dặm đều thuộc về thế lực của phái Hoa Sơn.

Ngươi dám chọc giận bổn thiếu gia sao?

Tiểu Tà thấy thiếu niên thư sinh hống hách, lại càng giả bộ sợ sệt:

– Thiếu gia tha mạng! Tại hạ không biết công tử là Hoa Sơn đại thiếu gia.

Tiểu Linh thấy thế tức giận:

– Tiểu Tà sao vậy?

Cử chỉ của Tiểu Tà đến nỗi Tiểu Linh cũng không hiểu được Tiểu Tà đang tìm cách chọc ghẹo phái Hoa Sơn.

Tiểu Tà quay lại nói với Hàn Linh:

– Tiểu Linh! Chúng mình không được chọc giận Hoa Sơn phái. Tốt hơn chúng ta mau chạy trốn.

Tiểu Linh nổi giận:

– Dương huynh tại sao không có chí khí làm trai như vậy.

Thiếu niên thư sinh nhìn thấy Tiểu Linh rất xinh đẹp, mặt hoa da phấn, dung nhan mỹ lệ, phát động tà ý, nói:

– Cô nương này rất đẹp. Thiếu gia đây tên là Thanh Kỳ Sơn, thấy cô nương có người bạn rất hèn hạ, không xứng đáng, vậy cô nương kết bạn với ta được không?

Tiểu Linh hét to:

– Tiểu quý! Đừng hỗn láo.

Nàng tức giận chưa nguôi, quay về hướng Tiểu Tà nói:

– Dương huynh! Huynh rất kỳ quái, tôi không theo huynh nữa đâu.

Nói xong kéo tay cô gái áo trắng toan chạy đi.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Tiểu Linh! Đừng vội! Tốt xấu huynh cũng là một bang chủ. Tiểu tử này xưng là phái Hoa Sơn, lại không giống nam giống nữ. Huynh phải khám phá thân thể của hắn xem thuộc phái nào.

Tiểu Linh nghe nói cười lên, biết rằng Tiểu Tà đang muốn bày trò chơi gì đây, nên không tức giận nữa.

Thanh Kỳ Sơn giận hét:

– Tiểu tử! Lúc này ngươi nói ai không giống nam, giống nữ?

Tiểu Tà cười hí hí:

– Ta thấy ngươi giống như gái giả trai. Ta muốn xem rốt cuộc ngươi là đàn ông hay đàn bà? Hoặc là ... ha ... ha ...

Thanh Kỳ Sơn tròn trừng hai mắt:

– Không lẽ Thiếu chương môn phái Hoa Sơn ngươi cũng không biết sao?

Ngươi ...

Tuy hắn giận dữ, nhưng vì sợ Tiểu Tà võ công cao thâm, nên không dám xuất thủ.

Tiểu Tà nói:

– Quen biết thì không quen biết, nhưng nhất định chương phái Hoa Sơn không giống ngươi.

Thanh Kỳ Sơn hỏi:

– Tại sao không giống?

Tiểu Tà nói:

– Chương môn phái Hoa Sơn nhất định là đàn ông, còn ngươi thì không rõ ràng ... xem ra giống bán nam, bán nữ.

Thanh Kỳ Sơn thấy Tiểu Tà không kính nể hắn, trong lòng sợ hãi, muốn tìm cách rời khỏi nơi đây, sau này sẽ tính việc trả thù, nên nói:

– Tiểu quý! Ngươi phải nhớ rõ phái Hoa Sơn tuyệt đối không bỏ qua ngươi. A Phúc! Chúng ta đi.

Nói xong hướng về bên trái phóng đi.

Tiểu Tà phi thân cản lại:

– Hãy khoan đã. Muốn chạy cũng chờ ta xem rõ ngươi là đàn ông hay đàn bà đã, để say này gặp nhau khỏi ngỡ ngàng.

Thanh Kỳ Sơn lùi một bước:

– Ngươi dám ...

Tiểu Tà sẵn tới:

– Có gì không dám

Chưa dứt lời, Tiểu Tà đã phóng tới như một con cọp đói vồ mồi, hai tay bấu vào Thanh Kỳ Sơn.

– Xạch ... xạch ... xạch ...

Mười luồng chỉ công của Tiểu Tà nháy mắt đã xé nát quần áo của Thanh Kỳ Sơn, chỉ để lại chiếc quần lót.

Tiểu Tà nhìn thấy ngực của Thanh Kỳ Sơn bình thường, thất vọng lắc đầu:

– Té ra ngươi là con người phát triển không đúng tự nhiên, nên già trai.

Tiểu Tà đoán Thanh Kỳ Sơn là đàn bà, nhưng giờ đây cũng không rõ được, chỉ thấy Thanh Kỳ Sơn thoa son đánh phấn nên nghĩ vậy mà thôi.

Thanh Kỳ Sơn bị nhục, mặt mày giận dữ không biết làm sao. Hắn chỉ ý quyền thế của môn phái để hăm dọa kẻ khác, nhưng Tiểu Tà đã chơi một đòn hài hước, làm cho hắn xấu hổ đến sượng người ...

Tiểu Linh và người con gái áo trắng đứng nhìn, tuy có vẻ e thẹn, nhưng cũng không thể nhịn cười.

Tiểu Tà nói:

– Ta nể mặt hai vị cô nương này, nên không muốn xét kỹ thân thể của ngươi.

Ta thấy ngươi không ra trai, không ra gái, cũng không muốn xem nữa. Hãy mau rút đi cho khuất mắt.

Thanh Kỳ Sơn muốn báo thù, nên lên tiếng hỏi:

– Ngươi có gan thì xưng danh hiệu. Chúng ta hẹn lại kỳ sau.

Tiểu Tà nói:

– Ngươi đừng có hù ma nhát quỷ. Đại gia của ngươi tên là Dương Tiểu Tà, bang chủ môn phái Thông Thực Tiểu Bá Vương. Lần sau thấy ngươi làm bậy bạ ta nhất định bắt ngươi thiên đi.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa vung tay như muốn đánh tới.

Thanh Kỳ Sơn sợ hãi, lập tức phóng đi.

A Phúc thấy Thanh Kỳ Sơn bỏ chạy cũng lập tức chạy theo.

Tiểu Tà cười đắc ý quay lại nói với Tiểu Linh và cô gái áo trắng:

– Thôi! Chúng ta tha mạng cho hắn lần này.

Nói xong đi về hướng khác, không đuổi theo Thanh Kỳ Sơn.

Tiểu Linh và cô gái áo trắng cũng đi theo Tiểu Tà.

Tiểu Tà hỏi cô gái áo trắng:

– Tiểu cô nương đến đây làm gì mà gặp tai nạn như vậy?

Cô gái áo trắng nói:

– Tôi làm a hoàn cho người ta. Lão gia tôi bảo tôi ra đây tìm thiếu gia, không ngờ gặp bọn này, may được hai vị ân nhân, nếu không hậu quả khó lường được.

Công tử vô công rất lợi hại, tiểu nữ rất khâm phục.

Tiểu Tà được cô gái áo trắng khen, phần khởi:

– Đâu có! Tôi còn rất nhiều công phu chưa sử dụng đến. Vừa rồi tôi chỉ tạo một trò chơi cho vui thôi.

Tiểu Linh trêu chọc:

– Tiểu Tà! Huynh đừng phô trương. Nếu gặp cao thủ huynh cũng giống như gã thư sinh giả lúc nãy mà thôi.

Tiểu Tà nói:

– Linh muội cũng biết đùa cợt sao?

Cô gái áo trắng hỏi:

– Hai người nói gì vậy? Muội không hiểu.

Tiểu Tà nói:

– Cô nương cứ hỏi Tiểu Linh thì rõ.

Tiểu Linh thấy đùa cợt với Tiểu Tà chỉ bị thiệt thòi, nên không nói nữa.

Cô gái áo trắng nói:

– Muội tên A Hương! Muội thấy vị tiểu huynh này rất vui tính.

Cô ta vừa nói vừa nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà được khen rất khoái chí, nhưng không dám khoe khoang trước mặt Tiểu Linh.

Tiểu Linh nói:

– A Hương! Muội trở về nhà đi! Chúng tôi phải vào thành Tràng An rồi.

A Hương nói:

– Như vậy muội phải trở về nhà. Hẹn tái ngộ.

Tiểu Linh nói:

– A Hương! Tôi tên Hàn Linh, nhưng Tiểu Tà muốn kêu tôi là Tiểu Linh.

A Hương nói:

– Như vậy càng tốt. Hãy nhận là Tiểu Linh đi.

Hàn Linh nói:

– Cũng được! Tôi là Tiểu Linh.

A Hương nói:

– Xin cảm ơn hai vị ân nhân. A Hương xin hẹn tái ngộ.

Thành Tràng An lúc nào người cũng đông đặc, du khách du ngoạn dập dề.

Bởi vậy muốn tìm một khác điểm trú ngụ không phải dễ.

Đi cả một buổi, Tiểu Tà chỉ thuê được một căn phòng.

Tiểu Linh không vừa ý, nói với Tiểu Tà:

– Muội là con gái, không thể ở chung với huynh một phòng được.

Tiểu Tà nói:

– Chịu khó một chút. Chúng ta chỉ đủ tiền mướn một căn phòng mà thôi. Còn phải dành tiền để ăn uống chứ? Và lại có tiền cũng không dễ tìm được một phòng nữa.

Tiểu Linh nói:

– Muội không muốn! Nếu chỉ có một phòng thì huynh không được ngủ trên giường, phải ngủ trên ghế.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Được! Được! Ngủ trên ghế hay ngủ dưới đất cũng không sao. Huynh đã có cách kiếm tiền để ăn xài rồi.

Tiểu Linh cười, nói:

– Nếu vậy thì được.

Hai người trước khi vào phòng nghỉ ngơi dắt nhau đi tìm một tửu quán để ăn uống cho no.

Tửu quán này có hai tầng lầu, cầu thang ở chính giữa. Tiểu Tà và Tiểu Linh ngồi vào một bàn ăn tại cửa sổ bên phải, nhưng bên trái có một chàng thiếu niên khoảng mười bảy tuổi, mình mặc áo da cạp, thân hình vạm vỡ, đang ngồi ăn một đĩa bánh bao.

Lúc này có bốn hán tử, mặc áo đen, gấp rút chạy lên lầu, mặt mày rất ngao nghệ.

Một hán tử, lưng mang đại đao đã chạy tới trước bàn người thiếu niên mặc áo da cạp, hét to:

– Tránh ra!

Thiếu niên mặc áo da cạp đang ăn vội đứng dậy, đi qua ngồi ở một bàn khác.

Nhưng bọn Hắc y hán tử vẫn không vừa ...

– Bàn này cũng không ngồi được.

Thiếu niên mặc áo da cạp tiếp tục chạy từ bàn này đến bàn khác, nhưng bọn Hắc y hán tử vẫn tiếp tục theo đuổi, không cho ngồi.

Tiểu Tà thấy vậy hướng về thiếu niên mặc áo da cạp:

– Chúng tôi ở đây còn chỗ trống, tiểu huynh đệ cứ qua đây ngồi được không?

Người thiếu niên mặc áo da cạp nhìn Tiểu Tà một lúc, rồi mới đến trước bàn, ngồi xuống.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Người này thần sắc có vẻ buồn bã, chỉ biết ăn bánh bao. Chắc hẳn là một người phiêu bạt giang hồ, hoàn cảnh cũng khổ sở, chứa đựng nhiều ưu tư.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà chia đồ ăn, rót cho thiếu niên mặc áo da cạp, nói:

– Đây! ở đây có đồ ăn và rượu.

Thiếu niên mặc áo da cạp nhìn Tiểu Tà một lúc rồi bung bình rượu nốc cạn.

Tiểu Tà khen:

– Hay lắm!

Liền tiếp tục kêu hai bình rượu nữa, mỗi người một bình cười nói:

– Tương phùng tri kỷ thiên bôi tửu! Hôm nay tôi giới thiệu với huynh, người này là Tiểu Linh, bạn tốt của tôi, còn tôi là Dương Tiểu Tà.

Thiếu niên mặc áo da cạp nhìn Tiểu Linh không nói.

Tiểu Linh tươi cười nói:

– Xin chào tiểu huynh.

Người thiếu niên không đáp lễ, cũng không nhìn Tiểu Tà, cứ lo uống rượu.

Tiểu Tà cảm giác người thiếu niên này không khách sáo, thật thà, chân chất, nên tỏ ý thân mật nói:

– Tiểu huynh đệ. Hôm nay là ngày mừng bái, vậy tên của huynh là Tiểu Thất được không?

– Tiểu Thất! Đúng! Tiểu Thất mà! Tôi lấy cái tên này kết bạn với Dương huynh.

Nói xong bung bình rượu lên uống rất ngon.

Tiểu Tà thấy vậy gọi thêm bốn bình rượu nữa. Hai người càng uống càng tỏ ra hứng thú vô cùng.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà và Tiểu Thất tuy tuổi tác ngang nhau, nhưng một người thì cổ quái, khôi hài ... một người thì thật thà, trầm lặng, chậm chạp ... nếu họ trở thành đôi bạn thì quả là hai thái cực.

Lúc này Tiểu Thất sáng mắt lên, ngồi đối ẩm với Tiểu Tà, hết bình này gọi bình khác.

Tiểu Linh sợ hãi:

– Dương huynh! Đừng uống như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh đừng quá lo lắng! Hôm nay có Tiểu Thất cùng huynh uống rượu thì tuyệt vời. Tiểu muội cũng uống một chút cho vui.

Nói xong đưa rượu ép Tiểu Linh uống.

Tiểu Linh vì nể hai người bạn, uống chỉ mới một ly mà đầu óc choáng váng, mắt hoa lên.

Tiểu Linh nói:

– Dương huynh! Muội không ngồi lâu được nữa, phải về phòng nghỉ rồi.

Nói xong, Tiểu Linh cáo lui, trở về phòng.

Tiểu Tà than:

– Rất là dở.

Hắn quay lại nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Bây giờ không còn ai cản trở, chúng ta phải uống một bữa cho thật say. Mau cạn ly.

Tiểu Thất cũng không nói chuyện, hai người cứ thi nhau uống.

Bây giờ tại bàn rượu lại có bốn tên Hắc y hán tử ngồi vào. Trong đó có một người nhìn thấy Tiểu Tà vội chạy đi báo cho một Hắc Y đại hán.

Người Hắc y đại hán lập tức đến gần Tiểu Tà hỏi lớn:

– Tiểu tử! Người có phải Dương Tiểu Tà không?

Tiểu Tà lúc này đã say, nên không có thái độ dè dặt, đáp:

– Ngươi là ai? Ta đang uống rượu không có thì giờ nói chuyện. Hãy đi chỗ khác.

Hắc y đại hán hỏi:

– Quý Cốc Ma Vương Thần Huyết Gấu có phải ngươi giết chết không?

Tiểu Tà cười lớn:

– Không sai! Hắn chết dưới tay ta.

Đại hán lập tức vung tay đánh một chiêu. Còn mấy tên Hắc y hán tử kia cũng chạy đến bao vây Tiểu Tà và Tiểu Thất vào giữa.

Hắc y đại hán nói:

– Ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn theo chúng ta về Thần Võ Môn để tránh khỏi cảnh bị lột da, xé mặt.

Tiểu Tà hỏi:

– Cái gì Thần Võ Môn? Đừng có quấy rầy, đại gia ta đang uống rượu. Hãy rút đi nơi khác mau.

Tiểu Tà vung tay đánh vào mặt Hắc y đại hán.

Còn lại bảy Hắc y hán tử thấy vậy cũng hét lên một tiếng bảy cây trường đao chém vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười hai tiếng, rút hai cây phi đao phóng vào hai Hắc y hán tử.

Lúc này Tiểu Thất bỗng nhiên đứng dậy, rút ra một cây Kim đao màu trắng đâm về mé sau ba tên Hắc y hán tử.

Tiểu Thất xuất thủ nhanh như chớp, chỉ thấy một vùng sáng lóe lên, một Hắc y hán tử đã bỏ mạng, hai Hắc y hán tử kinh hãi bỏ chạy xuống thang lầu.

Tiểu Tà hét lên một tiếng:

– Đứng lại!

Lập tức chạy theo bắt hai tên Hắc y hán tử, nói:

– Các ngươi phải đem xác đồng bọn đi, về báo cho cấp trên của các ngươi biết.

Ba tên Hắc y hán tử không dám thờ ơ, mang thi thể của đồng bọn chạy ra ngoài, đầu óc nom nớp sợ hãi về việc Tiểu Tà đã giết chết Thần Huyết

Gấu thì giết chúng có khó gì.

Chúng chỉ vì muốn lập công nên trở thành con vật hy sinh vô ích.

Bấy giờ Tiểu Tà mới thấy rõ cây Kim đao Tiểu Thất đang cầm trong tay. Đó là một cây kiếm dài độ một thước rưỡi màu trắng giống như ngà voi mài thành, nhưng rất nặng, có thể chặt đứt sắt thép.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Kim đao này chính là Hàn ngọc kim rôi. Hàn Ngọc kim quý báu vô cùng, chặt sắt như chặt đất.

Kim đao này người luyện võ hằng mơ ước mà không có, tại sao lọt vào tay Tiểu Thất. Như vậy Tiểu Thất có một lai lịch gì đây. Nhưng lúc này không phải là lúc tìm hiểu báu vật đó.

Tiểu Tà nghĩ rằng nơi đây không phải là chỗ an toàn, nên nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Chúng ta mau lánh mặt đi nơi khác.

Nói xong trả tiền rượu thịt, rời khỏi tửu lầu.

Trên đường đi, Tiểu Tà mua cho Tiểu Thất mấy bộ quần áo, và hai chục cái bao vải đem về khách điếm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Biến cố bất ngờ

Sáng hôm sau, Tiểu Linh thức dậy trước, thấy trong phòng có thêm Tiểu Thất.

Tiểu Thất thì ngủ dưới đất, còn Tiểu Tà thì ngủ trên ghế.

Chốc lát, Tiểu Tà cũng thức dậy, gọi Tiểu Thất:

– Tiểu Thất mau dậy đi! Hôm nay chúng ta có việc cần làm.

Tiểu Thất ngồi dậy nhìn Tiểu Tà một lúc, vẻ mặt ngờ nghệch chưa biết Tiểu Tà có ý định gì.

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh mua xách mang gì nhiều vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Đó là những cái túi đựng bạc.

Tiểu Linh cười lớn:

– Bạc đâu mà đựng nhiều vậy?

Tiểu Tà nói:

– Hôm nay chúng ta đi lấy bạc đem về. Thành Trảng An này hí trường không phải ít, khách cò bạc rất nhiều. Chúng ta phải tìm đến một sòng cò bạc kiếm tiền ăn xài.

Tiểu Linh đã biết rõ bản lĩnh của Tiểu Tà về môn cò bạc, còn Tiểu Thất thì chưa biết nên vẻ mặt ngờ ngác, không hiểu gì cả.

Tiểu Tà nói:

– Đi kiếm tiền thì dễ rồi, nhưng chúng ta không có vốn. Tiểu Linh! Trong người Linh muội có được bao nhiêu tiền?

Tiểu Linh nói:

– Tiền bạc thì không có bao nhiêu, nhưng muội có mấy viên ngọc bội loại gia bảo.

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Chỉ cần một trăm lượng thì đủ làm vốn rồi. Tiểu muội đem ngọc bội thế cho chủ khách điểm lấy tiền đi cò bạc, chắc chắn chúng ta sẽ kiếm được tiền gấp bội, sau đó chuộc lại ngọc bội không khó gì.

Tiểu Linh tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng phải đem ngọc bội đi thế cho chủ khách điểm, lấy được ba trăm lượng bạc.

Tiểu Tà vui mừng:

– Bây giờ chia cho mỗi người bảy cái túi, đeo lên vai, tìm đến Hí trường lấy tiền bạc đem về.

Tiểu Linh lo lắng:

– Tiểu Tà! Nếu chúng ta thua hết tiền thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Không có chuyện thua hết tiền. Ta là “Thông Thực Tiểu Bá Vương” chưa hề cò bạc thua. Công phu này ta là đệ nhất cao thủ giang hồ. Hãy mau đeo túi vải lên! Nhớ rằng thành Tràng An này là nơi chúng ta phát tài!

Tiểu Tà mang trên lưng bảy túi vải, chia cho Tiểu Linh bảy cái, còn Tiểu Thất sáu cái.

Trên đường đi, ba người gặp rải rác có rất nhiều đệ tử Cái bang, tưởng rằng ba người này đều là Trưởng lão trong Cái bang, nên cung kính cúi đầu thi lễ.

Tiểu Linh nói với Tiểu Tà:

– Chúng ta đeo rất nhiều túi nên đệ tử Cái bang lầm tưởng chúng ta là Trưởng lão trong Cái bang. Nếu họ phát hiện được chúng ta thì thật là buồn cười.

Tiểu Tà đắc ý vung tay hướng về đám ăn mày:

– Quý hữu! Hãy chuẩn bị chia tiền mỗi người một phần. Tối nay có cuộc phát chẩn rất lớn, hãy mau tin cho toàn thể đệ tử Cái bang trong thành Tràng An này biết để đến dự. Ít ra mỗi người cũng được vài chục lượng.

Tiểu Linh vội nắm áo Tiểu Tà kéo lại:

– Tiểu Tà! Số đệ tử Cái bang trong thành Tràng An không phải ít, đừng có nói đùa.

Tiểu Tà hỏi:

– Độ bao nhiêu người?

Tiểu Linh nói:

– Hơn một ngàn người.

Tiểu Tà cười nói:

– Tưởng hàng vạn người chứ hàng ngàn người có gì mà sợ.

Trong lúc đang tranh cãi thì có một lão ăn mày chín túi, tay cầm gậy đánh chó bước tới cúi đầu chào Tiểu Linh:

– Tiểu Công chúa giá lâm đến thành Tràng An, bọn đệ tử chúng tôi không biết để đón tiếp, thật là thất lễ. Xin công chúa thứ tội.

Tiểu Linh nhìn ông lão ăn mày:

– Đã lâu, tiểu nữ không diện kiến trưởng lão, xin trưởng lão chuyển lời của tiểu nữ cầu chúc đệ tử Cái bang mạnh khỏe.

Lão ăn mày nói:

– Đa tạ công chúa!

Tiểu Linh quay lại nói với Tiểu Tà:

– Trưởng lão đây là Phan Tân, Thọ chủ của Cái bang tại thành Tràng An này.

Tiểu Tà reo vui:

– Xin chào trưởng lão! Tối mai công chúa có tổ chức cuộc phát chẩn, xin trưởng lão tin cho đệ tử Cái bang đến để chia phần. Riêng phần của trưởng lão cũng không dưới một trăm lượng bạc.

Phan Tân Thọ chủ đưa mắt nhìn Tiểu Linh tỏ vẻ kính phục:

– Đệ tử xin tuân lệnh công chúa. Miễn công chúa ra lệnh, đệ tử Cái bang không dám trái lời.

Tiểu Linh rất e ngại, nhìn Tiểu Tà:

– Dương huynh! Đây không phải chuyện đùa, huynh nên thận trọng. Phụ thân muội ...

Tiểu Tà thần nhiên:

– Tiểu Linh đừng lo! Chuyện này huynh làm được mà!

Bấy giờ Tiểu Tà thoáng thấy đầu đường ngõ hẻm đâu đâu cũng có ăn mày đang lấp ló theo dõi cuộc nói chuyện, vẻ mặt rất tươi vui.

Tiểu Tà thấy vậy càng hứng chí, vung tay nói oang oang:

– Đệ tử Cái bang sắp phát tài rồi. Ha ... ha ... ha ...

Vừa nói, Tiểu Tà vừa dắt tay Tiểu Linh và Tiểu Thất chạy mất hút trong đám người đang ngược xuôi trên đường phố.

Cả ba người phút chốc đã vào một hí viện, nơi đây là sòng bạc nổi tiếng tại thành Trường An, dưới sự bảo trợ của Phi Long Bảo.

Quả nhiên, Tiểu Tà là đệ nhất cao thủ về môn lắc xí ngẫu, gã vừa vào hí viện không bao lâu đã ăn được một số bạc rất lớn.

Không ai có thể tính được số bạc này là bao nhiêu, nhưng mấy cái túi đeo trên người Tiểu Tà, Tiểu Linh và Tiểu Thất đều đầy nhóc, nặng trĩu.

Ra khỏi cửa Hí viện, Tiểu Tà quay lại nói với tên gác cổng:

– Quý huynh đệ! Ta nhắn lời nói lại với Vĩ Diệt Huyền, Bảo chủ Phi Long Bảo rằng số tiền này ta mượn tạm, sau này sẽ trả lại ...

Nói xong dắt tay Tiểu Linh và Tiểu Thất chạy đi.

Tiểu Thất chạy được một lúc, vai đeo nhiều túi tiền quá nặng, mồ hôi toát ra như tắm, nói với Tiểu Tà:

– Dương huynh! Đệ mang tiền quá nặng rồi. Hãy tìm một nơi nghỉ mệt đã.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta ai cũng mang nặng. Huynh chịu khó một chút, lúc về khách sạn sẽ nghỉ ngơi.

Tiểu Linh nói:

– Không! Muội không đủ sức đi xa nữa, hãy vào chỗ hoa viên kia nghỉ tạm được không?

Tiểu Thất lúc này cũng không khỏe gì, nên bảo Tiểu Tà:

– Chúng ta nên nghỉ mệt một chút.

Tiểu Tà gật đầu:

– Có tiền cũng không sung sướng gì. Được, chúng ta vào hoa viên nhưng phải cẩn thận đề phòng.

Ba người vào đến hoa viên, Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh ở đây coi chừng Tiểu Linh, tôi đi một lúc trở lại.

Tiểu Linh hỏi:

– Huynh định đi đâu vậy?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải thực hiện lời hứa với đệ tử Cái bang, đêm nay chúng ta tổ chức đại hội phát chẩn.

Tiểu Linh vui vẻ:

– Tổ chức đại hội thế nào?

Tiểu Tà nói:

– Đây là cơ hội để Công chúa Cái bang phô diễn thiện tâm của mình. Tối nay Tiểu Linh sẽ đứng ra làm chủ đại hội.

Tiểu Tà bản tánh thích vui nhộn, gặp cơ hội này rất phấn khởi.

Sau khi ra khỏi hoa viên, Tiểu Tà lập tức đi thuê người lập nên một cái đài cao, dán giấy khắp nơi trong thành Tràng An, thuê một ban trống kèn, đợi lúc trời tối sẽ mở đại hội phát chẩn.

Làm xong mọi việc, Tiểu Tà trở lại trao cho Tiểu Thất và Tiểu Linh một con gà quay:

– Tiểu Thất! Hãy ăn đi! Đêm nay chúng ta hơi mệt nhọc để bảo vệ Công chúa Cái bang ra mắt đệ tử.

Tiểu Linh liếc nhìn Tiểu Tà:

– Dương huynh! Huynh định tổ chức um sùm lên sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Uy danh của Công chúa Cái bang trước mặt đệ tử đâu phải nhỏ. Tiểu Linh, muội cũng ăn một chút để chủ trì cuộc vui đêm nay.

Tiếp đó, Tiểu Tà kể lại công việc đã thuê người lo lắng tổ chức đại hội.

Trời vừa tối, khán đài đã dựng xong ở một khoảng đất rộng. Đội kèn trống đã đánh lên inh ỏi, dân chúng trong thành Tràng An tập nập đến xem, ai cũng tưởng Tiểu Tà là một đại phú gia làm việc thiện.

Tiếng tăm của Tiểu Tà truyền từ miệng người này đến người khác, thật là rộn rịp.

Tràng An là một cố đô quan trọng, ngoài đường đèn sáng như ban ngày.

Tiểu Tà dẫn Tiểu Linh và Tiểu Thất đến khán đài, mỗi người trên vai đeo nặng những túi bạc rất lớn.

Bấy giờ ăn mỳ lớn nhỏ trong thành Tràng An đều tề tựu đủ mặt. Không khí tung bừng nhộn nhịp. Tất cả đều được nhìn mặt vị Công chúa Cái bang và được hưởng một phần tiền phát chẩn.

Giữa lúc đó, từ xa có một bóng người lưng đeo chín túi vải nhảy phóc lên khán đài, quay thân hướng về Tiểu Linh.

– Bẩm Tiểu Công chúa! Phân bang trưởng Cái bang Trường An là Phan Tân đã đến lãnh lệnh chỉ giáo.

Đây là một lão ăn mỳ, thân pháp rất kỳ ảo. Lão ta chỉ lắc mình một cái đã bay vọt lên đài cao, chứng tỏ võ công của lão rất phi thường. Tuy là lão ăn mỳ, nhưng thái độ rất uy nghi.

Tiểu Linh cười nói:

– Phan Thợ Chủ đừng đa lễ. Dương Tiểu Tà muốn ông đến đây để nhờ ông một việc.

Phan Tân cúi đầu:

– Xin công chúa ra lệnh.

Tiểu Linh nói:

– Phan Thợ Chủ Cái Bang! Tôi nghĩ rằng trong thành Tràng An lâu nay chưa ai làm việc nghĩa. Đêm nay tôi muốn cho đệ tử Cái bang được hưởng tiền cứu tế.

Ông nghĩ có được không?

Phan Tân nhận thấy Công chúa Cái bang đã làm được việc tốt, đệ tử Cái bang ai nấy đều vui vẻ, nên nói:

– Tất cả đệ tử Cái bang trong thành Tràng An đều mang ơn Tiểu Công chúa.

Tiểu Linh chỉ vào Tiểu Tà:

– Đây là ý tốt của Dương Tiểu Tà, bạn của tôi.

Phan Tân quay lại Tiểu Tà:

– Công tử làm công việc này rất tốt. Đại hội cứu tế vô cùng to lớn như vậy, Cái bang chúng tôi tận lực ủng hộ. Xin hỏi công tử có cần gì lão phu giúp đỡ không?

Tiểu Tà nói:

– Phan Thọ Chủ chờ một lát thì đến lúc phát chẩn cho người nghèo. Tôi nhờ trưởng lão báo tin cho đệ tử Cái bang đến đủ mặt, đồng thời phải để ý đến việc động tĩnh xung quanh, phòng bọn xấu thừa cơ hội phá phách.

Phan Tân hiểu ngay công việc này cần phải làm, nên gật đầu:

– Không có vấn đề lo lắng. Tất cả đệ tử Cái bang chịu trách nhiệm.

Nói xong cáo từ Tiểu Linh.

Lúc này thành Trảng An nô nức, dân chúng đến đông nghẹt, ai nấy rất nhộn nhịp. Xung quanh đài đủ các hạng người. Tam giáo, cửu lưu đều đến dự.

Tiểu Tà vô cùng phấn khởi, nhảy lên đài đánh trống.

Tiếng trống rền trời đất, ai nghe cũng có cảm giác rộn ràng.

Bỗng Tiểu Tà ngưng tiếng trống, hướng về dưới đài, nói lớn:

– Chúc quý vị mạnh khỏe! Đại hội cứu tế bắt đầu. Mọi người đến đây ai cũng được hưởng.

Dứt lời, Tiểu Tà dắt Tiểu Linh ra đứng ở giữa đài, hốt từng nắm bạc vãi xuống phía đám đông.

Mọi người chen nhau lượm bạc.

Chưa bao giờ có được cơ hội lượm bạc này, mà bạc thật không phải giả.

Tiếng ồn ào nổi lên trong đám người xô lấn nhau.

Tiểu Tà lớn tiếng:

– Đừng kêu la! Đàn ông đứng một bên, đàn bà đứng một bên để đàn bà khỏi thiệt thòi.

Trong lúc đó, Tiểu Linh phân phát tiền bạc cho đệ tử Cái bang đầy đủ.

Mọi người ai cũng vui vẻ, đem tiền về nhà.

Đêm đã khuya, đại hội đã mãn, Tiểu Tà, Tiểu Linh và Tiểu Thất cùng trở về khách điểm.

Tiểu Tà đã để lại cho thành Trảng An một kỷ niệm khó quên, ai cũng nhớ đến cái tên Dương Tiểu Tà.

Sau khi trở về khách điểm, Tiểu Tà, Tiểu Linh và Tiểu Thất ai nấy đều mệt mỏi, ngủ say.

Lúc trời sáng, Tiểu Tà và Tiểu Thất thức dậy không thấy Tiểu Linh đâu.

Tiểu Tà thất kinh, hỏi Tiểu Thất:

– Cô ta đi đâu người có biết không?

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn Tiểu Tà:

– Đệ cũng không biết.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Ngày hôm qua có nghe chuyện gì khác lạ không?

Tiểu Thất vẫn lắc đầu.

Tiểu Tà chạy lại giường ngủ của Tiểu Linh thì thấy đồ đạc của Tiểu Linh vẫn còn đó, hơi ẩm trên giường cô ta vẫn chưa phai.

Tiểu Tà vội nói:

– Chúng ta phải đi tìm. Nhất định có biến cố xảy ra.

Lập tức Tiểu Tà chạy ra ngoài.

Đại lộ tuy mới sáng, nhưng người đã đông nghịt. Tiểu Tà vội đi tìm Phan Tân, để hỏi thăm tin tức.

Tiểu Tà đã nổi danh trong thành Tràng An nên được đệ tử Cái bang chỉ dẫn đi tìm Phan Tân không khó khăn gì.

Gặp mặt Phan Tân, Tiểu Tà hỏi ngay:

– Trưởng lão! Ông có gặp Tiểu Linh đâu không?

Lão ăn mày không hiểu tại sao Hàn Linh lại gọi là Tiểu Linh, ngờ ngác hỏi:

– Tiểu Linh là ai?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh tức là Công chúa Hàn Linh của Cái bang.

Phan Tân đã biết là có việc quan trọng, liền hỏi:

– Tiểu công chúa làm sao rồi?

Tiểu Tà nói:

– Sáng sớm hôm nay chúng tôi thức dậy thì không thấy cô ta, tưởng rằng cô ta đến đây tìm ông. Nhưng đến đây cũng không thấy.

Phan Tân nói:

– Tiểu công chúa không đến đây! Công tử chờ một lát, tôi phải thuộc hạ đi dò tin tức.

Phan Tân biết rằng nếu Công chúa bị mất tích tại địa phận này thì lão rất đắc tội với Bang chủ, và không còn mặt mũi nào gặp lại anh em trong bang phái.

Tiểu Tà nói:

– Nghe nói Cái bang tai mất khắp thiên hạ, nhất định sẽ tìm được.

Phan Tân gật đầu:

– Đúng vậy! Nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Không lâu, một tên ăn mày nhỏ đã chạy đến, chấp tay:

– Bẩm thọ chủ! Khắp nơi không tìm được tung tích của tiểu Công chúa, nghi chắc Công chúa đã hóa trang mà đi. Nhưng có một việc khả nghi.

Phan Tân vội hỏi:

– Việc gì nói mau.

Tên ăn mày nhỏ nói:

– Buổi sáng có một chiếc xe ngựa gần khu Năm Căn ở phía Đông xuất hành.

Theo báo cáo của người đồng bang thì xe ngựa đó thuộc về đệ tử của phái Hoa Sơn. Còn các chuyện khác thì không đáng để ý.

Tiểu Tà nghe nói hét lên:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi dám bắt người! Ta phải cạo đầu ngươi mới được. Cho ngươi suốt đời phải làm hòa thượng.

– Đi!

Tiểu Tà kéo Tiểu Thất hướng về ngoại thành chạy theo đại lộ.

Ra khỏi cửa thành, Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Huynh từng sống và lớn lên trong hang núi, chắc chắn phân biệt được bản năng các động vật. Bây giờ Tiểu Linh bị mất tích, huynh phải tận lực cùng tôi đi tìm.

Tiểu Thất gật đầu.

Hai người chạy một lúc theo đại lộ độ mười mấy dặm, Tiểu Thất phát hiện có dấu xe ngựa nửa đường dừng lại, nên chạy xung quanh tìm dấu vết.

Không lâu, Tiểu Thất đã gọi Tiểu Tà:

– Lại đây! Lại đây!

Tiểu Tà lập tức đi theo Tiểu Thất. Hai người hướng về tiểu lộ phóng tới.

Tiểu Thất nói:

– Có dấu chân người đi về lối này.

Quả nhiên, hai người vừa chạy được một quãng độ năm dặm đường thì đã tìm được nhiều vết tích đáng lưu ý.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Cũng may! Chúng ta không bị lạc hướng.

Tiểu Thất nhìn Tiểu Tà cười:

– Trước mặt có con sông nhỏ. Đó là nơi chúng ta dễ tìm dấu tích nhất.

Vừa nói, Tiểu Thất đã tung mình chạy đến mé sông quan sát, rồi la lên:

– Đúng rồi.

Tiểu Thất vượt qua sông. Tiểu Tà cũng chạy theo.

Quả nhiên, bên kia sông, nơi mé rừng có một ngôi nhà lá.

Tiểu Tà nói nhỏ:

– Tiểu Thất! Đừng vội! Chúng ta phải nhìn xem Tiểu Linh có ở trong ngôi nhà này hay không.

Tiểu Thất bước chậm lại. Hai người bò đến núp phía sau ngôi nhà.

Quả nhiên ngôi nhà rách bên trong có người.

Có tiếng một lão già nói:

– Thiếu gia! Con nhỏ này đã bị chúng ta bắt rồi. Còn Dương Tiểu Tà chúng ta có cần bắt nó về đây để trừng trị hay không?

Thanh Ký Sơn giọng nói có vẻ giận dữ:

– Tên tiểu tử đó rất mưu trí, linh hoạt, xảo quyệt. Chúng ta muốn bắt nó phải cẩn thận. Bây giờ ban ngày không nên hành động, phải đợi đến tối dùng thuốc mê loại mạnh, xông cho nó thật mê, mới tránh được nguy hiểm.

Ông lão hỏi:

– Thiếu gia nhất định phải bắt nó?

Thanh Ký Sơn nói:

– Ta muốn cho hắn biết Thanh Ký Sơn này lợi hại đến mức nào.

Tiểu Tà đứng bên ngoài nghe nói nổi giận sôi gan, nhưng may đã dẫn được.

Như vậy công phu tập luyện của Tiểu Tà đã có chút tiến bộ. Nếu trước kia, Tiểu Tà đã có phản ứng lập tức rồi.

Có tiếng lão già nói:

– Thiếu gia! Việc này người có hời ý kiến chương môn không? Tiểu tử đó sĩ nhục phái Hoa Sơn, chương môn nhất định không bỏ qua. Không chừng chương môn tức giận điều động nhân mã bắt tiểu tử trị tội, đâu cần chúng ta ra tay.

Thanh Ký Sơn nói:

– Tôi chưa báo thân phụ tôi biết. Tôi nghĩ đối phó với tiểu tử này chỉ nhờ vào Tổng quân cũng đủ rồi, đâu cần kinh động lão Vương gia, càng không nên điều động nhân mã.

Thanh Ký Sơn đang lên cha hấn làm chuyện xấu, mặc dù Chương môn phái Hoa Sơn là người chính phái, nhưng chỉ có một người con này. Rất tiếc, Thanh Ký Sơn từ nhỏ đến lớn vốn được nuông chiều không được dạy dỗ.

Tiểu Linh lúc này nằm dưới đất, thuốc mê đã tan, tỉnh lại thấy thân thể bị trói, tức giận kêu lớn:

– Thả ta ra! Chúng bay thả ta ra ...

Thanh Ký Sơn cười, nói:

– Thả cô nương ư? Đừng mong. Mọi bữa xem cô uy phong rất lớn, bây giờ uy phong để đâu rồi? Chờ ta bắt được tiểu tử đó đem về đây mới giải quyết thân phận của cô nương. Ha ... ha ...

Thấy Tiểu Linh đã hồi tỉnh, Thanh Ký Sơn đã biểu lộ thái độ dâm dục.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà sẽ đến đây giết ngươi.

Thanh Ký Sơn ngạo nghễ:

– Giết ta? Cô nương cứ kêu la xem người yêu của cô có thể đến đây cứu cô nương được không?

Hắn đưa tay muốn xé quần áo của Tiểu Linh.

Tiểu Linh hét lên:

– Tiểu quý! Vô nhân đạo!

Nàng không ngờ Thanh Ký Sơn là một tên dâm ác như vậy. Trong trường hợp này, Tiểu Linh chỉ còn biết tìm cách tự vẫn.

Bỗng bên ngoài có tiếng hét:

– Lui ra!

Một bóng người phóng vào.

Tiểu Tà đã đứng giữa nhà, tay cầm một cục đất ném vào đầu Thanh Ký Sơn, Chuyện bất ngờ, Thanh Ký Sơn đã bị hòn đất ném trúng đầu.

– Oái!

Hắn kêu lên một tiếng sững sốt, ngã ra phía sau.

Lúc này, Tiểu Thất cũng đã nhảy vào trong nhà, đứng sau lưng Tiểu Tà để bảo vệ.

Lão Tổng quân căn Tiểu Tà lại, hỏi:

– Ngươi là Dương Tiểu Tà sao?

Tiểu Tà hét:

– Các ngươi làm toàn chuyện đồi bại, nếu bạn ta có bề nào ta lột da các ngươi ra. Mau nạp mạng đây.

Tổng quân lập tức phát ra một chương, hào quang ép tới sáng chói, Chiêu thức vừa rồi chính là “Vô Tướng thân chương” tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn, công lực vô cùng uy dũng, làm rung rinh cả ngôi nhà.

Tiểu Tà không tránh né, dùng “Đại Bi chương” phát ra.

Chương phong ào ào, gió lộng ù ù ...

Hai luồng kinh lực chạm nhau:

– Bùng!

Tiểu Tà tuy công lực chưa đủ, nhưng “Đại Bi chương” uy lực thần kỳ. Còn Tổng quân Hoa Sơn cũng là một đại cao thủ trong môn phái.

Như vậy Tiểu Tà không thể phong kín thế chưởng của Tổng quản, bị một phản chưởng khí tạt vào ngực.

Ngược lại lão Tổng quản cũng bị chưởng phong của Tiểu Tà ép lui về sau mấy bước.

Lão Tổng quản không ngờ mới trao đổi một chiêu đã bị kém thế, kinh hãi vô cùng. Nhưng lão lập tức vận công hét lên, hai chưởng một trên một dưới đáp lại một chiêu “Đẫn Quỷ Tiếp Thần” hướng về Tiểu Tà.

Tiểu Tà một chưởng ép lui Tổng quản, nhưng lại bị chưởng phong của đối phương ép vào ngực, trong lòng cũng kinh sợ, biết võ công của đối phương không phải tầm thường. Tuy nhiên, Tiểu Tà đang ở vào hoàn cảnh phải tất thắng để cứu người, nên nhất định không nản chí.

Tiểu Tà bay thân về bên trái, dùng một chiêu thí mạng “Phật môn thiên lý”.

chặt lên đầu Tổng quản.

Hai người tiếp thêm một chiêu, đều cùng lùi lại năm bước.

Lão Tổng quản noi gò má bên phải đã bị Tiểu Tà đánh trúng đỏ au. Rất tiếc, Tiểu Tà công lực chưa đủ, nên không làm nát đầu đối phương.

Lão Tổng quản vận thêm công lực, hét một tiếng, định thí mạng.

Bỗng nhiên Thanh Ký Sơn đứng bên cạnh thét lớn:

– Dừng tay!

Tổng quản lập tức lùi lại, ngơ ngác.

Té ra, Thanh Ký Sơn muốn dùng Tiểu Linh làm con tin để khống chế Tiểu Tà. Hắn đưa mũi kiếm ngay cổ Tiểu Linh, nói:

– Dương Tiểu Tà! Nếu ngươi tiếp tục giao đầu ta sẽ giết chết cô gái này.

Tiểu Tà cười nói:

– Được rồi! Ta không giao đầu nữa. Ngươi muốn làm gì đây?

Đôi tay Tiểu Tà xòe ra, như không còn chống đối.

Sự thật không phải Tiểu Tà không muốn giao đầu, nhưng muốn bảo vệ sinh mạng của Tiểu Linh.

Thanh Ký Sơn cười tự đắc:

– Nếu ngươi xuôi tay chịu trói ta sẽ thả cô ta ra.

Tiểu Tà nói:

– Cũng được! Nhưng ta làm sao tin được ngươi đây? Ngươi chính là một người không biết đạo lý, nếu ai tin người thì người đó quả là ngu xuẩn.

Thanh Ký Sơn bị Tiểu Tà mắng, nhưng vẫn không tức giận, cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Bây giờ ngươi phải tin ta, tại vì ngươi không còn cách nào khác. Ha ... ha ...

Tiểu Tà nói:

– Ta chịu thua thì được. Nhưng ngươi muốn trao đổi với ta cách nào đây? Ta cũng nói cho ngươi biết, muốn bắt người phải hiểu rõ lai lịch. Cô gái này không phải là kẻ vô danh tiểu tốt. Nếu ngươi phạm đến cô ta thì Hoa Sơn phái nhất định chết hết.

Tiểu Tà muốn đem thân phận của Tiểu Linh hù nhát Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn nhìn Tiểu Linh một lúc như không tin lời nói của Dương Tiểu Tà.

– Dương Tiểu Tà! Đừng hù nhát ta. Cô ta là ai, chẳng qua là tình nhân của ngươi mà thôi.

Tiểu Tà nói:

– Tình nhân? Ta thì không khách sáo gì! Các người phái Hoa Sơn tốt nhất hãy thả cô ta ra. Ta báo cho các ngươi biết cũng không sao. Cô ta là tiểu Công chúa Cái bang. Nếu các ngươi động đến cô ta thì chỉ cần đệ tử Cái bang mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng đủ cho phái Hoa Sơn chết ngập rồi.

Thanh Ký Sơn biết rằng phái Hoa Sơn dù mạnh cỡ nào cũng không dám cộc giằng Cái Bang, nhưng hắn không tin, đáp:

– Ta không tin! Ngươi nói káo!

Tiểu Tà cười lớn:

– Nói káo? Đêm vừa qua ta có mở đại hội cứu tế, nên đã mệt sức, không cần tranh cãi với ngươi. Ngươi chỉ cần xem trên cổ cô ta cũng biết là ai rồi.

Thanh Ký Sơn liếc nhìn Tiểu Linh thấy có cột lục lạc màu đỏ nơi cổ, biết ngay là công chúa Cái bang.

Hắn có vẻ khiếp vía, nhưng hắn lại tiếc rẻ, nếu thả Tiểu Linh thì khó thoát khỏi nơi đây.

Thanh Ký Sơn cười nói:

– Dù cho cô ta có là tiểu công chúa Cái bang thì cũng phải trao đổi. Chỉ cần ngươi buông tay chịu trói, ta sẽ thả cô ta ra.

Tiểu Tà biết rằng dù cho chừng môn Hoa Sơn đến đây cũng không dám động đến Tiểu Linh, nhưng lại sợ Thanh Ký Sơn túng thế làm ầu, nên nói:

– Ngươi thả cô ta ra, ta sẽ để cho các ngươi trói dẫn đi.

Tiểu Linh nghe Tiểu Tà nói như vậy rất cảm động, hoảng hốt la lên:

– Tiểu Tà! Mặc kệ muội! Huỳnh mau rời khỏi nơi đây, đừng lo cho muội.

Tiểu Tà nói:

– Cái gì? Cô tưởng cô tài giỏi hơn ta sao? Lúc này còn kêu cứu, bây giờ lại liều mạng.

Tiểu Linh rơi nước mắt, lặng thinh.

Tiểu Tà đắc ý:

– Tiểu Linh! Muội cùng với Tiểu Thất rời khỏi nơi đây, trở về. Sau đó tìm người đến cứu huynh là thượng sách.

Tiểu Linh nói:

– Muội không muốn huynh bị rơi vào tay kẻ khác.

Thanh Ký Sơn sợ kéo dài câu chuyện sẽ sanh ra cơ biến, nên vội hỏi:

– Tiểu Tà! Ngươi có chịu đổi không?

Tiểu Tà nói:

– Hãy cho người đến đây trói ta. Nhưng phải chờ cô gái kia bước ra ngoài đã.

Thanh Ký Sơn nói:

– Không được! Hãy điểm huyết ngươi trước rồi ta mới cho cô ta ra ngoài.

Tổng quản, hãy điểm huyết hắn.

Tổng quản ứng tiếng, bước tới điểm vào huyết ma của Tiểu Tà.

Tiểu Tà giả bộ ngã xuống đất, miệng nói:

– Tiểu Thất! Hãy đưa Tiểu Linh trở lại khách điểm. Sau đó dẫn người đến đây cứu ta.

Tiểu Thất này giờ đứng yên, bây giờ có lệnh, hắn bước tới cầm cứng Kim đao thủ thế.

Thanh Ký Sơn cũng không muốn làm khó dễ Tiểu Linh, liền mở trói cho nàng.

Tổng quản cũng kéo Tiểu Tà tới trước mặt Thanh Ký Sơn.

Tiểu Linh buồn bã bước đến bên Tiểu Thất.

Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Linh đã theo Tiểu Thất ra khỏi nhà an toàn, liền nhìn Thanh Ký Sơn:

– Ngươi muốn làm gì ta đây?

Thanh Ký Sơn cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Ta phải xẻo thịt ngươi xát muối để rửa nhục. Làm cho ngươi muốn chết cũng không được. A Phúc đâu! Bắt hắn trói lại.

Lúc này Tiểu Tà mới biết còn có A Phúc núp trong xó nhà.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Những kẻ đáng chết thì cũng đã đến đây rồi. Ta đang nghi ngờ tại sao lại thiếu mặt ngươi ở đây.

A Phúc vốn đã kinh sợ Tiểu Tà, nhưng bây giờ Tiểu Tà đã bị khống chế, nên hùng hổ chạy đến, tay cầm sợi dây, trói Tiểu Tà.

Tiểu Tà bỗng nhiên xoay thân:

– Phạch ... Phạch!

A Phúc đã bị Tiểu Tà tát hai bạt tai, té xuống đất.

Tiểu Tà cười lớn:

– A Phúc! Đầu của ngươi chưa lành, đã bị hai tát tai đến gãy răng.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Thanh Ký Sơn thất kinh, thụt lùi mấy bước muốn chạy trốn.

A Phúc thấy vậy sợ hãi chạy vào xó nhà.

Lão Tổng quản cũng cả kinh, không hiểu tại sao Tiểu Tà bị điểm huyết mà vẫn không bị khống chế.

Thực ra Tiểu Tà đã được lão đầu dùng kim dò huyết và ngâm thuốc gần mười năm trời, không thể dùng thủ thuật thông thường khống chế gã được.

Chỉ cần một sơ hở của đối phương, Tiểu Tà đã giải cứu cho Tiểu Linh.

Lúc này Tiểu Linh đã được giải thoát, nhưng vẫn lo lắng cho Tiểu Tà, nên sai Tiểu Thất trở lại dò xét.

Tiểu Tà thấy Tiểu Thất trở lại, biết ngay Tiểu Linh sai khiến, liền gọi lớn:

– Tiểu Thất! Vào đây! Ta giao lão đầu này cho ngươi.

Tiểu Thất nghe tin vội chạy vào.

Một cuộc giao tranh xảy ra.

Tiểu Tà chỉ cần một trào đã bắt Thanh Ký Sơn ném vào góc nhà.

Thanh Ký Sơn như người say rượu, hai tay quờ quạng như con chó điên.

Tiểu Tà vỗ một chưởng vào ngực Thanh Ký Sơn té nhào xuống đất, máu miệng trào ra.

Tiểu Tà quay nhìn Tiểu Thất thấy không có gì nguy hiểm, liền từ từ bước tới gần Thanh Ký Sơn, hét:

– Ngươi dám cả gan làm chuyện ám toán ta. Thật to gan.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa đánh vào đầu Thanh Ký Sơn làm cho Thanh Ký Sơn sợ quá, chắp tay năn nỉ:

– Dương huynh! Tôi sai rồi! Mong huynh tha tội, cho tôi được sống để có cơ hội sửa mình.

Vừa nói vừa khóc hu ... hu ...

Tiểu Tà cười hi hi:

– Ngươi khóc cái gì? Ngươi không đáng sống. Ngươi không phải đàn bà, nhưng ta không giết ngươi, chỉ cho ngươi làm ... hòa thượng.

Thanh Ký Sơn thấy Tiểu Tà không có ý sát hại, mừng rỡ nói:

– Đa tạ Dương đại hiệp! Tại hạ nhất định cạo đầu đi tu để đền ơn đại hiệp.

Tiểu Tà nói:

– Ta không thể tin ngươi! Ta bữa nay phải cạo đầu ngươi để cho ngươi có cơ hội đi tu.

Nói xong rút ra một lưỡi phi đao, cắt trụi tóc Thanh Ký Sơn bóng loáng.

Tiểu Tà nói:

– Đầu ngươi trọc rồi, không muốn làm hòa thượng cũng không được.

Thanh Ký Sơn không bị giết, tuy bị cạo đầu cũng rất vui lòng, hỏi:

– Dương đại hiệp! Bây giờ có thể tha cho tôi được chưa?

Tiểu Tà hét:

– Cút đi!

Thanh Ký Sơn nghĩ thầm:

– Chỉ cần ta không bị giết thì thù này sẽ được báo ứng.

Bây giờ Tiểu Tà đã bỏ Thanh Ký Sơn bước ra ngoài, đi tìm Tiểu Linh, nhưng nàng đã trở lại, đứng núp bên ngoài quan sát tình hình.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Tiểu Linh! Muội chưa đi khỏi nơi đây sao?

Tiểu Linh nói:

– Muội đã đi được một đoạn đường, nhưng lo lắng không yên tâm, nên phải quay lại đây.

Tiểu Tà nói:

– Huỳnh đã cạo đầu tên tiểu quỷ đó rồi. Theo ý muội muốn xử lý hắn cách nào?

Tiểu Linh nói:

– Cứ tha cho chúng nó! Nhưng muội chắc chắn Cái bang sớm muộn gì cũng sẽ hỏi tội chúng.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh nói như vậy cũng tha luôn lão Tổng quản, không giao đầu nữa.

Lão Tổng quản thấy Thanh Ký Sơn bị cạo đầu rất căm hận, nhưng không dám nói nửa lời.

Thanh Ký Sơn thấy Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất đã đi khỏi, lộ mặt ra, nghiêng răng:

– Dương Tiểu Tà! Ta không giết ngươi thì không làm người.

Lão Tổng quản, Thanh Ký Sơn, A Phúc cũng lần lượt rời khỏi căn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Dâm tuyệt hồ ly

Trên đường đi, Tiểu Tà hỏi Tiểu Linh:

– Sáng sớm hôm nay muội đi đâu mà gặp chuyện này?

Tiểu Linh trầm giọng:

– Sáng sớm muội thức dậy, định đi mua chút ít điểm tâm, không ngờ vừa ra khỏi khách điểm thì gặp bọn này. Muội đâu có ý sanh sự với chúng nó.

Tiểu Tà nghĩ một lúc, nói:

– Bọn Thanh Ký Sơn trong lòng thù hận chúng ta, muốn trả thù, nên trước tiên bắt Linh muội, sau đó dùng thuốc mê trở lại bắt huynh, không ngờ bị huynh phát hiện, nên chúng mới cấp tốc dẫn muội đi.

Tiểu Linh nói:

– Cũng may Dương huynh phát hiện sớm đuổi theo kịp. Nếu không ...

Tiểu Tà nói:

– Huynh thấy Linh muội hình như có chút phúc khí, cứ bị chúng bắt hoài.

Phúc khí đó có thể chia lại cho huynh một chút được chứ?

Tiểu Linh nheo mắt:

– Dương huynh! Việc nguy hiểm như vậy, huynh vẫn còn đùa cợt muội.

Tiểu Tà nói:

– Lần sau, nếu huynh có đi cứu muội, đừng bảo huynh bỏ chạy nữa. Huynh làm sao không lo cho muội được.

Tiểu Linh thiết tha:

– Tại vì muội quan tâm đến sinh mạng của huynh, không muốn vì muội mà huynh lụy thân.

Tiểu Tà tươi sắc mặt:

– Muội chỉ biết quan tâm đến huynh, còn huynh không biết quan tâm đến muội sao? Huynh là Kim cương mạng, bọn ác quỷ này không giết huynh được đâu.

Trước kia, lão đầu của huynh đã từng nói phải bảo vệ người ngay. Mà muốn bảo vệ người ngay thì cũng phải chịu nhiều nguy hiểm chứ.

Tiểu Linh vui vẻ:

– Như vậy muội phải làm cách nào để tránh những nguy hiểm xảy đến cho huynh?

Tiểu Tà nói:

– Còn có cách gì đâu. Nếu huynh cứu muội thì muội phải chiều theo ý huynh, còn muội cứu huynh thì huynh phải chiều ý muội. Đó là điều kiện tất yếu. Đừng có trái ý sanh ra rắc rối.

Tiểu Linh gật đầu:

– Lần sau tiểu muội không trái ý nữa.

Tiểu Tà nói:

– Cái gì? Còn lần sau nữa sao? Đừng có nói đùa. Nếu lần sau huynh bị bắt, muội đến cứu huynh, huynh sẽ biểu diễn một lần cho muội xem.

Tiểu Linh nói:

– Nếu huynh bị bắt muội làm sao đi cứu huynh? Tiểu Thất! Có đúng không?

Tiểu Linh quay về phía Tiểu Thất, có ý trêu ghẹo Tiểu Tà.

Tiểu Thất gật đầu, không biết hẳn có hiểu ý nghĩa câu nói của Tiểu Linh hay không, chỉ thấy hẳn cười ngất.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất mới theo chúng ta kết bạn có mấy hôm, mà đã yểm trợ muội tấn công ta phải không?

Tiểu Linh nói:

– Bây giờ muội không muốn tranh cãi với huynh nữa.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Thất:

– Tiểu Thất này! Tôi muốn báo cho huynh biết, sau này muốn tìm bạn thì đừng có tìm bạn giống như cô này.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa đưa mắt nhìn Tiểu Linh để trêu tức.

Tiểu Linh tức giận:

– Tiểu Tà ...

Tiểu Linh giận Tiểu Tà đến nỗi đôi má đỏ lên, nàng phóng mình chạy tới trước, chỉ chốc lát bóng dáng Tiểu Linh đã biến mất trong đám bộ hành trên đường.

Tiểu Thất muốn chạy theo gọi Tiểu Linh lại, nhưng Tiểu Tà đã can:

– Cứ để Tiểu Linh về khách điểm trước, chúng ta ghé mua thức ăn rồi về sau cũng không muộn.

Tiểu Tà và Tiểu Thất rẽ sang một đường nhỏ, gần mé sông, bỗng nhiên từ xa vọng lại một tiếng cười. Giọng cười của một cô gái rất êm dịu và quyến rũ.

Tiểu Tà vừa quay lại nhìn thì thấy một mỹ nhân tuyệt thế đã đứng trước mặt Tiểu Thất.

Cô gái này độ ba mươi tuổi, mặc xiêm y bằng lụa mỏng, lưng eo, mắt ngọc, toàn thân da thịt để lộ sau màn vải thưa, kêu gọi vô cùng. Ai trông thấy cũng phải giật mình say đắm.

Nhất là đôi mắt của cô gái này rất khác thường, hai luồng ánh sáng màu xanh chói vào đôi mắt của mọi người, vừa đậm đục, vừa hấp dẫn.

Tiểu Thất nhìn sững vào đôi mắt và thân hình của cô gái, tỏ ra say mê.

Cô gái người ha ... ha ... thấy Tiểu Thất nhìn mình như vậy rất mãn ý, nói:

– Tiểu oan gia! Ta thấy đôi mắt ngươi nhìn ta sững sờ như vậy thật là vương nợ rồi. Tiểu huynh đệ thấy ta có đẹp không? Ta họ Lý tên Mỹ Mỹ, nổi danh đệ nhất mỹ nhân thiên hạ mà!

Tiểu Thất không trả lời, đứng nhìn ngơ ngác như kẻ mất hồn ...

Mỹ Mỹ bước lên, nắm vai Tiểu Thất:

– Hãy lại đây! Tiểu oan gia!

Không hiểu sao, Tiểu Thất đưa tay ôm chầm lấy cô gái vào lòng.

Thật ra, Tiểu Thất lúc này đã mất trí. Hắn không còn nhớ bên cạnh hắn còn có Tiểu Tà.

Lý Mỹ Mỹ ôm choàng vào cổ Tiểu Thất ồ ạt:

– Tiểu oan gia! Thân mình huynh rất cường tráng. Chúng ta hãy cùng nhau về động phòng vui chơi một bữa.

Tiểu Tà thấy vậy kinh hãi, kêu lớn:

– Tiểu Thất! Huynh làm trò gì vậy?

Lý Mỹ Mỹ quay lại nhìn Tiểu Tà, đôi mắt phát ra hai luồng hào quang xanh, dịu dàng nói:

– Tiểu huynh đệ! Đừng gấp! Bản cô nương không có ý bỏ rơi ngươi đâu.

Tiểu Tà nghe cô gái xưng tên Lý Mỹ Mỹ thì kinh hãi.

Trước đây lão đầu có nói trong giang hồ có Lý Mỹ Mỹ là một trong Tứ Ác.

Đây là một quái nữ xưa nay dùng “Câu Hồn Đại Pháp” bắt đàn ông, thu đoạt khí lực rồi giết chết. Người này nên tránh đừng gặp mặt. Nếu lỡ gặp thì phải cẩn thận.

Tiểu Tà thở một hơi dài, nghĩ thầm:

– Đã gặp chuyện rắc rối rồi đây. “Câu Hồn Đại Pháp” của dân phụ này quả nhiên lợi hại. Tiểu Thất đã bị à dùng yêu thuật mê hoặc, lẽ nào ta bỏ chạy. Lão đầu, lần này tôi không thể vâng lời ông rồi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà không dám chậm trễ, hét lớn:

– Tiểu Thất! Hãy tránh ra!

Tiểu Thất nghe tiếng hét, giật mình lùi lại hai bước. Tiểu Tà vung chưởng nhằm vào Mỹ Mỹ tấn công tới.

Lý Mỹ Mỹ không ngờ Tiểu Tà xuất thủ một cách bất ngờ như vậy. Cũng may võ công của ả không kém.

Ả liền quay thân hướng về bên trái tránh né, hét một tiếng, nhặt một cục đá ném trả về phía Tiểu Tà. Động tác lanh lẹ vô cùng chứng tỏ võ công rất thâm hậu.

Tiểu Tà đánh ra một chưởng không trúng, lập tức quay thân xuất chiêu “Trường hồng quán nhật” đánh tiếp, cuộn cuộn như giông bão.

Lý Mỹ Mỹ vẫn xem như không có gì, cười yêu mị:

– Tiểu oan gia! Tại sao phải hung dữ như vậy?

Ả đã không tránh né, còn đưa ngực tới cười khà ... khà ...

Có thể ả đã dùng thân pháp này đối phó với đàn ông sao?

Tiểu Tà cũng không ngờ yêu phụ này lại dùng thân pháp kỳ quái như vậy, nên muốn đổi chiêu cũng không kịp.

Chưởng lực đẩy tới.

– Phạch!

Tiểu Tà hai tay đã đánh trúng đôi vú căng tròn của yêu phụ, và có cảm giác mềm dẻo vô cùng, công lực của Tiểu Tà như không còn một chút sức lực nào.

Tiểu Tà cảm giác kỳ lạ, đứng ngơ ngác không dám tiếp tục xuất chiêu.

Lý Mỹ Mỹ giả bộ té xuống đất, có ý muốn trêu ghẹo Tiểu Tà, làm mê hoặc đối phương.

Tiểu Tà vẫn đứng nhìn, mặt mày ngơ ngác.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi không biết điều! Mau đỡ ta lên đi.

Cô gái đưa hai tay ra, có vẻ khẩn cầu.

Tiểu Tà đứng ngơ ngác một chút, đã tỉnh lại, có ý muốn tiếp tục xuất chiêu.

Bỗng nhiên, ngực cô gái lắc lư không ngừng, đôi mắt chói sáng.

Thì ra, cô gái đã dùng công phu “Mê hồn đại pháp” phát ra tia sáng màu xanh trong đôi mắt, không chế Tiểu Tà làm cho Tiểu Tà rất khó chịu.

Tiểu Tà như mất hết lí trí, bước đến ôm Lý Mỹ Mỹ.

Bây giờ Tiểu Tà và Tiểu Thất đều đã trúng “Mê hồn đại pháp”, trở thành hai con vật sai khiến.

Lý Mỹ Mỹ đắc ý cười thầm:

– Hôm nay thu hoạch không kém.

Ả nói lớn:

– Hai người ngoan ngoãn theo ta về sơn động.

Nói xong dẫn Tiểu Tà và Tiểu Thất đi theo.

Lý Mỹ Mỹ hướng về một chân núi.

Đây là một sơn động.

Trước cửa động có một con suối từ trên ào ạt chảy xuống, một màn nước trắng xóa bao phủ một hang đá, làm cho cửa động vô cùng bí hiểm, nếu không có người ngoài chỉ dẫn thì cũng khó tìm thấy.

Bốn phía tường đá, đường vào có những khung cửa sắt chia thành nhiều căn phòng. Chứng tỏ đây là một nơi đã lâu đời, có bàn tay nhân tạo.

Đằng sau cùng hang đá là phòng của Mỹ Mỹ, có trái nệm đỏ, bốn phía tường có gắn thủy tinh, trong góc phòng có rất nhiều đèn cây. Trên tường đá có khoét nhiều lỗ hình vuông không bằng nhau, nơi đó để đầy những chai thuốc.

Quang cảnh này làm cho ai thấy cũng phải tâm loạn, hồn mê.

Lúc này Tiểu Thất đã bị Lý Mỹ Mỹ đặt nằm trên thạch sàng. Còn Tiểu Tà thì bị trói tại một trụ đá. Cả hai mặt mày như điên dại, chỉ biết làm theo lời sai khiến của yêu phụ.

Lý Mỹ Mỹ lấy ra một viên thuốc đỏ cho vào miệng Tiểu Thất, đồng thời lấy một viên thuốc màu đen bỏ vào miệng Tiểu Tà, cười nói:

– Tiểu Tà! Hôm nay thì phải ngoan ngoãn một chút. Đừng gáp.

Yêu phụ đưa tay điểm vào huyệt đạo của Tiểu Tà rồi quay thân vào trong.

Mục đích yêu phụ điểm huyệt là để làm cho Tiểu Tà mất khả năng công lực.

Không ngờ tác dụng trái ngược.

Lúc chưa điểm huyệt thì Tiểu Tà như mê man, mất trí. Còn sau khi điểm huyệt thì Tiểu Tà vùng tỉnh trí, khác hẳn với dự tính của Lý Mỹ Mỹ.

Tiểu Tà đưa mắt quan sát bên trong, nghĩ thầm:

– Nơi đây đúng là động yêu rồi! Thật không bình thường. Phải rồi! Đây là hang động của loài yêu tinh. Ta bị à bắt trói nơi đây, không biết Tiểu Thất ra sao rồi.

Tiểu Tà định tâm, quan sát một lúc, quả nhiên thấy Tiểu Thất đang nằm trên thạch sàng nơi phòng đá phía trong, còn yêu phụ thì đang tắm.

Tiểu Tà lẩm bẫm:

– Ta bị “Mê hồn đại pháp” của yêu phụ, nhưng ta đang bị trói cũng không có cách nào trốn thoát được. Ta phải tiếp tục giả mê để gạt à, đừng để à phát hiện ta nhờ cái điểm huyệt vừa rồi mà tỉnh lại.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà tiếp tục giả mê.

Lý Mỹ Mỹ tắm rất chậm rãi, chà xát thân mình rất kỹ càng, như chà một bảo vật.

Qua một lúc, tấm màn the ở trong phòng đã kéo lại, Tiểu Tà chỉ còn nghe giọng rên rĩ của Tiểu Thất. Rồi cuối cùng im bật.

Rõ ràng Tiểu Thất đã trải qua một tai nạn.

Tiểu Tà rất nóng lòng, nhưng không có cách nào cắt được dây trói.

Cũng may! Chỉ một lúc sau, Lý Mỹ Mỹ bước ra đến bên Tiểu Tà quan sát.

Tiểu Tà vẫn giả mê đánh lừa yêu phụ.

Lý Mỹ Mỹ nhìn Tiểu Tà cười nói:

– Oan gia! Bây giờ đã tới lượt ngươi rồi. Hãy vào đây!

Mỹ Mỹ coi trói cho Tiểu Tà, và định nhìn Tiểu Tà đang ở trong trạng thái mê hồn, nên nhét vào miệng Tiểu Tà một viên thuốc màu đỏ, rồi dắt tay Tiểu Tà vào trong.

Tiểu Tà cười thầm:

– Đây là cơ hội tốt, nếu bỏ qua không còn có cách nào thoát hiểm.

Lý Mỹ Mỹ quả nhiên không chút đề phòng. Tiểu Tà bất kỳ xuất ý vung tay điểm vào huyệt đạo của Lý Mỹ Mỹ.

Đây là công phu điểm huyệt tuyệt kỹ của sư môn mà lúc ở hồ Một Tháp, Tiểu Tà đã được truyền dạy rất kỹ.

Bị điểm huyệt, Lý Mỹ Mỹ ngã xuống đất, chân tay cứng đờ, thân thể gần như bất động.

Tiểu Tà bồng Lý Mỹ Mỹ đặt lên thạch sàng, hỏi:

– Tiểu Thất bạn của ta đâu?

Lý Mỹ Mỹ đôi mắt lơ lảo, hỏi lại:

– Tại sao ngươi đã bị uống thuốc kích hoa và bị điểm huyết mà không bị ta khống chế? Lẽ nào ngươi không sợ thuốc độc và điểm huyết sao?

Tiểu Tà không trả lời câu hỏi của Mỹ Mỹ, đưa mắt nhìn phía chân giường, thấy Tiểu Thất đang nằm mê man, không nhúc nhích.

Tiểu Tà vội đỡ Tiểu Thất dậy, để trên giường đá. Rõ ràng Tiểu Thất đang nhiễm độc, trong trạng thái hôn mê.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Tiểu oan gia đó chỉ còn sống được nửa ngày mà thôi. Ngươi đừng quan tâm.

Tiểu Tà hét lên:

– Dâm phụ! Ngươi đã dùng độc được ám hại bạn ta. Hãy đưa thuốc giải mau, nếu không ta không tha mạng ngươi đâu.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Thuốc giải không có trong người ta. Ta hiện đang bị ngươi điểm huyết, không thể đi lấy được. Hãy giải huyết cho ta trước đã.

Tiểu Tà biết Lý Mỹ Mỹ là quái hồ ly, không thể tin lời nói của ả được, nên lắc đầu:

– Ngươi cứ chờ cho ta đi lấy cũng được.

Lý Mỹ Mỹ có vẻ suy nghĩ, nói:

– Cũng được! Nếu ngươi chịu đi lấy càng tốt. Thuốc giải để trong phòng đá bên phải. Nơi đó có một khung cửa sắt. Chiếc chìa khóa móc ở bên ngoài, hãy mở cửa mà vào.

Tiểu Tà mừng rỡ, chạy đến cửa phòng đá bên phải. Quả nhiên, ngoài cửa sắt có một chiếc chìa khóa.

Tiểu Tà vội mở khóa, cửa vừa hé mở ra, Tiểu Tà kinh khủng. Bên trong, trên mặt đất la liệt những bộ xương khô và những vũng máu khô, bốc lên một mùi hôi thối.

Tiểu Tà tuy hoảng sợ, nhưng cần thuốc giải cho Tiểu Thất, nên mạnh dạn bước vào trong thì bất thần cánh cửa sắt đóng kín lại.

Tiểu Tà đã lọt vào cạm bẫy của Lý Mỹ Mỹ.

Đây là một phòng giam, bốn bề vách đá thẳng đứng, không cách nào thoát ra được, trừ phía cửa sắt.

Tiểu Tà nổi giận hét to:

– Yêu phụ! Ngươi đã lừa dối ta. Dù ta có bị chết ở nơi đây ngươi cũng không còn sống.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Ngươi đã bị nhốt trong phòng lao, chỉ chờ chết mà thôi, làm sao giết ta được?

Tiểu Tà nói:

– Yêu phụ! Ngươi bị ta dùng công phu tuyệt kỹ của sư môn điểm huyết. Nếu không được ta hóa giả thì không cách nào giải được.

Lý Mỹ Mỹ nghe nói kinh hãi, vận công thử sức, thì quả nhiên công lực đã bị kiềm chế, không cách nào dùng nội công đả thông kinh mạch được.

Mỹ Mỹ nói:

– Chốc nữa ta sẽ có một người bạn đến thăm, ta sẽ nhờ hắn giải huyết cho ta.

Sau đó ta sẽ xông khói độc để cho ngươi mình慢慢 tan biến thành máu và xương khô.

Tiểu Tà biết lời nói của yêu phụ không phải là lời đe dọa, vì trước mắt gã đã nhìn thấy nhiều bộ xương khô và nhiều vũng máu tanh, chứng tỏ yêu phụ đã hãm hại không biết bao nhiêu người rồi.

Tiểu Tà nói:

– Yêu phụ! Ngươi đừng mong trong giang hồ này có một người nào có thể giải khai huyết đạo cho ngươi. Vì đó là công phu tuyệt kỹ của nội tổ ta. Nếu ngươi không thả ta ra nhất định ngươi phải chết.

Lý Mỹ Mỹ tuy có vẻ lo lắng, nhưng vẫn hi vọng buổi hò hẹn với người bạn, nên yên chí thể nào Chung Khai Tâm, lão ác ma kia cũng đến.

Chung Khai Tâm cũng là một tên trong Tứ Ác giang hồ, cùng với Lý Mỹ Mỹ kết bạn đã lâu, thỉnh thoảng có những cuộc hẹn hò để hưởng lạc, vì vậy Chung Khai Tâm thường lui tới thạch động của Lý Mỹ Mỹ.

Lý Mỹ Mỹ định ninh Chung Khai Tâm sẽ đến, nên không còn lưu ý đến lời đe dọa của Tiểu Tà, cứ nằm đợi chờ.

Quả nhiên, không bao lâu, bên ngoài động đã có tiếng chân người.

Lý Mỹ Mỹ mừng rỡ reo to:

– Chung Khai Tâm! Huynh vào đây. Muội vừa bị một tên tiểu tử xâm nhập thạch động dùng độc môn công phu khóa kín huyết đạo không giải khai được.

Chung Khai Tâm là một lão già trên sáu mươi tuổi, mặt mày hung ác, ngực đeo mấy râu chuỗi bằng xương đốt tay người, lòng dạ độc ác vô cùng, giết người không có lương tâm, suốt đời lấy việc giết người và dâm dục là việc khoái nhất của lão.

Chung Khai Tâm nghe tiếng Lý Mỹ Mỹ gọi, biết có chuyện không lành, liền phóng mình vào trong, thấy Lý Mỹ Mỹ đang nằm trên thạch sàng vội bước tới đỡ dậy, hỏi:

– Kẻ nào dám hiếp đáp muội như vậy. Ta nhất định phải móc ruột ăn tìm nó.

Lý Mỹ Mỹ nói:

– Hãy giải khai huyết đạo cho muội trước đã.

Chung Khai Tâm đưa tay giải huyết một hồi, vẫn không đã thông được kinh mạch cho Lý Mỹ Mỹ.

Lão nổi giận hét to:

– Mỹ Mỹ! Muội làm sao vậy? Có lẽ nào huynh không giải nổi huyết đạo của muội sao?

Hai người nói chuyện với nhau, Tiểu Tà ở trong phòng đá vẫn nghe rất rõ ràng.

Tiểu Tà cười lớn:

– Ha ... ha ... Đó là công phu độc môn của tiểu gia. Trong giang hồ chưa chắc đã có một người thứ hai hóa giải nổi.

Lý Mỹ Mỹ nói với Chung Khai Tâm:

– Chung huynh hãy tìm cách hỏi Dương Tiểu Tà xem phương pháp giải huyết của hắn. Được như vậy mới giải cứu được mạng sống của muội.

Chung Khai Tâm thấy Lý Mỹ Mỹ nằm yên không cử động được, có vẻ nóng lòng, vội chạy đến bên cửa sắt nói lớn:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi đã bị nhốt trong thạch lao rồi! Số mạng của ngươi đang ở trong tay của Mỹ Mỹ. Nếu ngươi cho ta biết phương pháp giải huyết đạo thì nâng sẽ vì tình cảm đó mà tha mạng cho ngươi.

Tiểu Tà cười hí ... hí ... nói:

– Tiểu gia không hẹp hòi gì, miễn các ngươi đáp ứng được yêu cầu của ta thì mọi việc đều tốt đẹp.

Chung Khai Tâm hỏi:

– Ngươi muốn đặt điều kiện gì?

Tiểu Tà nói:

– Bạn ta là Tiểu Thất, đang bị ngộ độc. Hãy mau lấy thuốc giải và đưa Tiểu Thất vào đây cho ta thì ta sẽ chỉ cách giải huyết.

Chung Khai Tâm chạy đến báo cho Mỹ Mỹ biết điều kiện của Tiểu Tà.

Mỹ Mỹ nói:

– Tiểu tử đó rất nhiều mưu, không thể nào tin được. Chúng ta phải đề phòng.

Chung Khai Tâm nhìn Mỹ Mỹ, đưa tay vuốt má nàng:

– Cung! Có gì mà phải lo sợ như một đứa bé vậy. Muội đưa thuốc giải để huynh đối phó với hắn.

Mỹ Mỹ nói:

– Thuốc giải ở trong hậu phòng. Huynh ra phía sau có các lọ thuốc để trên vách, huynh lấy lọ thuốc màu trắng đem ra đây.

Chung Khai Tâm theo lời của Mỹ Mỹ lấy lọ thuốc màu trắng đem ra, lấy một viên bỏ vào miệng Tiểu Thất.

Chẳng bao lâu, Tiểu Thất đã tỉnh lại, đầu óc từ từ minh mẫn.

Mỹ Mỹ nói với Chung Khai Tâm:

– Huynh không nên mở cửa đưa tiểu tử đó vào trong, e làm mưu của Dương Tiểu Tà.

Chung Khai Tâm nói:

– Nếu hấn dám trái lời, ta sẽ bóp chết bạn của hấn! Muội đừng lo!

Mỹ Mỹ không an tâm:

– Nhưng đối với tên tiểu tử ranh mãnh này không nên sơ hở.

Chung Khai Tâm nói:

– Muội không định giết hấn sao? Nhân tiện chúng ta bỏ cả hai vào thạch lao, đợi hấn nói rõ phương pháp giải huyết xong thì xông thuốc độc giết chết cho rồi.

Mỹ Mỹ lắc đầu:

– Nhưng huynh phải mở cửa sắt để đưa bạn hấn vào, làm sao muội yên tâm.

Chung Khai Tâm nói:

– Thôi được! Ta chiều ý cung.

Nói xong ôm Tiểu Thất đến trước cửa sắt, gọi Tiểu Tà nói:

– Dương Tiểu Tà! Bạn ngươi đã được uống thuốc giải rồi, hãy nói cho ta biết phương pháp giải huyết.

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu Thất! Có đúng sự thật không?

Tiểu Thất nghe được Tiểu Tà hỏi, đáp ngay:

– Dương huynh! Đệ đã được cho uống thuốc giải, và đã tỉnh lại rồi.

Tiểu Tà tỏ vẻ vui mừng, cười ha ... ha ...

– Vậy thì đưa bạn của ta vào đây cho ta xem thử.

Chung Khai Tâm nói:

– Đầu có dễ dàng như vậy. Nếu ngươi không đáp ứng lời hứa, ta sẽ bóp chết bạn của ngươi, móc trái tim ra ăn sống ngay tức khắc.

Tiểu Tà nghe nói cũng kinh hãi. Hấn nghĩ đến sinh mạng của Tiểu Thất, nếu chậm trễ e chúng không dung tha.

Chung Khai Tâm là một trong giang hồ Tứ Ác, giết người rất tàn nhẫn.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà nói:

– Được! Ngươi giải huyết cho người yêu của ngươi đi. Bắt đầu giải từ huyết Khúc Trì rồi tiếp đến ba huyết Thái Âm, Thái Dương và sau cùng là huyết Bách Hội.

Chung Khai Tâm nghe theo lời Tiểu Tà lần hồi giải theo thứ tự các huyết đạo.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, Mỹ Mỹ đã phục hồi.

Chung Khai Tâm trong lòng nao nức, nhìn Mỹ Mỹ:

– Muội! Xong việc rồi, mau trả on huynh chứ.

Mỹ Mỹ xô Chung Khai Tâm ra:

– Đừng vội! Chưa giải quyết xong việc này thì có gì thú vị. Để muội bắn hơi độc vào thạch lao giết hán đả.

Mỹ Mỹ bước xuống đất, chậm rãi bước tới cửa sắt, đưa tay ấn vào một cái nút nơi vách đá.

Một luồng khí độc xông vào thạch lao.

Tiểu Tà đã biết âm mưu của hai tên ác quỷ này, nên la hét một tiếng, rồi rên rĩ. Tiếng rên từ lớn đến nhỏ dần, rồi im bật.

Chung Khai Tâm đắc ý:

– Như vậy là xong rồi! Hán sẽ bị chất độc làm xuất huyết, rã mục xương cốt.

Đâu có gì lo lắng nữa.

Mỹ Mỹ nói:

– Tuy vậy cũng còn phải đề phòng. Chúng ta cho bạn hán uống viên thuốc độc, để khỏi lo lắng.

Chung Khai Tâm nói:

– Không cần! Để ta giết chết tiểu tử đó là xong.

Mỹ Mỹ nói:

– Không nên! Muội còn muốn dùng đến hán.

Mỹ Mỹ lại bỏ vào miệng Tiểu Thất một viên thuốc màu đen, làm cho Tiểu Thất trở lại mê man.

Lúc này Tiểu Tà đã biết câu chuyện sắp đến hồi quyết liệt, liền dùng hai luồng chỉ công đâm thủng hai lỗ trên vách đá, rồi phóng mình đeo lên nóc thạch phòng, đợi cho Mỹ Mỹ mở cửa sắt sẽ phóng mình nhảy vọt ra ngoài với tư thế rất thuận tiện.

Quả nhiên, chỉ chốc lát đã nghe Chung Khai Tâm nói với Mỹ Mỹ:

– Muội! Tiểu Tà đã chết rồi, còn gì lo lắng nữa. Hãy cùng huynh ái ăn đi.

Mỹ Mỹ nói:

– Nhưng muội chưa thấy xác chết của hán thì vẫn chưa được an tâm.

Chung Khai Tâm nói:

– Như vậy chúng ta mở cửa thạch lao vào xem cho tận mắt.

Mỹ Mỹ gạt đầu:

– Nhưng phải cẩn thận.

Chung Khai Tâm bồng Mỹ Mỹ đến cửa sắt, bấm nút, mở cửa nhìn vào.

Cánh cửa từ từ mở ra rất chậm.

Chung Khai Tâm và Mỹ Mỹ đưa mắt nhìn quanh trên mặt đất, không thấy Tiểu Tà đâu cả. Cả hai đang ngơ ngác thì Tiểu Tà đã hét lên một tiếng chói chói, phóng mình ra ngoài thạch lao, đồng thời dùng song cước đá vào đầu Chung Khai Tâm.

– Bạch! Bạch!

Chung Khai Tâm bị đánh bất ngờ, lăn xuống đất, buông Mỹ Mỹ ra.

Hai người chưa đứng dậy được thì Tiểu Tà đã thoát ra ngoài.

Chưa hết, nhanh như chớp, Tiểu Tà còn ném hai ngọn phi đao cắt đứt bàn chân phải của Chung Khai Tâm.

Chung Khai Tâm bị đứt một bàn chân phải, không gượng dậy được. Mỹ Mỹ vội xô Chung Khai Tâm ra một bên đuổi theo.

Nhưng Tiểu Tà đã dự liệu trước, né sang một bên, đưa tay điểm vào huyệt đạo của Mỹ Mỹ, làm cho Mỹ Mỹ té xuống.

Tiểu Tà đã thoát nạn, nhưng thấy Tiểu Thất còn đang bị nhiễm độc, không nỡ bỏ chạy, quay lại hỏi Mỹ Mỹ:

– Yêu phụ! Thuốc giải đâu? Nếu ngươi từ chối ta không tha mạng cho đâu.

Mỹ Mỹ thấy Tiểu Tà quay lại, kinh hoàng vội nói:

– Thuốc giải trên người Chung Khai Tâm! Tiểu huynh đệ! Hãy tha mạng cho ta.

Tiểu Tà vội chạy đến điểm vào huyệt đạo của Chung Khai Tâm, đồng thời lấy thuốc giải bỏ vào miệng Tiểu Thất.

Bây giờ Tiểu Thất đã tỉnh lại, thấy Tiểu Tà đã không chế được cả hai đối thủ, mừng rỡ:

– Dương huynh! Chúng ta nên rời khỏi đây.

Chung Khai Tâm nghe Tiểu Thất nói, hét to:

– Tiểu tử! Ngươi phải giải huyệt cho ta đã.

Tiểu Tà nói:

– Hai ngươi là hai nhân vật trong Tứ Ác giang hồ trọn đời đã gây không biết bao nhiêu thảm họa cho người khác. Nếu ta không giết thì kẻ thù của các ngươi cũng chẳng dung tha. Nhân đây ta muốn tha các ngươi và khuyên các ngươi nên quay về con đường chính đạo.

Chung Khai Tâm nổi giận:

– Tiểu tử! Đừng phách lối! Ta suốt đời ngang dọc giang hồ. Tốt xấu là tùy ta, không ai có thể dạy dỗ ta được. Nếu ngươi không giết ta hôm nay, ta sẽ giết ngươi sau này.

Tiểu Tà cười khinh:

– Ta nghĩ rằng ngươi không làm được chuyện đó.

Chung Khai Tâm hầm hừ:

– Nếu sau này ta không giết được ngươi thì ta thề làm con cháu của ngươi đó.

Câu nói này kích thích bản tánh hải hươc của Tiểu Tà, làm cho Tiểu Tà có vẻ thích thú, nói:

– Được! Nếu vậy ta không giết ngươi, nhưng phải làm một dấu vết gì để sau này không lẫn lộn với người khác.

Nói xong, Tiểu Tà bước đến, dùng mũi phi đao vẽ hình con rùa trên ngực Chung Khai Tâm, máu chảy ròng ròng.

Về xong, Tiểu Tà cười nói:

– Thế là con cháu ta sẽ không làm lẫn với con cháu người khác.

Chung Khai Tâm đau quá hét to.

Lý Mỹ Mỹ nhìn thấy cũng thất sắc, chưa bao giờ gặp một đứa trẻ đầy tà khí như Tiểu Tà.

Tiểu Tà giải khai huyệt đạo cho Mỹ Mỹ và Chung Khai Tâm, rồi nói:

– Chung Khai Tâm, hãy săn sóc người yêu của ngươi. Từ nay về sau đừng mang danh giang hồ Tứ Ác nữa.

Nói xong, Tiểu Tà dắt Tiểu Thất rời khỏi thạch động.

Thấy Tiểu Tà đã đi xa, Chung Khai Tâm nói với Lý Mỹ Mỹ:

– Ta không thể bỏ qua tiểu tử này. Hôm nay ta không ngờ suốt đời ngang dọc giang hồ lại bị nhục dưới tay một tên tiểu tử như vậy.

Mỹ Mỹ nói:

– Ở đây có thuốc chữa thương, chúng ta hãy lo điều trị, mọi việc sẽ tính sau.

Hai người vào hậu phòng lấy thuốc trị thương vừa uống, vừa đắp vào các vết thương và ngồi trên thạch sàng dưỡng bệnh.

Không lâu, Chung Khai Tâm hình như cảm hận vì nhục nhã, không chịu nổi, nói với Lý Mỹ Mỹ:

– Ta phải đi rồi! Hẹn tại ngộ!

Chung Khai Tâm vừa nói dứt đã phóng ra ngoài thạch động, biến mất trong rừng rậm âm u.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Trên đường đào tẩu

Dương Tiểu Tà đưa Tiểu Thất ra khỏi thạch động.

Lúc này Tiểu Thất vừa bị Lý Mỹ Mỹ tận dụng hết chân khí nên nội lực mất đi rất nhiều.

Tiểu Tà thấy vậy nói:

– Tiểu Thất! Hãy cố gắng lên. Chúng ta chạy thử xem

Tiểu Thất cười, thân thể suy nhược nhưng vẫn cố gắng phóng tới.

Huyeh! Hân chỉ chạy được mấy bước đã ngã xuống đất Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Thất mất hết công lực, vừa sợ vừa đỡ gã đứng lên, trấn an:

– Không sao! Chỉ một lúc trở về đến Tràng An ta sẽ cho uống thuốc phục hồi chân nguyên. Không chừng nguoi còn muốn đi tìm các cô nương nữa đây.

Tiểu Thất chỉ cười, không nói.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Thực ra ở đời không dễ dàng đâu. Lần này không chết là may lắm rồi. Trước đây ta chỉ muốn làm một đứa ăn mày, sống vui chơi cho qua ngày tháng, nhưng lão đầu của ta bắt ta phải du nhập giang hồ. Ta tưởng du nhập giang hồ cũng để vui chơi cho thỏa thích, không ngờ gặp lắm chuyện rắc rối, không đơn giản chút nào. Cái gì là Phi Long Bảo, Thần Võ môn, Hoa Sơn ... Tất cả đều gây sóng gió trong thiên hạ. Nhưng đó cũng là dịp tốt để ta phô diễn uy lực của phái “Thông Thực Tiểu Bá Vương” của ta ... Ha ... ha.

Tiểu Thất không hiểu Tiểu Tà muốn nói gì.

– Dương huynh! Cái gì là “Thông Thực Tiểu Bá Vương”.

Tiểu Tà nói:

– Thông Thực Tiểu Bá Vương là môn phái của ta. Lần này ta nghĩ phải phô diễn uy danh của môn phái mới được. Tiểu Thất cười gượng:

– Như vậy, chờ đến lúc này chúng ta phá phách giang hồ cho chán rồi đi tìm một nơi mai danh ẩn tích để câu cá, bắt chim, sống một cuộc đời vui vẻ thanh nhàn.

Tiểu Tà nói:

– Nhưng trong giang hồ chúng ta còn phải trải qua nhiều cuộc thử thách không đơn giản đâu, sẽ còn rất nhiều rắc rối.

Giữa lúc đó, trên đại lộ, một tên ăn mày nhỏ chạy đến trước mặt Tiểu Tà hỏi:

– Đại ca! Ông có phải là Trưởng lão Dương đại ca không?

Tiểu Tà nói:

– Chú bé ăn mày! Thôi đừng nhắc đến chuyện vừa qua. Ta đeo mười cái túi, nhưng không phải là đệ tử Cái bang, suất tý nữa đã bỏ mạng rồi. Nguoi tên gì vậy?

Chú bé ăn mày nói:

– Tôi tên Lục Giác. Tám tuổi.

Tiểu Tà cười nói:

– Mới tám tuổi đã làm ăn mày rồi!

Lục Giác nói:

– Tám tuổi đâu phải còn nhỏ đối với ăn mày? Dương đại hiệp! Mấy hôm nay toàn Cái bang đang đi tìm Dương đại hiệp, ai nấy đều rất lo lắng.

Tiểu Tà cảm giác tên ăn mày nhỏ này rất vui vẻ, cười nói:

– Cái bang tìm ta làm gì?

Lục Giác nói:

– Đó là lệnh của tiểu Công chúa. Tất cả đệ tử Cái bang ở đây đều có bổn phận phải đi tìm. Bây giờ tôi tìm được Dương đại hiệp ở đây, công lao không phải nhỏ.

Tiểu Tà hỏi lại:

– Người tìm ta làm gì?

Lục Giác nói:

– Công chúa cả ngày khóc than nói rằng có lỗi với đại hiệp, vì công chúa đã chọc tức đại hiệp, muốn tìm đại hiệp để xin lỗi ... Thế là Thợ chủ thành Trảng An cho thuộc hạ đi tìm kiếm khắp nơi vẫn không ai thấy. Bây giờ tôi tìm được đại hiệp rồi. Chắc hẳn Thợ chủ phải thưởng cho tôi một cái túi để đeo.

Tiểu Tà cảm động:

– Lục Giác! Mau trở về báo tin kéo công chúa chờ mong.

Lục Giác vừa đi vừa hỏi:

– Đại hiệp có đến mười một túi, trong Cái bang nhất định có quyền lực. Bây giờ cho tôi xin một túi có được không?

Tiểu Tà nói:

– Cái túi quan trọng vậy sao?

Lục Giác nói:

– Trong Cái bang người nào đeo nhiều túi thì quyền lực càng lớn. Đệ hiện nay mới có tám tuổi, nếu được đeo một túi thì hơn người ta rồi.

Té ra quy luật Cái bang phải đủ mười lăm tuổi mới có quyền đeo túi. Lục Giác còn con nít, chỉ muốn hơn người ta.

Tiểu Tà nói:

– Lục Giác! Đệ có công trạng gì hơn người khác không?

Lục Giác nói:

– Đệ tìm được Dương đại hiệp, trong lúc người khác không tìm được, không phải công trạng hơn người khác sao?

Tiểu Tà nghe nói có lý:

– Được! Chúng ta về đi. Nếu công chúa vui vẻ sẽ thưởng cho đệ.

Lục Giác nói:

– Bây giờ đệ đi báo cho công chúa biết và xin một túi. Nếu không cho đệ không dẫn công chúa đến đây.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ đệ phải làm ra chuyện quan trọng, báo với công chúa là đệ đã cứu được bọn ta.

Lục Giác vừa cười, vừa phóng đi rất lẹ.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Có gắng một chút nữa sẽ có xe đến rước. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi, chờ Tiểu Linh đem xe đến.

Quả nhiên, không lâu đã có một cỗ xe ngựa chạy tới.

Tiểu Tà trông thấy giả bộ nằm dưới đất như đang bị tai nạn. Còn Tiểu Thất không cần giả bộ cũng đã thấy thân hình tàn tạ rồi.

Xa phu dừng lại ...

Tiểu Linh nhảy xuống xe cùng với Phan Tân, Thợ chủ Cái bang.

Tiểu Linh trông thấy Tiểu Tà sợ hãi kêu lên:

– Tiểu Tà! Huynh sao rồi?

Lập tức đỡ Tiểu Tà lên xe, đồng thời kêu người đỡ Tiểu Thất lên xe.

Xe ngựa quay đầu chạy vào thành.

Tiểu Linh xem xét Tiểu Tà thấy không có việc gì mới an tâm Lục Giác vì muốn được thưởng một cái túi, nên năn nỉ:

– Tiểu công chúa! Không phải em đã tìm được Dương đại hiệp sao? Công trạng của em mà!

Tiểu Linh cười nói:

– Lục Giác! Cảm ơn em! Lát nữa ta sẽ thưởng cho em một túi.

Lục Giác vui mừng:

– Tiểu công chúa! Em rất thích có được một túi, nhưng công lao như vậy có xứng đáng hay không?

Tiểu Linh hỏi Phan Tân:

– Phan Thợ Chủ! Có thể thưởng cho hắn một túi không?

Phan Tân nói:

– Phải đủ mười lăm tuổi, hoặc làm được một công tác đặc biệt mới được. Đây là một công trạng đặc biệt, đương nhiên được lãnh một túi. Chuyến này thuộc hạ sẽ mở đại hội để khen thưởng cho Lục Giác.

Lục Giác nghe nói mừng quá, quỳ xuống đất:

– Đa tạ công chúa! Đa tạ Thợ chủ!

Phan Tân nói:

– Ngươi mới có tám tuổi, nếu đại hội cho phép thì được. Nhưng ta đưa túi cho người đeo phải cẩn thận đừng để mất uy danh của môn phái.

Lục Giác nói:

– Đa tạ Thợ chủ chỉ dạy.

Phan Tân rờ đầu Lục Giác có vẻ cảm mến.

Xe chạy không bao lâu đã đến khách điểm.

Tiểu Tà giờ này cũng quá mệt mỏi. Khi bước vào phòng khách, Tiểu Tà đã nằm ngả trên ghế.

Tiểu Linh muốn cởi áo Tiểu Tà để chăm sóc. Tiểu Tà nói:

– Huynh chỉ vì đói quá mất sức mà thôi.

Phan Tân nói:

– Nếu mất sức lão phu sẽ truyền chân khí cho.

Rồi không chờ Tiểu Tà đồng ý, Phan Tân đã bấm vào huyệt Thái Dương truyền công lực.

Tiểu Tà thu nhận chân khí, nói:

– Cảm ơn Phan Thọ Chủ.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Tại sao huynh đi lâu ngày như vậy? Làm cho người ta tìm muốn chết.

Tiểu Tà lúc này thấy xung quanh rất đông người, nên không dám chọc ghẹo Tiểu Linh.

Gã nghiêm nghị:

– Bọn huynh bị giang hồ Tứ Ác bắt đi, nhốt ba ngày mới thoát ra.

Phan Tân kinh hãi:

– Tứ Ác? Ai?

Tiểu Tà nói:

– Đó là hai người có hai danh hiệu kỳ quái. Chung Khai Tâm và Lý Mỹ Mỹ.

Phan Tân lúc này mới biết tại sao Tiểu Tà và Tiểu Thất bị mất sức, nên nói:

– Số mạng hai vị rất lớn! Lý Mỹ Mỹ và Chung Khai Tâm là hai tên ác ma, thế mà hai vị đã thoát khỏi bàn tay hãm hại của chúng.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thực ra chúng nó cũng chẳng có gì lợi hại, chẳng qua cậy vào công phu “Mê hồn đại pháp”. Tôi đã phế võ công của Lý Mỹ Mỹ rồi.

Phan Tân giật mình:

– Quả thật như vậy sao? Thế thì rất tốt! Một đời ma nữ làm không biết bao nhiêu chuyện ác trong giang hồ. Từ nay sẽ không còn gieo rắc khủng khiếp trong thế gian. Rất tiếc, trong giang hồ vẫn còn sót lại hai tên ác ma nữa chưa trừ được.

Nếu không thì thiên hạ thái bình rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Hai người đó là ai? Tôi rất căm hận bọn ác ma.

Phan Tân nói:

– Đó cũng là hai người trong bọn giang hồ Tứ Ác. Một tên là Sát Ma Dương Thanh Hùng, một tên là Tình Ma Cơ Dung Lệ. Chúng nó là đôi tình nhân, cũng biết dùng công phu “Câu Hồn Đại Pháp” để gây tội. Xưa nay chưa có ai diệt trừ nổi.

Tiểu Tà hăm hở:

– Nếu sau này có dịp gặp mặt chúng nó sẽ biết tay ta. Phan Thọ Chủ! Bạn tôi bị Lý Mỹ Mỹ làm hại, ông có thuốc phục hồi chân lực không?

Phan Tân nói:

– Không hề gì! Một lát nữa sẽ có người đem thuốc đến.

Nói xong, Phan Tân quay qua Tiểu Linh cung kính:

– Tiểu công chúa! Thuộc hạ xin cáo từ. Công chúa còn có chuyện gì sai khiến?

Tiểu Linh nói:

– Không còn chuyện gì nữa. Phan Thọ Chủ trở về đi.

Phan Tân nắm tay Lục Giác phóng đi.

Tiểu Linh thấy mọi người đã đi rồi, lập tức hỏi Tiểu Tà:

– Huynh to gan quá! Dám đùa cợt với hai tên ác ma, còn bắt muội đánh xe ngựa đến chờ huynh về đây.

Tiểu Tà không nhìn Tiểu Linh, nói nhỏ:

– Đừng có nghĩ bậy! Cô cả ngày cứ khóc thì có gì vui?

Tiểu Linh tức giận:

– Tiểu Tà! Huynh đừng chọc ghẹo muội được không?

Tiểu Linh gục đầu khóc, nhưng khóc không ra tiếng.

Tiểu Tà nhẹ giọng:

– Tiểu Linh! Huynh đã khổ cực nhiều rồi. Chuyện này chỉ nói chơi cho vui thôi.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà:

– Huynh định tìm việc gì chọc ghẹo nữa đây? Hi vọng huynh thấy rõ lòng muội.

Tiểu Linh bỗng khóc lớn làm Tiểu Tà rất cảm động. Tiểu Tà tuy hiểu rõ nỗi tức giận, đau đớn của Tiểu Linh, nhưng không dám nói ra, vội tìm cách nói tránh:

– Tiểu Linh! Muội khóc to như vậy không sợ Tiểu Thất cười sao?

Tiểu Linh lau nước mắt:

– Tiểu Tà! Huynh đừng cười muội. Chẳng qua muội thấy khó chịu trong lòng không cầm được nước mắt.

Không bao lâu, Phan Tân đã sai người cầm đến hai gói thuốc. Tiểu Linh lập tức đi nấu cho Tiểu Thất uống.

Ba ngày trôi qua ...

Tiểu Thất bị chân nguyên quá hao tổn, nhưng nhờ uống thuốc đã được phục hồi nhanh chóng.

Tiểu Tà cảm thấy chơi lâu ở thành Tràng An cũng đã chán, muốn đổi chỗ khác, nên nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Chúng ta hãy đi nơi khác.

Tiểu Linh hỏi:

– Đi đâu?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi Chung Nam Sơn, nơi đó cách Tràng An không xa. Trước đây lão đầu có bảo huynh phải đến đó tìm người bạn của ông ta. Bây giờ không có việc gì, chúng ta nên đi đến đó.

Tiểu Linh cười nói:

– Tùy huynh! Muội không có ý kiến.

Chốc lát, mọi người đã thu thập hành trang, ra khỏi khách điểm, hướng về phía Tây thành đi thẳng.

Phan Tân nghe tin Tiểu Tà và Tiểu Linh rời khỏi Tràng An cũng đến đưa tiễn.

Phan Tân hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu công chúa không muốn lưu lại nơi đây sao?

Tiểu Linh nói:

– Tôi muốn đi du ngoạn khắp nơi. Lúc nào rảnh sẽ trở lại. Cảm ơn Phan Thọ Chủ đã giúp đỡ tôi trong mấy ngày qua.

Phan Tân nói:

– Lão phu có lệnh của Thiếu bang chủ bảo vệ Tiểu công chúa trở về Giang Nam, đừng để Thiếu bang chủ lo lắng.

Tiểu Linh nói:

– Tôi hiểu rồi. Nhưng Phan Thọ Chủ báo cho anh tôi biết đã có người Trưởng lão theo bảo vệ tôi, không có gì phải lo lắng.

Phan Tân gật đầu:

– Vậy ... thuộc hạ sẽ báo cáo việc này với cấp trên.

Tiểu Tà cười nói:

– Phan Thọ Chủ! Mười một túi Trưởng lão có lớn không? Ông hỏi giùm Bang chủ có cho phép tôi đeo mười một túi không?

Phan Tân cười nói:

– Được! Lão phu nhất định chuyển đạt.

Tất cả mọi người đều cười lên.

Tiểu Linh nói:

– Phan Thọ Chủ! Ông cứ trở về nghỉ ngơi.

Phan Tân đưa tiễn một đoạn đường mới quay vào nội thành Tràng An.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Muội rất uy phong! Ra đi có người đưa tiễn.

Tiểu Linh nói:

– Không cần ai đưa tiễn làm gì. Có huynh là được rồi. Chúng ta đi mau!

Tiểu Tà nhún vai, cười lớn:

– Không ngờ Tiểu công chúa là người rất đạo đức. Huynh rất khâm phục.

Tiểu Linh ứng hồng hai má:

– Cảm ơn huynh quá khen.

Bây giờ trên đường đi, bên phải Tiểu Tà có một mỹ nhân, bên trái có bạn thân, làm cho Tiểu Tà rất khoan khoái.

Tiểu Linh và Tiểu Thất thì không để ý, nhưng Tiểu Tà nhận thấy có một số người đang để ý đến cuộc hành trình này.

Đặc biệt, số người này có vẻ khác lạ, vì họ đi song song, nhưng chân bước rất lẹ, không có cảm giác gì mệt mỏi chứng tỏ họ là người trong võ lâm.

Số cao thủ võ lâm này hình như đang theo dõi Tiểu Tà.

Tiểu Tà tuy chưa từng trải giang hồ nhiều nhưng những sự việc xảy ra vừa rồi đã cho Tiểu Tà một kinh nghiệm không nhỏ.

Tiểu Tà quay lại hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Muội có quen biết bọn này không? Hình như chúng đang theo đuổi bọn ta. Nhất định chúng không phải là người tốt.

Tiểu Linh nghe Tiểu Tà nói cũng bắt đầu để ý đến số người này, khẽ giọng:

– Muội không quen biết họ, nhưng trong số đó có một vài người là đệ tử của Thần Võ môn, vì họ có đeo dấu hiệu con ó. Nhưng đệ tử của Thần Võ môn xuất hiện trong thiên hạ cũng là chuyện thường. Và lại chúng ta không có oán thù gì với họ thì cũng chẳng cần phải để ý họ.

Trước đây Tiểu Tà không nói cho Tiểu Linh biết việc cùng với Tiểu Thất giết đệ tử của Thần Võ môn trong quán cơm, nên Tiểu Linh cho việc xuất hiện của họ là ngẫu nhiên.

Tiểu Tà gấp lên:

– Thần Võ môn với chúng ta trước đây có chuyện gây hấn. Chúng ta mau chạy đi, tránh xa họ.

Tiểu Linh hỏi:

– Gây hấn chuyện gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Trước đây huynh đã giết người của họ tại quán cơm. Hôm nay chúng đến đây gây sự rồi.

Tiểu Linh thở dài:

– Huynh cứ gây sự với người ta, không Phi Long Bảo thì cũng Thần Võ môn, nếu không cũng với Tứ Ác. Cho dù huynh có là chân mạng đế vương cũng không tránh khỏi nguy hiểm.

Tiểu Linh tức Tiểu Tà cứ lấy sinh mạng ra đùa giỡn với tử thần.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Sao lại trách huynh? Tại họ hiếp đáp huynh nên huynh mới ra tay chống đỡ.

Nhưng giờ đây phải chạy trốn là hơn.

Gã vừa nói vừa cười trong lúc Tiểu Linh thì bực mình lo lắng:

– Huynh thật kỳ quái. Đến Thần Võ môn mà cũng chọc ghẹo. Muội tưởng chúng ta đừng đến Chung Nam Sơn mà phải đi nơi khác.

Tiểu Tà nói:

– Huynh thì không sợ, nhưng vừa rồi huynh hơi bị mệt. Chúng ta đang có nhiều tiền, tốt hơn nên thuê một chiếc xe ngựa đi cho thông thả.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh nên nghiêm chỉnh một chút, đừng đùa giỡn. Hãy chạy đi.

Vừa nói, vừa kéo tay Tiểu Tà chạy.

Tiểu Tà bị kéo, kêu lên:

– Ái dà! Buông tay huynh ra!

Tiểu Linh nói:

– Được! Sau này huynh đừng kéo tay muội.

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Linh đã rời tay Tiểu Tà chạy về hướng Tiểu Trấn.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Huynh có thấy không? Tiểu Linh hay hờn giận quá. Nhưng chắc chắn lần này cô ta đi thuê xe ngựa rồi.

Tiểu Thất gật đầu:

– Huynh đoán không sai. Tiểu Linh cô nương đang lo lắng cho huynh rất nhiều.

Tiểu Tà giục Tiểu Thất:

– Chúng ta đi nhanh lên.

Quả nhiên, vừa đi được một lúc đã có xe ngựa đến đón. Tiểu Tà và Tiểu Thất nhảy vội lên xe.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Ta bây giờ là Hoàng đế rồi.

Tiểu Linh nói:

– Thôi đi! Đừng có làm trò đùa! Muội không muốn làm hoàng phi.

Tiểu Tà đắc ý:

– Muội mới theo huynh có mấy hôm lạnh lẽo hơn trước rất nhiều! Có muội bên cạnh việc rắc rối trong đời huynh sẽ giảm đi không ít.

Suốt một đoạn đường dài, xe ngựa chạy về hướng Chung Nam Sơn.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao huynh không đến Khai Phong lại trở về Thái Nguyên?

Tiểu Tà nói:

– Huynh không muốn để cho chúng đoán được dự tính của chúng ta. Chính việc đó là bản lĩnh anh hùng. Huynh như Gia Cát Lượng đối phó với kẻ thù bằng mưu kế.

Tiểu Linh biết Tiểu Tà quay xe đi về hướng khác nhất định có nguyên do, nên hỏi:

– Huynh làm sao tính được trên đường có mai phục mà tránh né?

– Chúng nghe chúng ta bàn nhau đi Chung Nam Sơn, nhất định mai phục.

Chúng ta giả bộ đi Chung Nam Sơn rồi rẽ về hướng khác, làm cho chúng chờ không thấy phải đi tìm chúng ta. Trong lúc đó, chúng ta đi lòng vòng một thời gian làm cho chúng không biết đâu mà dự tính. Chúng sẽ cảm giác Dương Tiểu Tà này không phải dễ ăn.

Tiểu Linh hỏi:

– Làm sao lẩn tránh chúng mãi được?

Tiểu Tà nói:

– Thần Võ môn thì mới đây chỉ có ân oán chút đỉnh thôi, nhưng Phi Long Bảo thì mua chuộc nhiều sát thủ giết huynh, nên huynh sẽ lợi dụng bọn Hắc y sát thủ này. Trước tiên, huynh dụ chúng nó đến một nơi, sau đó đưa bọn Thần Võ môn đến để chúng nó tàn sát lẫn nhau.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao Phi Long Bảo cố tình truy sát huynh? Nhất định huynh làm bậy mới gây hấn nhiều nơi như vậy. Huynh giảm bớt chuyện gây hấn không được sao?

Tiểu Linh nghĩ rằng một Thần Võ môn đã khó đối phó rồi, còn thêm Phi Long Bảo nữa. Cả hai phái đều là hai phái lớn trong thiên hạ, nếu gây sự có thể gọi là náo động toàn võ lâm rồi. Một người bình thường thì không ai dám làm như vậy, thế mà Tiểu Tà thì một lúc quậy phá cả hai nơi.

Về mặt Tiểu Tà hình như không quan trọng, nhưng Tiểu Linh thì rất lo lắng.

Tiểu Tà thì không nghĩ đến tiểu môn phái, đại môn phái gì cả, hễ ai động đến gã thì gã đối phó mà thôi.

Chỉ vì gã tự xem đầu óc thông minh, lại có tài chạy giỏi hơn thiên hạ. Miễn không mất mạng thì không sợ gì ai.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh lo lắng, nói:

– Muội tưởng huynh gây hấn với người ta sao? Chúng cứ ý vào thế lực hiệp kẻ khác. Huynh thì lúc nào nghe có tiếng chuông của Thiếu Lâm tự thì trở về kêu lão đầu xuất sơn, xem ai còn dám hiệp không?

Tiểu Linh biết rằng Tiểu Tà tuy có vẻ tự phụ, nhưng cũng không phải người hay kiếm chuyện gây hấn với các môn phái. Chỉ vì gã có chút tài năng mà kẻ khác không có, nên mới làm cho các bang phái bị rắc rối.

Tiểu Linh hi vọng Tiểu Tà có thể thuyết phục được hai đại môn phái. Tuy nhiên, nàng lại lo lắng nhiều hơn hi vọng.

Tiểu Tà nghĩ thầm đáng lẽ không nên dẫn Tiểu Linh theo. Nhưng trong lúc này không dẫn thì không được.

Gã nói:

– Muội lo lắng làm gì? Chúng truy sát huynh không phải chỉ lần này. Mọi lần huynh vẫn chạy thoát được mà! Lần này cũng không ngoại lệ ... Ha ... ha ...

Tiểu Linh chỉ vì đa sầu, đa cảm mà liên lụy vào việc của Tiểu Tà.

Nàng cười khúc khích:

– Té ra huynh chuyên môn chạy đua! Cứ chờ người khác đuổi theo thì bỏ chạy. Cũng may trời sanh huynh giỏi chạy nên khỏi bỏ mạng.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh quá lo lắng cho mình, xúc động:

– Việc này cũng là điều tốt! Huynh nghĩ chuyện này xong rồi muội nên trở về Cái bang, nếu không huynh không yên tâm.

Tiểu Linh giận:

– Huynh muốn đuổi muội đi sao?

Lời vừa dứt, Tiểu Linh nghẹn ngào rung lệ.

Thật ra, Tiểu Linh muốn cùng Tiểu Tà gần gũi nhau, không muốn trốn tránh gian nguy. Nghĩ đến Tiểu Tà bị truy sát, nàng không an tâm.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Tùy ý muội! Muội muốn theo thì theo, nhưng lần này muội phải tỏ ra hữu hiệu để huynh xem thử muội có đủ năng lực để dẫn đi chu du khắp thiên hạ hay không?

Tiểu Linh hỏi:

– Tò ra hữu hiệu bằng cách nào?

Tiểu Tà đang suy nghĩ kế hoạch mượn tay giết người, dùng địch cự địch.

Gã đang tính toán xem Thần Võ môn chiếm cứ nơi nào. Gã phải giả cách gạt người của Thần Võ môn tưởng rằng Hắc y sát thủ là đồng bọn của gã. Đó là kẻ lừa bịp Hắc y sát thủ gây hấn.

Xe ngựa đang đi trong lúc mặt trời bị mây che kín, bóng mát xâm lại làm cho mọi người rất dễ chịu.

Trong xe ngựa, Tiểu Linh có vẻ nóng lòng, có lúc lo lắng xót xa.

Tiểu Thất thì như đứa trẻ thật thà, chân chất, vô tư không biết nguy hiểm, thậm chí cứ nằm ngủ.

Tiểu Tà nghĩ mãi kế hoạch phải làm sao thực hiện cho tốt, nên về mặt lúc lo âu, lúc khoan khoái.

Bỗng Tiểu Tà hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Muội nghĩ lại xem Khai Phong thành vùng lân cận có nơi nào giao thông thuận tiện, mà ban đêm thì ít người qua lại không?

Tiểu Linh suy nghĩ một lúc, nói:

– Có! Nơi chùa Phong Thiền rất thích hợp với điều kiện đó. Giao thông thuận tiện, nhưng rất thanh vắng, vì nơi đó là Thiếu Lâm phân viện. Không biết họ có cho ta mượn hay không?

Tiểu Tà nói nhỏ:

– Cần gì mượn! Ta bố trí một đầu trường, tự nhiên mọi người phải tránh xa.

Chúng ta làm sao đến đó?

Tiểu Linh nói:

– Tại góc phía Đông thành Khai Phong cách xa mười dặm, huynh đến đó nhìn thấy một ngôi chùa gọi là Thất Linh Cầm, hình bát giác, bằng gỗ, cao mười ba tầng. Mé bên Thất Linh Cầm là chùa Phong Thiền.

Tiểu Tà gật đầu:

– Rất lý tưởng! Bây giờ muội và Tiểu Thất cho xe ngựa quay về Khai Phong, bảo xe dừng tại chùa Phong Thiền. Sau đó hai người vào nghỉ ngơi, thuận tiện xem phong cảnh. Phải nhớ, trước khi huynh chưa trở về, hai người không được rời khỏi nơi đó.

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Huynh bảo muội lên đó làm gì? Muội không có khả năng bò lên Thất Linh Cầm, tại vì nơi đó mỗi tầng có một nhà sư phái Thiếu Lâm canh gác ...

Tiểu Tà nói:

– Cứ tùy liệu! Nhưng muội phải ở đó chờ huynh.

Tiểu Linh nói:

– Muội ở đó chờ huynh thì được, nhưng huynh phải nói rõ kế hoạch cho muội biết, muội mới có thể tùy cảnh ngộ mà hành động.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta ba người, cùng một lúc rời khỏi Tràng An, Thần Võ môn cho đệ tử theo truy sát trên đường đi. Nhưng chúng nó không gặp, lại được tin chúng ta xuất hiện tại chùa Phong Thiền. Như vậy, chúng phải điều động cao thủ đến đó bố trí.

Có điều là trong lúc chúng bố trí lại không thấy mặt huynh ở đó, tất nhiên chúng phải chờ huynh đến mới truy sát.

Lúc huynh đến đó thì huynh sẽ dẫn theo một Hắc y sát thủ, làm cho bọn Thần Võ môn tưởng huynh là đồng bọn với Hắc y sát thủ, sợ đến điếng người ...
Ha ...

ha ...

Tiểu Tà rất đắc ý với kế hoạch này.

Tiểu Linh đồng ý:

– Nếu chúng trước tiên bắt muội thì lúc đó phải liệu cách nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Chúng bắt muội làm gì? Huynh là mục tiêu truy sát của chúng. Còn muội là công chúa Cái bang, muốn động chạm không phải dễ.

Tiểu Linh cũng hiểu điều đó, nói:

– Điều đó có lý! Muội chỉ là mục tiêu để chúng tìm huynh mà thôi! Chúng đâu dám chọc ghẹo Cái bang.

Tiểu Tà gật đầu:

– Như vậy là muội đã hiểu rồi! Nhưng huynh vẫn còn một điều dặn dò.

Tiểu Linh hỏi:

– Điều gì nữa?

Tiểu Tà nói:

– Lúc đến Thất Linh Cầm muội phải giả cách như đang chờ đợi huynh, đồng thời, đừng để cho đệ tử Cái bang biết được muội có mặt ở đó. Nếu Cái bang biết được việc này trận chiến sẽ trở thành “Tam quốc giao tranh”. Lúc ban đêm, huynh sẽ đến chùa Phong Thiền, muội phải nhớ rõ, không được chạy ra ngoài, nếu không huynh phải nhờ đến Thiếu Lâm hòa thượng giúp đỡ.

Tiểu Linh gật đầu:

– Được rồi! Đừng nói chuyện dài dòng, muội không chạy đi đâu hết, chờ huynh đến chết cũng không chạy đi đâu. Bây giờ huynh vừa ý chưa?

Tiểu Tà hóm hỉnh:

– Nếu muội đến chết vẫn không bỏ chạy thì không có cách rồi.

Tiểu Linh hỏi lại:

– Không có cách là sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Muội định ở mãi trong chùa Phong Thiền đến chết không phải là xuất gia đầu Phật rồi sao?

Tiểu Linh giận nói:

– Nhiều chuyện! Không tranh cãi nữa. Chúng ta phải xuất phát rồi.

Tiểu Tà gật đầu, đưa tay đập Tiểu Thất dậy.

– Tiểu Thất! Bắt đầu diễn xuất kịch bản rồi. Căn cứ vào hai lần chúng ta hợp tác, rút kinh nghiệm, nhất định mã đáo thành công, huynh đi theo Tiểu Linh. Phải bảo vệ cô ta chờ tới ban đêm dẫn người đến, lúc đó huynh sẽ yểm trợ giao tranh.

Tiểu Thất hình như biết cũng như không biết, gãi đầu nói:

– Được!

Chương 16: Tá nhân chi thủ

Ba người chia tay tại đây.

Tiểu Linh và Tiểu Thất cho xe ngựa hướng về Khai Phong còn Tiểu Tà thì chạy bộ vào một con đường núi.

Tiểu Tà mãi suy nghĩ không biết bọn Hắc y sát thủ và Thần Võ môn có quan hệ như thế nào.

Sở dĩ có thắc mắc như vậy là vì trước đây Tiểu Tà đã giết Ma Cốc Thần Huyết Gấu, mà Thần Huyết Gấu là một nhân vật quan trọng của Hắc y sát thủ.

Trong bọn Hắc y sát thủ, Thần Huyết Gấu là người không bị mặt, chứng tỏ địa vị của hắn trong tổ chức không phải nhỏ.

Nhưng Thần Võ môn tại sao lại phải làm tay sai cho Thần Huyết Gấu?

Tiểu Tà có cảm giác Thần Huyết Gấu tuy ở trong tổ chức sát thủ, nhưng cũng có giao tình với Thần Võ môn, nếu không, thì em của Thần Huyết Gấu là Thần Huyết Sói cũng có quan hệ với người của Thần Võ môn.

Đó là điểm then chốt mà Tiểu Tà muốn thực hiện kế hoạch “Mượn tay giết người, dùng thù diệt địch” cần phải hiểu rõ. Nếu không kết quả ngược lại không lường được.

Suy đi nghĩ lại một lúc, Tiểu Tà quyết định:

– Dù chúng hai bên có quan hệ ra sao thì quan hệ này cũng rất lỏng lẻo. Bởi lẽ:

Thần Huyết Gấu là nhân vật võ lâm nổi danh giang hồ từ xa xưa. Hắn là đệ nhất Cửu Ma thì đâu cần phải ép mình trong tổ chức sát thủ này. Dù cho có làm sát thủ thì cũng bị người khác lợi dụng mà thôi. Vậy thì cái chết của Thần Huyết Gấu nhất định có kẻ khác phục thù. Đây là điều mà lâu nay ta bị bọn sát thủ theo dõi, truy sát.

Hắc y sát thủ thì dùng tiền mua chuộc. Ngay cả thân nhân của họ cũng bị tổ chức này giết hại. Chúng đặt tiền bạc lên trên đạo nghĩa làm người. Chuyện này Thần Võ môn hiểu rất rõ. Thần Võ môn chỉ cần có tiền là tận dụng được bọn sát thủ. Chúng đồng lõa làm chuyện phi nhân?

Cứ xét về các yếu tố trên đây thì lần này Thần Võ môn theo truy sát Tiểu Tà nhất định là để trả thù cho Thần Huyết Gấu, người mà Thần Võ môn đã mua chuộc, lợi dụng, chứ không phải do bọn sát thủ tìm thù.

Nhưng xét cho cùng thì kế hoạch của Tiểu Tà sắp thực hiện tùy thuộc vào sự giao tình của Thần Võ môn với Hắc y sát thủ.

Nếu sự giao tình giữa hai bên không có gì sâu đậm thì Tiểu Tà sẽ thành công, còn ngược lại, Tiểu Tà sẽ dẫn thân vào chỗ nguy hiểm, nếu hai bên bắt tay nhau cùng lúc chĩa mũi nhọn vào gã.

Tiểu Tà quyết định phải dẫn địch vào đầu trường lúc đêm khuya, và kích động cho hai bên hăng máu giết người trước khi lâm chiến.

Mọi việc không đơn giản mà phải có cơ mưu, trí tuệ.

Bản tánh Tiểu Tà xưa nay thích cờ bạc thuộc hàng đệ nhất giáo hoạt. Đây là một môn sát phạt mà kẻ chiến thắng cũng phải dày công tính toán rất tỷ mỉ. Tiểu Tà đã quen việc tính toán này và đem áp dụng khả năng của mình vào công việc thắng bại ở chiến trận.

Trong lúc suy tính, Tiểu Tà đã đi đến một thôn trang gần chân núi.

Đến nơi đây, mục đích Tiểu Tà không phải để dụ địch, mà đi tìm vài con chó đen. Vì hắn nghĩ rằng ăn thịt chó phục hồi công lực rất nhanh.

Tiểu Tà lại nghĩ rằng tai mắt bọn sát thủ rải khắp mọi nơi, nếu lựa nơi hẻo lánh để dụ địch thì rất nguy hiểm. Vì vậy, Tiểu Tà lựa hai nơi là ngoài sơn khu Lang Châu Thành và ngoài sơn lâm Khai Phong.

Một ngày ...

Hai ngày ...

Đã qua hai ngày mà không thấy một chút động tĩnh.

Hắc y sát thủ mọi nơi đều có chi nhánh. Chỉ cần đến các nơi lân cận Tiểu Tà trấn chạy ngược xuôi vài vòng là kiểm thấy ngay. Sở dĩ Tiểu Tà chưa tìm ra

địch thủ là vì gã chưa thấy gấp.

Tiểu Linh và Tiểu Thất muốn đến Thất Linh Cầm cũng phải mất một thời gian. Trong thời gian đó Tiểu Tà cũng còn phải chờ bọn Thần Võ môn hay tin bố trí người phục kích, nếu dẫn bọn Hắc y sát thủ đến sớm e hỏng việc.

Nhưng hôm nay thì đã gấp rồi, Tiểu Tà phải hành động. Trước tiên, Tiểu Tà làm cho mọi người để ý bằng cách giả điên khùng, vừa ca hát vừa ném đá lung tung. Gặp chó thì ném chó, gặp người thì ném người.

Quả nhiên không lâu đã có người theo dõi.

Từ sáng đến chiều, từ Khai Nguyên đến Khai Phong chỉ trên bảy mươi dặm, Tiểu Tà chỉ chạy một lúc đã đến nơi, cho nên khi Tiểu Tà đến trấn Khai Nguyên thì dừng lại, vào quán mua vài cái bánh bao ăn no rồi tìm một ngôi miếu hoang nghĩ ngơi. Gã đã làm cho bọn Hắc y sát thủ để ý phục kích. Nhưng gã dự liệu phải làm cho bọn này hăng say chiến đấu trước khi dẫn chúng đến chiến trận tại chùa Phong Thiền.

Để chuẩn bị việc này, trong khi tạm trú tại miếu hoang, Tiểu Tà lấy phi đao ra tập luyện, đồng thời luyện môn “Đại Bi Chương” thật nhuần nhuyễn.

Khi đã mãn ý, Tiểu Tà kiên nhẫn đợi chờ.

Đêm đó vừa lúc canh hai ...

– Vèo! Vèo ...

Hai mươi mấy tên Hắc y sát thủ giống như những con cú không lộ xâm nhập vào miếu hoang. Chúng rất cẩn thận sợ bị Tiểu Tà phát hiện.

Tiểu Tà đâu có ngủ ...

Gã theo dõi bước chân từng người.

Bỗng một bóng đen bước vào. Tiểu Tà lập tức phóng phi đao xé gió bắn ra ngoài. Đồng thời phóng mình lên nóc miếu, cười hi hi:

– Huynh đệ! Đừng có gấp! Mọi lần tiểu gia cũng bị các ngươi truy sát rất gấp, mắt mặt mắt mày ... Hôm nay tiểu gia sẽ cho chúng bay một lần quyết toán.

Tiếng nói chưa dứt, thân mình Tiểu Tà đã nhanh như luồng gió phóng về hướng một tên Hắc y bật mặt, đánh trúng cảm đối phương, rồi phóng chạy về hướng Khai Phong.

Có tiếng quát lớn:

– Đuổi theo!

Bọn Hắc y sát thủ cũng đã mấy lần đối diện với Tiểu Tà, nên không dám coi thường.

Một tiếng hạ lệnh, hơn hai mươi bóng người đã đuổi theo. Cứ nhìn về sau lưng họ cũng biết được bọn Hắc y sát thủ này toàn là cao thủ võ lâm.

Tiểu Tà mục đích dụ địch, nên vừa chạy vừa làm trò chọc giận, để đưa chúng đến đấu trường giết bọn đệ tử Thần Võ môn.

Không lâu, cách chùa Phong Thiền còn độ mười dặm, Tiểu Tà tính toán thời gian cũng đã đến canh ba, trăng đã chìm về hướng Tây.

Tiểu Tà hét:

– Bọn khốn kiếp! Các ngươi như bầy ong bám theo hũ mật, cứ chạy đuổi theo ta.

Vừa nói, hai cây phi đao đã phóng ngược lại, hướng vào hai tên Hắc y chạy trước, làm cho chúng nó dùn lại.

Tiếp đó, Tiểu Tà xuất chiêu đánh tới tấp về phía sau đồng thời cứ hướng về chùa Phong Thiền chạy tới.

Vừa đến nơi, đã thấy Thất Linh Cầm đứng sừng sững trước mặt.

Tiểu Tà hét lên, ý muốn báo cho bọn đệ tử của Thần Võ môn biết.

Tiếng hét liên tiếp không ngừng, miệng la to:

– Bọn Thần Võ môn nghe đây! Ta đến rồi! Chúng bay vẫn còn núp lén làm gì? Ta hôm nay dẫn thêm hai mươi mấy người bằng hữu, để xem ai thắng ai bại.

Gã hướng vào bóng tối phóng tới.

Quả nhiên, nơi đây có rất nhiều người đang núp trong đó.

Tiểu Tà gặp ai đánh nấy, không cần hỏi một tiếng.

Một người trong bóng tối hét to:

– Tiểu quý! Ngươi còn muốn chạy đâu? Huynh đệ! Mau giết nó!

Một tràng tiếng hét nổi lên một lúc, lập tức xuất hiện ba bốn mươi bóng người. Người nào cũng cầm vũ khí sáng chói, bao vây Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhận thấy đại kể đã thành, lập tức phóng ra một loạt phi đao, đồng thời quay ngược lại, chạy về phía sau, kêu lớn:

– Các ngươi là bọn ác quỷ, hôm nay ta phải cho chúng bay một trận phục kích.

Có tiếng hét trong bóng tối:

– Mau đuổi theo!

Cùng với tiếng hét, mấy chục bóng người đã đuổi theo Tiểu Tà.

Bây giờ thế cuộc là hai con cọp đói đang đối mặt nhau, điều võ dương oai, uy dũng vô cùng.

Dương Tiểu Tà đã đem hai con cọp tới, mà Dương Tiểu Tà là con mồi. Chỉ cần con mồi biến mất thì hai con cọp đói sẽ xé xác nhau.

Tiểu Tà chạy rất lẹ. Loáng mắt đã chạy cách xa bọn Thần Võ môn độ bốn trăm bước, nhưng trước mặt bọn Hắc y sát thủ đang ủa tới.

Tiểu Tà kêu to:

– Bọn bịt mặt hèn hạ! Các ngươi chết chắc rồi. Các ngươi có hiểu được tiểu gia đây là người của Thần Võ môn không? Hôm nay ta xem các ngươi trốn vào đâu?

Nói xong, hai tay phóng phi đao ra, nhắm vào bọn Hắc y sát thủ, đồng thời cũng quay thân về hướng Thần Võ môn.

Như vậy là hai bọn Vong mạng và Sát thủ lâm kế rồi.

Người của Thần Võ môn thì tưởng Tiểu Tà dùng tiền mua chuộc được bọn Hắc y sát thủ làm tay sai, còn bọn Hắc y sát thủ thì tưởng Tiểu Tà là người của Thần Võ môn.

Tiếng quát tháo, tiếng kêu la, tiếng đao kiếm chạm nhau, tiếng chuông phong ào ào ... như trời long đất lở trong đêm tối.

Chiến trận đã làm cho đầu thủ hai bên tay đứt, chân lìa, máu rơi đầy đất, thi thể ngổn ngang. Thật không thể tưởng tượng nổi ...

Trong số người đang chiến đấu, có một người hét to:

– Ta là Càn Khôn quân chủ Trương Giản không phải đại khò ...

Vừa nói vừa công tới Tiểu Tà một chiêu.

Tiểu Tà cười lớn:

– Trương Giản! Ngươi là cao thủ thuộc phái nào? Ngươi giết được Bang chủ của ta rồi mới nói!

Vừa nói, Tiểu Tà vừa vung tay phóng phi đao ra, nhắm vào ngực Trương Giản. Đồng thời né mình chạy khỏi trận chiến.

Một bên là Vong mạng võ lâm Hắc y sát thủ, một bên là Hồn xưng thiên hạ Thần Võ môn. Cả hai đang lúc khí giận bốc cao, mà toàn là người thiện chiến, nên có thể gọi là kỳ phùng địch thủ.

Nhưng trận đấu này với mục đích gì đây? Cả hai bên đều hi sinh chém giết, nhưng không ai hiểu rõ mục đích của nó.

Chính chúng nó đã lao vào cái bẫy giết người.

Tiểu Tà bay ra khỏi trận chiến, hướng về Thất Linh Cầm thì gặp được Tiểu Thất cũng đang tham chiến.

Tay Tiểu Thất đang cầm bảo đảm, xông vào đám người, chém giết.

Tiểu Tà cười một tiếng, phóng mình đến kéo Tiểu Thất chạy về phía rừng, nói:

– Tham chiến làm gì?

Tiểu Thất như đang hăng say, nói:

– Giết! Giết rất sướng tay.

Tiểu Tà cười nói:

– Giết cái gì? Tiểu Linh đâu?

Tiểu Thất đưa tay chỉ vào Thất Linh Cầm.

Nơi đây có một bóng trắng đứng trên đài, chính là Tiểu Linh.

Tiểu Thất nhìn thấy yên tâm:

– Tiểu Thất! Huynh gấp làm gì? Cứ để cho chúng chém giết nhau, chờ một lúc chúng ta xem tên nào còn sống sót thì giết nốt. Người của Thần Võ môn tuy đông, nhưng Hắc y sát thủ võ công cao hơn. Bây giờ chưa phân định được thắng bại.

Qua một lúc, trên đấu trường đã đầy thi thể và máu.

Bên Hắc y sát thủ chỉ còn độ bốn người, bên Thần Võ môn thì còn độ mười ba người. Cuộc chiến dần dần, thì bỗng nhiên bên Hắc y sát thủ bắn lên không trung một tên lửa sáng rực.

Thấy vậy, bên Thần Võ môn, Trương Giản cũng bắn một tín hiệu lên trời.

Quả nhiên, không bao lâu, ở phía Nam chân núi một tràng tiếng hét vang dội.

Một số bóng đen đã phóng tới hơn bốn năm chục người.

Với số đông này, bất thần bọn Hắc y sát thủ đã bao vây Thần Võ môn.

Trương Giản nhìn thấy cao thủ của mình vẫn chưa tới, bèn bắn tiếp một tín hiệu nữa để cầu viện.

Tín hiệu này là loại hòa cấp của Thần Võ môn, nên trong bọn thuộc hạ bất kỳ ai trông thấy cũng phải chạy tới.

Quả nhiên, cao thủ của Thần Võ môn chạy tới trên hai mươi người, không nói năng gì, cứ việc xông vào trận chiến.

Chỉ chớp lát, có hơn ba trăm đệ tử của Thần Võ môn, tiếp tục tràn vào chiến trận.

Lần này thế cuộc rất khấn trương. Nhưng Hắc y sát thủ cũng đã từng trải giang hồ, chỉ biết giết người mà không được chạy thoát.

Theo nội quy của tổ chức Hắc y sát thủ thì chuyện không thành chỉ có chết chứ không được trốn tránh do đó các cao thủ Hắc y chỉ còn cách liều mạng mà thôi.

Chính vì sự liều mạng đó đã tạo ra một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Đệ tử Thần Võ môn tuy tiếp viện khá đông, nhưng không thắng nổi bọn Hắc y sát thủ.

Thời gian càng kéo dài thì thi thể càng chồng chất lên nhau.

Tiểu Tà theo dõi trận đấu đến lúc này liền nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Xem kia! Người của Thần Võ môn đã chết rất nhiều, gần một trăm người. Nhưng Hắc y sát thủ cũng chết rất đông, chỉ còn lại độ hai mươi người.

Nếu tiếp tục giao tranh thì người của Thần Võ môn sẽ đuối thế. Chờ một lúc, nếu có gì không xong thì chúng ta mau chạy trốn ...

Tiểu Thất gật đầu:

– Cũng được!

Chiến cuộc kéo dài, Hắc y sát thủ dần dần yếu thế.

Bỗng từ mé rừng phía Tây tăng cường mười tên Hắc y bịt mặt. Chỉ một loáng, mười tên Hắc y này đã phóng vào đấu trường.

Những người này không thở mạnh, thân không run, công lực rất cao siêu, ai thấy cũng đều kinh hãi.

Mười tên Hắc y này xâm nhập đấu trường, tay cầm đại đao tung hoành như vào chỗ không người, giống như cọp vào chuồng dê.

Nhưng chuyện lạ đã phát sinh, thay vì chúng nó giết người của Thần Võ môn, thì chúng nó lại giết bọn Hắc y sát thủ.

Mặc dù quần áo, khăn bịt mặt và vũ khí không khác gì bọn Hắc y sát thủ cả.

Như vậy là nguyên do gì đây? Tiểu Tà đứng trố mắt nhìn, không hiểu gì cả.

Không lâu, đệ tử của Thần Võ môn chỉ còn lại hơn hai mươi tên, nhưng tất cả đều đã bị thương.

Bọn Hắc y sát thủ thì chết hết không còn một mạng.

Lúc này vẫn còn có một đám người chạy tới. Những người này không ai lạ, chính là Phi Long Bảo bảo chủ Vi Diệt Huyền và thủ hạ Ngũ đại cao thủ cũng với Bạch Kỳ quân chủ.

Vi Diệt Huyền nhìn qua chiến trận hét lớn:

– Dừng tay!

Cùng với tiếng hét, thân mình đã bay đến, hướng về mười tên Hắc y sát thủ đến sau.

Tiểu Tà nhìn thấy, nói:

– Cơ hội đến rồi.

Lập tức phóng tới hét to:

– Tiểu Thất! Hãy xông vào giết Thần Võ môn.

Hai người cười hí ... hí xông vào đám người Thần Võ môn đánh giết một hồi, làm cho đệ tử Thần Võ môn người nào cũng tàn phế.

Cho đến lúc Thần Võ môn chỉ còn lại có một mình Trương Giản thì Tiểu Tà và Tiểu Thất mới chịu dừng tay.

Nhưng Tiểu Tà lại la lớn:

– Tiểu Thất! Hãy coi chừng Trương Giản, đừng để hắn chạy thoát.

Tiểu Thất nghe theo, canh giữ Trương Giản không rời một bước.

Tiểu Tà lại thấy đám người Vi Diệt Huyền đang giao tranh với bọn Hắc y sát thủ. Câu chuyện thật lạ lùng.

Tiểu Tà nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Vi Diệt Huyền và Ngũ đại cao thủ của Phi Long Bảo đều bao vây bọn Hắc y sát thủ, nhưng mười tên Hắc y sát thủ vẫn không bối rối, vẫn hùng dũng giao tranh.

Tiểu Tà xem xét kỹ, thấy võ công của mười tên Hắc y sát thủ này rất khác thường, không giống như người Trung Nguyên, mà giống như người bên sa mạc.

Hắn quay lại bảo Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh dùng bản lãnh chuyên môn bắt chúng. Mười tên Hắc y này võ công rất quái dị, không rõ chúng là người gì. Nếu không chúng ta chạy không thoát chúng.

Tiểu Tà muốn Tiểu Thất dùng lỗ mũi đánh hơi, để phân định số người này là ai, vì Tiểu Thất có cái tài đặc biệt đó.

Tiểu Thất liền rút bảo đao chạy tới bọn Hắc y sát thủ, vừa chém vừa đâm...

Qua một lúc, Tiểu Thất lợi dụng sơ hở của một tên Hắc y sát thủ đâm một nhát đao vào xương sống. Tên Hắc y sát thủ này vì bận chống đỡ với các cao thủ Phi Long Bảo, nên không đề ý Tiểu Thất đâm sau lưng.

Hắn bị thương, té nằm dưới đất.

Chỉ phút chốc, bọn Hắc y sát thủ bị thương bỏ chạy. Nhưng trước khi chạy có một tên Hắc y sát thủ chặt đầu đồng bọn vừa bị thương đang nằm dưới đất ôm đi.

Cả bọn chạy thoát vào rừng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Như vậy là bọn này không muốn để lộ tung tích của đồng bọn.

Trăng đã gần lặn ...

Bầu trời sao thưa ...

Bên ngoài gió rít từng hồi ...

Bốn bề lặng lẽ ...

Trên mặt đất xác chết nằm ngổn ngang ...

Máu tanh bốc lên muốn nghẹt thở.

Tiểu Tà bước đến nói với Vĩ Diệt Huyền:

– Bảo chủ có khỏe không? Đã lâu không gặp.

Tiểu Tà không cần chạy trốn, vì lúc này không còn gì để sợ hãi nữa.

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Dương thiếu hiệp! Ái nữ của ta báo cho ta biết là người gặp nạn, nên ta lập tức đến đây giải cứu cho người. Nhưng người vẫn bình an vô sự là quá tốt rồi.

Tiểu Tà vẫn biết rằng Vĩ Diệt Huyền đang nói chuyện mơ hồ, nên giả bộ cười:

– Đa tạ Bảo chủ đến đây giải cứu, nhưng dù Bảo chủ không đến đây chúng cũng không làm gì được tôi. Có đúng không?

Vĩ Diệt Huyền gật đầu:

– Rất đúng! Rất đúng! Dương thiếu hiệp công lực hơn người, lão phu rất cảm phục. Đồng thời lão phu cũng muốn thỉnh cầu Dương thiếu hiệp một lời, không biết có được không?

Tiểu Tà nói:

– Có chuyện gì xin cứ nói! Không cần kéo dài.

Vĩ Diệt Huyền chỉ vào thi thể các cao thủ võ lâm xung quanh nói:

– Số người này đã chết rồi, ân oán chưa biết ra sao. Dương thiếu hiệp có thể nể mặt lão phu tha cho Trương Giản được không?

Tiểu Tà nhìn ngay Trương Giản ngẫm nghĩ một hồi, nói:

– Cũng được! Tôi cùng Thần Võ môn cũng chẳng có đại thù đại hận, đâu cần cố chấp.

Tiểu Tà lập tức bảo Tiểu Thất thả Trương Giản ra.

Trương Giản quay thân hướng về Vĩ Diệt Huyền chấp tay nói:

– Đa tạ Bảo chủ! Ân đức này chết cũng không quên.

Vĩ Diệt Huyền vẫy tay:

– Đừng khách sáo. Người mà người mang ơn chính là Dương thiếu hiệp, chứ không phải là ta.

Trương Giản nói:

– Dương Tiểu Tà là kẻ thù của Thần Võ môn. Chính hôm nay hắn đã giết sạch người của Thần Võ môn. Lão phu cũng vì hắn mà giao đầu. Hôm nay hắn không giết lão phu thì lão phu sẽ tạo cơ hội giết hắn sau này. Lão phu đâu cần cảm ơn.

Giọng nói của Trương Giản rất cảm hận.

Tiểu Tà nghe xong, biết việc tha người rất tai hại, nhưng một lời nói ra không phải chuyện đùa, liền đưa chân đá vào mông Trương Giản hét:

– Mau cút đi! Đừng có nói nhiều! Ta sẵn sàng chờ đợi các người trả oán. Ta là Thông Thực Tiểu Bá Vương, chưa hề sợ ai. Mau cút đi!

Trương Giản không dám nói, hướng vào Vĩ Diệt Huyền bái một bái, rồi phóng vào rừng.

Vĩ Diệt Huyền cười nói:

– Đa tạ Dương thiếu hiệp nể mặt ta mà tha chết cho hân.

Dương Tiểu Tà cười hi hi:

– Đâu có! Đâu có! Bảo chủ! Ông là người chính phái. Bây giờ ông thấy thế nào? Mấy hôm trước tôi ở Trường An có mượn một số tiền xài, không biết ông lúc nào cần tôi trả lại.

Vĩ Diệt Huyền lắc đầu:

– Dương thiếu hiệp đừng khách sáo. Chút đỉnh tiền bạc đâu cần nhắc đến.

Sau này nếu thiếu hiệp cần tiền chỉ cần nói một tiếng, Phi Long Bảo bất cứ một phân sở nào, người cứ đến lấy, không cần nói câu thứ hai.

Vĩ Diệt Huyền có ý định dùng tiền bạc thu phục Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– Như vậy thì cảm ơn Bảo chủ nhiều lắm! Bảo chủ! Ông có muốn nói chuyện bí mật không?

Tiểu Tà cũng biết Vĩ Diệt Huyền dụng ý nói xa xôi, nhưng muốn nói chuyện bí mật thì không tiện ở đây.

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Dương thiếu hiệp! Lâu nay chúng ta không gặp nhau, đương nhiên có nhiều chuyện đáng bàn. Nếu muốn bàn chuyện thì chúng ta lựa một nơi khác.

Lão đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, rồi chỉ về phía trước mặt nói:

– Chúng ta đến khu rừng ngoài kia được không?

Vĩ Diệt Huyền không muốn để việc này cho thuộc hạ biết. Và lại đi vào rừng Vĩ Diệt Huyền vẫn có cơ hội giết được Tiểu Tà nếu cần.

Tiểu Tà là người khôn khéo, làm sao không hiểu được dụng ý của Vĩ Diệt Huyền, nên ôn tồn nói:

– Không cần phải đi xa! Bảo chủ cứ ra lệnh cho thuộc hạ rút lui là được rồi.

Còn người anh em của tôi đây thì không nghe rõ tiếng nói, và lại ông cũng không sợ hân nghe.

Vĩ Diệt Huyền gật gù:

– Rất đúng!

Liền quay đầu ra lệnh cho thuộc hạ rút lui.

Hồng Anh chấp tay:

– Thuộc hạ tuân lệnh.

Hân dẫn năm người chạy vào rừng.

Vĩ Diệt Huyền thấy thuộc hạ đi rồi, nói với Tiểu Tà:

– Mạng của thiếu hiệp rất lớn. Từ chỗ cao nhảy xuống Hoàng Hà mà vẫn không sao. Lão phu rất khâm phục.

Tiểu Tà nói:

– Đại Bảo chủ quá khen rồi! Đúng ra tôi không muốn nhảy, mà bị áp bức phải thí mạng mà thôi. May trời còn cho tôi sống.

Vĩ Diệt Huyền cười nói:

– Đó cũng là ý trời.

Tiểu Tà nói:

– Bảo chủ! Tôi hỏi ông mười người Hắc y sát thủ vừa tiếp viện đến sau, có phải ông muốn giết bọn họ không?

Vĩ Diệt Huyền đáp:

– Không sai!

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy bọn họ là ai? Tại sao họ giết đồng bọn của họ? Bên trong chuyện này chắc có một nguyên do. Phải chăng chúng nó giả mạo người của Hắc y sát thủ?

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Không sai! Chúng nó có một vài người công phu rất giỏi. Như vậy chuyện này không có liên hệ đến lão phu.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy bữa nay Bảo chủ đến đây không phải để giải cứu tôi sao?

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Không phải! Ta thấy mười tên Hắc y sát thủ xuất hiện nên mới đến đây, nhưng chậm một bước.

Tiểu Tà cười nói:

– Như vậy ông muốn âm thầm điều tra tìm hiểu lai lịch của bọn Hắc y sát thủ vừa rồi sao? Ngoài mặt người ta tưởng ông đến đây cứu tôi và Thần Võ môn, nhưng bên trong thì lại có chủ mưu. Ông đã làm được một điều chính nghĩa rồi.

Vĩ Diệt Huyền mỉm cười:

– Ngươi quả thật lợi hại! Tương lai sẽ quấy động võ lâm không ít. Lão phu muốn giết ngươi.

Tiểu Tà thần nhiên:

– Bảo chủ! Tôi biết rằng ông không muốn giết tôi, chỉ muốn lợi dụng thôi.

Bây giờ tôi đã cùng với Thần Võ môn kết oán rồi. Như vậy không phải ông đang ở trong cái thế ngư ông đắc lợi sao? Hiện tại, bọn Hắc y sát thủ lại mặt vừa xuất hiện, ông có nghĩ rằng chúng nó với tôi là đồng bọn không? Nếu không phải, ông sẽ mua chuộc chúng đến đây đối phó với tôi có phải không?

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Hoàn toàn chính xác. Chỉ cần Thần Võ môn có một người cộng tác với Phi Long Bảo, thì Phi Long Bảo sẽ thu đoạt thiên hạ rồi. Đồng thời Phi Long Bảo cũng là chính phái trong chính phái. Như vậy có phải thiên hạ thái bình không?

Trong ý tưởng của Vĩ Diệt Huyền cho rằng việc làm đó là hợp đạo lý.

Tiểu Tà cười khinh:

– Không sai! Mua chuộc được Thần Võ môn thì Phi Long Bảo to lớn rồi.

Nhưng Thần Võ môn cũng có chút đỉnh chính phái.

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Ngươi nói đúng.

Tiểu Tà hiểu được thâm tâm của Bảo chủ Phi Long Bảo, nên giả cách:

– Nếu vậy ông không sợ tôi dẫn Thần Võ môn đến đối phó với ông sao?

Vĩ Diệt Huyền giật mình:

– Chuyện này ta chưa nghĩ tới. Cũng may chỉ cần Phi Long Bảo cùng Thần Võ môn hòa đàm, chúng ta sẽ trở thành bạn hữu, như hôm nay ta xin tha cho Trương Giản vậy.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Được rồi! Ông tạm thời không giết tôi cũng khá lắm. Người tính không bằng trời tính. Hi vọng ông vĩnh viễn tính toán không sai. Hi vọng ông cũng là chính phái trong chuyện này.

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Chúng ta hẹn tái ngộ! Hi vọng chúng ta còn gặp lại.

Tiểu Tà hỏi:

– Tôi có một người bạn, ông có biết lai lịch không?

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Có! Có! Cô ta là Công chúa Cái bang.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy ông đối xử với cô ta ra sao đây?

Vĩ Diệt Huyền nói:

– Dù bang phái nào trong võ lâm, nếu động chạm đến ta thì ta nhất định phải đối phó. Người quan tâm đến cô ta lắm sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy! Tôi rất quan tâm đến cô ta. Xin hẹn tái ngộ.

Nói xong, Tiểu Tà kéo Tiểu Thất đến chùa Phong Thiền tìm Tiểu Linh.

Vĩ Diệt Huyền cùng năm đại cao thủ rời khỏi Thất Linh Cầm, hướng về phía Nam phóng đi.

Trận chiến chấm dứt, nhưng đem đến cho Tiểu Tà rất nhiều rắc rối về sau.

Còn Vĩ Diệt Huyền đến đây không phải ngẫu nhiên. Dương Tiểu Tà qua cuộc đấu khẩu với Vĩ Diệt Huyền cũng làm cho Vĩ Diệt Huyền có rất nhiều lo lắng.

Vĩ Diệt Huyền không khả năng dấu kín việc này trước mặt Tiểu Tà, cũng như trước mặt thuộc hạ Phi Long Bảo.

Tiểu Tà về đến Thất Linh Cầm, đã thấy Tiểu Linh chạy ra đón, hỏi:

– Tiểu Tà sao rồi! Huỳnh có bị thương không?

Tiểu Linh đã hồi hộp chờ đợi Tiểu Tà suốt hai canh, không thấy bóng Tiểu Tà nên Tiểu Linh rất lo lắng, bản thân muốn chạy ra tham chiến, nhưng thấy thầy người chồng chất cộng với tiếng la hét, làm cho nàng sợ hãi.

Tiểu Tà đặc ý:

– Bị thương? Cô tưởng tôi thua trận sao? Khi Gia Cát Lượng bày kế làm sao thua được?

Tiểu Linh nói:

– Huỳnh đã giết quá nhiều người! Rất tàn nhẫn.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Đàn bà thì nói vậy. Tôi chết rồi thì bạn hữu tôi có ai nói tôi tàn nhẫn không? Được rồi. Tàn nhẫn thì tàn nhẫn miễn tôi không chết là được.

Tiểu Linh thở dài:

– Muội nghe nói trận chiến chết rất nhiều người, trong lòng muội cảm giác bất an, nên nói như vậy thôi.

Sự thật, Tiểu Linh chỉ muốn Tiểu Tà được thiện lương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Theo vết chân kẻ thù

Sau trận chiến vừa qua, Tiểu Tà lo lắng sợ Tiểu Linh vì đi theo gã mà gặp nhiều nguy hiểm nhưng Tiểu Linh thì không hiểu tâm sự của Tiểu Tà, thấy Tiểu Tà lo lắng cho mình, nói:

– Tiểu Tà! Muội không sợ nguy hiểm đâu. Được theo huynh muội cảm thấy vui sướng rồi.

Tiểu Tà thở ra một tiếng:

– Vui sướng! Muội nghĩ rằng chúng ta chỉ có vui chơi mà không gặp nguy hiểm sao? Một nàng Công chúa của một Đại bang không thể dấn thân vào nguy hiểm giang hồ. Huynh rất áy náy cho thân phận của muội.

Tiểu Linh buồn bã:

– Như vậy là huynh cố ý đuổi muội đi sao?

Tiểu Tà không muốn gây buồn phiền cho Tiểu Linh, nói:

– Không bàn cãi chuyện này nữa. Bây giờ huynh mệt lắm rồi. Huynh cần nghỉ ngơi.

Nói xong, Tiểu Tà nằm ngay trên mặt đất.

Tiểu Linh cảm thấy Tiểu Tà như đứa con nít có chút đĩnh ngộ thơ, nên cười nói:

– Tiểu Tà! Huynh đừng có nằm ở đây được không? Mấy hôm trước muội có thuê một căn nhà lá ở ngoài trấn. Chúng ta đến đó nghỉ ngơi.

Tiểu Tà nói:

– Được! Rất tốt! Té ra muội rất chu đáo. Nhưng huynh cảm thấy không vui.

– Tại sao?

– Muội thì xinh đẹp, quần áo sang trọng, sạch sẽ, còn huynh lúc nào cũng xuề xòa, dơ dáy, đi chung với muội thật xấu hổ.

Tiểu Linh nói:

– Chuyện đó có gì khó đâu! Miễn huynh đừng bê tha, bạ đâu ăn đó, bạ đâu nằm đó, muội sẽ chăm sóc cho huynh áo quần sạch sẽ.

Tiểu Tà lè lưỡi:

– Chuyện này huynh không dám nhờ muội. Chúng ta có tiền sẽ mướn một cô nữ tỳ làm chuyện này. Nhưng chúng ta là những người phiêu bạt giang hồ, nay đây mai đó, đành phải chịu thôi.

Tiểu Linh nói:

– Ai bảo huynh thích phiêu du trong giang hồ?

Tiểu Tà nói:

– Ai bảo muội theo huynh dấn thân vào giang hồ? Đó cũng chỉ là tự nguyện mà thôi.

Trưa hôm đó, ba người đến ngôi nhà lá ở ngoài trấn.

Tiểu Linh đã dùng tiền sai một đệ tử Cái Bang làm chuyện này để khi có việc cần sẽ tiện liên hệ với Cái Bang.

Tại ngôi nhà lá này, Tiểu Tà rất thích thú, sai Tiểu Thất đi bắt chó làm thịt, mua rượu ngon đem về nấu nướng suốt ngày.

Tiểu Linh rất giỏi, mỗi ngày nấu thịt chó và các thức ăn rất ngon.

Nhưng có lúc nàng ta cũng nhớ nhà, đứng nhìn trăng hoặc thơ thẩn trong khu vườn, từng bước chân của nàng làm phát ra tiếng lục lạc đeo trên cổ nghe rất êm tai.

Tiểu Tà là một con người luôn luôn náo động, không chịu nổi sự yên lặng, nên mãi suy nghĩ tìm trò vui phá phách thiên hạ.

Tiểu Thất thì mong cho Tiểu Tà có gì sai khiến để phát huy năng lực của mình.

Trong lúc yên tĩnh, Tiểu Tà lại nghĩ đến Phi Long Bảo, Thần Võ Môn, Hắc y sát thủ.

Không biết mối dây liên hệ của các môn phái này ra sao, lâu nay hoàn toàn bí mật. Gã chỉ thấy bọn này luôn luôn theo dõi để truy sát gã trong bóng tối.

Chúng làm như vậy là mục đích gì? Phải có mục đích chứ! Nhưng Tiểu Tà làm sao để khám phá điều bí mật đó?

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Ta không thể mãi mãi làm mục tiêu để chúng nó truy sát, mà phải lật ngược lại ván cờ. Ta phải tìm bọn chúng để khám phá ra điều bí mật này.

Nhưng trước hết phải nhắm vào tổ chức nào để khám phá?

Qua một lúc, Tiểu Tà đắc ý nói to:

– A! Hắc y sát thủ! Nhất định phải bắt vài tên Hắc y sát thủ để lột mặt nạ chúng nó, để tìm hiểu sào huyệt của chúng nó. Trong giang hồ kẻ nào bịt mặt, giấu tên là kẻ đó chứa đựng nhiều bí mật.

Tiếng cười đắc ý của Tiểu Tà vang lên, làm cho Tiểu Linh giật mình hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh đang nghĩ gì vậy?

Tiểu Tà không muốn cho Tiểu Linh biết dự tính của mình, sợ Tiểu Linh lấy đạo nghĩa ngăn cản, nên nói tránh:

– Huynh vừa nằm mơ thấy một con rùa lớn biết nói chuyện.

Tiểu Linh cười hỏi:

– Con rùa nói chuyện gì vậy?

Tiểu Tà cười ha ... ha:

– Con rùa nói về huynh ...

– Nói cái gì?

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh buồn bã, nên không nói.

Tiểu Linh làm mặt giận:

– Như vậy là huynh định giấu mọi chuyện gì rồi?

Tiểu Tà sợ Tiểu Linh giận, nên nói thật:

– Huynh lúc nào cũng cứ bị người ta truy sát, bây giờ huynh làm ngược lại, phải truy kích kẻ thù.

Tiểu Linh hỏi:

– Huynh làm sao truy kích được chúng nó? Tổ chức chúng nó vừa to lớn, vừa kín đáo, bình thường một bóng cũng không thấy.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải làm cho chúng xuất hiện để bắt chúng nó tra vấn, khám phá bí mật. Ta chắc chắn nơi Khai Phong này thế nào cũng có một chi nhánh của bọn Hắc y sát thủ. Chúng ta làm một cái bẫy, bắt vài đứa về đây tra vấn để khám phá bí mật. Nếu không được thì giết luôn.

Tiểu Linh băn khoăn:

– Nếu bắt lầm người thì sao? Có phải làm trò cười không?

Tiểu Tà nói:

– Bắt lầm thì thả ra! Huynh nghĩ không có gì tai hại.

Tiểu Linh nói:

– Cũng được! Muốn bắt thì bắt, nhưng huynh đi mai phục ở đâu đây.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Tốt hơn là nơi chỗ cũ tại chùa Phong Thiền, vì nơi đó người đi lại không đông, cũng không phải nằm trong nội thành. Nơi đó rất thích hợp. Chúng ta mai phục bên phải chùa Phong Thiền, hễ gặp ai khả nghi thì bắt.

Tiểu Linh gật đầu:

– Như vậy chúng ta phải chuẩn bị lương khô để dùng trong thời gian phục kích?

– Chỉ đem theo lương khô đủ ăn trong thời gian ba ngày thôi. Thời gian đó thu hoạch cũng đủ rồi.

Tiểu Linh chớp mắt:

– Thu hoạch?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta gài bẫy bắt mối. Hễ bắt được con mối là thu hoạch nguồn lợi đó.

Tiểu Linh cười lớn:

– Ôi chào! Xưa nay người ta gài bẫy săn thú còn huynh thì săn người?

Tiểu Tà nheo mắt:

– Tiểu Công chúa! Cô đừng cười! Cô sẽ thấy thú vị trong trò chơi này. Chúng ta hãy chuẩn bị hành trang và đi mua lương khô.

Tiểu Linh biết Tiểu Tà tánh háo động, trong ba ngày mà không có một trò vui nào không thể chịu nổi, nên đành phải chiều theo.

Ba người đi mua lương khô rồi lập tức đến chùa Phong Thiên.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh đã trưởng thành trong hang núi thì việc gài bẫy bắt mối là vô địch thiên hạ rồi, hôm nay chính huynh là người đạo diễn tài năng.

Không bao lâu, Tiểu Thất đã bố trí nơi Tiểu sơn có hầm sập, có cạm bẫy, có giăng dây. Ngoài ra, Tiểu Thất còn dùng lá cây cắm đầy mình, dù người nào đến gần cũng tưởng hấn là một bụi cây nhỏ.

Tiểu Tà và Tiểu Linh thấy vậy rất đắc ý, cười lớn:

Tiểu Tà nói:

– Rất tốt! Tài nghệ của Tiểu Thất về môn này quả nhiên vô địch thiên hạ.

Tiểu Linh nói:

– Cách bắt người như vậy rất tức cười. Nếu biết trước tôi nhất định tham gia để thi đua.

Tiểu Tà nói:

– Muội chờ một chút sẽ thấy trò chơi này rất lạ mắt.

Tiểu Linh nói:

– Được rồi! Muội núp trong hang đá này để xem các người dùng bẫy bắt người, diễn trò kỳ lạ.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy cũng được! Bây giờ có Tôn Ngộ Không hạ trần cũng không thoát được. Nhưng muội phải giữ im lặng, không được làm khinh động.

Bỗng nghe Tiểu Thất “Suyt” một tiếng, báo hiệu có động.

Ba người lập tức lặng thinh.

Tiểu Tà hướng ra phía ngoài lộ thấy một Hắc y. Gã Hắc y này rẽ bước vào mé rừng, không thấy rõ mặt mày.

Tiểu Tà mừng rỡ, nghĩ thầm:

– Gã Hắc y này chính là đồng bọn của chúng nó, không sai!

Hắc y rón rén lần tới.

Gã Hắc y bước vào một đám cỏ, vừa ngồi xuống đã khuất mắt cả thân mình.

Tiểu Tà bò tới cách gã Hắc y độ chừng năm thước, vận chân khí, giống như một con cóc phóng vào đám cỏ, hai tay nhanh như điện chớp chụp vào cổ gã Hắc y, thuận tay điểm huyết mê.

Gã Hắc y lập tức ngã xuống.

Tiểu Tà trở mắt nhìn thấy đã bắt lầm cười hi ... hi ... không nói ra tiếng, vì sợ Tiểu Linh chế nhạo.

Đây là một người đàn bà, mặc quần áo đen.

Tiểu Thất núp bên cạnh hỏi:

— Sao rồi?

Tiểu Tà vung tay:

— Rút lui!

Hai người trở lại chỗ núp của Tiểu Linh.

Tiểu Linh hỏi:

— Sao rồi? Giải quyết xong chưa?

Tiểu Tà cười gượng:

— Giải quyết xong rồi! Người này là đàn bà! Ta thả ra rồi.

Tiểu Linh hỏi:

— Đàn bà? Cô ta vào rừng làm gì?

Tiểu Tà mắc cỡ:

— Cô ta vào rừng kiếm củi, nên vẫn còn có đem theo sợi dây.

Tiểu Linh không muốn chọc ghẹo Tiểu Tà, sợ Tiểu Tà nổi nóng, nên làm thinh, chỉ nhìn gã cười chum chim.

Tất cả ba người trở lại núp vào chỗ cũ, chờ đợi.

Qua một lúc, lại có một Hắc y phóng vào mé rừng. Thân pháp rất nhanh nhẹn.

Lần này Tiểu Tà thấy rõ thân hình và mặt mũi, biết chắc không sai rồi, liền kéo Tiểu Thất cùng lúc bước tới.

Gã Hắc y cứ nhắm về phía Tiểu sơn đi vào.

Tiểu Tà bảo Tiểu Thất cứ canh chừng tại đây, còn bản thân thì đi vòng qua Tiểu sơn đón đầu.

Nhưng rất kỳ lạ, Tiểu Tà chạy đến phía sau Tiểu sơn chờ gần nửa buổi vẫn không thấy bóng Hắc y đâu cả, trong lòng rất kinh ngạc, liền trở lại chỗ cũ hỏi Tiểu Thất:

— Ngươi có phát hiện tên Hắc y đó không?

Tiểu Tà nói:

— Không có!

Tiểu Tà biết Tiểu Thất là người thiện nghệ về bắt thú rừng, khi hắn đã không phát hiện được thì tất nhiên gã Hắc y chưa thoát ra ngoài. Như vậy gã Hắc y vẫn còn ở trong khu vực này.

Tiểu Tà nói:

— Chỉ còn có cách chờ đợi thôi.

Chờ đợi con mồi là chuyện thường tình của những tay thợ săn. Tiểu Thất không lấy đó làm nóng lòng.

Hai người chờ thêm một lúc nữa mới thấy một Hắc y từ trong núi chạy ra.

Hắn có vẻ rất cẩn thận, nhìn quanh quan sát một vòng, sau đó mới chạy tiếp.

Tiểu Tà mỉm môi chăm chú theo dõi.

Còn cách mười trượng ... Năm trượng ...

Tiểu Tà hét lên một tiếng, cùng với Tiểu Thất nhanh như chớp, hướng về phía Hắc y.

Mặt đối mặt ...

Tiểu Tà dùng chiêu “Đại Mã Âm Đạo” chặt đôi phương té xuống. Tiểu Thất rất nhanh trong tư thế bắt mồi, đè Hắc y xuống, bắt khiêng đến chỗ có bố trí cạm bẫy.

Tiểu Tà và Tiểu Thất nhìn nhau, vui vẻ vì đã đạt kết quả.

Tiểu Tà giải khai huyết đạo cho Hắc y, cười hỏi:

– Ta chào ngươi! Ta là Dương Tiểu Tà, người đối đầu với các ngươi! Bây giờ ta đã bắt được ngươi, tốt hơn là ngươi phải biết điều, thành thật trả lời điều ta muốn hỏi. Ta biết rằng các ngươi không chịu khuất phục ta, có đúng không?

Gã Hắc y quả nhiên làm thinh, nhắm mắt lại.

Tiểu Tà gật đầu:

– Phản ứng của ngươi cũng là thái độ chung của bọn Hắc y sát thủ mà ta đã gặp nhiều lần. Ngươi không muốn trả lời cũng được. Bây giờ ngươi nghỉ một lát, chờ ta bắt thêm một số tên nữa sẽ giết chết một lúc.

Tiểu Tà điem vào huyết mê của gã Hắc y, rồi quay thân trở về chỗ núp của Tiểu Linh nói:

– Có kết quả rồi! Huynh thấy nơi Tiểu sơn có thông đạo, bọn Hắc y này trước sau sẽ xuất hiện. Chúng ta đón ở nơi đó nhất định bắt được nhiều người.

Tiểu Thất cũng cười:

– Đúng! Đồi chỗ!

Ba người lập tức thu dọn hướng về phía Tiểu sơn.

Như vậy, từ sáng tới chiều Tiểu Tà và Tiểu Thất đã bắt được mười ba tên Hắc y. Nhưng trong số này có phải toàn là người xấu hay không?

Việc này chỉ có Tiểu Tà phán đoán mà thôi.

Sáu giờ trôi qua ...

Tiểu Tà cảm thấy việc làm như vậy cũng đã kết quả đầy đủ rồi.

Ba người phân chia bọn Hắc y dẫn đến ngôi nhà lá để chuẩn bị việc tra vấn.

Tại nơi đây, Tiểu Tà chia bọn Hắc y ra làm hai tốp, cười nói:

– Chào tất cả các huynh đệ! Ai có luyện qua võ công xin mời đưa tay lên.

Bọn người này trong lòng không phục, nên không có ai đưa tay lên cả. Có một số đôi mắt đỏ như lửa, muốn nuốt sống Tiểu Tà cho hả giận.

Tiểu Tà không quan tâm, tiếp tục hỏi:

– Người nào không có võ công xin mời đưa tay lên.

Bên trái, tên Hắc y thứ ba sợ hãi đưa tay phải lên.

Tiểu Tà chạy đến, nhìn mặt, hỏi:

– Tên gì?

– Vương A Địa.

– Làm nghề gì?

– Làm ruộng.

Tiểu Tà lục xét xong, nói:

– Vương A Địa! Chạy đi!

Vương A Địa sợ sệt đến nỗi mở trối mà chưa biết chạy đi, té xuống đất.

Tiểu Tà đỡ Vương A Địa dậy, xô ra ngoài, rồi hướng về bọn còn lại, hỏi:

– Có ai thừa nhận mình là người chính phái không?

Có hai tên Hắc y đưa tay lên.

Tiểu Tà nói:

– Hãy báo lai lịch?

– Phái Trường Giang Mã Dũng.

– Phái Thái Sơn Lý Quân Anh.

Tiểu Tà muốn chứng minh cụ thể.

Hai Hắc y này liền lấy ra độc môn tín vật chứng minh.

Tiểu Tà cũng không làm khó dễ, lập tức thả ra, nói:

– Xin hai vị thông cảm! Ta bị rất nhiều Hắc y sát thủ muốn hại mạng, nên bắt đắc dĩ phải làm cách này.

Hai người cùng nói:

– Nếu đã xin lỗi thì không còn gì chấp trách. Chúng ta cáo từ.

Nói xong hai người này rời khỏi túp nhà lá.

Hai người đó là chính phái văn sĩ, đương nhiên có chút ít tác phong chính khí.

Tiểu Tà đã xin lỗi làm cho cả hai rất hài lòng, không còn chút oán hận.

Còn lại mấy người, Tiểu Tà cười nói:

– Còn lại mấy người?

– Mười người.

Tiểu Tà đến quan sát từng người, từng bộ mặt, nói:

– Ta thấy các ngươi trong đó có mấy người đeo mặt nạ, nhất định là đã bị hủy mặt, cắt lưỡi, ta cũng không muốn làm khó dễ.

Nói xong, chạy tới điểm huyết mấy người Hắc y đeo mặt nạ, nói:

– Ta nghĩ giết các ngươi thì không được, không giết cũng không được, chỉ muốn phé bỏ võ công làm mất một phần chân khí, để đến năm năm mới hồi phục.

Các ngươi đi đi.

Tiểu Tà mở trối, tha cho bọn này.

Số Hắc y sát thủ bị hủy mặt này nhất định do Phụng Cô áp bức, kềm chế, nên mới làm sát thủ. Chúng đã trải qua một giai đoạn đau khổ, Tiểu Tà không quên.

Tiểu Tà cũng có cảm tình với chúng, dù có tha chưa chắc chúng đã thoát khỏi sự kềm chế của tổ chức.

Tiểu Tà nhìn thấy còn lại ba người, cười hi hi:

– Bây giờ chỉ còn lại ba người đội trưởng, hoặc Quân chủ. Để ta xem thử.

Tiểu Tà lục soát thân thể ba người này, muốn tìm kiếm xem có đeo một ký hiệu nào không? Tại vì chỉ có đội trưởng trở lên mới không bị hủy mặt.

Tiểu Tà lục xét lấy ký hiệu đưa cho Tiểu Linh xem và rất đặc ý. Đồng thời Tiểu Tà bắt đầu tra hỏi bọn chúng.

Tuy nhiên Tiểu Tà cũng biết rằng bọn sát thủ này nếu không dùng hình phạt nặng nề đến bán sống bán chết thì không bao giờ chúng nó gục đầu. Chỉ có tàn bạo thì mới làm cho chúng khuất phục.

Đối xử với người xấu, lần này Tiểu Tà quyết định chẳng nương tay.

Tiểu Tà cười khẩy:

– Các ngươi là đội trưởng cả sao? Bây giờ trước khi chết các ngươi có muốn lên chức Quân chủ không. Nhưng dù chết sống cũng phải nói rõ sào huyệt của các ngươi nơi đâu?

Ba tên Hắc y vẻ mặt ngang nhiên, khinh thường Tiểu Tà, chỉ liếc nhìn một mắt, không trả lời.

Tiểu Tà thấy thái độ của bọn Hắc y cũng không có gì lạ, gằn giọng:

– Không muốn trả lời phải không? Được! Các ngươi phải bắt thăm. Ai bắt trước thì đến Diêm Vương trước ăn sáng.

Rất nhanh, Tiểu Tà đã nhặt lên ba cọng cỏ làm ba cây thăm, dài ngắn khác nhau, đưa cho ba người rút.

Nhưng ba người này vẫn cười nhạt, không để ý đến việc làm của Tiểu Tà và tỏ thái độ không hề sợ chết.

Tiểu Tà tròn mắt:

– Các người cũng là anh hùng, xem cái chết như chơi. Thôi được! Ta thể các ngươi rút thăm cho. Bây giờ trong tay ta có ba cây thăm. Ta rút cho người nào thì người đó nhận lấy số phận mình. Ta phải nói rõ như vậy để các ngươi chết xuống âm phủ khỏi khiêu nại ta.

Tiểu Tà nói xong lập tức ném ba cây thăm lên trời, bắt được một cây, cười nói:

– Cây giữa! Mày trúng số rồi! Bây giờ vẫn chưa muộn. Sao? Có nói hay không?

Tên Hắc y đứng giữa “xì” một tiếng, trừng mắt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà kéo lỗ mũi gã:

– Được! Ngươi gan dạ lắm.

Hắn từ từ rút ra lưỡi dao nhọn chìa ngay ngực Hắc y.

Tiểu Tà hỏi:

– Ngươi có chịu trả lời không?

Hắc y mở to đôi mắt, khí giận như sôi lên.

Tiểu Tà cười nói:

– Được! Ngươi muốn thử thách thì cứ thử thách.

Tiếng nói chưa dứt, mũi dao nhọn đã đâm ngay vào ngực phải gã Hắc y.

– A ...

Gã Hắc y kêu lên một tiếng như heo bị chọc huyết, máu tuôn ra, ngất xỉu đi.

– A! A ...

Tiếng kêu thứ hai tiếp theo là tiếng của Tiểu Linh. Tiểu Linh cũng sợ đến hoảng hốt.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, rồi nhìn hai tên Hắc y còn lại. Tất cả đều sợ xanh mặt.

Tiểu Tà hỏi:

– Các ngươi có chịu trả lời không? Các ngươi truy sát ta rất ác liệt, ta cũng chẳng căm thù. Chỉ cần biết sào huyệt các ngươi ở đâu mà thôi. Nói mau!

Hai tên Hắc y còn lại nhìn mặt nhau, có chút ít sợ hãi, nhưng vẫn không mở miệng.

Tiểu Tà trấn an:

– Đừng sợ! Nếu các ngươi nói ra ta sẽ thả các ngươi. Chắc chắn các ngươi cũng không dám trở về chỗ cũ. Có thể các ngươi bỏ tổ chức làm kẻ thương gia sinh sống cũng tốt.

Hai người này đều sợ Tiểu Tà dùng độc thủ nên một người đành chịu khuất phục:

– Tôi là Khai Phong Phân Quân đệ nhất Đội trưởng. Bồn Quân tại mé sau chùa Tướng Quốc, nơi căn nhà hậu viện. Còn chuyện khác tôi không biết. Nhưng bây giờ thì Khai Phong Phân Quân đệ tử đã chết hết rồi. Bang mới chưa có. Căn nhà hậu viện đang bỏ trống.

Gã Hắc y thứ hai khai:

– Tôi là đệ tam Đội trưởng, phụ trách tại Thất Linh Cầm, phía Nam Tiểu sơn.

Còn lại chuyện khác tôi không biết rõ. Mấy người mới được tha là bộ hạ của tôi.

Tiểu Tà hỏi:

– Các người cùng với Phi Long Bảo Chủ Vĩ Diệt Huyền có quan hệ gì?

– Ta được mệnh lệnh của cấp trên là muốn thay thế Vĩ Diệt Huyền truy sát ngươi, nhưng lý do ta không được hiểu. Có thể là Vĩ Diệt Huyền dùng tiền kêu chúng ta đi giết ngươi.

Tiểu Tà rất miễn ý:

– Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?

Đệ nhất Đội trưởng đáp:

– Ta không rõ bao nhiêu người, nhưng một Phân Quân thì có một trăm thủ hạ.

Tiểu Tà hỏi:

– Lý do nào các ngươi gia nhập Hắc y sát thủ?

Đệ tam Đội trưởng nói:

– Ta tự nguyện gia nhập. Nhưng có một số người thì bị ép buộc gia nhập.

Thông thường thì cũng vì bị uy hiếp thân nhân. Một số vì muốn trả thù mới gia nhập.

Tiểu Tà nhận thấy hắn trả lời rất chân thật, nên hỏi tiếp:

– Các ngươi bình thường bao lâu hành động một lần?

– Không chừng! Có lúc một tháng không có việc làm, có lúc một hai ngày có đến hai ba sự việc. Chỉ cần có lệnh đưa xuống thì chúng tôi tức khắc hành động.

Tiểu Tà hỏi:

– Các ngươi giết người thuộc phe Hắc đạo và Bạch đạo phe nào nhiều hơn?

Đệ nhất Đội trưởng nói:

– Có rất nhiều người chúng tôi không biết tên họ, nhưng biết phía Bạch đạo là đa số.

– Các ngươi giết số Bạch đạo thuộc phái nào nhiều nhất?

Hai người Hắc y có vẻ lúng túng trước câu hỏi này.

Tiểu Tà nhìn thấy gật đầu nói:

– Được rồi! Nếu các ngươi muốn hỏi cái ta cũng không hỏi các ngươi đã giết những số người nào. Chỉ hy vọng các ngươi lần này cái tà quy chánh, từ bỏ việc sát thủ. Ta phải phê võ công các ngươi. Các ngươi không bị hủy mất, cắt lưỡi, tất nhiên có địa vị lớn trong đám sát thủ, làm rất nhiều chuyện thất đức.

Nói xong Tiểu Tà điểm vào huyệt Khí hải, phê bỏ võ công của hai tên Hắc y.

Hai tên Hắc y sát thủ thở dài một tiếng nhìn Tiểu Tà bằng ánh mắt căm thù rồi từng bước nặng nề, rời khỏi túp nhà lá.

Trước khi đi, chúng cũng không quên công đồng bọn, tên bị mù mắt, đem đi.

Tiểu Tà bấy giờ mới đến gần Tiểu Linh, nói:

– Đáng lý muội không nên xem cuộc tra khảo này.

Tiểu Tà biết rằng lúc này Tiểu Linh đang buồn bã về hành động của chàng vừa rồi.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh rất ác độc! Muội rất sợ huynh.

Tiểu Tà nói:

– Nếu đem nhân từ đối xử với kẻ ác thì bản thân mình sẽ thiệt thòi. Muội chỉ nhìn vào hành động của huynh mà không thấy được thủ đoạn tàn ác trong lòng bọn chúng. Hành động của huynh có chút tàn nhẫn, nhưng đối phó với bọn này không phải độc ác đâu.

Tiểu Linh không muốn tranh cãi việc này với Tiểu Tà, nói:

– Thôi! Chúng ta đi Khai Phong đi.

Tiểu Tà gạt đầu, nhìn Tiểu Linh có vẻ cảm động. Hình như tấm lòng nhân ái của Tiểu Linh có mãnh lực làm cho Tiểu Tà đau khổ về chuyện vừa qua.

Tiểu Tà cũng muốn đến Khai Phong tìm một tửu điểm uống vui một lúc cho say, để khỏi bị dày vò lương tâm khi đối diện với Tiểu Linh.

Tiểu Tà liền kéo Tiểu Linh và Tiểu Thất chạy đi.

Chính Tiểu Linh là người đầu tiên làm cho tâm tư Tiểu Tà trở về đạo nghĩa.

Quả tim Tiểu Tà đã rung động trước thái độ và lời nói của Tiểu Linh.

Vì vậy, đến Khai Phong, Tiểu Tà cứ uống rượu say mèm, đi không nổi, té nằm dưới đất.

Tiểu Linh đau khổ, nhìn Tiểu Tà rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tiểu quái kiệt tung hoành

Mặt trời đã mọc ...

Tiểu Tà lần này say rượu rất nặng, nhưng buổi sáng thức dậy rất sớm, đứng nhìn trời, nghĩ thầm:

– Tiểu Linh đã rất đau khổ vì câu chuyện đêm qua. Ta phải an ủi nàng mới được.

Hắn đến bên Tiểu Linh với thái độ như đùa cợt.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh làm gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Hôm qua muội đã làm cho huynh đau khổ đến điên người. Hôm nay huynh phải đánh muội một trận cho hả giận. Muội có giận huynh không?

Tiểu Linh chớp mắt:

– Muội không giận.

Tiểu Tà cười:

– Nếu muội còn cảm huynh hành động như vậy huynh không dám để muội đi với huynh nữa rồi.

Tiểu Linh buồn bã:

– Nếu huynh không sửa đổi tánh tình thì muội cũng không cần đi với huynh nữa.

Vừa nói, Tiểu Linh vừa bỏ chạy ra ngoài.

Tiểu Tà vội chạy theo đến chùa Phong Thiện.

Tiểu Thất cũng chạy theo, nói:

– Tiểu Tà! Huynh có thể để cô ta trở về Giang Nam được không?

Tiểu Tà nói:

– Không được. Ta không thể để Tiểu Linh rời khỏi ta. Chẳng qua Tiểu Linh lòng đầy đạo nghĩa nên mới khổ sở như vậy thôi. Ta nghĩ dần dà nàng sẽ hiểu rõ cuộc đời không thể lúc nào cũng dùng từ tâm mà đối phó với lòng độc ác trong thiên hạ.

Tiểu Thất nói:

– Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Đêm nay chúng ta phải trở lại Tiểu sơn bắt người nữa. Chúng ta phải bắt người nhiều hơn hôm qua mới được.

Tiểu Thất nói:

– Số người hôm qua chưa đủ sao?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải tìm cuộc vui để khuấy khỏa chứ. Nếu cứ ngồi một chỗ giận hờn nhau thì quá buồn chán.

Bây giờ trời đã tối ...

Ánh trăng mờ nhạt trong ngày ...

Tiểu Tà và Tiểu Thất cùng đến Tiểu sơn.

Đôi mắt Tiểu Tà rất lạnh lẽ. Hai người mai phục hai bên đường định bắt cá to.

Chẳng bao lâu, Tiểu Linh cũng chạy vào Tiểu sơn.

Tiểu Tà chưa kịp chọc ghẹo Tiểu Linh thì đã thoáng thấy từ mé rừng đi đến một bóng người.

Tiểu Tà cười nói:

– Oan gia gặp đường hẹp! Còn tránh đi đâu được.

Người đến không phải ai xa lạ, mà chính là người đã cùng với Tiểu Tà giao tranh tại ngoại thành Lang Châu đoạt bàn xí ngẫu.

Người này là Đoạn Khắc Xu.

Tiểu Tà nói:

– Lần này chắc có trò vui rồi.

Liên bảo Tiểu Linh và Tiểu Thất:

– Người này là một võ lâm cao thủ trong Lục quái giang hồ, chúng ta phải cẩn thận. Tiểu Linh phục kích hấn bên trái, Tiểu Thất phục kích hấn bên phải. Ta công hấn trước mặt. Phải nhớ chỉ công một chiêu, cả hai phải lập tức bỏ chạy, nếu không sẽ hỏng việc.

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Lần này lão bỏ mạng rồi.

Khoảng cách càng gần, Tiểu Tà càng khẩn trương, chờ Đoạn Khắc Xu còn cách ba bước, Tiểu Tà hét lên:

– Nhào!

Một tiếng hét, Tiểu Tà như con cọp vồ dê, vận toàn công lực, mau như chớp hướng về Đoạn Khắc Xu, tay phải sử dụng Đại Bì Chi, đâm thẳng vào huyệt đạo đối phương.

Đoạn Khắc Xu bất ngờ thấy có người công tới, thế chi rất hiểm ác, lợi hại vô cùng, tay phải dùng “Bát Quái Chử” rồi biến chỉ thành trào, tạt vào tay trái Tiểu Tà, thuận thế phân thân phát chưởng về Tiểu Tà.

Hai người tiếp một chưởng, cả hai đều chấn động.

Tiểu Tà lập tức quay thân, dùng chiêu “Phật Môn Thiên Lý” phát ra liên miên chiêu thức, hy vọng dành lại ưu thế, tạo cơ hội cho Tiểu Linh và Tiểu Thất ám kích.

Đoạn Khắc Xu thấy chiêu thức Tiểu Tà rất đặc biệt, cũng không dám liều lĩnh, liền xuất chưởng, tập trung nội lực công ngay Tiểu Tà, nhưng giữa lúc đó lại có phục binh hai mặt, Tiểu Linh và Tiểu Thất cùng một lượt công tới.

Đoạn Khắc Xu lập tức bảo vệ sinh mạng, hai chưởng phát ra hai bên phải trái, tính ép qua một bên thoát đi, không ngờ đã bị Tiểu Tà điểm trúng ba đại huyệt, ngã xuống đất bất động.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Rất may! Lão bát tử này võ công quả cao siêu! Thôi chúng ta đi!

Tiểu Tà dự tính ngoài lão quỷ này đằng sau còn có nhiều tiểu quỷ đi theo, nếu không bỏ chạy e có nhiều rắc rối.

Lập tức, Tiểu Tà cùng Tiểu Linh và Tiểu Thất bắt Đoạn Khắc Xu đem về ngôi nhà lá.

Đoạn Khắc Xu lúc đến nhà còn hôn mê, Tiểu Tà muốn lại báo thù trước, nói lớn:

– Lão đầu tử! Trước đây lão đến thành Lang Châu hiếp ta, đoạt bàn xí ngầu, ta rất hận! Lão danh phận ra sao mà hiếp trẻ nhỏ? Nếu ta không phải là Dương Tiểu Tà trời sanh Kim cang mạng thì đã gặp nguy hiểm rồi. Trời có mắt! Nay lão lọt vào tay ta. Ha ... ha ... Ta thì không bạc đãi lão, chỉ nhổ lảng hai chân mày của lão để lão ghi nhớ cái tên Dương Tiểu Tà này.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh muốn nhổ lông mày của người ta để làm gì? Như vậy rất khó coi, chẳng thà nhổ tóc còn dễ coi hơn.

Tiểu Tà nói:

– Nhổ tóc không có ý nghĩa. Nhổ tóc thì mau mọc lại lắm, nhổ trụi chân mày mới lâu mọc.

Tiểu Linh cười khúc khích:

– Lúc nào cũng tìm được trò đùa.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Người không có chân mày mới là đặc biệt. Tiểu Thất! Hãy cùng ta nhổ cho nhanh.

Tiểu Thất xông vào, tiếp tay với Tiểu Tà.

Bỗng nghe Tiểu Thất kêu đau.

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Còn lại ngày mai nhổ tiếp.

Tiểu Tà giải khâu huyệt và mê huyệt cho Đoạn Khắc Xu, nói:

– Lão bát tử! Lão có biết đại gia đây là ai không?

Đoạn Khắc Xu mở to đôi mắt nhìn lại, té ra là người thiếu niên đã gặp tại chùa Hưng Long.

Lão kinh hãi:

– Ngươi là Dương Tiểu Tà? Quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Lão phu tưởng ngươi đã chết tại Phi Long bảo rồi chứ? Cũng may! Ha ... ha ...

Tiểu Tà nói:

– Tất nhiên là ta còn sống, đâu cần ông nói. Ông là ác quỷ, dám đến Khai Phong biểu diễn xí ngẫu lại còn đánh ta một chưởng suýt vong mạng, ta phải nhờ trụ lông mày ông.

Chỉ nghe Đoạn Khắc Xu kêu lên một tiếng, Tiểu Tà đã nhờ hết mười mấy sợi lông mày của lão.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi nghe ta nói! Đó là sự hiểu lầm! Thật sự là hiểu lầm.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Đến giờ phút này ông vẫn còn nói là sự hiểu lầm! Ông có nhớ chuyện trước kia không? Chân mày bên trái đã nhờ hết rồi, bây giờ phải nhờ bên phải.

Đoạn Khắc Xu vừa kêu lên một tiếng đau đớn, thì chân mày bên phải đã bị nhờ mất một nửa.

Đoạn Khắc Xu cứ kêu liên tục:

– Dương thiếu hiệp! Ta là người trong Lục quái, tên Đoạn Khắc Xu, cũng là bạn thân của ông nội ngươi. Hãy mau thả ta ra.

Đoạn Khắc Xu sờ dĩ nói tên và danh hiệu mục đích làm cho Tiểu Tà nể mặt, đồng thời nhắc đến tình cảm của lão với ông nội Tiểu Tà có ý là để cho Tiểu Tà nương tay, nhưng rất tiếc Tiểu Tà là con người cô quái, có thù thì báo, có oán thì trả, cả lão đầu của gã, gã cũng không bỏ qua, làm sao nghe lời nói của Đoạn Khắc Xu.

Tiểu Tà nói:

– Lục quái! Tứ quái! Bạn thân của ông nội ta! Không sai! Không sai! Lý do rất đầy đủ! Nhưng ta làm sao tin vào lời nói của ông đây. Ông làm sao xóa mờ được câu chuyện tại chùa Hưng Long.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Dương thiếu hiệp! Hãy thả ta ra. Ta có chuyện muốn nói.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn:

– Ông muốn nói chuyện gì đây. Ông đừng có giờ trò.

Đoạn Khắc Xu tiếp tục năn nỉ:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta mới từ miếu Lão Quân về đây, nghe nói ngươi đang ở tại Khai Phong nên mới theo về đây. Quả nhiên ngươi đang đến đó. Hãy mau thả ta ra. Ta là bạn thân của ông nội ngươi.

Tiểu Tà cười ha ... ha ...

– Té ra ông đã đến nhà tôi rồi! Rất là giỏi. Sao rồi! Ông có gặp ông nội tôi không?

Đoạn Khắc Xu nói:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta đến miếu Lão Quân, hỏi Một Tháp tìm ông nội thiếu hiệp nhưng không gặp, nên chúng ta mới trở lại Trung nguyên tìm Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà hỏi:

– Tìm tôi! Có phải tìm tôi để cờ bạc không? Hay muốn tìm tôi để giao đấu.

Thấy ông đeo trên ngực hai hột xí ngẫu lớn, tôi nhìn thấy đã tức lên rồi. Trước mặt Thông Thực Tiểu Bá Vương mà ông dám đeo xí ngẫu sao?

Tiểu Tà quay lại nhìn Tiểu Linh, hy vọng Tiểu Linh thông cảm, đừng trách Tiểu Tà ác ý.

Tiểu Linh cười nói:

– Huỳnh đối phó với ông ta phải dùng đại đao mới đúng.

Tiểu Tà rất đắc ý, cười lớn, quay lại nói với Đoạn Khắc Xu:

– Lão quý! Trước mặt Quan Công mà ông dám dùng đại đao sao? Ông đã tới số rồi.

Nói xong, Tiểu Tà giật hai hột xí ngầu của lão đeo trên ngực nhét vào miệng.

Đoạn Khắc Xu thấy Tiểu Tà đùa cợt quá đáng, tức giận vô cùng, nhưng cũng không biết làm sao được.

Tiểu Tà điểm vào huyệt mê của Đoạn Khắc Xu, nói:

– Lục quái! Ta phải cảnh cáo các ngươi một bài học mới được.

Thực ra, Tiểu Tà cũng đã nghĩ đến hậu quả của việc làm này, vì Lục quái là những võ lâm cao thủ nổi tiếng trên giang hồ, có rất nhiều bản lĩnh, nếu muốn chọc vào hang cọp phải có cách bảo vệ lấy thân mình.

Bấy giờ đêm đã khuya, nhưng Tiểu Tà phải suy nghĩ kế hoạch ngày mai, nên hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Lục quái là người thế nào?

Tiểu Linh kể rõ bản lĩnh và tánh nết của từng người trong Lục quái cho Tiểu Tà nghe.

Chỉ cần hiểu được cụt thế, Tiểu Tà đã nghĩ ra cách đối phó rồi.

Hắn nghĩ Đoạn Khắc Xu võ công uyên thâm như vậy thì đồng bọn nhất định không kém. Không chừng còn cao hơn lão quỷ này nữa. Nếu bắt ngay bọn họ không phải dễ dàng gì. Nhất là bọn người này lúc nào cũng liên thủ, hợp công.

Vì quá suy tính, Tiểu Tà không sao ngủ được.

Không bao lâu, trên mặt Tiểu Tà đã lộ ra nét vui tươi, hí hửng, cười lớn, gọi Tiểu Thất nói:

– Tiểu Thất! Ngày mai là ngày tốt, chúng ta phải uống rượu rồi.

Tiểu Thất không hiểu Tiểu Tà muốn nói gì, hỏi lại:

– Ngày tốt! Uống rượu? Hí ... hí ...

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng rồi! Ngày mai chúng ta nhất định phải uống một bữa thật say.

Với ý định này, Tiểu Tà đã nhắm thẳng vào lão Tù quái, một nhân vật ghiền rượu trong nhóm Lục quái.

Tù quái đã nổi danh là Đại tù gia, thấy rượu không thể không uống. Đó là cơ hội rất tốt để Tiểu Tà vận dụng cơ trí.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Lúc này muội cũng đã tiến bộ rất nhiều, có thể tham gia được nhiều việc.

Tiểu Linh nheo mắt:

– Cái gì tiến bộ? Huynh định bắt muội uống rượu sao? Không được đâu!

Tiểu Tà nói:

– Muội có nhiệm vụ được phân công. Đây cũng chính là để khảo nghiệm bản lĩnh của muội xem có tiến bộ không? Nếu đã tiến bộ thì hôm nay muội phải hợp tác với huynh trong công việc này.

Tiểu Linh nghe Tiểu Tà khen cũng vui vui. Đây là lần thứ nhất, Tiểu Tà phân công trách nhiệm cho Tiểu Linh một công tác quan trọng, mà Tiểu Linh phải cố gắng thực hiện.

Tiểu Linh hỏi:

– Nhiệm vụ gì đây? Có vui không?

Tiểu Tà cười nói:

– Rất vui! Vui quá rồi! Muội chỉ cần đến thành Khai Phong mua hết rượu ngon đem về đây ... Tốt nhất là loại mỹ tửu trên năm mươi năm. Mua xong muội chở đến Thất Linh Cầm. Chúng ta lần này uống một bữa cho đã ...

Tiểu Linh kinh ngạc:

– Mua hết rượu của các tửu lâu sao?

Tiểu Tà gật gù:

– Mua hết, không chừa một hũ nào. Tất cả loại mỹ tửu đã quá năm mươi năm phải mua hết. Đồng thời còn phải mua thêm chút ít thức ăn nữa.

Tiểu Linh hỏi:

– Hôm trước chúng ta đã uống say một bữa rồi, sao hôm nay còn uống nữa.

Muội ...

Tiểu Tà nói lớn:

– Đừng có nhắc tới chuyện uống rượu bữa trước làm cho huynh tức giận lên.

Tiểu Linh tiu nghỉu:

– Không nhắc thì thôi, muội đi đây ...

Tiểu Tà gọi lại:

– Chờ một chút.

Tiểu Tà lấy một tấm ngân phiếu trao cho Tiểu Linh, nói:

– Không có tiền làm sao mua rượu được? Đây là ngân phiếu năm ngàn lượng, đủ để mua hết rượu trong thành Khai Phong. Muội đi đi! Nếu sai Tiểu Thất sợ bọn Lục quái phát hiện mưu tính của huynh. Hôm trước uống là uống rượu buồn, hôm nay uống là uống rượu vui. Muội hiểu chưa? Mau đi ... mau về ...

Tiểu Linh cầm ngân phiếu nói:

– Huynh yên tâm! Chỉ trong chốc lát muội đem rượu về ngay.

Tiểu Tà nói:

– Nếu mua quá nhiều, không có cách nào đem về hết thì đập bỏ, tuyệt đối không được để lại Khai Phong một chút rượu nào. Muội có biết không?

– Được rồi! Muội sẽ mua hết rượu nơi Khai Phong.

Tiểu Linh nói xong phóng mình đi.

Tiểu Tà nhìn theo cười:

– Hi ... hi ... Lần này Tửu quái không tức chết mới là lạ. Tiểu Thất! Chờ một chút chúng ta đến Thất Linh Cầm uống rượu cùng vui.

Tiểu Thất nói:

– Đúng! Chúng ta cùng uống rượu cùng vui.

Tiểu Tà và Tiểu Thất đem Đoạn Khắc Xu giấu trong nhà, rồi cùng nhau đến Thất Linh Cầm.

Trời đã vào buổi trưa ...

Tiểu Linh đã thuê một xe ngựa chở đầy mỹ tửu, hướng về phía Thất Linh Cầm chạy đến.

Tiểu Tà reo lên:

– Linh muội rồi ...!

Xe ngựa dừng lại Tiểu Tà nhìn các chế rượu to lớn, cười to:

– Khà ... khà ...! Tiểu Linh! Muội rất giỏi. Chúng ta mau khiêng rượu xuống.

Tiểu Linh nói:

– Còn lại một số chớ không hết, muội đã đập bỏ ngoài đường. Ôi chao! Mùi rượu thơm ngát, bốc hơi đầy đường.

Tiểu Tà cười nói:

– Càng bóc hơi càng tốt ...

Ba người khiêng hết rượu xuống.

Tiểu Tà muốn cho mùi thơm của mỹ tửu bay thật xa để dẫn Tửu quái tới, nên đập bể thêm mấy ché rượu đổ ra ngoài đường. Số còn lại đều mở hết niêm phong.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Công việc thế là xong rồi, chỉ còn “Chờ cá cắn câu”.

Trong thiên hạ này chỉ có Tiểu Tà mới diễn trò như vậy.

Tiểu Linh cũng cảm thấy Tiểu Tà làm chuyện này rất ngộ nghĩnh, không nhịn cười được, cũng không hiểu tại sao trong con người Tiểu Tà luôn luôn phát sinh những ý tưởng quái gở đó.

Trước Thất Linh Cầm cũng có nhiều người tò mò bao quanh. Mọi người không ai biết Tiểu Tà đang chơi cái trò gì đây.

Nơi này mấy bữa trước đã xảy ra một trận ác chiến, làm chết rất nhiều người, nên không ai dám tụ họp lâu, sợ rằng tai họa bất ngờ, nên chỉ dòm qua rồi bỏ đi.

Tiểu Tà kêu lên:

– Tiểu Linh! Đồ mặn đâu?

Tiểu Linh sực nhớ món thịt chó vẫn còn để trên xe, lập tức nhảy lên lấy xuống, cười nói:

– Thịt chó nơi đây còn thơm hơn nhiều.

Tiểu Tà tiếp lấy đồ ăn, dọn ra, rồi bắt đầu hưởng lạc thú say sưa.

Tiểu Tà vì trong mình còn có trách nhiệm nên không dám uống say, còn Tiểu Linh và Tiểu Thất thì uống đến nỗi say mềm.

Thời gian đã xế chiều ...

Bỗng thấy một lão đầu, trên tay cầm một bầu rượu màu đỏ, đôi mắt nhìn ngay vào Thất Linh Cầm, vẻ mặt thèm thuồng.

Tiểu Tà biết ngay vai chính trong vở kịch đã đến, vội chạy ra đón mời:

– Lão đầu! Ông có uống rượu được không?

Người này chính là Tửu quái trong nhóm Giang hồ Lục quái, lão đã bắt được mùi rượu đến đây ... và đang thèm muốn dò dẫm.

Lão thích chí cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Ta uống rượu rất giỏi.

Vừa nói vừa nhìn Tiểu Tà, hy vọng Tiểu Tà mời lão uống rượu.

Tiểu Tà cười lớn:

– Lão đầu ... chúng ta ... thì uống ... lớn một chút ...

Tiểu Tà giả say, cầm một bầu rượu trao cho Tửu quái, đồng thời cũng ôm ra một bầu rượu uống khê khà.

Hai người đi vào trong, vừa đi vừa uống không khách sáo.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi ăn ... thịt chó ...

Có rượu thì có bạn tốt. Tửu quái tưởng gặp được bạn tốt cười hí ... hí ... hướng vào mâm thịt chó ngồi xuống đất.

Tiểu Linh trông thấy, nói:

– Tiểu Tà! Tại sao ông râu dài này ...

Từ quái nghe nói cũng không cần nhìn Tiểu Linh, cứ cầm thịt chó ăn ngấu nghiến, và nói:

– Râu ria thì ai cũng có ... cứ uống, cứ ăn đi đừng để ý đến lão phu.

Tiểu Tà cứ lấy rượu đưa cho lão Từ quái uống đến say mềm, nằm lãn dưới đất, nhưng vẻ mặt vẫn thống khoái.

Tiểu Tà thấy cơ hội đã đến, đưa tay điểm vào huyệt mê. Từ quái lập tức mê man.

Tiểu Tà đem Từ quái về ngôi nhà lá, rồi trở lại dìu Tiểu Linh và Tiểu Thất.

Mặt trời đã lặn ...

Tiểu Tà nghĩ rằng cần phải để cho Tiểu Linh, Tiểu Thất ngủ một giấc để lấy sức, nên không động tới, chỉ giải huyệt mê cho Từ quái.

Từ quái tỉnh giấc, nói lảm bảm:

– Rượu! Hảo tửu ...

– Phạch!

Tiểu Tà đã đánh một tát vào mặt lão Từ quái làm cho lão đau quá kêu lên:

– Tiểu huynh đệ! Tốt! Tốt!

Tiểu Tà hét to:

– Lão quái! Tỉnh lại! Ta là Dương tiểu gia có chuyện muốn nói với ngươi đây.

Từ quái bị đánh đau, tỉnh lại mở mắt nhìn Tiểu Tà, kêu lên:

– Tiểu quý! Ngươi là ai?

Lão thấy huyệt đạo bị khống chế, đã biết là chuyện không lành rồi, hét lớn:

– Tiểu quý! Tại sao lại bắt lão phu đem đến đây? Ngươi chán sống rồi sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Lão quý! Ngươi tưởng ngươi quan trọng lắm sao? Ta hỏi ngươi có phải là Giang hồ Lục quái tên Từ quái hay không?

Từ quái nói:

– Không sai! Chính lão phu là Từ quái Vũ Thiên Sầu.

Tiểu Thất nói:

– Báo tên hiệu đầu cần phải khách khí như vậy? Hôm nay lão sẽ biết tay ta.

Nói xong, lấy lưỡi dao cạo một nửa hàm râu của Từ quái.

Từ quái kinh hãi la lên:

– Tiểu quý! Lão phu với ngươi không oán thù, tại sao đối xử như vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Đừng có kêu nài! Ta nói cho lão biết cũng không sao. Anh em của lão là Đoạn Khắc Xu đã kết oán với ta. Các ngươi là bọn người không tốt. Ha ... ha ... Chờ ta bắt hết cả bọn sáu người sẽ giải quyết cùng một lượt.

Từ quái nhìn tướng mạo Tiểu Tà một lúc, liên tưởng đến lời Đoạn Khắc Xu trước đây diễn tả, thì rõ ràng là hấn rồi. Không còn ai khác!

Lão lập tức nói:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi hiểu lầm rồi! Đoạn Khắc Xu không phải có ý gây oán.

Tiểu Tà nói:

– Không phải có ý thì muốn gì đây? Chuyện này cũng xuất phát từ Lục quái.

Lão cứ ngoan ngoãn phục tùng ta, đừng chọc giận ta. Nếu không hi ... hi ...

Hắn đưa tay cạo thêm nửa hàm râu còn lại của Tử quái.

Tử quái tức hét lên:

– Dương Tiểu Tà! Tại sao ngươi dám đối xử với ta như vậy? Dù sao sư phụ của ngươi cũng không dám làm như vậy mà!

Tiểu Tà nhìn thấy Tử quái tức giận lại càng đắc ý. Hắn cầm chặt lưỡi dao trong tay, nói:

– Tôi làm gì có sư phụ? Tôi chỉ biết ông là lão già độc ác, đồng bọn với Đoạn Khắc Xu. Hôm đó tôi thiếu điều bị Đoạn Khắc Xu đập chết. Tôi cạo râu ông cũng đã là quá dễ dãi rồi, lẽ nào muốn ta cắt tai sao?

Tử quái không dám nói nữa. Đoạn Khắc Xu đã nói rõ tánh tình của tiểu tử này rất cổ quái, xảo quyệt, lọt vào tay hắn không bị lột da đã là may rồi. Chuyện này cũng do nơi Đoạn Khắc Xu gây nên, nếu lão không nhịn sẽ xảy ra điều không tốt cho hai bên.

Tiểu Tà nói:

– Ông hãy ngoan ngoãn nằm ở đây. Muốn uống rượu tôi có, muốn ăn thịt chó tôi cho. Tôi làm cho hả giận rồi sẽ tha các ông ra ... Lão Đoạn Khắc Xu đang bị trói tại bên trái góc tường, ông hãy đến đó nói chuyện cho có bạn.

Tử quái từ từ bò đến chỗ Đoạn Khắc Xu.

Lão thấy Đoạn Khắc Xu đôi chân mày bị nhỏ trụi, nghĩ rằng:

– Như thế thì mất bộ râu cũng là may mắn lắm rồi, không có gì phải ân hận.

Nghĩ như vậy, lão nằm xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Tà lần này hành động rất cẩn ý, nên tiếp tục việc bắt người.

Gã quyết định bắt tiếp Diệu quái Đon Không Không.

Diệu quái Đon Không Không là người bản lãnh võ công không có gì lợi hại, nhưng tài ăn cắp, ăn trộm thì thuộc vào hàng đệ nhất thiên hạ, nhờ vào đôi tay rất khéo léo, và đôi chân sử dụng khinh công rất thâm hậu.

Suy tính kế hoạch bắt Diệu quái Đon Không Không, Tiểu Tà lắm bả:

– Ăn trộm! Chạy nhanh! Về phần ăn trộm thì phải cần đến Tiểu Linh, còn phần chạy nhanh thì phải cần đến Tiểu Thất.

Qua một đêm trầm lặng ...

Sáng hôm sau, Tiểu Linh vừa thức dậy đã kêu la:

– Ôi chào! Đau đầu quá! Rượu này uống không được.

Tiểu Tà đang chờ Tiểu Linh dậy, nên đứng bên cạnh, cười nói:

– Tử lượng của Tiểu Linh lúc này cũng khá lắm rồi! Một thời gian nữa mọi người cũng chiêm chức vô địch thiên hạ về nữ tửu.

Nói xong, Tiểu Tà bóp trán, xoa ót cho Tiểu Linh. Chỉ chốc lát Tiểu Linh đã hết đau.

Tiểu Linh hỏi:

– Hôm qua huynh đã bắt được người Tử quái đó chưa?

Tiểu Tà nói:

– Bắt được rồi! Nhưng chưa đủ!

Tiểu Linh hỏi:

– Huynh còn định bắt người nữa sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy! Hôm nay chúng ta phải bắt lão ăn trộm Diệu quái Đon Không Không.

– Bắt lão tại đâu?

– Cũng tại mé rừng Tiểu sơn.

– Lão Diệu quái đến đó làm gì?

– Huynh đoán chắc Đoạn Khắc Xu mất tích nơi đó, thế nào Diệu quái cũng đến đó tìm đồng bọn. Lần này muội có công tác nữa rồi.

Tiểu Linh hỏi:

– Công tác gì?

Tiểu Tà nói:

– Muội chỉ làm một con khỉ, leo lên cây cao, cầm một tấm kiếng chiếu ánh sáng mặt trời xuống ven rừng.

Tiểu Linh cười khúc khích:

– Chỉ làm như vậy thôi ư?

Tiểu Tà gật đầu:

– Chỉ làm như vậy, mục đích là dụ ăn trộm, tưởng trong mé rừng có báu vật, lão sẽ đi tìm. Ăn trộm thì có nhiều lòng tham và đôi mắt lanh lợi hơn mọi người, mỗi việc khác thường đều để ý. Muội phải làm việc này trong lúc mặt trời còn đang rực nắng.

Tiểu Linh vui vẻ tìm một tấm kính lớn, chạy vào rừng nơi Tiểu sơn.

Tiểu Tà gọi Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Hôm nay chúng ta bố trí bắt con mồi có khả năng chạy rất giỏi.

Việc này phải dùng đến tay nghề bủa lưới trong đêm.

Tiểu Thất hăm hở:

– Được! Đệ đã nhiều lần bắt thú ban đêm! Có gì là khó bẫy. Trong lúc đó Tiểu Linh leo lên đọt cây dùng tấm kiếng mượn ánh sáng mặt trời chiếu vào các lùm cây rậm.

Quả nhiên, lúc đó Diệu quái Đon Không Không đang đi tìm Đoạn Khắc Xu, thấy ánh sáng trong rừng chói ra, định nhìn trong khu rừng có báu vật, động lòng tham, chò đến tối mọ hiểm vào rừng tìm kiếm.

Tiểu Linh ngồi trên cây, chiếu sáng cho đến lúc trời chiều đã mờ mịt, Tiểu Tà gọi xuống:

– Tiểu Linh! Như thế đủ rồi! Chúng ta trở về nghỉ ngơi, chuẩn bị ban đêm đi bắt mồi.

Ba người kéo nhau trở về ngôi nhà lá. Bấy giờ Đoạn Khắc Xu và Tửu quái Vũ Thiên Sầu vẫn còn đang ngủ say.

Tiểu Tà giải huyết mê cho hai lão già ăn uống xong lại bế huyết nằm một chỗ.

Tiểu Tà và Tiểu Thất ngủ trang thành hai bụi cây, núp sẵn nơi Tiểu sơn.

Quả nhiên, dưới ánh trăng mờ, có một bóng người chân đi rất nhẹ, lần mò đến, miệng lầm bầm:

– Nhất định là nơi đây đã phát ra ánh sáng lúc ban chiều, làm sao lầm lẫn được?

Tiểu Tà suýt bật cười:

– Đúng rồi! Đúng là lão ăn trộm trong nhóm Lục quái giang hồ. Lần này nhất định lão bị bắt rồi.

Diệu quái đang ngước mặt lên trời, chân nhẹ nhàng bước tới từng bước, quan sát rất kỹ.

Khi còn cách Tiểu Tà chừng năm bước, Tiểu Tà vùng hét lên, thoát ra ngoài vùng chướng đánh vào Diệu quái.

Diệu quái giật mình, trong lúc hoảng hốt vẫn né tránh được, phát chiêu công tới.

Tiểu Tà lập tức bỏ chạy, dẫn đối phương vào lưới bẫy.

Quả nhiên, Tiểu Thất đã chực sẵn, chỉ chờ Diêu quái phóng tới là bao lưới bắt gọn, mặc dù, Diêu quái khinh thân rất giỏi nhưng không thể nào lờn trước được nguy nên đã lọt ngay vào bẫy.

Tiểu Thất mừng rỡ kêu to:

– Làm sao bây giờ? Bắt được rồi!

Tiểu Tà rất lạnh lẽo, tiếng kêu của Tiểu Thất chưa dứt đã kịp nhảy đến điểm vào người Diêu quái, bẻ huyết đạo.

Diêu quái Đôn Không Không chỉ còn biết nằm yên, giận dữ nói:

– Tiểu quý! Ngươi giăng bẫy bắt ta làm gì?

Tiểu Tà cười nói:

– Lão ăn trộm! Hôm nay Tiểu gia có việc nhờ lão đầu nên phải xử sự như vậy. Xin đừng giận.

Diêu quái nhìn thẳng vào mặt Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu quý! Ngươi muốn nhờ ta chuyện gì?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu gia nhờ lão đầu đi ăn trộm chó.

– Ăn trộm chó?

– Phải! ăn trộm con Hạo Thiên Khuyển của Dương Tiễn.

Diêu quái hét lên:

– Tiểu quý! Ngươi bảo ta lên trời sao? Chó của Dương Tiễn ở trên trời, ta làm sao ăn trộm được, chờ lúc nào ta chết đi thì mới đến đó ăn trộm được.

Tiểu Tà đắc ý cười:

– Hôm nay tiểu gia định đưa hồn của lão đầu từ lên trời mà.

Diêu quái cả kinh la to:

– Tiểu quý! Ngươi định giết ta sao? Ta với ngươi có thù hằn gì?

Tiểu Tà rút một lưỡi phi đao ra, ánh thép sáng chói, nói:

– Nếu không muốn đi ăn trộm thì tiểu gia cắt gân chân để không thể đi rình mò đây đó nữa.

Diêu quái la lên:

– Tiểu quý! Ngươi dám xâm phạm đến ta là đã chán sống rồi. Ta là Đôn Không Không nổi danh trong Lục quái giang hồ, làm sao ngươi dám đối xử với ta như vậy. Hãy thả ta ra.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy là rất tốt. Đã có hai người anh em trong Lục quái đang uống rượu, ăn thịt chó tại nhà tiểu gia! Xin mời lão đầu từ ngoan ngoãn về đó sum họp bạn bè. Phải ngoan ngoãn, bất cứ một cử chỉ chống đối nào tiểu gia cũng không bỏ qua đâu.

Diêu quái đã từng nổi danh trong giang hồ cùng với cái tên Lục quái, hôm nay lại phải khuất phục dưới tay một đứa trẻ, làm sao không căm hận.

Dù vậy, huyết đạo đã bị Tiểu Tà khống chế không còn biết sao hơn, đành theo Tiểu Tà về ngôi nhà lá.

Vừa về đến nơi, Diêu quái đã thấy Tử quái và Đoạn Khắc Xu cũng đang bị bắt giữ, để nằm bên tường.

Diêu quái nổi giận nói:

– Hai lão hữu đi đâu mà bị bắt như vậy. Ta suốt hai ngày đi tìm không ra, rủi ro bị sa lưới.

Nói chưa dứt lời, Diêu quái bỗng cười lớn lên:

– Sao? Tại sao một người trụi râu, một người trụi cả lông mày vậy?

Đoạn Khắc Xu buồn bã:

– Chúng ta cũng bị rơi vào tay tên tiểu quý đó. Nó chính là một đứa con nít tinh ma không thể lường được.

Từu quái nói:

– Lão huynh bị nó bắt, nhưng không mất một cái gì, còn chúng ta đứa trụi râu, đứa trụi lông mày mới là đáng buồn.

Diệu quái nói:

– Nó có phải là Dương Tiểu Tà, đệ tử của Âu Dương tiên sinh không?

Từu quái nói:

– Cứ theo võ công mà suy đoán thì không sai. Nhưng hiện thời chưa minh bạch.

Tiểu Tà từ ngoài bước vào, nhìn Diệu quái:

– Diệu quái lão đầu! Ở đây có rượu, có thịt, ai cần gì có nấy. Hãy an tâm ở đây chờ tiểu gia bắt đủ sáu người rồi sẽ luận tội.

Diệu quái hỏi:

– Tiểu quý! Chúng ta với ngươi đâu có thù oán gì?

Tiểu Tà nói:

– Lão nên hỏi Đoạn Khắc Xu, người đeo xích ngầu kia thì rõ hơn.

Diệu quái nói lớn:

– A! Té ra là hiểu lầm! Hiểu lầm rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Trong Lục quái có sáu người, vậy thì còn ba người nữa, tiểu gia phải bắt cho đủ đem về đây chờ đợi. Nơi đây có rượu thịt đầy đủ, không đến nỗi buồn tẻ lắm đâu.

Từu quái hỏi:

– Tiểu quý! Ngươi định bắt ai nữa?

Tiểu Tà nói:

– Còn lại ba người trong Lục quái thì có một người câm, một người điên. Hai người này tàn tật, tiểu gia bỏ qua, còn một người nữa là Cầm quái, tiểu gia nhất định phải bắt đem về đây.

Đoạn Khắc Xu hậm hực:

– Tiểu quý! Ngươi nói rất lớn lối! Cầm quái là người mưu lược, ngươi làm sao sánh kịp.

Tiểu Tà hỏi:

– Cầm quái hiện tại đang ở đâu?

Đoạn Khắc Xu nói:

– Hiện đang ở tại khách điểm Dật Lai, phòng thứ ba, đằng sau hậu viện.

Từu quái nói:

– Tánh Cầm quái lão đệ hay mê gái, nên lúc nào cũng lưu trú nơi khách điểm.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy thì quá tốt. Tiểu gia sẽ đi bắt lão quái đó đem về đây.

Diệu quái nói với Từ quái:

– Lão huynh! Lời nói đó đã làm khổ cho Cầm quái rồi.

Dương Tiểu Tà như nắm được một nhược điểm của Cầm quái liền cười thầm, bước ra ngoài nói:

– Xin quý lão quái chờ đợi ít lâu. Tiểu gia nhất định bắt Cầm quái đưa về đây luận tội.

Tiểu Tà vừa bước ra ngoài, Diệu quái quay lại nói với Từ quái:

– Nếu Dương Tiểu Tà thật là đệ tử Âu Dương Bát Không thì câu chuyện gây hấn hôm nay chỉ là chuyện hiểu lầm. Một đứa trẻ thông minh lanh lợi như vậy tôi muốn truyền lại công phu của tôi cho nó.

Từ quái cười lớn:

– Công phu Diệu thủ sao?

Diệu quái nói:

– Đúng vậy! Đây là một công phu vô cùng lợi hại, nếu truyền cho một đệ tử đủ sức hấp thụ thì sẽ dùng được vào nhiều việc rất cần thiết.

Từ quái nói:

– Nghe nói Âu Dương Bát Không rèn luyện võ công cho hấn gần suốt mười năm, nhưng hấn là đứa trẻ ham chơi, không lo luyện tập. Đến như Âu Dương Bát Không mà còn chưa rèn luyện hấn được, huống chi cái công phu của lão đệ bỏ ra ngoài tầm mắt của hấn rồi.

Diệu quái nói:

– Tôi sẽ làm cho hấn rất lý thú mà rèn luyện môn công phu này.

Từ quái cười lớn, nói với về chế nhạo:

– Lão phu rất hy vọng lão đệ trở thành sư phụ của hấn.

Diệu quái ngồi trầm ngâm không tranh cãi.

Tiểu Tà bước vào nói:

– Thịt rọ ở đây rất nhiều, đủ cho các lão quái giải khuây, đừng ai buồn bã.

Diệu quái nói:

– Tiểu quý! Ngươi dám giải huyết đạo cho lão phu không?

Tiểu Tà nói:

– Lão quái định làm gì?

Diệu quái nói:

– Ta muốn thử xem ngươi có gan làm chuyện đó không?

Tiểu Tà nói:

– Được! Có gì không dám?

Tiểu Tà bước tới giải huyết cho Diệu quái, tức thì Diệu quái vùng chường lên, vận công đánh thẳng vào ngực Tiểu Tà.

Tiểu Tà đã biết Diệu quái tuy lanh tay lẹ chân nhưng võ công không có gì đáng sợ, lập tức tránh ra một bên, trả lại một chiêu.

Đây chỉ là một công phu trong chiêu “Khai vân khán nguyệt” nhưng Diệu quái không tránh kịp, thối lui mấy bước.

Tiểu Tà lập tức phóng tới, dùng chân đá vào mông đít của Diệu quái. Cũng may, thuật khinh thân của Diệu quái không phải tầm thường, chỉ nhảy một cái đã tránh khỏi đòn cước của Tiểu Tà.

Tiểu Tà liền phát liên tiếp ba chiêu, ép về phía Diệu quái, làm cho Diệu quái luôn luôn lùi ra sau.

Bỗng nghe Diệu quái hét một tiếng, phóng mình chạy nhanh như gió.

Từ quái và Đoạn Khắc Xu trông thấy bàn nhau:

– Diệu quái khinh công tuyệt đỉnh, lúc này có chỗ dừng rồi.

Từ quái nói:

– Tiểu quý đó đã làm mưu lão đệ ta rồi.

Tiếng nói chưa dứt, đã thấy Tiểu Tà phóng mình đuổi theo.

Hai người đuổi nhau như hai cái bóng mờ.

Diệu quái ý vào tài khinh công, tưởng Tiểu Tà không sao đuổi kịp, nhưng trái lại, Tiểu Tà chỉ chạy một lúc đã đuổi kịp Diệu quái.

Diệu quái kinh hãi, vừa quay mặt ra sau lưng nhìn thì thân hình Tiểu Tà đã phóng vọt tới trước, chặn lại.

Tiểu Tà cười ha ... ha ...

– Lão quái chạy thua ta rồi! Chuyện này chắc ông không lấy gì làm buồn, vì tiểu gia là người chạy bộ đệ nhất thiên hạ mà.

Diệu quái ngơ ngác, đứng lại nói:

– Bản thân của ngươi có tài như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Lão quái! Võ công và khinh công của ông đều thua tiểu gia, thế mà lại mang danh Lục quái giang hồ. Nhưng thôi, dù sao tôi cũng phải nể mặt ông, bây giờ tôi chạy để cho ông đuổi theo, như vậy thiên hạ sẽ không chê cười ông là hư danh.

Dứt lời, Tiểu Tà quay lưng chạy trở về, đằng sau Diệu quái đuổi theo, như đang ở trong tư thế chiến thắng vậy.

Tiểu Tà chạy đến trước túp nhà lá, la lớn:

– Tiểu Linh! Tiểu Thất! Ta đã thua lão quái này rồi.

Tiểu Linh sợ hãi, chạy ra ngoài, thấy mặt Tiểu Tà không chút gì sợ sệt, biết bên trong là một trò đùa. Nhưng Từ quái và Đoạn Khắc Xu thì không nghĩ như vậy, tưởng rằng Diệu quái đã khống chế được Tiểu Tà. Nhưng nếu Diệu quái đã khống chế được Tiểu Tà thì tại sao không chạy đi, còn trở về làm gì?

Từ quái hỏi lớn:

– Diệu lão đệ! Tại sao không thừa cơ hội trốn thoát?

Diệu quái có vẻ thẹn thùng không nói.

Tiểu Tà đã trả lời thay:

– Lão quái này không muốn bỏ rơi bạn bè, nên nhất định trở lại đây.

Câu nói của Tiểu Tà đã làm an lòng mọi người, không còn ai thắc mắc nữa.

Diệu quái nhìn Tiểu Tà, trong lòng đầy cảm mến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cơ mưu thần diệu

Tiểu Tà đã quyết tâm đi bắt Cầm quái, nên lập tức dẫn Tiểu Linh và Tiểu Thất vào nội thành.

Theo lời Từ quái cho biết thì Cầm quái là người háo sắc. Điều đó Tiểu Tà đã muốn lợi dụng để khai thác, nhưng nghĩ mãi chưa tìm ra phương pháp.

Điều khó khăn là Cầm quái đang ở khách điểm Dật Lai cùng với hai đạo nhân đồng bọn là Á Quái và Phong Quái.

Hai đạo nhân này một người thì câm, một người điên. Cả hai đều là người tàn tật, Tiểu Tà quyết định không bắt.

Nhưng làm sao bắt một mình Cầm quái mà không bị Á Quái và Phong quái can thiệp?

Suy nghĩ mãi, Tiểu Tà quay lại hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Muội là một cô gái có sắc đẹp tuyệt trần. Huynh muốn nhờ muội một việc.

Tiểu Linh hỏi:

– Việc gì vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Muội có thể dùng sắc đẹp dụ Cầm quái ra đây được không?

Tiểu Linh nghẹn ngào:

– Muội không muốn! Nếu mà ...

Nàng đỏ mặt lên, vừa thẹn thùng vừa giận dữ.

Tiểu Tà thấy như vậy không ổn. Nếu phản công Tiểu Linh làm việc này chắc chắn là thất bại mà còn gây rắc rối không nhỏ.

Tiểu Tà vội đổi danh:

– Tiểu Linh! Cầm quái là một tên háo sắc, nếu không dùng kế mỹ nhân thật khó bắt nó. Muội có ý kiến gì giúp huynh không?

Tiểu Linh suy nghĩ một lúc, rồi nói:

– Chúng ta đốt khách điểm, tức khắc chúng nó phải chạy ra ngoài.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Làm như vậy sẽ náo động nội thành. Đồng thời gây nguy hiểm cho những người khác. Phương pháp này không được. Muội hãy mau tính cách khác.

Tiểu Linh xòe bàn tay ra nói:

– Nếu vậy muội không còn cách nào nữa.

Tiểu Tà than thở:

– Thật khó khăn! Lần này huynh bí lối rồi ...

Qua một lúc, Tiểu Tà cười to:

– Tiểu Linh! Được rồi! Muội nói rất đúng, chúng ta phải dùng lửa! Muội rất giỏi.

Tiểu Linh ngơ ngác:

– Lúc này huynh không chịu dùng lửa, sao bây giờ huynh lại chịu làm?

Tiểu Tà nói:

– Đúng rồi! Dùng lửa không sai! Nhưng lửa này là lửa giả, chỉ gây hậu quả tâm lý mà thôi.

Tiểu Linh hỏi:

– Huynh phải nói rõ muội mới hiểu.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta dùng một bó cỏ rom, bỏ vào một số cỏ khô. Sau khi đốt thì ném thẳng vào phòng của chúng nó. Như vậy chúng thấy khói nhất định phóng chạy ra ngoài. Ta bố trí bắt Cầm quái.

Tiểu Linh cười nói:

– Như vậy so sánh với việc chúng ta xông vào phóng bất chúng nó có gì khác đâu.

Tiểu Tà nói:

– Rất khác xa! Chúng ta xông vào phòng, tất nhiên cả ba lão quái hợp công đối phó. Ba người này võ công rất thâm hậu, chúng ta làm sao dám đối phó.

Tiểu Linh nói:

– Nếu chúng đã chạy thì nhất định ba người chạy chung một đường, chúng ta làm sao cách ly bọn chúng được.

Tiểu Tà thấy dự tính của Tiểu Linh rất có lý, ôm đầu suy nghĩ, rồi lẩm bẩm:

– Chúng chạy ra khỏi phòng thời gian nhất định không giống nhau. Theo Từ quái nói thì hai đạo nhân một người điên, một người câm. Hai đạo nhân này rất hiền hậu.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà nghĩ mãi không tìm ra phương pháp, nên cũng nóng lòng.

– Huynh không nghĩ ra phương pháp mà chúng ta đã gần đến nơi rồi.

Tiểu Tà nói:

– Phương pháp thì có, nhưng muội có giúp được không?

Tiểu Linh nói:

– Nếu bắt muội đi dụ lão quái háo sắc thì khó khăn rồi muội rất sợ hãi. Có thể chuyện khác muội sẽ làm được.

Tiểu Tà nói:

– Nếu bắt muội đi dụ lão quái háo sắc thì khó khăn rồi, muội rất sợ hãi. Có thể chuyện khác muội sẽ làm được.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy bắt muội đi dụ lão Phong quái có được không?

Tiểu Linh kinh ngạc:

– Đi dụ lão điên khùng? Để làm gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Thì chỉ để cách ly chúng nó! Muội có sắc đẹp, nếu mặc quần áo hở hang một chút thì ...

Tiểu Linh dậm chân, lắc đầu:

– Muội không dám! Rất khó coi, đồng thời lúc gặp chúng nó nhất định chân muội run lên, nói không ra tiếng.

Tiểu Tà nói:

– Muội sợ chúng nó, nhưng nếu gặp được bạn tâm đắc thì ...

Tiểu Linh giãy nảy:

– Đã gần đến khách sạn rồi, huynh cứ đùa cợt mãi.

Tiểu Tà nói:

– Không phải là chuyện đùa. Đây là chuyện quyết định của một trận chiến, nếu cần mê hoặc đối phương, muội cũng phải làm thử cho huynh xem để biết rõ tài năng của muội, huynh mới an tâm chứ?

Tiểu Linh nói:

– Không! Không được đâu.

Tiểu Tà nói:

– Nếu không được thì chúng ta phải làm phương pháp khác.

Tiểu Linh hỏi:

– Phương pháp nào? Huynh cứ nói thẳng ra, đừng nói quanh co chọc ghẹo muội.

Tiểu Tà cười nói:

– Từ quái đã nói hai lão đạo nhân này lòng rất thiện lương. Huynh nghĩ, chúng nó không thể làm bậy. Trước tiên, chúng ta ném vào phòng một bó rom khói, lão Cẩm quái nhất định sẽ la lên rằng có mai phục, hoặc có thích khách. Sau đó chúng nhìn thấy có khói, đồng thời có lửa ngọn thì sẽ nghĩ là độc hỏa. Cẩm quái sẽ phóng từ cửa sổ nhảy ra, còn hai đạo nhân một người điên, một người câm, nhất định sẽ kéo nhau chạy ra cửa lớn. Hai lão đạo nhân nhất định vướng vấp, chậm chạp hơn Cẩm quái.

Do đó, trong lúc Cẩm quái phóng ra khỏi phòng, huynh và Tiểu Thất chực sẵn, từ trên đầu tường nhảy xuống, chỉ cho hắn thấy bóng, nhất định hắn sẽ đuổi theo.

Còn hai đạo nhân, lúc ra khỏi phòng muội giả làm con nít tông vào người chúng. Chỉ cần một cản trở như vậy đã đủ thời gian cách ly chúng nó rồi. Muội có thể làm được việc đó hay không?

Kế hoạch Tiểu Tà rất cẩn thận và chu đáo. Gã hình dung sự việc xảy ra như đã thấy trước mắt.

Tiểu Linh cười nói:

– Đúng rồi! Huynh tính rất giỏi! Hình như huynh đã thấy rõ sự việc xảy ra.

Tiểu Tà nói:

– Không phải! Việc này chính muội nghĩ ra. Do sáng kiến của muội mà!

– Đi!

Không bao lâu, ba người đã đến khách điểm Dật Lai. Lúc này đã là canh hai.

Tiểu Tà quay lại nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh ở bên ngoài chuẩn bị một cái bao vải lớn để đựng người.

Chúng ta sẽ từ trên đầu tường nhảy xuống, trùm ngay lão quái háo sắc. Làm xong, huynh vác lão bỏ nơi chân tường, chờ ta.

Tiểu Thất gật đầu, quay thân đi tìm cái bao vải.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Muội đi tìm một món đồ chơi cho giống con nít.

Tiểu Linh cười nói:

– Được rồi! Để muội đi tìm đồ chơi.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ huynh cũng phải đi tìm bó rom để chuẩn bị đốt khói. Một lát nữa, chúng ta gặp nhau tại cửa khách điểm.

Phân công xong, ai nấy đã biến mất ngoài đại lộ.

Gần đến canh ba, Tiểu Linh và Tiểu Tà đã trở về, chỉ còn Tiểu Thất vẫn chưa thấy đến.

Hai người phải chờ một lúc mới thấy Tiểu Thất xuất hiện, trong cầm một cái túi vải.

Tiểu Tà vung tay nói nhỏ:

– Mau lên một chút.

Tiểu Tà cười nói:

– Có rồi!

Tiểu Tà nói:

– Được! Chúng ta bắt đầu hành động. Tiểu Thất hãy núp vào góc tường bên phải chờ ta, đừng chạy lung tung bọn tiểu nhị trong khách điếm phát hiện thì hỏng việc.

Tiểu Thất gật đầu:

– Hiểu rồi!

Nói xong hướng về góc phải phòng số ba nơi hậu viện chạy tới.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Chờ một lát muội tông vào người của Phong và á đạo nhân. Nếu chưa thấy huynh ra thì muội cứ trở về nhà trước chờ huynh.

Tiểu Linh nói:

– Muội hiểu rồi! Chúng ta đi!

Hai người như hai bóng chim, phóng lên mái nhà.

Họ tiến về phía hậu viện, Tiểu Tà phóng xuống đất nhẹ nhàng biến mất trong bóng tối.

Chỉ chốc lát, Tiểu Tà đã đốt bó rom ướt phóng vào cửa sổ phòng số ba, nơi hậu viện.

Lập tức nghe bên trong có tiếng la:

– Có khói độc! Chạy mau!

Một bóng người phóng ra cửa sổ rất lẹ.

Tiểu Tà nhìn thấy vội vã nhảy xuống kéo cái túi vải của Tiểu Thất.

Bỗng hấn giật mình:

– Tiểu Thất! Tôi bảo huynh tìm cái bao vải lớn tại sao lại tìm cái túi nhỏ này.

Nó chỉ vừa lọt đủ cái đầu người thì làm sao trùm hết thân mình lão.

Hai người cầm túi vải phóng ra chặn nơi hành lang.

– Một ... hai ... ba ... Xong vào!

Cả hai cầm túi vải căng sẵn chụp ngay đầu Cầm quái thất lại. Nhưng túi vải chỉ trùm tới cổ mà thôi.

Cả ba đều té ngã xuống đất tại chân tường.

Cầm quái hét lên, lập tức rút kiếm đeo sau lưng, chặt chém lung tung.

Cầm quái bây giờ giống như kẻ mù mắt, không còn thấy gì nữa. Tiểu Tà thừa cơ hội dùng một chiêu tuyệt học, điểm vào Khúc trí, làm cho tay trái Cầm quái không cử động được.

Lập tức, Cầm quái dùng tay phải vũ lộng kiếm pháp, bóng kiếm quay tròn, lộng gió, một giọt nước cũng không thể lọt vào người.

Tiểu Tà cũng không tiến gần được, liên tục phát ra mấy ngọn phi đao, nhưng không lọt vào được bên trong vòng kiếm quang của đối phương.

Cầm quái nhắm về hướng Tiểu Tà ép tới, trong lúc Tiểu Tà thối lui, dụ Cầm quái ra ngoài khách điếm.

Bấy giờ Tiểu Tà không còn nhìn được nữa, hét lớn:

– Lão quý! Hôm nay thì đừng mong hảo sắc. Gặp phải ngày xui xẻo rồi.

Vừa nói vừa xuất chiêu tông vào ngực Cầm quái.

Cầm quái tuy võ công rất thâm hậu, nhưng bị bao vải trùm đầu không thấy đường, tay trái bị tê cứng, chỉ còn nhờ vào tay kiếm bảo vệ sinh mạng.

Bóng kiếm quay tròn, loang loáng rất khủng khiếp.

Tình trạng này làm cho Tiểu Tà không biết cách nào để bắt Cầm quái, nhưng không dám buông lời, sợ Cầm quái xé được cái túi vải thì rất nguy hiểm.

Tiểu Thất không chịu thua, rút cây hàn ngọc đao chém vào thanh kiếm của Cầm quái.

Hàn ngọc đao là một cây đao quý, chém đứt cả sắt thép, nhưng khi chạm vào thanh kiếm của Cầm quái thì cả hai đều dội trở lại, thanh kiếm của Cầm quái cũng là thanh kiếm báu.

Hai cây đao kiếm báu tiếp tục chạm nhau tóe lửa.

Tiểu Thất thừa cơ Cầm quái không thấy đường, nên cản trở những đường kiếm của lão để cho Tiểu Tà có cơ hội tìm sơ hở phản công.

Tiểu Tà liền phát ra chiêu “Lưu tinh chí nguyệt” giống như mũi kim nhọn, đâm vào yếu huyệt của đối phương rất lợi hại.

Cầm quái dù võ công cao thâm hậu đến đâu mà hai mắt bị bịt kín, không cách nào thấy được chiêu thức của Tiểu Tà, nên hốt hoảng vội lùi lại hai bước để thủ thế.

Tiểu Tà thừa cơ xông tới, nhưng bản lĩnh không đủ, đã chậm một bước.

Tiểu Tà phóng lên, dùng Đại Bì Chi điểm ngang qua huyệt mê của Cầm quái.

Một tiếng hét vang lên, Cầm quái dùng công phu tránh né, nhưng đã trễ rồi.

– Phạch!

Một tiếng khô khan, Cầm quái đã té ngã xuống đất.

Tiểu Tà lúc này mồ hôi trên trán cũng đã ướt đầm, nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! May mà hôm nay chúng ta không bị bỏ mạng! Tôi bảo huynh đi tìm bao vải lớn, huynh đi tìm cái túi nhỏ này, gây rắc rối không phải ít.

Tiểu Thất lo lắng:

– Tôi tìm mãi không có túi lớn, thì phải dùng tạm cái này thôi. Nhưng mau cũng thành công. Hí ... hí ...

Tiểu Tà nói:

– Không cần thận như vậy có ngày bỏ mạng đó.

Tiểu Thất có vẻ sợ sệt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Lão quái này công lực quả nhiên lợi hại, thiếu chút nữa chúng ta chết dưới tay lão. Nhưng Dương Tiểu Tà này cũng không phải dễ ăn. Tiểu Thất! Chúng ta đánh hấn mỗi đứa mười cái cho hả giận.

Nói xong, Tiểu Tà vung tay đánh vào mông đít lão Cầm quái mười cái.

Tiểu Thất cũng đưa chân đá mạnh vào mông đít lão Cầm quái đến sưng húp Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Huynh đem lão quái này về nhà đi. Tôi trở lại xem Tiểu Linh ra sao rồi.

Nói xong, Tiểu Tà đã phóng đi.

Tiểu Thất công lão Cầm quái về túp nhà lá, trong lúc đó Tiểu Tà trở lại khách điểm, tìm không thấy Tiểu Linh đâu cả, vội vã chạy ra ngoài, gặp được cây đàn của Cầm quái bỏ rơi dưới đất, bèn lượm đem về.

Từ quái nhìn thấy Tiểu Thất công Cầm quái đem về, không nhịn cười được, nói:

– Không ngờ Lục quái giang hồ chúng ta bị tên tiểu quý đó bắt tập trung về đây chiêu đãi rượu thịt no say. Thật vui quá!

Diệu quái Đôn Không Không cũng cười:

– Dương Tiểu Tà quả nhiên rất tài giỏi. Chỉ một lúc đã bắt mấy nhân vật danh chấn giang hồ đem về đây. Thật là chuyện đại hi.

Từ quái nói:

– Chẳng những bắt thôi, mà còn nhỏ lông mày, cạo trụi râu, đánh đến sưng đít nữa.

Diệu quái Đôn Không Không nói:

– Không biết lão Cầm quái bị đánh bao nhiêu roi vào đít đây. A! Mặt lại bị trùm kín, nếu không chúng ta được xem mặt lão lúc này còn vui hơn nữa.

Cả hai đang cười đùa trong đau khổ, thì thấy Tiểu Tà về đến.

Tiểu Tà không bận tâm đến Cầm quái, mà vội vã hỏi Tiểu Thất:

– Tiểu Linh đâu?

Tiểu Thất nói:

– Ai mà biết?

Tiểu Tà nói:

– Chắc cô ta đi tìm người khác phải không?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Không phải! Không phải!

Tiểu Tà toan chạy đi, thì Tiểu Linh đã về đến.

Thấy Tiểu Tà hỏi hã, Tiểu Linh nói:

– Huynh định đi đâu vậy? Có phải muốn đi bắt người nữa không?

Tiểu Tà chưa kịp hỏi, thì Tiểu Linh đã nói tiếp:

– Đừng có bắt họ nữa. Họ không có làm gì muội đâu.

Tiểu Tà thờ dãi:

– Tại sao muội trở về chậm vậy? Có phải đã bị chúng đánh một trận hay không?

Tiểu Linh đắc ý:

– Đâu có! Muội vừa thấy hai lão đạo nhân nhảy ra, muội liền tông vào họ, rồi nằm mẹp dưới đất, đồ chơi cũng rơi xuống. Lão á quái thấy muội té, tưởng bị thương còn Phong quái thì thương hại vô cùng. Muội thấy như vậy cũng đủ rồi, vội đứng dậy thì lão á quái và Phong quái lợm đồ chơi lên trả lại cho muội. Cả hai đạo nhân xin lỗi muội và trở về phòng, còn muội thì chạy về đây.

Tiểu Tà nói:

– Được! Rốt cuộc muội đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Thật là tài trí.

Tiểu Linh hỏi:

– Có gì tài trí đâu?

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Chúng ta không tranh cãi nữa, đi vào nhà xem lão Cầm quái ra sao rồi?

Hai người cùng hướng vào chân vách, chỗ Cầm quái đang nằm.

Tiểu Tà lột cái túi vải trên mặt Cầm quái nói:

– Lão quý! Hãy tỉnh dậy, đừng giả chết nữa!

Tiểu Tà giải huyết mê! Cầm quái mở to đôi mắt thờ dãi, nói:

– Dương công tử! Đó là chuyện hiểu lầm. Ngươi bình tĩnh nghe lão phu nói.

Cầm quái tuy mới gặp Tiểu Tà lần đầu, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm lâu năm trong giang hồ, lão đã biết rằng đây là chuyện hiểu lầm.

Tiểu Tà nói:

– Lão quý! Lão đã bị ta bắt về đây mà còn đùa giỡn.

Tiểu Linh xen vào:

– Sao lại nói lão quái đùa giỡn? Hãy nghe lão nói đã.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Bây giờ không có gì để trêu ghẹo muội. Tiểu gia muốn tra vấn phạm nhân, muội đứng một bên để học cách đối xử của huynh. Chỉ một lúc, muội chuẩn bị thí khảo.

Tiểu Linh trêu ghẹo:

– Dạ dạ ...! Tiểu gia ...!

Tiểu Linh chấp tay đùa cợt, nhưng không nói ra.

Tiểu Tà quay về Cẩm quái:

– Lão quý! Sao rồi?

Từu quái đáp thay cho Cẩm quái:

– Cũng vì hiểu lầm nhau.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng! Ai cũng nói hiểu lầm nhau. Làm cái gì? Ta nghĩ các người không ai chính đáng.

Cẩm quái bất đắc dĩ cười nói:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta phải bình tĩnh bàn bạc. Chúng ta hoàn toàn hiểu lầm.

Từu quái nói:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta và sư phụ của ngươi là bạn hữu. Hãy thả chúng ta ra.

Tiểu Tà nói:

– Ta chưa bái ai làm sư phụ, cũng không biết mặt sư phụ ta là ai.

Cẩm quái nói:

– Dương thiếu hiệp có phải là đệ tử của Âu Dương Bát Không hay không?

Tiểu Tà nói:

– Ta không muốn các người hỏi điều gì nữa.

Nói xong dùng phi đao cạo râu Cẩm quái, và nói:

– Cái gì là Âu Dương Bát Không? Cái gì là bạn hữu? Cái gì là hiểu lầm? Thật khá ác.

Tiểu Tà tát vào mặt Cẩm quái.

Tiểu Linh la lên:

– Tiểu Tà! Đừng làm vậy!

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Có người kháng nghị, ta tạm dừng tay. Ta sẽ làm cách khác, bây giờ thì cạo đầu cho làm Hòa thượng.

Cẩm quái nói:

– Ta tưởng ngươi là truyền nhân của Âu Dương Bát Không. Nếu đúng thì chúng ta phải báo ơn ngươi, để trả ơn cho ông nội ngươi đã cứu chúng ta trước.

Tiểu Tà vui vẻ:

– Rất may! Nhưng ta là người không cần ai thương hại, mặc dù có rất nhiều bọn xấu đang theo ta truy sát.

Cầm quái nói:

– Chúng ta thì không thể phủ nhận công ơn của sư phụ người đã cứu giúp chúng ta.

Tiểu Tà nói:

– Các người đã trả ơn ta? Ta Dương Tiểu Tà không thể bị ai lừa gạt. Các người cố ý lừa ta để trả thù chứ gì? Đừng mong.

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp đừng nghĩ như vậy. Chúng ta là những người thành danh trong giang hồ đâu phải một lời nói ra không có giá trị.

Tiểu Linh xen vào:

– Tiểu Tà! Huynh phải trọng lời nói nhân nghĩa.

Tiểu Tà nói:

– Thôi được! Lại có người kháng nghị nữa, ta tạm thả các người ra, nhưng đừng tưởng ta sợ các người?

Tiểu Tà mở trời và giải huyệt cho cả bốn người trong Lục quái.

Bây giờ tất cả đều vui vẻ, xúm nhau tỏ ý khâm phục.

Tiểu Tà sau Tiểu Thất bùng vò mỷ tửu ra, mời mọi người cùng uống, và nói:

– Tiểu gia không muốn làm phiền giang hồ Lục quái, nhưng chưa thỏa mãn cuộc chơi, nên chưa kết thúc mà thôi.

Tửu quái nốc một hơi rượu:

– Dương thiếu hiệp! Có một ngày nào đó, lão phu sẽ mời tiểu hiệp uống rượu cho đến lúc nào chân mày ta mọc lại như cũ mới thôi.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn:

– Hôm nay thì xin mời quý vị cứ uống cho hết số rượu này trước đã. Nếu quý vị muốn trả thù Dương Tiểu Tà thì xin hẹn lại ngày khác. Trời đất rộng bao la, lo gì không tái ngộ.

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp! Vừa rồi thiếu hiệp dùng công phu gì đối phó với lão phu?

Lão phu xin thiếu hiệp cho một lời chỉ giáo.

Tiểu Tà tuổi trẻ, thích được khen ngợi, nên vui vẻ cười lớn, nói:

– Đó là “Cô Tinh Kiếm Pháp”.

Cầm quái mở to đôi mắt nhìn Tiểu Tà:

– Không sai! Không sai!

Tửu quái cũng nói lớn:

– Không sai! Không sai!

Tiểu Tà hỏi:

– Cái gì không sai?

Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp quả là xuất chúng trong giang hồ. “Cô Tinh Kiếm Pháp”.

là một tuyệt học công phu, chẳng hay thiếu hiệp có thể biểu diễn cho chúng tôi được xem một lần cho sáng mắt hay không?

Tiểu Tà đắc ý:

– Được! Có gì phải khách sáo? Hãy ra chỗ đất trống, tôi biểu diễn “Cô Tinh Kiếm Pháp” cho mà xem.

Tất cả đều bước ra.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh và Tiểu Thất:

– Tiểu Linh! Tiểu Thất! Ra đây xem ta biểu diễn “Cô Tinh Kiếm Pháp”.

Ra đến chỗ trống, Tiểu Tà hướng về Cầm quái:

– Cầm lão quái! Cho ta mượn trường kiếm được không?

Cầm quái lấy kiếm trao cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Quý vị hãy đứng cách xa trăm bước, tại hạ không bảo đảm sinh mạng nếu xâm phạm vào vòng phát huy của kiếm pháp.

Bốn lão quái đều đứng dang ra xa.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Mọi người cũng đứng xa ngoài một trăm bước. Tiểu Thất hãy bảo vệ Tiểu Linh.

Sắp đặt xong, Tiểu Tà đứng giữa thao trường, rút kiếm vung lên, thân mình như một con chim én.

Lưỡi kiếm vừa phát động, kiếm quang tỏa ra một vùng sáng như ngàn vạn ánh sao, lấp lờ trông rất đẹp mắt.

Không còn ai thấy thân mình của Tiểu Tà đâu, chỉ thấy kiếm quang bao phủ, lúc xẹt bên này, lúc xẹt bên kia, chiêu thức vô cùng ảo diệu.

Đây là một bộ kiếm pháp nổi danh trong võ lâm từ xưa đến nay. Muốn luyện kiếm pháp này đến chỗ quán triệt của nó rất công phu, phải thông thạo lẽ huyền bí của kiếm pháp giữa tâm và kiếm.

Tâm và kiếm phải đi vào nhất thể, cũng như âm dương kết hợp thì mới phát sinh huyền ảo ...

Bộ kiếm này gồm có ba mươi sáu chiêu chia làm ba phần.

Phần thứ nhất thuộc về thủ.

Phần thứ hai thuộc về công. Trong công có thủ.

Phần thứ ba thuộc về sát. Trong sát có công và thủ.

Tiểu Tà đã học mười năm công phu này của lão đầu. Nhưng vì chưa đủ hóa hầu nên phát huy chưa hoàn hảo. Dù vậy phương thức và căn bản của Tiểu Tà đã thành đạt.

Mọi người đứng xem ai nấy đều khâm phục. Có lẽ từ trước đến nay chưa ai thấy được một lần biểu diễn công phu này, mặc dù ai cũng nghe truyền tụng “Cô Tinh Kiếm Pháp” là một môn kiếm đệ nhất võ lâm.

Khi Tiểu Tà biểu diễn đến phần thứ hai thân mình như một cánh én, bay lượn trên không trung, kiếm quang chớp rục qua đầu mọi người, làm cho ai cũng khiếp sợ, nằm lẩn dưới đất.

Đến phần thứ ba, mọi người còn khiếp hơn nữa, có cảm giác như mũi kiếm đang tìm mình.

Bỗng nghe Tiểu Tà hét một tiếng, tiếp theo là một cành cây cỏ thụ đổ xuống.

– Âm!

Lá cây bay tua tủa như bướm.

Thì ra, biểu diễn chiêu cuối cùng, Tiểu Tà đã chém vào cành cây cỏ thụ, để chấm dứt trọn bộ kiếm pháp.

Đợi đến lúc Tiểu Tà thu kiếm về, đứng vào chỗ cũ, Cầm quái bước tới nói:

– Dương thiếu hiệp! Kiếm pháp của thiếu hiệp đáng mặt vào hàng đệ nhất võ lâm. Chúng tôi từ nay được sáng mắt, nguyện theo yểm trợ Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà trả kiếm lại cho Cầm quái, và nói:

– Cuộc sống giang hồ hiện nay tôi không dám làm phiền quý vị.

Cầm quái nhận kiếm, đeo vào lưng, cười nói:

– Nếu Dương thiếu hiệp không cho chúng tôi theo yểm trợ thì chúng tôi cũng xin bí mật làm việc này.

Dứt lời, đưa tay chào Tiểu Tà nói:

– Hẹn tái ngộ.

Dứt lời đã phóng mình đi mất.

Từu quái cũng bước tới, nói:

– Dương thiếu hiệp! Hẹn tái ngộ.

Nói xong chạy theo hướng Cầm quái.

Tiểu Tà đứng yên, không có phản ứng.

Diệu quái bước tới nói:

– Lão phu có một công phu rất đặc biệt, thuộc vào hàng đệ nhất thiên hạ, ý nguyện muốn truyền lại cho Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà hỏi:

– Công phu gì vậy?

Diệu quái nói:

– Tài mở khóa.

Tiểu Tà cười nói:

– Thôi! Xin lão quái đi đi! Lúc nào cần tôi sẽ tìm đến lão quái để thỉnh giáo.

Diệu quái cũng phóng mình đi mất.

Chỉ còn lại một mình Đoạn Khắc Xu. Tiểu Tà nói:

– Còn lão quái đây xin cứ tự do ra đi.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Hẹn một ngày gặp lại. Lão phu được thiếu hiệp nhỏ trựi lòng mảy có lẽ từ nay được may mắn, cờ bạc không thua ai.

Đợi cho các lão già trong Lục quái đã đi hết, Tiểu Linh đứng dậy, nhưng đầu gối bị đau, đi cà nhấc. Tiểu Tà thấy vậy đến đỡ Tiểu Linh ngồi xuống xoa bóp một lúc.

Tiểu Linh đứng lên vui vẻ:

– Tiểu Tà! Kiếm pháp của huynh thật là tuyệt diệu, muội muốn học được không?

Tiểu Tà nói:

– Nếu muốn học thì phải theo huynh đến mười năm. Vì lão đầu dạy huynh môn kiếm pháp đó gần mười năm.

Tiểu Linh cau mặt, đôi mắt đượm nét buồn.

Tiểu Tà thấy vậy nói:

– Nếu em muốn học thì học phi đao. Môn phi đao của anh mới là lợi hại.

Tiểu Linh còn đang suy nghĩ, thì Tiểu Thất đã chạy tới, ném cây Hàn ngọc đao xuống đất:

– Tiểu Tà! Đệ không muốn cây Hàn ngọc đao nữa. Đệ muốn được học “Cô Tinh Kiếm Pháp” của huynh.

Tiểu Tà bước tới nhặt cây Hàn ngọc đao lên:

– Tiểu Thất! Cây Hàn ngọc đao là một báu vật vô lâm, phải quý trọng nó.

Sau này huynh sẽ truyền lại kiếm pháp cho Tiểu Linh, cả Tiểu Thất nữa.

Tiểu Linh và Tiểu Thất đều khoái chí, cười vui.

Ba người kéo nhau vào nhà lá, ăn uống say sưa.

Đêm đến ...

Tiểu Tà lo lắng không sao ngủ được, suy nghĩ những bí mật bao trùm vừa qua.

Sào huyết bọn Hắc y sát thủ nơi đâu? Ai là người lãnh đạo của tổ chức Hắc y sát thủ? Tại sao có mười người Hắc y sát thủ trong trận chiến vừa rồi lại chém giết đồng bọn? có thể có hai tổ chức Hắc y sát thủ sao? Tại sao Vi Diệt Huyền bảo chủ Phi Long Bảo lại xuất hiện trong trận giao đấu?

Tất cả các vấn đề này còn đang ở trong bóng tối, chưa có lời giải đáp.

Đã du nhập giang hồ mà không khám phá được những điều bí ẩn đó thì chưa tránh nổi tai họa.

Tiểu Tà nhất định phải khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiểu quái ác đấu đại cao tăng

Gió rừng vi vút ...

Đêm tối bao trùm ...

Tại chùa Phong Thiên qua một trận giao tranh giữa phái Thần Võ môn và Hắc y sát thủ vẫn không có gì náo động đến dân cư.

Thất Linh Cảm vẫn sừng sững với mười ba tầng lầu uy nghiêm, hùng tráng.

Chùa Phong Thiên thuộc về nơi cai quản của Thiếu Lâm, nhưng phái này từ trước đến nay có một quy luật là ai không động đến mình thì mình không động đến họ. Do đó mà cuộc thám sát tại chùa Phong Thiên không làm cho Thiếu Lâm tự quan tâm.

Đối với Thất Linh Cảm, một kiến trúc rất kỳ quan, nhưng xưa nay trong võ lâm vào được nơi đó để ngoạn cảnh cũng không quá năm người.

Thực ra, trong võ lâm giang hồ ai cũng muốn tiến nhập tháp Linh Cảm để ngoạn cảnh, nhưng mấy ai đã có đủ bản lĩnh. Vì trong tháp có mười ba thiếu lâm đắc đạo cao tăng quán thủ. Ai muốn vào phải được sự chấp thuận của Đại Hòa thượng chùa Phong Thiên, nếu không thì phải đủ khả năng đánh thắng mười ba vị cao tăng này mới được tự do xuất nhập.

Vì thế, kẻ nào được xuất nhập tự do nơi đây thì uy danh trong giang hồ không phải nhỏ.

Uy danh thì ai cũng thích, nhưng ít ai làm được.

Lúc này Dương Tiểu Tà, một chàng trai đầy tà khí, không biết sợ chết, không kiêng nể ai, đã nói lên ý muốn đột nhập tháp Linh Cảm.

Ý muốn này không phải Tiểu Tà khoe danh với thiên hạ mà chỉ để tìm chuyện vui chơi.

Tiểu Tà nhìn thấy tháp Linh Cảm cao chất ngất, nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Tháp này rất cao. Chúng ta thử vào đó xem chơi được không?

Tiểu Linh nói:

– Huynh tưởng chúng ta đang đi du ngoạn, muốn đến đâu thì đi đến đó sao?

Tháp Linh Cảm này là một nơi thánh địa, có người canh giữ, nhiều người muốn vào nhưng không đủ khả năng.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại sao vậy?

Tiểu Linh nói:

– Tại vì nơi đây là Phân viện của Thiếu Lâm, trong đó có mười ba vị cao tăng của Thiếu Lâm coi giữ. Nếu ai muốn vào phải đánh thắng họ mới được. Còn không thì chỉ đứng bên ngoài nhìn ngắm mà thôi.

Tiểu Linh nói rõ như vậy có ý làm cho Tiểu Tà thấy khó khăn bỏ ý định xâm nhập Tháp Linh Cảm.

Nhưng Tiểu Tà thì lại tỏ ý bất bình:

– Số trục đầu này nếu muốn canh giữ thì canh giữ nơi Thiếu Lâm tự, còn tháp này là một kỳ quan của thiên hạ, tại sao cấm đoán?

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà cứ làm nhảm mãi, không bỏ ý định xâm nhập tháp Linh Cảm, nên vội nói:

– Tuy tháp Linh Cảm không phải thuộc Thiếu Lâm tự xây nên, nhưng cũng thuộc quyền quản lý của họ.

– Tiểu Linh! Muội biết rõ lịch sử của tháp Linh Cảm sao?

– Vào đời Tống, có một vị Hòa thượng là Đại Mộc Sư xây nên. Sau này Thiếu Lâm tự thu nhận làm phân viện của môn phái. Vì vậy họ tự cho mình có quyền cai quản.

Tiểu Tà hừ một tiếng:

– Nếu không phải của Thiếu Lâm tự mà Thiếu Lâm tự chiếm giữ thật là vô lý. Ta thì không kính nể rồi. Ta sẽ dẫn các người vào đó. Đi mau!

Vừa nói, Tiểu Tà vừa kéo tay Tiểu Linh và Tiểu Thất hướng về tháp Linh Cảm.

Trước mặt tháp Linh Cảm là một khung cửa sắt rất lớn.

Tiểu Linh không ngờ kể lại lịch sử tháp Linh Cảm đã làm cho tà khí trong người Tiểu Tà nổi lên, không còn can ngăn được nữa.

Nàng lo lắng:

– Tiểu Tà! Huynh đừng làm bậy! Người ta không có động chạm gì đến mình thì mình cũng đừng chọc ghẹo người ta. Võ công của huynh chưa chắc đã đánh thắng họ, tại sao phải liều lĩnh như vậy?

Tiểu Tà nhướn mày:

– Ai nói ta không tiến nhập nổi tháp Linh Cảm. Hôm nay người yêu của ta đã khinh dễ ta rồi. Nếu ta không lên được mười ba tầng tháp Linh Cảm thì uy danh của Thông Thực Tiểu Bá Vương sẽ mất hết.

Nói xong, Tiểu Tà kéo Tiểu Linh và Tiểu Thất đi nhanh hơn nữa.

Tiểu Linh tim nhảy thình thịch, cảm giác bất an, nhưng biết rằng Tiểu Tà đã muốn làm việc gì thì không sao cản trở nổi.

Xưa nay, trong võ lâm giang hồ, nếu có một nhân vật nào được tự do ra vào tháp Linh Cảm thì sẽ làm cho người ta kính phục không ít.

Dù vậy, Tiểu Linh cũng không muốn Tiểu Tà vượt qua những thử thách nguy hiểm cho bản thân.

Cũng may! Tiểu Linh nghĩ đến võ công của Tiểu Tà không giới mấy, chắc chắn không qua nổi đệ nhất quan thì tánh mạng chưa nguy hiểm gì.

Tiểu Thất thì không có suy tư gì sâu xa, cứ khuyến khích bản lãnh anh hùng, ca tụng Tiểu Tà can đảm tiến nhập Tháp Linh Cảm.

Tiểu Tà hăng hái, đến trước Đại hùng môn, đưa chân đá một cái.

– Phèn!

Cánh cửa sắt sùng sững! Không hề lay động, nhưng sức phản ứng đã làm cho chân trái của Tiểu Tà tê cứng.

Tiểu Tà hướng về bên trọng, nghe có tiếng nói vọng ra:

– Té ra là có người đến phá phách.

Tiểu Tà cười lớn:

– ... Mau mở cửa! Lão vương gia đã đến rồi! Mau mở cửa ra!

Bên trong không một tiếng hồi âm.

Tiểu Tà tức lên, đưa chân đá vào cửa sắt lia lịa.

– Phèn ...! Phèn! Phèn ...!

Tiểu Linh vội chạy đến nói:

– Tiểu Tà! Huynh muốn vào tháp trước hết phải đến Hòa thượng trụ trì chùa Phong Thiên yết kiến, xin Đạo sư thuận ý, sau mới vào được.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Ta thì không yết kiến ai! Kêu không mở ta phải phá ra.

Nói xong, Tiểu Tà lập tức phóng chạy vào rừng, tìm một khúc cây gỗ lớn, chạy trở ra, đắc ý nói:

– Tiểu Linh! Muội tránh sang một bên, huynh muốn cho chúng nó thất kinh nổi loạn. Đến lúc đó hi ... hi ... ta không cần tỷ võ cũng lên được mười ba tầng tháp.

Tiểu Linh khô tâm, mỉm cười, không có cách nào ngăn cản Tiểu Tà.

Tiểu Tà hai tay nắm cứng khúc gỗ, cứ động vào cửa sắt không ngừng, tiếng kêu ầm ầm chấn động khắp nơi, mọi người xung quanh đều bị đình tai, điếc óc.

Tiểu Linh, Tiểu Thất cũng chịu không nổi, đưa tay bịt kín hai lỗ tai, đứng một bên nhắm mắt.

Qua một lúc, quả nhiên bên trong có người ra mở cửa.

Một vị hòa thượng râu bạc phều như tơ trắng, đứng trước cửa, mình mẩy ướt đầm mồ hôi nhìn Tiểu Tà:

– A di đà Phật! Lão nạp là Thiên Hòa muốn hỏi thí chủ tại sao động cửa liên tục?

Tiểu Tà nhìn lão Hòa thượng rất thích thú, cười nói:

– Lão Hòa thượng! Ông đóng cửa này có ý nghĩ gì đây? Tháp này cũng không phải của ông xây cất, ông không có quyền bế môn! Tránh ra! Tiểu vương gia muốn vào đó.

Hòa thượng Thiên Hòa nói:

– Tiểu thí chủ! Nơi này là chỗ Thiếu Lâm cai quản. Bàn tăng phụng mạng ở đây canh giữ. Lời tiểu thí chủ thỉnh cầu, lão tăng không đủ khả năng chấp thuận.

Tiểu Linh nói:

– Không có khả năng thì tránh ra, tại sao còn cản trở.

Tiểu Tà cũng biết tháp này không dễ gì vào nên muốn dùng vài lời chinh phục.

Hòa thượng Thiên Hòa nói:

– Tiểu thí chủ! Không phải bàn tăng không cho thí chủ vào xem, nhưng Chương môn có lệnh, xin thí chủ thông cảm. Dù cho bàn tăng không ra tay cũng không được để cho tiểu thí chủ vào. Mong rằng tiểu thí chủ đừng làm khó dễ.

Tiểu Tà nói:

– Ông không muốn ra tay làm sao cản trở tôi được đây? Ông đừng có nói chuyện bông đùa.

Hòa thượng Thiên Hòa nói:

– Người xuất gia không nói láo. Dù cho bàn tăng không ra tay cũng cản trở tiểu thí chủ được. Hãy nên hiểu rằng tiểu thí chủ có tình gây rối thì khó quay về.

Tiểu Tà ưỡn ngực:

– Ta là Dương Tiểu Tà, không thể tin được lời nói tà ngụy, phỉnh phờ. Bây giờ ta đến gây sự với ông. Suốt ngày ông không có chuyện gì làm, bây giờ

phải tìm chút chuyện làm cho vui chứ.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã hướng về phía cầu thang nhảy lên.

Hòa thượng Thiên Hòa quả nhiên công phu cao tuyệt, quay thân như chớp đã cản ngay trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà tức giận vung tay xuất ra một chiêu “Xô Vân Khán Nguyệt” đẩy lão Hòa thượng ra. Nhưng bất cứ dùng sức cỡ nào, thân mình lão hòa thượng vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Tà lùi lại:

– Lão Hòa thượng! Ông quả nhiên có chút môn đạo.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa lùi xa cầu thang như không còn có ý tiến lên nữa.

Nhưng đôi mắt liếc nhanh, muốn thừa cơ phóng lên tầng hai.

Hòa thượng Thiên Hòa cũng nhẹ bước tới, nhưng chỉ loáng mắt, Tiểu Tà đã xuất “Đại Bi Chưởng” đánh trộm lên đầu lão Hòa thượng.

Hòa thượng Thiên Hòa nhìn thấy chưởng pháp của Tiểu Tà lòng kinh hãi, lập tức quay chân hướng về phía cầu thang nhảy tới.

Tiểu Tà thừa cơ hội đánh trúng “Đại Bi Chưởng” trên ngực Hòa thượng.

– Bốp!

Hòa thượng Thiên Hòa chấn động kêu lên:

– Tiểu thí chủ! Âu Dương tiên sinh là gì với ngươi?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Không là gì hết! Sao rồi? Ông có để tôi vào không?

Dứt lời, Tiểu Tà nhảy hai bước đã đến lầu hai.

– A di đà Phật!

Hòa thượng Thiên Hòa phát ra chiêu “Đạt Ma Thần Công” đánh vào sau lưng Tiểu Tà.

Tiểu Tà “A” một tiếng dùng chiêu “Trùng Hồng Quán Nhật” phi thân xuống đất.

Nhưng chân vừa chạm đất, Tiểu Tà đã hướng về bên trái bước tới ba bước.

– Vèo!

Một cây phi đao đã phóng ra, nhắm vào vai trái Hòa thượng Thiên Hòa.

Hòa thượng Thiên Hòa vung tay bắt phi đao ném xuống đất, từ từ chạy tới chân cầu thang. Tiểu Tà cũng hướng ra sau thối lui.

Tiểu Linh nhìn thấy la lớn:

– Tiểu Tà! Chúng ta chạy đi! Huỳnh đánh không lại ông ta đâu.

Tiểu Tà quay lại một vòng dùng tay phải phát ra “Đại Bi Chưởng”, tay trái phóng phi đao vào đùi lão Hòa thượng.

Hòa thượng nhảy vội ra sau, quay mình tránh phi đao.

Lúc này Tiểu Tà và Hòa thượng Thiên Hòa đã thay đổi vị trí. Tiểu Tà đứng ở chân cầu thang còn Hòa thượng đứng gần đại môn.

Tiểu Tà nói:

– Thiên Hòa! Tiểu gia cảm ơn.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa ném ba mũi phi đao một lúc.

Hòa thượng Thiên Hòa vội lặn xuống đất tránh né phi đao, hai tay bắt phi đao ném xuống đất.

Nhưng chỉ phút chốc, Tiểu Tà đã thừa cơ chạy tuốt lên tầng hai rồi.

Hòa thượng Thiên Hòa chỉ còn nhìn theo, niệm Phật hiệu.

– A di đà Phật!

Ông ta ngồi dưới đất, không đuổi theo nữa.

Như vậy, trước tiên Tiểu Tà dụ Hòa thượng ra ngoài, sau đó ném phi đao để thừa cơ hội nhảy lên thang lầu.

Quả nhiên, Tiểu Tà đã lừa được Hòa thượng Thiên Hòa rồi!

Tiểu Thất nhìn thấy Tiểu Tà chạy lên lầu hai, đưa tay kêu lớn:

– Tiểu Tà! Huynh rất giỏi! Rất giỏi!

Tiểu Linh thì không dám nói, vì số cao thủ trong tháp vẫn còn không ít. Nàng bảo Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh đừng khen ngợi quá sớm. Ngoài Thiên Hòa cao thủ vẫn còn có đến mười hai người nữa. Tôi rất lo lắng.

Tiểu Thất cười nói:

– Đừng lo! Đừng lo!

Hai người yên lặng, đứng dưới tháp chờ đợi tin vui của Tiểu Tà.

Tiểu Tà lên được tầng hai, gặp một vị Hòa thượng râu trắng như tuyết đang ngồi yên, đôi mắt lim dim như không biết có Tiểu Tà đến.

Tiểu Tà lòng mừng thầm, nhún chân nhẹ nhẹ đi về phía cầu thang.

Đến cách cầu thang chừng hai bước, quay nhìn lại, thì thấy lão Hòa thượng râu bạc vẫn còn ngồi yên.

Tiểu Tà mừng thầm:

– Rất may! Tầng này lại gặp được vị Hòa thượng ngủ.

Tiểu Tà rất lẹ phóng lên cầu thang.

Ai ngờ Tiểu Tà đã lẹ mà Hòa thượng râu bạc còn lẹ hơn nữa.

– Một nhảy! Một đập! Một cản!

Tiểu Tà dội ngược lại, thì đã thấy lão Hòa thượng râu bạc ngồi tại chỗ cũ, đôi mắt lim dim.

Tiểu Tà bị tụt xuống cầu thang, té ngồi dưới đất, đau quá, rên:

– Hòa thượng ngủ! Ông muốn đánh lên tôi thì cũng phải thông báo chứ?

Nói xong, Tiểu Tà lại hướng về phía cầu thang nhảy lên, nhưng vẫn bị lão Hòa thượng râu bạc đánh lui trở lại.

Tiểu Tà tức giận phóng ra mấy cây phi đao nhưng vẫn bị lão Hòa thượng đánh rơi xuống đất.

Tiểu Tà lấy làm lạ, nhìn lão Hòa thượng thì thấy lão vẫn ngồi yên, lim dim đôi mắt giống như lão không hành động gì cả.

Lập tức, Tiểu Tà tiếp tục phóng lên cầu thang ...

Cứ như vậy, mỗi lần phóng lên là bị lão Hòa thượng cản lại.

Một lần ... Ba lần ... Năm lần ... Hai mươi lần ...

Hai người đánh đu với nhau như bóng với hình. Cứ một người chạy thì một người cản lại, sau đó vẫn ngồi yên chỗ cũ.

Tiểu Tà cười lớn:

– Hòa thượng ngủ! Ông bị gạt rồi!

Dứt tiếng, Tiểu Tà hướng về trước phóng tới, nhưng chỉ đánh lừa lão Hòa thượng, mà thực ra thì quay thân trở lại, phóng ra cửa sổ rồi từ cửa sổ phóng lên tầng thứ ba.

Thân pháp này rất lạnh lẽ, làm cho mọi người đều kính phục.

Như vậy, Tiểu Tà đã lợi dụng tâm lý của mỗi người để lừa gạt, lợi dụng sơ hở vượt qua tầng thứ hai.

Vừa đến tầng thứ ba, Tiểu Tà đã nghe tiếng nói phát ra:

– Tiểu thí chủ! Lần thứ nhất, từ ngày xây tháp đến nay chỉ có một người từ cửa sổ phóng lên lầu.

Tiểu Tà nhìn thấy đây cũng là một vị Hòa thượng, sắc mặt có vẻ vừa kinh ngạc, vừa khinh thường.

Tiểu Tà thân nhiên:

– Đại hòa thượng! Dù biện pháp nào mà lên được lầu ba thì biện pháp ấy vẫn là ưu việt. Có đúng không?

Gã nhún vai, có ý tự phụ.

Hòa thượng nói:

– Tiểu thí chủ nói rất có lý. Bần tăng đã phải lãnh giáo rồi.

Lão Hòa thượng đã chuẩn bị tư thế giao đấu.

Tiểu Tà cười một tiếng, phóng mình đến gần lão Hòa thượng nói nhỏ:

– Lão Hòa thượng! Ông cho tôi lên lầu bốn được không?

Lão Hòa thượng không ngờ Tiểu Tà tỏ ý thân mật, ôn hòa như vậy, lắc đầu:

– Tuyệt đối không được! Phải có lệnh của chưông môn.

Tiểu Tà thấy lời dụ dỗ không có hiệu nghiệm, nói:

– Nếu như vậy thì phải cưỡng bức sao?

Lão Hòa thượng nói:

– Tiểu thí chủ, ngươi được trở về.

Tiểu Tà nói:

– Trở về! Đã lên được đến tầng thứ ba không phải dễ dàng gì. Ông muốn bảo tôi trở lại từ đầu sao?

Hòa thượng nói:

– Tiểu thí chủ! Ngươi mới có mười mấy tuổi mà đã thoáng quan ba tầng lầu thì cũng đã khá lắm rồi. Đừng đòi hỏi nhiều hơn nữa. Tại sao lại phải đi tìm nguy hiểm?

Tiểu Tà khinh thường:

– Ông nói tôi đi tìm nguy hiểm? Được! Cứ thử xem ai bị nguy hiểm? Nếu ông thua tôi thì phải để tôi tự do lên tầng bốn, còn nếu tôi thua ông thì tôi lập tức trở xuống ngay.

Hòa thượng gật đầu:

– Tiểu thí chủ! Ngươi muốn thử sức với ta? Thử bằng cách nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Nếu ông chịu thử sức với tôi thì ông chết chắc rồi.

Tiểu Tà liền lấy ra ba cây phi đao:

– Rất đơn giản! Tôi cắm ba cây phi đao lên mặt đất, nếu ai nằm trên mũi phi đao ngủ lâu hơn thì người đó sẽ thắng.

Hòa thượng nghĩ thầm:

– Tiểu thí chủ này rất hách dịch. Làm sao nội công của ta lại thua hắn. Nếu chỉ có cách này mà không thắng nổi, thì còn làm sao giao đấu với hắn.

Liên nói:

– Được! Bàn tăng chấp thuận điều kiện của ngươi.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Lão trọc này chết chắc rồi! Ta ngủ trên phi đao là chuyện thường, lão đã làm mờ ta mà không biết.

Tiểu Tà nói:

– Được! Như vậy tiểu gia làm trước. Sự thật tôi ngủ đến uống cạn bình trà.

Ông làm sao thắng được tôi.

Hòa thượng cười nhạt:

– Cứ thử qua rồi mới biết.

Tiểu Tà, lấy phi đao cắm xuống đất giống như công việc tập luyện mọi ngày nơi hồ Một Tháp.

Tuy nhiên, Tiểu Tà chỉ nằm trên mũi phi đao độ năm phút, rồi giả cách té xuống, la lên:

– Lão Hòa thượng! Tôi phản ông rồi!

Lão Hòa thượng cười lớn:

– Năm phút vận công có gì mà đắc ý.

Nói xong, lão nằm trên mũi phi đao, vận toàn công lực như một khúc cây.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Công phu khá lắm! Ông cứ kéo dài thời gian đi. Tôi phải lên lầu bốn rồi.

Hắn vừa hút gió, vừa nhảy lên lầu bốn.

Lão Hòa thượng thất kinh kêu lên:

– Tiểu thí chủ! Ngươi ...

Tiểu Tà quay lại:

– Lão Hòa thượng! Chưa tới năm phút. Nếu ông nhảy xuống thì đã thua tôi rồi. Mà đã thua thì phải giữ lời hứa.

Lão Hòa thượng biết đã lâm kế, nhưng không còn cách nào làm khác được, đành phải nằm yên.

Tiểu Tà vừa huyết gió, vừa thông thả bước lên lầu bốn.

Lão Hòa thượng chỉ còn nằm yên, niệm một tiếng Phật hiệu để xua đuổi cơn tức giận.

– A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật hiệu của lão Hòa thượng chưa dứt thì chân Tiểu Tà đã đến lầu thứ tư rồi.

Tại lầu thứ tư, một lão Hòa thượng đã ngồi sẵn nơi đầu cầu thang chờ Tiểu Tà, vì lão nghĩ rằng tên tiểu quỷ này đã đến tầng thứ tư thì võ công không phải tầm thường.

Tiểu Tà trông thấy cười lớn:

– Lão Hòa thượng! Chúng ta có cần phải thí võ không?

– Với câu nói này, Tiểu Tà đã biết rõ ý định của lão Hòa thượng ở lầu bốn không phải dễ dàng gì?

Lão Hòa thượng nói:

– Thí chủ tiếp chiêu.

Tiểu Tà vội nói:

– Ông chờ một chút! Tôi trước tiên phải thông báo cho bạn bè của tôi đang đứng dưới đất biết là tôi đã lên được lầu tư mà vẫn bình an vô sự.

Rồi không chờ Hòa thượng trả lời, Tiểu Tà đã hướng về phía cửa sổ chạy tới, nhìn xuống đất kêu lớn:

– Tiểu Linh! Tiểu Thất! Ta đã đứng trên lầu bốn rồi đây.

Tại tầng lầu này nhìn xuống đất đã thấy con người rất nhỏ. Tiểu Tà phải vung tay để ra hiệu.

Từ dưới đất giọng nói của Tiểu Linh vang lên rất nhỏ:

– Tiểu Tà! Mau trở xuống đây! Huynh gan quá to! Xuống đây! Xuống đây!

Tiểu Tà nói lớn:

– Tiểu Linh! Mọi người đừng có kêu la như vậy. Chờ một lát huynh đến tầng mười ba sẽ chào mừng huynh chiến thắng.

Nói xong, Tiểu Tà đến bên lão Hòa thượng:

– Xin cho biết danh hiệu Đại sư?

– Thiên Linh.

– ... Tiểu gia xin chào Thiên Linh Hòa thượng. Hãy lại đây tỷ thí.

Vừa dứt lời, Tiểu Tà đã vung tay phát ra “Đại Bi Chưởng pháp”. Chưởng phong bao trùm lên đầu Thiên Linh Hòa thượng.

Thiên Linh Hòa thượng thấy chưởng thế rất lợi hại, không dám khinh thường, liền trả lại một chiêu hóa giải “Đại Bi Chưởng pháp”.

Tiểu Tà thấy chưởng pháp của Thiên Linh Hòa thượng không phải tầm thường, lập tức hướng về bên phải công tiếp ba chưởng, rồi phóng chân đá vào bụng đối phương.

Thiên Linh Hòa thượng quay thân, song chưởng đẩy ra hai đạo kinh, công vào đùi bên phải của Tiểu Tà.

Tiểu Tà không đá trúng, cong lưng bay qua trước mặt ba thước, thuận thế ném hai cây phi đao vào người Thiên Linh Hòa thượng, lại vỗ thêm một chưởng.

Thiên Linh thấy phi đao ép tới gần, dùng chân khời một hơi gió, đánh bật phi đao sang một bên, rồi dùng tay phản công.

– Bộp!

Hai người dội lại ... lùi ra xa ...

Tuy nhiên, chỉ phút chốc đã xấp gần lại tiếp tục giao tranh.

Chớp mắt đã trao đổi hai mươi chiêu, song phương bắt phần thắng bại.

Tiểu Tà nhận thấy nội lực của Hòa thượng Thiên Linh quá thâm hậu, không thể giao tranh lâu hơn nữa, liền nảy sinh một kế, lợi dụng chưởng lực của Thiên Linh Hòa thượng đưa gã lên lầu năm.

Lập tức, Tiểu Tà trở lại giao đấu, để tìm cơ hội.

Thiên Linh Hòa thượng tuy là một cao tăng đắc đạo, nhưng đã mấy mươi năm chưa từng động thủ với ai, nay với Tiểu Tà, một đứa trẻ còn nhỏ tuổi, nếu sơ sót sẽ mất hết uy danh, vì vậy không thể kéo dài thời gian lâu được. Cho nên lão đem hết nội lực phản kích.

Tiểu Tà thấy cơ hội đã đến, quay thân nhảy về phía cầu thang, hai chân đứng thẳng, hét to:

– Lão trọc sắp bỏ mạng rồi.

Câu nói làm kích động lòng giận dữ của Thiên Linh Hòa thượng, làm mặt lão đầy sát khí.

Lão vận hết mười thành công lực, cười lên sảng chưởng, sử dụng Thiếu lâm bản môn, đẩy một chưởng về phía Tiểu Tà.

Mục đích của Tiểu Tà chỉ cần như vậy, nên thấy đối phương phát chưởng lập tức đẩy tuốt thân mình lên tầng lầu thứ năm.

Thật là một đòn chơi nguy hiểm, chỉ có Tiểu Tà mới liều lĩnh như vậy.

Khóe miệng Tiểu Tà rỉ máu tươi.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Ha ... ha ...! Cảm ơn lão Hòa thượng đã đưa tại hạ lên lầu năm.

Thiên Linh Hòa thượng lúc này mới biết mình trúng kế của Tiểu Tà, nhưng cũng đoán biết thương thế của Tiểu Tà không phải nhẹ, nên ngược mặt lên, nói:

– A di đà Phật! Hy vọng thí chủ được bình an vô sự.

Nói xong, Thiên Linh Hòa thượng trở về ngồi lại chỗ cũ.

Tiểu Tà lên được lầu năm, liếc mắt nhìn thấy nơi đây có một vị Hòa thượng tay cầm chìa ba, đứng tại cầu thang hình tượng rất uy vũ.

Hòa thượng nói:

– Tiểu thí chủ công lực kinh người, Thiên Trục ta bái phục.

Tiểu Tà nói:

– Thiên Trục đại sư! Tha ta một lần được không? Nếu không ông cũng phải chờ ta thương thế bình phục mới tái chiến. Không thì mất công bằng rồi.

Thiên Trục hòa thượng thấy thương thế Tiểu Tà không nhẹ, cũng không muốn thừa cơ hội tấn công, nên nói:

– Được! Thí chủ cứ ngồi dưỡng thương, đừng vọng động thì cũng không sao.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Lão Hòa thượng này trong tay cầm cây chìa ba to như vậy rất khó đến gần, ta phải làm cách nào đây?

Trong lúc chưa tìm ra được mưu kế, Tiểu Tà đùa cợt:

– Tôi phải chữa thương! Ông đừng đâm lên nhé?

Nói xong, Tiểu Tà ngồi xuống đất, vận công chữa trị thương thế.

Thiên Trục cười nói:

– Tiểu thí chủ! Bàn tăng chờ người trị thương xong rồi mới động thủ. Người không cần lo lắng ta đâm lên.

Nói xong, Hòa thượng cầm cây chìa ba đứng bất động.

Tiểu Tà kiểm tra thương thế một chút, thấy không nặng lắm, nên yên tâm, suy nghĩ:

– Không biết lão Hòa thượng này sử dụng cây đinh ba lợi hại như thế nào, nếu không khéo không qua khỏi tầng lầu này.

Nghĩ xong, Tiểu Tà thò vào túi lấy một đồng tiền đeo lên ngực bên phải để chuẩn bị một lát giao tranh.

Sau đó, Tiểu Tà từ từ đứng dậy nói:

– Thiên Trục đại sư! Lại đây!

Không chờ Thiên Trục trả lời, hai chưởng đã công tới.

Thiên Trục không dám chậm trễ, tay phải dùng chìa ba đâm tới, vận dụng thiếu lâm tuyệt học phản kích.

Tiểu Tà vai phải đã bị chìa ba quệt trúng, đau nói thấu xương, không dám trậm trễ, dùng chiêu “Phật Pháp vô biên” ép tới Thiên Trục.

Thiên Trục cũng dùng võ công độc môn kháng cự, thân mình lay chuyển, chìa ba lay động, ép tới Tiểu Tà.

Chìa ba là loại vũ khí nặng, nhưng trong tay Thiên Trục chẳng khác con giao long, nhẹ nhàng uyển chuyển, như vậy đủ thấy công phu của Thiên Trục thâm hậu đến bậc nào rồi.

Qua mấy chiêu, Tiểu Tà hét một tiếng, tay phải đỡ chìa ba, tay trái dùng thiết chỉ điểm ngay vào huyệt Chỉ công của Thiên Trục.

Thiên Trục kinh hãi lập tức thu hồi chìa ba ngăn tay trái của Tiểu Tà, đồng thời đâm một nhát vào đùi phải Tiểu Tà.

Tiểu Tà lập tức nhảy cao ba thước né tránh, thuận thế đá vào ngực Thiên Trục.

Thiên Trục vội bước lùi ra sau, nhưng vẫn tiếp tục dùng chĩa ba phóng tới.

Đây là một kỳ chiêu, làm cho Tiểu Tà phải bay vào vách tường mới tránh khỏi.

Nhưng Tiểu Tà lại lấy thế nương vào vách đưa chân đá ngược lại, tiếp theo lẹ tay phóng một mũi phi đao.

Thiên Trục hét lên một tiếng, thu chĩa ba lại, nâng cao lên đập mũi phi đao rơi xuống, đồng thời xông tới đâm một nhát vào ngực Tiểu Tà.

Tiểu Tà bị ép ngặt, chỉ còn lùi lại phía sau, đưa ngực ra hứng đầu chĩa ba vào đồng tiền, đồng thời bắn ra ba cây phi đao và ba hột xí ngẫu vào các yếu huyệt của Thiên Trục.

Tiểu Tà tuy có đồng tiền hộ thân, nhưng cũng không chắc, trong lúc gặp nguy hiểm phải đánh liều dùng phương pháp này.

Thiên Trục không ngờ Tiểu Tà dám liều mạng dùng ngực đỡ chĩa ba, lợi dụng cơ hội phóng phi đao, bất đắc dĩ phải ném chĩa ba để vung tay đánh phi đao sang một bên.

Còn ba viên xí ngẫu vẫn đang bay tới, Thiên Trục phải nghiêng mình sang một bên để tránh, nhưng đã trễ.

Tiểu Tà bị chĩa ba đâm trúng đồng tiền trước ngực, nhưng thấy đối phương bị xí ngẫu ném trúng yếu huyệt mà chưa ngã xuống, nên không dám ngừng tay, lập tức nhảy tới dùng “Đại Bì Chỉ” điểm nhanh như chớp.

Toàn thân Tiểu Tà đã vận hết công lực, nên chỉ công vừa phát ra, thân mình đã té xuống trên người Thiên Trục.

Thiên Trục tâm thần rối loạn, từ lúc ném chĩa ba không còn đủ bình tĩnh giao tranh.

Hai người chạm nhau, té ngửa ra sau, cả hai đều nằm bất động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sinh mạng ngàn cân treo sợi tóc

Không lâu, Tiểu Tà từ từ bò dậy, nhìn Thiên Trục cười hi hi:

– Lão trọc! Rốt cuộc lão đã bị hạ rồi!

Tiểu Tà thấy Thiên Trục bị một hột xí ngẫu ghim tại huyệt “Chương Môn”, như vậy là hết dây nỏ.

Tiểu Tà thở một hơi, vạch áo mình ra xem thử, thấy đồng tiền đã bị lún sâu vào thịt ba phân, suýt bỏ mạng.

Gã đứng dậy, lượm lại mấy cây phi đao và xí ngẫu cát vào người, nói:

– Thiên Trục! Ông cứ nằm nghỉ ngơi đi. Tôi phải lên lầu sáu.

Chân bước đã loạng choạng, nhưng Tiểu Tà vẫn đi lên cầu thang.

Thiên Trục không nói được, không cử động được mở mắt đã thấy Tiểu Tà đi lên lầu sáu, nghĩ thầm:

– Tiểu thí chủ này công lực và cơ trí tuyệt vời, lão tăng không thể không tâm phục. Nhưng lên được mười ba tầng tháp không phải dễ dàng gì. Chỉ có Phật ta phù hộ thì mới được thuận lợi quá quan.

Tại lầu thứ sáu, Tiểu Tà hí hửng:

– Quả nhiên ta đã lên được tầng thứ sáu rồi.

Liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Lão Hòa thượng canh giữ tầng giờ mới lên tiếng:

– Tiểu thí chủ! Ngươi mệt mỏi rồi! Bàn tăng canh giữ tầng thứ sáu, phát hiện thí chủ một lúc đã quá ngũ quan, vậy võ công của thí chủ đã hiếm có rồi. Tiểu thí chủ có còn muốn tiếp tục không?

Hỏi câu này, lão Hòa thượng có ý khuyên Tiểu Tà nên kết thúc ý định nơi đây, như vậy cũng chiếm được uy danh không nhỏ.

Tiểu Tà nhìn lão Hòa thượng thấy trong tay lão cầm cây thiền trượng, bụng nghĩ thầm:

– Lão Hòa thượng này khuyên ta như vậy là có chút ít thiện cảm, nhưng ta làm sao lại thối chí được.

Liền nói nhỏ:

– Lão Hòa thượng! Ông đừng gấp! Thật tình tôi quá mệt mỏi, nếu tiếp tục giao đấu chắc tôi phải thọ tử. Bây giờ chúng ta tìm một cách khác giao đấu được không?

Lão Hòa thượng điềm đạm:

– Bàn tăng là Thiên Tín đại sư! Chỉ cần người nói chuyện hợp tình hợp lý chẳng có gì trở ngại cả.

Tiểu Tà thấy Thiên Tín Đại sư có vẻ hiền từ, cũng yên tâm một chút, nhưng làm sao vượt qua khỏi tầng này. Cuối cùng Tiểu Tà quyết định thi đua “Chạy”, muốn dùng tài nghệ đặc biệt trời sinh thử thách một phen, nên nói:

– Thiên Tín Đại sư! Nếu chúng ta đánh tiếp, tôi nhất định sẽ tổn thương. Đến lúc đó dù tôi có qua được cũng bị thiệt hại nặng nề. Có phải các ông đã dùng xa luân chiến để đối phó với tôi không?

Thiên Tín Hòa thượng gạt đầu:

– Tiểu thí chủ nói rất đúng. Bàn tăng đợi tiểu thí chủ phục hồi công lực rồi sẽ tái chiến.

Tiểu Tà nói:

– Không cần rồi! Tôi tưởng chúng ta chỉ cần chạy đua ai lẹ hơn thì người đó thắng. Ông thấy biện pháp này có được không?

Thiên Tín Hòa thượng nghĩ thầm:

– Chạy đua cũng là một môn công phu. Nếu gã lẹ hơn ta thì cũng không có cách giữ lại. Thật ra, một đứa trẻ mười mấy tuổi, bị khốn trong vòng xa luân chiến thật đáng thương hại.

Nghĩ như vậy, Thiên Tín Hòa thượng nói:

– Bàn tăng bằng lòng, nhưng làm cách nào chạy đua đây?

Tiểu Tà trầm tính:

– Bản thân ta mang danh đệ nhất thiên hạ môn chạy đua. Nếu bò cầu thang thì chậm rồi, tốt hơn phải tìm nơi bằng phẳng.

Liền ngược mặt nhìn lão Hòa thượng:

– Chúng ta chạy đua tại đây. Tôi treo cây phi đao trên vách, chờ phi đao rơi xuống, chúng ta đứng một khoảng cách xa bằng nhau, ai chạy đến trước nhặt được cây phi đao thì người đó thắng. Ông thấy thế nào?

Thiên Tín đại sư tán đồng:

– Như vậy rất công bằng. Chúng ta bắt đầu chưa?

Tiểu Tà nói:

– Được!

Dứt tiếng, Tiểu Tà chạy đến chân tường, lấy một cây kim, treo cây phi đao bằng một sợi chỉ nhỏ.

Cây kim găm vào tường rất yếu ớt.

Đoạn quay lại nói với lão Hòa thượng:

– Cây kim này không đủ sức chịu đựng cây phi đao được đâu. Chỉ chốc lát phi đao sẽ rơi xuống. Lúc đó chúng ta chạy đến tranh đoạt, người nào đoạt được thì người đó thắng. Như vậy có công bằng không?

Thiên Tín hòa thượng cười nhẹ:

– Như vậy là rất công bằng.

Tiểu Tà gạch trên mặt đất một đường lằn. Tiểu Tà đứng bên trái, Thiên Tín đứng bên phải, bằng nhau.

Hai người bốn mắt đều tập trung vào cây phi đao treo trên vách, chờ rơi xuống đất. Cả hai đều khẩn trương ...

Độ một lúc ...

Cây phi đao rơi xuống ...

Tức thì hai bóng người như điện xẹt, phóng về phía trước, nơi mục tiêu.

– Phạch!

Hai người cùng té ngã, dùng sức rướn tới.

Tại vì cây phi đao đang nằm trên đất, nếu đứng lên, cúi xuống sẽ chậm một bước, nên cả hai đều trườn tới, không đứng dậy.

Tiểu Tà như chiếc tên rời cung, lanh lẹ vô cùng, chụp cây phi đao.

Thiên Tín đại sư không thua, tay phải cũng đã chụp lên bàn tay của Tiểu Tà.

Như vậy, Tiểu Tà đã nhanh hơn một cái nháy mắt. Cái thời gian nhanh chậm này thật khó phân định được, có thể nói cả hai cùng đến nơi một lúc, nhưng Tiểu Tà thì rờ được phi đao, còn Thiên Tín thì chỉ chụp trên bàn tay của Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiên Tín đại sư thua rồi.

Thiên Tín đại sư từ từ đứng dậy, thở dài:

– A di đà Phật! Tiểu thí chủ công lực hơn người. Bần tăng cam chịu hạ phong.

Nói xong lão ngồi trên mặt đất tham thiền không hề cử động.

Tiểu Tà chấp tay vái một cái:

– Cảm ơn lão đại sư! Chờ tôi lên được mười ba tầng sẽ đi mua rượu cho đại sư uống.

Nói xong, Tiểu Tà hướng về tầng thứ bảy phóng lên.

Tiểu Tà vừa rồi đã tính toán rất kỳ xảo, rất tiếc Thiên Tín đại sư không nghĩ ra.

Trước tiên, Tiểu Tà đã thấy Thiên Tín đại sư cầm cây thiền trượng tay mặt, Tiểu Tà đã sắp cho đại sư đứng về phía trái, để sử dụng tay trái, làm cho đại sư chậm đi. Sau đó, Tiểu Tà thấy Thiên Tín đại sư thân mình to lớn, hạn định chờ cây phi đao rơi xuống đất mới tranh đoạt, làm cho Đại sư chậm đi một ánh chớp.

Một chút kỳ xảo này, Thiên Tín đại sư làm sao ngờ được.

Khi Tiểu Tà phóng lên tầng thứ bảy thì đã nghe một tiếng Phật hiệu:

– A di đà Phật!

Một vị hòa thượng xuất hiện:

– Lão tăng là Thiên Hữu, xin thí chủ ban chiêu.

Tiểu Tà thấy Hòa thượng này so sánh với các Hòa thượng khác ở tầng dưới thì thật khó coi.

Đầu trọc, râu bạc, chân mày cong xuống hai bên thái dương, mặt đầy sắc khí, đôi mắt đỏ ngầu.

Tiểu Tà ngẫm nghĩ:

– Sao lại có người hòa thượng mặt mày hung dữ như vậy? Người này chắc là nóng nảy, khó chinh phục rồi.

Tiểu Tà khích tướng:

– Lão Hòa thượng! Ông làm cái gì mà mặt mày hung dữ như vậy? Ông dám thi đua hung dữ với tôi không?

Lão Hòa thượng trợn tròn đôi mắt:

– Thi hung dữ? Làm gì có chuyện thi đua quái gở như vậy.

Tiểu Tà nheo mắt:

– Có gì mà quái gở. Tôi và ông làm bộ mặt hung dữ và hành động hung dữ, xem ai hung dữ hơn thì người đó thắng.

Hòa thượng nói:

– Bàn tăng xưa nay tung hoành trong võ lâm giết người vô số, không lẽ sợ người hay sao? Được! Người muốn làm cách nào đây?

Thật ra lão Hòa thượng này cũng vì quá hung dữ, ra giang hồ giết hại bọn ác ma vô số, nên bị chương môn nhốt giữ nơi đây, để cải thiện tâm tánh.

Kết quả mấy mươi năm vẫn chưa cải thiện ông ta vẫn háo sát.

Tiểu Tà nói:

– Lão Hòa thượng! Chắc ông giết người không ít.

Thiên Hữu Hòa thượng “Hùm” một tiếng:

– Lắm chuyện! Nếu ai làm chuyện xấu thì bàn tăng giết không tha.

Tiểu Tà khinh khinh:

– Ông đã giết người quen rồi, nhưng ông có bao giờ giết qua bản thân mình không?

Thiên Hữu Hòa thượng hét lớn:

– Cái gì? Giết bản thân là sao?

Tiểu Tà nói:

– Đó mới là chuyện là! Ông chưa từng biết đến chuyện như vậy ư?

Thiên Hữu Hòa thượng hạ giọng:

– Ta chưa từng làm chuyện lạ đó! Người đừng nói nhiều.

Tiểu Tà làm mặt hung dữ, hét:

– Ai nói láo với ông? Ông giết đủ hạng người còn giết bản thân thì không dám. Vậy có gì là hung dữ?

Thiên Hữu Hòa thượng không biết cách nào đối đáp.

Tiểu Tà tròn mắt, dựng mày:

– Ông không có can đảm ra tay giết bản thân. Vậy thì ông tránh ra một bên đi. Đừng có lớn lối?

Thiên Hữu nổi giận quát:

– Tiểu quỷ! Người dám chửi ta?

Lão đưa bàn tay lên, muốn chặt tới.

Tiểu Tà hét lớn:

– Chửi ông thì sao? Lão thất thu! Đã không dám thi đua thì tránh ra đi.

Dứt lời, Tiểu Tà muốn phóng chạy lên tầng thứ tám.

Thiên Hữu Hòa thượng cản lại:

– Ai nói ta không dám thi đua hung dữ với người? Ta thử xem người hung dữ đến mức nào.

Tiểu Tà nói:

– Tốt! Rất can đảm! Ông muốn thi thì cứ đến đây. Bây giờ chúng ta mỗi người cắt tay cho chảy máu ra. Nếu ai sợ thì thua.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa lấy phi đao ra.

Thiên Hữu Hòa thượng cả kinh, nghĩ thầm

– Trên đời này làm gì có chuyện thi đua như vậy? Nhưng không đáp ứng thì sẽ thua.

Tiểu Tà không nói chuyện, dùng phi đao đâm vào cổ tay trái, rạch một đường, rồi đưa phi đao cho Thiên Hữu.

Thiên Hữu không cam tâm chịu thua, cầm phi đao cũng rạch vào cổ tay một đường bên trái, rồi trả phi đao lại cho Tiểu Tà.

Trong thiên hạ chỉ có Tiểu Tà mới nghĩ ra cách thi như vậy. Ai nhìn thấy bản thân chảy máu mà không kinh hãi lạnh mình.

Tiểu Tà nói:

– Trước khi chưa chịu thua không được cầm máu. Nếu cầm máu cũng như thua.

Thiên Hữu đại sư tánh tình hung dữ, nên không nhịn hăm hù:

– Được!

Tiểu Tà đắc ý cười lên:

– Được! Ha ... ha ...!

Không lâu, vết thương của Tiểu Tà từ từ híp nhỏ lại, máu cũng giảm bớt. Việc này chính là nhờ Tiểu Tà gần mười năm ngâm mình trong nước thuốc nên mới được như vậy. Nếu không già cũng không dám cùng Hòa thượng Thiên Hữu thi đua cách này.

Nhờ vậy mà mặt Tiểu Tà vẫn tự nhiên, không đổi sắc, còn Thiên Hữu đại sư thì máu chảy ra không ngừng, mặt từ từ trắng bệch. Tuy vậy, lão hòa thượng vẫn không chịu thua, cố gắng chịu đựng.

Không bao lâu, vết thương của Tiểu Tà đã liền lại, máu không chảy nữa. Còn Thiên Hữu đại sư thì nguyên khí thọ thương, không chịu đựng nổi nữa.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Thiên Hữu đại sư thua rồi.

Thiên Hữu đại sư giận nói:

– Ta làm sao mà thua? Ta chưa chịu thua.

Tiểu Tà kêu lên:

– Đại sư! Phải xem cho kỹ. Máu của tôi đã ngưng chảy, nhưng máu của ông vẫn còn chảy liên miên. Nếu ông không chịu thua thì chết mất.

Thiên Hữu đại sư nhìn thấy rõ trên cổ tay Tiểu Tà vết thương đã được máu hàn gắn lại chỉ còn như cái sẹo, kinh ngạc:

– Tiểu tử! Ngươi giỏi trò.

Tiểu Tà nói:

– Thua thì chịu đi còn nói ta giỏi trò gì? Được, ta tiếp tục rạch thêm một vết thương nữa để ông xem có giỏi trò gì không?

Tiểu Tà rạch một vết dao nữa trên mình.

Dao thứ hai Tiểu Tà rạch vào huyết Thương thái. Nếu người bình thường mà đụng vào huyết Thương thái thì chịu không nổi rồi, còn Tiểu Tà thì cứ cắt vào huyết Thương thái như chơi.

Thiên Hữu đại sư cứ nhìn vào huyết Thương thái của Tiểu Tà, quả nhiên không bao lâu đã liền trở lại.

Lúc này Thiên Hữu mới thở dài:

– Bàn tăng thua rồi! Ngươi cứ đi đi Ông ta ngồi xuống đất, điểm huyết cầm máu, nói không ra tiếng.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiên Hữu đại sư! Đó không phải tôi giỏi trò. Sự thật ông rất dữ! Dám cắt máu thi đua, nếu người khác thì không dám thi như vậy. Ông rất xứng đáng! Nhưng tôi phải cảm ơn ông. Ông không nuốt lời! Tôi phải đi đây!

Tiểu Tà từng bước hướng về lầu tám chạy lên, vừa đi vừa suy nghĩ:

– Lên được mấy tầng này chân khí đã hao tổn quá nhiều, tốt hơn đến lầu tám ta tìm cách nghỉ ngơi.

Bỗng nơi lầu tám có tiếng nói:

– Bần tăng là Thiên Nguyên, chờ đợi thí chủ đã lâu rồi.

Tiểu Tà thấy lão Hòa thượng cười nói:

– Thiên Nguyên hòa thượng! Ông có biết lầu bảy có một vị vua giết người không?

Hòa thượng Thiên Nguyên gật đầu:

– Không sai! Người qua được đệ thất quan xem như đã thông qua được mười ba quan rồi. Thiên Hữu là người rất hung dữ! Tiểu thí chủ, người rất tài trí.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Đừng thổi phồng tôi nữa, bây giờ tôi đang bị thương, nếu giao đấu với ông chắc là khó khăn lắm. Ông và tôi phải thi món khác.

Tiểu Tà đã biết, nếu cứng đụng với cứng thì đồ vỡ ngay, luôn cả tầng thứ nhất chưa chắc đã qua được.

Như vậy, Tiểu Tà đứng trước từng hoàn cảnh đem mưu lược đối phó.

Thiên Nguyên đại sư ngẫm nghĩ rồi nói:

– Thí chủ! Người lại muốn thử thách gì đây? Nếu không muốn giao tranh thì chỉ còn cách này thôi.

Tiểu Tà nói:

– Đại sư chắc có điều gì hay. Xin nói thử.

Hòa thượng nói:

– Môn bẻ khí cũng là một môn công phu võ học. Ta muốn cùng thí chủ thi đấu môn này.

Tiểu Tà tươi cười:

– Thi nín thở?

Hòa thượng gật đầu:

– Không sai!

Tiểu Tà nói:

– Được! Ông muốn thi môn này cũng được. Chúng ta bắt đầu đi.

Tiểu Tà tự phụ toàn thân huyết đạo có thể hô hấp được. Chính nhờ công phu này mà Tiểu Tà đã thi đua bơi lội với bầy cá chép ở hồ Một Tháp.

Hòa thượng Thiên Nguyên đâu rõ được công phu sở trường của Tiểu Tà.

Ông ta nói:

– Chúng ta bắt đầu bẻ khí.

Dứt lời, Hòa thượng ngồi dưới đất, đối diện với Tiểu Tà, nhắm mắt lại.

Tiểu Tà nhân cơ hội này điều trị nội thương, nên bẻ khí cũng là cơ hội tốt.

Thiên Nguyên có lúc mở mắt nhìn lên Tiểu Tà, nhưng lão thất vọng. Tiểu Tà không động đậy cứ ngồi như người chết.

Không lâu Thiên Nguyên Hòa thượng không bẻ khí được nữa, thở một hơi dài đứng dậy.

Ông ta là cao tăng đắc đạo, đã chịu thua thì chịu thua, không làm khó dễ Tiểu Tà, cứ đi qua đi lại trong nội thất.

Qua hai tiếng đồng hồ, Tiểu Tà hành công xong mới đứng dậy, thấy Thiên Nguyên đã đứng trước cửa sổ, cười nói:

– Thiên Nguyên đại sư! Ông đã nhường cuộc thi cho tôi rồi.

Thiên Nguyên cau mày:

– Tiểu thí chủ! Bàn tăng chưa từng nhường người. Chỉ vì người bẻ khúc công phu rất lợi hại. Bàn tăng không phải địch thủ của người. Người đã thắng cuộc rồi.

Xin mời!

Tiểu Tà cười nói:

– Đa tạ đại sư! Chúng ta lần sau tái ngộ.

Nói xong, phóng lên tầng thứ chín.

Vừa lên khỏi thang lầu, Tiểu Tà lại thấy một lão Hòa thượng đang ngồi chờ.

Tiểu Tà nói:

– Lão Hòa thượng! Chúng ta muốn thi cái gì đây?

Hòa thượng nói:

– Lão tăng là Thiên Tướng chúc mừng tiểu thí chủ liên tục thoát được tám tầng tháp. Rất hiếm có.

Tiểu Tà ôn tồn:

– Nhưng không biết tầng thứ chín phải làm sao vượt qua đây?

Thiên Tướng đại sư nói:

– Nếu tiểu thí chủ thắng được bàn tăng thì được lên tầng thứ mười.

Tiểu Tà nói:

– Vậy đâu cần phải nói. Tôi thắng được ông thì dù ông muốn cản tôi cũng không được. Nhưng thôi! Muốn giao đấu thì giao đấu.

Không chờ Thiên Tướng trả lời, tay phải Tiểu Tà đã xuất chiêu công tới.

Thiên Tướng đại sư vung tả chưởng đánh trả, trong khi hữu chưởng chớp mắt nắm Tiểu Tà ném ra xa.

Tiểu Tà kêu lên một tiếng, tiếp tục công tới, nhưng không phạm đến thân mình đối phương.

Quá tức giận, Tiểu Tà vung chưởng đánh liên miên nhưng có lúc bị chấn động cơ thể, mặt mày xây xẩm, liền nghĩ thầm:

– Lão Hòa thượng này sử dụng công phu gì đây? Mười lần ta xuất chưởng thì đều thất bại.

Tiểu Tà âm thầm lấy hai mũi phi đao lén bỏ vào tay áo, để cho Hòa thượng bị đứt tay, sau đó dùng vải áo bịt mắt ông ta lại.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà lấy phi đao ghim vào tay áo, phi thân tới kích vào ngực Thiên Tướng đại sư.

Thiên Tướng đại sư không ngờ Tiểu Tà dùng cơ xảo, vừa nắm tay Tiểu Tà đã bị lưỡi phi đao cắt đứt bàn tay, kêu lên một tiếng, đổi trao thành chưởng đánh ép tới.

Nhưng đã trễ rồi...

Tiểu Tà thấy xảo kế đã thành công, không để Thiên Tướng Đại sư có cơ hội, lập tức phóng bốn cây phi đao, đồng thời cởi áo trùm lên đầu Hòa thượng Thiên Tướng.

Áo Tiểu Tà bịt kín đôi mắt của Thiên Tướng làm cho lão không thấy đường.

Tiểu Tà còn phóng thêm mấy cây phi đao, làm cho lão sợ trúng phi đao, đưa tay phát lia lịa, không kịp giật tấm áo ra.

Trong lúc đó thì Tiểu Tà đã thừa cơ hội thoát lên tầng thứ mười rồi.

Thiên Tướng Đại sư mặt xanh mét, lúc giật được tấm áo ra thì đã thua kẻ Tiểu Tà rồi, buồn bã ngồi xuống đất khoanh tay thở ra.

Lần này Tiểu Tà cũng may mắn vượt qua.

Vừa lên hết thang lầu Tiểu Tà đã được đón tiếp:

– Bần tăng là Thiên Năng, xin thí chủ tiếp chiêu.

Thiên Năng hét lên một tiếng, không chờ Tiểu Tà đến gần, đã sử dụng công phu bản môn công tới.

Chiêu thức này nhanh lẹ vô cùng. Cuồng phong ép tới ngực Tiểu Tà như vũ bão.

Tiểu Tà bất ngờ, bị cuồng phong tống vào ngực, kêu lên một tiếng, thân mình dội lại, mặt mày xây xẩm, khí huyết đảo lộn, khoe miệng rướm máu tươi.

Thiên Năng Hòa thượng không bỏ qua, đánh tiếp mấy chiêu, Tiểu Tà miệng phun máu tươi, té lăn dưới đất.

Tiểu Tà chịu không nổi quyền lực phi thường này, liền rút phi đao phóng vào bụng Thiên Năng. Nhưng sức lực Tiểu Tà đã mất hết, Thiên Năng chỉ phát nhẹ bàn tay phi đao đã rơi xuống đất.

Tiểu Tà phun ra mấy vòi máu, thọ thương khá nặng.

Thiên Năng cười lớn:

– Ha ... ha ...

Tiểu Tà đôi mắt đỏ ngầu gượng gạo đứng lên bất thần phóng tới, liều mạng ôm cứng Thiên Năng cản ngay cổ họng.

Thiên Năng vùng vẫy, nhưng không thoát ra được, từ từ mất sức, rốt cuộc nằm yên bất động.

Còn Tiểu Tà cũng nằm chồng trên mình Thiên Năng như hai xác chết.

Qua một lúc, Tiểu Tà từ từ bò dậy, lau sạch miệng máu nói:

– Ha! Ông đã thua rồi?

Vừa nói vừa đánh túi bụi vào mặt Thiên Năng, như để cho hả giận.

Qua một lúc, Tiểu Tà cũng đuối sức, ráng hít vào một hơi chân khí, nhìn lại thương thế thấy rất nghiêm trọng.

Nhưng còn đến ba tầng tháp nữa, có đủ sức tiếp tục lên không?

Thật là đau khổ ...

Nhưng Tiểu Tà quyết tâm cao, đã làm thì không nản chí. Khổ thì có khổ, nhưng không chịu bỏ cuộc.

Té ra Tiểu Tà vừa cắn trúng Thiên Năng đại sư, làm cho huyết quản máu chảy không ngừng, nếu không kịp điều trị thì có khả năng bỏ mạng rồi.

Nhưng cũng may, máu chảy xuống tầng chín, lão Hòa thượng ở tầng chín phải lên cứu mạng.

Tiểu Tà bây giờ đã lên đến tầng thứ mười một.

Vị Hòa thượng quản thủ tầng mười một là Thiên Hải thấy Tiểu Tà bị thương máu thấm đầy người, có chút đĩnh thương tâm, nói:

– Tiểu thí chủ! Ngươi vẫn còn có ý muốn thoát quan sao?

– Muốn.

Tiểu Tà nói với giọng yếu ớt.

Thiên Hải nói:

– A di đà Phật! Ngươi thương thế trên mình như vậy làm sao bản tăng nỡ hạ độc thủ. Hãy trở về đi.

Tiểu Tà lầm lì:

– Cái gì độc thủ? Cái gì mà đắc đạo cao tăng. Ai nấy đều đánh lên! Được rồi!

Độc thủ thì muốn làm gì đây?

Thiên Hải kinh hãi, nghĩ thầm:

– Không lẽ Thiên Năng bị chết dưới tay hắn. Nếu vậy lão nạp không tha rồi.

Liên hét to:

– Tiểu thí chủ! Xuất chiêu đi.

Tiểu Tà cũng giận dữ, vung phi đao phóng liên ba mũi, dùng “Cô Tình Kiếm Pháp” công tới Thiên Hải, nhưng thương thế đã quá nặng, chiêu thức không còn hiệu lực.

Thiên Hải thấy chiêu thức rất lạ, chỉ tránh né, qua một lúc mới phát chiêu đánh về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà bây giờ mắt đã hoa lên, không còn thấy rõ bóng của Thiên Hải, chỉ nghe hơi gió thì dùng phi đao phóng ra.

Thiên Hải dùng tay chặt vào tay Tiểu Tà, chưởng thế vô cùng nhanh lẹ, Tiểu Tà muốn thu tay về cũng không kịp, chỉ thấy toàn thân gã sụm xuống, nhưng gã lại lấy mũi phi đao đâm vào đùi của Thiên Hải.

Thiên Hải bay qua đầu Tiểu Tà, hét một tiếng, dùng ngũ chỉ chặt vào lưng Tiểu Tà rất mạnh.

– Bốp!

Tiểu Tà chịu một chưởng, bay vào góc phòng, máu miệng trào ra.

Thiên Hải thấy có cơ hội, dùng song chưởng phát ra hai luồng chưởng phong ép về phía Tiểu Tà, khí thế rất mạnh.

Tiểu Tà thân mình bị ép vào tường, không nhúc nhích được, chỉ vận lực búng chân nhảy vọt ra, dùng “Đại Bi Chưởng” phản công.

Nhưng Tiểu Tà đã mất hết sức lực rồi, máu tươi cứ ói ra, trông rất khủng khiếp.

Thiên Hải đứng ngay trước mặt Tiểu Tà bị Tiểu Tà phun máu vào mặt, đỏ như mặt Quan Công.

Nhưng việc lạ lại xảy ra.

Thiên Hải cảm thấy mặt mày xây xẩm, đầu óc rối loạn, té xuống, giật mình không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy.

Tiểu Tà chốc lát đã mở mắt ra, nhìn thấy Thiên Hải nằm mê man dưới đất, biết ngay đã bị máu độc của gã làm thành ngộ độc.

Tiểu Tà bò qua thân thể của Thiên Hải điếm vào huyết đạo, xông chạy lên tầng lầu thứ mười hai.

Thì ra Thiên Hải đã ngộ độc vì máu của Tiểu Tà. Tiểu Tà từ nhỏ đã ngâm trong thuốc độc gần mười năm.

Chính Tiểu Tà đã dùng máu mình cứu Tiểu Linh khỏi nhiễm nọc độc xích xà.

Như vậy Tiểu Tà đã dùng độc trị độc nên Tiểu Linh mới thoát nạn.

Bây giờ, Tiểu Tà đã kiệt sức, mà cầu thang khá cao, Tiểu Tà bò lên rất cực nhọc.

Nhưng rốt cuộc, Tiểu Tà cũng đã bò được lên tầng thứ mười hai.

Tầng này có hai Hòa thượng là Thiên Vũ và Thiên Ngộ mà cũng là tầng cuối cùng, vì tầng thứ mười ba không có canh gác chỉ có một cái chuông đồng rất lớn.

Qua được tầng này thì có quyền gõ chuông hai mươi mốt tiếng báo hiệu đại thắng.

Mặt trời ngả về Tây ...

Da trời rực màu vàng ...

Tiểu Tà vào đây đã gần một ngày rồi, chỉ còn có hai tầng nữa, Tiểu Tà nhất định phải vượt qua.

Thiên Vũ nói:

– Tiểu thí chủ! Bồn thất đã mười mấy năm không có ai dám thoát quan.

Ngươi rất có dũng khí, bản tăng khâm phục.

Thiên Vũ biết rằng nếu thoát quan được cũng phải là cao thủ tuyệt đỉnh.

Lão thấy võ công Tiểu Tà không cao lắm, qua mỗi quan đều tổn hao không biết bao nhiêu khí lực. Bây giờ đã lên được tầng thứ mười hai thì quả là người trí dũng, xưa nay hiếm có, tại sao không khâm phục?

Thiên Vũ quả có lòng từ bi, đại lượng.

Thiên Ngộ cũng nghĩ như vậy, nói:

– Tiểu thí chủ! Người qua được tầng này thì đến tầng thứ mười ba. Bốn tầng do bản tăng cùng với Thiên Vũ canh gác. Còn tầng thứ mười ba thì không có ai quản thủ, chỉ để cỗ chuông đồng rất lớn. Nếu thí chủ lên được tầng thứ mười ba xin đánh hai mươi một tiếng chuông để tuyên cáo với thiên hạ, là hiện tại đã có một đệ nhất võ lâm trong giang hồ cho mọi người cùng hưởng quan nguyên. Lão nạp cũng cầu mong tiểu thí chủ được vinh hưởng chuông này.

Tiểu Tà hỏi:

– Đánh chuông quan trọng như thế sao?

Thiên Ngộ nói:

– Đúng vậy! Hai mươi một tiếng chuông của Thất Linh Cầm đánh ra thì tại chùa Thiếu Lâm phải đáp lại đủ hai mươi một tiếng để chào mừng và các phân viện khắp nơi cũng phải làm như thế. Vì đây là sự kiện quan trọng trong võ lâm.

Ông ta rất quan tâm, nhìn ngay Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng nhìn hai Hòa thượng, khoe miệng nở một nụ cười giao cảm theo thói quen. Gã đã quyết định không lùi bước, mà phải thoảng quan cho đến cùng.

Với quyết tâm như vậy, Tiểu Tà lấy kim châm ra, ghim khắp các yếu huyệt trong người, làm hết sức mình để duy trì nội lực.

Xong đâu đấy, Tiểu Tà phúi phúi hay tay nhìn hai vị Hòa thượng, rồi lập tức vận đủ nội lực, rút hai cây phi đao ra phóng vào đầu Thiên Ngộ. Thật là một người liều lĩnh, không sợ chết.

Thiên Ngộ thấy Tiểu Tà phóng phi đao rất lẹ, cũng không muốn đối phó, lui ra ba bước, hai tay đẩy ta. Nhưng Thiên Vũ thì hướng về bên trái công tới.

Tiểu Tà xuất thủ tuy trong tình trạng bị trọng thương, nhưng cũng rất lợi hại.

Tiểu Tà phóng phi đao không trúng, vội vàng thu tay lại, hướng vào Thiên Vũ đánh ra hai chưởng nhằm trúng hai huyệt.

Thiên Vũ thất kinh, né về bên trái, lập tức dùng kim cang chỉ điểm vào vai Tiểu Tà.

Tiểu Tà bị điểm trúng, nhưng toàn thân đã được gần mười năm dùng kim châm đã thông kinh mạch, không còn tác dụng nữa, nên vẫn trơ trơ như không có chuyện gì. Lập tức điểm vào hông Thiên Vũ, đồng thời quay thân định công vào Thiên Ngộ một chưởng ...

Nhưng đã muộn ...

– Bình ...

Thiên Ngộ đã dùng chưởng đánh ngay ngực Tiểu Tà.

– Oái!

Tiểu Tà lại phun ra mấy vòi máu tươi, thân mình dội vào bức tường.

Tiểu Tà hít một hơi khí, cố chịu đau, tiếp tục phóng tới.

Một chiêu ... Hai chiêu ... Năm chiêu ...

Chớp mắt mười chiêu đã qua, Tiểu Tà bị chấn thương đến sáu lần, nhưng vẫn tiếp tục chịu đựng toàn thân ướt đầm cả máu, trông rất ghê rợn.

Thiên Vũ và Thiên Ngộ thấy vậy cũng không nỡ tiếp tục đánh thương, chỉ chốc lát, Tiểu Tà đã tỉnh táo trở lại.

Tiểu Tà nổi giận đôi mắt phát ra hai luồng ánh sáng, giống như hai vệt sao trên trời, tay phải phóng phi đao, thân mình cong lại.

Đó chính là một chiêu trong “Cô Tình Kiếm Pháp”, nhưng hắn bị thương rất nặng, nên không sử dụng hết tuyệt kỹ công phu.

Một chiêu “Lưu Tinh Trung Nguyệt” đã bắn vào hai Hòa thượng hai mũi phi đao như sao xẹt.

Thiên Ngộ hai tay che ngực, chân bước chữ mã, bay qua phía trái ba bước, tránh chiêu của Tiểu Tà.

Thiên Vũ cũng không dám khinh thường, hét một tiếng xuất chiêu đánh tới Tiểu Tà, vai hơi cong, chân đi như vó ngựa, hướng về phía trước ép tới.

Hai người giao đấu rất nhịp nhàng, tiến thối rất ăn ý.

Tiểu Tà hướng phi đao vào đầu Thiên Vũ, nhưng nửa chừng đổi chiêu, đâm vào bàn tay Thiên Vũ.

Thiên Vũ né không kịp, chiêu phải thu về hơi chậm, lấy công làm thủ, đánh chiêu trái ép thối Tiểu Tà.

Nhưng Tiểu Tà không chịu thối lui, phi đao cũng đâm ngay chiêu phải. Rất tiếc, trên ngực Tiểu Tà bị tống ngay một chiêu, bắt đắc dĩ phải dội lại.

Bây giờ Thiên Ngộ song chiêu đã công tới, Tiểu Tà không tránh xuất toàn lực phóng phi đao vào tay phải Thiên Ngộ, định thí mạng.

Nhưng Thiên Ngộ đã đánh xéo qua, phi đao bật đi, đồng thời công về Tiểu Tà.

– Bình!

Tiểu Tà trúng chiêu dội vào góc tường, miệng ối máu.

Tiểu Tà nghĩ chiến thuật đã thành, lập tức đứng vững thân mình, hét một tiếng, hai tay cầm phi đao hai chân đá mạnh vào bức tường.

– Bịch!

Tiểu Tà lợi dụng bức tường này bùng ra, sử dụng chiêu “Nhật Ma Tinh Trần”.

hướng về phía trước bay đi.

Chỉ thấy một đạo ngân quan bay khỏi phòng như lưu tinh, vượt ra ngoài.

Lần này Tiểu Tà không xông vào Thiên Vũ và Thiên Ngộ mà phóng ra cửa sổ, dùng hai mũi phi đao ghim vào vách tường, bay lên nóc nhà tầng thứ mười ba.

Một tiếng động vang lên rất lớn, như sấm rền, vang dội khắp nơi, Tiểu Tà đã làm vỡ một lỗ lớn trên mái tháp, rơi xuống tầng lầu thứ mười ba, nằm mẹp dưới đất, toàn thân đầy máu.

Thiên Vũ và Thiên Ngộ thấy chuyện xảy ra rất kinh hãi.

Thiên Vũ nói:

– A di đà Phật! Thí chủ này trí tuệ rất cao siêu, bản tính rất cương quyết, võ công tuyệt thế, lão tăng rất khâm phục.

Thiên Ngộ thấy hai mươi năm qua chưa có ai lên đến tầng mười ba của tháp Linh Cảm, nên rất khâm phục nói:

– A di đà Phật! Vô lâm được một nhân vật thượng thặng rồi. Từ nay bá tánh Khang an rồi ...

Thiên Vũ nói:

– Sư đệ Thiên Ngộ! Chúng ta lên tầng thứ mười ba xem tiểu thí chủ thế nào.

Thiên Vũ nói:

– Sư huynh! Ta thì khâm phục lắm rồi! Nhưng thí chủ này nhất định bị trọng thương, không chừng bỏ mạng. Chúng ta lên xem.

Thiên Ngộ gật đầu:

– Sư đệ! Đừng có làm khó dễ thí chủ này trong lúc đang bị thương.

Cả hai đều tỏ lòng ái mộ, lập tức chạy lên tầng mười ba.

Chỉ thấy Tiểu Tà nằm ngay trên đất, nơi miệng máu chảy không ngừng, thần sắc tái nhợt, nhưng vẻ mặt rất tự nhiên.

Thiên Ngộ đỡ Tiểu Tà lên, dùng nội lực điều trị thương thế.

Thiên Vũ thì lấy ra một viên “Đại Hoàn Đơn” bỏ vào miệng Tiểu Tà.

Đại hoàn đơn là một loại thuốc trị thương đặc biệt của phái Thiếu Lâm, rất thần hiệu.

Tiểu Tà vừa uống Đại hoàn đơn, công lực liền phục hồi, từ từ tỉnh lại, nhưng cảm giác có người đang truyền nội lực trị thương, nên vẫn nằm yên.

Chính vì Tiểu Tà đã dùng kim châm ghim toàn huyết đạo, nên chỉ vận công trị thương cùng với kỳ được “Đại Hoàn Đơn” là thương thể bình phục.

Không lâu, Thiên Ngộ thu tay, Tiểu Tà đứng dậy nói:

– Đa tạ hai Đại hòa thượng đã cứu mạng.

Thiên Ngộ thở ra một hơi:

– Tiểu thí chủ quả nhiên có chút môn đạo. Lúc này không cử động được, chỉ qua mấy phút đã phục hồi chân nguyên! Hiếm thấy!

Tiểu Tà nói:

– Không có gì đáng khen! Đó là tôi đã dùng kim châm độ huyết nên mới phục sức nhanh như vậy. Lão đầu của tôi đã từng dạy qua, dù thương thể nặng đến đâu tôi cũng không chết được, huống chi còn được uống linh đơn và truyền công lực.

Thiên Ngộ cảm giác Tiểu Tà một thân quái công phu. Không hiểu kim châm độ huyết là công phu gì, nhưng thấy thương thể đã lành nên cũng yên tâm rất nhiều, nói:

– Tiểu thí chủ nói cũng phải! Chúng mừng tiểu thí chủ đã vượt qua mười ba quan, xin tiểu thí chủ phát chuông cho thiên hạ cùng biết.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Thôi! Thôi! Tôi cùng với Tiểu Linh đầu lý. Cô ta nói tôi không lên được, tôi không chịu thua cô ta nên mới làm chuyện này. Cô ta nói từ trước đến nay không quá năm người thông qua thất này. Tôi thì không nhận được lời thách thức đó nên vào đây. Được rồi! Bây giờ tôi muốn trở về.

Nói xong, Tiểu Tà hướng về cầu thang chạy xuống.

Thiên Vũ, Thiên Ngộ không nhịn cười được. Hai người không ngờ Tiểu Tà vượt tháp chỉ vì một lời thách đố. Thiên hạ chỉ có một mình Tiểu Tà mới dám đem sinh mạng ra đùa giỡn. Nếu vì đùa giỡn mà vào Thất Linh Cầm, chuyện này truyền ra giang hồ thì phái Thiếu Lâm sẽ bị người ta cười đến vỡ bụng.

Thiên Ngộ vội chạy tới cản Tiểu Tà lại:

– Xin tiểu thí chủ chậm bước một chút. Một người đã thông qua mười ba tầng tháp Linh Cầm chẳng những chỉ Thiếu Lâm chúng tôi kính nể, mà cả giang hồ võ lâm đều phải thán phục. Xin tiểu thí chủ làm ơn đánh hai mươi mốt tiếng chuông thông báo, để bốn phái và khắp nơi chào mừng.

Tiểu Tà nói:

– Dù sao hai vị Hòa thượng cũng là người có ơn với tôi, nên tôi phải nể mặt nghe theo. Nhưng tôi đang có một việc rất cần.

Thiên Vũ nói:

– Tiểu thí chủ đang cần gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Hai vị Hòa thượng cũng biết rằng tôi đã chịu đựng ở đây suốt một ngày rồi.

Bây giờ tôi cần phải đi tiểu tiện.

Hai hòa thượng không nhịn cười được, nhưng vẫn vui vẻ nói:

– Xin tiểu thí chủ chịu đựng thêm một chút nữa. Xin mời tiểu thí chủ đi đánh chuông đã.

Tiểu Tà theo hai hòa thượng đến trước cái chuông đồng rất lớn, cầm cái chày đánh đủ hai mươi mốt tiếng.

Tiếng chuông vang như sấm, rền cả đất trời.

Tiếp theo đó, tại chùa Thiếu Lâm lập tức có hai mươi mốt tiếng chuông đáp lại chào mừng, và khắp các phân viện, đâu đâu cũng nghe có tiếng chuông ứng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiếng chuông hành quyết cuối cùng

Tiểu Linh nghe tiếng chuông Thất Linh Cầm đánh vang rền mừng rỡ, kêu Tiểu Thất nói:

– Tiểu Thất! Tiểu Thất! Tiểu Tà đã lên được tầng thứ mười ba rồi.

Nàng chạy lăng xăng, Tiểu Thất cũng chạy đông chạy tây, nhưng không hiểu chạy đi đâu.

Tiểu Tà từ trên lầu thất tính phóng ra cửa sổ, nhưng Thiên Vũ hòa thượng đã cản lại nói:

– Tiểu thí chủ! Trước khi trở xuống xin thí chủ khắc danh tánh và biệt hiệu để người đời sau chiêm ngưỡng.

Vừa nói Thiên Vũ hòa thượng vừa chỉ vào tấm bia trên tường.

Tấm thạch bia này là loại đá kim cương, vuông ba thước.

Tiểu Tà nhìn vào thạch bia, thấy bên trên đã khắc năm hàng chữ, nghĩ chắc là năm người trước đây đã lên được Thất Linh Cầm.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiên Ngộ hòa thượng! Tôi coi chữ không rành. Ông đọc cho tôi nghe được không?

Thiên Ngộ đọc:

– Người thứ nhất:

– ba trăm năm trước, bổn tự trưởng lão Minh Không đại sư.

– Người thứ hai:

– hai trăm năm mươi năm về trước Mai Sơn Tú Sĩ Cổ Hộc Thiên.

– Người thứ ba:

– một trăm năm mươi năm về trước Kinh Thiên Nhất Kiếm Siêu Lý Hà.

– Người thứ tư:

– bảy mươi năm về trước Thiên Triệt Chương Diệp Song.

– Người thứ năm:

– hai mươi năm về trước Linh Vũ Nhất Kỳ Âu Dương Bát Không.

Tiểu thí chủ là người thứ sáu, xin hỏi tôn danh biệt hiệu?

Tiểu Tà nói:

– Tôi là Dương Tiểu Tà, biệt hiệu Thông Thực Tiểu Bá Vương.

Thiên Ngộ ngờ ngác:

– Thông Thực Tiểu Bá Vương?

Thiên Ngộ không hiểu Tiểu Tà đang nói cái gì.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng rồi! Tôi không biết chữ, cũng không biết viết. Ông giúp tôi viết cho đẹp ... Viết lớn một chút để cho người sau hiểu rõ tôi không giống ai. Tôi phải đi rồi.

Nói xong đổi hướng, quay thân xuống lầu.

Thiên Vũ nói:

– Dương Tiểu Tà ... Dương Tiểu Tà ... Bởi vậy mới có tà môn.

Thiên Ngộ nói:

– Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà?

Ông ta vừa lắc đầu vừa cười.

Thiên Vũ nói:

– Chúng ta phải viết rõ hẳn là một người trẻ tuổi, để người sau cảm giác chỉ có Dương Tiểu Tà mới có tà môn như vậy.

Hai người nhìn nhau cười khanh khách.

Tiểu Tà lòng nóng nảy, chưa xuống đến tầng dưới đã lộ đầu ra cửa sổ nói lớn:

– Tiểu Linh! Huỳnh sắp xuống rồi!

Cũng không biết bên dưới có nghe hay không, Tiểu Tà lấy mấy hột xí ngầu ném xuống, mục đích dù Tiểu Linh không nghe được, thấy xí ngầu cũng yên tâm.

Tiểu Tà chạy vội xuống, nhưng rất kỳ lạ là những hòa thượng canh giữ trong tháp này đều đi mất hết.

Xuống đến tầng dưới cùng, Tiểu Tà xô cửa chạy ra, bỗng nghe một giọng nói rất lớn:

– A di đà Phật!

Tiểu Tà nhìn ra ngoài đã thấy mấy chục hòa thượng sắp hàng nghiêm chỉnh.

Cả các vị hòa thượng canh giữ ở các tầng tháp cũng có mặt nơi đây.

Bỗng Tiểu Tà ngạc nhiên không ít, vì mấy hột xí ngầu Tiểu Tà vừa ném xuống lại ở trước mặt người chủ trì không xa.

Tiểu Tà liền cúi xuống lượm mấy hột xí ngầu lên, hỏi:

– Quý vị có chuyện gì không?

Người hòa thượng chủ trì niệm Phật hiệu:

– Tiểu thí chủ! Bàn tăng pháp hiệu là Minh Độ, hòa thượng trụ trì đến đây chúc mừng tiểu thí chủ đã lên được mười ba tầng tháp.

Tiểu Tà cười nói:

– Xin quý vị bỏ qua cho! Chuyện nhỏ mọn như vậy không cần phải hoan nghênh. Tôi không biết quy ước này. Xin quý vị nghỉ ngơi. Tôi cảm ơn là được rồi.

Minh Độ đại sư nói:

– Tiểu thí chủ! Bôn tự có quy định, nếu ai lên được tháp này là thượng khách của chúng tăng Thiếu Lâm, nên các đệ tử Thiếu Lâm phải đón đưa theo trọng lễ.

Xin cho bàn tăng bái kiến.

Nói xong lão cung thân bái một bái.

Chúng tăng cũng nghiêng mình bái theo:

– Chúc mừng Dương thí chủ!

Tiểu Tà chấp tay đáp lễ:

– Được rồi! Xin đừng làm như vậy! Quý vị cứ đi nghỉ cho khỏe. Tôi xin kiếu từ.

Tiểu Tà chưa gặp được Tiểu Linh và Tiểu Thất trong lòng rất nóng nảy.

Minh Độ đại sư lấy ra một miếng ngọc bài, trao cho Tiểu Tà:

– Dương thiếu hiệp! Đây là miếng Đạt Ma ngọc bài, tượng trưng Thiếu Lâm nhất phái tôn kính thiếu hiệp.

Tiểu Tà chỉ muốn đi tìm Tiểu Linh, Tiểu Thất, nên không từ chối, cầm lấy:

– Cảm ơn đại sư chủ trì. Bây giờ ông cho tôi đi chưa? Tôi phải đi tìm bạn tôi.

Minh Độ đại sư nói:

– Dương thiếu hiệp! Bàn tăng kính mời thiếu hiệp đến bốn tự để bàn tăng thuyết đãi.

Tiểu Tà nói:

– Tôi không có thời gian. Xin hẹn lại lần khác được không?

Minh Độ đại sư nói:

– Nếu Dương thiếu hiệp có chuyện cần làm, lần sau xin mời quang lâm để bàn đạo tận tình chiêu đãi.

Tiểu Tà không muốn nói chuyện nhiều:

– Được rồi!

Liền phóng chạy vào rừng.

Tất cả chúng tăng đồng thanh:

“Cung tiễn Dương thiếu hiệp”.

Nói xong, tất cả chúng tăng đều đi vào trong tháp.

Sự thật, Tiểu Linh và Tiểu Thất cũng không đi xa, suốt ngày chờ dưới chân tháp, khi thấy một số đông hòa thượng ra đứng trước môn quan, tưởng có chuyện gì, nên lánh mặt vào mé rừng để theo dõi.

Bây giờ số hòa thượng đã giải tán, Tiểu Linh từ trong rừng phóng ra kêu:

– Tiểu Tà! Muội ở đây nè!

Tiểu Tà nghe tiếng kêu của Tiểu Linh vội chạy đến đắc ý:

– Sao rồi! Tiểu Linh! Đừng nói mười ba tầng, dù cho đến một trăm tầng huynh cũng lên được.

Tiểu Linh thấy toàn thân Tiểu Tà dính đầy máu mà vẫn còn vui vẻ, cợt đùa, nên yên tâm:

– Tiểu Tà! Huynh rất thần kỳ, có lúc muội tưởng huynh không phải là người.

Huynh biết không? Thiên hạ có rất nhiều nhân vật cao thủ võ lâm đã chết tại đây.

Huynh lên tháp muội vô cùng lo lắng. Muội chỉ có chút ít hy vọng, té ra không thất vọng.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Có gì là khó? Nếu muội và Tiểu Thất muốn lên cũng được.

Tiểu Linh gương to đôi mắt:

– Tiểu Tà! Có phải huynh đang nói đùa không?

Tiểu Tà nói:

– Huynh nói thật mà! Muội chỉ cần ca hát, vừa huyết gió cũng lên được.

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Sao? Vừa ca hát, vừa huyết gió vẫn lên được tháp Linh Cảm?

Tiểu Tà nghiêm mặt:

– Huynh không nói đùa đâu! Biện pháp này huynh cũng đã nghĩ tới, nhưng vì thách thức với muội, huynh không dùng đến. Muội muốn thử không? Nhất định lên được.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà nghĩ rằng gã muốn nói đùa, nhưng cũng hỏi cho vui:

– Tiểu Tà! Muội không lên, nhưng huynh muốn dùng biện pháp nào nói cho muội biết, sau này muội muốn lên thì làm thử.

Tiểu Tà nói:

– Rất đơn giản, nhưng muội đừng nói cho ai biết, nếu không Thông Thực Tiểu Bá Vương mất uy phong rồi.

– Được! Huynh cứ nói thử.

– Muội chỉ cần mang trong người vài cân thuốc nổ thì không một ai dám ngăn cản muội cả.

Tiểu Linh nói:

– Liệu chết?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Có ai dám cản đầu mà chết? Bởi vì ai cũng sợ chết! Như vậy muội vừa ca hát, vừa huyết gió cũng lên đến tầng thứ mười ba.

Tiểu Linh cau mày:

– Huynh cũng định lấy sinh mạng ra đùa với tử thần à.

Tiểu Tà cười nói:

– Nhưng không một tử thần nào dám đùa với huynh, trong trường hợp đó.

Tiểu Linh chỉ cười, không tranh cãi nữa.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi tìm chỗ trú ẩn. Lúc này huynh cần phải nghỉ ngơi cho phục hồi công lực.

Tiểu Linh nói:

– Chúng ta trở lại nơi nhà lá trong nội thành có được không? Ở đó cũng rất yên tĩnh.

Tiểu Tà nói:

– Được! Nhưng trước tiên phải tìm một túp lều, ăn uống đã.

Tiểu Linh nói:

– Đúng vậy! Huynh cũng cần phải tắm rửa, thay quần áo cho sạch sẽ.

Không lâu, ba người đã vào căn phòng khách rộng rãi trong một khách điểm sang trọng.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng cười lớn:

– Dương thiếu hiệp! Ta có thể vào được không?

Tiểu Tà nghe giọng nói biết là Diệu Thủ Quái Nhân Đơn Không Không.

Tiểu Tà nói:

– Diệu Quái! Vào đi! Tôi ở đây không có gì để ăn cấp, lão tiên sinh không cần núp lên làm gì?

Diệu Quái phóng vào, mừng rỡ vỗ vai Tiểu Tà:

– Hạnh ngộ! Đã lâu mới gặp lại.

Tiểu Tà hỏi:

– Lão quái đến đây có việc gì?

Diệu quái nói:

– Ta đến đây muốn dạy ngươi một công phu thiên hạ vô địch.

Tiểu Tà nói:

– Công phu ăn trộm?

Diệu Quái nói:

– Phải! Đó là công phu đệ nhất thiên hạ, chưa ai sánh kịp.

Tiểu Tà nói:

– Môn công phu đó lợi hại thế nào?

Đon Không Không nói:

– Rất tuyệt diệu! Nếu ngươi không muốn học thì ta đi, nhưng đồ đạc của ngươi ta không trả lại đâu.

Tiểu Tà nói:

– Ta đâu có gì để ăn cắp! Đừng gạt ta.

Đon Không Không đắc ý cười:

– Ta không gạt ngươi đâu! Ngươi cứ rờ trong túi thì biết.

Tiểu Tà rờ trong túi, kêu lên:

– ... Khả ... khả ...! Chỉ có một cái võ vai chào hỏi mà lấy mất đồ đạc. Diệu Quái! Có phải lão đã ăn cắp không?

Đon Không Không cười nói:

– Đúng!

Diệu Quái vừa nói vừa xòe tay ra, trong đó có ngân phiếu, phi đao và ngọc bài.

Tiểu Tà nghĩ rằng lão quái này quả nhiên có chút đỉnh công phu đặc biệt, liền lấy lại đồ đạc và hỏi:

– Lão quái! Lão ăn cắp đồ của ta lúc nào vậy?

Đon Không Không nói:

– Thì lúc ta vào đây, vỗ vào vai ngươi một cái là đồ đạc lọt vào tay ta ngay.

Tiểu Tà kêu:

– Tà môn! Tà môn! Thật là thần diệu. Được tôi muốn học. Tôi thích có tà môn.

Đon Không Không thấy đã làm cho Tiểu Tà hứng thú, vui vẻ nói:

– Công phu này không phải ai muốn học ta cũng dạy đâu. Được rồi! Ta dạy ngươi trước tiên hai môn thông thường.

Tiểu Tà hỏi:

– Hai môn gì?

– Ăn cắp tiền và mở khóa. Về môn ăn cắp tiền thì trước hết phải nhận xét xem người đó cất tiền nơi đâu. Thông thường là cất trong túi áo, trong lưng, dưới nách, trước ngực ... Cứ mỗi nơi cất tiền thì cử chỉ, đi đứng có khác nhau. Nếu ngươi muốn hạ thủ phải xét rõ tiền họ cất nơi đâu mới được. Nếu đoán sai là hỏng rồi.

Việc này ngươi chỉ cần rút kinh nghiệm thì biết.

Tiểu Tà gật đầu:

– Việc này tôi có thể đoán được. Ông cứ nói tiếp đi.

Đon Không Không nói:

– Công phu thứ hai là mở khóa. Ta có thể mở hàng trăm loại khóa khác nhau rất mau lẹ.

Nói xong, Đon Không Không lấy ra rất nhiều loại khóa, chỉ cần một cây que sắt nhỏ đã mở được hết.

Tiểu Tà và Tiểu Thất trông thấy rất thích thú. Cả hai đều chăm chú luyện tập.

Diệu Quái nói:

– Các người cứ luyện tập đi, vài hôm nữa ta sẽ ghé lại đây dạy môn khác.

Diệu Quái đi rồi, Tiểu Tà và Tiểu Thất vẫn cứ say mê luyện tập.

Liên tục ba ngày trôi qua ...

Tiểu Tà đã học xong, nói với Tiểu Linh và Tiểu Thất:

– Hôm nay chúng ta thử đi thí nghiệm xem sao?

Tiểu Thất khoái chí:

– Đi!

Tiểu Linh nói:

– Muội không đi đâu! Muội sợ lắm! Tiểu Tà, huynh luyện tập làm gì cái chuyện kỳ quái đó?

– Đây cũng là một tài năng, mà tài năng nào cũng đáng quý. Chỉ cần chúng ta biết sử dụng cái tài năng đó cho đúng chỗ.

– Nhưng muội không muốn thấy huynh biểu diễn công phu đó.

– ý huynh muốn biểu diễn coi kết quả thế nào, muội đừng cản.

Tiểu Linh không muốn làm phật ý Tiểu Tà, ba người rời khỏi khách điểm.

Tiểu Tà đi trước, có lúc nhìn Đông có lúc nhìn Tây, để ý cử chỉ từng người, nếu ai chú ý nhìn gã thì biết ngay gã đang đi ăn trộm.

Nhưng Tiểu Tà không thấy được cử chỉ của bản thân, có lúc nhìn say sưa vào một khách qua đường như một người điên khùng vậy.

Qua một lúc, Tiểu Tà đặc ý, thấy một cô gái ăn mặc rất sang trọng, trong lưng hình như có đeo vòng một cái túi.

Tiểu Tà đoán chắc là cô ta cất tiền vào thắt lưng, lập tức chạy qua, đưa tay vỗ vào vai một cái kéo lưng cô gái.

– Phụt ...

Cô gái suýt tuột quần xuống, ngồi xuống ôm bụng la lớn:

– Ăn trộm! Ăn trộm!

Mọi người nghe kêu, dồn tới, đuổi theo.

Cũng may! Tiểu Tà có tài chạy lẹ ...

Gã chạy qua một con đường khác mới tránh được sự truy nã của mọi người, kêu khổ:

– Mới biểu diễn lần đầu mà đã bị người ta đuổi bắt như vậy thật không phải dễ rồi.

Tiểu Tà len lén tìm đường trở về khách điểm, nhưng chưa đến nơi đã gặp Tiểu Linh:

– Tiểu Tà! Huynh có lấy được gì của cô ta không?

Tiểu Tà bẽn lèn:

– Có cái gì đâu? Nếu lấy được tiền bạc huynh đã trả lại cho cô ta rồi. Đây chỉ là biểu diễn công phu mà thôi.

Tiểu Linh nói:

– Cũng may! Nếu cô ta không sợ bị tuột quần trước thiên hạ thì cô ta đã tóm được huynh rồi.

Tiểu Tà tiu nghỉu:

– Thôi! Chúng ta trở về chỉ luyện môn mở khóa thôi. Tiểu Thất! Công phu này không phải dễ.

Ba người định trở về đường cũ, nhưng đi một đoạn đường thì nghe dân chúng trong thành Khai Phong có vẻ náo loạn, thiên hạ xôn xao.

Tiểu Tà toan chạy đi, nhưng Tiểu Linh đã cản lại:

– Không sao! Dân chúng trong thành đang kéo nhau đi xem pháp trường.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Pháp trường là cái gì?

Tiểu Thất bây giờ cũng chạy đến nói:

– Đúng giờ Ngọ hôm nay triều đình xử trăm một vị đại quan là Chương Khắc Chánh. Vị đại quan này rất thanh liêm nhưng bị bọn hoạn quan trong triều đũa nịnh, vu cáo tội phản quốc, nên Hoàng Thượng đã truyền đem chém tại thành Khai Phong.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ còn sớm, đợi đến lúc đúng Ngọ thì còn lâu, chúng ta đi tìm một quán trà uống ngồi đợi để xem thử.

Ba người đến gần pháp trường, vào uống trà một ngôi quán bên cạnh.

Tiểu Linh nói:

– Nghe nói Chương đại nhân là một vị quan thanh liêm chính trực, bị nhà vua xử oan, cả dân chúng trong kinh thành đều thương mến, nên mới có chuyện xôn xao như vậy.

Lão chủ quán nghe nói xen vào:

– Đúng vậy! Chương đại nhân là người thanh liêm chính trực, mà cũng vì thanh liêm chính trực mới lâm nạn. Dân chúng nơi thành Khai Phong này không ai cảm được giọt lệ.

Tiểu Tà tức giận vỗ bàn:

– Chương đại nhân là người tốt, tại sao không có ai đứng ra cứu giúp?

Lão chủ quán thề lưởi:

– Ai dám xen vào việc triều đình? Đây là Lệnh của vua.

– Tại sao vua lại làm chuyện bất công?

– Chỉ vì bọn xu nịnh đã vu cáo Chương đại nhân làm tay sai cho giặc Kim.

Tiểu Tà hăm hừ:

– Tôi sẽ đến pháp trường xem thử.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh đừng làm vậy! Đây không phải chuyện cợt đùa đâu? Quan binh đông đúc, kẻ nào trái lệnh mất mạng ngay.

Tiểu Tà nói:

– Nhưng chúng ta cùng đến đó xem cho biết. Bây giờ gần đến giờ Ngọ rồi.

Chúng ta đi.

Tiểu Tà đứng dậy, kéo tay Tiểu Linh và Tiểu Thất đến pháp trường.

Tại pháp trường dân chúng đã đứng xem đông nghịt.

Bên trong là pháp đài, có một vị pháp quan ngồi giữa hai bên có hai vệ sĩ đeo gươm đứng hầu.

Phía trước, dưới đất một người đang bị trói, đằng sau người bị trói có một người đàn bà và ba đứa trẻ.

Tiểu Linh nói nhỏ bên tai Tiểu Tà:

– Người bị trời dưới đất là Chương Khắc Chánh, còn người đàn bà và ba đứa trẻ là vợ con của ông ta.

Giờ hành quyết đã đến, Tiểu Tà đưa mắt nhìn quanh, thấy dân chúng ai cũng cau mày rơi lệ, vì thương cảm tội nhân.

Con giận Tiểu Tà nổi lên, liếc nhìn nơi hành quyết, thấy hai tên đao phủ đã rút đao chờ lệnh.

Vị pháp quan đứng dậy tuyên bố:

– Lệnh của Hoàng thượng, đúng giờ Ngọ hôm nay hành quyết tội nhân Chương Khắc Chánh tại đây, vì phạm tội phản quốc. Dân chúng hãy nghe cho rõ.

Vị pháp quan quát:

– Thi hành!

Loạt chuông gióng lên chấn động.

Tiểu Tà phóng tới, hét:

– Không được sát hại người lành. Các ông có bằng chứng gì buộc tội như vậy?

Vừa nói đã vung tay đánh ngã hai tên đao phủ, mở trời cho Chương Khắc Chánh, đồng thời gọi Tiểu Linh và Tiểu Thất:

– Tiểu Linh! Hãy bảo vệ Chương phu nhân, Tiểu Thất bảo vệ ba tiểu công tử đem ra ngoài.

Vừa nói, Tiểu Tà đã kẹp Chương Khắc Chánh chạy đi. Tiểu Linh và Tiểu Thất cũng làm đúng lời sai khiến của Tiểu Tà.

Viên pháp quan ngồi trên đài la to:

– Quân đầu! Hãy đuổi theo bắt chúng nó.

Một đoàn vệ binh, gươm đao sáng chói đuổi theo.

Cũng may, dân chúng vì thương mến Chương Khắc Chánh, nên tránh đường cho Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất chạy, và có ý cản trở quân triều đình.

Tiểu Tà chạy ra khỏi pháp trường, thấy Tiểu Linh và Tiểu Thất cũng đã ra khỏi đám đông liền hướng ra đường lộ, vừa chạy vừa kêu lớn:

– Lục quái đâu? Tại sao không đến đây cứu giúp?

Tiếng kêu của Tiểu Tà vang đi rất xa.

Không bao lâu, đã thấy một cỗ xe ngựa chạy đến, trên xe quả nhiên có đủ mặt Lục quái.

Cầm quái ngồi phía trước đánh xe, thấy Tiểu Tà liền dừng lại.

Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất đều đưa tất cả nạn nhân lên xe.

Xe ngựa nhắm hướng ngoại thành chạy đi, nhưng vừa đến cửa thành thì hai cánh cửa đã đóng chặt, đằng sau truy binh đuổi theo rất gấp.

Cầm quái nói mau:

– Diệu quái xuống xe mở khóa cửa thành, Tửu quái chống giữ phía bên phải cửa thành, Phong quái chống giữ phía bên trái, Tiểu Tà cầm hậu ...

Chỉ loáng mắt Diệu quái Đôn Không Không đã mở banh cửa thành, xe ngựa phóng ra khỏi thành, chạy về hướng rừng rậm.

Cầm quái nói:

– Chúng ta không thể dùng xe ngựa trốn tránh được, cần phải rời xe.

Tiểu Tà nói:

– Tôi và Tiểu Linh, Tiểu Thất đưa gia đình Chương đại quan trốn vào rừng, còn Cầm lão quái đánh xe ngựa đi thêm một khúc đường nữa để đánh lạc hướng vệ binh, sau đó tìm một nơi nào bỏ xe trốn.

Rồi không đợi sự đồng ý của Cầm quái, Tiểu Tà đã kẹp Chương Khắc Chánh nhảy xuống xe chạy vào rừng, còn Tiểu Thất và Tiểu Linh cũng bồng Chương phu nhân và ba người con theo sau.

Chạy được một đôi khá xa, vào đến rừng sâu, Tiểu Tà nói với Tiểu Linh và Tiểu Thất:

– Núi đây an toàn rồi! Chúng ta nghỉ mệt.

Ba người đặt vợ chồng Chương Khắc Chánh và các con xuống một gốc cây cổ thụ.

Chương Khắc Chánh nói:

– Cảm ơn Dương thiếu hiệp đã cứu mạng, ơn này đến chết không quên.

Tiểu Tà nói:

– Xin Chương đại nhân ngồi nghỉ cho khỏe, chỉ vì đại nhân bị hàm oan nên tôi phải mất công một chút đó thôi.

Chương Khắc Chánh nói:

– Công việc giải cứu lão phu tuy quan trọng, nhưng đáng lo là tai vạ của Dương thiếu hiệp sau này. Nếu triều đình ra lệnh truy nã thì khó mà an toàn.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Hôm nay huynh đã nổi danh khắp giang hồ rồi. Không hiểu huynh phải làm cách nào để trốn tránh đây?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Nếu khó khăn quá thì phải giả dạng ăn mày đi theo muối.

Tiểu Linh nói:

– Chưa biết Cái Bang có chấp thuận cho huynh làm ăn mày hay không?

Nhưng huynh đừng đùa giỡn nữa, hay lo liệu công việc đi.

Tiểu Tà quay lại hỏi Chương Khắc Chánh:

– Chương đại nhân có chỗ nào thân thuộc để ẩn trú không?

Chương Khắc Chánh lắc đầu:

– Rất khó! Dù có thân thuộc cũng không ai chịu chứa chấp gia đình của lão phu.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi quay lại với vẻ mặt đau khổ, nhìn Tiểu Linh:

– Việc này nếu không nhờ Công chúa Cái Bang thì Tiểu Tà cũng vô dụng rồi.

Tiểu Thất xen vào:

– Đây là lần đầu tiên Tiểu Tà phải đầu hàng trước Công chúa.

Tiểu Linh thấy vẻ mặt Tiểu Tà lo lắng cũng rất cảm động. Té ra Tiểu Tà cũng không phải chỉ biết cợt đùa với thiên hạ mà không có lương tâm.

Trong lúc Tiểu Linh còn đang suy nghĩ thì Chương Khắc Chánh đã nói:

– Dương thiếu hiệp! ơn cứu mạng của thiếu hiệp đã quá lớn rồi, lão phu đâu còn dám làm phiền đến Dương thiếu hiệp nữa.

Tiểu Tà nói:

– Xin Chương đại nhân cứ an lòng. Tôi đã cứu người thì phải lo cho tròn. Đó cũng là trách nhiệm.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh đừng lo lắng. Để muối định liệu cũng xong.

Vừa nói, nàng vừa lấy tay áo lau mặt cho Tiểu Tà.

Bỗng nhiên, Tiểu Tà cười:

– Huynh thật không biết cách nào tìm cho Chương đại nhân một nơi trú ngụ an toàn. Muối là Công chúa Cái Bang, chắc có nhiều khả năng hơn huynh.

Tiểu Linh nói:

– Huỳnh cứ lo chọc ghẹo người ta, muội không muốn nói chuyện với huynh nữa.

Tiểu Tà biết Tiểu Linh giận, nên mon trón:

– Tiểu Linh! Muội đừng giận, huynh chỉ nói đùa một chút thôi.

Tiểu Linh nghĩ thầm:

– Thái Hằng sơn cách nơi đây không xa, lúc nhỏ ta cùng nghĩa phụ đến chơi nơi đó. Người trang chủ này là viễn thế cao nhân với nghĩa phụ là chỗ tâm giao.

Bây giờ đến đó rất thuận tiện. Nơi đó rất hẻo lánh, quan binh không thể phát hiện được.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Muội đã có cách nào chưa?

Tiểu Linh nói:

– Có rồi! Chúng ta đưa gia đình Chương đại nhân đến Thái Hằng sơn là tốt nhất.

Tiểu Tà nghe nói Thái Hằng sơn cách không xa đồng thời Lý trang chủ là người tốt, nên rất hài lòng. Chính Tiểu Tà cũng đã được nghe lão đầu nói qua người trang chủ này là một cao thủ trong chính phái, mà đã là chính phái thì không có gì rắc rối.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Muội có chắc chắn trang chủ sẽ chấp thuận cho gia đình Chương đại nhân lưu trú không? Đừng để chúng ta mất công đến đó.

Tiểu Linh nói:

– Huỳnh chưa đến đó tại sao lại biết người ta không chấp thuận?

– Huỳnh cũng chỉ lo xa mà thôi.

– Tiểu Tà! Nếu huynh nói chuyện nghiêm chỉnh thì Lý trang chủ chắc chắn bảo lãnh gia đình Chương đại nhân.

Tiểu Linh rất tự tin, vì trước đây Lý trang chủ cũng đã đối xử với nàng như con gái vậy.

Tiểu Tà định hỏi kỹ Tiểu Linh về chuyện Viên nguyệt sơn trang, nhưng bây giờ thì đã tin rồi. Như vậy chuyện đã thành.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huỳnh đừng gấp, Lý trang chủ cũng có quen với Giang hồ Lục quái nữa. Như vậy muội chỉ cần viết một bức thư nhờ Cẩm quái đem đến Viên nguyệt sơn trang là được rồi.

Tiểu Tà nghe nói rất mừng rỡ, đùa cợt:

– Té ra có muội bên cạnh rất là ích lợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phút giây ly biệt

Lúc đó từ xa đã có bóng người băng rừng chạy đến.

Đó chính là Lục quái giang hồ.

Tiểu Tà trông thấy vui mừng đưa tay vẫy:

– Cẩm tiên sinh! Chúng tôi đang ở đây.

Lục quái liền phóng đến trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Việc làm của quý vị xong chưa?

Cầm quái nói:

– May mắn đã tránh được sự truy nã của quan quân.

Từu quái nói:

– Lần này thì tiểu hiệp cùng ta phải thi nhau uống một bữa rượu rồi. Chúng ta uống đủ ba ngày ba đêm, nhưng ngươi không được bắt trói ta như lần trước.

Tiểu Tà nói:

– Đâu dám! Đâu dám! Tiểu Linh vừa nói Lục quái là bạn tâm giao của trang chủ Viên nguyệt sơn trang, người mà tôi sắp đi cầu thân.

Từu quái cười ha ... ha ... cầm bầu rượu nốc một hơi, nói:

– Lần này ta yên tâm rồi!

Đoạn Khắc Xu cũng bước đến, cười nói:

– Dương thiếu hiệp! Ngươi nhỡ hết lông mày của ta, nên lâu nay ta cờ bạc gặp nhiều may mắn. Cảm ơn ngươi.

Tiểu Tà cười ha ... ha ...

Diệu quái cười khinh:

– Lão Đoạn! Lão không biết xấu hổ, lần nào cờ bạc cũng thua, cứ nhờ ta ăn cắp tiền trả lại cho lão.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Dương thiếu hiệp! Ta chỉ nói cho ngươi vui mà thôi.

Tiểu Tà thấy Đoạn Khắc Xu cũng chí tình, đồng thời cũng là người ham thích cờ bạc, nên không muốn làm cho Đoạn Khắc Xu thấy khó chịu, tươi cười:

– Đoạn lão quái! Ông đừng khách sáo! Rồi đây tôi sẽ dạy cho ông vài chiêu lúc nào đánh bạc cũng thắng, vô địch thiên hạ.

Đoạn Khắc Xu cười lớn, biết rằng Tiểu Tà công phu cờ bạc rất giỏi, nếu được truyền thụ thì rất lợi hại.

Lão hướng về Cầm quái:

– Chúng ta đã cứu được Chương đại nhân, nhưng lúc này đại nhân là tội phạm, không ai dám chứa chấp. Cầm lão huynh là người giao thiệp rộng, không biết có nơi nào cho đại nhân tạm trú không?

Cầm quái suy nghĩ một lúc nói:

– Thái Hằng sơn, tại đỉnh núi có một Viên nguyệt sơn trang, trang chủ là Lý Mẫu cùng với lão phu có quen biết. Lão phu nghĩ rằng gia đình Lý trang chủ rất tốt, chúng ta không ngại gì. Dương thiếu hiệp! Chúng ta nên đưa gia đình đại nhân đến đó.

Tiểu Tà nói:

– Vậy là rất tốt! Cũng giống như dự tính của Tiểu Linh. Chỉ có làm phiền Cầm tiên sinh đưa tiễn mà thôi.

Nói như vậy, Tiểu Tà ý muốn cho Lục quái đi nhanh. Cầm quái nói:

– Dương thiếu hiệp không muốn cùng đi với lão phu sao?

Tiểu Tà nói:

– Văn bối có chuyện cần phải làm! Xong việc văn bối sẽ đi tìm quý vị tại sơn trang.

Sự thật, lần này Tiểu Tà lại muốn làm một việc mạo hiểm, chưa chắc đã trở lại.

Cầm quái nói:

– Lão phu sẽ ở sơn trang chờ thiếu hiệp, nếu có gì rắc rối thì cho người thông báo một tiếng. Lục quái chúng ta nhất định sẽ đến.

Tiểu Tà cười nói:

– Không có gì! Lúc nào tôi gặp nguy hiểm sẽ thông báo đến quý vị. Thôi chúng ta đi!

Tiểu Tà đến trước mặt Chương Khắc Chánh chấp tay:

– Chương đại nhân! Ông đừng lo lắng, tôi bảo đảm ông không gặp nguy hiểm.

Chương Khắc Chánh biết rằng Tiểu Tà không muốn nói rõ hoàn cảnh sắp tới, nên cũng không hỏi nhiều, liền chấp tay đáp lễ:

– Đa tạ thiếu hiệp chiếu cố, lão phu ghi ơn suốt đời.

Tiểu Tà chỉ vào Cầm quái:

– Người này là Cầm tiên sinh có một người bạn gần đây. Đại nhân đến nơi đó tạm ẩn cư một thời gian, chờ yên tĩnh rồi tính sau.

Cầm quái chấp tay xá một lễ, nói:

– Chương đại nhân! Đã lâu, tôi rất ái mộ đại nhân là người liêm chính. Hôm nay có dịp kết giao, thật vạn hạnh.

Chương Khắc Chánh tươi sắc diện:

– Cầm tiên sinh quá khen rồi! Bỉ nhân đây chỉ có một chút hư danh mà thôi.

Hôm nay được quý vị cứu mạng, ơn đức rất lớn, phải để cho bỉ nhân tạ một lễ.

Nói xong, toàn gia đình Chương Khắc Chánh quỳ xuống.

Cầm quái phát tay một cái, một luồng gió đã cản họ lại, không cho quỳ xuống:

– Chương đại nhân! Không nên làm như vậy. Hôm nay chúng tôi không giải cứu cho đại nhân thì cũng có người khác giải cứu. Xin đại nhân đừng quan tâm.

Nếu không tôi không an lòng.

Chương Khắc Chánh không có cách nào quỳ xuống được, chỉ chấp tay:

– Đa tạ Cầm tiên sinh chiếu cố. Lão phu nguyện lập Trường sơn bài, hằng ngày cầu chúc cho quý vị bình an vô sự phúc thọ song toàn.

Tiểu Tà thấy đã kéo dài thời gian khá lâu nên muốn chấm dứt.

– Chương đại nhân! Tất cả như một nhà rồi, không cần đối xử như vậy. Văn bổi nghĩ rằng nơi này không an toàn, không nên ở đây lâu. Văn bổi nhờ sáu vị này đưa đại nhân lên sơn trang được không?

Chương Khắc Chánh xúc động:

– Vậy thì làm phiền quá rồi.

Cầm quái phát tay:

– Dương thiếu hiệp! Ta đưa Chương đại nhân đi đây. Chúng ta sau này tái ngộ.

Từ quái tiếp:

– Dương thiếu hiệp không muốn đi theo sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Quý vị cứ yên tâm xong chuyện tôi sẽ đến sơn trang gặp mặt.

Đoạn Khắc Xu nói:

– Nhưng thiếu hiệp chưa truyền thụ công phu cò bạc cho lão phu.

Tiểu Tà nói:

– Ngày tái ngộ nơi sơn trang tôi sẽ truyền thụ cho ông. Nhưng quý vị phải ở tại sơn trang, không đi bậy. Nếu lúc đó không gặp mặt nhau sẽ mất cơ hội.

Đoạn Khắc Xu thấy có hy vọng, nên yên tâm:

– Lão phu nhất định chờ ngươi. Ngươi phải mau trở về.

Từu quái nói:

– Dương thiếu hiệp! Chờ lúc đó lão phu mua sẵn rượu, chuẩn bị uống một trận cho say.

Tiểu Tà nói:

– Cứ yên tâm! Tôi nhất định trở lại.

Diệu quái Đôn Không Không nói:

– Dương thiếu hiệp! Ta vẫn còn công phu chưa dạy ngươi! Tốt hơn để ta theo ngươi mới thuận tiện.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Công phu gì đây? Lão vừa hại ta một trận suýt bị người ta nắm đầu, còn học nữa thì rắc rối lắm.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà nói:

– Không cần học nữa. Chuyện nào dễ thì ông đã dạy hết rồi, còn chuyện khó khăn thì không phải dễ học. Tôi phải đi bái vấn một số bạn hữu, không có thời gian lãnh giáo. Chờ xong chuyện tôi sẽ trở về học tiếp. Xin thứ lỗi.

Đôn Không Không cũng không dám ép Tiểu Tà, nên nói:

– Như vậy lão phu sẽ chờ ngươi trở về.

Phong đạo nhân và á đạo nhân từ đầu đến cuối chỉ nhìn Tiểu Tà cười thân mật. Tiểu Tà cũng hướng về hai đạo nhân đưa tay chào.

– Cầm tiên sinh! Chúng ta đi!

Cầm quái chấp tay:

– Dương thiếu hiệp! Chúng ta giã biệt!

Nói xong quay về hướng Chương Khắc Chánh:

– Chương đại nhân! Chúng ta chuẩn bị lên đường. Canh hai đêm nay chúng ta sẽ đến.

Chương Khắc Chánh gật đầu:

– Xin để lão phu cáo biệt Dương thiếu hiệp.

Liên bước đến trước mặt Tiểu Tà, dẫn theo vợ con, bái dài một lễ:

– Đa tạ Dương thiếu hiệp liều mình cứu giúp, lão phu suốt đời không quên.

Tiểu Tà đỡ Chương Khắc Chánh:

– Chương đại nhân, tôi biết lòng ông thì đủ rồi.

Chương phu nhân khóc:

– Rất may được thiếu hiệp và các vị anh hùng võ lâm cứu giúp ...

Nói chưa dứt câu, nước mắt đã tuôn tràn.

Tiểu Linh chạy đến an ủi:

– Chương phu nhân! Chúng ta sau này còn gặp mặt, xin đừng đa lễ.

Tiểu Linh rờ đầu ba đứa trẻ rất cảm mến.

Lập tức Cầm quái dẫn năm quái và gia đình Chương Khắc Chánh lên đường, nhắm hướng Viên nguyệt son trang xuất phát.

Tiểu Tà nhìn theo lăm bằm

– Lục quái đã đi rồi, chúng ta cũng phải đi thôi.

Tiểu Linh nói:

– Bây giờ huynh muốn đi đâu đây?

Tiểu Tà nói:

– Trở lại thành Khai Phong.

Tiểu Linh kinh hãi:

– Trở lại thành Khai Phong?

Tiểu Tà nói:

– Phải! Lúc này tại Khai Phong rất náo nhiệt vì vừa rồi đã xảy ra việc đoạt pháp trường. Chúng ta đến đó chắc vui lắm.

Tiểu Linh cau mày:

– Tiểu Tà! Huynh điên rồi sao? Bây giờ nơi Khai Phong quan quân đang lùng bắt huynh. Huynh không sợ quan quân của triều đình à? Huynh cứ kiếm chuyện làm cho muội hồi hộp.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Huynh thì phải đi xem thử chúng nó có lùng bắt huynh không? Nếu chúng nó họa hình huynh bố cáo trong thiên hạ thì huynh nhất định xé đi.

Tiểu Linh giận nói:

– Huynh thích vào thành Khai Phong lắm phải không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Ta vào xem chúng nó có vẽ hình ta không? Mau chạy đi xem vẽ hình. Có gì mà sợ?

Vừa nói, Tiểu Tà vừa kéo Tiểu Linh và Tiểu Thất chạy đi, hướng về thành Khai Phong.

Tiểu Thất cũng chạy theo, nói:

– Tôi cũng có phần.

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên rồi.

Ba người không sợ chết, cứ chạy thẳng vào thành Khai Phong.

Ngày thứ hai ...

Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất đã lẫn lộn trong đám đông trên đại lộ.

Tiểu Tà chạy khắp nơi, tìm xem thử quan quân triều đình có họa hình hấn hay không?

Quả nhiên, trên nhiều bức tường có bản cáo thị truy nã, và một hình vẽ Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn thấy tức giận nói:

– Tiểu Linh! Muội thấy đó có phải là một trò đùa không? Toàn thân chỉ có đầu tóc là hơi giống, còn lại mặt mày thì như cái bánh nướng, không giống huynh tí nào. Không biết chúng nó vẽ để làm gì?

Sự thật cũng không ai biết được người vẽ họa hình này vì có mang ơn với Chương Khắc Chánh trước đây, nên cố ý vẽ khác đi, để không ai có cách gì tìm ra thủ phạm. Với họa hình này nhất định quan binh không thể so sánh để tìm ra Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười hí hí:

– Cảm ơn trời đất! Nếu không rắc rối sẽ đến không nhỏ.

Tiểu Linh kéo áo Tiểu Tà:

– Huynh nói nhỏ một chút, không sợ người ta nghe hay sao?

Tiểu Tà nói:

– Không được! Không được! Ta phải bảo chúng nó về lại. Nếu không thì mất hết mặt mày của ta rồi.

Nói xong, Tiểu Tà phóng chạy đi. Nhưng Tiểu Tà cũng không biết người nào đã vẽ bức họa hình này.

Tiểu Linh chạy theo núm áo Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh đừng làm vậy. Người muốn giết huynh đã quá nhiều rồi.

Huynh còn ghẹo cả đến quan quân triều đình nữa. Người ta có ý bỏ qua huynh, còn huynh thì ...

Tiểu Linh khóc òa lên:

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh khóc cũng xiêu lòng:

– Được rồi! Huynh không quậy phá nữa, muối đừng khóc có được không?

Vừa nói vừa đưa tay áo lau nước mắt cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà hứa không làm bậy, vui mừng:

– Tiểu Tà! Chúng ta đi nơi khác, đừng ở thành Khai Phong này muối lo lắng lắm.

Tiểu Tà tưởng thành Khai Phong sẽ vì cuộc biến loạn vừa rồi mà sôi nổi lên, nhưng trái lại rất trầm lặng, làm cho gã thất vọng nói:

– Được rồi! Té ra không có gì vui vẻ. Chúng ta đi Chung Nam Sơn tìm người bạn hữu của lão đầu ta.

Ba người phút chốc đã ra khỏi thành hướng về Chung Nam Sơn xuất phát.

Đi được mười dặm đường, bỗng thấy có một lão ăn mày đuổi theo.

Lão ăn mày này đeo bảy túi, như vậy thân phận trong Cái Bang không phải nhỏ.

Từ xa, lão ăn mày đã gọi lớn:

– Tiểu Công chúa! Xin chờ thuộc hạ một chút.

Tiếng nói vừa dứt, lão ăn mày đã đến trước mặt Tiểu Linh, chấp tay thủ lễ:

– Thuộc hạ là Khai Phong Phân Thọ chủ Tang Khúc, xin bái kiến tiểu Công chúa và Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà và Tiểu Thất quay lại, chấp tay đáp lễ.

Tiểu Linh hỏi:

– Tang Thọ chủ có chuyện gì sao?

Tang Khúc nói:

– Thuộc hạ hôm qua tiếp được lệnh Bang chủ bảo thuộc hạ cung thỉnh Công chúa lập tức về Quân sơn. Xin Công chúa dời bước.

Tiểu Linh nghe nói nghĩ thầm:

– Chắc là chuyện cướp pháp trường đã đến tai nghĩa phụ ta rồi. Nghĩa phụ ta sợ liên lụy bản thân nên truyền lệnh cho Tang Thọ chủ đi tìm.

Tiểu Linh nói:

– Tang Thọ chủ! Ông có thể bẩm với Bang chủ là ông không tìm được ta.

Tang Khúc nghiêm chỉnh:

– Bẩm Công chúa! Thuộc hạ không dám phạm bang quy.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà nói:

– Tiểu Tà! Muội phải xa huynh rồi.

Nói xong nước mắt chảy ròng ròng.

Nhìn Tiểu Linh khóc, Tiểu Tà cũng thấy buồn ngủi:

– Tiểu Linh! Nếu vì lệnh Bang chủ, muội phải xa huynh thì cũng đừng khóc sụt sùi như vậy. Mấy hôm nữa, huynh sẽ đến Giang Nam tìm muội.

Tiểu Linh lau lệ:

– Huynh thực sự đi tìm muội sao?

Tiểu Tà buồn bã, nhưng gắng gượng:

– Huynh không đi tìm muội thì còn đi tìm ai? Muội đi đi, đừng có ồ ồ ... như vậy rất khó coi.

Tiểu Linh cười trong nước mắt:

– Như vậy, muội chờ huynh tại Quân sơn. Huynh phải nhớ là nơi Quân sơn, hồ Động Đình, đừng để muội chờ lâu, nếu không muội sẽ trở lại tìm huynh.

Tiểu Tà gật đầu:

– Biết rồi! Quân sơn, hồ Động Đình, muội đừng đi tìm huynh. Bây giờ chúng ta vui vẻ chia tay ... Tất cả phải cười trước khi xa cách.

Tiểu Tà cười lên ba tiếng. Tiểu Linh và Tiểu Thất cũng cười gượng.

Tang Khúc nói:

– Tiểu Công chúa! Chúng ta lên đường ngay.

Tiểu Tà đưa tay:

– Muội cứ đi đi! Chúng ta còn tái ngộ mà.

Tiểu Linh chớp mắt:

– Tiểu Tà! Huynh nhất định phải đến Quân Sơn tìm muội và cả Tiểu Thất nữa.

Tiểu Tà và Tiểu Thất cùng cười.

Tang Khúc và Tiểu Linh giả biệt lên đường.

Tiểu Linh có lúc quay đầu lại, vẫy tay lưu luyến.

Tiểu Tà và Tiểu Thất cũng vẫy tay đứng nhìn theo Tiểu Linh đã khuất sau rặng cây xa xa ...

Tiểu Tà thở ra một hơi dài, nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Chúng ta cũng phải đi thôi!

Hai người phóng về hướng Chung Nam Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Máu nhuộm hoa sơn

Chung Nam Sơn với Thiên Sơn và Hoa Sơn là một dãy núi liên tiếp ...

Tuy không cao lắm, nhưng đâu đâu cũng hiểm trở, và phong cảnh đẹp tuyệt vời.

Hoa Sơn thì núi đá chập chùng, hùng vĩ, thật là một nơi kỳ quan. Vì vậy phái Hoa Sơn chiếm một uy tín không nhỏ trong giang hồ.

Tiểu Tà muốn đến Chung Nam Sơn bằng quan lộ thì phải đi qua Hoa Sơn.

Hai ngày qua ...

Tiểu Tà và Tiểu Thất đã xuất hiện tại Hoa Sơn.

Tiểu Tà nhìn thấy Hoa Sơn cảnh vật đẹp để tấm tắc khen thán, nhưng có lúc nghĩ đến Thanh Ký Sơn thì cảm giác bức bối vô cùng.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Nơi đây chính là vùng đất của Thanh Ký Sơn. Lúc nào có thời gian rảnh chúng ta đi tìm gã trêu chọc cho vui.

Tiểu Thất nhìn dãy núi Hoa Sơn rồi cũng phụ họa theo Tiểu Tà:

– Rất thích thú! Rất thích thú!

Tiểu Tà nói:

– Người tiểu Hòa thượng đó không biết bây giờ đã xuất quan chưa? Chúng ta đừng cho chúng gặp mặt, vì nơi này là địa phận của chúng. Chúng ta muốn chạy cũng không thoát.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Tiểu Tà không có chút sợ hãi nào.

Tiểu Tà cười tiếp:

– Tiểu Thất! Có sợ không?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Không sợ! Không sợ!

Nhưng hai người chỉ vừa đi qua được một nửa Hoa Sơn thì đã có cảm giác bất ổn. Hình như có người đang theo dõi.

Tiểu Thất khả năng thính giác rất nhạy, nói mau:

– Cẩn thận! Cẩn thận! Có người ...

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Nhất định có người đang theo dõi chúng ta trên địa phận của phái Hoa Sơn. Thanh Ký Sơn chắc chắn không bỏ qua cơ hội này. Thật là oan gia chí báo. Tiểu Thất! Chúng ta chuẩn bị đến Hoa Sơn chơi một lần xem sao?

Bỗng từ xa có tiếng cười vọng tới.

Không lâu, đã có mấy bóng người từ trong rừng chạy ra. Số người này chính là đệ tử của phái Hoa Sơn, mà người dẫn đầu chính là Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn cười lớn:

– Dương Tiểu Tà! Hôm nay ngươi có duyên phúc. Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Ta muốn mời ngươi đến tệt xá chơi, không biết ý ngươi thế nào?

Tiểu Tà cười hi hi:

– Thân làm Hòa thượng còn có gì vui để đãi khách đây. Ngươi mời ta đến để ăn chay niệm Phật sao? Hoặc là đi tìm tiểu cô nương? Nếu ăn chay niệm Phật thì ta không hứng thú rồi. Ta phải xin lỗi tiểu bằng hữu mà thôi.

Thanh Ký Sơn nghĩ thầm:

– Hôm nay ta phải bắt tiểu quỷ này mới được. Bây giờ bọn thủ hạ vẫn còn đến chưa đủ, phải kéo dài thời gian để tìm cơ hội.

Hắn thông thả:

– Dương thiếu gia! Chỉ cần ngươi thích cái gì thì ta chuẩn bị cái đó. Chúng ta phái Hoa Sơn cái gì cũng có, tuyệt đối làm vừa lòng Dương thiếu gia.

Tiểu Tà làm gì không biết âm mưu hoán binh của Thanh Ký Sơn, nên cười lớn:

Như vậy trong cuộc vui này có cả ngươi nữa sao? Ta thì muốn lột quần áo của ngươi.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã phóng tới nhanh như điện, hướng vào Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn kêu lên một tiếng hoảng hốt không ngờ Tiểu Tà nói là làm, muốn tránh cũng không được.

– Phạch ... Phạch ...

Thanh Ký Sơn đã bị Tiểu Tà tát vào mặt hai cái, thân mình ngã xuống, thật là nhục nhã.

Tiểu Tà muốn tiếp tục xông lên, nhưng đã bị đệ tử phái Hoa Sơn bao vây, lập tức ném phi đao ra ứng chiến.

Tiểu Thất thấy vậy cũng vội rút Hàn Ngọc đao xông vào vòng chiến, lúc chém Đông, lúc chém Tây như chỗ không người.

Bọn đệ tử Hoa Sơn kêu lên thảm thiết.

Chúng nó đều là bọn thuộc hạ vào hàng thứ hai, làm sao chống lại Tiểu Tà.

Tiểu Tà càng đánh càng hăng, như giao long xuất động, đánh bọn đệ tử Hoa Sơn toi tã, lóp chét lóp bị thương hơn mười mấy người, cứ từ từ thối lui.

Thanh Ký Sơn tức giận, nhưng không dám xông vào, đứng đằng sau hét lớn:

– Chúng bây mau trở lại giao tranh! Dương Tiểu Tà, hôm nay ngươi nhất định phải bỏ mạng nơi đây.

Không lâu, Thanh Ký Sơn lại gọi lớn:

– Diệp Tổng quân! Hãy mau ra đây! Tiểu tử đã bị ta bao vây rồi.

Té ra Thanh Ký Sơn nhìn thấy Diệp Tổng quân đã dẫn theo năm mươi sáu tay kiếm sĩ của phái Hoa Sơn chạy đến, nên mới dám kêu ngao như vậy.

Tổng quân nói:

– Thiếu gia! Thuộc hạ bắt hẩn lập tức.

Diệp Tổng quân vừa phóng tới chỗ Tiểu Tà thì năm mươi sáu tên kiếm thủ đồng loạt chạy đến, bao vây Tiểu Tà và Tiểu Thất vào giữa.

Tiểu Tà nhìn thấy tạm thời thu tay về, đưa mắt nhìn quanh, tìm cách thoát chạy.

Tiểu Thất cũng thu tay, lưng dựa lưng bốn mặt nghênh địch.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Nguy rồi! Hôm nay chúng ta gặp trận dữ rồi. Trận Thanh Long Kiếm của phái Hoa Sơn rất lợi hại, đã nổi tiếng giang hồ, ít ai phá nổi. Lão đầu ta có nói qua.

Thanh Ký Sơn đứng bên ngoài nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi lại có được ngày hôm nay. Chờ một lát sẽ biết Thanh Ký Sơn ta lợi hại thế nào. Ha ... ha ...

Tiểu Tà nghĩ phải lợi dụng thêm một chút thời gian để nghỉ ngơi lấy sức, nên cười nói:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi rất giỏi, nhưng ngươi đã quên rằng tánh mạng của ngươi đã hai lần trong tay ta. Ngươi đừng tưởng Thanh Long Kiếm pháp bắt được ta? Không tin thì thử xem.

Tiểu Tà nói lời này chỉ để hăm dọa đối phương làm cho đối phương dao động tinh thần.

Thanh Ký Sơn thực ra đã sợ Tiểu Tà. Nhất là gần đây Tiểu Tà đã lên được Thiếu Lâm Thất Linh Cầm, danh tiếng vang dội khắp nơi.

Vì vậy, ai nấy đều giật mình, nhất thời khựng tay lại.

Lúc này Diệp Tổng quân muốn xung chiến cũng không phải là không có biện pháp. Lão nghĩ rằng nếu không bắt được Tiểu Tà cũng bắt Tiểu Thất, làm cho Tiểu Tà bối rối.

Lão hướng về Thanh Ký Sơn nói:

– Thiếu gia đừng lo! Chúng ta dùng trận Thanh Long Kiếm chưa từng thất bại, tiểu tử này gần đây lại hao tổn sức lực quá nhiều, nghĩ chắc hẳn còn đang bị thương, chúng ta dùng xa luân chiến cũng đủ lột mặt hắn rồi.

Thanh Ký Sơn đã leo lưng cọp, đồng thời cũng không muốn bỏ qua cơ hội phục thù, nên nói:

– Diệp Tổng quản! Vậy chúng ta hạ thủ đi.

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Tà bỗng nhiên hét lên một tiếng phát chiêu ép tới đệ tử Hoa Sơn, giết chết ba tên thuộc hạ.

Đây là bản ngã của Tiểu Tà, chỉ một lời là xung kích ngay.

Tổng quản kêu lên:

– Thanh Long kiếm trận chuẩn bị.

Tức thì năm mươi sáu tên kiếm thủ đã phát gió vu vu, công vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa nghênh địch, vừa kêu:

– Tiểu Thất! Trận kiếm này rất lợi hại. Huynh có cơ hội thì thoát đi, không có cơ hội thì đừng liều lĩnh.

Tiểu Thất gật đầu, lập tức né thân chặt về phía địch thủ.

Tiểu Tà tiếp tục giao tranh.

Chỉ thấy ánh kiếm lấp lánh bao quanh Tiểu Tà và Tiểu Thất không còn thấy được bóng mình.

Tiểu Tà trong vùng kiếm quan cảm giác áp lực rất nặng nề, vì cả năm mươi sáu mũi kiếm đều công kích một người.

Chỉ một khoảng thời gian, Tiểu Tà mồ hôi đã ướt áo, đối phó rất khó khăn.

Tiểu Thất cũng không đủ sức chịu đựng, tình trạng càng thêm thảm hơn nhiều.

Bỗng nhiên Tiểu Thất “A” một tiếng, vai trái bị thương, vì vậy hoạt động rất trở ngại.

Tiểu Tà thấy địch thủ nếu tiếp tục vây chỉ còn có cách thí mạng, nếu không cũng bị tử thương.

Lập tức vung tay phải sử dụng “Cô Tinh Kiếm Pháp”, tinh quang chiếu sáng, phát lên một vùng kiếm khí, bao trùm ba kiếm thủ Hoa Sơn.

Ba kiếm thủ Hoa Sơn bị độc chiêu, rơi kiếm:

– Oái ... oái ...

Tiếp theo mấy tiếng kêu thảm, bọn đệ tử Hoa Sơn sợ hãi, tay kiếm bỗng nhiên chậm lại, không biết cách nào chế ngự Tiểu Tà.

Tiểu Tà lúc này vai phải, vai trái, hai bên đùi đều bị thương, máu chảy không ngừng, nhưng Tiểu Tà có cảm giác không có đau đớn gì cả.

Gã biết rằng trận kiếm đã mất đi ba người nhất định sẽ loạn, liền xạ thủ một lúc mấy cây phi đao.

Chỉ nghe vang lên loạt tiếng kêu, đã có một số người ngã xuống.

Tổng quản xem thấy lập tức tham chiến, công vào Tiểu Tà làm cho thế trận hồi phục.

Tiểu Tà nhặt được một thanh trường kiếm quay qua đánh ép về phía Diệp Tổng quản.

Tiểu Tà hy vọng trong thời gian ngắn sẽ chế phục được Diệp Tổng quản, nhưng vì đã bị thương quá nhiều vết nên từ từ chiêu pháp của Tiểu Tà cũng chậm lại, không theo kịp ý muốn.

Tiểu Tà lập tức ném một số phi đao về phía Tổng quản, đồng thời phi thân hướng về phía khác bay đi.

Mười mấy ngọn phi đao bay ra nhắm vào địch thủ, nhưng thân mình đã mất trọng tâm, té xuống đất.

Mặc dù vậy, Tiểu Tà vẫn nhắm về hướng đệ tử Hoa Sơn kích tới.

– Tăng!

Tiểu Tà mượn ngay kiếm địch, bay về phía Diệp Tổng quân. Nhưng chỉ cần quay lưng một cái, Tiểu Tà đã bị kích trúng hai mũi kiếm. Không chậm trễ, Tiểu Tà liền xuất chiêu “Nguyệt Bạch Tinh Trầm” phát ra một luồng tinh quang xạ đến Diệp Tổng quân, nhanh như chớp. Diệp Tổng quân muốn đưa kiếm ra đỡ, nhưng chiêu này khí lực phi phạm.

– Oái ...

Một tiếng rú thảm, ngực Tổng quân đã bị Tiểu Tà đâm thủng, thân mình bay ra xa, nhưng may không trúng yếu huyệt, nếu không đã bỏ mạng rồi.

Tổng quân hô lên:

– Hãy nỗ lực bắt người kia!

Các đệ tử Hoa Sơn nghe lệnh, vội dồn kiếm về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất không còn duy trì nổi, bị một số địch thủ tăng cường, chỉ một sơ hở đã bị thọ thương. Tiểu Thất té xuống đất.

Tiểu Tà hét lên một tiếng, hai mắt đỏ như lửa hướng về phía Tiểu Thất phóng tới.

Thanh Ký Sơn thấy vậy kêu lớn:

– Bắt gã kia mau!

Bọn thuộc hạ nghe lệnh lập tức công về phía Tiểu Tà, chặn Tiểu Tà lại. Mũi kiếm như rừng gươm.

Tiểu Tà bất kể sống chết xông vào chúng đệ tử Hoa Sơn xuất chiêu sắc bén.

Đệ tử Hoa Sơn không ngăn cản nổi lên lần lượt thối lui. Tiểu Tà bây giờ tung hoành khắp nơi.

Tiểu Tà bị một vết thương thì đối phương đổi một sinh mạng. Chỉ vì Tiểu Tà muốn cứu bạn nên bất kể đến mạng sống của mình.

Thanh Ký Sơn kinh hãi, quát:

– Bắt Tiểu Thất đem đến đây.

Bọn thuộc hạ đã bắt được Tiểu Thất đem đến gần chỗ Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn chìa mũi kiếm vào cổ họng của Tiểu Thất, nói:

– Tiểu Tà! Có chịu trói không? Nếu không ta giết hắn.

Tiểu Tà thấy Tiểu Thất lọt vào tay Thanh Ký Sơn, nổi giận hét:

– Thanh Ký Sơn! Oan có đầu, nợ có chủ. Tiểu Thất không liên quan đến chuyện của ta. Ta phải biết được hắn còn sống hay đã chết. Nếu hắn chết rồi chúng bay không một người nào chạy thoát. Nếu hắn còn sống ta sẽ chiều ý ngươi, muốn làm gì ta thì làm.

Đôi mắt Tiểu Tà đỏ như lửa, giống như một hung thần, nhất quyết phải được nghe tiếng nói của Tiểu Thất.

Thanh Ký Sơn sợ hãi, lập tức khám xét Tiểu Thất, thấy Tiểu Thất chưa chết, chỉ trúng một nhát kiếm trên ngực bị mê xiu mà thôi, nên lập tức điểm ngay huyệt cảm máu, đồng thời gọi Tiểu Thất tỉnh dậy:

– Tiểu Thất! Ngươi còn sống, hãy nói chuyện với Tiểu Tà đi.

Tiểu Thất nói:

– Tiểu Tà! Huynh mau chạy đi!

Giọng nói của Tiểu Thất rất yếu ớt.

Tiểu Tà đã yên tâm hướng về Thanh Ký Sơn:

Thanh Ký Sơn! Ta chiều ý ngươi, nhưng ngươi không được làm khó dễ Tiểu Thất. Nếu không, ta sẽ nhuộm máu Hoa Sơn.

Thanh Ký Sơn có vẻ kinh hãi ...

Tiểu Tà không muốn tái chiến chỉ vì muốn cứu mạng Tiểu Thất nên phải nhân nhượng mà thôi. Dù phải buông tay chịu trói, Tiểu Tà vẫn phải bảo vệ cho Tiểu Thất. Sau này sẽ tìm cơ hội thoát thân.

Thanh Ký Sơn cười lớn:

– Dương Tiểu Tà! Phái Hoa Sơn chúng ta cũng thuộc chánh phái võ lâm. Ta hứa sẽ không làm hại bạn ngươi. Bây giờ ngươi buông tay chịu trói thì xong.

Mục tiêu của Thanh Ký Sơn chỉ là trả thù Tiểu Tà, còn Tiểu Thất thì không có gì quan trọng.

Tiểu Tà đứng một chỗ, bất động ...

Lập tức có hai tên đệ tử Hoa Sơn bắt trói lại.

Tiểu Tà thấy bản thân đã bị trói, liền kêu lên:

– Thanh Ký Sơn! Ta biết ngươi sẽ không buông tha Tiểu Thất, nhưng ta hy vọng ngươi đối xử tốt với hắn, nếu không hậu quả sẽ không lường trước được. Ta sẽ bắt Hoa Sơn chúng bay đền mạng.

Đôi mắt Tiểu Tà sáng quắc lên, chiếu thẳng vào mặt Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn vốn đã sợ Tiểu Tà, luôn cả bọn đệ tử Hoa Sơn trong trận đấu này cũng đã chết gần hai mươi người. Số tử vong này cũng làm Thanh Ký Sơn ớn lạnh.

Thanh Ký Sơn nói:

– Dù ngươi không có yêu cầu, ta cũng không làm hại Tiểu Thất. Ta sẽ thế ngươi chữa thương cho hắn.

Nói xong hắn quay về bọn đệ tử ra lệnh:

– Chúng ta hồi sơn. Anh em bị chết thì khiêng về mai táng, người nào bị thương thì đem về điều trị.

Thanh Ký Sơn phóng mình đi trước, hướng về đỉnh núi.

Bước lên Hoa Sơn đã thấy một bìa đá cao một trượng, rộng ba thước, màu xám tro.

Trên bìa đá có khắc một hàng chữ rất lớn:

“Tây Ngạc Hoa Sơn”.

Trước trại, quanh Hoa Sơn đạo, thấy một vùng cung điện cao vút.

Bên sau cửa cổng, hai bên có trồng nhiều cây tùng.

Phía trong cùng về bên trái có ngôi nhà đá hình bát giác, bên trên treo một tấm bảng đề “Nhà tiếp khách”.

Từ bậc thang bước qua, có một trang viện, xung quanh tường đá, phía trên có tấm bảng viết “Phái Hoa Sơn”.

Cửa lớn trong viện bằng sắt, màu nâu, đang mở lớn, bên trong là thao trường luyện võ.

Đối mặt trang viện là đại sảnh, có khắc chữ vàng.

Lúc này Chương môn phái Hoa Sơn là Vô vi kiếm khách Thanh Tử Y đã đứng tại trước cửa chờ tin tức, trên mặt có chút nôn nao.

Chương môn độ năm mươi tuổi, mặc áo rộng màu tím, tóc cột cao, râu dài tới ngực, mặt trắng như thư sinh không giống người luyện võ. Đôi mắt thì quá nhỏ, làm cho người ta có cảm giác con người này hẹp hòi, nhỏ mọn.

Có lẽ lão đang lo lắng ái tử của lão chưa về, không biết có xảy ra điều gì nguy hiểm.

Thanh Ký Sơn vừa bước vào cửa đại sảnh, thấy thân phụ liền nói lớn:

– Thân phụ! Con đã bắt được Dương Tiểu Tà đem về đây.

Vừa nói, vừa hướng về Thanh Tử Y chạy tới.

Diệp Tổng quân cũng dẫn Tiểu Tà và Tiểu Thất vào.

Tuy đã bắt người về đây nhưng không có ai dám cười.

Thanh Tử Y thấy thủ hạ vất vả trong trận chiến vừa rồi, lớp chết, lớp bị thương, số còn lại quần áo dính đầy sinh lý, tâm thần chấn động không ngừng.

Phái Hoa Sơn đã mười năm nay chưa từng gặp thảm trạng như vậy ...

Thanh Từ Y không nhận được đau đớn trong lòng hết:

– Ký Sơn! Chuyện này có phải do tiểu tử đó gây ra không?

Thanh Từ Y tuy vô lâm chính phái, nhưng hành vi bất thường. Bây giờ thấy bọn thuộc hạ tổn thương như vậy cũng không giữ được thể diện của bậc tôn sư.

Thanh Ký Sơn nghe tiếng hét của phụ thân, trong lòng rất mừng, dù hấn muốn báo thù riêng, nhưng vẫn phải sợ phụ thân cản trở.

Thân phụ Thanh Ký Sơn thuộc vào giang hồ chính phái, dĩ nhiên không vì ý riêng mà hiếp đáp người khác, nhất là Tiểu Tà, một chàng trai chưa đến hai mươi tuổi.

Bây giờ Thanh Ký Sơn thấy cha mình đã nổi giận, nên mượn cớ đổ lỗi cho Tiểu Tà.

Thanh Ký Sơn nói:

– Thừa thân phụ! Chính hấn đã gây sự. Hấn còn dám kiêu ngạo muốn đập bỏ phái Hoa Sơn, nên con mới tức giận đánh trọng thương, bắt đem về đây để phụ thân xử lý.

Thanh Từ Y hét lớn:

– Dẫn chúng nó lên đây.

Hai tên đệ tử đã bắt Tiểu Tà và Tiểu Thất dẫn đến trước mặt Thanh Từ Y.

Tiểu Tà nhìn Thanh Từ Y nghĩ thầm:

– Lần này gặp được lão đại ác rồi. Như vậy rất khó nói. Nhưng không có lão đại ác làm sao sinh ra tên tiểu ác đây.

Tuy đang bị trọng thương, nhưng Tiểu Tà miệng vẫn tươi cười:

– Dương Tiểu Tà bái kiến Thanh Từ Y, chương môn phái Hoa Sơn.

Thanh Từ Y hỏi:

– Người chính là Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà nói:

– Chương môn lão nhân! Có chuyện gì thì cứ từ từ nói, cần gì phải nóng giận như vậy? Không sai! Tại hạ là Dương Tiểu Tà, xin được chỉ giáo.

Thanh Ký Sơn đã biết Dương Tiểu Tà là con người đa mưu, diệu kế, không biết sắp diễn trò gì đây, sợ thân phụ mình làm kế, lập tức xen vào, nói:

– Phụ thân! Tiểu tử này rất xảo quyệt, phụ thân nên đề phòng.

Tiểu Tà cười nói:

– Chương môn lão nhân! Con của ông so sánh với ông còn độc ác hơn nhiều.

Thanh Từ Y tức giận thét:

– Cái gì mà độc ác hơn? Người đừng dùng lời xảo quyệt, bọn chương môn sẽ cho người nếm mùi lợi hại.

Để chọc giận Thanh Từ Y, Tiểu Tà còn hướng về Thanh Ký Sơn đùa cợt:

– Thanh Thái thượng chương môn! Ta chào người.

Mặt của Thanh Từ Y đỏ sẫm, lúc đỏ lúc trắng vì tức giận quay sang Thanh Ký Sơn nói:

– Hãy đứng im một bên! Ta đang xử lý công vụ, tại sao con dám xen vào?

Thanh Ký Sơn thấy phụ thân quở trách, không nói ra tiếng nào chỉ đứng nép sang một bên, đưa mắt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói với Thanh Ký Sơn:

– Tiểu Hòa thượng! Người muốn làm Chương môn thì còn lâu. Ta thấy ít nhất cũng phải hai mươi năm nữa. Người phải kiên nhẫn đợi chờ. Không chừng

ngươi phải chết sớm.

Thanh Từ Y thấy Tiểu Tà không nhìn mình, mà cứ chú ý nhìn con mình trên tước, nổi giận nói:

– Dương Tiểu Tà! Ta hỏi ngươi vì nguyên nhân gì mà hiếp đáp con ta, lại còn giết chết đệ tử phái Hoa Sơn nữa. Nói mau! Nếu không bốn chương môn phải xử theo quy ước võ lâm là giết người đền mạng.

Tiểu Tà nói:

– Đánh con ông vì con ông ra đường chọc ghẹo gái lành! Giết chết đệ tử Hoa Sơn vì đệ tử của ông muốn giết tôi. Việc chỉ đơn giản như vậy thôi.

Thanh Từ Y nghe nói con mình ra đường chọc ghẹo gái lành mặt thẹn thùng, quay lại hỏi Thanh Ký Sơn:

– Sơn nhi! Có chuyện này sao?

Thanh Ký Sơn đã có chuẩn bị, liền nói:

– Phụ thân! Đó là lời lão xược của hắn. Lần trước hải nhi đến Hoa Thanh Trì, gặp hắn đang chọc ghẹo gái lành, con cùng A Phúc mạo hiểm giải nguy cho cô gái đó.

Phụ thân đừng nghe lời của hắn, cứ hỏi A Phúc và Tổng quản thì biết. Hôm nay hắn lại trở mặt, tìm con và A Phúc thanh toán.

Thanh Từ Y cũng hy vọng như vậy, gật đầu hướng về Tổng quản hỏi:

– Diệp Tổng quản! Có chuyện này không?

Tổng quản và Thanh Ký Sơn cũng cùng âm mưu, đồng lõa, nên nói:

– Chính là như vậy. Thuộc hạ không dám nói láo.

Thanh Từ Y có vẻ vừa ý, cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi có còn chuyện gì muốn nói không?

Tiểu Tà cũng đã lường trước được kết quả như vậy nên không có gì ngạc nhiên:

– Thanh Từ Y! Ông có biết trong thiên hạ ai ngu nhất không?

Thanh Từ Y hỏi:

– Ai?

Tiểu Tà nói:

– Ông chính là người ngu nhất. Rõ ràng chúng nó đang lừa gạt ông mà ông thì cố ý để cho chúng nó lừa gạt. Cái ngu này không phải tầm thường.

Thanh Từ Y tức giận hét to:

– Ngươi đâu! Bắt chúng nó giết đi, báo thù cho đệ tử.

Bọn vệ sĩ Hoa Sơn ào tới.

Tiểu Tà hét lên:

– Đứng lại!

Tiếng hét làm mọi người chần động, đứng khựng lại.

Tiểu Tà nói:

– Thanh Từ Y! Ông nghĩ rằng ta không dám động đến phái Hoa Sơn của ông sao? Ngươi có biết ngươi giết ta hậu quả sẽ thế nào không? Ngu? Thật là ngu!

Thanh Từ Y kinh hãi, nghĩ thầm:

– Chỉ một đứa tiểu hài mà công phu giỏi như vậy thì sư phụ của hắn phải như thế nào rồi. Nếu sư phụ của hắn đến đây thì ...

Liền hỏi:

– Dương Tiểu Tà! Sư phụ ngươi là ai?

Tiểu Tà nói:

– Tôi không có sư phụ.

Thanh Từ Y hỏi tiếp:

– Vậy ai dạy võ công cho ngươi?

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu tử.

Thanh Từ Y chưa từng nghe qua danh hiệu này nên ngạc nhiên hỏi:

– Lão đầu tử của ngươi tên họ là gì?

Tiểu Tà đáp:

– Như vậy thì phải đi hỏi ông ta rồi.

Thanh Từ Y cười lớn, nói:

– Vô danh tiểu tốt! Bỏ chường môn giết chết ngươi coi ai làm gì được ta?

Tiểu Tà cười ha ... ha ... mỗi lúc một to tiếng.

– Muốn giết à? Ông cứ giết thử xem.

Thanh Từ Y cũng cười, nhưng không dám động thủ, tại vì trước khi chưa biết rõ thân phận của Tiểu Tà thì hắn chưa thể xử lý được.

Bỗng nhiên, Thanh Từ Y nghĩ đến Giang hồ Lục quái mấy hôm trước cũng có liên quan với việc cướp pháp trường, có thể ...

Lão âm thầm nghĩ ngợi một lúc, rồi nhỏ giọng hỏi:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi cùng Lục quái có quan hệ gì?

Tiểu Tà thấy cuộc đấu trí đã có chút ít kết quả nên yên lòng:

– Không có cái gì. Nhưng lần trước, tôi đang làm thượng khách, dạo chơi Phi Long bảo, thì Lục quái đến đòi người. Như vậy có tức cười không?

Thanh Từ Y nghe có vẻ kinh hãi:

– Dương Tiểu Tà! Lão phu tạm thời chưa giết ngươi, nhưng cũng phải đòi công lý. Người đâu! Bắt hai tiểu tử này nhốt vào ngục thất.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Đa tạ! Thanh Từ Y! Ta phải có thời gian nghỉ ngơi. Nói chuyện với ông rất mệt mỏi.

Thanh Ký Sơn chạy đến bên Thanh Từ Y nói nhỏ:

– Thân phụ! Hải nhi có chút ý kiến, xin phép được nói ra.

Thanh Từ Y biết rằng Tiểu Tà có quan hệ với Lục quái nên cũng đang phân vân, liền hỏi:

– Con nói đi.

– Cảm ơn phụ thân! Hải nhi nghĩ rằng phải không chế võ công của Dương Tiểu Tà, hoặc là phế bỏ võ công của hắn đi. Nếu không sau này hậu quả sẽ tai hại. Dù sư phụ của hắn đến đây, chúng ta cũng có thể trả lời được, tại vì hắn đã giết chết đệ tử Hoa Sơn. Chúng ta không giết hắn, chỉ phế bỏ võ công thì không ai trách cứ chúng ta được.

Thanh Từ Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Sơn nhi! Ta thấy chỉ không chế hắn thì cũng đủ rồi. Nếu phế võ công, sau này có người đến chất vấn thì khó lòng giải đáp.

Thanh Ký Sơn nói nhỏ:

– Phụ thân! Chúng ta cũng có cách làm cho hần bị tàu hỏa nhập ma, thì tự nhiên võ công của hần bị phế bỏ. Như vậy không phải hay sao? Sự phụ của hần muốn đổ lỗi cho chúng ta cũng không được.

Thanh Từ Y nói:

– Sơn nhi! Phải làm cách nào để che mắt người ta đây.

Thanh Ký Sơn nói:

– Tàu hỏa nhập ma đa số là chân khí đề không lên. Hải nhi chỉ cần cho hần uống một món thuốc độc, hần sẽ vận công trị thương cho thuốc độc ngấm vào kinh mạch, lần hồi bị phế bỏ võ công. Làm cách này nhất định không ai biết. Ngay cả bản thân hần cũng chẳng phát hiện ra.

Thanh Từ Y nói:

– Được rồi! Con cứ làm như vậy. Chúng ta có thể tránh một mối họa về sau.

Thanh Ký Sơn vui mừng:

– Thân phụ nói rất đúng. Con tận lực thi hành.

Tiểu Tà và Tiểu Thất đã bị giam trong ngục thất ba ngày rồi.

Ba ngày này Tiểu Tà liên tục trị thương cho Tiểu Thất nên thương thế của Tiểu Thất giảm đi rất nhiều chỉ còn thấy đói bụng, vì bọn thuộc hạ của Hoa Sơn không đem com đến.

Việc không đem com đến chính là Thanh Ký Sơn cố ý làm như vậy, để cho Tiểu Tà và Tiểu Thất bị đói là đi rồi mới thực hiện âm mưu tẩm độc.

Đợi mãi không thấy đem com đến, Tiểu Tà nổi giận la hét:

– Thanh Ký Sơn! Nếu ngươi không mau đem com nước vào đây lần sau ta nhổ lảng đầu ngươi để suốt đời làm Hòa thượng.

Quả nhiên tiếng kêu la của Tiểu Tà rất có hiệu lực.

Thanh Ký Sơn đã đem hai bát com đây vào ngục thất.

Hần bỏ thuốc độc vào com, hạ độc Tiểu Tà, vì thuốc độc hần tán rất nhuyễn.

Hần dự tính trong con đói khát, Tiểu Tà không còn thì giờ để phát hiện được.

Còn Tiểu Thất thì võ công không mấy nguy hiểm, nên Thanh Ký Sơn ít quan tâm.

Thanh Ký Sơn nói:

– Cứ ăn đi! Ta đem cả com rượu đến đây là tử tế lắm rồi. Còn kêu la gì nữa.

Quả nhiên, Thanh Ký Sơn có xách theo hai bình rượu.

Tiểu Tà bụng đã đói quá nên ăn rất nhanh. Hai người vừa ăn vừa uống rượu.

Tiểu Tà cười nói:

– Thân tạ Chương môn! Ta cảm ơn và hy vọng mỗi ngày đem đủ ba bữa ăn cho đúng giờ.

Thanh Ký Sơn thấy Tiểu Tà đã uống hết thuốc độc, lập tức cười lớn, nói:

– Dương Tiểu Tà! Từ nay về sau ngươi không phải là người của võ lâm rồi.

Ngươi có biết không? Ha ... ha ...

Tiểu Tà nghe nói có cảm giác là lạ, đã hiểu phần nào âm mưu của Thanh Ký Sơn, nhưng giả bộ không hiểu, cười nói:

– Nếu chúng ta được ở đây ăn no, ngủ ngon thì chúng ta không muốn làm nhân vật võ lâm nữa rồi.

Thanh Ký Sơn đắc ý cười:

– Dương Tiểu Tà! Không phải đơn giản như vậy đâu. Ta muốn các ngươi sống không được, chết không được, trong lòng khủng hoảng, bất an. Mỗi ngày ta đến đây hành hạ ngươi đánh ngươi một trăm roi, sau rồi dùng kim đâm vào tay chân ngươi, lấy dao lóc thịt ngươi, cắt lưỡi ngươi. Ha ... ha ... Ta bảo

cho ngươi biết lúc này trong chén cơm không phải ngon lành gì.

Tiểu Tà trong lòng đã hiểu rõ âm mưu của Thanh Ký Sơn rồi, nên nghĩ thầm:

– Âm mưu hạ độc! Lão Dương gia chỉ cần đá ra thì không có chất độc nào còn tồn tại trong người được. Lần này ngươi sẽ biết tay ta.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà giả bộ kinh hãi:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi ...

Thanh Ký Sơn cười lớn:

– Không sai! Trong bát cơm ta đã bỏ thuốc độc, chỉ cần ngươi vận chân khí hi ... hi ... ngươi trở thành phế nhân rồi.

Tiểu Tà phóng lên cửa sổ sắt, đưa tay muốn bắt Thanh Ký Sơn, hét:

– Thanh Ký Sơn! Ta sẽ lột da ngươi. Giết chết ngươi.

Tiểu Tà giả cách như điên lên.

Thanh Ký Sơn thấy vậy đắc ý cười:

– Lại đây! Ngươi thường ngày tỏ ra uy phong, nhưng hôm nay thì mất tất cả rồi. Thôi! Ngươi cứ nghỉ ngơi đi! Ta ngày mai mới đến. Ha ... ha ...

Thanh Ký Sơn quay lưng bước đi.

Tiểu Tà gọi theo:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi đứng lại! Ta muốn lấy mạng ngươi! Có gan thì vào đây.

Tiểu Thất thấy vậy kêu Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh làm gì vậy?

Tiểu Tà nói nhỏ:

– Không sao cả! Ta phải giả ngộ độc để lập kế. Nhưng huynh thì khó rồi. Có lẽ phải chờ một tháng nữa mới phục hồi. Vậy ...

Tiểu Tà đưa tay điểm vào huyệt đạo của Tiểu Thất để ngăn chặn, không cho thuốc độc nhiễm vào nội tạng.

Nghĩ đến thuốc độc của Thanh Ký Sơn, Tiểu Tà tức cười:

– Ta là Dương tiểu gia, gần mười năm ngâm mình trong thuốc độc, lại dùng kim đá thông kinh mạch, dù thuốc độc đến đâu cũng chỉ làm cho ta tăng thêm sức lực mà thôi. Trừ ra Hắc Huyết Thần Trâm thì ta mới chịu thua.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Thất hỏi:

– Tiểu Thất! Huynh cảm giác ra sao rồi?

Tiểu Thất sắc mặt hơi trắng:

– Không sao! Tiểu Tà! Đệ còn khỏe?

Tiểu Tà lập tức đỡ Tiểu Thất xuống, nói:

– Cứ nghỉ ngơi! Huynh đừng lo lắng gì cả! Chỉ cần có tôi ở đây bọn nó không làm gì được chúng ta đâu.

Vừa nói, vừa ấn vào các huyệt đạo của Tiểu Thất ép khí độc ra ngoài, nói:

– Tiểu Thất! Sắp tới ta phải la lối, ca hát bậy bạ, huynh đừng tưởng ta điên khùng nghe?

Tiểu Thất gật đầu cười, biểu thị đã hiểu dụng ý của Tiểu Tà.

Qua một lúc, Tiểu Tà sửa lại áo quần chỉnh tề một chút quay hỏi Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Mặt ta có còn dấu tích gì không?

Tiểu Thất nói:

– Không có!

Tiểu Tà quay thân một cái đã phóng tới cửa sổ ngục thất, ca hát toàn những câu tình ái, có lúc lại khóc lớn lên.

Ca hát và khóc lóc đến chán, Tiểu Tà lại nằm xuống đất ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tương kế tựu kế

Ngày thứ nhất, không có gì rắc rối xảy ra ...

Sáng ngày thứ hai, Thanh Ký Sơn xuất hiện trước ngục thất cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Bây giờ người cảm giác ra sao?

Dương Tiểu Tà biết Thanh Ký Sơn đang theo đuôi âm mưu của hắn, nên giả cách:

– Thanh ... Ký ... Sơn! Ngươi rất ... độc ... ác ...

Tiếng nói đứt đoạn và yếu ớt, làm cho Thanh Ký Sơn nghĩ rằng thuốc độc đã phát tác, đặc ý cười nói:

– Thời gian báo thù đã đến rồi. Dương Tiểu Tà, bây giờ ta phải đánh ngươi đủ một trăm roi, để cho ngươi thưởng thức cái lợi hại của tiểu gia.

Nói xong, Thanh Ký Sơn mở cửa ngục thất bắt Dương Tiểu Tà kéo ra sân, trói vào một cây cột chuẩn bị đánh.

Tiểu Tà đã có dự tính, muốn bắt Thanh Ký Sơn làm con tin để trao đổi Tiểu Thất, nhưng nghĩ đến hai người còn đang bị thương, dù muốn chạy cũng không chạy xa, nhất định sẽ bị đối phương bắt trở lại, nên cố nhịn nhục thêm mấy ngày nữa để cho Tiểu Thất bình phục mới cử sự.

Bởi vậy, Tiểu Tà nghĩ đến Thanh Ký Sơn đánh trả thù một trăm roi chỉ là chuyện nhỏ. Trước đây Tiểu Tà đã bị Lão Đầu đánh quen rồi, thì một trăm roi đâu có ăn thua gì.

– Phạch! Phạch! Phạch!

Thanh Ký Sơn vừa đánh vừa cười, nói:

– Tiểu Tà! Ngươi cảm giác ra sao?

Tiểu Tà trên lưng đã nổi lên mấy chục lằn roi bầm tím, trán đổ mồ hôi, nhưng vẫn cười nói:

– Không sao! Rất hay!

– Ta không tin ngươi có đủ can đảm không muốn cầu xin ta.

– Phạch ... Phạch ... Phạch ...

Thanh Ký Sơn đánh không ngừng tay, nhưng hắn cũng kinh hãi, vì Tiểu Tà không rên la một tiếng nào, giống như đang đánh trên thân một người khác.

Thanh Ký Sơn đánh đến mỏi tay tức giận nói:

– Được! Hôm nay tạm thời nghỉ ngơi ... ngày mai đổi cách khác.

Nói xong, dẫn Tiểu Tà vào ngục thất.

Tiểu Tà không nói một tiếng, tuy bị đánh rất đau. Gã vẫn cố gắng nhẫn nại, chịu đựng.

Khi thấy Thanh Ký Sơn đi khỏi ngục thất, Tiểu Tà lập tức lấy kim châm đã thông huyết đạo, ép máu bầm ra, và nghĩ thầm:

– Tiếp tục chịu đựng như vậy cũng không phải là cách. Tốt nhất là trốn thoát ra ngoài, nhưng Tiểu Thất chưa thể chạy được, đành phải bỏ ý định đó.

Tiểu Tà vẫn tiếp tục ca hát, khóc lóc thật lớn, cố làm cho mọi người nghe.

Không lâu Tiểu Tà phát hiện ra ngoài cửa có bước chân người đi rón rén, và một bóng người từ ngoài nhìn vào.

Tiểu Tà vội xô Tiểu Thất nằm xuống, nói:

– Tiểu Thất! Có người đến.

Tiểu Thất kinh hãi:

– Ai vậy?

Cửa ngục thốt mở một cánh, một cô gái đẹp độ mười bảy tuổi, xiêm y màu xanh nhạt, da mặt như phấn hồng, đang chăm chú nhìn Tiểu Tà.

Đúng là một giai nhân! Trên mặt cô ta có chút ngạo nghễ, nói:

– Hai người là ai? Tại sao tối ngày ca hát, nói bậy bạ làm ồn ào, ta nghe rất tức giận.

Cô ta chấp tay ra sau lưng, mắt nhìn thẳng.

Tiểu Tà nheo nheo hai mắt:

– A! Nương tử đã đến rồi! Nếu không có tiếng ca hát nói bậy bạ làm sao nương tử có dịp đến nơi này. Tôi biết nương tử là ái nữ của chương môn thanh Từ Y, nên tìm cơ hội cho tiểu cô nương đến đây để giới thiệu cho cô một vị hôn phu.

Tiểu Tà cười lớn, chỉ vào Tiểu Thất.

Cô gái thẹn đỏ mặt, đến nỗi nghẹn lời không nói được tiếng nào.

Tiểu Tà làm bộ đi ổng ẹo, trêu chọc, để ngón tay trên miệng, cười duyên.

Cô gái tức giận, hét:

– Các ngươi có nghe ta hỏi không? Hãy trả lời! Nếu không bản cô nương lột da các ngươi.

Tiểu Tà tiếp tục cười to, đôi mắt nhấp nháy không ngừng.

Cô gái càng giận thêm, nói:

– Hãy mau trả lời! Các ngươi là ai?

Cô ta đá một chân vào cánh cửa sắt ầm ầm.

Tiểu Tà cũng có cảm giác kỳ lạ, và cũng thấy càng thích thú hơn, lập tức quay thân ổng ẹo, giả con gái, cười hi hi:

– Tiểu Thất! Vị hôn thê của huynh đang nóng lòng tìm huynh đó. Hãy đón tiếp đi.

Cô gái thấy không điều khiển được hai tên tội phạm, nghĩ thầm:

– Có thể hai người này đúng là điên rồi. Thật là xui xẻo! Gặp bọn điên!

Cô ta liền quay mình bỏ chạy ra ngoài. Nhưng Tiểu Tà gọi lại nói:

– Cô gái này điên rồi.

Cô gái quay lại hỏi:

– Ngươi nói ai điên? Ngươi dám chửi ta?

Tiểu Tà cười nói:

– Cô nương thấy tôi thế nào?

Cô gái háy mắt:

– Ngươi thật xấu xa! Nhìn thấy giống như ma quỷ!

Tiểu Tà nói:

– Cô nương không nghe tôi ca hát gì sao?

Cô gái nói:

– Có ai hiểu được người điên nói gì?

Tiểu Tà nói:

– Người này chính là vị hôn phu của cô.

Tiểu Tà chỉ ngay Tiểu Thất.

Cô gái hừ một tiếng chạy đi tìm Thanh Ký Sơn, anh của nàng để mách chuyện.

Thanh Ký Sơn nói:

– Bình Bình! Huynh sẽ thay muội xử trị chúng nó. hay theo huynh.

Hai người lập tức phóng về hướng ngục thất.

Cánh cửa ngục mở ra ...

Thanh Ký Sơn đã dẫn em gái chạy đến.

Thanh Bình Bình nói:

– Huynh! Nhất định chúng ta phải giáo dục chúng nó mới được.

Tiểu Tà cười hi ... hi:

– Tên của huynh, muội quên rồi sao? Huynh là Dương Tiểu Tà, còn vị hôn phu của muội là Tiểu Thất ...

Thanh Bình Bình dậm chân, tức giận la lớn:

– Đó! Huynh thấy chưa? Muội tức chết đi.

Thanh Ký Sơn nói:

– Bình Bình! Muội yên tâm chờ một lát. Huynh sẽ kéo đầu nó ra đây cho muội đánh.

Rồi quay qua Tiểu Tà nói:

– Dương huynh! Sáng nay chưa cho ăn, sơ sót như vậy xin Dương huynh thông cảm.

Vừa nói vừa xô thêm cánh cửa sắt ra.

Thanh Bình Bình kinh hãi:

– Huynh! Tại sao lại mở rộng cửa như vậy? Không sợ hấn thoát sao?

Thanh Ký Sơn cười nói:

– Bình Bình! Muội cứ yên tâm! Sáng sớm huynh còn kéo hấn ra đây đánh một trận. Chỉ cần nhìn sau lưng của hấn cũng hiểu rồi.

Thanh Bình Bình nhìn sau lưng Tiểu Tà, còn Tiểu Tà cố ý đưa lưng cho Bình Bình xem, và còn nói:

– Phải rồi! Hễ có vay phải trả mà!

Thanh Bình Bình thấy có nhiều vết roi ngang dọc chồng chất trên làn da, tin rằng Thanh Ký Sơn không nói láo.

Tiểu Tà buồn bã:

– Nương Tử! Muội thấy huynh của muội đánh ta như vậy có đau lòng không.

Muội phải trả thù cho huynh. Người ta nói nhật dạ phu thê ...

Thanh Bình Bình mặt thẹn thùng, nói:

– Dương Tiểu Tà! Chờ một lát nữa ban cô nương sẽ cho ngươi biết tay.

Tiểu Tà cười nói:

– Người ta bảo rằng:

đánh là tình, chửi là yêu. Huynh rất hiểu ý muội. Chờ một lát muội đánh huynh là gọi cả tình muội cho huynh đó.

Thanh Bình Bình lúc này hy vọng anh cô mở cửa sắt bắt Tiểu Tà ra đánh cho hả giận.

Tiểu Tà nói:

– Sơn huynh! Tại sao huynh mở cửa lâu vậy? Ta rất nóng lòng được thưởng thức tình cảm của nương tử dành cho ta.

Chỉ nghe khách một tiếng! Cửa sắt đã mở ra. Thanh Ký Sơn đắc ý chạy vào.

Hắn không nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà ngậm vận Đại Bì Chỉ cười nói:

– Sơn huynh! Ngươi thấy ngón tay ta rất là to lớn ...

Thanh Ký Sơn nhìn vào ngón tay của Tiểu Tà cảm giác có biến, nhưng muốn tránh né cũng không còn kịp nữa rồi.

Tiểu Tà phóng tới, điểm vào huyệt Tàn Đình của Thanh Ký Sơn, sau đó tiếp tục điểm vào hai vai hai huyệt nữa.

Thanh Ký Sơn đã ngã xuống đất trong ngực thất.

Tiểu Tà cũng không chậm trễ, phóng ra ngoài điểm vào ngực Thanh Bình Bình.

Thanh Bình Bình cũng ngã xuống.

Tiểu Tà vỗ tay cười lớn:

– Nương tử có khỏe không? Cho ta hôn một cái.

Lập tức tiểu Tà hôn vào má, vào miệng Thanh Bình Bình.

Thanh Bình Bình bị điểm huyệt, không nhúc nhích được, từ trước đến nay đâu có bị sỉ nhục như vậy, cô ta giận đến ứa nước mắt.

Tiểu Tà cười nói:

– Nương tử sao rồi? Tại sao lại rơi lệ vậy? Có phải vì vui mừng không?

Lúc này Diệp tổng quản đã được tin, vội vã chạy đến dẫn theo thuộc hạ.

Tiểu Tà vội nhảy vào lao phòng, đưa tay ấn vào huyệt đạo Thanh Ký Sơn, cười nói:

– Diệp tổng quản! Có được mạnh khỏe không?

Tổng quản nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi thả Thanh Ký Sơn ra nếu không ta giết ngươi.

Lập tức Diệp tổng quản nắm tay Thanh Ký Sơn kéo ra.

Tiểu Tà nói:

– Tổng quản! Ông cứ giết hắn đi.

Tổng quản sợ liên lụy, xuống nước nhỏ nhẹ:

– Dương thiếu hiệp! xin đừng hại mạng thiếu gia. Thiếu hiệp bảo gì ta cũng làm theo.

Tiểu Tà nói:

– Tổng quản! Lấy nước cho chúng ta tắm và lấy hai bộ quần áo cho chúng ta thay. Tất cả hành trang của chúng ta phải đem theo vào đây cho đủ, mất một món nào sanh mạng của Thanh Ký Sơn ta không bảo đảm.

Diệp tổng quản đưa mắt nhìn Thanh Ký Sơn như muốn hỏi ý kiến.

Thanh Ký Sơn gật đầu, ra hiệu cho Diệp tổng quản đáp ứng lời nói của Tiểu Tà để bảo vệ sinh mạng cho hắn.

Diệp tổng quản hiểu, bước ra ngoài lo mọi việc.

Thanh Ký Sơn gọi lại nói:

– Diệp tổng quản! Mọi việc phải giữ ôn hòa, chờ phụ thân ta về sẽ tính.

Thật ra Thanh Tư Y đã ra khỏi Hoa Sơn hai hôm rồi, chưa biết ngày nào mới về, nên Diệp tổng quản không thể quyết định việc lớn, nói:

– Thuộc hạ xin chấp hành.

Tiểu Tà nói:

– Còn nữa! Hãy trả lại cho chúng ta Hàn Ngọc đao và phi đao cho đủ số, đừng có giở trò.

Tổng quản nói:

– Cứ an tâm!

Vừa nói, tổng quản vừa chạy đi, để lại ba tên đệ tử.

Tiểu Tà nói:

– Sơn huynh! Cứ yên tâm! Ta không có ý làm khó ai. Chỉ cần đợi Tiểu Thất giải độc xong, thì ngươi được tự do.

Thanh Ký Sơn nói:

– Không được! Còn chuyện em ta ngươi không được đối xử như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Ta không bạc đãi Thanh cô nương là được rồi.

Tiểu Tà bước ra giải huyệt cho Thanh Bình Bình. Cô ta tức giận bỏ chạy về phòng.

Lúc này Diệp tổng quản đã mang áo quần và nước đến, nói:

– Tiểu Tà! Đồ đạc của ngươi đã đủ cả rồi.

Đoạn quay qua Thanh Ký Sơn hỏi:

– Thiếu gia! Thuộc hạ còn phải làm gì đây?

Thanh Ký Sơn nói:

– Tổng quản cứ canh gác bên ngoài, nơi đây có gì cần tôi sẽ gọi.

Tiểu Tà nói:

– Mỗi ngày phải đem đến đây đủ thức ăn và rượu thịt, để Sơn công tử cùng chúng tôi vui say một thời gian. Nhớ đừng có thường lui tới làm phiền giấc ngủ của chúng ta.

Tổng quản nói:

– Lão phu tuân mạng.

Nói xong, dẫn thuộc hạ rời khỏi ngục thất.

Tiểu Tà đắc ý:

– Sơn huynh! Ta phải tắm rồi.

Liền lấy chìa khóa mở cửa sắt, đi tắm rửa.

Tắm xong, tiểu Tà gọi Tiểu Thất đi tắm.

Hai người tắm xong kiểm lại đồ đạc rồi giải huyết cho Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn nói:

– Cảm ơn Dương thiếu hiệp không bạc đãi, không hận thù.

Tiểu Tà biết rằng lúc này đã nhốt được Thanh Ký Sơn trong lao thì giết hẳn lúc nào không được, cần gì phải khống chế võ công của hắn.

Tuy nhiên, Tiểu Tà không phải không đề phòng.

Trong lúc ngủ, Thanh Ký Sơn muốn lên lấy chìa khóa mở cửa lao phòng trốn thoát, nhưng Tiểu Tà đã canh gác nên Thanh Ký Sơn không làm được.

Có lúc giữa khuya, Thanh Ký Sơn lên bò đến bên tiểu Tà định điểm huyết, nhưng Tiểu Tà đã phát hiện, đánh dội lại.

Một hôm, có Thanh phu nhân đến ngục thất, vì nghe tin Thanh Ký Sơn, con bà bị giam trong lao.

Bà ta độ bốn mươi tuổi sắc đẹp có vẻ thùy mỵ, ăn mặc rất sang trọng.

Nhìn thấy Thanh Ký Sơn nằm trong ngục thất vội kêu Diệp tổng quản nói:

– Hãy mau thả người ra.

Thanh phu nhân tưởng con trai mình phạm lỗi nên bị phụ thân hấn trừng phạt.

Diệp tổng quản nói nhỏ:

– Thừa lệnh bà! Dương Tiểu Tà không cho thiếu gia ra.

Thanh phu nhân nói:

– Dương công tử! Tại sao lại bắt con ta nhốt trong đó. Mau thả nó ra.

Thật ra, bà ta không rõ nguyên nhân, còn Thanh Ký Sơn cũng không muốn thân mẫu hắn biết rõ chuyện này, nên giả cách nói:

– Mẫu thân! Dương công tử và con là bạn thân. Hôm trước phụ thân bắt bạn con giam vào lao phòng, nên con tình nguyện vào đây. Mẫu thân về đi, con ở đây đến lúc nào bạn con được thả ra.

Dương Tiểu Tà thấy Thanh Ký Sơn cố mua chuộc mình, không muốn xảy ra chuyện rắc rối, nên nói:

– Thanh phu nhân! Chúng tôi chỉ ở đây chừng vài hôm nữa thôi, không có gì phải lo ngại, xin phu nhân trở về an nghỉ.

Thanh phu nhân hỏi:

– Tại sao Bình nhi lại nói là Sơn nhi bị nhốt trong đó.

Thanh Ký Sơn nói:

– Em con nghe sai nên nói như vậy. Mẫu thân về đi, con chờ phụ thân về con xin tha bạn con ra, nếu không con phải ở đây.

Thanh phu nhân nói:

– Lão gia con quá hồ đồ! Tại sao lại nhốt bằng hữu của con ở đây? Ta phải bảo cha con thả bạn con ra.

Nói xong, Thanh phu nhân quay trở về.

Tiểu Tà cười nói với Thanh Ký Sơn:

– Thanh phu nhân đối với ngươi rất tốt, tại sao ngươi không làm việc tốt để báo hiếu.

Thanh Ký Sơn chừi thăm:

– Tiểu Tà! Ngươi dám dạy ta! Có ngày ta cho ngươi thấy ta lợi hại.

Một tuần lễ trôi qua ...

Tiểu Tà ăn no, uống đủ, Tiểu Thất cũng đã khỏe nhiều.

Nhờ có Thanh Bình Bình hằng ngày đến ngục thất săn sóc cho Thanh Ký Sơn mà Tiểu Tà và Tiểu Thất cũng được Thanh Bình Bình chiếu cố.

Thanh Ký Sơn là một thiếu gia, ăn ngon ngủ kỹ, hàng ngày có người hầu hạ, nay ở trong ngục thất có vẻ bức bối, nhưng vì sinh mạng không dám trái ý Tiểu Tà.

Các thuộc hạ phái Hoa Sơn canh gác bên ngoài cũng vì sinh mạng Thanh Ký Sơn, không ai dám có hành động gì khác, chỉ chờ Chương môn Thanh Từ Y trở về mới định đoạt.

Bỗng một hôm có tin chương môn đã về rồi, tin này làm cho Thanh Ký Sơn vui vẻ vô cùng.

Tiểu Tà thấy Thanh Ký Sơn hí hửng biết chương môn Thanh Từ Y đã hồi sơn, nên có chút đình lo lắng, tìm cách đối phó.

Không lâu, Thanh Từ Y đã xuất hiện trước ngục thất, tay cầm trường kiếm, nhìn Tiểu Tà:

– Tiểu tử! Ngươi to gan đến đâu mà dám đối xử với con ta như vậy?

Vừa nói, ông ta vừa vung trường kiếm, vẻ mặt đầy sát khí.

Tiểu Tà cười nói:

– Hi hi! Ông vẫn còn là người đại ngốc.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa rút phi đao phóng về phía Thanh Từ Y.

Thanh Từ Y vung trường kiếm gạt phi đao, nói:

– Tiểu Tà! Ngươi dám ám toán ta! Mau nạp mạng đây.

Tiếng nói chưa dứt, mũi kiếm đã chĩa tới.

Tiểu Tà lùi lại:

– Thật là ngu ngốc! Dừng tay!

Tiếng hét của Tiểu Tà rất lớn, đã làm cho Thanh Từ Y dừng lại.

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Nếu ông không để tôi nghỉ ngơi thì sinh mạng của con ông sẽ không bảo đảm.

Thanh Từ Y kinh hãi, suy nghĩ một lúc rồi thu kiếm, rời khỏi ngục thất.

Đêm khuya gió lạnh ...

Vạn vật yên tĩnh ...

Bỗng nhiên có mùi khói từ bên ngoài bay vào. Tiểu Tà ngửi mùi khói biết ngay Thanh Từ Y đã dùng thuốc mê xông khói, làm cho Tiểu Tà và Tiểu Thất ngủ mê đi, bắt Thanh Ký Sơn đem ra.

Tiểu Tà lập tức điểm huyết Thanh Ký Sơn, bắt Thanh Ký Sơn đem giấu vào một nơi kín đáo.

Giữa lúc đó có năm tên thuộc hạ Hoa Sơn cầm đuốc chạy tới, trong số đó có Diệp tổng quản.

Một tên thuộc hạ đến trước cửa sắt, rọi ánh đuốc vào ngục thất lao phòng, nói:

– Tổng quan! chúng nó ngủ mê rồi.

Tổng quản không yên tâm, đến nhìn, bỗng kinh ngạc:

– Tại sao chỉ có hai người? Thiếu gia đâu mất rồi.

Tên thuộc hạ nói:

– Có thể thiếu gia nhờ thuốc mê mà chạy trốn rồi.

Tổng quản gật đầu:

– Cũng có thể như thế. Thiếu gia có thể dùng thuốc giải mê, rồi lấy chìa khóa mở cửa chạy trốn. Chúng bay ở đây, ta đi ra ngoài tìm thiếu gia.

Nói xong quay lưng phóng đi.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Diệp tổng quản! Không cần phải đi tìm.

Tổng quản kinh hãi quay lại thấy Tiểu Tà đã đứng trước mặt.

Tiểu Tà cười hích hích:

– Diệp tổng quản! Ta đã bảo các người cứ về đi, chúng ta nghỉ ngơi, tại sao lại cứ làm vậy?

Tổng quản tái mặt, biết rằng mưu kế đã không thành công, bỏ ra ngoài, bốn tên thủ hạ cũng không đi theo.

Tiểu Tà nằm xuống, cảm giác không yên ổn, hy vọng Tiểu Thất khi hồi phục sẽ cùng nhau rời khỏi nơi đây.

Không bao lâu, thuốc mê đã giải, Thanh Ký Sơn tỉnh lại thấy bản thân bị trói treo lên, tức giận nói:

– Dương huynh! Chuyện gì xảy ra đây?

Tiểu Tà cười nói:

– Hôm qua tổng quản cho ta ngủ khỏi mê. Ta phải trả hận cho người.

Thanh Ký Sơn chỉ hy vọng Tiểu Tà được thả ra, càng mau càng tốt, nếu không rất khó an toàn tánh mạng.

Chốc lát, có người đem com đến. Người này chính là Thanh Bình Bình.

Thanh Bình Bình lâu nay vẫn được lệnh mẫu thân đem com hằng bữa để chăm sóc Thanh Ký Sơn.

Hôm nay cô ta ăn mặc xiêm y rất đẹp, từng bước đi tới.

Tiểu Tà nhìn thấy cười lớn:

– Khà ... khà ... Hãy đem rượu ra đây. Ta cùng với nương tử hôm nay uống rượu.

Thanh Bình Bình dụi dãi:

– Muội không biết uống rượu.

Bỗng cô ta thấy Thanh Ký Sơn bị trói tại cửa sổ, buồn bã nói:

Tiểu Tà! Thả Sơn huynh ra được không?

Tiểu Tà cười nói:

– Được! Cô nương cứ uống hết chén rượu này ta thả Sơn huynh ra tức khắc.

Thanh Bình Bình nghe nói vui mừng:

– Có thật không?

Tiểu Tà nói:

– Sao lại không thật! Ta đã nói thì không làm sai.

Thanh Bình Bình nhắm mắt uống cạn chén rượu, nói:

– Dương Tiểu Tà! Muội đã uống hết chén rượu rồi. Huynh ...

Tiểu Tà nói:

– Muội rất đẹp! Huynh rất thích muội. Chén rượu này xứng đáng cho huynh cam lòng muội ...

Nói xong chạy đến cửa sổ, thả Thanh Ký Sơn xuống.

Thanh Ký Sơn lòng rất hận, nhưng ngoài miệng cảm ơn Tiểu Tà không ngót.

Tiểu Tà nói:

– Ngươi đừng mừng vội. Hãy xem đây.

Vừa nói vừa dùng Đại Bi Chi điểm vào huyệt đạo Thanh Ký Sơn:

– Ta phế công lực của ngươi. Từ nay ngươi không được ra ngoài làm bậy.

Thanh Ký Sơn rất đau khổ, nhưng không chết thì đã may rồi.

Tiểu Tà nói:

– Ta dùng Đại Bi Chi điểm huyệt, thì trên thế gian này không ai giải nổi, chỉ trừ có một người.

Thanh Ký Sơn giật mình:

– Nếu không ai giải được Đại Bi Chi thì chẳng lẽ suốt đời mình trở thành phế nhân sao?

Tuy nghĩ vậy nhưng Thanh Ký Sơn không tin lời nói của Tiểu Tà.

Thừa lúc Tiểu Tà và Tiểu Thất đang ăn uống, Thanh Ký Sơn chạy ra ngoài cửa sắt, rồi ném trả chìa khóa lại.

Tiểu Tà không theo bắt lại, nói:

– Chìa khóa thì ta không cần nữa rồi! Còn ta thả ngươi ra chỉ vì tình cảm với cô nương này. Mau cút đi.

Tiểu Tà trước đã học cách mở khóa của Diệu quái nên lúc này đâu cần chìa khóa.

Thanh Ký Sơn được thả ra, lập tức đi tìm thân phụ hắn để giải huyệt.

Tiểu Tà hiểu ngay tâm trạng của Thanh Ký Sơn, nên gọi lại nói:

– Đứng lại đã.

Thanh Ký Sơn dừng chân, hỏi:

– Dương huynh có gì chỉ bảo?

Tiểu Tà nói:

– Ngươi vào hỏi thân phụ ngươi có giải được công phu Đại Bi Chi hay không?

Nếu không giải được thì phải bảo Diệp tổng quả cạo đầu làm hòa thượng, hoặc bảo Thanh Bình Bình mỗi ngày rót rượu cho ta uống.

Thanh Ký Sơn không đáp, bỏ đi tìm phụ thân. Lúc này Thanh Từ Y đang ngồi tại thư phòng, vẻ mặt rất nhiều ưu tư.

Thanh Ký Sơn gọi lớn:

– Thân phụ! Sinh mạng con đã an toàn rồi!

Thanh Từ Y thấy con, mừng rỡ gọi:

– Sơn nhi! Vào đây.

Thanh Ký Sơn bước vào phòng nói:

– Thân phụ! Con đã thoát hiểm rồi.

Thanh Từ Y hỏi:

– Con làm sao thoát ra được đây?

Thanh Ký Sơn nói:

– Thừa cha! Chính Dương Tiểu Tà tự ý thả con ra.

Thanh tử Y có vẻ kinh ngạc:

– Dương Tiểu Tà là người như thế nào?

Thanh Ký Sơn nói:

– Dương Tiểu Tà thả con ra vì đã không chế công lực của con, nên con phải chờ cha giải huyết.

Thanh Tử Y hỏi:

– Không chế công lực?

Thanh Tử Y là một cao thủ võ lâm, rất tự tin vào bản lĩnh của mình, nên bảo Thanh Ký Sơn ngồi xuống giường để ông ta giải khai huyết đạo.

Không bao lâu, Thanh Tử Y cau mày, lắc đầu nói:

– Hấn dùng công phu gì không chế con đây?

Thanh Ký Sơn thấy cha mình không giải được có chút thất vọng, nghĩ rằng nói ra công phu của Dương Tiểu Tà may ra cha mình biết được, nên nói:

– Hấn dùng Đại Bi Chi.

Thanh Tử Y nghe nói Đại Bi Chi, giật mình:

– Đại Bi Chi?

Mặt Thanh Tử Y có vẻ sợ hãi, nói:

– Nếu Dương Tiểu Tà dùng Đại Bi Chi thì đúng là thiên hạ không ai giải được, vì nó là Kim cương Phật môn, từ xưa đến nay là một tuyệt học võ công. Công phu này có thể đâm lủng đá. Nếu điểm vào người thì ảnh hưởng toàn thân. Chẳng hiểu Dương Tiểu Tà tại sao biết công phu này?

Thanh Ký Sơn đã biết không giải được, buồn bã, nói:

– Thân phụ! Dương Tiểu Tà có tà môn, nên người đây tà khí.

Thanh Tử Y suy nghĩ một chút nói:

– Sơn nhi! Người muốn nói Dương Tiểu Tà dùng lời dối gạt chúng ta? Như vậy chúng ta phải đi xem thử, nếu không sẽ lớn chuyện rồi.

Hai người đến ngục thất thấy Dương Tiểu Tà đang ca hát, còn Tiểu Thất thì đang dùng cửa sắt đánh trống.

Thanh Tử Y nói:

– Dương công tử! Lão phu có chuyện muốn thỉnh giáo.

Tiểu Tà vẫn không ngừng ca hát. Qua một lúc múa tay nói:

– Có chuyện gì?

Thanh Tử Y nói:

– Lão phu muốn thỉnh giáo Dương công tử có phải là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh không?

Tiểu Tà nói:

– Truyền nhân? Tôi không quen biết.

Thanh Tử Y hỏi:

– Trên người con tôi có phải Dương công tử đã dùng Đại Bi Chi điểm huyết không?

Tiểu Tà cứ tiếp tục ca hát, không trả lời.

Thanh Tử Y nổi giận, nhưng không vì sinh mạng của con nên cố gắng nén lòng, nói:

– Dương công tử! Ai dạy công tử Đại Bi Chi này đây?

Tiểu Tà nói:

– Chính là ông nội của tôi đây.

Thanh Từ Y hỏi:

– Dương công tử có thể báo rõ danh hiệu ông nội công tử là ai không?

Tiểu Tà nói:

– Thanh Từ Y! Tại sao ông cứ phá rầy tôi, ông không thấy tôi đang ca hát sao?

Thanh Từ Y cười nói:

– Dương công tử! Xin ngừng một lát cho lão phu biết lai lịch đi.

Tiểu Tà nghĩ rằng nếu không nói cho ông ta sẽ quấy rầy mãi nên đáp gọn:

– Tôi nói cho ông biết, ông nội tôi tên gì tôi không biết. Còn công phu điểm huyệt Thanh Ký Sơn chính là Đại Bi Chi Ông giải được thì giải nếu không tôi ca xong sẽ giải cho.

Thanh Từ Y biết nói cũng vô ích, liền cáo từ.

Thanh Ký Sơn thấy cha mình rời ngục thất cũng gấp rút chạy theo.

Tiểu Tà thấy cha con Thanh Từ Y đi rồi liền ngồi xuống đất lấy xỉ ngầu ra chơi.

Thanh Từ Y về tới thư phòng trong lòng rất bối rối, suy nghĩ:

– Không biết có thật Đại Bi Chi hay không? Nếu là thật Đại Bi Chi thì do ai dạy cho hắn. Có lẽ hắn đã dùng một công phu gì khác mà nói dối để gạt ta chăng?

Ta phải đi mời bạn hữu đến đây xét nghiệm mới được.

Nghĩ như vậy, Thanh Từ Y lấy giấy mực viết thư sai thuộc hạ cầm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hỏa thiêu ngục thất

Thời gian qua rất nhanh ...

Đã một tuần lễ! Trong suốt tuần lễ này Tiểu Tà lúc nào cũng ca hát, chơi xỉ ngầu.

Đến bữa cơm, tuy không còn Thanh Ký Sơn trong ngục thất nhưng Thanh Bình Bình cũng tiếp tục đem cơm như thường lệ, làm cho Tiểu Tà cũng thấy vui vẻ.

Tình cảm giữa Bình Bình, Tiểu Tà, Tiểu Thất cũng vì vậy mà thân mật.

Tiểu Thất thì lúc này đã khỏe mạnh, nên lúc Tiểu Tà ca hát thì Tiểu Thất gõ cửa sắt phụ họa. Có lúc đói bụng, Tiểu Thất gõ cửa sắt để trông chờ Bình Bình đem cơm tới.

Hai người quên mất đây là ngục thất, mà tưởng chừng một nơi chốn an nhàn.

Thanh Từ Y thì rất lo lắng trông bạn hữu tới từng ngày, từng giờ.

Thanh Ký Sơn thấy cha mình không có cách nào giải khai huyệt đạo cũng thất vọng, nghĩ đến tương lai bản thân rất đen tối. Chỉ cần phóng thích Tiểu Tà ra khỏi ngục thất thì hắn sẽ có cách mua chuộc Tiểu Tà phục hồi công lực, nhưng Thanh Từ Y thì còn đang tính toán nhiều việc quan trọng hơn.

Hàng ngày, Thanh Ký Sơn vẫn dặn bảo Thanh Bình Bình phải hết lòng săn sóc bữa ăn cho Tiểu Tà, để tình cảm không xấu đi. Đến nỗi Thanh Ký Sơn cũng khuyên Diệp tổng quản cạo đầu để làm vừa lòng Tiểu Tà.

Diệp tổng quản làm việc này cũng không buồn, vì đã là thuộc hạ thì phải chịu hy sinh.

Bỗng nhiên, một hôm dưới núi có tin Ngọc Diện Thụ Sinh Lục Bát Xuyên đã đến Hoa Sơn.

Thanh Từ Y rất vui mừng.

Bạn thân đã đến, Thanh Từ Y lập tức khai đại môn đón tiếp.

Ngọc Diện Thụ Sinh Lục Bát Xuyên vừa đến đại sảnh đã ân cần chào hỏi Thanh Từ Y, nói:

– Chương môn đại nhân! Đã một năm xa cách, Thanh đại nhân có khỏe không?

Thanh Từ Y nói:

– Nhờ trời cũng bình an! Xin mời Lục huynh vào trong.

Hai người nắm tay vui vẻ vào đại sảnh.

Ngọc Diện Thụ Sinh Lục Bát Xuyên chính là một trong ba tài danh ở Trung Nguyên, tuổi độ bốn mươi, một thân tiên phong đạo cốt, chỉ nghe tên cũng đã biết là một cao nhân trẻ tuổi, nổi danh với biệt hiệu “Thiết Hoạch Thần Công” vô địch thiên hạ.

Vào đại sảnh, hai người lập tức bàn chuyện.

Thanh Từ Y nói:

– Lục huynh! Bồn môn có chút chuyện nên mới có thư mời Lục huynh đến đây.

Lục Bát Xuyên cười, nói:

– Thanh đại nhân! Tại hạ được đại nhân mời đến thật vinh dự. Không biết có chuyện gì?

Thanh Từ Y nói:

– Lục huynh quá khiêm tốn rồi! Ai không biết Lục huynh kiến thức bao trùm thiên hạ. Chuyện nhỏ mọn này không đáng được Lục huynh để mắt đến.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Xin Thanh đại nhân cứ nói rõ.

Thanh Từ Y nói:

– Lục huynh có nghe qua công phu “Đại Bi Chỉ” không?

Lục Bát Xuyên nghe nói kinh sợ, hỏi:

– Thanh đại nhân! Có phải Thanh đại nhân muốn đề cập đến Âu Dương tiên sinh “Đại Bi Chỉ” sao?

Thanh Từ Y gật đầu:

– Chính là chuyện này.

Lục Bát Xuyên suy nghĩ một lúc, nói:

– Âu Dương tiên sinh cách đây mười năm bỗng nhiên mất tích giang hồ, bây giờ cũng không biết sống chết, tại sao Thanh đại nhân nhắc lại chuyện này?

Không lẽ ...

Thanh Từ Y than:

– Thật không dám giấu giếm. Tiểu nhi trên thân bị “Đại Bi Chỉ”, mất hết nội lực ...

Lục Bát Xuyên hỏi:

– Có chuyện này sao? Có phải Thanh công tử gặp Âu Dương tiên sinh bị Âu Dương tiên sinh khống chế công lực?

Thanh Từ Y nói:

– Nếu mà như vậy thì chuyện cũng xong rồi, lão phu cũng không dám phiền Lục huynh đường xa đến đây.

Lục Bát Xuyên hỏi:

– Nếu vậy là chuyện gì?

Thanh Từ Y nói:

– Mấy bữa trước có hai tiểu tử đến Hoa Sơn phá rối, sanh chuyện bị bắt giam tại địa lao. Không ngờ tiểu nhi không cẩn thận, bị một trong hai tiểu tử điểm được huyết đạo, không chế nội lực, từ đó chân khí không hội tụ được. Hắn nói là dùng “Đại Bi Chỉ”. Điều xấu hổ chính là lão phu không có cách giải trừ, buộc lòng phải làm phiền đến Lục huynh giúp đỡ.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Thanh đại nhân đề cao tại hạ quá rồi! Nếu một cao thủ hữu danh mà dùng “Đại Bi Chỉ” thì tại hạ không có cách. Nhưng tại hạ nghĩ rằng công phu “Đại Bi Chỉ” là môn tuyệt học võ công, phải trải qua thời gian khổ luyện lâu dài. Một tên tiểu tử mà luyện được thì thật khó nghĩ tới. Tại hạ không tin một đứa con nít có thể làm nên chuyện đó.

Thanh Từ Y hi vọng:

– Lão phu cũng không tin nên mới thỉnh Lục huynh đến đây. Lục huynh là người kiến thức hơn thiên hạ, thật là làm phiền rồi.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Thanh đại nhân! Tại hạ mời lệnh lang ra đây được không? Không chừng tại hạ tìm ra manh mối.

Thanh Từ Y nói:

– Lão phu sẽ gọi tiểu hài nhi ra đây.

Không lâu, Thanh Ký Sơn đã vào đại sảnh, chấp tay:

– Con xin bái kiến phụ thân.

Thanh Từ Y nói:

– Sơn nhi! Hãy mau bái kiến thúc thúc của ngươi.

Thanh Ký Sơn vâng lời, bái kiến Lục Bát Xuyên.

Lục Bát Xuyên nhìn Thanh Ký Sơn:

– Tiểu công tử! Xin đừng đa lễ. Hãy qua đây ta xem thử.

Lục Bát Xuyên liên tục ra sức giải huyết, nhưng thất vọng.

Qua một lúc, Lục Bát Xuyên thở dài:

– Thanh đại nhân! Đúng là “Đại Bi Chỉ pháp” rồi. Tại hạ không cách nào hóa giải được.

Thanh Từ Y thấy kết quả thất bại, buồn rầu:

– Lục huynh! Xin đa tạ!

Lục Bát Xuyên khổ sở:

– Không ngờ tiểu tử này lại luyện thành “Đại Bi Chỉ”. Đại nhân có biết lai lịch của tiểu tử không?

Thanh Từ Y nói:

– Chính hắn là người đã thông qua mười ba tầng Thất Linh Cảm của Thiếu Lâm tự, tên Dương Tiểu Tà.

Lục Bát Xuyên kinh hãi:

– Là hắn? Nếu là hắn thì không còn cách nào để suy nghĩ nữa. Luôn cả Thất Linh Cảm mà hắn còn thông qua được, sá gì ... Dám hỏi Thanh đại nhân, hắn đã sinh chuyện với Hoa Sơn cách nào đây?

Thanh Từ Y kể lại lời của con mình.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Thật có chuyện này sao?

Thanh Từ Y nói:

– Nếu không thì làm sao lão phu bắt nhốt hần.

Lục Bát Xuyên nói:

– Lão huynh! Tại hạ có ý khuyên, không biết lão huynh có nghe không?

Thanh Từ Y nói:

– Lục huynh cứ nói đi! Lão phu không nghe Lục huynh còn nghe ai?

Lục Bát Xuyên nói:

– Người ta nói:

“Oan gia nên giải, không nên cột”. Nếu người ta bị nhốt như vậy, tại hạ thấy cũng đủ rồi, tại sao lại không thả hần ra. Nhất định hần là truyền nhân của Âu Dương tiên sinh, không biết lão huynh nghĩ sao?

Thanh Từ Y nói:

– Được rồi! Âu Dương tiên sinh danh vang thiên hạ, nếu xử không khéo sau này làm sao giải đáp đây. Lão phu sẽ ra lệnh thả hần ra, ai vô phước thì gặp tiểu sát tinh này.

Lục Bát Xuyên nói:

– Lão huynh! Dương Tiểu Tà không phải là bá đạo sao?

Thanh Từ Y cười nói:

– Lục huynh! Dương Tiểu Tà thật tà môn, bất cứ dùng biện pháp gì rồi cuộc cũng sa vào bẫy của hần.

Lục Bát Xuyên cười nói:

– Nghe tên của hần cũng đủ biết hần là người cổ quái tiểu hài rồi.

Tại ngục thất, tên thuộc hạ đã nhận được lệnh thả Tiểu Tà, nhưng khi thông báo bị Tiểu Tà đánh hai bạt tai, hét:

– Ngươi trở về báo với chương môn, ta không muốn ra ngoài. Hãy để ta ở đây ăn ngủ, chờ khi Tiểu Thất bình phục chúng ta sẽ ra đi, không cần lệnh của ai cả.

Thuộc hạ không muốn bị đánh, liền hồi báo.

Thanh Từ Y và Lục Bát Xuyên lập tức đến ngục thất để xem xét.

Lục Bát Xuyên thấy Tiểu Tà cười nói:

– Dương thiếu hiệp! Ta chào ngươi! Ta là Lục Bát Xuyên.

Tiểu Tà nhướn mày:

– Tôi không biết ông là cái gì? Tôi đang ca hát không có thì giờ nói chuyện.

Lục Bát Xuyên giận nói:

– Tiểu Tà! Ta dùng lễ đối xử với ngươi, nhưng ngươi lại vô lễ như vậy. Chúng ta có thù oán gì đâu.

Tiểu Tà nói:

– Lục đại hiệp! Ông là người chính phái, tại sao lại phải tức giận tôi?

Lục Bát Xuyên thấy Tiểu Tà bắt bẻ, không chịu nổi, kéo Thanh Từ Y trở về đại sảnh, nói:

– Thanh đại nhân! Không biết người này là chính phái hay tà phái đây? Nếu là người tà phái thì phải trừ bỏ, nếu không giang hồ nổi loạn.

Thanh Từ Y cũng muốn trừ bỏ Tiểu Tà, nhưng sợ là truyền nhân của Âu Dương Bát Không nên không dám. Bây giờ Lục Bát Xuyên bàn bạc, nên đắc ý gật đầu:

– Lục huynh! Chuyện này phải suy nghĩ kỹ. Giết hán không phải dễ dàng gì.

Lục Bát Xuyên suy nghĩ, nói:

– Vậy phải dùng hỏa công rồi! Đêm nay ta phong tỏa ngục thất, đốt cháy ...

Thanh Từ Y nói:

– Lão phu cũng nghĩ như vậy. Giết một người tà phái không cần phải đắn đo.

Trời trưa ...

Tiểu Tà ở trong ngục giác buồn bức như báo hiệu trước có việc gì sắp xảy ra.

Hán suy nghĩ một lúc, nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Ta xem thấy Lục Bát Xuyên có vấn đề! Ta chỉ nói mấy câu mà hán tức giận rồi, thế nào cũng vì thể diện mà trả thù.

Tiểu Thất gật đầu:

– Đúng vậy! Sợ dĩ chúng ta ở yên được là vì Thanh Ký Sơn bị khống chế. Nay thì Thanh Ký Sơn đã được thả ra, thế nào chúng nó cũng sanh chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy phải thoát ra khỏi nơi đây là hơn. Tối nay chúng ta trốn đi! Có thể phải đánh nhau một trận. Phần huynh phải hướng về chân núi mà chạy. Nếu chúng ta thất lạc, huynh đến hồ Động Đình tìm Tiểu Linh, không được chạy bậy. Tôi sẽ đến đó.

Tiểu Thất gật đầu:

– Được! Tôi đi tìm Tiểu Linh.

Tiểu Tà lấy ra một ngân phiếu:

– Tiểu Thất! Đây là ngân phiếu một ngàn lượng, hãy cất đi. Đến hồ Động Đình, nếu không biết đường thì phải tìm bọn ăn mày hỏi thăm.

Tiểu Tà sợ Tiểu Thất không biết nên chỉ dạy cả một thời gian rất lâu.

Tiểu Tà nói:

– Bọn chúng thế nào cũng dùng hỏa công. Ta đã lấy lại Hàn ngọc đao cho huynh, đêm nay huynh chịu khó đào một lỗ tường để thoát ra. Bây giờ chúng ta bắt đầu làm kéo không kịp.

Tiểu Thất theo lời chỉ dẫn của Tiểu Tà, dùng Hàn ngọc đao đào tường rất nhanh. Mặc dù tường đá rất cứng, nhưng Hàn ngọc đao là vũ khí quả nhiên lợi hại, có thể chặt đá như chặt bùn.

Chỉ chốc lát đã đào thủng một lỗ ăn thông ra bên ngoài.

Tiểu Tà đắc ý:

– Được rồi! Bất kỳ giờ nào bọn chúng dùng lửa đốt chúng ta cũng thoát ra được.

Đêm đến ...

Vào canh ba ...

Đã có mùi dẫn hỏa vào ngục thất. Tiểu Tà nghĩ chắc là bọn Thanh Từ Y đã bắt đầu phát hỏa. Gấp lên:

– Bọn chúng phóng hỏa. Chạy mau.

Bấy giờ lửa đã cháy ngùn ngụt bên ngoài.

Tiểu Thất không dám chậm trễ phóng ra.

Bên ngoài có tiếng hét:

– Mau bắt chúng nó.

Tiểu Tà lập tức phóng theo Tiểu Thất, nhưng vừa chạy được một lúc đã thấy Thanh Từ Y chặn đường.

Tiểu Tà phát ra hai chưởng, ném hai cây phi đao mở đường cho Tiểu Thất chạy.

Thanh Từ Y rút kiếm công về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà quay lại, phóng hai cây phi đao, lợi dụng tình thế chạy về phía đại môn.

Bấy giờ có một bóng người đuổi theo, khí thế rất uy dũng.

Tiểu Tà không để ý phía sau, cứ phóng mình chạy tới trước.

Người đang đuổi theo sau chính là Lục Bát Xuyên.

Lục Bát Xuyên sử dụng thiết phiến đánh ép tới Tiểu Tà.

Tiểu Tà tức giận xuất chiêu đánh trúng ngực Lục Bát Xuyên, trong lúc đó Tiểu Tà cũng bị Lục Bát Xuyên công tới, dùng thiết phiến ép Tiểu Tà chạy về phía chân núi.

Thanh Từ Y cũng đuổi tới, hợp lực với Lục Bát Xuyên áp đảo Tiểu Tà.

Tiểu Tà sử dụng “Cô Tinh Kiếm Pháp” đánh trả lại.

Lục Bát Xuyên không biết chiêu này lợi hại.

– Bộp!

Lục Bát Xuyên đã bị đánh ngã.

Tiểu Tà phóng chạy xuống chân núi.

Tại chân núi, lúc này Tiểu Thất cũng đang lo cho Tiểu Tà bị kẹt trong vòng vây, nên chưa dám thoát đi. Bỗng nghe có tiếng gọi của một cô gái:

– Tiểu Thất! Tiểu Tà đâu rồi?

Tiểu Thất thấy cô gái đó chính là Thanh Bình Bình, hỏi:

– Cô nương đi đâu vậy?

Thanh Bình Bình nói:

– Sao huynh chưa chạy đi còn đứng đây?

Tiểu Thất nói:

– Tiểu Tà thất lạc rồi! Không biết có còn gặp được không. Tiểu Tà dặn tôi nếu thất lạc thì đến hồ Động Đình tìm Tiểu Linh, tại núi Quân Sơn.

Thanh Bình Bình hỏi:

– Hồ Động Đình, tại núi Quân Sơn?

Tiểu Thất gật đầu.

– Thế thì xuống núi cho mau kẻo không kịp. Hãy theo tôi.

Tiểu Thất không còn suy nghĩ gì cả, chạy theo Thanh Bình Bình.

Trong lúc đó Tiểu Tà bị đánh ép dồn vào một khe sâu, không còn cách nào thoát lên được. Suốt đêm, lần mò theo con suối mà thoát ra khỏi Hoa Sơn.

Bấy giờ trời đã sáng ...

Thanh Từ Y thấy Tiểu Tà đã lọt dưới khe sâu tưởng Tiểu Tà đã bỏ mạng nơi đó rồi, truyền thuộc hạ chấm dứt cuộc truy nã, trở về căn cứ.

Tiểu Tà thoát khỏi Hoa Sơn, quyết tâm đến Chung Nam Sơn tìm người bạn của lão đầu tử.

Chung Nam Sơn tuyết lạnh phủ dày ...

Lúc này về mùa đông, cây cối mờ nhạt ...

Tại lưng núi, một thiếu niên đang từng bước phóng về hướng cao phong.

Thiếu niên đó chính là Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa đi vừa lẩm bẩm:

– Lý Mẫn Cốc! Người thích mặc áo trắng!

Tiểu Tà kêu la vang cả một góc núi, nhưng vẫn không một tiếng đáp lại.

Thật hoang vu ...

Tiểu Tà vẫn không bỏ cuộc, kêu to:

– Lý Mẫn Cốc! Lão đầu bảo ta đến đây tìm lão, nếu lão bằng lòng đến ở với lão đầu ta cho có bạn.

Tiểu Tà kêu rất lớn, tiếng dội truyền ra có đến ngoài mười dặm.

Bỗng có tiếng nói:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi đi tìm lão phu sao?

Rõ ràng một vị bạch y đứng trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà mừng rỡ hỏi:

– Ông là Lý Mẫn Cốc?

Bạch y lão nhân nói:

– Không sai! Xin hỏi tiểu huynh đệ là người của môn phái nào?

Lý Mẫn Cốc độ ngoài năm mươi tuổi, người hơi ốm, râu đen, ra dáng thư sinh.

Tiểu Tà nói:

– Tôi không phải là môn hạ của ai. Ông nội tôi bảo tôi đến đây tìm ông, hi vọng ông đến đó làm bạn. Ông hãy mau đi đi.

Lý Mẫn Cốc nói:

– Lão phu nhất định đến đó, nhưng không biết ai nói cho ngươi biết lão phu đang ở đây?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên là ông nội tôi rồi! Nếu không tôi không đến nơi hoang vu này.

Lý Mẫn Cốc hỏi:

– Như vậy ông nội của tiểu huynh đệ là ai?

Tiểu Tà nói:

– Tôi đang muốn hỏi tên ông nội tôi, vì ông và ông nội tôi là bằng hữu, chắc ông phải biết.

Lý Mẫn Cốc cười nói:

– Lão phu nhất thời đã quên! Nếu không chê xin mời tiểu huynh đệ đến chòi lá của lão phu nghỉ ngơi và uống một chút rượu nóng được không?

Tiểu Tà nghe nói có rượu, lập tức nhận lời:

– Được! Uống rượu thì tôi ở hồ Một Tháp đã có kinh nghiệm gần mười năm mà.

Lý Mẫn Cốc cười nói:

– Hay lắm! Thế thì chúng ta đi thêm một đoạn đường không xa, sẽ tới.

Hai người đi không bao lâu đã đến một ngôi nhà lá.

Ngôi nhà không lớn, dựng trên một ngọn đồi nhỏ, trong nhà chỉ có một cái giường và một cái bàn rượu.

Lý Mẫn Cốc mở cửa:

– Xin mời tiểu huynh đệ vào trong.

Tiểu Tà ngồi vào bàn, cầm bình rượu nói:

– Lý đại thúc! Đừng khách sáo! Chúng ta uống mỗi người một bình.

Lý Mẫn Cốc ngồi đối diện bắt đầu uống rượu.

Tiểu Tà nói:

– Rượu này không ngon mấy, chắc ông không thường uống rượu?

Lý Mẫn Cốc nói:

– Không sai! Hôm nay có người ta mới uống.

Tiểu Tà nói:

– Lý đại thúc rất tốt! Ông nội tôi rất thích ông.

Chuyện nói chưa hết, Tiểu Tà đã ngã xuống đất bất động.

Lý Mẫn Cốc nhảy đến điểm vào huyệt đạo của Tiểu Tà, đồng thời vỗ tay mấy cái, bên ngoài đã nhảy vào ba tên Hắc y bịt mặt.

Lý Mẫn Cốc nói:

– Hãy đem hán đến chỗ cũ. Phải cẩn thận.

Ba tên Hắc y hán từ khiêng Tiểu Tà xuống núi, đem về chỗ cũ.

Sự thật, Tiểu Tà đã phát hiện trong rượu mùi thuốc mê. Hán không hiểu tại sao bạn hữu của lão đầu lại đánh thuốc mê như vậy, nên hán giả mê để tìm hiểu bí mật bên trong.

Không lâu, Tiểu Tà được đem xuống núi, bỏ lên một chiếc xe ngựa, không rõ chạy về hướng nào.

Tiểu Tà giả mê một lúc, nghĩ thuốc cũng giải rồi, liền hỏi:

– Các người muốn bắt ta đem đi đâu đây?

Tên Hắc y ngồi trong xe không trả lời.

Tiểu Tà nói:

– Các người là bọn nào đây? Dám ghẹo Thông Thực Tiểu Bá Vương sao?

Tên Hắc y chỉ gật đầu, giống như câm điếc.

Xe chạy được một lúc, đến một mé biển, tên Hắc y lại bắt Tiểu Tà xuống xe, đưa lên một chiếc thuyền.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Phải ra ngoài biển rồi! Cũng được! Từ Thiên Nam giải đến Địa Bắc cũng là giỏi. Ta thử tìm hiểu bọn này.

Thuyền chạy một ngày một đêm, Tiểu Tà bị áp giải lên khỏi thuyền.

Tiểu Tà nhìn thấy một hòn đảo toàn đá trắng không có một lùm cây.

Đảo này diện tích độ năm dặm, chính giữa một vùng đá xây thành.

Thành cao hơn hai trượng, trông giống như một ngực thất.

Chớp mắt, Tiểu Tà đã bị dẫn vào trong ngục đá này.

Người đến tiếp nhận là một đại hán, thân thể khỏe mạnh, gân cốt nổi lên, đầu trọc, hai bên mép miệng có râu, tay cầm roi da.

Một Hắc y nói:

– Hán là trọng phạm, cấp trên giải giao tại đây.

Hán lấy ra một bức thư trao cho đại hán trọc đầu.

Đại hán trọc đầu nói:

– Nếu là trọng phạm thì phải xiềng chân lại, áp giải vào phòng số một.

Bốn tên ngục tốt lập tức xiềng chân Tiểu Tà, rồi giải đến lao phòng số một.

Đại hán trọc đầu cầm bức thư chạy đến căn nhà đá nói:

– Bẩm Đường chủ! Có trọng phạm đến.

Đường chủ nói:

– Ngươi Vỹ! Ngươi xem thư trong thư nói gì?

Đại hán đầu trọc tên Ngư Vỹ, một tên ngục tốt rất hung hăng, đọc thư và nói:

– Cấp trên bảo phải bắt hán khai ra tin tức Âu Dương Bát Không và Lý Mẫn Cốc. Nhưng không được đánh chết hán.

Đường chủ nói:

– Ngươi đi làm phận sự đi.

Ngư Vỹ liền lui ra ngoài.

Tiểu Tà bị nhốt trong căn phòng số một, bên trong tối đen, chỉ có cánh cửa sắt chính giữa có hai cái lỗ để đưa cơm vào.

Tiểu Tà nhìn cánh cửa sắt nghĩ thầm:

– Cánh cửa này rất kiên cố, không biết có phá nổi hay không, chờ một lúc ta xem thử.

Lúc này Ngư Vỹ đã đi vào, tay cầm xích chìa khóa, miệng huýt gió, bắt Tiểu Tà còng hai tay lại.

Ngư Vỹ nhìn Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Ta muốn hỏi ngươi, nếu không muốn bị ta tra tấn đau đớn thì nên nói thật.

Tiểu Tà nói:

– Có chuyện gì cứ hỏi đi! Ta đang mệt cần nghỉ ngơi.

Ngư Vỹ đánh một roi trên lưng Tiểu Tà.

– Phạch!

Tiểu Tà nổi giận:

– Ngươi dám đánh ta à? Ngươi chán sống rồi sao?

Ngư Vỹ quát:

– Tiểu tử! Chính ngươi chán sống chứ đâu phải ta?

– Phạch ... Phạch ...

Ngư Vỹ tiếp tục đánh hai roi.

Tiểu Tà trên trán toát mồ hôi.

Ngư Vỹ trợn mắt:

– Ngươi có gan à?

Tiểu Tà cười khinh:

– Có ngày ta chặt đôi tay ngươi, để xem ngươi còn hung hăng nữa không.

Ngư Vỹ đánh tiếp mười mấy roi, hỏi:

– Âu Dương Bát Không hiện nay ở đâu?

Tiểu Tà cười thâm:

Té ra chúng muốn biết tin Âu Dương Bát Không, liền nói:

– Ta không biết.

Ngư Vỹ hỏi tiếp:

– Vậy Lý Mẫn Cốc ở đâu? Phải khai thật tình mau.

Tiểu Tà giật mình nghĩ thầm:

– Như vậy không phải Lý Mẫn Cốc bắt ta đến đây? Có lẽ là chúng giả mạo.

Ta nhất định thừa cơ hội này khám phá đến tận ổ của chúng.

Ngư Vỹ hàm hừ:

– Ngươi không nói ta sẽ đánh cho đến lúc phải nói.

Hắn dùng sức đánh vào lưng Tiểu Tà. Chiếc roi da nhanh lẹ vô cùng.

Tiểu Tà thở một hơi, nói:

– Được! Ta nói.

Ngư Vỹ lúc này mới quay roi lại, cười nhạt:

– Ta tưởng ngươi mình đồng da sắt, không biết sợ đau?

Tiểu Tà nói:

– Âu Dương Bát Không hiện ở tại Thiên Sơn u cốc cách mé nam hai mươi dặm. Lý Mẫn Cốc ở tại núi Côn Luân Ma Thông Phong.

Ngư Vỹ hỏi:

– Ngươi không gạt ta chứ?

Tiểu Tà làm bộ sợ sệt:

– Ta không có nói gạt. Ta chịu không nổi rồi.

Ngư Vỹ đắc ý:

– Tốt lắm! Ngươi khá biết điều.

Hắn bắt Tiểu Tà xiềng lại, đưa vào ngục, trở về báo cáo với Đường chủ.

Tiểu Tà nhún vai, uất hận vô cùng:

– Được! Ta chạy thoát cho ngươi xem.

Hắn từ từ lấy ra lưỡi cưa dầu trong áo, lưỡi cưa rất nhỏ, dùng công lực cưa đứt xiềng chân.

Một lúc sau có người đem cơm đến.

Tiểu Tà lấy com và nói:

– Ha! Tên nô dịch kia! Ngươi đi nói cho tên hán tử trực đầu vào đây ta bảo.

Lời nói của ta vừa rồi là không đúng sự thật.

Người đưa com nói:

– Được! Ta sẽ kêu hán đến.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Tại hải đảo này nếu không bày trò chơi thì buồn chán quá. Ta sẽ tìm cách thoát ra ngoài.

Tiểu Tà lượm mấy cục đá bỏ vào túi.

Không bao lâu, có tiếng chân người đi đến rất nhanh, tiếng động ầm ầm.

Người đó chính là Ngư Vỹ. Mặt hán giận giữ, đôi mắt đỏ ngầu.

Vừa vào cửa, hán thét to:

– Tiểu tử! Ngươi hết muốn sống hay sao mà diễn trò với ta?

Tiếng nói chưa dứt đã chạy đến mở cửa sắt, chân đá ầm ầm.

Tiểu Tà thấy cửa sắt đã mở, hét một tiếng, dùng dây xiềng hướng vào đầu Ngư Vỹ quật tới.

Ngư Vỹ không ngờ Tiểu Tà đã cắt xiềng, nên né tránh không kịp.

– Phạch...

Ngư Vỹ bị xiềng đánh trúng đầu, ngã xuống đất, không kịp la một tiếng.

Tiểu Tà lập tức xông đến, điểm ngay huyệt đạo làm cho Ngư Vỹ tê cứng, không cử động được nữa.

Tiểu Tà hỏi:

– Ác quý! Nếu ngươi biết điều thì trả lời mấy câu hỏi của ta, nếu không ta giết chết ngay.

Ngư Vỹ sợ quá, lắp bắp:

– Xin cứ hỏi.

Tiểu Tà hỏi:

– Ta hỏi ngươi nơi này là đâu?

Ngư Vỹ nhìn Tiểu Tà cắn răng không nói.

Tiểu Tà rút một cây phi đao ra:

– Ngươi muốn ta xẻo tai sao?

Tiếng nói vừa dứt, phi đao đã xẻo đứt nửa vành tai của Ngư Vỹ.

Ngư Vỹ kinh hãi la lên:

– Tôi ... tôi ... Xin hỏi thiếu hiệp muốn biết chuyện gì?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Ta muốn biết nơi này là đâu?

Ngư Vỹ nói:

– Đây là một tiểu đảo, cách đất liền một ngày một đêm đi thuyền.

– Đây thuộc về sào huyệt của môn phái nào? Phi Long bảo, Thần Võ môn hay Hắc y sát thủ?

– Chúng tôi thuộc về người của Thần Võ môn.

– Người Lý Mẫn Cốc giả có phải là người của Thần Võ môn không?

– Không sai.

– Các người muốn hỏi tin tức Âu Dương Bát Không để làm gì?

Ngư Vỹ lắc đầu:

– Chuyện đó tôi không hiểu được. Tôi chỉ là người hành sự.

Tiểu Tà nghĩ cũng có lý, hẳn chỉ là một tên thừa hành, nên hỏi chuyện khác:

– Các người trên đảo có bao nhiêu người? Võ công thế nào?

Ngư Vỹ nói:

– Có trên một trăm người. Trừ Đường chủ ra thì tất cả võ công bình thường.

Tiểu Tà nói:

– Người không gạt ta?

Ngư Vỹ nói:

– Không có! Tại vì người vào đây ai cũng bị khống chế võ công. Và lại trên đảo không có ai trốn thoát được.

Tiểu Tà vui vẻ, nghĩ đến kế hoạch đã định sẵn. Chỉ cần thu phục được Đường chủ thì gã sẽ làm vua trên mảnh đất này, nên đặc ý:

– Đường chủ của các người tên gì?

– Đường chủ ngoại hiệu là Độc Nhân Điều La Tiểu Hải.

– Trừ La Tiểu Hải ra thì còn có ai võ công cao không?

– Không có.

– Các người ở đây nhốt người thuộc vào hạng nào?

– Ở đây nhốt người rất ít, khoảng mười người thôi do cấp trên bắt giải để điều tra. Hỏi xong nếu chết thì ném xuống biển, không chết thì đưa tới một tiểu đảo khác.

– Một đảo khác?

– Không sai! Từ đây đi về hướng Đông Bắc khoảng một trăm hải lý chúng tôi kêu là đảo Thần Tiên.

Tiểu Tà gật đầu:

– Té ra là như vậy. Bây giờ phòng của Đường chủ nơi đâu?

Ngư Vỹ thành thật:

– Từ cửa trước đi về bên trái đến căn thứ ba, trước cửa phòng có một cây hồng kỳ.

Tiểu Tà gật nhẹ đầu:

– Rất tốt! Người thế ta nằm trong ngục này, chờ một lát xong việc ta sẽ thả người tự do.

Nói xong điểm huyệt Ngư Vỹ, bỏ vào ngục khóa cửa lại.

Sau đó, Tiểu Tà đã đến trước cửa phòng của Đường chủ Độc Nhân Điều gọi cửa.

Đường chủ nổi giận quát:

– Người là ai? Sao dám gõ cửa? Ta chặt tay người.

Tiểu Tà hét:

– Muốn chặt tay thì cũng phải mở cửa mới chặt được chứ.

Đường chủ hét một tiếng, tức giận cầm quý đầu đao, mở cửa ra, phóng tới.

Tiểu Tà thấy người này bị mù một mắt, dùng miếng da đen che một mắt, độ bốn mươi tuổi, mặc áo tím, đầu sói, râu xồm, miệng rộng.

Đường chủ nhìn thấy Tiểu Tà giận vô cùng, hét một tiếng, chém tới.

Đao pháp rất lợi hại, khí thế rất uy dũng. Tiểu Tà không dám ứng tiếp, phải lùi lại dùng biện pháp du đấu.

Qua mười chiêu, Đường chủ không hạ được Tiểu Tà, càng tức giận hơn nữa, nên múa đao vun vút, vận hết công lực, gió lộng ào ào.

Tiểu Tà cảm giác Đường chủ này bản lĩnh không cao, liền vùng chưởng ép tới.

Chỉ nghe một tiếng:

– Reng!

Chưởng phong của Tiểu Tà đã đánh bẹp quý đầu đao của Đường chủ va vào vách tường.

Đường chủ biết đã gặp cao thủ rồi, từ từ lùi lại.

Tiểu Tà lờ hai mắt:

– Đường chủ! Ngươi dám đùa cợt với ta sao?

Liền lấy viên đá dùng thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” ném vào yếu huyệt của Đường chủ.

Quả nhiên, võ công của Đường chủ rất kém, bị viên đá ném trúng huyệt đạo tay tê cứng, rơi quý đầu đao xuống đất.

Tiểu Tà đắc ý phóng tới, dùng thủ pháp khống chế huyệt đạo của Đường chủ, để nằm dưới đất.

Đường chủ kinh hãi:

– Thiếu hiệp! Ta đã thất thủ, ngươi định đối xử với ta thế nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Cứ an tâm! Nếu phục tùng ta thì ta không hại mạng ai cả.

Đường chủ hỏi:

– Thiếu hiệp muốn tại hạ làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Ngươi đã bị ta khống chế rồi, hiện nay ta muốn ngươi triệu tập thủ hạ để ta kiểm tra.

Đường chủ sợ hãi:

– Xin tuân lệnh!

Tiểu Tà thấy Đường chủ đã phục tùng, liền giải huyệt đạo, chỉ phẩy bỏ võ công thôi.

Đường chủ không dám trái ý Tiểu Tà, vội vàng đi tập hợp thủ hạ lại.

Chẳng bao lâu, toàn thể thủ hạ trong tiểu đảo đều sắp hàng tụ hội đông đủ.

Tiểu Tà tuyên bố:

– Từ nay thả tất cả những người bị giam giữ trên đảo này. Còn đối với mọi người ở nơi đây phải mở tiệc ăn uống, vui chơi. Ai muốn đi tìm thú vui gì cũng được. Tất cả của kho đều phải đem ra ăn chơi cho hết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đêm dài trên hải đảo

Sau một đêm vui chơi trên đảo, bọn thuộc hạ Thần Võ môn nơi đây đều rất khâm phục Tiểu Tà. Ai nấy đều gọi Tiểu Tà bằng Tướng quân và nhất nhất phục tùng.

Tiểu Tà khoái chí, ngồi vào chiếc ghế chủ tọa trước bàn rượu, nhìn mọi người:

– Tiệc tùng tuy vui, nhưng còn phải có những trò giải trí nữa chứ.

Có người lên tiếng:

– Tướng quân, bây giờ còn biểu diễn hình thức gì nữa chẳng? Có đẹp mắt không đấy?

Tiểu Tà cười ha hả:

– Nhất định phải có trò chơi rất hứng thú và độc đáo lắm, sẽ làm cho mọi người hả hê mà!

Một người khác liền tiếp lời, giọng hỏi:

– Nếu thế, xin Tướng quân cho chúng tôi biết ngay đi!

Những lời nói của đám người hiện diện bộc lộ những tình cảm sâu đậm với Tiểu Tà. Chỉ có gã Đường chủ của Thần Võ môn lúc này không biết biến dạng đi đâu.

Tiểu Tà đưa mắt nhìn đám đông một lượt, xem phản ứng của họ với sự hài lòng nên chàng khẽ gật đầu:

– Được rồi! Được rồi! Các vị chớ vội, có trò vui thì không thể thiếu các vị.

Chàng xua tay cho mọi người yên lặng rồi tiếp:

– Trò chơi này rất độc đáo ...

Chàng ngừng một chút rồi tiếp:

– Trò chơi này được gọi là “Thi cạo lông mày”.

Đám đông kinh ngạc thốt lên:

– Tướng quân ... Thi cạo lông mày! Ô, trò chơi này có kỳ cục quá không vậy?

Tiểu Tà đáp ngay:

– Có gì là kỳ cục quá đáng chứ? Sợ gì nào? Lông mày cạo rồi sẽ mọc lại thôi ... cũng như tóc, cũng như mọi thứ lông ... cạo rồi nó cũng sẽ mọc lại phải không?

Nói dứt câu chàng lại bật cười lớn, nhìn đám đông thấy ai cũng nhăn mặt như gặp điều khó khăn.

Tiểu Tà hỏi:

– Các người thấy khó rồi phải không?

Mọi người chưa kịp đáp lời thì chàng tiếp:

– Nếu các vị không muốn bị cạo lông mày thì bị phạt một ngàn roi chịu không?

Đám đông lại càng lúng túng hơn, Tiểu Tà lại tiếp:

– Nam nhi dũng khí phải được kính trọng, mấy sợi lông mày có thể đổi lấy một ngàn roi, thật là một sự đổi chác hiếm có, phải thế không các vị?

Tiểu Tà nói xong lại cười khoan khoái và mọi người cũng cất tiếng cười theo, dẫn nét nhăn trên gương mặt họ thành sự hớn hở bằng lòng hợp tác với trò chơi của chàng đưa ra.

Tiểu Tà đắc ý đồng dục:

– Bây giờ hãy chia làm hai phe lệ lên!

Đám đông lập tức nhón nhào, phân chia số người để chuẩn bị cho cuộc chơi với tâm trạng rất thích thú.

Khi đám đông đã sắp xếp xong, Tiểu Tà liền nói:

– Cứ mỗi nhóm hai hay ba người thì phe kia cũng cử ra hai hay ba người để giáp đấu. Nếu ai thua thì xếp hàng bên tay trái của thiếu gia và người thắng xếp hàng bên phải.

Có người liền hỏi:

– Nếu chẳng thua chẳng thắng thì sao đây tướng quân?

Tiểu Tà đáp ngay:

– Nếu không thua không thắng thì phải xem thật sự như thế nào để có một kết luận cho trường hợp này.

Một người khác hỏi thêm:

– Nếu cả hai cùng ngã ngựa rớt đài thì tính sao?

Tiểu Tà cười đáp:

– Các người thắc mắc nhiều quá! Nếu cả hai bị rớt đài là cả hai đều thua, như vậy là đứng xếp hàng ở bên trái của thiếu gia.

Chàng khẽ lắc đầu:

– Nếu không còn thắc mắc nữa, mọi người hãy chuẩn bị vào cuộc chơi.

Tiểu Tà đảo mắt qua đám đông rồi la lớn:

– Cuộc chơi bắt đầu!

Lập tức, bóng người chạy qua chạy lại cùng với tiếng la hét inh ỏi náo động trên hòn đảo bình yên từ lâu nay.

Cuộc giáp chiến này thật buồn cười vì đôi bên chỉ còn làm được những động tác kéo tay, nắm tóc, xé quần áo, vả vào miệng, đá vào mông, nhéo lỗ tai, đâm phình phịch vào ngực, đập nhau ...

Kẻ ngồi trên lưng ngựa thì ôm chặt mình ngựa, để khỏi té từ lưng ngựa xuống khi đụng độ với đối phương.

Nhưng chẳng bao lâu đã có người té ngựa, mặt mày méo xẹo buồn xo, chạy sang bên trái của Tiểu Tà, đứng ỳ ra ầm ức.

Rồi tiếp theo nhiều người khác cũng đã xác định được người thắng kẻ thua và cuộc giáp chiến chỉ qua hơn mười phút đã kết thúc.

Tiểu Tà lớn tiếng:

– Người thắng kẻ thua đã được xác định, bây giờ mới thật sự vào cuộc “Thi cạo lông mày” đây!

Chàng vừa dứt lời, đám đông lập tức vỗ tay la hét náo nhiệt.

Tiểu Tà xua tay cho mọi người yên lặng rồi nói:

– Tiếp theo đây là những người đứng bên trái của thiếu gia sẽ chạy trốn để những người thắng đứng bên phải của thiếu gia rượt theo và nếu bắt được sẽ cạo đi lông mày bên trái.

Những người đứng bên trái liền xôn xao nên Tiểu Tà liền nói tiếp:

– Những người thua cuộc sẽ chạy trốn trước và nửa giờ sau những người thắng mới đuổi bắt. Song nếu những người thắng không bắt được đối phương để cạo lông mày bên trái thì những người đó sẽ bị những người thua đã trốn được có quyền cạo lông mày bên phải.

Mọi người lại đắc ý la ó tán đồng.

Tiểu Tà lại nói tiếp:

– Hãy nhớ rằng chỉ được cạo lông mày theo luật chơi, chứ không được giết hại hoặc làm trọng thương đấy!

Mọi người vỗ tay rộ lên.

Tiểu Tà nói tiếp:

– Những ai đã bị cạo lông mày thì hãy quay về đây ngay và những ai không bị cạo thì hãy trốn cho đến sáng mai hãy về.

Chàng lại lớn tiếng:

– Bây giờ mọi người hãy chuẩn bị dao cạo để vào cuộc chơi.

Đám đông lại nhón nháo đi lấy dao cạo và những gì cần thiết rồi nhanh chóng quay lại.

Những người thua đã chạy được nửa giờ thì những người thắng liền được lệnh cấp tốc đuổi theo.

Thời gian trôi qua, mọi diễn tiến của đám người không còn ở nơi đây nữa mà chỉ có Tiểu Tà ngồi vào chiếc ghế dành riêng cho tướng quân đang thông thả uống rượu.

Trời đã tối từ lâu mới thấy có người trở về và một bên lông mày đã cạo hết nhẵn, áo quần bị xé rách, dáng đi thất thểu, nét mặt buồn xo.

Những người khác lại lẻo đẻo trở về và bộ dạng cũng chẳng khác nhau tí nào.

Cho đến sáng hôm sau thì tất cả đều về đủ.

Tiểu Tà nhìn mọi người ra lệnh:

– Nếu ai không bị cạo lông mày hãy đứng sang một bên!

Lời chàng vừa dứt thì trong đám đông đã có nhiều người thông thả bước ra.

Tiểu Tà nhìn từng khuôn mặt của những người này, mỉm cười, nói:

– Tất cả được mười bốn người không bị cạo lông mày, như vậy thật bản lĩnh và sẽ tiếp tục cuộc chơi sau cùng với thiếu gia.

Chàng gật gù:

– Có cả La Tiểu Hải và Ngư Vỹ nữa, thiếu gia hài lòng lắm!

La Tiểu Hải mạnh dạn lên tiếng:

– Thưa Tướng quân, chúng tôi phải làm gì đây?

Tiểu Tà đáp:

– Bây giờ các ngươi hãy về nghỉ ngơi và chuẩn bị mọi thứ cần thiết để tối nay đi trốn, đừng để cho thiếu gia tìm thấy và đến sáng mai cũng vào lúc này đến đây sẽ được lãnh thưởng xứng đáng.

Mười bốn người này liền đáp lớn:

– Xin tuân lệnh Tướng quân!

Rồi họ cúi chào Tiểu Tà, miệng khẽ mỉm cười đắc ý quay người lui ra.

Một ngày trôi qua, màn đêm buông xuống, bầu trời xanh trong với muôn vàn vì sao lấp lánh tỏa ánh sáng lờ mờ trên hoang đảo như đang chứng kiến cuộc vui lạ lùng của Tiểu Tà.

Mười bốn người đi trốn đêm nay đã chuẩn bị đầy đủ ngựa và vũ khí, họ rất tự tin Tiểu Tà không thể nào tìm được và sáng mai ung dung về lĩnh thưởng.

Tiểu Tà cạn chung rượu sau cùng rồi nói một mình:

– Các ngươi hãy trốn cho thật kỹ! Thiếu gia đã uống hết rượu rồi, bây giờ đi tìm các ngươi đây, trò chơi này cũng hứng thú lắm đấy!

Nói xong, chàng đứng lên để bắt đầu vào cuộc.

Trước tiên, Tiểu Tà đi vào khu nhà bên trong để xem xét rồi mới quay ra rào bước quan sát từng chỗ có thể nghi ngờ là có người đang trốn nơi ấy.

Dưới ánh sáng lờ mờ của muôn vì sao, Tiểu Tà nhìn bức tường rào cao vọt vọt nghĩ thầm:

– “Bọn chúng võ công còn yếu kém, chỉ có mấy tên có bản lĩnh đã bị phong bế võ công rồi, nên không còn tên nào có thể sử dụng khinh công vượt

tường rào để vào ẩn trốn bên trong được”.

Chàng có vẻ đắc ý gạt gù đi về phía cổng để ra ngoài sau khi khóa cổng lớn kiên cố này lại.

Rảo bước dọc bờ tường phía bên ngoài một lúc, đột nhiên, chàng dừng lại nghe ngóng và lắng mình lao vút vào bóng đêm ẩn mình sau một tảng đá.

Một lúc sau, có một bóng người xuất hiện dưới chân tường, đảo mắt quan sát chung quanh thật nhanh rồi liền quăng một sợi dây dài, đầu có móc sắt, móc vào đầu tường.

Bóng người này lại nhìn quanh, rồi bám vào sợi dây để leo lên đầu tường.

Khi bóng người này lên gần đến đầu tường, một ngọn phi đao lấp lánh vút đi chém vào sợi dây nghe “Phụt” một tiếng.

Sợi dây đứt ngay và bóng người kia liền té từ trên cao rơi xuống đất vang lên tiếng “Phịch” cùng tiếng rên do đau đớn nhưng cũng cố lồm cồm đứng dậy.

Tiểu Tà đứng sừng sững mỉm cười:

– Ngươi Vỹ! Ngươi cũng thông minh lắm, leo tường trốn vào bên trong sẽ rất an toàn phải không?

Ngư Vỹ gượng cười, cử chỉ ngượng nghịu, rồi lật đật lấy dao cạo trong người ra, tự cạo một hàng lông mày bên phải.

Hắn quăng cái dao cạo, cố cười:

– Tướng quân quả thật bản lĩnh, ngài đã phá được ý đồ của tiểu nhân rồi, chắc đêm này mọi người không ai có thể trốn thoát được.

Hắn do dự một chút rồi nói tiếp:

– Lông mày của tiểu nhân đã bị cạo rồi, như vậy tiểu nhân được phép về chưa thưa Tướng quân?

Tiểu Tà gạt đầu:

– Được! Hãy đi đi!

Chàng nói dứt thì thân hình đã vút đi thật nhanh làm cho Ngư Vỹ nhìn theo chắc lưỡi thán phục rồi lầm lũi đi về.

Trong khi đó, Tiểu Tà tiếp tục tìm những tên khác.

Chàng thầm nghĩ:

– “Đảo hoang này quá nhỏ, lại không có cây cối gì cả mà chung quanh đều là biển, bọn chúng có thể núp chỗ nào đây? Không lẽ chúng nhảy cả xuống biển sao?”.

Chàng vừa đi vừa lăm bắm:

– Nếu không ở dưới biển thì chúng sẽ chui vào đất cát.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà đảo mắt khắp nơi rồi đi nhanh đến khu đá chông chát ở phía trước.

Đến nơi, Tiểu Tà quan sát thật kỹ với vẻ dăm chiêu suy nghĩ, đi tới đi lui quanh khu đá.

Đột nhiên, chàng nhìn chăm chú về một góc của đồng đá, như đã phát hiện một sự việc gì. Bởi vì, trước mắt chàng những tảng đá chông chát kia lại có mấy tảng đá màu sắc lợt đi không cùng màu với những tảng đá khác mà hình như được lật ngửa ra, không hợp lý với tự nhiên cùng với những tảng đá chung quanh, như vậy phải có bàn tay người xoay đổi mới đây thôi.

Tiểu Tà mỉm cười bước đến đồng đá cất tiếng nói lớn:

– Người huynh đệ! Hãy chui ra được rồi đó!

Đồng đá vẫn tro tro không có tiếng trả lời.

Tiểu Tà tự tin tiếp tục nói:

– Người huynh đệ, ẩn núp như thế này xem ra rất tinh vi đấy, song đối với thiếu gia thì chưa đáng kể đâu. Ra đây đi.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Tiểu Tà cất tiếng cười khanh khách, bước lên tảng đá “Tề” ngay vào những khe đá rất thích thú, tự nhiên.

Rồi chàng lại tiếp:

– Người huynh đệ thật là quá quắt, đã “uống rượu của ta” rồi, mà chưa chịu chui ra sao?

Nói dứt chàng lại bật tiếng cười đắc ý nhưng đồng đá vẫn trơ trơ không một lời đáp lại.

Tiểu Tà hét lớn:

– Thật ngại không chui ra phải không? Được lắm, ta chất bồi khô đốt cho ngại xem!

Vừa lúc ấy có tiếng từ trong đồng đá phát ra:

– Tướng quân ơi! Chờ một chút, tiểu nhân ra ngay.

Lời vừa dứt, đồng đá chuyển động đẩy bật mấy tảng đá và ba người chui ra với dáng điệu thất vọng buồn bã.

Một người hỏi:

– Tướng quân làm sao biết chúng tôi núp ở đây?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Các ngại không cẩn thận. Những tảng đá nơi đây nắng cháy với gió biển nên mặt trên và mặt dưới có màu khác nhau, các ngại không chú ý điều này phải không?

Chàng bật tiếng cười ha hả:

– Thôi! Cạo lông mày đi!

Cả ba tên mặt buồn xo lấy dao tự cạo lông mày của mình rồi lùi thui đi về.

Tiểu Tà hướng mắt về phía Tây rồi bước nhanh về phía ấy. Không lâu chàng đã đến mé biển. Chàng chăm chú nhìn trên mặt cát để xem có dấu chân nào mới không, nhưng tìm mãi vẫn không thấy gì nên chàng thất vọng thả bước đến mỏm đá nơi mé biển ngồi nghỉ ngơi mắt nhìn mông lung.

Lúc này, đã có ánh trăng tỏ. Bãi biển về đêm dưới ánh trăng càng đẹp mơ màng. Từng đợt sóng xô vào bãi cát trắng theo từng cơn gió lồng thổi từ ngoài đại dương vào làm cho cát trắng tung bay cuốn chạy từng luồng.

Tiểu Tà đang đắm chiều theo từng đợt cát quay cuồng theo cơn gió thổi mạnh.

Chợt, chàng phát hiện có một nơi cát bị gió thổi xoáy lên rất khác thường, lại còn bị lún xuống nữa.

Tiểu Tà vụt đứng dậy, mỉm cười đắc ý, nhẹ nhàng bước đến chỗ cát lún rồi lên tiếng:

– Ra thôi người huynh đệ!

Cũng giống như đồng đá lúc nãy, cát vẫn im lìm.

Tiểu Tà không lên tiếng nào mà liềm moi chỗ cát ấy lên, phát hiện ba người đang nằm úp mặt như bị chôn sống trong cát biển.

Ba tên này ngồi dậy nhìn chàng kinh dị. Tiểu Tà hỏi:

– Các ngại ngạc nhiên lắm sao?

Một người đáp:

– Thiệt tình, chúng tôi không hiểu tại sao Tướng quân lại khám phá được chúng tôi nằm yên dưới lớp cát này?

Tiểu Tà vui vẻ đáp:

– Dễ thôi! Vì khi ta nhìn gió thổi cát tung bay thì thấy nơi này cát lại cuốn lên nhiều hơn, như thế cát ở nơi này khác với cát ở chỗ khác, đó là điểm để ta phát hiện.

Người khác hỏi:

– Ở đây toàn là cát biển, sao Tướng quân nói cát chỗ này khác chỗ kia là thế nào?

Tiểu Tà đáp:

– Cát ở đây đều giống nhau cả, nhưng cát bị các người xới lên thì xộp hơn, gió cuốn dễ bốc hơn, nên khác là ở chỗ đó. Hơn nữa, gió càng thổi nhiều, thổi mạnh cát càng mất nhanh làm lở xuống nên ta mới phát hiện là thế.

Ba người nghe xong gật gù khâm phục.

Một người lẩm bẩm:

– Tướng quân quả thật tinh tường, khó có gì qua mắt được Tướng quân.

Ba người cố giọng cười, tự cạo một bên lông mày rồi lui thủi quay về.

Tiểu Tà vừa đi vừa nhắm mắt thì còn thiếu bảy người nữa, không biết họ trốn ở nơi nào?

Chàng nhớ lại lúc này ba tên chôn mình dưới cát đều có ngậm một ống sậy dài để thở nên chàng lẩm bẩm:

– Ở dưới nước cũng có thể ngậm ống sậy để thở được!

Nghĩ thế, Tiểu Tà bước nhanh về phía nguồn nước ở phía trước cũng chẳng xa mấy.

Dưới ánh trăng, nước lăn tăn gợn sóng theo gió nhẹ. Có vài bụi sậy thưa rải rác lác lác theo gió.

Tiểu Tà chú ý nhìn thật kỹ rồi mỉm cười bước đến nơi ấy, thấy có ba cây sậy không có ngọn, nhô cao hơn mặt nước cứ nhúc nhích nhẹ nhẹ.

Tiểu Tà nhanh tay bụm nước đổ nhanh vào ba ống sậy ấy rồi cất tiếng cười ha hả.

Lập tức, từ dưới nước ba thân người nhô lên khỏi mặt nước sặc sụa liên hồi.

Tiểu Tà nói ngay:

– Cạo lông mày đi nhé!

Nói xong chàng xoay người thông thả bước đi, miệng lẩm bẩm:

– Bây giờ còn bốn tên nữa, trong số đó có tên ma mãnh nhất là La Tiểu Hải, tên này rất rành địa thế nơi đây, bởi vậy tìm được hẩn cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Tiểu Tà vừa nghĩ vừa đi. Không lâu chàng đã đến sườn núi phía Bắc. Sườn núi này đứng thẳng, phía dưới sâu là sóng biển lăn tăn, như vậy chắc chẳng có ai ở nơi đó.

Tiểu Tà đi dọc theo sườn núi và quan sát thật kỹ. Chợt Tiểu Tà phát hiện một bên sườn núi có một chỗ bị khuyết vào với dấu vết rất mới.

Không do dự, Tiểu Tà nhào người ra cúi nhìn cho rõ thấy nơi chỗ khuyết ấy còn có mấy đoạn dây ngắn vút bỏ.

Tiểu Tà lên tiếng:

– Các huynh đệ ở phía dưới hãy lên đây đi. Thiếu gia đã tìm thấy rồi, nếu không lên ta đợi ở đây đến sáng.

Dưới sườn núi không có tiếng trả lời.

Đợi một lúc, Tiểu Tà lấy một sợi dây trong người ra rồi thông xuống nói:

– Nếu các người không lên ngay thì đừng hòng lên được nữa vì không ai thông dây xuống đâu, lúc đó đừng kêu trời kêu đất.

Chàng vừa dứt lời, quả nhiên có tiếng đáp lại:

– Chúng tôi thua rồi, chúng tôi sẽ leo lên ngay.

Liền đó, có ba tên lần lượt theo sợi dây leo lên.

Một tên hỏi:

– Chúng tôi núp kỹ như thế, làm thế nào Tướng quân khám phá ra được?

Tiểu Tà đáp:

– Các người hãy nhìn cho kỹ chỗ vết khoét ấy có phải là dấu vết mới không?

Hơn nữa có mấy đoạn dây đứt vút lại đủ tố cáo có người xuống chỗ đó.

Tên kia lại tiếp:

– Nhưng tại sao Tướng quân biết chúng tôi cần có dây thòng xuống mới lên được?

Tiểu Tà đáp:

– Lẽ ra thiếu gia cũng sắp chán nản rồi, nhưng khi nhìn quanh, quan sát kỹ hơn chẳng thấy chỗ nào để cột dây tụt xuống, mà nếu xuống được thì không lên được, như thế phải có một người ở phía trên thòng dây cho các người xuống, tất nhiên phải có người thòng dây cho các người trèo lên, có phải thế không?

Ba tên này nhìn chàng với cặp mắt thán phục.

Tiểu Tà liền nói:

– Thôi đừng mất thời gian nữa! Hãy mau cạo ...

Tiểu Tà tiếp tục tìm tên cuối cùng.

Chàng lẩm bẩm:

– Chỉ còn tên Đường chủ La Tiểu Hải!

Bước đi chậm rãi, Tiểu Tà trầm nghĩ:

– “Nếu như La Tiểu Hải không bị giết thì thật nguy hiểm. Nhưng nếu Thần Võ môn biết sự vụ này thì hẳn cũng không thoát được cái chết”.

Tiểu Tà nghĩ đến đó vụt lẩm bẩm:

– Nhất định hẳn sẽ có thủ đoạn hoặc đã trốn vào một nơi bí mật chỉ mình hắn biết mà thôi.

Tiểu Tà lên chỗ đất cao nhất, nhìn bốn bề mặt đảo, trầm nói:

– “Nơi đây đi lại chỉ dùng thuyền. Bốn bề mặt đảo toàn là đá dựng, thuyền lớn gì cũng không thể cập vào bờ được. Tên Đường chủ ma mãnh này sẽ đến một địa điểm bí mật nào đó chăng?” “Chợt chàng thốt lên:

– Ô! Có lẽ hắn trốn ở cửa khẩu duy nhất của đảo này!

Lập tức, Tiểu Tà băng người chạy nhanh về nơi ấy.

Đến nơi, chàng men theo con đường nhỏ của dãy núi đá để tìm dấu vết vì theo chàng vùng này khả nghi có nhiều bí mật nhất.

Nhưng khi đi hết con đường nhỏ thì trước mặt có một hồ nước tuy không lớn lắm nhưng rất sâu và bên kia hồ có một khu đồi khá sầm uất.

Tiểu Tà mò mẫm đi dọc theo mé hồ, chợt nhìn thấy trong bụi rậm có một chiếc ghe thúng tròn của ai đậu ở đấy.

Không chần chừ, chàng liền sử dụng nó để vượt qua hồ và tiến vào khu đồi trước mặt.

Tiểu Tà nhất quyết khám phá địa điểm này, nên rất chú ý địa thế.

Chợt chàng nhìn thấy một khe núi bên ngoài có nhiều cây cỏ dây leo che chắn nhưng bị nghiêng ngả xô dạt.

Tiểu Tà đắc ý:

– Chỗ này có người vào, cái tên La Tiểu Hải dám qua mặt đại gia sao?

Vừa nói, Tiểu Tà vừa tiếng bước vào rất thận trọng.

Nhưng khe núi này chỉ vào mấy bước thì trước mặt là bức tường đá. Tiểu Tà cố đẩy song chẳng động đậy. Nhưng Tiểu Tà vẫn kiên nhẫn mò mẫm tìm kiếm, đẩy từng tảng đá chồng chất quanh đó.

Đột nhiên, một tảng đá bị chàng xô lệch để lộ ra một hang động nho nhỏ và có con đường bậc thang đi sâu xuống quanh co chàng cứ tiến bước cẩn thận. Khi hết bậc thang thì có một khối đá nhô ra chắn lại ở bên phải và phía bên trái có con đường hầm thật nhỏ hun hút đen ngòm.

Tiểu Tà đứng lại quan sát rồi bước đến trước khối đá bên phải vận lực đẩy mạnh.

“Ùm”, khối đá bắn văng khỏi vị trí để lộ phía trong là thạch động với nhiều ngăn vách.

Tiểu Tà liền bước vào thì tai nghe những âm thanh phát ra ở mé phải rất lạ lùng và đều đặn.

Chàng liền phóng vút mình về phía đó thì âm thanh kia vang lên thánh thót như những hạt ngọc chạm nhau và lỏng lẻo trong khu thạch động kỳ bí này đang bao trùm một thứ ánh sáng lò mờ như khói tỏa.

Tiểu Tà lao tới thật nhanh.

Giữa lúc đó, một ánh chớp lóe lên thật bất ngờ bắn nhanh về phía lưng của Tiểu Tà. Chàng hét lớn:

– Oái!

Ánh chớp vụt tắt cùng lúc thân hình Tiểu Tà ngã chúi về phía trước nằm bất động.

Chợt có tiếng cười lỏng lẻo vang lên:

– Dương Tiểu Tà! Thử xem ngươi quý kẻ đến đâu? Hừ! Ngươi có thể tìm ra thạch động bí mật này nhưng ngươi không thể thoát khỏi bàn tay của ta.

Ngừng một thoáng tiếng nói lại vang tiếp:

– Đáng lẽ chúng ta cùng nhau chơi đùa thật vui, ai ngờ ngươi cố tình phá vỡ bí mật của ta, nên ta đành phải tiêu diệt ngươi.

Vừa lúc đó, một ngọn đuốc được đốt sáng lên từ chỗ tiếng nói vừa rồi và một người đàn ông cầm đuốc bước ra từ sau một tảng đá. Người này chính là La Tiểu Hải, thông thả bước đến chỗ Tiểu Tà.

Tay giờ cao ngọn đuốc, La Tiểu Hải đứng nhìn Tiểu Tà, vẻ mặt đặc ý:

– Dương Tiểu Tà! Xin lỗi ngươi! Cây cung của ta độc hại lắm đó, mũi tên tẩm độc của ta làm ngươi hết phương kháng cự, chết không kịp trời ... ha ... ha ...

La Tiểu Hải cười chưa dứt thì đột nhiên thân hình Tiểu Tà bật dậy thật nhanh đứng sừng sững trước mặt hắn. La Tiểu Hải kinh hãi, tưởng xác ma Tiểu Tà dậy nhất hắn nên hắn sợ hết hồn buông rơi cây đuốc và tháo chạy, miệng la lớn:

– Ma quỷ hiện hồn! Ma quỷ hiện hồn!

Tiểu Tà vung tay, hai ngọn phi đao lấp lánh bay vút đi.

– Phập! Phập!

Hai chân La Tiểu Hải đã bị hai ngọn phi đao của Tiểu Tà ghim vào, thân hình hắn lập tức ngã nhào.

Tiểu Tà bước đến nói:

– La Tiểu Hải! Thiếu gia có thể mò đến đây thì thiếu gia có thể an toàn rồi đây. Mũi tên tẩm độc của ngươi mà hại được thiếu gia sao?

Vừa nói chàng vừa đưa tay nhỏ mũi tên trên bả vai phía sau giọng hằn học:

– Mẹ kiếp! Ngươi muốn ta chết hay ngươi phải chết?

La Tiểu Hải sợ hết hồn, nghĩ thầm:

– “Mũi tên tẩm độc của ta mà không làm tổn thương được Tiểu Tà thì mọi hy vọng của ta chắc sẽ tan biến cả.”.

La Tiểu Hải gượng cười khổ sở:

– Đại Tướng quân ơi! Tiểu nhân không nghĩ rằng ngài đã vào được nơi này, mà tiểu nhân ngỡ là một tên thuộc hạ nào lên vào đây thôi, nên mới lầm lẫn.

Mong Đại Tướng quân tha thứ cho tiểu nhân một phen.

Tiểu Tà cười gằn:

– Không sai, ta là thuộc hạ quèn, ta chạy không thoát tay của ngươi đâu phải không?

La Tiểu Hải năn nỉ:

– Dương đại tướng quân ơi! Tiểu nhân thua cuộc rồi, xin cạo lông mày ngay thôi.

Tiểu Tà nghiêm giọng:

– Tâm địa nguoi ác độc, dùng tên độc lén ám hại ta, lại chui vào nơi thạch động bí mật này với ý đồ đen tối. Người ta nói “ở ác sống lâu” nhưng ta không tin nên nguoi đến đây là hết sống đó.

La Tiểu Hải sợ hãi:

– Dương đại tướng quân! Xin ngài tha cho tiểu nhân. Tiểu nhân hứa sẽ làm người tốt từ đây, không hại người nữa, xin đại tướng quân cho tiểu nhân một cơ hội ...

Rồi hắn khóc òa lên.

Tiểu Tà nói:

– Khóc lóc kể lể làm quái gì nữa? Ta hỏi nguoi thạch động này dùng để làm gì?

La Tiểu Hải đáp ngay:

– Để dành nhốt kẻ trọng tội.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Nhốt kẻ trọng tội sao? Ở đây nhốt người như vậy à?

La Tiểu Hải chỉ nghĩ đến mạng sống nên liền đáp:

– Đúng vậy! Ở đây chỉ dành cho tội phạm quan trọng và tiểu nhân đây chỉ theo lệnh lo thức ăn đồ uống cho phạm nhân, ngoài ra không biết gì hơn.

Thấy không cần phải hỏi gì nữa nên Tiểu Tà cảm mũi tên độc của La Tiểu Hải đã bắn vào vai chàng đưa lên và nói:

– Ta trả cho nguoi đây!

Cùng với lời nói, mũi tên trong tay chàng bắn vào đại huyệt của La Tiểu Hải.

Hắn há miệng ú ớ, đôi mắt mở to kinh hãi, ngã vật xuống đất gãy lên mấy cái rồi im bất.

Tiểu Tà vát mũi tên rồi nhặt ngọn đuốc lên và nói:

– Bây giờ nguoi hãy nằm đó nghỉ ngơi đi.

Chàng lắc đầu rồi đi tiếp vào trong thạch động.

Bên trong vừa tối vừa u ám. Xây cất không ít phòng giam, nhưng giam người thì không bao nhiêu, chỉ có mười phòng là có giam người mà thôi.

Tiểu Tà thấy một phòng giam có nhốt chung đàn ông và đàn bà nên chợt nghĩ:

– Có lẽ họ là vợ chồng ...

Mất Tiểu Tà như sáng lên bước đến trước phòng giam này nhìn vào hai người đàn ông và đàn bà ấy thật kỹ và nhoen miệng cười với họ.

Bỗng, chàng vụt bước nhanh ra ngoài, đến chỗ La Tiểu Hải còn trong con ngủ mê, lục trong người hắn tìm được xâu chìa khóa rồi vội vã trở vào mở cửa phòng giam đôi vợ chồng ấy.

Chàng mỉm cười:

– Hai vị tiền bối hãy bước ra đi.

Hai người này quả đúng là đôi vợ chồng, quần áo rách rưới, tóc tai rối bù, mặt mũi hốc hác, da dẻ xanh mét, có lẽ đã bị nhốt lâu rồi.

Người đàn ông nói:

– Thiếu hiệp tha chúng tôi thật à?

Tiểu Tà đáp:

– Không sai, tại hạ tha các vị ra, lão tiền bối đây là “Thư Hùng Kim Kiếm Tân Phụng Đức” phải không?

Người đàn ông thở dài:

– Lão phu bị nhốt ở đây đã nhiều năm rồi, đã trở thành tù nhân, không đáng được gọi là “Thư Hùng Kim Kiếm Nữ” đâu. Ôi! Chỉ khổ cho tiểu nữ

Phụng Cô mà thôi.

Nghe lão nói vậy, tâm trạng Tiểu Tà nhẹ nhõm vội kêu:

– Tàn lão bá, lão bá đừng buồn nữa. Tại hạ đến cứu hai vị đây.

Tàn Phụng Đức nhìn chàng hỏi:

– Thiếu hiệp là ...

Tiểu Tà liền tiếp lời:

– Tại hạ là bằng hữu thân thích với Phụng cô nương, lão bá cứ gọi tại hạ là Dương Tiểu Tà, còn bây giờ chúng ta phải rời đây thôi.

Nói xong, chàng đưa tay định kéo Tàn Phụng Đức ra ngoài thì người đàn bà liền nói:

– Chân của phu quân tôi không đi được nữa.

Tiểu Tà vội nhìn xuống đôi chân của Tàn Phụng Đức thì quả thật đôi chân thẳng đứng, khớp đầu gối không thể cong xuống bình thường được.

Chàng thăm nghĩ:

– “Chắc lão bá bị phong bế võ công rất lâu rồi mà không có phương cách khai giải nên mới ra nông nỗi này”.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà liền nói:

– Tàn lão bá đừng quá lo lắng, đôi chân không đến nỗi nghiêm trọng lắm đâu, tại hạ có thể chữa được mà.

Chàng quay qua nói với người đàn bà:

– Tàn phu nhân cứ đỡ Tàn lão bá ra ngoài này đợi tại hạ một lúc, tại hạ đi thả những người bị giam trong các phòng kia.

Tàn phu nhân cảm động đến rơi lệ, cảm ơn Tiểu Tà rồi bà dìu Tàn Phụng Đức ra bên ngoài.

Tiểu Tà thả hết những người còn lại đưa mọi người ra khỏi thạch động rồi tìm chỗ cho họ nghỉ ngơi và cung cấp thức ăn cho họ nữa.

Tiểu Tà vừa giúp những người này xong thì lưng chừng quay về với ý nghĩ ngổn ngang:

– “Tuy rằng ta đã cứu được hai vị phu thê “Thư hùng kim kiếm” hoàn tất lời hứa với Phụng cô nương, nhưng bây giờ Phụng cô nương là Đường chủ của những tên Hắc y sát thủ mà thân phụ mẫu đã bị Hắc y sứ giả bắt đi, tại sao lại bị nhốt trong Thần Võ môn này”.

Lần trước tại Khai Phong ta đã làm cho Thần Võ môn và bọn Hắc y sát thủ ác đấu với nhau, đôi bên thiệt hại mấy trăm mạng người. Nhưng sau đó lại xuất hiện một số Hắc y sát thủ giao đấu với bọn Hắc y sát thủ, như thế là thế nào? Bọn Hắc y sát thủ sao lại tàn sát lẫn nhau? Hay là Phụng cô nương là một phe Hắc y sát thủ khác nữa.

Tiểu Tà cứ suy nghĩ mãi cho đến lúc về tới công mới thở dài thật mạnh rồi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đảo thần tiên

Đến sáng hôm sau, Tiểu Tà cho gọi mọi người và thưởng cho những người đã dự cuộc chơi “Cạo lông mày” trong đêm qua, mặc dù đều bị chàng tìm ra tất cả.

Mỗi người đều được thưởng một tấm ngân phiếu một trăm lượng và đám đông đều đồng thanh hoan nghênh chàng. Sau đó họ giải tán, riêng tên Ngư Vỹ còn đứng gần đó nên Tiểu Tà bước đến hỏi:

– Ngư Vỹ, kỳ tới có lẽ ngươi sẽ đón thuyền phải không?

Ngư Vỹ nhìn chàng trả lời:

– Kỳ nào cũng vậy! Nhiệm vụ thì làm thôi.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Máy ngày nữa mới đến kỳ hạn?

Ngư Vỹ đáp:

– Cứ một tháng thuyền mới chở đồ dùng cho đảo một lần và còn chừng sáu hay bảy ngày nữa là đến hạn kỳ rồi.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Chỉ có tiếp tế lương thực không hay sao?

Ngư Vỹ đáp:

– Ngoài việc tiếp tế ra, nếu có phạm nhân hoặc thượng cấp cho người đến quan sát thì cũng đi luôn.

– Một chiếc thuyền ấy thì chở được bao nhiêu người?

– Nếu không vận chuyển lương thực thì có thể chở hơn trăm người.

– Ngươi có trở lại lục địa không?

Ngư Vỹ ngập ngừng:

– Tôi đã bị trúng độc của Tướng quân rồi, nếu về lục địa mà Thần Võ môn phát giác được thì phải chết.

– Vậy ngươi không trở về lục địa à?

– Đúng vậy!

– Nếu ngươi thay đổi tốt, mọi người sẽ tha thứ cho ngươi và đợi khi lên tàu, ta sẽ giải độc cho ngươi. Bây giờ ngươi có thể đi, nếu có việc ta sẽ gọi sau.

Ngư Vỹ cúi chào rồi quay gót đi nhanh. Tiểu Tà vội vã đến chỗ nghỉ của Tần Phụng Đức để hỏi thăm sức khỏe.

Tần Phụng Đức tươi cười:

– Dương công tử! Lão phu đỡ nhiều rồi, chi tại đôi chân không thể cựa cựa nên không thể bái lạy Dương thiếu hiệp được ...

Tiểu Tà chận lời:

– Tần lão bá chớ khách sáo làm chi, được gặp nhau là mừng rồi. Để tại hạ xem đôi chân cho lão bá nhé!

Tần Phụng Đức cười nói với giọng xót xa:

– Dương thiếu hiệp khỏi bận tâm, đôi chân của lão phu đã bị người ta hủy diệt, lâu nay máu chẳng lưu thông nên nó teo cứng lại rồi.

Tiểu Tà trấn an:

– Tần lão bá cứ yên tâm. Tại hạ thấy không đến nỗi đâu vì tại hạ có thể chữa cho lão bá được mà.

Lúc này Tần phu nhân lên tiếng:

– Dương thiếu hiệp! Hai vợ chồng chúng tôi đã mất công lực nên không còn cách nào tự đã thông huyết đạo được.

Tiểu Tà an ủi:

– Tần phu nhân đừng quá bi quan. Nhất định tại hạ sẽ chữa được đôi chân của Tần lão bá.

Nói xong chàng liền bắt tay vào việc chữa cho Tần Phụng Đức. Tiểu Tà xem kỹ đôi chân của Tần Phụng Đức rồi sờ lên ngực lão để xem xét và sau đó sử dụng kim châm từ từ đã thông kinh mạch.

Lúc đầu Tần Phụng Đức cũng không mấy hy vọng chẳng qua cứ thử xem, nhưng chẳng bao lâu lão thấy có hiệu quả. Tần Phụng Đức mừng rỡ:

– Dương thiếu hiệp, hình như có chuyển động rồi, luồng khí đang luân chuyển nơi huyết Khí Hải của lão phu đây.

Tiểu Tà khẽ gật đầu:

– Tàn lão bá hãy tập trung cố gắng vận khí, trong khi tại hạ dùng kim tác động luân chuyển khí huyết!

Tàn Phụng Đức gạt đầu rồi cứ theo sự chỉ dẫn của Tiểu Tà điều tức, luân huyết dẫn khí từ từ cho đến khi cảm thấy khí sắc hồi phục, cả hai mới ngừng tay.

Tàn Phụng Đức vui vẻ:

– Đa tạ Dương thiếu hiệp, lão phu đã cảm thấy sức lực đã phục hồi rất tốt rồi đó, chỉ có tinh thần còn kém sút thôi.

Tiểu Tà cười nói:

– Không sao cả, chỉ cần tịnh dưỡng sẽ phục hồi nhanh.

Sau đó Tiểu Tà tiếp tục dùng thủ thuật kim châm để phục hồi công lực cho cả Tàn phu nhân làm cho họ mừng rỡ và thán phục chẳng vô cùng. Tiểu Tà lại nói:

– Hai vị tiền bối cứ tiếp tục điều dưỡng, để khi thuyền đến có thể về đất liền và tìm lại Phụng cô nương.

Tàn Phụng Đức động đậy đôi chân thấy nó cong lại rất lạ nên gọi to:

– Dương thiếu hiệp!

Tiểu Tà nhìn qua mỉm cười:

– Không sao cả đâu. Lúc nãy tại hạ quan sát đôi chân của lão bá phát hiện hai huyết “Khúc Tuyền” và “Dương Quan” bị bế đã lâu, làm cho chân của lão bá mất đi cảm giác, bây giờ được打通 có thể co duỗi được rồi.

Hai vợ chồng Tàn Phụng Đức chỉ còn biết cảm ơn Tiểu Tà rồi rít nên chàng liền nói:

– Kể ra chúng ta như là người nhà cả, hai vị đừng khách sáo còn gặp lại mà, đến lúc đó chúng ta sẽ say một bữa.

Tàn Phụng Đức cười ha hả:

– Nhất định là chúng tôi sẽ mời thiếu hiệp một bữa say khướt.

Cả hai cùng cất tiếng cười thân mật. Tiểu Tà nói:

– Nói đến rượu, tại hạ nhớ đến quán rượu và hí trường của Phụng cô nương ở Lang Châu. Hai vị hãy đến đó gặp Phụng cô nương và cho tại hạ gửi lời thăm hỏi, nhưng hai vị phải thận trọng vì hiện nay Phụng cô nương thuộc về phe nhóm Hắc y rồi, nên hai vị đừng để cho kẻ khác phát hiện mà phải cải trang đến gặp cô ấy là tốt hơn.

Tàn phu nhân biết được tin tức con gái nên mừng vui không kể xiết, bà ta nói:

– Phụng nhi ở tại Lang Châu, thật may quá. Ta có thể gặp con ta được rồi.

Bà ta quay sang Tàn Phụng Đức nói tiếp:

– Phu quân! Đây quả là phước đức ba đời, tôi mừng vui vô cùng.

Tàn phu nhân vui mừng buồn tủi, dòng lệ tuôn trào. Tàn Phụng Đức an ủi:

– Phu nhân chớ buồn tủi nữa. Chuyện chẳng lành đã qua rồi, nhất định chúng ta sẽ tìm lại Phụng nhi.

Tiểu Tà biết họ có những chuyện riêng tư muốn tâm sự nên vội nói:

– Nhị vị cứ nghỉ ngơi đề tại hạ đến chỗ khác xem sao.

Dứt lời chàng quay người bước đi. Tiểu Tà đến thăm những người đã bị giam và giúp họ打通 khí huyết phục hồi chân lực rồi mới quay về phòng riêng.

Dáng điệu mệt mỏi chàng buông mình xuống giường nằm nghỉ, nhưng đầu óc miên man suy nghĩ về việc đưa người xuống thuyền về đất liền sắp tới đây sẽ như thế nào cho ổn.

Nơi hội trường, mọi người đã tề tựu nhưng trên nét mặt họ rất buồn. Không một ai cười nói gì cả, hình như mọi người đang suy nghĩ một điều gì. Họ đắm chiêu nhìn chiếc kiệu từ từ khiêng đến rồi dừng lại.

Tiểu Tà từ trong kiệu bước ra nhìn mọi người rồi nói:

– Thiếu gia thông báo cho mọi người biết có lẽ ngày mai thuyền sẽ đến.

Trong các người đây có người ở lại, có người đi tạo nên cuộc chia ly đáng buồn vì chúng ta xem nhau như người nhà cả rồi.

Đám đông lúc này mới nhón nháo thì chàng tiếp:

– Thôi, tất cả hát theo ta bài “Vườn cò lên” để giải sầu!

Nói xong chàng liền cất tiếng hát và mọi người hát theo rất cảm động, nên có người không ngăn được dòng lệ.

Tiếng ca từ từ rời rạc rồi im lặng. Hoàng hôn buông xuống.

Những bó đuốc từ từ cháy lên nổ tí tách tạo hoa lửa nhọt nhọt, dường như đang vẫy tay tạm biệt.

Những dòng nước mắt thật sự xúc động lăn dài trên má. Mặc dù trước đây họ chống đối nhau thù nhau, nhưng thù đã biến thành bạn theo những cuộc vui của Tiểu Tà tạo ra, để giờ đây họ luyến tiếc trong giờ phút sắp chia tay.

Những bình rượu được bày ra và không ai chối từ, họ uống để lãng bỏ nỗi buồn và sự xúc động. Còn Tiểu Tà? Chàng là người luôn tìm những cuộc vui cho người khác nhưng trong lòng chàng không hiểu đã đem đến niềm vui cho mọi người, và chính vì vậy nên ai cũng nhớ đến chàng cả.

Mọi người đang hả hê uống rượu thì Tiểu Tà lại đi đến phòng của Tần Phụng Đức để nói việc ngày mai thuyền đến. Tần Phụng Đức đã nhìn thấy mọi diễn biến nơi hội trường nên lên tiếng hỏi:

– Dương thiếu hiệp, có phải ở đây thiếu hiệp là quân ngục không? Tại sao họ lại gọi thiếu hiệp là Đại tướng quân?

Tiểu Tà nhún vai bật cười:

– Chuyện là thế này, tại hạ chiếm lĩnh đảo này và tự phong là Đại tướng quân nên bọn họ cũng giả vờ làm thuộc hạ của tại hạ thôi.

Tần Phụng Đức nghe vậy cười ngặt nghẽo. Lão cười Tiểu Tà thật quá quái và cũng tin rằng Tiểu Tà đủ bản lĩnh để chiếm đảo này, nhưng thấy có nhiều người khóc nên lại hỏi:

– Hình như có nhiều người đã khóc phải không?

Tiểu Tà lắc đầu đáp:

– Chuyện này tại hạ không hiểu nổi nữa. Có lẽ họ khóc vì ngày mai phải chia tay.

Tần Phụng Đức lại hỏi:

– Ngày mai thiếu hiệp cùng chúng tôi lên thuyền không?

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi đáp:

– Có lẽ tại hạ chỉ đi một đoạn rồi chia tay.

Tần Phụng Đức nghĩ rằng chàng lên thuyền chỉ một đoạn rồi chia tay sao được vì bốn phía đều là biển, nhưng lão lại nghĩ chắc Tiểu Tà có quỷ kế gì đây và chắc có cách rời khỏi thuyền ngay giữa biển.

Nghĩ vậy nên lão nói:

– Nếu vậy thì chúng ta sẽ gặp nhau ở Trung Nguyên! Dương thiếu hiệp có rảnh rồi nhớ đến với chúng tôi đấy, lão nhất định sẽ tìm hảo tửu để đãi Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Có hảo tửu là tuyệt. Tại hạ sẽ tìm đến thăm nhị vị và Phụng cô nương.

Chàng trao đổi mấy câu nữa rồi cáo biệt để đi tìm tên Độc nhân điều La Tiểu Hải, mà khi mất võ công cứ ở mãi trong phòng riêng. Chàng bước vào phòng hân và hỏi:

– Ngày mai thuyền đến mà sao không thấy người liên lạc gì cả?

La Tiểu Hải đáp:

– Tôi và Ngư Vỹ đã cho người chuẩn bị hàng hóa rồi và sẽ nói cho họ biết nhu cầu để chuyến sau sẽ cung cấp như quy định từ trước.

Tiểu Tà gật đầu:

– Như thế cũng được. Nơi đây có chín mươi người sẽ về đất liền và như vậy ngươi phải báo cho thuyền biết là đưa người về để thay đổi trong việc phòng thủ!

Và ngươi sẽ theo cùng họ.

Ngư Vỹ lắc đầu:

– Tôi không muốn về đâu.

Tiểu Tà nói nhanh:

– Ngươi chỉ đưa người về và có thể trở lại đây.

Dứt lời Tiểu Tà liền quay người đi ngay.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tà tập trung số người sắp lên thuyền, tháo còng cho họ và báo cho họ biết là họ không còn bị trúng độc nên đám đông rất cảm kích.

Vừa chuẩn bị xong thuyền đã vào bến khẩu. Tiểu Tà và Ngư Vỹ nhanh nhẹn thu xếp mọi thủ tục và trao đổi với người trên thuyền nên chín mươi người liền được lên thuyền, không có gì trở ngại.

Tiểu Tà cũng lên thuyền và giao phó cho các cao thủ võ lâm mà chàng đã giải thoát nơi thạch lao, đặc biệt chú ý đến Ngư Vỹ.

Tiểu Tà bước đến gặp Tàn Phụng Đức:

– Tàn lão bá, chúng ta sắp từ biệt hoang đảo rồi!

Tàn Phụng Đức đưa mắt nhìn bốn phía rồi nói:

– Thuyền sắp rời đảo rồi sao?

Tiểu Tà đáp:

– Đúng vậy! Mọi diễn tiến đưa mọi người về đất liền tại hạ đã bố trí rồi, tuy nhiên lão bá cùng các huynh đệ khác phải hợp lực xử trí nếu có gì bất trắc.

Tàn Phụng Đức nói:

– Nội bộ không gì phải lo. Chúng tôi chắc sẽ kham nổi, chỉ sợ gặp thuyền khác thì khó khăn thôi.

Tiểu Tà mỉm cười:

– Việc ấy tại hạ đã sắp đặt người lo rồi, lão bá yên tâm. Bây giờ tại hạ xin chia tay.

Nói xong Tiểu Tà quay người đi đến chỗ mọi người đang ngồi và vui vẻ nói:

– Bây giờ tôi xin tạm biệt! Có thời gian chúng ta sẽ chơi trò trốn tìm nữa.

Mọi người vẫy tay chào nhưng chợt nhìn quanh thấy thuyền đã ra biển khá xa rồi, mà Đại tướng quân tạm biệt là thế nào?

Thắc mắc của họ được giải đáp ngay khi Tiểu Tà phóng người xuống biển.

Mọi người đều cùng “Ồ” lên rất ngạc nhiên và trong lòng mọi người đều cầu mong cho Tiểu Tà được mọi sự bình yên, để khi về đất liền sẽ được gặp lại nhau.

Trong khi đó Tiểu Tà bơi trong lòng nước với tốc độ rất nhanh chẳng khác gì loài cá. Đó cũng là một biệt tài của Tiểu Tà, nên chàng đã quyết định kế hoạch đi tìm “Đảo Thần Tiên” từ ngoài biển vào là vậy.

Theo phương hướng đã định sẵn, Tiểu Tà bơi đến chiều mới phát hiện một hòn đảo nhỏ, đó chính là “Đảo Thần Tiên” mà Tiểu Tà muốn tìm đến. Tiểu Tà bơi sát vào bờ nhưng nơi đây có rất nhiều chòi canh nên Tiểu Tà phải rời khỏi chỗ ấy để tiến về mé khác, nhưng nơi nào cũng đều có người gác rất nghiêm ngặt không thể lên vào được.

Tiểu Tà lăm bắm:

– Mẹ kiếp! Bọn này làm gì mà canh gác kỹ thế? Chẳng lẽ nơi đây cũng là địa điểm giam người?

Nghĩ thế, Tiểu Tà lại bơi qua hướng Bắc, địa điểm cuối cùng của hòn đảo mà Tiểu Tà nghĩ rằng nếu không vào được thì phải quay về Trung Nguyên. Tuy nhiên, Tiểu Tà vẫn kiên trì tiến về hướng Bắc thấy nơi đây là một dãy núi đá dựng cao như bức tường, không thể nào leo được.

Không chán nản, Tiểu Tà quan sát tìm phương cách. Chợt Tiểu Tà nhìn thấy có một khe nước từ nơi vách đá chảy ra, nên liền dò dẫm tiến đến. Đó là một suối nhỏ, nhờ vậy mà có thể leo lên đỉnh núi tuy có khó khăn nhưng cuối cùng Tiểu Tà cũng leo lên được đích.

Nghỉ một giây lát, Tiểu Tà đảo mắt quan sát xung quanh nhưng không thấy chòi canh gác như các phía kia, mà chỉ toàn cây rừng cỏ dại um tùm.

Tiểu Tà vội trèo lên một cây cao quan sát, thấy mé dưới đồi này có một ngôi nhà tranh nho nhỏ cũ kỹ, nên liền leo xuống để tiến về nơi ấy. Lúc đến gần, Tiểu Tà thấy trước ngôi nhà tranh còn có mảnh vườn cải xanh khá tốt, tiến gần hơn nữa thì thấy trong ngôi nhà chỉ có một bà lão đang ngồi may vá.

Bà lão này tóc bạc trắng, da nhăn nheo áo quần cũ kỹ, tỏ lộ nét mặt hiền từ nên Tiểu Tà cũng yên tâm. Chàng ung dung bước vào nhà, mỉm cười hỏi:

– Lão bà có được khỏe không?

Bà lão ngược nhìn Tiểu Tà thấy người này còn quá trẻ, song hoạt bát lanh lợi chẳng kém người lớn, nên hỏi một cách tự nhiên:

– Tiểu công tử mới đến phải không?

Tiểu Tà nghe chữ “Mới đến” thoáng thất lạc nhưng liền hiểu ra và đáp:

– Vâng, tiểu diệt mới đến.

Miệng đáp, mắt Tiểu Tà đảo quanh quan sát căn nhà chỉ thấy một cái giường, mấy cái bát, vài cái nồi và một cây đèn, ngoài ra không còn gì khác. Bà lão chỉ hỏi vậy và tiếp tục may vá, hình như không quan tâm đến sự hiện diện của Tiểu Tà.

Ngược lại, Tiểu Tà rất tự nhiên xem nhà này như của một người bằng hữu thân quen, nên tự nhiên ngồi xuống giường rồi nằm sải chân, miệng huýt gió. Hai người cứ như vậy suốt gần một giờ và đến lúc ấy, bà lão không nhịn được nên lên tiếng hỏi:

– Tiểu tử, ngươi được bao nhiêu tuổi vậy?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Hình như là mười lăm tuổi, tiểu diệt cũng không chắc lắm, nghe người ta bảo vậy đấy.

Bà lão giọng hơi gắt:

– Thật quá quắt, chỉ mười lăm tuổi mà bị bắt đến đây, như vậy ngươi là tiểu quái ở giang hồ phải không?

Tiểu Tà cười hi hi:

– Tiểu diệt là Dương Tiểu Tà chứ không phải tiểu quái, mà nói như vậy thì lão bà cũng là người có tiếng tăm trong chốn giang hồ phải không?

Bà lão thở ra, giọng dịu lại u uất:

– Hồi trước thì có, nhưng giờ đây không còn ...

Tiểu Tà liền nói:

– Quý danh của lão bà ngày trước là gì?

Bà lão thở dài, giọng buồn bã:

– Lâu rồi, ta cũng không còn nhớ đến tên ta nữa.

Tiểu Tà biết bà ta không muốn nhắc đến tên cũng chẳng miễn cưỡng hỏi thêm nên nói:

– Nếu lão bà quên thì thôi, nhưng chắc lão bà nhớ đã đến nơi đây từ bao giờ chứ?

Bà lão đáp:

– Có lẽ từ lúc ngươi chưa sanh ra đời.

Tiểu Tà kinh ngạc:

– Lâu thế ư? Hèn gì lão bà quên tên mình.

Bà lão nghe vậy bật cười một chuỗi dài. Tiểu Tà vẫn tự nhiên nói tiếp:

– Lão bà ơi! Nơi đây có rượu không? Chúng ta uống vài ngụm gọi là trê bái lão vậy? Tiểu Tà hôm nay sẽ uống say mềm để chúc lão bà có thêm một

người bạn mới.

Bà lão khẽ lắc đầu:

– Ở đây không có, chỉ có ở ngoài kia mới có thôi!

Tiểu Tà thất vọng nhưng ở ngoài kia có rượu thì chỉ tốn công chút đỉnh để lấy về cũng chẳng sao. Tiểu Tà lại hỏi:

– Trừ lão bà ra trên đảo này có bao nhiêu người?

Bà lão đáp:

– Vào khoảng hai mươi mấy người.

– Tại sao lão bà không cùng ở chung với mấy người ấy?

– Nơi đây là hải đảo, nơi nào cũng trồng cải được, mọi người chia nhau ở thôi.

– Có khi nào mọi người cùng quây quần nói chuyện với nhau không?

– Khi nào có hứng thú thì cũng tụ họp lại nhưng ít lắm, vì ai này cũng lười cả, chỉ biết nuôi heo trồng cải thôi.

– Vậy lão bà không ăn cơm mà chỉ ăn cải không sao? Mà tại sao không trồng lúa chứ?

Bà lão cười nói:

– Nơi đây không trồng lúa được vì vậy mỗi tháng đều đi lãnh gạo, mắm muối do họ phát mà họ không nói cho người biết sao?

Tiểu Tà nhanh nhẩu:

– Tiểu diệt mới đến nên chưa biết gì cả.

Tiểu Tà liền hỏi qua chuyện khác:

– Võ công của lão bà hiện tại thế nào?

Bà lão ưỡn oai:

– Vô dụng, đã không hiệu quả rồi.

Tiểu Tà liếc nhìn bà ta mà lòng thầm nghĩ:

– Bà lão này hẳn là một nhân vật hữu danh trên giang hồ, thế mà cũng rơi vào tình trạng này, vậy kẻ nào đã làm chuyện đó.

Nhưng Tiểu Tà lại nói với bà ta:

– Tiểu diệt nghĩ rằng sẽ có cách phục hồi võ công cho lão bà.

Bà lão nhìn Tiểu Tà:

– Bản thân người cũng bị khống chế thì nói chi đến việc giúp cho người khác.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu diệt bị khống chế nhưng đã tự giải khai được rồi.

Bà lão ánh mắt rực sáng lên nhìn Tiểu Tà:

– Vậy tiểu công tử giúp cho lão xem sao?

Tiểu Tà khẽ gật đầu:

– Tiểu diệt sẽ giúp cho lão bà.

Bà lão kinh ngạc:

– Thật không?

Tiểu Tà đáp:

– Giúp lão bà thì tiểu diệt giúp ngay, nhưng công lực của tiểu diệt không đủ để đã thông kinh mạch khí huyết bị phong bế của lão bà được, bởi vì võ công khí lực của lão bà đã bị ngăn nghẽn quá lâu rồi, nên phải có người có công lực cao thâm mới đã thông được.

Tiểu Tà ngừng một chút rồi tiếp:

– Ở đây có người nào có công lực cao không?

Bà lão thất vọng đáp:

– Ở đây ai cũng như ta, đều mất hết công lực.

Tiểu Tà an ủi:

– Cũng không sao, để rồi tiểu diệt đưa người đến giúp lão bà và giúp mọi người.

Nghe vậy bà lão không tin, vì mười mấy năm trước bà ta cũng nghĩ như vậy và chạy trốn mấy lần nhưng đều bị bắt, vì thế bà lão tuyệt vọng.

Tiểu Tà hiểu ngay nên liền nói sang chuyện khác:

– Lão bà hãy nghỉ ngơi! Bây giờ tiểu diệt sẽ đi bắt vài con thú rừng để hôm nay chúng ta có thêm thức ăn.

Không đợi bà lão trả lời, Tiểu Tà liền bước ra khỏi căn nhà lá và chạy nhanh vào khu rừng. Khi vừa đến một hàng rào cây, chợt thấy vài con heo rừng Tiểu Tà lập tức phóng ngay hai ngọn phi đao ghim ngay vào cổ một con heo, làm nó la rống vật vã một lúc rồi nằm chết.

Tiểu Tà mỉm cười bước qua hàng rào vác con heo rừng đi nhanh về phía căn nhà tranh của bà lão, rồi nhóm lửa lên để quay nó. Bà lão kinh ngạc đứng nhìn và mùi heo quay làm cho lão bà thèm thuồng vô cùng.

Khi heo đã chín, Tiểu Tà liền cắt một đùi heo đưa cho bà lão làm bà sung sướng ngồi ngay xuống đất cùng ăn với Tiểu Tà, như chưa từng được ăn thứ gì ngon như thế. Tiểu Tà liền cười hi hi:

– Thịt heo rừng ngon tuyệt, bữa khác bắt vài con nữa về hầm làm thức ăn dự trữ.

Bà lão tiếp liền:

– Hầm với tương thì ngon lắm!

Cả hai cùng cười khoan khoái ...

Hoàng hôn phủ xuống, vạn vật chìm vào bóng tối. Bà lão cũng không mời Tiểu Tà vào nhà mà cứ để mặc chàng nằm ngủ bên đống lửa suốt một đêm. Trời vừa sáng, Tiểu Tà lại lấy thịt heo còn lại đem hơi nóng và tiếp tục ăn ngon lành.

Chợt từ xa vọng lại tiếng la gào chói tai của một người đàn ông và khi gần đến căn nhà lá, thì tiếng của người ấy vang lên:

– Mẹ kiếp! Bà lão thói tha, dám ăn cắp heo của ta, bà không còn muốn sống nữa sao?

Tiểu Tà nghe thế phì cười la lên:

– Ha ... hạ. heo rừng mà cũng có chủ nữa à?

Vừa lúc ấy, người đàn ông đã chạy đến trước căn nhà. Đó là một lão già quần áo rách rưới, tóc bạc trắng, mặt dính đầy sinh, tay cầm gậy tre người cao và gầy.

Tiểu Tà đặc biệt chú ý đến cái áo rách rưới của ông lão có dính đến mười cái túi khác màu nhau đã bạc phếu, nên bắt chợt kêu lên:

– Ô! Có phải Trương lão Cái Bang mười túi đó không?

Lão già không mản chú ý đến lời nói của Tiểu Tà mà chửi lớn hơn:

– Mụ già thói tha dám ăn cắp heo của ta, không sợ ta lột da mụ sao?

Vừa chửi lão ăn mày vừa xông đến mấy luống cải đập báy đi. Bà lão chạy ra kêu lên:

– Lão ăn mày thói! Không được làm hư cải của ta.

Bà lão tiến lên định đẩy lão ăn mày. Lão càng tức giận hét:

– Không phải mụ đã lấy cắp heo của ta sao? Phải lột da mụ.

Nói xong lão xông tới đẩy bà lão ngã xuống, hai tay giơ lên định quào lão bà.

Tiểu Tà liền chạy đến kéo bà lão ra nói:

– Nghe đây, ta đã bắt trộm con heo đấy.

Lão ăn mày khựng lại nạt lớn:

– Tiểu yêu, ngươi ăn trộm heo của ta thì ta đập chết ngươi!

Dứt lời lão vung cây gậy tre đâm vào Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà không đỡ mà chỉ xoay nhẹ một vòng vừa tránh vừa cười hi hi.. Lão ăn mày đập cây gậy tre xuống đất quát tiếp:

– Tiểu yêu! Ngươi đã ăn gan cộp mới dám chọc đến lão già này, chắc ngươi không muốn sống phải không?

Tiểu Tà la lên:

– Lão ăn mày, ta bắt con heo rừng, tại sao lão nói là heo của lão chứ?

Lão ăn mày cổ quất:

– Tên khôn! Ta phải bắt ngươi lột da.

Quát xong, lão xông tới vung cây gậy tre tấn công Tiểu Tà bảy tám lần liên tiếp nhưng vô dụng, vì vậy lão càng uất ức la om sòm. Tiểu Tà cười khanh khách:

– Đồ ngu! Lão đếm cái gì mà lách nháp thế? Lão nói heo của lão nhưng ta nói heo rừng là của ta thì có sao không?

Tiểu Tà nói xong nhảy lung tung qua lại và vòng quanh người lão càng làm lão điên tiết lên, rồi Tiểu Tà đứng yên tay chống nạnh nói:

– Đây này! Có giỏi hãy lại bắt ta đi.

Lão ăn mày bước tới nhưng vừa lúc đó Tiểu Tà đã di bộ vượt lên tát liền vào mặt lão ăn mày mấy cái, rồi xoay người bỏ chạy vòng quanh. Lão ăn mày quá tức giận chỉ còn biết quơ cây gậy tre đập tứ tung, miệng la chửi om sòm.

Đột nhiên Tiểu Tà hét lớn một tiếng làm cho lão ăn mày khiếp sợ, phải đứng yên tại chỗ. Tiểu Tà lại thích chí cười lớn:

– Lão ăn mày dám nói heo rừng là của lão thì hãy chứng minh đi, nếu không ta sẽ giết hết đám heo đó.

Lão ăn mày thở hào hển quát:

– Mẹ kiếp! Ăn cắp heo của ta còn nói điều này nọ. Nếu ngươi muốn chứng minh thì ta sẽ cho ngươi thấy bởi vì những con heo rừng đó, ta đem về nuôi thì không phải là của ta sao?

Lão vừa nói vừa đập cây gậy tre xuống đất cho hả tức. Tiểu Tà cười hi hi:

– Lão nuôi thì phải nhốt, còn heo ta bắt đâu có nhốt cơ chứ?

Lão ăn mày hậm hực:

– Sao lại không, ta đưa ngươi đến xem tại chỗ để ngươi không còn chối cãi được.

Tiểu Tà khề gật đầu:

– Đi thì đi, nếu heo đó của lão ta sẽ đền. Có gì đâu mà lão giận dữ.

Lão ăn mày hậm hừ:

– Tiểu yêu! Ngươi theo ta.

Tiểu Tà theo lão ăn mày đến chỗ chàng bắt heo hôm qua và nơi đây còn một số heo nữa. Lão ăn mày chỉ đám heo và nói:

– Đây toàn là heo của ta cả, có phải hôm qua ngươi đã đến đây trộm heo của ta không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Hôm qua ta bắt heo ở đây nhưng con heo đâu có nhốt thì làm sao ta biết được heo có người nuôi?

Lão ăn mày tức tởm chỉ vòng hàng cây:

– Hàng cây bao quanh này không phải là hàng rào nhốt heo sao? Heo đâu có thể vượt qua rào này được. Vậy người có đèn heo cho ta không, nói đi?

Tiểu Tà nhìn hàng rào cây bật cười:

– Được thôi! Đèn thì đèn.

Lão ăn mày nghe nói cũng bốt giận nhưng lại hỏi:

– Người nói đèn một cách đơn giản vậy sao? Người có biết ta đã mất bao nhiêu năm mới rình bắt được chúng đem về đây nuôi không?

Tiểu Tà cười hóm hỉnh:

– Dễ thôi mà, chỉ nội ngày mai ta đi bắt một con heo rừng khác về trả cho lão, nếu không bắt được thì toàn bộ thức ăn một tháng của ta, lão có thể lấy hết, lão bằng lòng không?

Tiểu Tà hiểu thấu những người bị giam trên đảo không dễ gì có thức ăn, nên chàng mới nói thế và quả nhiên lão ăn mày chỉ thoáng suy nghĩ một chút rồi đáp:

– Tiểu yêu! Người ráng đem heo sống về thì tốt. Bây giờ người đi đi.

Tiểu Tà liền hỏi:

– Lão này, heo rừng ở đâu nhiều?

Lão ăn mày đáp:

– Đối diện khu rừng này nhiều lắm, hay là người tính chạy trốn vì không có công lực như ta thì làm sao bắt được heo?

Tiểu Tà xua tay:

– Lão đừng lo, ngày mai ta nhất định sẽ bắt được heo đèn lão.

Nói xong Tiểu Tà liền chạy nhanh về hướng khu rừng. Lão ăn mày thấy Tiểu Tà chạy nhanh như thế cũng ngạc nhiên, nhưng không chú ý lắm và trở về lo vườn rau. Tiểu Tà chạy đến khu rừng loang quanh một chút đã nghe tiếng heo kêu gần đầu đó. Ngay lập tức Tiểu Tà liền leo lên một cây lớn để chờ đợi bầy heo rừng đi đến.

Chẳng mấy chốc bầy heo rừng đã xuất hiện, kéo nhau chạy đến dưới gốc cây nơi Tiểu Tà đang chờ sẵn. Lập tức Tiểu Tà liền phóng hai ngọn phi đao hạ gục hai con heo một thật lớn và một con nhỏ, rồi bẻ cành cây nhảy xuống đập đuổi bầy heo đi.

Tiểu Tà chỉ chờ có thế là vội vã vác hai con heo chạy về căn nhà tranh của lão bà, rồi đem treo chúng lên. Bà lão bước thấy vậy liền nói:

– Tiểu công tử! Trên đảo này ai cũng biết tính tình của lão ăn mày ấy, đừng có ăn cắp heo của lão ta nữa, hãy mau mau đem trả lại cho lão đi.

Tiểu Tà cười nói:

– Con heo lớn này là của lão ta đấy, tôi đèn cho lão.

Bà lão không tin, vừa lắc đầu vừa chất lưỡi rồi quay lưng đi vào nhà. Tiểu Tà lại nhìn chung quanh rồi lẩm bẩm:

– Nơi đây cũng hay! Ta làm nhà mở quán thì thật là vui, ta chỉ mất công đi lấy mọi thứ của bọn ngoài kia là đủ cả thôi.

Nghĩ thế Tiểu Tà liền bắt tay vào việc lấy cây làm nhà và các thứ cần trong căn nhà nho nhỏ cho đến chiều là xong hẳn. Tiểu Tà đi ra đi vào ngắm nghía căn nhà gập gù ra vẻ thích thú, rồi tìm miếng gỗ viết lên đó:

“Tiệm ăn uống tạp hóa”.

cắm trước cửa.

Xong đâu đấy Tiểu Tà mới bắt đầu đi khám phá. Tiểu Tà tới gần khu nhà của bọn canh gác thì có những hàng rào thật kiên cố, chắc chắn những người bị giam nơi đây đã mất võ công không tài nào đột nhập được, bởi vậy bọn này cũng rất ơ hờ trong canh gác.

Tiểu Tà quan sát mọi chỗ và nhìn thấy bọn chúng đang khiêng các thứ cần dùng như quần áo, mền mùng và các loại thực phẩm đưa vào trong nhà kho, cũng không buồn khóa cửa lại mà cũng chẳng kiểm tra số lượng. Chúng chỉ đưa vào rồi lo chạy đi nhậu nhẹt đánh bạc ở phía xa.

Tiểu Tà âm thầm quan sát rồi ẩn mình chờ trời tối. Khi bóng đêm buông xuống thì Tiểu Tà đột nhập vào nhà kho, nhanh nhẹn lấy đi những thứ nơi đó như:

Rượu, gạo, mắm, muối, mền, chiếu, quần áo ... Tất cả những thứ lấy được Tiểu Tà tập trung vào một chỗ rồi mới chuyển về căn nhà cho đến nửa đêm mới xong.

Xong hết, Tiểu Tà mở nắp một bầu rượu, ngồi uống nhâm nhi rồi khen rượu ngon và lẩm bẫm một mình:

– Minh mở tiệm bán, nhưng những người ở đây không có một xu dính túi thì bán thế nào được. Hơn nữa họ cũng chẳng có thứ gì đáng giá để đánh đổi cả.

Tiểu Tà đứng phắt dậy, đi tới đi lui suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Được rồi! Ta bán hàng, họ mua bằng sự bí mật mà họ biết. Hơn nữa chính ta đến nơi này là để tìm biết họ là những người nào? Tại sao bị bắt?? Ai đã bắt họ? ...

Tiểu Tà bật cười một mình rồi nói tiếp:

– Một bát rượu, một khúc thịt heo ... đều đổi một bí mật ... ha ha ha ...

Tiểu Tà uống hết chung rượu rồi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Các nhân vật võ lâm mất tích

Trời vừa sáng thì lão ăn mày đã đến và nói lớn:

– Tên tiểu yêu! Ngươi đã bắt heo cho ta chưa, ta đến lấy đây.

Tiểu Tà vẫn chưa thức dậy, nên lão ăn mày xầm xầm đi tới, chợt nhìn thấy có thêm một căn nhà và nhất là cái bảng hiệu “Tạp hóa, ăn uống” làm lão rất kinh ngạc.

Lão lẩm bẫm

– Tiểu yêu tài thật!

Rồi lão nhìn thấy một con heo rừng to lớn treo gần đó, lão chạy đến hớn hờ thăm nghĩ:

– “Con heo này lớn quá, hán đèn cho ta đây chứ gì? Hấn cũng tốt quá!”.

Lão bước tới gần con heo và nói lớn:

– Tiểu yêu! Mau ra đây. Ta bắt con heo này về nhé!

Nói xong lão vác con heo định về. Tiểu Tà bước ra gọi giật:

– Lão ăn mày! Hãy đợi một chút! Con heo to lớn đó là đèn cho lão. Nhưng còn nữa, ở đây tôi mở tiệm tạp hóa, vậy lão hãy gọi bọn họ đến đây mua đồ nhé!

Tôi bán khỏi cần trả tiền, nếu họ trả lời được câu hỏi của tôi thì tôi cho họ mạng đồ về.

Lão ăn mày mừng rỡ hỏi lại:

– Thật sao?

Tiểu Tà vừa cười vừa đáp:

– Dĩ nhiên là thật.

Rồi chàng bước vào trong đồng thời nói vọng ra:

– Lão có ngửi thấy mùi rượu thơm ngon đó không?

Đã bao nhiêu năm lão không được nếm một hớp rượu, bây giờ nghe nhắc đến rượu lại thực sự có mùi rượu bốc lên làm hai lỗ mũi lão phập phồng hít lia lia rồi miệng lão nuốt nước miếng ừng ực mấy cái, lão bỏ vội con heo xuống rồi nói:

– Người hỏi câu gì hãy nói mau lên! ...

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Cứ tôi hỏi một câu, lão trả lời được thì tôi cho lão một bát rượu.

Lão ăn mày hỏi lại:

– Được rồi! Hỏi gì người cứ nói nhanh đi. Rượu ... rượu đâu?

Tiểu Tà thấy bộ tịch của lão ăn mày cũng tức cười, hỏi:

– Tại sao các người bị nhốt ở nơi đây?

Lão ăn mày nhăn nhó:

– Câu hỏi này tiểu huynh đệ hỏi ta hay bất cứ người nào ở trên đảo này cũng chẳng ai dám trả lời đâu.

Tiểu Tà liền nói:

– Nhưng tại sao không dám nói?

Lão ăn mày hỏi lại ngay:

– Nếu ta trả lời câu này, tiểu huynh đệ có tính cho ta một câu hỏi không?

Tiểu Tà đáp liền:

– Tính chứ!

Vừa nói vừa rút đầy bát rượu đưa ngay cho lão. Lão già thận trọng đỡ bát rượu và từ từ đưa lên miệng uống một hơi hết sạch.

Tiểu Tà vừa nhận lại cái bát vừa hỏi:

– Rượu uống rồi, hãy trả lời câu hỏi nhanh lên.

Lão ăn mày gật đầu:

– Vì muốn an toàn cho bản thân, nên không muốn tiết lộ lý do vì sao mà họ bị bắt nhốt ở nơi đây.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Tại sao mọi người lại sợ mà không dám nói ra chứ?

Lão ăn mày cười hề hề:

– Đây là câu hỏi thứ hai phải không tiểu huynh đệ?

Tiểu Tà gật đầu. Lão ăn mày nói:

– Nếu các đệ tử của các danh phái biết rõ chúng tôi bị nhốt ở đây thì nội bộ sẽ rối loạn và phân tán. Hơn nữa họ cũng có thể tìm đến để cứu chúng tôi thì cả một sự rắc rối nữa.

Tiểu Tà gật đầu:

– Nhưng các người đều là cao thủ, tại sao lại bị bắt và kẻ nào làm được chuyện đó?

Lão ăn mày uống một hớp rượu, sợ hãi:

– Có một người võ công rất kinh khiếp, ngay cả bản thân lão đây cũng không thể chạy được, chứ đừng nói đối chọi lại.

Tiểu Tà giật mình thầm nghĩ:

– Ngay cả trưởng lão Cái bang mười túi này mà cũng không thoát khỏi tay hắc thì người ấy là ai mà kinh khiếp thế?

Tiểu Tà bần khoản suy nghĩ một lúc rồi lấy vò rượu đưa cho lão ăn mày và nói:

– Vò rượu này ta cho lão đấy, nhưng lão hãy kể cho tôi nghe những gì lão biết về con người kinh khiếp ấy.

Lão ăn mày vui mừng thật sự nên nói tất cả:

– Con người kinh khiếp ấy là một lão già khoảng một trăm tuổi hay bảy tám chục gì đó, nhưng không rõ danh hiệu.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Tại sao lại đụng độ với lão?

Lão ăn mày phân bua:

– Ta không tìm đến, nhưng hắc tìm ta. Hắc mới gặp ta một lần, liền hỏi ta có phải là Trưởng lão Cái bang mười túi không. Ta đáp ngay là phải. Hắc liền đánh ta một chưởng làm cho ta choáng váng nhưng ngay sau đó ta bình tĩnh lại và lập tức sử dụng Giáng Long Thập Bát Chương để đối phó, ai ngờ đầu chỉ đến ba chiêu là đã bị hắc đánh gục. Đến khi tỉnh dậy đã thấy mình ở đây.

Tiểu Tà hỏi:

– Người đó đánh cách thức ra sao, có điểm gì đặc biệt không?

Lão ăn mày đáp:

– Hắc ra chiêu thức cực kỳ nhanh chóng, không nhìn được gì cả.

Tiểu Tà suy nghĩ, lão ăn mày cũng là cao thủ, thế mà không thể nhìn thấy chiêu thức của đối phương thì có hỏi nữa cũng vô ích, bởi vậy Tiểu Tà chuyển sang câu hỏi khác:

– Lão nhận thấy Thần Võ Môn như thế nào?

Lão ăn mày đáp:

– Mười chín năm trước, Thần Võ Môn chỉ là một môn phái nhỏ nên lão không để ý làm gì.

Tiểu Tà hỏi:

– Lão có biết trong giang hồ võ lâm có ai là Hắc y sát thủ không?

Lão ăn mày nói:

– Lúc ấy ta có nghe nhưng không để ý nên không rõ, nhưng tiểu huynh đệ hỏi để làm gì?

Tiểu Tà cười, đáp:

– Hắc y và Thần Võ Môn có liên hệ với nhau. Những tên sử giả của phái Hắc y và cao thủ Thần Võ Môn đã bắt các người nhốt ở nơi đây.

Lão ăn mày cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

– Bất chúng tôi đem nhốt ở đây có lẽ là Thủ lĩnh của Hắc y sát thủ, nhưng không thể là Độ Vĩnh Thiên.

Tiểu Tà cau mày:

– Độ Vĩnh Thiên là ai?

Lão ăn mày đáp:

– Độ Vĩnh Thiên là môn chủ Thần Võ Môn mà lão ăn mày này đã giao đấu với hắc. Lúc đầu ta nghĩ là ta có phần thắng hắc một tí, nhưng tức thì hắc ra chiêu thứ ba thì ta không còn biết gì nữa.

Lão ăn mày thở dài:

– Tuy là vậy nhưng hắc đã hóa trang, mà để hóa trang thì ta có thể nhầm lẫn phải không tiểu huynh đệ?

Tiểu Tà thấy không tìm hiểu được gì nữa nên nói:

– Lão nói cũng phải, và việc trao đổi giữa chúng ta đến đây xin tạm ngưng!

Lão hãy mang con heo và vò rượu về, đồng thời nói cho những người khác biết là tôi mở quán ở đây nhé!

Lão ăn mỳ gặt đầu lia lia rồi vác con heo cùng vò rượu hớn hờ quay về.

Tiểu Tà ngồi một mình, trầm nhủ:

– Những tưởng sẽ được những câu trả lời cho rõ sự việc, ai ngờ rốt cuộc chẳng có kết quả gì.

Với những ý nghĩ miên man đó, Tiểu Tà lại hình dung thêm hình dáng người bí mật và chiêu thức của hắn nhanh đến độ nào.

Chợt có tiếng ồn ào nói chuyện bên ngoài làm Tiểu Tà giật mình trở về thực tại.

Tiểu Tà bước ra thấy hơn mười mấy vị lão nhân, trong đó có cả hòa thượng, đạo sĩ, nên Tiểu Tà lên tiếng:

– Các lão tiền bối lắng giềng thân mến! Hãy đến đây, bốn tiệm ngày nay khai trương đây.

Mọi người kinh ngạc nhìn quanh, rồi một người hỏi:

– Tiểu huynh đệ, những thứ này bán như thế nào?

Tiểu Tà cười đáp:

– Hôm nay khai trương, mua tùy tiện, chỉ khi nào các vị trả lời câu hỏi của tôi thì tôi sẽ cho không.

Đám đông có vẻ hồi hộp, chợt có người lên tiếng:

– Hỏi ngay đi, chúng tôi sẽ trả lời.

Tiểu Tà nhìn người vừa lên tiếng và hỏi ngay:

– Lão thuộc môn phái nào?

Người này đáp:

– Lão phu phái Thái Sơn, còn danh hiệu không tiện nói ra.

Tiểu Tà nói:

– Lão muốn thứ gì cứ lấy.

Lão mừng rỡ vội lấy bộ áo quần.

Một vị hòa thượng đứng gần đó lên tiếng:

– A di đà Phật! Tiểu chủ, tới phiên lão chưa?

Tiểu Tà nhìn lão hòa thượng đã bảy tám mươi tuổi, chắc thuộc Thiếu Lâm phái, nên Tiểu Tà hỏi:

– Hòa thượng có phải là người Thiếu Lâm không?

Lão hòa thượng đáp:

– Lão thuộc Thiếu Lâm phái, pháp danh Hư Nguyên ...

Rốt cuộc Tiểu Tà cũng biết được danh hiệu của một người, lòng mừng thầm liền nói:

– Hư Nguyên hòa thượng, lão muốn gì cứ lấy.

Hòa thượng thì ăn chay nên lấy mấy hũ tương rồi quay đi.

Việc bán hàng tiếp tục, Tiểu Tà biết thêm mấy người nữa thuộc các môn phái Võ Đang, Hằng Sơn, Thiên Sơn.

Đột nhiên, Tiểu Tà mắt sáng lên hình như phát hiện được một điều kỳ lạ, nên nói:

– Hôm nay việc bán hàng đến đây tạm ngưng, sáng mai sẽ tiếp tục, tôi xin biếu mỗi người một hũ tương để thay lời xin lỗi.

Nói xong, Tiểu Tà liền lấy mấy hũ tương trao cho họ.

Tiểu Tà thu dọn đồ đạc rồi lập tức đi theo sau lưng một lão già cho đến khi lão bước vào túp lều, lão mới chột lên tiếng hỏi:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi muốn tìm ta à?

Tiểu Tà bước đến nói:

– Lão huynh, lâu quá không gặp.

Lão già nói:

– Tiểu huynh đệ là ai vậy? Chúng ta đã gặp nhau ở đâu nhỉ?

Tiểu Tà giật mình thoáng nghĩ:

– Lão này chính là Phi Long bảo chủ, tại sao không biết mình? Lẽ nào lão ta ...?

Nghĩ thế Tiểu Tà nói:

– Lão quên thật sao? Từ lúc chia tay ở Khai Phong mà sao lão lại đến đây nhanh thế?

Mắt lão già chột sáng lên:

– Thì ra chúng ta đã gặp nhau ở Khai Phong. Thế mà lão phu quên mất. Từ khi bị bắt đem đến đây trí nhớ của lão rất kém, xin tiểu huynh đệ lượng thứ. Còn tiểu huynh đệ tên là gì nhỉ?

Tiểu Tà thấy lão ta lúc nhớ lúc quên nên nói:

– Xem ra lão huynh hình như bị đánh ngất thì phải. Tôi là Dương Tiểu Tà, lần đó đột nhập vào Phi Long bảo của các người, thế mà lão huynh đã quên hết rồi sao?

Lão già suy nghĩ rất lâu, rất mông lung rồi nói:

– Xin lỗi! Lão phu thật sự không nhớ nhiều như vậy, chỉ còn nhớ đến cái tên của mình, ngoài ra thì không còn nhớ gì cả.

Tiểu Tà thấy giọng lão buồn buồn nên nói:

– Có lẽ lão tiền bối cũng bị một tên cao thủ võ lâm bắt đến đây phải không?

Lão già nói:

– Đúng vậy! Lão phu bị một chương cực mạnh làm ngất đi, tỉnh lại đã thấy mình ở đây.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Lão tiền bối đến đây bao lâu rồi?

Lão đáp:

– Lão phu không rõ nữa, từ khi bị giam ở đây, cái gì cũng quên hết.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Vậy lão tiền bối có biết kẻ nào làm bị thương lão tiền bối không?

Lão già đáp:

– Đó là một hắc y bịt mặt.

Tiểu Tà hỏi:

– Hắc y bịt mặt? Có phải người này đánh rất nhanh, nhanh đến nỗi đối phương không ứng phó kịp và muốn chạy thoát cũng không thoát được phải không?

Lão già gật đầu:

– Không sai! Lão phu đã ở tình trạng đó.

Tiểu Tà vui vẻ:

– Xin cáo từ bảo chủ! Nếu cần gì hãy đến cửa tiệm của tôi.

Nói xong, Tiểu Tà quay người đi ra, theo đường cũ trở về nhà.

Còn lão già thì ngồi phịch xuống giường than thở:

– Ôi! Thật không ngờ nay ta chỉ là một tên vô dụng, đã bị người ta đánh đến nỗi không còn nhớ cái gì. Nhờ tiểu huynh đệ nói ra ta mới biết mình là bảo chủ của Phi Long bảo, nếu không ta chẳng nhớ được điều ấy, thật bị thương quá.

Lão cứ tự than vãn thở dài rồi nhìn ra khu rừng mờ mờ bóng tối.

Tiểu Tà trở về căn nhà gỗ, trong lòng càng thêm nhiều thắc mắc, vừa uống rượu vừa suy nghĩ:

– Phi Long bảo và Thần Võ Môn đã có xung đột ghê gớm từ lâu, mà giờ đây lão Phi Long bảo chủ đang bị giam nơi đây cùng với nhiều nhân vật quan trọng của các đại môn phái, rõ ràng Thần Võ Môn đã dùng bọn sát thủ để làm việc này, trong ý đồ muốn làm bá chủ võ lâm thiên hạ chứ chẳng còn gì nữa.

Vừa uống rượu, Tiểu Tà chợt lăm bầm:

– Lần trước ở Khai Phong, Thần Võ Môn lại bị bọn sát thủ tàn sát là thế nào?

Tiểu Tà vụt đứng lên đi đi lại lại một lúc rồi kêu lên:

– À! Bọn sát thủ chỉ là một lực lượng không phải của Thần Võ Môn mà chỉ hành động theo sự thuê mướn của Thần Võ Môn, rồi có sự tráo trở nào đó để xảy ra vụ bọn sát thủ giết hại bọn Thần Võ Môn ở Khai Phong lúc trước. Nếu vậy, Dương Tiểu Tà này cũng sẽ tìm cách thuê mướn bọn sát thủ để chúng tiêu diệt Thần Võ Môn các ngươi cho xem.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà nghe trong lòng nhẹ nhõm liền uống liền mấy chung rượu và cất tiếng hát rất hứng khởi.

Nhưng rồi hình ảnh những người bị giam trên đảo mà Tiểu Tà vừa tiếp xúc làm Tiểu Tà có một nhận định về con người nên nói một mình:

– Đối với võ lâm cao thủ đã bị nhốt ở đây hơn mười năm, địa vị võ lâm đối với họ không hề trọng lắm, chỉ nghĩ rằng cái ăn cái mặc là cần thiết.

Tiểu Tà thở dài:

– Nhân sinh là vậy. Năm tháng vô tình. Ngày trước là anh hùng, sớm hôm đã trở thành hủ vô. Bọn họ đều quá già rồi. Người sống trên đời có ai qua được giây phút bi ai này, chắc rất ít người lắm.

Nói đến đây Tiểu Tà chợt nhớ đến lão ăn mày nên thầm nói:

– “Lão ăn mày tuy bị giam nhưng vẫn hy vọng có một ngày trở về Trung Nguyên, lão vẫn miệt mài bắt heo rừng về nuôi, như vậy lão vẫn nhen nhúm sự hy vọng thoát khỏi nơi này nên phải cố sống, lão ta cũng được lắm”.

Vừa lúc đó, có tiếng lão ăn mày gọi ở bên ngoài:

– Tiểu huynh đệ có ở trong nhà không?

Tiểu Tà đáp vọng ra:

– Có! Cứ vào đây!

Lão ăn mày vừa bước vào thì Tiểu Tà liền hỏi:

– Có việc gì vậy?

Lão ăn mày cười hi hi:

– Lão muốn hỏi về việc bữa trước tiểu huynh đệ nói có thể phục hồi công lực cho lão đấy mà.

Tiểu Tà nhìn lão một lúc rồi hỏi:

– Võ công của ông bị phong bế bao lâu rồi?

Lão ăn mày xuyết xoa:

– Hơn mười năm rồi. Lúc đầu còn chút hy vọng, nhưng dần dần trở nên tuyệt vọng.

Tiểu Tà nói:

– Để tôi xem, không chừng tôi có thể giúp cho lão được.

Lão ăn mày liền tiếp lời:

– Tiểu huynh đệ có giúp lão xem sao. Nếu hồi phục được võ công, lão sẽ trốn khỏi nơi này.

Tuy lão nói vậy nhưng cũng không mấy hy vọng. Tiểu Tà xem xét các huyết mạch toàn thân lão rồi nói:

– Chưa cho lão thì được rồi, nhưng công lực của tôi một lúc không thể đả thông kinh mạch khí huyết của lão được.

Lão ăn mày liền nói:

– Chưa không được cũng là chuyện thường, lão đã chữa mười năm rồi cũng không được, thì chắc khó có ai chữa được. Theo lão, ngoài Âu Dương Bát Không ra, không ai có thể chữa được đâu.

Lão ta nói với vẻ mặt buồn buồn. Tiểu Tà an ủi:

– Lão đừng vội buồn phiền. Tôi tuy không phục hồi được toàn bộ, nhưng có thể phục hồi một ít công lực cho lão thì vẫn được như thường.

Lão ăn mày kinh ngạc kêu lên:

– Thật không? Tiểu huynh đệ đừng gạt lão.

Tiểu Tà đáp:

– Tôi không gạt lão đâu. Do nội lực của tôi không đủ nên chỉ giúp lão phần khí huyết lưu thông điều hòa, rồi sau đó lão cứ tập luyện dần dần cũng khá được.

Lão ăn mày cười hớn hở:

– Tốt! Thế là tốt lắm rồi! Lão sẽ có công lực trở lại, lúc ấy lão không cần nuôi heo nữa ... ha ... ha ... ha ...

Tiểu Tà lại nói:

– Tôi rất hy vọng lão sẽ dần dần hồi phục công lực và chiều nay tôi sẽ đi đến gặp những kẻ canh gác để khuyến cáo chúng phải cấp thức ăn lương thực đầy đủ cho các người, nếu chúng vẫn không làm thì lão nên bắt thêm heo rừng chia cho mọi người cùng nuôi lấy thịt mà ăn và giữ gìn sức khỏe, chớ có lúc tôi đến giải thoát cho mọi người.

Lão ăn mày nôn nao:

– Những ngày trước đây là khác. Nếu lão có chút công lực để bắt heo dễ dàng thì lão nhất định không ích kỷ đâu. Thôi tiểu huynh đệ hãy ra tay giúp lão ngay đi.

Tiểu Tà mỉm cười bắt lão nằm yên rồi lấy kim châm ra, bắt đầu cuộc chữa trị.

Không lâu lắm, lão ăn mày cảm thấy trong người có chút thay đổi, có lẽ huyết đã có khí đẩy đi qua các kinh mạch đều đặn rồi.

Một lúc, Tiểu Tà ngừng tay, rút kim ra rồi hỏi:

– Lão thấy trong người thế nào rồi?

Lão ăn mày ngồi dậy vui mừng:

– Tiểu huynh đệ, người hay thật, có kết quả tốt tuy cũng còn yếu ... không ngờ ta còn có một ngày đầy hy vọng như thế này ... ha ... ha ... ha ...

Tiểu Tà cười nói:

– Khí huyết đã lưu thông điều hòa là tốt rồi, lão cứ từ từ tập luyện công phu để phục hồi công lực, còn nếu không được hãy chờ kỳ sau tôi đến đây giúp tiếp.

Lão ăn mày thấy Tiểu Tà không tỏ vẻ một nhọc chút nào lấy làm ngạc nhiên nên hỏi:

– Tiểu huynh đệ thực sự bị bắt đến đây phải không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi đột nhập vào đây đây! Vậy lão đừng thắc mắc gì cả đối với việc tôi đã làm trong hai ngày qua. Lão cũng như người khác cứ ráng chịu đựng, để tôi tìm cách hạ thủ tên cao thủ quái ác đã hại các người rồi sẽ đến giải thoát cho các người vậy.

Lão ăn mày hỏi:

– Đợi đến khi nào? Lão đây rất sốt ruột.

Tiểu Tà nói:

– Không nhất định được, nhưng tôi muốn việc này chỉ mình lão biết thôi, lão có hứa không?

Lão ăn mày đưa hai tay lên nói:

– Lão xin hứa và lão nhất định chờ tiểu huynh đệ trở lại.

Tiểu Tà lại nói:

– Việc phục hồi công lực cho lão hôm nay, lão tuyệt đối không được cho ai biết. Vì tôi sẽ đi gặp bọn canh gác để nói chuyện với chúng, nếu không thành công tôi sẽ trốn thoát và lúc đó lão phải vờ như không biết gì đến tôi để lão khỏi bị liên lụy.

Lão ăn mày hỏi:

– Chờng nào tiểu huynh đệ đi và chờng nào quay lại?

Tiểu Tà đáp:

– Hôm nay hoặc ngày mai, nhưng khi nào quay lại thì chưa biết được, có thể là ba hay bốn năm gì đó.

Lão ăn mày kêu lên:

– Bốn năm bữa, lâu thế!

Tiểu Tà phì cười:

– Tôi nói vậy nhưng chưa chắc nhất định là vậy, nếu tôi diệt được tên cao thủ ấy lúc nào thì đến cứu mọi người ngay, còn nếu tôi chết trong tay hắn thì lão suốt đời ở đây với mọi người.

Lão ăn mày vội vã:

– Tiểu huynh đệ, ngươi không thể chết được.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Nói vậy thôi, chứ giết tôi không dễ đâu. Thôi không bàn đến việc ấy nữa, lão đợi tôi đi rồi thì lão hãy dọn hết đồ đạc trong nhà, chứ bọn canh gác sẽ đến đây. Bây giờ lão hãy về đi.

Lão ăn mày gật đầu:

– Chúng ta hẹn gặp lại.

Nói xong quay người đi ra.

Chỉ một lúc sau đó Tiểu Tà rời căn nhà gỗ để đi ra mé biển tìm bọn canh gác.

Tiểu Tà đến gần bọn vệ sĩ canh gác rồi la lớn:

– Ê! Mấy tên chết khô kia. Có mau đến đây ta bảo không?

Bọn vệ sĩ canh gác đảo mắt nhìn thấy Tiểu Tà là một thiếu niên đột nhiên xuất hiện làm chúng giật mình hoang mang và còn sợ hãi nữa, vì chúng nghĩ rằng chẳng lẽ những người bị giam đều già rồi lại biến thành trẻ như thế này sao?

Tiểu Tà lại lớn tiếng la tiếp:

– Đứng trơ ra đó hả? Sao không mau thôi còi lên.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa nhặt cục đá ném đến chỗ bọn vệ sĩ canh gác làm chúng giật mình nhớ đến cái còi đeo trước ngực vội lấy lên thổi liên hồi.

Tiếng còi vừa dứt thì trong mây dầy nhà phía sau chòi canh những tên vệ sĩ tay cầm vũ khí chạy nhanh ra sắp hàng nghiêm chỉnh.

Tên vừa thổi còi lớn tiếng:

– Có kẻ đột nhập vào cấm khu. Hãy bắt lấy nó.

Vừa lúc đó tên chỉ huy mới đến, hỏi mau:

– Hắn ở đâu?

Tiểu Tà vẫy tay khiêu khích:

– Ê! Tên chỉ huy kia, ta ở đây này, hãy đến đây mau, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Tên chỉ huy mới đến kinh ngạc rồi thét lên:

– Bắt nó! Hãy bắt nó mau lên!

Đám vệ sĩ chạy đuổi theo Tiểu Tà lung tung lên vì Tiểu Tà lúc ở bên này lúc qua bên kia, và khi Tiểu Tà chạy qua cửa rào cao của vòng đai bên chúng thì nhanh tay khóa lại làm bọn chúng khựng đi.

Tiểu Tà đứng chống nạnh lớn tiếng:

– Mấy tên ngốc kia hãy gọi thủ lĩnh của bọn ngươi, nói có ta là Dương Tiểu Tà có chuyện cần nói.

Đám vệ sĩ liền cho người làm theo lời Tiểu Tà.

Không bao lâu tên thủ lĩnh đến và hắn giận dữ quát:

– Tiểu yêu! Ngươi thật to gan, dám đột nhập vào cấm địa này, ta sẽ giết ngươi.

Hắn quay qua đám thuộc hạ quát:

– Tên nào giữ khóa cổng hãy mau mở ra, dẫn ngựa ra cho ta ngay.

Tiểu Tà nhìn tên thủ lĩnh người cao lớn, tóc chắp thành bím thả dài sau lưng, miệng rộng, môi dày, nhưng trông hắn không có nét ranh ma.

Tiểu Tà cười lớn:

– Ê! Tên to xác kia! Ta vào đây muốn cho ngươi biết là ta đã ở trên đảo này hơn mười mấy năm nay, ta đến đây trước cả ngươi nữa, thì ngươi mới là kẻ đột nhập vùng cấm địa này.

Tên thủ lĩnh lấy làm lạ hỏi:

– Ngươi gạt ta đấy sao?

Tiểu Tà đáp:

– Nếu ngươi cho rằng ta gạt ngươi thì ta hỏi ngươi, đây có phải là hải đảo không? Nếu muốn đến đây tất phải dùng thuyền lớn vì bốn bề là biển cả, có phải thế không?

Tên thủ lĩnh gật đầu:

– Đúng!

Tiểu Tà nói tiếp:

– Bây giờ ta đứng đây và các ngươi không thấy thuyền bè nào đến đây, tất nhiên ta đã ở đảo này từ khi còn nhỏ, các ngươi có hiểu không?

Tên thủ lĩnh chỉ ấp úng đáp “Ồ, ờ” mấy tiếng đồng thời suy nghĩ:

– Hắn nói cũng đúng, vì mấy hôm nay chẳng có thuyền bè nào đến đây cả, và vệ sĩ canh gác mấy ngày nay cũng chẳng thấy ai xâm nhập vào đảo. Hơn nữa, một bên của đảo là vách núi đá dựng đứng cheo leo, chim bay qua không được thì tên tiểu quý này cũng có thể trưởng thành ở đảo này thật rồi.

Tuy vậy tên thủ lĩnh cũng lên tiếng hỏi tiếp:

– Tiểu quý, ngươi đến đây hỏi nào, đến với ai kia chứ? Sao ta chẳng trông thấy?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Lúc ta đến đây còn bé xù làm sao biết là hồi nào, và cũng chẳng rõ đã đến với ai. Chỉ biết lớn lên thì ta ở trong núi cho đến bây giờ, làm sao người thấy ta được.

Tên thủ lĩnh suy nghĩ một lúc, giọng hết gay gắt:

– Tiểu quý! Không cần biết người từ đâu tới, nhưng người muốn nói gì với ta, hãy nói xem.

Tiểu Tà cười, nói:

– Ta muốn hỏi người, tại sao mỗi tháng phát lương thực mỗi ngày một ít đi là có ý đồ gì?

Tên thủ lĩnh liền xua tay:

– Không có như thế đâu, số lương thực vẫn đều đặn, không có ít hơn đâu, người nói gì lạ vậy?

Tiểu Tà la lên:

– Nếu không có việc ấy, tội gì ta liều mạng đến đây làm gì?

Tên thủ lĩnh quát lên:

– Người đừng có già mồm, ta đã bảo không có bớt xén gì cả, người hãy rút đi ngay, nếu không đừng trách ta.

Tiểu Tà cũng quát lại:

– Tên bò mộng kia, nếu người không chịu nhận việc cắt xén lương thực và đền bù vào tháng tới thì hôm nay ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại.

Tên thủ lĩnh tức giận quát:

– Tiểu quý! Người quá quắt lắm, ta sẽ đập chết người.

Vừa nói hắn vừa xăm xăm bước tới không chút dè phòng.

Tiểu Tà hét lên một tiếng lớn:

– Được lắm!

Tức thì thân hình của Tiểu Tà bắn vọt tới sát cạnh thủ lĩnh và nhanh lẹ tát cho hắn mấy cái bạt tai như trời giáng, rồi chạy vọt ra xa lạ lớn:

– Tên khốn kia! Người có chịu làm theo lời ta đã nói không?

Đám vệ sĩ phía sau không có lệnh nên cũng chẳng dám xông lên mà chỉ đứng tại chỗ nhìn diễn biến.

Còn tên thủ lĩnh tức giận quá hét lên:

– Tiểu quý! Hãy xem đây!

Dứt lời, hắn liền xuất chiêu tấn công Tiểu Tà tới tấp, nhưng Tiểu Tà tránh né rất nhanh lẹ nên đối phương không sao đánh trúng được.

Tên thủ lĩnh liền chụp cây đao lớn để giao đấu với Tiểu Tà. Riêng Tiểu Tà thì trong tay đã thủ sẵn hai ngọn phi đao.

Cuộc giao đấu càng lúc càng quyết liệt hơn nhiều. Tiểu Tà thấy cây đại đao của tên thủ lĩnh rất lợi hại đã vây khốn Tiểu Tà nhiều lần. Hơi lo ngại trong lòng vì càng đánh thì sức lực của Tiểu Tà càng giảm sút đi, ngược lại đối phương to lớn sức khỏe phi thường nên sức đánh mỗi lúc mỗi dữ dội hơn.

Bất chợt tên thủ lĩnh hết lớn cùng với đại đao trong tay biến chiêu rút lên vù vù làm cho Tiểu Tà lúng túng lăn trên mặt đất mấy vòng rồi mới bật người đứng dậy. Nhanh như chớp, từ hai tay của Tiểu Tà xuất ra hai ngọn phi đao bắn về phía đối phương. Tên thủ lĩnh cũng lanh lẹ không kém, hoành đao đỡ hai mũi phi đao của Tiểu Tà đồng thời phản kích lại cũng bằng hai mũi phi đao trong chớp mắt.

Hai ngọn phi đao bay vút xort qua làn da nơi bắp tay của Tiểu Tà, gây nên vết thương nhỏ.

Tuy bị thương nhẹ, nhưng Tiểu Tà vẫn tỏ ra không có gì. Tiểu Tà giả đau nói:

– Oái! Ngón đòn của người xem ra cũng lợi hại đấy chứ, nhưng với ta thì không có gì đâu.

Tuy không làm cho Tiểu Tà bị thương nặng nhưng tên thủ lĩnh cũng đã hả hê được phần nào về cú đòn của mình. Cho nên khi nghe Tiểu Tà nói vậy, hắn

lập tức thi triển công lực dùng hết sức đâm ngọn đại đao cực mạnh vào người Tiểu Tà.

Nhanh như chớp, Tiểu Tà lách mình sang phải tránh thế đánh quyết liệt của đối phương. Ngọn đao của tên thủ lĩnh đi quá nhanh và mạnh nên không kiềm lại được đã cắm phập xuống đất, lút gần hết lưỡi đao.

Trong khi tên thủ lĩnh vừa rút cây đại đao thì Tiểu Tà đã giáng xuống đầu hắn một chưởng cực mạnh làm cho hắn không tài nào trở thế tránh kịp, buông đại đao té nhào xuống đất. Nhanh như chớp, Tiểu Tà chụp cây đại đao chém tới. Một tiếng phập, cánh tay tên thủ lĩnh đứt lìa.

– A! ...

Tiếng la thất thanh của tên thủ lĩnh và thân hình to lớn của hắn lỏng lẻo đau đớn ôm cánh tay bị đứt rên la trên mặt đất.

Tiểu Tà thấy vậy định vung tiếp một đao nữa chém nốt cánh tay còn lại của đối phương, nhưng bọn vệ sĩ đã ủa lên rất gấp nên Tiểu Tà lập tức ném cây đại đao quay người phóng nhanh vào rừng mất dạng, còn bọn vệ sĩ khiêng tên thủ lĩnh vào trong khu nhà.

Tiểu Tà chạy nhanh về căn nhà gỗ lấy rượu rửa vết thương, nói:

– Tối nay, ta sẽ đốt trại chúng bay cho biết tay.

Uống mấy hoàn thuốc cho vết thương chóng lành rồi Tiểu Tà đi ngủ.

Cho đến trưa, lão ăn mày lại đến, và tiếng lão nói lớn khi đến trước căn nhà gỗ:

– Tiểu huynh đệ, có khỏe không?

Tiểu Tà đáp vọng ra:

– Cửa không khóa, xin mời vào.

Lão ăn mày đẩy cửa bước vào nhìn thấy tay Tiểu Tà bị thương, kinh ngạc kêu lên:

– Tiểu huynh đệ sao vậy?

Tiểu Tà giọng thản nhiên:

– Bị thương chút đỉnh thôi, còn tên thủ lĩnh của chúng đã bị tôi chặt đứt một cánh tay, thật không uống.

Lão ăn mày nói:

– Lão đến đây định hỏi xem kết quả việc nói chuyện như thế nào, nhưng bây giờ không cần hỏi thêm gì nữa rồi.

Tiểu Tà vẫn cười:

– Không sao đâu, bây giờ công lực của lão đã có phần phục hồi, có thể bắt heo, bắt chim thì còn sợ gì nữa chứ.

Lão ăn mày đáp:

– Đúng vậy! Song lão e rằng bọn chúng sẽ không ngừng gây rối chúng tôi.

Tiểu Tà trầm nghĩ ngay:

– Lão nói đúng thật, mình gây rối làm hại bọn họ.

Trầm tư một lúc, Tiểu Tà nói:

– Chắc không sao đâu, tôi sẽ nói cho bọn chúng biết là tôi không có liên quan gì đến các người rồi lập tức nhảy xuống biển để tự vận, như vậy chúng nó thấy mất tôi thì sẽ không hại các người đâu.

Lão ăn mày kinh hãi nói mau:

– Tại sao tiểu huynh đệ phải nhảy xuống biển tự vận?

Tiểu Tà khẽ cười nói:

– Chỉ giả vờ nhảy xuống rồi ở dưới biển trốn luôn.

Lão ăn mày lắc đầu nghi ngờ:

– Nhảy xuống biển mà còn sống được à! Sao khó tin quá!

Tiểu Tà nói:

– Vậy chứ tôi đột nhập vào đây cũng nhảy xuống biển có sao đâu.

Nghe thế, lão ăn mày không thể tin, nhưng lão nghĩ gần đầu đây chắc đã có một ghe thuyền, nếu không giữa đại dương mênh mông, sẽ không chết vì khát cũng phải chết vì đói.

Lão lên tiếng:

– Tiểu huynh đệ nhất định phải hành động thế nào, có cần gửi gắm gì không?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Ô! Nếu vậy lão hãy bắt cho tôi một trăm con heo rừng đem cột chúng lại, có thể tôi sẽ dùng đến.

Lão ăn mày ngạc nhiên:

– Dùng heo? Heo để làm gì?

Tiểu Tà cười hề hề:

– Dùng heo để đánh trận.

Lão ăn mày không tin:

– Heo biết đánh trận sao?

Tiểu Tà nhún vai:

– Chuyện quá ư bình thường. Ngày trước dùng lừa dùng bò để đánh quân thù, thì hôm nay ta dùng heo tấn công bọn chúng vậy.

Lão ăn mày chợt hiểu ra, nên bật cười, nói:

– Được lắm, lão đi bắt heo liền.

Nói xong lão đi vô rừng.

Tiểu Tà ngồi một mình, lẩm bẩm:

– Đốt bên ngoài doanh trại chưa đủ, phải đốt luôn hai dãy nhà của chúng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hỏa công trư bát giới

Khi trời vừa tối, Tiểu Tà bắt đầu hành động ... Lần này, Tiểu Tà xâm nhập vào khu doanh trại của bọn canh gác rất nhẹ nhàng và mau lẹ.

Chợt có một tên vệ sĩ đi tới. Tiểu Tà vội núp vào bóng tối bất ngờ đâm vào cổ tên này một nhát dao, gã không kịp kêu lên đã ngã chết liền.

Tiểu Tà lần theo dãy nhà, và chợt phát hiện có một người trung niên ăn mặc sang trọng đang ngồi nhìn ra cửa sổ chăm chăm như đang tư lự suy nghĩ điều gì.

Lập tức, Tiểu Tà lạng người đến cửa phòng và rất nhẹ nhàng len vào khi cửa phòng vẫn mở, nhanh như cắt Tiểu Tà đã kẻ lưỡi dao lạnh toát nơi cổ người này và lên tiếng:

– Ngồi im! Người là ai? Làm chức gì ở đây?

Tên này run sợ ú ớ đáp:

– Tôi ... là Vương Trung ... phó thủ lãnh ...

Tiểu Tà chặn lời:

– Phó thủ lĩnh thuộc về môn phái nào?

Tên này đáp:

– Thần Võ Môn.

Tiểu Tà nghe hắn đáp đúng như ý nghĩ từ lâu của mình nên gằn giọng tiếp:

– Tại sao ngươi bắt nhốt những người già cả vậy?

Vương Trung đáp:

– Việc này tôi không biết gì cả vì chúng tôi chỉ theo lệnh canh gác không cho ai ra vào nơi đây, chỉ trừ khi nào địch đột nhập hoặc có người mất tích thì chúng tôi sai người vào lục tìm mà thôi.

Tiểu Tà muốn tìm hiểu thêm về những người bị nhốt nên hỏi:

– Ngươi không vào nơi họ ở thì làm sao biết người nào?

Vương Trung nói:

– Tôi chỉ biết những người bị giam là những người giàu có và hình như có địa vị ở võ lâm, còn những việc khác tôi không biết gì hơn, vì thượng cấp không cho phép chúng tôi trả lời, ngay cả bước vào khu của những người bị giam ấy cũng rất hạn chế, muốn nhìn mặt họ cũng không có cơ hội.

Tiểu Tà có vẻ hài lòng:

– Lực lượng của ác ngươi ở đây như thế nào?

Vương Trung nói:

– Ở đây có ba trại, mỗi nơi có ba trăm người và một thủ lĩnh, hai phó thủ lĩnh và phía dưới là các Bang mỗi Bang mười người.

Tiểu Tà hỏi:

– Có bao nhiêu cao thủ?

Vương Trung nói:

– Vào khoảng một trăm người.

Tiểu Tà ngưng một chút rồi hỏi:

– Thuyền lớn của các người chừng nào vận chuyển đến đây?

Vương Trung đáp:

– Mỗi tháng một lần.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Gần đây có giải phạm nhân đến không?

Vương Trung nói:

– Không! Từ khi tôi canh gác ở đây, đã hơn mười năm rồi, chưa có đưa phạm nhân vào đây.

Tiểu Tà buột thốt:

– Mười mấy năm?

– Vì lúc đó Tiểu Tà nhớ đến có lần Tiểu Tà hỏi tên Ngư Vỹ và hắn cho biết phạm nhân được đưa vào đây ... thế mà tên Vương Trung lại nói như thế, tên nào nói thật đây?

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Trên đảo này, bọn ngươi có mấy địa điểm canh gác? Và còn đảo nào nữa không?

Vương Trung đáp:

– Có hai địa điểm và còn có một đảo nhỏ ở mé trái cách rất xa, tôi chưa qua bên ấy, chỉ nghe nói.

Tiểu Tà nghĩ đó là hòn đảo nhỏ do tên Đường chủ La Tiểu trấn giữ, nên lại hỏi:

– Ngươi ở đảo ấy nói rằng phạm nhân đưa sang đây, sao ngươi nói không có?

Vương Trung nói:

– Tôi nghe nói phạm nhân đưa đi nửa đường thì bị giết, chứ không có đưa qua đây.

Tiểu Tà nói nho nhỏ:

– Thì ra thế?

Rồi Tiểu Tà hỏi sang việc khác.

– Ngươi có biết gì về Hắc y sát thủ bị mất không?

Vương Trung nói:

– Tôi có nghe qua, nhưng không thấy.

Tiểu Tà thấy không cần hỏi thêm nữa nên nói:

– Ngươi đã chịu trả lời những câu hỏi của ta, nên ta không giết ngươi, vì ta đến đây chỉ muốn biết những người bị giam là những ai và có bao nhiêu người thôi, cũng may ngươi nói ta không trách ngươi. Thôi ngươi cứ nghĩ, ta chuẩn bị chữa lửa đây.

Không đợi tên Vương Trung trả lời, Tiểu Tà liền điem ngay vào huyết đạo nơi ngực của hắn làm cho hắn ngồi bất động rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Lập tức phóng hỏa đốt, mấy dãy trại, chờ cho ngọn lửa bùng lớn, bọn vệ sĩ canh gác chạy tán loạn, Tiểu Tà mới rời nơi ấy để trở về căn nhà gỗ.

Một lúc sau, Tiểu Tà đi ngay đến chỗ ở của Hư Nguyên Hòa thượng. Vừa thấy Tiểu Tà lão hòa thượng Hư Nguyên liền hỏi:

– A di đà phật! Đêm hôm, tiểu chủ có việc gì mà đến đây vậy.

Tiểu Tà nói:

– Tôi có chuyện muốn nhờ lão hòa thượng chỉ bảo.

Hư Nguyên hòa thượng nói:

– Có chuyện gì xin cứ nói, nếu lão biết sẽ nói ngay.

Tiểu Tà nói:

– Ở Thiếu Lâm thân phận Hòa thượng cao như thế nào?

Hư Nguyên hòa thượng vui vẻ:

– Lão tăng đây danh hiệu với chữ “Hư” và vị chương của Thiếu Lâm danh hiệu với chữ “Minh”, như vậy lão tăng đây là sư bá của chương môn Thiếu Lâm.

Tiểu Tà tiếp lời:

– Lão là sư bá chương môn được người võ lâm tôn kính cao cả vô cùng ...

Tiểu Tà chân thật bộc lộ mà lão hòa thượng vẫn cảm thấy ái ngại.

Mặt hòa thượng đỏ lên:

– Tiểu chủ đừng đùa với lão nữa, lão đây chỉ là một bần tăng, làm gì còn có sự cao cả chứ?

Tiểu Tà nói:

– Đại hòa thượng! Thật sự lão bị bắt vào đây?

Lão hòa thượng gật đầu:

– Đúng vậy, lão bị một người võ công cực cao đánh gục và bị bắt đến đây.

Tiểu Tà liền hỏi:

– Đại hòa thượng giao đấu với người ấy được mấy hiệp?

Hư Nguyên Hòa thượng xấu hổ, nói:

– Không tới bảy hiệp, người đó xuất chiêu mạnh lắm, lão kháng cự không nổi.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Lão Hòa thượng có thể nhớ ra một nhân vật nào có võ công cao nhất võ lâm không?

Hư Nguyên Hòa thượng trầm ngâm một lúc nói:

– Lúc bấy giờ đệ nhất võ công có lẽ là Âu Dương tiên sinh, và lão tăng đây chỉ chịu được dưới năm mươi hiệp mà thôi.

Tiểu Tà lại thắc mắc nói:

– Theo lão Hòa thượng thì Âu Dương tiên sinh là đệ nhất võ công, còn người có chiêu mạnh kia thì sao?

Lão Hòa thượng nói:

– Đối với người đó theo lão thì rất lạ lùng.

Tiểu Tà chận hỏi:

– Lạ lùng thế nào?

Hòa thượng nói:

– Lạ lùng ở chỗ chiêu lực của người ấy quả là kinh khiếp không tưởng tượng được, người ấy hình như không phải là một người bình thường mà là một người điên.

Lão hòa thượng ngưng một chút rồi lắc đầu:

– Một chiêu của hắn có thể đánh vỡ đại hồng chung của Thiếu Lâm tự, thì quả là lạ lùng kinh khiếp.

Tiểu Tà mở to mắt kinh ngạc:

– Quả là một người có công phu kinh khiếp thật! Cái chuông đồng ấy nặng mấy ngàn cân mà một chiêu của hắn đã phá vỡ thì thật sức mạnh ấy không phải là người bình thường rồi.

Cả hai chợt yên lặng một chút, rồi Tiểu Tà lên tiếng:

– Bây giờ tôi phải đi đây, Đại sư có cần nhắn gì về Thiếu Lâm tự không?

Hư Nguyên thiếu hiệp ngạc nhiên:

– Tiểu thí chủ đi thật sao? Mà đi đâu?

Tiểu Tà nói:

– Tôi về Trung Nguyên.

Lão Hòa thượng kinh ngạc:

– Nơi đây bốn bề là đại dương mênh mông, tiểu thí chủ có thể vượt qua được sao?

Tiểu Tà phì cười:

– Tôi cũng qua rồi mới vào đây không phải sao?

Hòa thượng có điểm không tin nên nói:

– Có phải có ai đó đón tiếp tiểu chủ?

Tiểu Tà cười:

– Đúng rồi! Đại sự có gì nhấn về không?

Hư Nguyên Hòa thượng suy nghĩ giây lâu rồi nói:

– Nếu tiểu thí chủ có về đến Thiếu Lâm tự thì phải giữ kín bí mật ở đây, coi như lão đây già yếu, thuận tiện nói với đệ tử Thiếu Lâm đặc biệt chú ý đến tên cao thủ kia, ngoài ra không có gì để nói.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được rồi! Tôi sẽ nói với vị chương, tôi đi đây.

Hư Nguyên thiếu hiệp cười hiền từ:

– Tiểu chủ, hãy thận trọng.

Lúc này đêm đã quá khuya, Tiểu Tà từ biệt lão Hòa thượng trở về nghỉ ngơi nơi căn nhà gỗ của mình.

Trời vừa sáng, Tiểu Tà đã đến túp lều của lão ăn mày, nhìn thấy lão ta đang chăm chú đếm heo vì lão sợ không đủ một trăm con sẽ thất tín với Tiểu Tà.

Thấy vậy, Tiểu Tà bước đến cạnh lão, hỏi:

– Lão làm gì vậy?

Lão ăn mày quay qua nhìn Tiểu Tà, cười nói:

– Cũng tạm đủ rồi, đám heo này chạy tới chạy lui khó đếm quá.

Nhìn thấy mồ hôi lão nhễ nhại, chắc lão đã đếm nhiều lần rồi mà không xong, nên Tiểu Tà nói:

– Số heo này là được rồi, không nhất định là một trăm con.

Lão ăn mày gật đầu.

– Được thôi, cứ tùy tiện.

Lão ăn mày bước ra khỏi hàng rào chuồng heo thì Tiểu Tà hỏi:

– Lão huynh, tôi về Trung Nguyên đây, lão có gì nhấn gởi không?

Lão ăn mày ngừng đầu lên suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Tiểu huynh đệ trở về gặp đệ tử Cái Bang hãy hỏi thăm dùm lão sức khỏe của Bang chủ và Tiểu công chúa.

Tiểu Tà lúc này mới nhớ đến Tiểu Linh. Từ lúc chia tay đến nay đã khá lâu mà mãi lo việc giang hồ chàng đã quên bằng năng để cho Tiểu Linh phải chờ đợi trông ngóng nơi hồ Động Đình trong một thời gian dài. Chắc Tiểu Linh nhớ Tiểu Linh nhiều lắm. Mà có lẽ giờ này Tiểu Thất cũng đã có mặt bên cạnh Tiểu Linh rồi, chỉ mình Tiểu Tà còn lang thang vùng hải đảo xa xôi này mà thôi.

Tiểu Tà nói:

– Lão muốn gởi lời hỏi thăm đến Bang chủ Cái Bang và Tiểu Linh công chúa thôi sao?

Lão ăn mày ngo ngắc hỏi lại:

– Tiểu Linh là ai vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu Linh và tôi đã quen thân với nhau. Chính tôi đã đổi tên nàng là Hàn Linh thành Tiểu Linh đấy.

Lão ăn mày trầm ngâm nhìn trời một lúc rồi nói:

– Không biết Tiểu công chúa giờ được bao lớn rồi! Lúc lão ra đi thì Tiểu công chúa vẫn còn là một con bé ngây thơ bé xíu. Có lẽ giờ đây đã được mười sau, mười bảy tuổi, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi ... à, mà tiểu huynh đệ đã gặp qua chắc biết ít nhiều về Tiểu công chúa phải không? Hãy nói cho

lão biết ít nhiều về con bé ấy đi.

Tiểu Tà như được dịp nhắc đến Tiểu Linh, liền tuôn ra một tràng câu chuyện về nàng. Từ lúc gặp nhau cho đến những thời gian sống bên nhau cùng đối phó với bọn xấu trên giang hồ, và không quên nhắc đến câu chuyện hào hùng của mình lúc vượt mười ba tầng Thất Linh Cam được toàn bộ đệ tử Thiếu Lâm đón tiếp long trọng sau sự kiện làm danh trấn võ lâm giang hồ.

Rồi Tiểu Tà kết thúc:

– Lão nói không sai. Tiểu Linh quả là một thiếu hiệp xinh đẹp vô cùng. Hiện nàng đang ở hồ Động Đình núi Quân Sơn để đợi tại hạ và một người bạn khác nữa là Tiểu Thất.

Lão ăn mày say sưa nghe kể về Tiểu Linh trong thời gian xa Cái Bang và nhất là sự kiện hi hữu của Tiểu Tà lúc vượt mười ba tầng Thất Linh Cam làm cho lão không khỏi xuýt xoa thán phục.

Lão ăn mày nghe Tiểu Tà kể chuyện về những mưu kế và hoạt động đối phó của ba người với giới võ lâm giang hồ làm cho lão như sống lại khoảng thời gian lúc còn ở ngoài đời, đôi lúc lâu bật cười ha hả theo từng diễn biến của câu chuyện.

Rồi lão như không kiềm chế được sự vui mừng.

– Theo lời người nói thì con bé Hàn Linh này đẹp lắm và lại còn láu lỉnh trong lúc theo người hành hiệp nữa.

Tiểu Tà nói:

– Không những Tiểu Linh đẹp, láu lỉnh mà còn rất nhân hậu, từ tâm. Chính Tiểu Linh đã nhiều lần ngăn không cho tại hạ tàn sát một cách bừa bãi. Và chính bản tính của nàng đã cảm hóa được trái tim của tại hạ sau bao ngày tháng vui buồn sống bên nhau. Nếu có cơ hội tôi sẽ đưa Tiểu Linh ra đảo thăm lão, lão chịu không?

Lão ăn mày trở nên buồn:

– Cảm ơn tiểu huynh đệ và nhờ tiểu huynh đệ hỏi thăm đến các trưởng lão và anh em trong Cái Bang là được rồi.

Tiểu Tà lại nói:

– Tôi sẽ làm theo lời của lão, nhưng người ta hỏi lão là ai thì tôi biết đáp thế nào đây? Bởi vì trưởng lão Cái Bang mười tuổi, đâu phải chỉ có một mình lão có phải không?

Lão ăn mày nghe xong, đoạn lấy ra một sợi dây bằng vải được bện lại bằng nhiều thứ vải màu sắc khác nhau, trao cho Tiểu Tà và nói:

– Đoạn dây bện này, tiểu huynh đệ giữ lấy và khi đến Cái Bang đưa ta, đệ tử Cái Bang sẽ biết ngay lão là ai, nhưng đừng cho bọn họ biết lão ở nơi này đây.

Tiểu Tà nhận đoạn dây bện và nói:

– Được rồi! Tôi sẽ làm như lời của lão.

Nói xong, Tiểu Tà nhìn “Đoạn dây bện” thấy rất lạ, chợt nhớ những ngày đã qua có nhiều kỷ niệm, nên hỏi:

– Lão bói! Cái đoạn dây này trông vừa lạ vừa đẹp, tôi nhìn mãi cũng không nghĩ ra cách bện nó được, vậy do lão chính tay làm hay của người khác tặng?

Lão ăn mày nói:

– Vật này do tự tay lão làm, ngoài lão ra không ai làm được đâu, nó có bí quyết nên tiểu huynh đệ có nhìn bao lâu cũng không sao làm được.

Tiểu Tà hiếu kỳ về bí quyết bện của đoạn dây nên nói:

– Nếu vậy, lão dạy tôi cách làm nó đi.

Lão ăn mày nói ngay:

– Tiểu huynh đệ không phải là đệ tử Cái Bang nên lão không dám đem bí mật này để truyền dạy.

Tiểu Tà hỏi:

– Nhất định phải là đệ tử Cái Bang mới được học sao?

Lão ăn mày gật đầu:

– Đúng vậy! Đó là luật lệ của Cái Bang, nhưng cũng có những trường hợp ngoại lệ rất khẩn bách, không làm không được, nghĩa là những trường hợp bất đắc dĩ ấy mà.

Tiểu Tà mắt vụt sáng lên nói:

– Nếu lão ở mãi nơi hải đảo này, không thể về được Trung Nguyên, hoặc khi tôi đi rồi, chẳng may lão chết đi thì bí quyết ấy có ai tiếp thu không hay là bị mất đi rất đáng tiếc, như vậy thì lão thật có lỗi với Cái Bang rồi?

Lão ăn mày giật mình:

– Cũng đúng, nếu lão không thoát được nơi này thì bí mật không truyền được vậy thì ...

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Thôi được. Lão sẽ dạy cho tiểu huynh đệ nhưng phải hứa là không được truyền bí quyết này cho ai khác sau này ngoại trừ đệ tử của Cái Bang ra.

Tiểu Tà gật đầu:

– Vâng! Tôi xin hứa với lão.

Lão ăn mày khẽ gật đầu:

– Dương Tiểu Tà! Nhìn con người của tiểu huynh đệ tuy có chút ta khí như cái tên kỳ lạ nhưng khẩu khí và hành động của tiểu huynh đệ cũng đáng cho người ta tin.

Rồi lão chỉ ra bên ngoài:

– Nếu muốn học hãy đi tìm mười sợi dây không dài quá, chỉ dài ba thước thôi.

Tiểu Tà liền quay lưng đi tìm và chỉ trong phút chốc đã trở lại với nhiều đoạn dây trong tay, hỏi:

– Lão xem được chưa?

Lão ăn mày gật đầu:

– Được! Bây giờ lão dạy tiểu huynh đệ bện dây, việc này cũng chẳng khó khăn lắm, nhưng phải có bí quyết để bện mười sợi dây thành một, như những sợi dây móc lấy nhau, tuy khó mà là không khó, chỉ cần làm một vài lần là hiểu và làm mãi thì sẽ thông thạo.

Tiếp đó, lão ăn mày dạy cho Tiểu Tà thực hành và chỉ rõ cách bện dây sao cho khéo léo sắc sảo và đều nhau nhìn vào sao cho trông đẹp mắt và có một cái gì đó rất riêng biệt để phân biệt giữa các Trường lão trong Cái Bang.

Công việc bện dây đòi hỏi rất nhiều công phu và tỉ mỉ của đôi tay, nhưng dẫu khó đến đâu, với sự thông minh của Tiểu Tà nên chỉ trong một thời gian ngắn Tiểu Tà đã nhanh chóng học được bí quyết của nó công từ những vậy mà còn thành thạo điều luyện hơn lão ăn mày nữa là khác.

Lão ăn mày bật khen:

– Tiểu huynh đệ quả nhiên thật thông minh nhanh trí. Hồi đó lão học phải mất cả tháng, bởi vì nếu bện, móc sai một lỗi thì không làm tiếp được, tám lần bốn mươi chín cái lỗi không phải dễ nhớ, thế mà tiểu huynh đệ đã tiếp thu một cách nhanh chóng, lão xin bái phục, bái phục.

Tiểu Tà đắc ý:

– Kha ... kha ... lão quá khen tôi rồi đó!

Lão ăn mày vừa cười vừa nói:

– Tiểu huynh đệ đây thì cái gì cũng được hết.

Tiểu Tà muốn làm ra vẻ khiêm nhường, nhưng không được, liền nói thẳng ra:

– Đầu phải cái gì cũng được. Chỉ cần thích là học được này, duy chỉ có “Bửu bối” của Không Phu Tử là tôi muốn cũng không được lão có biết không?

Lão ăn mày ngạc nhiên:

– “Bửu bối” của Không Phu Tử là thứ gì?

Tiểu Tà nhún vai, cười nói:

– ... kha ... kha ... Lão không biết thật sao?

Lão ăn mày lắc đầu:

– Không biết thật, nếu biết đã không hỏi.

Tiểu Tà bật cười nói:

– “Bầu bới đó chính là “Sách vở” đấy. Tôi thấy nó là tôi thấy thất bại rồi.

Lão ăn mày nghe vậy càng khó hiểu hơn, hỏi:

– Cái gì? Thấy “Sách vở” là “Thất bại”?

Tiểu Tà cười nói:

– Sự việc là thế này. Lúc trước lão đầu tôi muốn tôi lấy cho lão mượn một cuốn sách, tôi bèn đi lấy trộm một lúc bốn năm chục cuốn sách và đem chúng đi đánh bạc. Rốt cuộc, thua luôn cả quần áo, từ đó cứ mỗi lần tôi nhìn thấy sách tôi liền nhức đầu nên có muốn cũng không được là vậy đó.

Lão ăn mày nghe xong phì cười:

– Thì ra là vậy. Tiểu huynh đệ đã có một thời “Công tử gian trần” và từ đó chắc không dám sờ đến sách nữa?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải không thèm sờ đến, nhưng lão đầu tôi bắt tôi phải đọc nhiều sách, nhưng tôi quăng đi hết mà lão ta không biết, cứ đưa càng lúc càng nhiều, thật là tức hết sức, tôi đem hết sách liệng xuống hồ. Ông ấy dạy không được, chỉ dùng miệng đọc giống như lão vừa rồi dạy tôi bện dây đó, thật là dễ chịu làm sao.

– Lão ăn mày nói:

– Nếu bí quyết kia nằm trong sách và lão lấy sách cho tiểu huynh đệ xem thì kết quả có được như thế này không?

Tiểu Tà cười:

– Nếu như lão đưa sách ra cũng không sao, nhưng tôi sẽ đem về cho Tiểu Linh đọc vì cô ta rất thích đọc sách.

Lão ăn mày phì cười không nói gì nữa.

Tiểu Tà nhìn ra chỗ nhốt heo rồi nói:

– Hôm nay chúng ta chuẩn bị kế hoạch tấn công địch bằng cách dùng đồ dẫn hỏa cột vào đuôi heo, sau đó tôi đem chúng đến chỗ trại, cột chúng dưới gốc cây, đem rượu mạnh đổ hai bên lối đi để khi đốt lửa rượu bùng lên, đuôi heo cũng đốt nữa nên bây heo bị nóng sẽ kinh hoàng chỉ có một con đường chạy là tấn công vào trại mà thôi. Thế là trận hỏa công vô tiền khoáng hậu này rất thích thú có phải không lão ăn mày?

Lão ăn mày gật đầu:

– Trò chơi này quả là chỉ có Dương Tiểu Tà mới nghĩ ra mà thôi.

Tiểu Tà đắc ý:

– Nếu thế lão hãy bắt tay vào việc cùng với tôi nhanh lên để chuẩn bị trận hỏa công sắp tới.

Lão ăn mày vui vẻ:

– Được! Được! Lão sẽ thi hành ngay.

Mọi việc chuẩn bị trong ngày hôm đó được hoàn tất và theo kế hoạch Tiểu Tà đã bố trí một trận hỏa công tấn công trại chờ giờ khai diễn.

Thời điểm đã đến, khi bóng tối bao trùm vạn vật.

Tiểu Tà tiến đến trước doanh trại của bọn vệ sĩ và hét thật lớn:

– Những tên trâu bò kia, có gan thì mau ra đây?

Tiếng hét của Tiểu Tà đã làm bọn vệ sĩ kinh động, chúng ủa ra và một lão già đi nhanh đến trước mặt Tiểu Tà, hỏi:

– Tiểu qui? Ngươi là ai, sao dám vào cấm địa này?

Tiểu Tà ngang nhiên đáp:

– Ngươi khoan hỏi ta đã mà hãy trả lời tại sao lại đem nhốt những người già cả ốm yếu tội nghiệp kia ở đây? Nếu không nói rõ lý do thì ta sẽ cho heo ăn thịt các ngươi đấy.

Tiểu Tà cười lớn, lão già kia nạt lên:

– Ta là Hắc Báo Tử Phong Thạch Quan đây, nếu ngươi điên khùng thì ta cũng bắt nhốt ngươi chứ đừng nói là một tên tiểu tử bình thường.

Tiểu Tà càng cười lớn:

– ... khà ... khà ... Danh hiệu của ngươi cũng oai lắm, nhưng ta chẳng cần biết ngươi là ai, ngươi cứ xem trại doanh bên kia đã bị thiêu rồi giờ đến lượt bọn ngươi đó. Các ngươi hãy chuẩn bị đi, nếu không chỉ thêm lương thực cho những người già bị giam ở đây mà cứ ngoan cố cắt xén lương phần củ họ thì đừng trách Tiểu Tà này không dung tha.

Lão Hắc Báo Tử Phong Thạch Quan hét lên:

– Thì ra ngươi là kẻ chủ mưu đốt trại giết người. Có phải ngươi đã câu kết với bọn già bị giam đó không?

Tiểu Tà cười lớn:

– ... khà ... khà ... Câu kết làm quái gì với mấy lão già ốm yếu đói cơm ấy, mấy lão ấy không bắt nổi con heo, con chim thì có lợi gì cho ta mà ta phải câu kết với họ chứ. Ta chỉ tội nghiệp họ già cả, ốm yếu, nên yêu cầu bọn ngươi cho họ thêm lương thực, chứ ta chẳng quen một lão già bệnh hoạn nào ở đây cả, đề thì giờ làm quen đó ta bắt chim, nướng thịt heo ăn có ngon hơn không?

Lão Phong Thạch Quan vẫn khẳng khái nói tiếp:

– Nếu ngươi không quen biết câu kết thì đòi hỏi lương thực cho họ để làm gì?

Tiểu Tà lắc đầu rồi vỗ ngực nói thật lớn:

– Con người như ta thì phải có lòng từ bi thương kẻ già yếu, đâu như bọn ngươi chỉ là lũ tham ăn ích kỷ. Ta thấy cảnh ấy không chịu được quyết hy sinh tánh mạng làm việc thiện vì họ.

Phong Thạch Quan lắc đầu:

– Tiểu quỷ! Ngươi là kẻ điên cuồng, gây rối cho chúng ta chứ ngươi dám chết cho những tên già kia được thêm lương thực hay sao?

Tiểu Tà nói:

– Quân tử nhất ngôn, nếu bọn ngươi chịu tăng lương thực cho họ thì ta sẽ nhảy ngay xuống biển kết liễu mạng sống để giữ lời.

Phong Thạch Quan hét lên:

– Ngươi muốn chết thì ta bắt ngươi để lột da phơi nắng cho ngươi chết từ từ.

Dứt lời hần bước nhanh về phía Tiểu Tà định chớp bắt Tiểu Tà. Nào ngờ, Tiểu Tà thân thủ nhanh lẹ đã né tránh đồng thời vung tay tát cho Phong Thạch Quan hai cái như trời giáng và lập tức băng người chạy ngay vào địa điểm nằm trong khu trại đã bố trí sẵn.

Phong Thạch Quan quá khinh thường, hần bất ngờ bị Tiểu Tà bạt tai đau quá tức giận gào lên với đám vệ sĩ:

– Tiểu quỷ. Nó chạy vào trong rồi hãy bắt lấy nó ngay.

Tức thì đám vệ sĩ liền rút đao kiếm ùn ùn đuổi theo. Tiểu Tà thấy bọn vệ sĩ đuổi đến, liền phóng vô đàn heo và lập tức mồi lửa cháy như kế hoạch đã định.

“Ùm” ngọn lửa bùng cháy trước cửa, đám heo bị cháy ở đuôi nóng qua kê rống lên và chạy tán loạn, nhưng hai bên lửa thì bùng cháy lớn, chỉ có tông ra cửa thôi, và đàn heo cứ thế ùn rù xông vào đám vệ sĩ như quyết tử chiến.

Cả một trường náo loạn trong biển lửa và biển người. Heo tông cán lui hỗn loạn. Đám vệ sĩ thất kinh hồn vía, ngã té, xô đạp lên nhau và chạy, vừa chạy vừa kêu la inh ỏi. Heo đuổi người chạy. Người chạy heo đuổi thật là một cảnh tượng kỳ lạ vô cùng mà từ trước đến nay chưa từng có. Một lần nữa Tiểu Tà lại mang đến cho đời hần một trò chơi quái lạ nữa, gây nên một trận cười thỏa mãn, thích thú vô cùng, chẳng kém gì so với những trận hỏa công khác mà Tiểu Tà đã từng trải qua.

Ngọn lửa cháy mỗi lúc một lan rộng, những gian nhà gần đó cũng bắt đầu bị lửa bén cháy lớn.

Tiểu Tà đắc ý vừa đi vừa nghỉ:

“Ngày xưa không biết Diên Sơn có dùng heo như ta không mà lưu danh hậu thế. Giờ đây, ta đã làm được điều mà từ trước đến nay ít có ai nghĩ ra. Rồi đây người ta sẽ ghi lại cho hậu thế trận hỏa công dùng heo rừng kéo đuốc tấn công đám canh gác hải ở hải đảo Thần Tiên này, làm cho chúng thất điên bát đảo chết cháy trong biển lửa vô tiền khoáng hậu của Đại tướng quân Dương Tiểu Tà không biết chừng ... ha ... ha ... ha ...”.

Vừa đi, Tiểu Tà vừa suy nghĩ miên man về câu chuyện thích thú của mình gây náo loạn trên đảo cho đến khi gió biển lộng nhiều, Tiểu Tà mới trở lại thực tại. Đến ngồi trên một mỏm đá nơi mé biển rồi cất tiếng hát nghêu ngao với những lời lẽ rất tự nhiên do mình chế ra để ca tụng trận hỏa công vừa rồi, và không cần biết đến bọn vệ sĩ trên đảo đang truy tìm mình.

Chợt có tiếng bọn vệ sĩ la lên:

– Tên tiểu quỷ đang ngồi trên mỏm đá kia. Hãy mau bắt nó đem chặt khúc.

Nhiều tên vệ sĩ khác cũng nghe thấy, tay cầm vũ khí đồng loạt chạy tới chỗ Tiểu Tà.

Phong Thạch Quan cũng vừa đến đã hét lên:

– Tiểu quỷ khôn kiếp. Lần này ngươi có giỏi hãy gọi nước biển cuốn chúng ta đi. Xem ngươi có giờ điều khiển trận hỏa công bằng thủy thần không cho biết.

Vừa rồi lão ta vừa hầm hầm đi tới.

Tiểu Tà vẫn bình thản:

– Lão Phong Thạch Quan! Lão nên bớt điên một chút có được không? Ta đã hứa nếu các ngươi cho những lão già ốm yếu kia thêm lương thực thì ta sẽ nhảy xuống biển tự tử tức thì, để chứng tỏ rằng ta vì mọi người.

Phong Thạch Quan giận dữ quát:

– Không cần! Bây giờ ta bắt ngươi phải chết.

Tiểu Tà vẫn thản nhiên:

– Hãy khoan đã! Tôi có điều này muốn nói.

Phong Thạch Quan liền đứng khựng lại, hỏi:

– Còn điều gì ngươi nói đi.

Tiểu Tà nói ngay:

– Lão Phong! Tôi là Dương Tiểu Tà, mạng sống của tôi không quan trọng, thì cái chết đối với tôi đâu có nghĩa lý gì. Nhưng tôi muốn, nếu một mai tôi chết đi, chỉ nhờ lão một chuyện là cho người viết lại câu chuyện “Trư Bát giới khai hỏa”.

trên đảo Thần Tiên này để tên tuổi và trận binh thư này được lưu truyền hậu thế.

Phong Thạch Quan quát lên:

– Tiểu quỷ! Chết đến nơi mà còn khoa môi múa mép ... binh thư lưu truyền, quả nhiên ngươi chẳng phải người mà là một tiểu quỷ từ đâu đến đây gây náo loạn cho sự bình yên trên đảo.

Nói xong, lão quay qua đám vệ sĩ quát lên:

– Các ngươi mau bắt tên tiểu quỷ này đánh chết rồi quăng xuống biển làm mồi cho cá cho ta. Mau lên!

Lập tức có hơn mười tên vệ sĩ cầm đao xông lên. Tiểu Tà nói thật lớn:

– A! Sao các ngươi hung hăng quá vậy?

Cùng với tiếng nói, Tiểu Tà phóng liền hai mũi phi đao:

– A! ... A! ...

Hai tên vệ sĩ lên trước nhất vừa la vừa ngã quỵ vì trúng phi đao vào bắp đùi.

Những tên vệ sĩ phía sau thấy phi đao lợi hại như thế nên không dám xông lên nữa.

Tiểu Tà nói với đám vệ sĩ:

– Các người không dại gì tiến lên để lãnh phi đao vào tim chứ không vào đùi nữa và dĩ nhiên không còn sống. Các người hãy nhìn phía sau xem lão Phong Thạch Quan sợ chết không dám lên để cho các người chết thể đấy.

Nghe Tiểu Tà nói vậy, bọn vệ sĩ nhìn lui rồi từ từ lui từng bước.

Phong Thạch Quan liền hét:

– Hãy tiến lên! Các người không muốn sống hay sao?

Nói rồi lão rút cây trường kiếm đeo bên hông ra thị uy làm đám vệ sĩ ngơ ngác, tên này đẩy tên kia mà vẫn chưa dám xông lên.

Tiểu Tà lại nói với bọn vệ sĩ:

– Tội nghiệp các người quá. Các người sợ chết mà bị thủ lĩnh ép vào chỗ chết, còn hấn ta sợ chết lại núp sau các người, không dám xông lên. Ôi! Ta thấy thương hại cho các người quá.

Phong Thạch Quan nghe đến đây không chịu được nữa và tự hiểu rằng, nếu hấn không hạ được Tiểu Tà thì làm sao chỉ huy bọn vệ sĩ thuộc hạ được.

Nghĩ vậy, hấn hít sâu một hơi rồi đưa mạnh trường kiếm lên xông về phía trước, miệng hét:

– Dương tiếu qui! Hãy nộp mạng cho ta.

Tiểu Tà đã có ý định chỉ chờ lão trở tới thì sử dụng chiêu trong “Cô Tinh Kiếm Pháp” để ứng phó, đồng thời để cho hấn biết sự lợi hại của pho kiếm pháp này. Một đao một kiếm chạm nhau tiếng thép cùng với ánh lửa tóe ra từ hai loại khí giới của đôi bên như khẳng định võ công của mỗi người chẳng ai kém ai.

Sau tiếng thép chạm nhau cả hai đối thủ cùng bật ngược trở về hai bên.

Nhanh như chớp, không để cho Phong Thạch Quan có thời gian nghỉ tay, Tiểu Tà xoay người chớp nhoáng tấn công tới tấp từ phía sau Phong Thạch Quan. Phản xạ của Phong Thạch Quan cũng mau lẹ vô cùng, lão liền lách mình sang phải tránh đường kiếm xuyên ọt của Tiểu Tà. Lão vừa quay người định hoành dao tấn công lại Tiểu Tà bằng đao pháp tuyệt chiêu của mình thì cũng vào lúc đó lưỡi kiếm của Tiểu Tà đã lướt nhẹ qua trán lão gây nên vết thương, một dòng máu đỏ chảy xuống mặt mũi lão. Lão hơi lão đảo, rồi không để cho đối phương thấy mình bị thương yếu thế, lão lại giương đao lên chĩa về phía Tiểu Tà tấn công. Còn Tiểu Tà sau khi gây thương tích cho lão Phong Thạch Quan thì thu kiếm về thích chí nhảy tung tung cười ha ... ha ... trước con mắt kinh ngạc, sợ hãi của đám vệ sĩ đang chờ tiếp chiến cùng thủ lĩnh.

Tiểu Tà nghĩ rằng Phong Thạch Quan sẽ kinh hoàng trước kiếm pháp vừa rồi của mình, thì không còn dám giao đấu nữa. Nhưng khi thấy tay đao của Phong Thạch Quan chia mạnh về phía mình tấn công, Tiểu Tà liền đưa tay kiếm ra đỡ, đồng thời tay bên trái phóng ra một đao chỉ phồng bắn vào ngực Phong Thạch Quan.

Đang trong thế dang có giữa đôi bên, Phong Thạch Quan đột nhiên bị một chỉ lực bắn vào huyệt đạo nơi ngực, gây nhói đau lão “Ú” lên một tiếng, rồi dùng hết sức bình sinh kháng cự cố hất tung tay kiếm của Tiểu Tà ra xa rồi quay về thủ thế.

Nhưng đâu có dễ Tiểu Tà quyết chí ép lão về phía mỏm đá gần mé bên rồi sau đó sẽ bồi cho lão thêm một đòn chưởng nữa để kết thúc sinh mạng của lão dưới biển sâu.

Lão Phong Thạch Quan trong lúc yếu thế cứ lui dần lui dần theo thế ép của Tiểu Tà ra ngoài mé mỏm đá. Bất ngờ, Tiểu Tà dùng một chưởng trong “Đại Bi chỉ” tổng ra một cú cực mạnh. Thế là thân hình lão Phong Thạch Quan tức thì bay bắn ra khỏi mỏm đá rơi tòm xuống biển.

Tiếp đó Tiểu Tà cũng phóng mình xuống biển theo sau lão Phong Thạch Quan. Miệng còn lập lại theo tiếng kêu của Phong Thạch Quan vọng lên trong không trung:

– Cứu tôi với! ...

Tiếng kêu của cả hai người làm bọn lính hốt hoảng chạy ra mỏm đá cúi nhìn xuống mặt biển mênh mông mà lúc này dầu có trắng lên, cũng không nhìn thấy gì cả, vì mỏm đá rất cao so với mặt biển.

Bọn vệ sĩ lại hốt hoảng rồi bỏ nơi ấy để tìm lối khác chạy ra mé biển xem tên thủ lĩnh Phong Thạch Quan của chúng rơi xuống biển còn sống hay đã chết để mang thi hài về an táng.

Trong lúc đó, Tiểu Tà vẫn lợi nhanh trong nước biển nắm lấy hai chân của Phong Thạch Quan chìm sâu xuống khi hấn cố ngoi lên để bơi vào bờ.

Xong Tiểu Tà lập tức hướng ra biển bơi nhanh như loài cá.

Tiểu Tà già từ đảo Thần Tiên để lại nỗi kinh hoàng cho đám vệ sĩ đã mười năm sống yên ổn.

Đêm đã trở lại yên tĩnh. Chuyện gì rồi cũng qua đi. Chỉ có đọng lại trong hồi ức của mọi người những bi kịch khó phai mờ.

Có người được tất cả và có người mất tất cả.

Đêm tối đang mỉm cười hay đang than thở.

Chỉ có Tiểu Tà biết là đêm nay đang cười vui vẻ ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tái xuất giang hồ

Sau một ngày đêm một đêm bơi trên biển cả, cuối cùng thì Tiểu Tà cũng đến được đất liền. Đi bộ thêm một đoạn đường nữa Tiểu Tà gặp một con sông lớn.

Nước sông trong xanh và chảy cuộn cuộn. Cảm thấy trên người còn thấm dòng nước biển mặn, gây rít râm khó chịu. Hơn nữa, nhìn nước sông tươi mát làm cho Tiểu Tà càng cảm khoái hơn liền phóng mình xuống dòng nước để tẩy đi chất mặn trên người.

Nước sông mát rượi gây cho Tiểu Tà một cảm giác sáng khoái. Tiểu Tà bơi tung tăng đùa giỡn khắp mặt sông. Và khi thấy có người đứng trên bờ sông nhìn chăm chú chỉ chỗ về phía mình thì Tiểu Tà càng ra sức tỏ tài biểu diễn lướt sóng một cách điêu luyện đẹp mắt hơn. Vì đó là biệt tài mà Tiểu Tà đã quá thuần thục gần mười năm qua nơi hồ Một Tháp.

Tiểu Tà bơi mỗi lúc mỗi nhanh. Lúc trôi lên, lúc lặn xuống nhanh lẹ hơn là rai cá, làm cho số người đứng trên bờ xem phải thán phục.

Tiểu Tà chờ đợi một tràng pháo tay tán thưởng, ngờ đâu chỉ có sự yên lặng đáp lại rồi đám người tản đi.

Tiểu Tà bực mình chửi mấy câu rồi lặn xuống nước lội sang chỗ khác, xuôi theo dòng sông độ một giờ sau thì đến Hàng Châu, mới lên bờ thở phào nhẹ nhõm, uốn mình, vươn vai rồi nói:

– Đến lục địa rồi, ta phải tìm nơi nghỉ ngơi, ngủ cho đã chứ mệt quá rồi.

Nói rồi, Tiểu Tà bước nhanh không thèm để ý đến quần áo ướt sũng, cứ hiên ngang đi về thị trấn Hàng Châu.

Đám đông vừa ngạc nhiên vừa tò mò nhìn Tiểu Tà mà tưởng rằng đó là kẻ vượt ngục.

Nhưng Tiểu Tà lại không nghĩ như vậy, không biết mình đang làm cho mọi người đi trên đường ghê sợ mà còn đưa tay vẫy chào mọi người lại một cách rất tự nhiên.

Có người sợ hãi bởi cử chỉ đó, có người thì bật cười, luôn cả mấy cô gái cũng ôm nhau cười khúc khích.

Tiểu Tà thấy vậy thì càng bộ tịch hơn, ngực ưỡn lên, tự đắc như mình là một Đại tướng thật sự.

Đi một lúc, Tiểu Tà thấy một Đại Tù Lâu liên rẽ vào thẳng đến cửa thì bị một tên tiểu nhị giữ cửa chặn lại, nói lớn:

– Ê! Tên ăn mày kia, ngươi đến đây làm gì thế, đi đi!

Vừa nói tên tiểu nhị vừa đẩy Tiểu Tà ra ngoài làm Tiểu Tà rất ngạc nhiên, liền nói:

– Tiểu nhị, ta vào đây ăn uống nghỉ trọ, tại sao ngươi gọi ta là ăn mày rồi đẩy ta ra? Ta có tiền mà, tại sao ta không vào được? Ngươi hãy tránh ra mau.

Tên tiểu nhị giọng cứng rắn:

– Ngươi có tiền sao? Vì ngươi ăn mặc rách rưới như bọn ăn mày nên ta gọi thế là đúng, ta đâu biết trong túi ngươi có tiền. Nếu ngươi có tiền ta đâu gọi ngươi là ăn mày.

Tiểu Tà khề gật đầu:

– Cũng đúng thôi! Có tiền sao gọi là ăn mày được, nhưng Tiểu Linh ...

Đột nhiên Tiểu Tà nhìn thẳng vào tên tiểu nhị nói:

– Ngươi chả biết cái khi gì hết. Ta hỏi ngươi, Bang chủ Cái Bang cũng gọi là ăn mày mà?

Tên tiểu nhị đáp ngay:

– Đúng!

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy Bang chủ Cái Bang có tiền không?

Tiểu nhị trả lời:

– Có!

Tiểu Tà trề môi:

– Vậy mà vừa rồi ngươi nói có tiền thì không gọi là ăn mày thật là ngu.

Mấy người đứng gần đó bật cười thích thú.

Tên tiểu nhị đỏ mặt, tức giận nói:

– Tiểu quỷ ăn mày có cút đi không? Nếu có tiền thì đưa xem.

Tiểu Tà nhún vai:

– Tiền, ta có nhiều lắm!

Vừa nói, Tiểu Tà vừa thọc tay vào túi chột “Ố” lên một tiếng và lấy ra một xấp giấy bạc đã trở thành một xấp giấy vụn nát. Thì ra là do tiền ngân phiếu cất trong người bị ngâm theo trong nước sau một ngày một đêm và do bị cọ xát nên đã trở thành những tờ giấy rách bươm.

Tiểu Tà cúi nhìn xấp ngân phiếu rách nát ấy cười trong đau khổ:

– Tiền của ta ... hi hi ...

Nhìn Tiểu Tà với xấp giấy vụn trong tay cũng đủ hiểu, tên Tiểu Nhị được thả la lên:

– Cút! Ăn mày không có tiền mà muốn ở Đệ nhất đại tửu lầu Hàng Châu này à! Hãy cút ngay đi.

Vừa nói, Tiểu nhị vừa đuổi Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà liền nhảy tránh qua một bên rồi nói:

– Tiểu nhị! Ngươi hãy yên tâm. Ta hôm nay không có tiền ... không ở Đại Tửu Lầu này được. Nhưng ngươi hãy nhớ rõ rằng trong ba ngày nữa ta sẽ trở lại để mở tiệc mời ba trăm người cho ngươi biết.

Tên tiểu nhị lắc đầu:

– Thằng ăn mày đừng nói dóc. Nếu có ngày đó thì ta sẽ uống nước rửa chân của ngươi. Bây giờ ngươi đừng làm nhảm nữa hãy cút đi.

Tên tiểu nhị còn đá Tiểu Tà mấy cái nữa, nhưng Tiểu Tà vừa nhảy tránh vừa cười, nói:

– ...Khà ... khà ... Được! Ngươi nói gì thì nhớ lấy. Tiểu ăn mày sẽ đi ngay nhưng sẽ trở lại. Hãy nhớ tên ta là Dương Tiểu Tà.

Nói xong, quay người phóng ra đường lẫn vào dòng người đang ngược xuôi trên đường mà dần bước.

Tiểu nhị bước tới mấy bước, lớn tiếng nói theo:

– Ngươi đừng có điên. Đòi mở tiệc mời ba trăm người, sao mà khoác lác quá.

Nói xong, tiểu nhị phun một bãi nước bọt về phía trước rồi quày quả bỏ vào trong Tửu lầu.

Tiểu Tà bước đi mà trong lòng âm ức mắng thảm:

– “Mẹ kiếp! Kỳ trước ở tại thành Khai Phong cũng không có lấy một xu.

Cũng nhờ vào mấy hột xí ngầu này mà ta đã làm nên một việc thiện cho đệ tử Cái Bang. Chẳng những vậy mà còn dư giả trang trải việc ăn uống ở khách điểm, còn thừa ngân phiếu, chỉ vì sơ ý mà hôm nay trở thành trắng tay. Có lẽ phải đến lúc tìm một sông bạc nào đó để lo cái ăn cái mặc nữa rồi!”.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà vừa đi vừa dáo dác tìm xem hai bên đường có nơi nào mở sòng bạc hay không để tìm kế sinh nhai nơi vùng đất mới.

Tiểu Tà đi mãi, đi mãi vẫn không phát hiện được nơi nào có sòng bạc, khi đứng lại ngoảnh trước nhìn sau thì ra mình đã đi được một đoạn đường khá xa rồi.

Và trước mặt Tiểu Tà lúc bấy giờ là hiện hữu một hồ nước trong xanh biếc một màu. Tiểu Tà đến bên hồ nước, soi mình xuống mặt hồ, tự nói thầm:

– Thật ra, sau bao nhiêu ngày phiêu bạt giang hồ hết đất liền ra hải đảo rồi từ hải đảo trở lại đất liền, vui buồn đều có nhưng vui nhất vẫn là những tháng ngày sống bên Tiểu Linh và Tiểu Thất. Không biết giờ này Tiểu Linh ra sao rồi? Có nhớ đến ta không và đã gặp Tiểu Thất chưa?

Ném những viên đá cuội xuống nước thật xa, Tiểu Tà ngao ngán nói:

– Thế mà hôm nay chung quanh ta chỉ còn lại là sự tro trọi vu vơ, và con đoi đang dày vò mà không tìm đâu ra một nơi nào có sòng bạc để kiếm tiền mua thức ăn lót dạ.

Rồi ngược nhìn những người qua lại trên đường xem họ có ai vô ý đánh rơi tiền chẳng để lượm mua thức ăn vì lúc này Tiểu Tà thực sự đã quá đói.

Mãi cho đến khi mặt trời ngã về hướng Tây, thì sự hoài công của Tiểu Tà nhìn những người khách qua đường trông chờ sự rơi vãi nơi túi ... của họ xuống đường đã hoàn toàn vô vọng.

Buổi cơm chiều đã đến. Nhìn quanh quất trên đường đi đã vắng người qua lại.

Tiểu Tà nghĩ đến cái bụng trống rỗng của mình đã hơn một ngày một đêm rồi chưa có gì nhét vào. Chợt Tiểu Tà nhìn xuống hồ nói:

– Trời sắp tối rồi, lượm tiền không phải dễ, thôi nhảy xuống hồ bắt cá lên nướng ăn rồi ngày mai hãy tính. Còn đêm nay mình không ngủ được quán trọ thì đành ngủ bên đường vậy ...

Nói xong, Tiểu Tà như đã tìm ra được kế sách đối phó với cái bao tử xẹp lép của mình liền cười ha ... ha ... ha ...

Dứt tiếng cười, Tiểu Tà liền nhảy ngay xuống hồ nước.

Hồ này rất rộng lớn và nổi tiếng là một thắng cảnh ở Hàng Châu có tên là Tây Hồ đẹp cả bốn mùa, cảnh vật nên thơ, tranh họa thơ đề của các tài tử giai nhân, theo từng mùa để thấy mưa bay tuyết phủ, sen hồng nở rộ tiếng tăm trong thiên hạ.

Sự yên lặng của mặt hồ đã bị Tiểu Tà khuấy động. Thích thú trước sáng kiến của mình, Tiểu Tà mãi mê lặn hụp bắt cá một cách say mê và quên đi màn đêm đã phủ xuống.

Càng về đêm thì cảnh Tây Hồ càng đẹp thơ mộng, du dương theo từng tiếng đàn lời ca vọng ra từ các nhà thủy tạ xung quanh hồ. Nhiều ngọn đèn được thắp lên xung quanh các nhà thủy tạ phát sáng in bóng xuống mặt hồ làm cho cảnh hồ thêm lung linh huyền ảo và lôi cuốn nhiều du khách đến với cảnh vật thiên nhiên nơi đây hơn.

Tiểu Tà đang bắt cá ở giữa Tây Hồ, chợt nghe một loạt tiếng đàn ca vọng đến không ngừng. Có lúc âm thanh thánh thót như những giọt nước rớt trên hoa sen, như gió rung cành lá, như sương mờ đêm tịch, làm mê say hồn người.

Đột nhiên tiếng nhạc nghe râm lên một tiếng kỳ lạ, hay người chơi nhạc bị thương làm âm thanh đứt quãng như tiếng ai than khóc trong đêm.

Lúc đầu, Tiểu Tà không chú ý nghe mấy, nhưng càng nghe càng hay, cho đến khi có âm thanh kỳ lạ, tiếng đàn như tiếng khóc, làm cho Tiểu Tà phải thốt lên:

– Tại sao lại có tiếng đàn quái gở thế. Không được? Ta phải làm cho nó ngưng ngay, nếu không thì buồn đến khóc mất thôi.

Nói xong, Tiểu Tà hít hơi dài vận sức hét to lên một tiếng vang cả không gian chẳng khác gì một tiếng sét làm người nghe kinh hoàng.

Đúng là tiếng đàn đã đứt.

Tiếng hét của Tiểu Tà đã có sự trả lời, Tiểu Tà gật gù nói:

– Vậy thì được! Chứ khóc than thì ra cái quái gì.

Nói xong, Tiểu Tà lại tiếp tục bắt cá giữa hồ.

Khi đêm đã về khuya, cảnh vật nơi đây cũng chìm vào sự yên lặng tĩnh mịch.

Du khách từ các nhà thủy cũng lũ lượt ra về.

Tiểu Tà trôi lên mặt nước. Đảo mắt nhìn quanh xem nơi nào còn ánh đèn sẽ xin vào tá túc qua đêm và nướng cá để ăn.

Nhưng nhìn quanh quất một hồi Tiểu Tà thấy các nhà thủy tạ tuy đèn trước cửa còn sáng nhưng cửa nẻo đã đóng từ lâu. Cầm xâu cá chép trên tay, giờ cao trên mặt nước, Tiểu Tà nói:

– Ta nhất định tìm nơi nướng cá lót dạ đêm nay, nếu không con kiến đói sẽ cắn cồn cào bao tử và phá giấc ngủ đêm nay của ta mất.

Nói rồi cười hi hi ... với mấy con cá xấu số sắp đến giờ phải làm mồi cho cái bao tử lép xẹp của mình.

Phút chốc, Tiểu Tà phát hiện từ đằng xa phía Nam của hồ lấp lánh có ánh sáng. Hình như là một chiếc thuyền, ánh sáng trên thuyền phát ra từ hai ngọn đèn lồng thì phải. Tiểu Tà thầm nói:

– Khuya thế này mà còn có người câu cá. Cuộc sống của họ đâu có khác với ta. Phải đến đó kiếm một chỗ nghỉ nhờ qua đêm mới được.

Nghĩ sao làm vậy, Tiểu Tà liền lòi thật nhanh hướng chiếc thuyền.

Tiểu Tà bơi sát vào mạn thuyền lên tiếng gọi:

– Có ai ở trong thuyền không? Làm ơn cho tôi lên với.

Tiểu Tà gọi hai ba lượt thì từ trong mũi thuyền, một ông lão độ tuổi lục tuần, tóc bạc trắng, mặc áo vải thô màu xanh, lưng hơi khòm, bước ra nhìn xuống nước thấy có người liền kéo lên nói:

– Người sợ ý bị rơi xuống nước phải không?

Tiểu Tà cười đáp:

– Không phải đâu thưa lão bá, chỉ vì tôi mãi bắt cá lo cho cái bụng của mình đấy.

Ông lão nói:

– Thì ra công tử đây đang chơi trò bắt cá trên hồ. Mà sao lại bắt cá giữa đêm khuya thế này? Cả người ướt sũng không sợ cảm lạnh à?

Nói xong, ông lão lấy chiếc khăn đưa cho Tiểu Tà, Tiểu Tà liền đón lấy lau khô người rồi nói:

– Cảm ơn sự quan tâm của lão bá đối với tôi. Xin giới thiệu với lão bá, tôi Dương Tiểu Tà lưu lạc tới Hàng Châu, chẳng may tiền bạc đã bị nhàu nát thành giấy vụn, không còn tiền để mua thức ăn phải xuống hồ bắt cá để ăn. Vậy, mong lão bá cho trú nhờ một đêm và xin lão bá ít lửa để nướng cá ăn, chứ tôi đói quá rồi.

Suy nghĩ một lúc, ông lão nói:

– Tôi nay, công tử có thể ngủ ở đây, nhưng hãy nhớ ở phía trước thuyền có một vị cô nương, nên đừng phá rầy để tránh sự phiền toái cho lão.

Tiểu Tà vội nói:

– Tôi hiểu rồi thưa lão bá, còn bây giờ bao tử tôi đã sôi lên sùng sục rồi, xin lão bá nhanh nhanh cho tôi mượn cái lò để nướng mấy con cá này.

Ông lão nói:

– Mấy con cá đó công tử hãy để dành lại, ở trong còn ít com canh, lão sẽ đi lấy cho công tử dùng liền, hãy ở yên đây đừng đi đâu đấy.

Tiểu Tà liền nói:

– Cảm ơn lão bá.

Nói rồi nghĩ thầm:

– Thế là đêm nay qua được con đói rồi! Rất tiếc mấy chú cá này không được tái liền bây giờ thì còn ngon hơn lúc nào hết.

Tiểu Tà đảo mắt quan sát con thuyền một lượt, và thấy cái gì ở đây cũng khang khác.

Thuyền thì không dài lắm, cũng khá đẹp, toàn chiếc thuyền sơn trắng nhưng trên thuyền có che như một cái nhà gỗ với những hoa văn điêu khắc khá mỹ thuật, chỗ Tiểu Tà đang đứng là ở phía sau. Hai bên nhà gỗ có hành lang nhỏ, có cửa sổ của lớn khép kín.

Nhìn về phía căn phòng nơi có cô chủ của lão già đang ở trong đó. Tiểu Tà không khỏi băng khuâng thắc mắc muốn tìm hiểu về gia chủ của chiếc thuyền này, nhưng chỉ vì lời dặn của ông lão đã đánh thức tính hiếu kỳ tò mò của Tiểu Tà.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Ông lão đây quả là người tử tế, thấy ta ăn mặc chẳng ra gì mà còn gọi ta là công tử, có thể lão là người giúp việc hay quản gia gì đây. Người ở như vậy thì chắc ô chủ cũng thanh lịch tao nhã không kém.

Trong lúc chờ đợi ông lão đem com nước đến, Tiểu Tà thả bộ dọc hành lang của thuyền, mắt nhìn sao trời rồi lại nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng, suy nghĩ miên man:

– Cô chủ này là người thế nào nhỉ? Tại sao ở trên thuyền này? Già trẻ, đẹp xấu ra sao nhỉ?

Vừa lúc đó, ông lão bung com canh ra Tiểu Tà vội cắt ngang dòng suy nghĩ đón lấy mâm com từ tay ông lão, rồi ăn lấy ăn để một cách ngon lành rất tự nhiên.

Sau khi no bụng, Tiểu Tà còn được ông lão cho một cái chăn để đắp qua đêm mà trước khi đi vào trong không quên dặn lại:

– Công tử! Công tử nhớ đừng tới trước quầy rầy cô chủ đấy!

Thấy ông lão rất tử tế và căn dặn nhiều lần như vậy, Tiểu Tà nghĩ:

– Đáng lẽ mình phải tìm hiểu cô chủ của lão, nhưng lão cứ căn dặn lo lắng thì thôi. Mình đánh một giấc rồi muốn gì ngày mai hẵng hay!

Nghĩ vậy, Tiểu Tà liền cởi áo rồi đắp mền nằm ngủ cho tới sáng vẫn chưa thức giấc.

Bình minh ló dạng, lão già, người giúp việc trên thuyền đã dậy từ sớm. Ông lão ung dung từ trong nhà gỗ bước ra. Lão thấy một chiếc thuyền khác cặp sát vào thuyền của cô chủ. Lão mỉm cười rồi quây quả trở vào trong nói nhỏ nhỏ:

– Cô nương! Có Mạc Dung công tử đến xin cầu kiến.

Nói xong, lão ra ngoài thì thấy trên thuyền kia có một vị công tử khôi ngô, chừng hai mươi tuổi, mặc áo bông sang trọng, người cao, hơi ồm miệng mỉm cười nhìn ông lão. Ông lão vui vẻ:

– Mạc công tử! Cô nương tôi xin mời công tử vào.

Mạc Dung công tử mặt mày rạng rỡ:

– Xin đa tạ, tôi sẽ đến ngay.

Vừa nói vị công tử họ Mạc liền phóng qua thuyền của lão một cách nhẹ nhàng, rồi nghiêng mình lịch sự nói với ông lão:

– Xin mời!

Ông lão cũng lịch sự đáp lễ và nói:

– Mạc Dung công tử! Công tử đến đây cũng nhiều lần rồi, xin đừng quá khách sáo. Xin mời công tử vào phòng khách.

Mạc Dung công tử liền lấy một nén bạc trao cho ông lão, và nói:

– Xin phép gửi lão bá chút tiền xài.

Ông lão đưa hai tay nhận tiền và trình trọng:

– Đa tạ công tử! Mời công tử vào, để lão pha trà Long Tỉnh thượng hạng mời công tử.

Nói dứt, lão quay đi và Mạc Dung công tử kèp lại cổ áo rồi đi vào phòng khách, đến ngồi trên một chiếc ghế được khảm xà cừ rất đẹp trong lúc chờ đợi cô chủ tới với về hộp tự miễn.

Phòng khách không lớn lắm. Đó là một nửa căn nhà trên thuyền với cách trang trí thanh lịch và tao nhã với toàn bộ dưới nền đều lát thảm đỏ. Đối diện với chiếc ghế mà Mạc Dung công tử đang ngồi là một cái bàn nhỏ, trên đó để một bức tượng cổ, một bình hoa lan tươi tỏa hương thơm ngát. Sát cạnh là cây đàn trông rất đẹp. Bức tường bên phải có treo một bức tranh vẽ trên lụa rất mỏng và nghệ thuật vẽ tranh rất sống động nhất là khi có gió thổi nhẹ, tấm màn rung rinh thì cảnh vật trên màn càng thêm sống động, kỳ ảo.

Bỗng có tiếng từ phòng trong vọng ra:

– Xin Mạc công tử chờ một chút nhé!

Âm thanh tiếng nói của cô chủ này phát ra sao mà nghe như chim họa mi kêu riu rít, một điệu nhạc trầm bổng quyến rũ lòng người vậy. Không chần chờ, Mạc Dung công tử liền nói vọng vào:

– Không sao! Cô nương cứ tự nhiên. Tại hạ chờ đến mấy cũng được mà. Đêm qua, tại hạ có đến đây nhưng lúc đó Liễu Thanh cô nương đang bận nên không gặp được ...

Bên trong không có tiếng trả lời làm Mạc Dung công tử càng hồi hộp mong ngóng.

Vừa lúc đó, một cô gái từ bên trong bước ra, với y phục màu hồng phấn trang nhã, làm cho nét đẹp toàn diện của nàng tăng thêm phần quý phái. Khuôn mặt, thân hình đôi bàn tay ... tất cả tạo nên một tuyệt sắc giai nhân. Nét đẹp của nàng ngay cả con gái cũng phải ái mộ.

Cô gái ấy không ai khác là Liễu Thanh cô nương, đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu.

Vừa bước vào phòng khách Liễu Thanh khẽ nghiêng mình nói:

– Mạc công tử! Đề Mạc công tử đợi lâu, tiện nữ xin cáo lỗi.

Mạc công tử vẻ mặt náo nức đứng lên chào:

– Tại hạ đến quấy rầy cô nương, được cô nương tiếp là quý lắm rồi.

Liễu Thanh cười thật duyên rồi đến chỗ cây đàn và nói:

– Đề bù đắp thời gian chờ đợi của Mạc công tử, tiện nữ xin gởi đến công tử một khúc đàn gọi là tạ lỗi.

Mạc công tử tươi tắn sắc mặt:

– Cô nương là đệ nhất tài sắc, cảm kỳ thi họa đã vang tiếng ở Hàng Châu này và tiếng đàn của cô nương dù tại hạ có nghe mãi cũng không chán.

Liễu Thanh cười nhẹ:

– Công tử quá khen rồi, tiện nữ là một người vô danh, má phấn môi đào, được công tử đề ý đến thật là vạn phúc.

Nét đẹp của Liễu Thanh thật sự đã cuốn hút say mê lòng người. Sự duyên dáng, yêu kiều của nàng bên cung đàn làm cho Mạc Dung công tử phải ngẩn người ra, trong lòng hớn hở với những lời êm ái dịu ngọt của nàng. Mạc Dung công tử khiêm tốn nói:

– Cô nương chớ nói vậy. Ai mà chẳng biết ở đất Hàng Châu này Liễu Thanh cô nương là người đàn hay họa giỏi, khiêm nhường trước những lời ong bướm rữ.

Tại hạ thật sự khâm phục tài nghệ của cô nương và được cô nương chiếu cố thì quả thật là vạn phúc cho tại hạ lắm rồi.

Liễu Thanh nói:

– Đa tạ công tử. Vậy bây giờ tiểu nữ xin dạo mấy khúc nhạc cho công tử nghe nhé!

Vừa lúc đó thì lão quản gia vội vã bước vào phòng khách nói:

– Tiểu thư! Ở ngoài có Lạc công tử cầu kiến, không biết tiểu thư ...

Liễu Thanh liền chặn lời:

– Hãy mau ra nói với Lạc công tử hôm nay ta có khách, ngày mai hãy đến đây.

Ông lão cảm thấy khó xử bèn nói:

– Thưa Tiểu thư! ...Lạc công tử là đại phú Hàng Châu ... không nên làm mất lòng, xin tiểu thư suy nghĩ lại ...

Liễu Thanh đưa mắt nhìn Mạc Dung công tử với vẻ tình tứ, rồi thở ra một hơi nhẹ nhàng nói:

– Ta biết là đắc tội với Lạc công tử, nhưng còn Mạc công tử ...

Liễu Thanh chỉ nói tới đó rồi im tiếng như muốn để Mạc công tử trả lời còn nàng chỉ đưa mắt nhìn chàng chờ đợi.

Dù có sự khó chịu trong lòng nhưng Mạc công tử cũng phải tỏ ra một thanh niên hào phóng thanh lịch nên nói:

– Ô! Không có gì trở ngại đâu, vì nghe nhạc thì có hai người cùng nghe thì đâu có sao. Hơn nữa, Lạc Khả Dĩ, đầu tại hạ chưa quen nhưng cứ xem như bằng hữu. Hãy mời Lạc công tử vào đây luôn.

Liễu Thanh bước tới định quỳ xuống thi lễ tạ ơn Mạc Dung công tử đã có lòng, nhưng vừa cúi xuống thì Mạc công tử đã vội vàng nắm bàn tay nàng đỡ đứng lên làm nàng đỏ mặt và lúc đó Mạc công tử cũng ngại ngừng vội buông tay nàng, nói:

– Cô nương đừng đa lễ quá đáng, tại hạ đây hông dám đâu. Cô nương cứ cho mời Lạc công tử vào đây đi.

Liễu Thanh đôi má còn ửng hồng đáp:

– Vậy tiện thiếp xin y lệnh của công tử.

Rồi nàng quay qua nói với ông lão:

– Bá bá mời Lạc công tử vào đây và luôn tiện nói có Mạc công tử cũng đang ở đây nhé!

Ông lão liền gật đầu đáp “Dạ” một tiếng rồi bước nhanh ra.

Một lúc sau Lạc Khả Dĩ đã bước vào.

Lạc Khả Dĩ là công tử đại phú, tài sản không sao đếm xuể và có danh hiệu “Thái Đông Giang”, tuổi khoảng hai mươi, mặt xanh xao, người không đẹp lắm, y phục sang trọng với chiếc áo đất tiền màu vàng kim, tay cầm cây quạt phe phẩy ra vẻ phong lưu.

Lạc Khả Dĩ nhìn hai người rồi cười nói rất tự nhiên:

– À! Thì ra là Mạc Dung Dạ công tử đã ở đây ...

Rồi nhìn Liễu Thanh, nói tiếp:

– Liễu Thanh cô nương, chúng ta vừa uống rượu vừa nghe đàn nhé!

Mạc công tử liền cười, nói:

– Ô! Lạc công tử nói năng nhanh nhẹn, không biết ý của Liễu Thanh cô nương ra sao?

Nói xong, Mạc công tử quay nhìn Liễu Thanh thăm dò, nàng mỉm cười:

– Chỉ cần nhị vị công tử thích thì tiện thiếp xin chiều.

Sau đó, nàng gọi ông lão đưa rượu ra đãi nhị công tử rồi chuẩn bị đàn hát.

Nàng vừa đàn vừa hát một cách say sưa, du dương mê hoặc người nghe, quên đi thực tại, thả hồn theo tiếng nhạc lời ca ...

Trong lúc đó, Tiểu Tà vẫn còn nằm ngủ say sưa và đang mơ thấy mở được qua sòng bạc thì bị tiếng nhạc thánh thót làm thức giấc.

Tiểu Tà la lên:

– Nửa đêm khuya khoắt ...

La lên mấy tiếng, Tiểu Tà đã mở to mắt và chột kêu lên:

– A! không phải, mới sáng sớm mà đã làm ta thức giấc, ai mà cả gan thế nhỉ?

Vừa nói, Tiểu Tà đi về hướng phát tiếng đàn, áo chưa mặc, còn quần cái chần ung dung bước vào phòng khách và không ngừng ngáp lên ngáp xuống.

Người đầu tiên mà Tiểu Tà nhìn thấy là Liễu Thanh, Tiểu Tà vội thốt lên:

– Ô! Một nàng thiếu nữ xinh đẹp.

Lúc này Tiểu Tà quả thật giống một thằng lợ lem không kiềm nổi lòng mình, đi qua chỗ Liễu Thanh đang ngồi gảy đàn, gật đầu chào lia lịa, khen:

– Đẹp quá!

Liễu Thanh và hai vị công tử đều kinh ngạc, không biết ở đâu rơi xuống một tên ăn mày không ra ăn mày.

Liễu Thanh lên tiếng trước:

– Chàng ở đâu đến đây thế?

Tiểu Tà thản nhiên đi đến trước mặt nàng rồi ngồi lên chiếc ghế cạnh cây đàn cười ha hả thích chí nhìn nàng, nói:

– Tiểu cô nương vội gì chứ? Cô tên gì? Có chồng chưa? Cô thấy tôi thế nào?

Hai chàng công tử nhìn thấy trong lòng rất bức tức, nhưng trước mặt mỹ nhân không dám ra tay, chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Liễu Thanh tuy là một nàng ca nhi nhưng chưa bao giờ nghe những lời thật thà như vậy, nên bẽn lẽn:

– Tiểu công tử. Tôi là Liễu Thanh, một ca nhi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Còn tôi là Dương Tiểu Tà, sắc đẹp của nàng quả thật đã cuốn hút đáng mày râu, sự hiện diện của hai vị công tử sang trọng kia là một minh chứng phải không?

Liễu Thanh nghe vậy mắc cỡ đỏ mặt. Nàng biết Mạc Dung Dạ và Lạc Khả Dĩ vì nàng mà đến nhưng bị nói ra cảm thấy xấu hổ quá phải cúi đầu thấp xuống.

Tiểu Tà đưa tay nâng cằm, nâng lên làm Liễu Thanh nhắm mắt, đỏ mặt nhìn Liễu Thanh mà tim Tiểu Tà đập mạnh.

Rồi tơ tưởng đến hình bóng của Tiểu Linh. Sắc đẹp của Tiểu Linh và cô gái này làm cho Tiểu Tà không khỏi có sự so sánh. Tiểu Tà nói:

– Nàng và Tiểu Linh như nhau, Tiểu như nhau, Tiểu Linh là Bồ Đào còn nàng đây là Anh Đào.

Liễu Thanh bẽn lẽn:

– Cái gì là Bồ Đào, cái gì là Anh Đào thế?

Tiểu Tà cười nói:

– Bồ Đào thì chua, còn Anh Đào thì ngọt, nhưng cả hai tôi đều thích cả, hiểu không?

Tiểu Tà lại vuốt tóc nàng làm nàng làm nàng càng thêm đỏ mặt hơn nữa.

Lúc này hai chàng công tử không nhận được nữa bèn la lên:

– Tên ăn mày kia! Ngươi từ đâu chui ra mà dám giờ trò với Liễu Thanh cô nương chứ?

Thấy thái độ của hai chàng công tử hăm hực muốn có sự đánh đấu, Tiểu Tà bình thản nói với Liễu Thanh:

– Nàng đừng sợ! Có ta ở đây thì chẳng tên nào dám giờ trò gì đâu.

Tiểu Tà không thèm để ý đến Lạc Khả Dĩ mà chỉ an ủi Liễu Thanh và nàng khép nép bẽn lẽn nghe những lời nói ấy, cứ thế hai người vui vẻ chuyện trò mãi.

Lạc Khả Dĩ thấy Tiểu Tà và Liễu Thanh nói cười ra chiều đắc ý, không xem sự hiện diện của một chàng công tử như hấn ra gì nên hấn tức điên lên bước tới hét:

– Tiểu tử! Ngươi không muốn chết phải không?

Nhưng đi chưa được ba bước đã bị Mạc Dung Dạ kéo lại và nói nhỏ bên tai:

– Lạc huynh đứng thò lỗ như vậy, chúng ta hãy tìm hiểu xem sao đã.

Lạc công tử bình tĩnh lại sau lời nói ấy, rồi gật đầu khẽ nói:

– Cũng đúng!

Đến lúc này, lão quán gia trên thuyền mới hốt hoảng chạy vào nói:

– Tiểu huynh đệ ơi! Tại sao lại vào đây làm rối chuyện thế này?

Tiểu Tà nhìn ông lão hỏi lại:

– Đây là tiểu thư nhà ta phải không?

Ông lão đáp nhanh:

– Đúng vậy! Lão đã nói với tiểu huynh đệ rồi, không được vào đây, trời ơi!

Hãy nhìn lại mình đi kia, còn vất cái chân trên người nữa. Thôi! Hãy theo lão ra ngoài đừng để hai vị công tử mất vui.

Tiểu Tà cười, hi hi:

– Tôi vô tình vào đây vì tiếng đàn đánh thức tôi dậy, ai dè ở đây có tiểu thư này xinh đẹp quá làm tôi quên lời của bá bá. Bây giờ thì tôi đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà quay người bước ra xem như không có chuyện gì xảy ra.

Liễu Thanh nhìn thấy Tiểu Tà nói đi là đi ngay, làm nàng xót xa buồn bã bởi vì nàng là một người đẹp ai cũng thích, ai cũng lưu luyến, nay chỉ có Dương Tiểu Tà là người duy nhất nói đi là đi nên nàng buồn là vì thế.

Lúc đó Mạc công tử hỏi ông lão:

– Lão bá! Hấn là ai vậy?

Ông lão cười, nói:

– Đêm qua lão cứu tiểu huynh đệ đó từ dưới hồ lên, thấy tội nghiệp đã cho com ăn và cho ngủ qua đêm để sáng này sẽ đưa lên bờ, nào ngờ chuyện này đã đem lại rắc rối cho cô chủ, xin công tử bỏ qua cho già này.

Mạc công tử liền nói:

– Lão bá hãy ra đi, tôi có chuyện muốn nói với tên này.

Ông lão cảm giác được chiến chưởng lạnh sắp xảy ra, vội nói:

– Mạc công tử ...

Nhưng Tiểu Tà liền chặn lời lão nói lớn:

– Hai người kia là cái quái gì mà muốn nói chuyện với Dương thiếu gia chứ, còn làm khó lão bá bá đây nữa à? Các ngươi là ai cũng mặc kệ, hể chọc tức Dương thiếu gia ta thì sẽ biết ... ha ... ha ...

Hai chàng công tử càng thêm tức giận. Lạc công tử quát:

– Tên ăn mày kia! Ngươi là cái quái gì mà dám đến gặp Liễu Thanh cô nương. Ngươi có biết nàng là mỹ nhân tài ba ở đất Hàng Châu này, gặp một lần là một ngàn lạng bạc không ...

Không để cho Lạc công tử nói hết ý, Tiểu Tà ngắt lời:

– À! Thì ra hai vị đã tốn một ngàn lạng bạc để nhìn mặt Liễu Thanh cô nương, nhưng Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà này thì không tốn xu nào vẫn được nàng hầu chuyện một cách thỏa mãn. Vừa rồi các ngươi cũng đã chứng kiến ...

Nói đến đây Tiểu Tà quay nhìn Liễu Thanh cô nương và thấy nàng bên lên, thẹn thùng trước lời nói của mình.

Tiểu Tà hỏi luôn:

– Liễu cô nương! Hai người này là ai thế?

Liễu Thanh nói:

– Người mặc áo xanh là Mạc Dung Dạ công tử, con một đại phú gia ở đất Giang Nam. Còn kia là Lạc Khả Dĩ công tử cũng thuộc vào hàng đại phú gia của đất Hàng Châu này có danh hiệu là Thái Đông Giang, một danh hiệu cao quý.

Hai chàng công tử nghe Liễu Thanh nói ra như thế làm họ cảm thấy rất đắc ý cả hai nhếch nụ cười khoái trá.

Tiểu Tà nghe thế không lấy làm ngạc nhiên chỉ nhếch miệng cười nói:

– Danh hiệu họ cao quý, còn danh hiệu Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà của tại hạ thì sao Liễu cô nương?

Liễu Thanh vui vẻ đáp:

– Tien thiếp thấy danh hiệu của công tử hay hay và ngộ ngộ, nhưng sao mà dài thế? Công tử có thể cắt nghĩa cho tien thiếp đây biết được không?

Tiểu Tà cười nói:

– Tôi cũng không biết. Nhưng hình như Mạc Dung công tử đại phú gia, Thái Đông Giang gì đó là tầm bậy, tầm bậy đấy ... ha ... ha ...

Tiểu Tà phá lên cười thật lớn, làm cho Mạc công tử giận dữ quát:

– Tiểu tử? Ngươi dám nhục mạ Mạc Dung thế gia à?

Nói xong Mạc Dung muốn đánh nhau.

Tiểu Tà bình thản:

– Mạc Dung, bộ tịch của nhà ngươi thế, không sợ nàng Liễu Thanh cười chê ngươi thiếu phong độ, hiếp một người ăn mày và nàng sẽ không thèm nhìn ngươi nữa thì lúc đó ta nghĩ ngươi ... bệnh tương tư mất thôi.

Mạc công tử nghe thế rút tay lại cố giữ lại trang nhã của một công tử hào hoa thanh lịch nhưng không giấu được sự bức tức trong lòng đối với Tiểu Tà.

Một lúc lại thờ người ra ngồi xuống tro mắt nhìn.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Ta thấy Mạc Dung công tử đây cũng hơi dễ nhìn nên ta nói ngươi để ý đến phong cách. Còn Thái Đông Giang ta không để ý đến hần.

Nói xong, Tiểu Tà đến bên Lạc Khả Dĩ cúi nhẹ lấy tay hất cái chăn đắp lên người công tử ấy rồi cười ha hả và cùng lúc muốn cho Lạc Khả Dĩ thấy những bắp thịt rắn chắc của mình.

Lạc Khả Dĩ chưa bị bất ngờ như thế bao giờ vội hất cái mền ra và hét to:

– Tiểu tử! Thật ngươi muốn chết sao?

Vừa hét, Lạc Khả Dĩ vừa đánh một quyền vào ngực Tiểu Tà nghe “Hự” một tiếng vì Tiểu Tà chẳng né tránh mà chỉ nói:

– Ha! Tự nhiên lại đánh người ta? Chẳng lẽ nơi đây không có luật lệ gì sao?

Ta sẽ đưa ngươi đi gặp quan huyện ngay.

Nói xong Tiểu Tà liền nắm cánh tay của họ Lạc lôi đi. Lạc công tử la lớn:

– Ngươi dám á! Thả tay ta ra mau! Ta nói cho ngươi biết đại nhân ở phủ kia là bằng hữu thân thích của phụ thân ta đấy.

Tiểu Tà vẫn nắm chặt tay Lạc Khả Dĩ lôi đi cười nói:

– Vương tử phạm pháp hiếp dân lành, chẳng lẽ ta còn phải sợ ngươi sao? Bây giờ có cầu cứu van xin cũng bằng thừa.

Lạc Khả Dĩ tưởng Tiểu Tà nói đùa không ngờ chàng ta làm tới, liền la lớn:

– Ngươi thật không buông ta ra sao, phụ thân ta và võ sư của ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Khi ấy, Liễu Thanh lo lắng cho Tiểu Tà sẽ gặp lời thôi nên nói:

– Dương công tử hãy buông Lạc công tử ra đi. Những người ấy thế lực rất mạnh, không được đâu.

Tiểu Tà nói:

– Nàng muốn ta thả thì ta thả ngay, nhưng ta không xem Thái Đông Giang ra gì đâu. Nhưng ta hỏi nàng có bị khó khăn mà cần tiền không? Cứ nói ra xem, chứ tại hạ thấy hai tên gốc này thật sự thích nàng mà bỏ tiền ra như thế thì không được rồi.

Liễu Thanh nói:

– Tien thiếp cũng có dành dụm chút ít cho bản thân. Thật ra không phải tien thiếp thiếu tiền, xin công tử hiểu cho.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Vậy nàng có thích những vị công tử đây không?

Liễu Thanh nhỏ nhẹ:

– Tien thiếp đều quý những ai là khách của tien thiếp.

Tiểu Tà nói:

– Thôi được, ta không muốn hỏi gì thêm đâu, lát nữa ta sẽ đi, còn hai công tử kia nếu không xin lỗi ta thì ta không tha đâu.

Lạc công tử liền lên tiếng:

– Đừng hòng!

Tiểu Tà bước đến trước mặt Lạc công tử và nói:

– Đừng hòng phải không?

Cùng với lời nói, Tiểu Tà liền vung tay tát vào mặt Lạc công tử hai cái tát thật mạnh.

Lạc công tử giận dữ hét:

– Ngươi dám đánh ta à?

Hắn vừa dứt lời thì bị thêm hai cái tát nữa đến đỏ cả mặt.

Tiểu Tà mắng thêm:

– Tiểu ô quy, ta hỏi ngươi, nhà ngươi ở nơi đâu, ta sẽ đến đó đốt sạch cho ngươi xem.

Liễu Thanh lo sợ nói nhanh:

– Dương công tử, xin đừng làm thế ...

Mạc Dung thấy đã đến lúc có thể ra tay, nên hắn trong tư thế sẵn sàng để đối phó với Tiểu Tà.

Trong khi đó, Tiểu Tà không hề biết được Mạc công tử tìm cách đánh lên.

Chợt Tiểu Tà nghe có luồng gió lạ ở phía sau thì một cú đánh đã tới, làm Tiểu Tà ngã nhào về phía trước miệng đầy máu nhưng cũng nhồm dậy.

Liễu Thanh la lên một tiếng thất thanh vì sự việc xảy ra quá bất ngờ, nàng không biết phải làm sao, nhưng khi thấy Tiểu Tà máu me đầy mặt, nàng liền chạy đến rút chiếc khăn tay ra lau máu cho chàng và lo lắng nói:

– Đừng sợ nhé, công tử!

Tiểu Tà vừa ngồi dậy vừa nói:

– Xin cảm ơn Liễu Thanh cô nương. Tại hạ không thể chết đâu.

Rồi đứng lên nhìn Mạc Dung Dạ nhếch miệng cười, nói:

– Ta thật không ngờ Mạc công tử đánh lên ta từ sau lưng, báai phục, báai phục.

Mạc Dung công tử lạnh lùng nói:

– Ta tưởng ngươi ba đầu sáu tay kia chứ. Có dám ở đây đánh nhau nữa không.

Mới bị ta đánh một chưởng mà đỡ không nổi, hãy về nhà tập luyện thêm đi, khi nào đủ sức hãy đến đây, đừng để mất mặt trước mỹ nhân nhé!

Liễu Thanh vội nói:

– Mạc công tử! Xin hãy tha cho người ta đi. Người ấy là một kẻ lang thang rất tội nghiệp. Xin Mạc công tử đại ân đại đức tha cho vậy.

Nàng nói xong bật khóc.

Lạc Khả Dĩ thấy được dịp bèn nói ngay:

– Mạc Dung công tử đừng nể nang chi hết, hãy đánh tiếp nữa đi đánh cho hắn biết thế nào là xen vào chuyện riêng của người khác.

Tiểu Tà vẫn cười hi hi:

– Liễu Thanh cô nương, đừng có chịu thua như thế, đừng thềm van xin làm gì.

Dương Tiểu Tà này chưa từng van xin ai hết. Nàng hãy đứng qua bên đây đi để ta cho tên Mạc công tử này ngã liểng xiểng mới được và bắt con ô quy họ Lạc kia phải quỳ xuống đây xin tha tội nghe.

Nói xong, Tiểu Tà đẩy nàng Liễu Thanh qua một bên và chuẩn bị đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mỹ nhân lụy anh hùng

Mạc Dung công tử phá lên cười, nói:

– Tên khốn nạn kia! Ngươi còn dám lộng ngôn hả. Được lắm! Để xem ai bò, ta nhất định đánh gãy chân chó của ngươi để ngươi bò bằng đôi tay mới được.

Lạc Khả Di thấy thế đắc ý nói thêm vào:

– Tên tiểu tốt kia! Sao ngươi không nhìn cho kỹ đối tượng trước khi hành sự, hay là ngươi thích rút ngắn cuộc sống của ngươi? Nếu ngươi không mau quỳ xuống van xin tha tội thì không thể nào thoát khỏi tay ta đâu ... ha ... ha ... ha ...

Tiểu Tà chẳng buồn để ý đến những lời nói đó mà quay qua Mạc Dung công tử:

– Mạc công tử liễng xiềng kia, ta sẽ làm cho ngươi khiếp sợ ta. Hãy xem đây!

Lập tức Tiểu Tà vung quyền tấn công vào Mạc Dung công tử. Hai tay như hai cái máy tát lia lia vào mặt Mạc Dung. Tên công tử này không còn cách nào tránh né kịp, chỉ biết thối lui theo từng nhịp tát của Tiểu Tà.

Thấy đối tượng thất thủ trước đôi tay liên hoàn của mình làm Tiểu Tà thích chí vô cùng. Liền bồi thêm cú chưởng thật mạnh nữa vào giữa ngực Mạc Dung công tử, sức chưởng của Tiểu Tà thật mạnh đã tống thân mình của Mạc Dung công tử văng vào vách gỗ của căn phòng. Con thuyền hơi lắc lư, mọi vật trong phòng khác lúc bấy giờ cũng bị chấn động bởi sự va chạm này.

Miệng rỉ máu, Mạc Dung công tử lấy tay lau qua bên mép rồi nhìn dòng máu đỏ nơi tay, chợt bật người dậy hét lên một tiếng lớn tràn bộ xuất chiêu đánh vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhanh nhẹn di bộ tránh chiêu và phản kích lại Mạc Dung công tử nhiều đòn nhẹ nhàng có, mạnh mẽ có, hết nhảy sang bên này lại bay qua bên kia khiến cho Mạc Dung công tử phải đối phó một cách khó khăn. Chẳng bao lâu đã mệt dừ trước trò chơi vòn địch của Tiểu Tà.

Cuộc giao đấu trở nên quyết liệt hơn, khi Mạc Dung điên tiết rút trường kiếm ra dùng hết sức mình thi triển “Mạc Dung thất kiếm” tuyệt chiêu của bản môn tấn công vào Tiểu Tà rất dữ.

Thấy kiếm pháp của Mạc Dung quá lợi hại Tiểu Tà cũng đem ngón nghề điêu luyện của mình đối phó.

“Vút! Vút! “Hai mũi phi đao được bắn ra từ đôi tay của Tiểu Tà đã cản phá được chiêu kiếm của Mạc Dung công tử làm cho trường kiếm bị bật ngang bất ngờ.

Lợi dụng sơ hở này, Tiểu Tà không chậm trễ tràn bộ đánh luôn vào tay cầm kiếm của Mạc công tử làm cây kiếm rời khỏi tay bay vào vách phòng khách.

Không để cho đối phương rảnh tay. Tiểu Tà lập tức dồn dập tấn công rất mãnh liệt và trong chớp lát Mạc công tử phải ngã quỵ xuống vì bị trúng đòn rất nhiều.

Tiểu Tà cười khanh khách:

– Mạc công tử liễng xiềng có hối hận cũng không kịp.

Nói xong, Tiểu Tà liền chop Mạc công tử gơ cao lên rồi ném mạnh xuống làm Mạc công tử ngất xỉu nằm im.

Lúc này Tiểu Tà mới nhìn qua Lạc Khả Di và nói:

– Tên rùa đen kia! Bây giờ đến lượt ngươi đó.

Lạc Khả Di thấy rõ võ công của Tiểu Tà, nên rất kinh hoàng van xin rồi rít.

– Đại hiệp! Xin hãy tha mạng! Tiểu nhân mắt kém không nhìn thấy Thái Sơn.

Xin đại hiệp tha mạng.

Tiểu Tà cười khoái trá:

– Không biết lượng sức mình mà ra oai với ta, đợt thua vừa rồi mới xin tha mạng, không biết đã có bao nhiêu người bị ngươi hiếp đáp, nếu họ thấy thế này chắc họ hả dạ lắm.

Lạc công tử nấn nì tiếp:

– Đại hiệp làm ơn tha cho kẻ tiểu nhân này, lần sau không dám nữa, ngài muốn bao nhiêu tiền, kẻ tiểu nhân đây có thể đáp ứng đầy đủ.

Hắn quỳ xuống và sắp bật ra tiếng khóc.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tiền của ngươi, ta không dám xài đâu, đem vứt đi. Có một con người như ngươi thì gia đình ngươi đều là kẻ điên rồ. Tiền này là gia đình ngươi đã

cướp bóc của người khác, người hãy đem về để chết chôn theo.

Lạc Khả Di bật khóc van xin:

– Đại hiệp, xin đại hiệp rộng lòng tha mạng ...

Tiểu Tà khinh khinh:

– Người khóc không giống ai hết. Ta nghĩ nước mắt là vũ khí của phái nữ, tại sao người là nam nhi cũng khóc được chứ? Thôi! Ta tha cho người đó ... ha ... ha ... ha không ngờ đệ nhất danh gia mà như thế này.

Tiểu Tà bĩu môi khinh bỉ nhưng Lạc Khả Di nào dám nhìn đầu mà thấy, chỉ nghe Tiểu Tà nói tha mạng, liền gạt nước mắt đứng lên cười khổ sở:

– Đa tạ đại ân đức của đại hiệp đã tha cho tiểu nhân, nếu sau này đại hiệp có gặp khó khăn gì kẻ hèn này sẽ liều mình cứu người.

Liễu Thanh nhìn thấy thế cũng phải bật cười. Nàng nhìn Lạc công tử khóc đó, cười đó, huênh hoang đó, quỳ lạy đó, quả là chỉ một mình hắn làm được.

Tiểu Tà lại nói:

– Thôi đi! Người như người mà giúp đỡ thì ta phải mắc nợ người ngày càng lớn mất. Người đừng quá đắc ý như thế. Ta muốn cạo sạch đầu người, không biết người có đồng ý không?

Lạc công tử ngo ngác một lúc rồi cười hỏi:

– Đồng ý! Đồng ý thôi.

Tiểu Tà liền ném con dao ra và nói:

– Đây, người tự cạo đi.

Lạc công tử cầm con dao nói tiếng cảm ơn và bắt đầu cạo.

Tiểu Tà thì đi đến bên Mạc Dung công tử lay hấn tỉnh dậy, nói:

– Mạc công tử liếng xiếng, hãy về đi, đáng lẽ ta bắt người bỏ ra cửa nhưng biết người thuộc chính phái võ lâm nên ta tha, song người nên nhớ rằng, người là người thừa kế sự nghiệp của Mạc Dung thế gia thì phải xứng đáng chính trực, chứ đừng có đánh lén sau lưng người khác, đó là hành động bỉ ổi hèn hạ, người chính phái không bao giờ làm như thế.

Mạc Dung công tử vẫn hậm hực:

– Hồi tên ăn mày kia, ta vì đạo lý võ lâm mà ra tay giết người cũng chẳng chút thương tiếc đâu.

Tiểu Tà vẫn cười nhẹ nói:

– Đến nỗi này mà người vẫn chưa mở mắt, quả thật xấu hổ cho một công tử kế thừa Mạc Dung thế gia ...

Mạc Dung công tử tức giận chận lời:

– Người là loại người gì mà dám thóa mạ ta chứ?

Tiểu Tà phì cười, nói:

– Người không biết ta, nhưng ta biết cả trong lòng người. Người cho ta là tên ác đồ của võ lâm, là tên lang thang tội nghiệp, là tên ăn mày hay xía vào chuyện của người khác, nhưng thật ra đó là ý nghĩ quá nông cạn của người để người làm bộ trước mặt người đẹp phô diễn võ công của người hạ. ha ...

Tiểu Tà cười lớn rồi tiếp:

– Cũng may, mạng ta còn lớn, nếu ta là một tên ăn mày thì chắc chết dưới tay người rồi. Người bao che hành động của người bằng cách nói vì đạo lý võ lâm phải ra tay. Thật buồn cười quá bởi trong con người của người đâu có hai chữ “Đạo lý”.

cơ chứ.

Mạc Dung công tử mắc cỡ đến giận dữ nói:

– Ta có đạo lý hai không thì ta biết, nhưng Mạc Dung thế gia không tha cho người đâu.

Tiểu Tà bật cười mấy tiếng, nói:

– Ngươi đừng dựa vào gia thế của mình nhiều quá. Ngươi cứ về nói với gia thế ngươi ta là Dương Tiểu Tà đánh ngươi, phé luôn võ công của ngươi và sau đó ngươi đừng thêm chuyện để thế gia ngươi đến đây bắt ta giúp ngươi trả thù.

Mạc Dung giật mình, nghĩ bụng:

– “Tên ăn mày này tại sao lại nói được những gì ta nghĩ nhỉ?”.

Chưa hết, Tiểu Tà lại nói tiếp:

– Ngươi nhất định sẽ không nói ngươi đã đánh lén ta nên mới bị ta đánh gục.

Ngươi làm như vậy thì danh hiệu võ lâm của thế gia ngươi sẽ vứt đi đấy.

Mạc Dung Dạ cắn răng căm tức nói:

– Ta không thèm xin ngươi tha mạng, ta có chết cũng được thôi.

Tiểu Tà khẽ gật gù nói:

– Có chí khí như thế cũng tốt, nếu vậy ngươi hãy đi đi ... mấy ngày nữa ta sẽ mở yến tiệc đã ba trăm người, nếu ngươi có rảnh hãy đến ta chơi.

Mạc Dung Dạ liền đứng lên túi thủ đi ra ngoài.

Tiểu Tà quay qua nhìn Lạc Khả Di, nói:

– Tiểu ô quy, ngươi hãy đi đi, nếu rảnh cứ đi tìm ta ...

Lạc Khả Di vội quay lưng ra ngoài và leo nhanh qua thuyền của hắn.

Lúc bấy giờ Liễu Thanh mới thỏ thẻ nói:

– Dương công tử võ công thật cao siêu, tiện thiếp xin được bái phục, còn vết thương của công tử có nặng lắm không?

Tiểu Tà không trả lời mà mắt cứ nhìn nàng không chớp, làm nàng đỏ ửng đôi má và e lệ nói:

– Dương công tử, trên mặt của tiện thiếp có gì không đúng phải không?

Tiểu Tà phì cười đáp:

– Đúng rồi! Trên mặt nàng ... nhưng ta không nói đâu ...

Vì nghe thế nên Liễu Thanh vội đưa tay chùi khắp mặt, nói:

– Mặt tiện thiếp có gì đâu nào. Dương công tử thật là làm tiện thiếp hết hồn.

Tiểu Tà chợt hỏi:

– Liễu Thanh cô nương! Cô nương có biết võ công không?

Liễu Thanh giật mình:

– Tiện thiếp cũng có học mấy chiêu hộ thân nhưng đã lâu không sử dụng, mà công tử tự nhiên hỏi chuyện ấy với ý gì vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Vừa rồi tôi thấy cô nương một tý sợ sệt cũng không, như vậy cô nương phải có võ công và can đảm hơn người, nên ta hỏi xem có đúng không.

Liễu Thanh nói:

– Dương công tử xin đừng hiểu lầm vì bản thân tiện thiếp là một ca nhi, chuyện như vừa rồi tiện thiếp cũng đã gặp nhiều lần, ba bốn hôm lại xảy ra nên chẳng còn lạ gì, chứ không phải do có võ công mà không sợ hãi đâu, tiện thiếp chỉ còn biết phó thác theo vận mạng thôi.

Nghe Liễu Thanh giải thích, Tiểu Tà ngẩn người suy nghĩ ...

Một lúc Tiểu Tà hỏi sang chuyện khác:

– Liễu Thanh cô nương, ở Hàng Châu này có nơi nào mở sòng bạc không? Ta muốn đến nơi ấy thử xem sao.

Liều Thanh nói:

– Tien thiếp không biết rõ, nhưng thực sự công tử không có tiền phải không?

Tiểu Tà đáp gọn:

– Không!

Liều Thanh liền móc trong túi ra vài ngàn, nói:

– Dương công tử, nếu không chê tiền thiếp thì công tử hãy nhận lấy một chút tiền này để vui chơi ...

Nàng đưa tiền ra mà lòng lo lắng sợ Tiểu Tà không nhận, trong khi đó Tiểu Tà lại cứ nhìn nàng rất lâu mới lên tiếng:

– Nàng có còn tiền không?

Liều Thanh nói:

– Còn chút ít, nhưng toàn tiền giấy, nhưng công tử ...

Tiểu Tà liền chặn lời:

– Ta vốn có tiền giấy, nhưng ngâm trong nước nó thành giấy vụn hết ... vì thế ... hi hi ... ta phải nhảy xuống hồ này bắt cá để ăn cho đỡ đói ... thật buồn cười quá ...

Liều Thanh cũng cười theo rồi nói:

– Công tử hãy lấy xài đi và đừng có làm ướt nữa.

Tiểu Tà lại nói đùa:

– Vậy ta nhảy ngay xuống hồ sẽ ướt hết chứ gì?

Nhưng ta sẽ trả lại cho nàng gấp mấy lần.

Liều Thanh nhỏ nhẹ:

– Vậy công tử xem thường tiền thiếp rồi, tiền thiếp đưa tiền cho công tử xài chứ có đòi lại đâu mà công tử nói vậy. Hơn nữa, bây giờ công tử cũng đừng nhảy xuống hồ, tiền thiếp sẽ đưa công tử lên bờ mong rằng công tử ...

Nàng không nói tiếp mà chỉ cúi đầu làm thinh ...

Tiểu Tà gật đầu:

– Đưa ta lên bờ thì tốt thôi, nhưng cho ta một bộ quần áo để mặc cho người ta khỏi nghĩ ta là ăn mày.

Liều Thanh cười vui vẻ:

– Công tử thật thẳng thắn ít ai có được. Tien thiếp sẽ bảo lão bá bá lấy quần áo cho công tử ngay.

Trong chốc lát, Tiểu Tà đã thay đổi quần áo, tuy có hơi chật nhưng trông rất đẹp.

Tiểu Tà nói:

– Xin cảm ơn Liều Thanh cô nương rất nhiều.

Liều Thanh vui vẻ:

– Việc ấy có gì mà cảm ơn, nhưng tien thiếp muốn hỏi công tử là nơi Hàng Châu này công tử có quen thân với ai không?

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Hàng Châu ... ở Hàng Châu ...

Đột nhiên Tiểu Tà cười rất bí hiểm rồi nói lớn:

– Có một người.

Liều Thanh lo lắng và tò mò hỏi:

– Ai vậy? Có xa đây không?

Tiểu Tà nói:

– Không xa đâu.

Liều Thanh lại hỏi:

– Vậy người ấy là ai thế?

Tiểu Tà cười nói:

– Đó là ... Liều Thanh cô nương!

Liều Thanh đỏ mặt e thẹn nói:

– Tiệm thiệp à?

Tiểu Tà liền nói:

– Mượn tiền thì phải mượn của người thân mà nàng cho ta mượn thì nàng là người thân của Dương Tiểu Tà này rồi.

Liều Thanh thẹn thùng, lòng bồn chồn một lúc, rồi nói:

– Dương công tử! Nếu có đi xa, thì đừng quên người thân này nhé.

Tiểu Tà cũng vui vẻ:

– Chị cả của ta ở tận Hải Nam ta còn nhớ đi tìm, thì nàng làm sao ta quên được, nhất là khi không có tiền thì ta còn mau chạy đến để mượn đấy. Nàng có sợ không?

Liều Thanh nhẹ nhàng:

– Dương công tử, tiệm thiệp là người khổ sở, làm gì có bạn thân mà nói chuyện vui vẻ được như đối với công tử, nên nếu công tử không chê nơi đây thì tiệm thiệp cũng không màng gì nữa, chỉ cần ...

Nàng nói đến đây chợt cúi đầu yên lặng về buồn buồn ...

Còn Tiểu Tà thì vân vê mấy hột xí ngầu nơi cổ nói:

– Liều Thanh cô nương! Bây giờ ta đã là bạn của nàng thì nàng sẽ hết buồn thôi. Nàng hãy nhìn ta cười này ...

Tiểu Tà liền nhăn mặt nghịch ngợm cố làm cho Liều Thanh cười. Khuôn mặt ngây ngô, nụ cười hềnh hê ngớ ngĩnh của Tiểu Tà đã thay đổi tâm trạng buồn khổ của giai nhân. Tiếng cười của cả hai vang lên thật buồn nhiên.

Lúc này, ông lão đã cho thuyền cập vào bờ Tiểu Tà liền phóng lên bờ và nói:

– Đa tạ Liều Thanh cô nương! Hãy đợi ta ở đây vào tối nay nhé và sẽ có tiền hoàn lại cho cô nương.

Liều Thanh nói:

– Tiệm thiệp sẽ chờ công tử trở về, nhưng nhớ đừng để tiệm thiệp phải đợi lâu?

Nàng nói xong vẫy tay mà lòng lưu luyến.

Tiểu Tà cũng vẫy tay đáp lại miệng thì nói:

– Ta đi nhé!

Nói xong Tiểu Tà quay người đi nhanh. Trong chốc lát chỉ còn là cái bóng mờ xa rồi khuất hẳn để lại sau lưng dáng giai nhân đứng trên thuyền dõi mắt nhìn theo như còn đọng lại mỗi hoài cảm sâu sắc đối với chàng công tử xa lạ kia mà giờ đây đã trở thành thân quen.

Tiểu Tà đến thị trấn Hàng Châu, ăn điểm tâm xong, liền tìm đến khu đánh bạc không mấy khó.

Đến nơi, Tiểu Tà ung dung bước vào phòng đánh bạc rất rộng lớn, khách làng chơi đang chúm đầu vào các canh bạc cũng nhiều, và không kém phần hào hứng, hò hét cho mỗi con bạc ở nơi đây.

Tiểu Tà đảo mắt quan sát và thầm nói:

“Nơi đây, có lẽ là một chi nhánh hí trường của Phi Long Bảo hay là của Thần Võ Môn gì đây và cũng có thể là của bọn Hắc y sát thủ cũng không chừng. Nhưng ba đối tượng này cũng chẳng nhằm gì với ta, cần nhất là chơi cho vui và kiếm một số tiền mới được”.

Suy nghĩ xong, Tiểu Tà vẫn tịt cũi liền la lớn:

– Khả ... khả ... Tránh ra, tránh ra, người đánh bạc lớn đã đến, người đánh lẻ hãy tránh ra một bên.

Tiểu Tà vừa la dứt tiếng thì có người nhường chỗ ngay, không chân chờ. Tiểu Tà liền tiến vào chỗ đó. Trên bàn chủ sòng xí ngày đang lác hột một cách điêu luyện, vừa lác vừa hô hào các con bạc hãy nhanh tay chọn lựa thế cờ để ăn, thua.

Dưới con mắt nhà nghề, Tiểu Tà chỉ quan sát một lúc rồi rút tâm ngân phiếu của Liễu Thanh đưa đặt hết ngay xuống sòng.

Các con bạc đều ngạc nhiên, vì Tiểu Tà đặt quá lớn. Hồi họ thầm thì nói với nhau, bàn tán có nên đặt theo Tiểu Tà hay không. Còn Tiểu Tà vẫn chăm chú nhìn vào địa xí ngày đang yên vị trên bàn chờ chủ sòng khui. Rồi Tiểu Tà bỗng kêu lên:

– Tài .

Cùng với tiếng nói của Tiểu Tà là tay chủ sòng mở chén.

Mọi người đều “Ồ” lên kinh ngạc. Đúng là Tài , với hai mặt hột xí ngẫu là và một mặt là .

Cứ thế, với lối đánh táo bạo và sự phán đoán tài tình của mình Tiểu Tà chẳng mấy chốc đã ăn về cho mình một món tiền lớn. Còn các con bạc khác thấy Tiểu Tà đánh trúng hoài nên cũng đặt theo và cũng ăn được một số tiền. Lúc này thì mặt các con bạc đều vui tươi hơn hờ chỉ riêng có chủ sòng là mỗi lúc mặt càng đỏ gay rồi tái đi vì đã thua quá nhiều quá.

Liếc mắt nhìn Tiểu Tà, chủ sòng và bọn thủ hạ biết hôm nay đã gặp phải một tay cờ bạc cự phách, do đó chúng liền đưa mắt nhìn nhau như hội ý điều gì rồi số tên bỏ chạy vào trong báo cáo với cấp trên.

Một lúc sau, có một lão nhân khoảng ngũ tuần, y phục sang trọng bước ra nhìn và đi ngay đến chỗ Tiểu Tà rồi lên tiếng.

– Ô! Vị này là Dương Tiểu Tà, Dương thiếu hiệp đây mà.

Tiểu Tà nghe đến tên mình cũng giật mình thăm nghĩ.

– “Nơi đây làm gì có người quen biết mình nhi ...”.

Tuy vậy, Tiểu Tà vẫn trả lời:

– Vâng! Tôi là Dương Tiểu Tà, các hạ là ...

Lão nhân liền phát tay:

– Không biết Dương thiếu hiệp đã đến, lão phu xin mời vào bên trong và có điều xin chỉ dạy cho.

Tiểu Tà nói:

– Không có gì khó đâu, chỉ có tiền thì sao cũng được.

Lão nhân vẫn giữ nụ cười và nói:

– Tiền bạc không đáng kể, xin mời thiếu hiệp hãy theo lão vào trong này.

Tiểu Tà do dự một chút nhưng liền cười rồi đi theo lão nhân kia đến phía sau nhà.

Đến một căn phòng sau hí trường, lão nhân mời Tiểu Tà vào và từ tốn nói:

– Xin mời thiếu hiệp ngồi.

Tiểu Tà đảo mắt quan sát thấy nơi đây không có gì nguy hiểm nên ngồi xuống nói:

– Thúc thúc! Có gì xin cứ nói!

Lão nhân cười, nói:

– Đối với tiền bạc thiếu hiệp cứ yên tâm. Thiếu hiệp cần bao nhiêu, chúng tôi xin sẵn sàng, nhưng đừng nghĩ rằng lão phu gây chuyện này mà làm mất đi

cơ hội đánh bạc của thiếu hiệp.

Trước lời nói úp mở của lão nhân, Tiểu Tà không khỏi thắc mắc và hỏi:

– Tại sao như vậy?

Lão nhân cười, nói:

– Dương thiếu hiệp chơi xí ngầu là đệ nhất, chỉ cần Phi Long Bảo mở sòng bạc thì sẽ không thiếu tiền rồi đó. Hơn nữa, ở Hàng Châu đây có ai chơi bằng thiếu hiệp đâu, chỉ cần thiếu hiệp lên tiếng thì bao nhiêu sòng bạc ít nhiều đều có tiền vào túi cho thiếu hiệp và Bảo chủ của Phi Long Bảo này sẽ thu nhận thiếu hiệp để đặc biệt chiêu cố ngay, như thế chúng tôi làm sao không tôn kính chứ.

Tiểu Tà nghe xong thì không lấy làm lạ nữa vì nơi đây là người của Phi Long Bảo nên Tiểu Tà khẽ gật đầu:

– Được! Thúc thúc nói minh bạch thì tôi cũng chẳng khách sáo mà xin nói ngay là tôi cần hai mươi tờ ngân phiếu và một ngàn hai trăm lượng vàng có được không?

Lão nhân cười vui vẻ:

– Không có gì khó khăn, đợi một chút sẽ có người mang lại cho thiếu hiệp ngay.

Tiểu Tà cũng tiếp lời:

– Không khó khăn là điều tốt và tôi cũng không khách sáo, xin hỏi thúc thúc có gì cứ nói.

Lão nhân liền nói với giọng nghiêm trang hơn:

– Lần trước, Bảo chủ ở Khai Phong đã có gặp thiếu hiệp và sau đó thì không ai biết hai vị ở đâu cả nên mọi người ở Phi Long Bảo đồ xô đi tìm, không biết Dương thiếu hiệp có biết nơi ở của Bảo chủ hiện nay không vậy?

Tiểu Tà nghe lão nói, trầm suy nghĩ:

– “Vĩ Diệt Huyền Bảo chủ Phi Long Bảo đã bị Thần Võ Môn bắt giam ở đảo Thần Tiên. Nếu như mình nói ra bọn họ sẽ biết và sẽ liên lụy những người khác ở đảo, phải đợi đến lúc nào thuận lợi sẽ cho họ biết vậy”.

Suy nghĩ thế, Tiểu Tà thông thả nói:

– Sau lần chia tay với Bảo chủ ở Khai Phong thì tôi không có gặp lại, nhưng lúc chia tay, Bảo chủ có nói là sẽ trở về Phi Long Bảo mà, thế tại sao lại mất tích chứ?

Lão nhân nói:

– Lão phu chỉ được lệnh đi tìm Bảo chủ, còn các việc khác lão phu không rõ, nên thiếu hiệp hỏi tại sao mất tích thì lão phu càng không biết.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Việc Bảo chủ của các người mất tích đâu có liên quan gì tới tôi, tại sao lão thúc lại tìm tôi?

Lão nhân đáp:

– Bởi vì ở Phi Long Bảo được tin Bảo chủ và thiếu hiệp mất tích cùng một lúc, cho nên nghĩ rằng có liên quan. Do đó, lão phu mời thiếu hiệp vào đây để hỏi tin tức của Bảo chủ, nhưng theo lời thiếu hiệp, lão cũng không được biết gì về Bảo chủ cả.

Tiểu Tà lại nói:

– Tôi cũng không có gì để nói thêm nữa, nhưng tôi muốn hỏi lão thúc là Phi Long Bảo và Thần Võ Môn có xảy ra xung đột hoặc sát hại lẫn nhau không?

Lão nhân đáp:

– Không có!

Tiểu Tà lại hỏi:

– Vậy ở Giang Nam ảnh hưởng của hai bên ra sao?

Lão nhân đáp:

– Giờ không còn tranh chấp nữa. Hơn nữa, chúng tôi chờ đợi Bảo chủ ra lệnh mới dám hành động cho nên ngưng bật mọi hành động xung đột cho đến

khi tìm được Bảo chủ.

Tiểu Tà nói:

– Rất tiếc tôi không có tin gì cho thúc thúc về Bảo chủ cả, có lẽ các vị cố gắng tìm hon nữa là thượng sách.

Lão nhân nói:

– Nếu tháng này mà tìm không ra Bảo chủ, chúng tôi sẽ đề cử một vị nào đó để thay thế, đợi tìm được Bảo chủ rồi thì thay đổi sau.

Tiểu Tà nói:

– Đó là việc của Phi Long Bảo, còn tôi thì chưa giúp được gì và nếu không có vấn đề gì nữa thì tôi nhận tiền vậy.

Lão nhân gật đầu:

– Được rồi! Thiếu hiệp sẽ có ngay số tiền như yêu cầu. Mong rằng, khi nào Dương thiếu hiệp biết được tin của Bảo chủ thì hãy cho chúng tôi biết.

Tiểu Tà cười, nói:

– Tôi hiểu. Lần sau gặp nhất định sẽ có tin vui cho lão.

Nói rồi, Tiểu Tà liền nhận tiền ngân phiếu và vàng do thuộc hạ của lão nhân mang ra rồi quay ra rồi khỏi căn phòng.

Khi ngang qua các sông bạc Tiểu Tà vẫn còn luyến tiếc nhưng thấy số tiền vàng đã có đủ rồi không cần thêm nữa, nên rời hí trường một cách nhanh chóng.

Trên đường đi, Tiểu Tà cứ suy nghĩ mãi việc thuộc hạ Phi Long Bảo đang truy tìm tung tích của Bảo chủ.

Theo sự suy nghĩ của Tiểu Tà thì Thần Võ Môn phải lợi dụng cơ hội để chiếm lĩnh địa bàn này mới đúng. Tại sao lại yên lặng thế này, hay là chúng đợi có sự rối loạn nội bộ mới ra tay. Hon nữa Vi Diệt Huyền mất tích lại bị Thần Võ Môn bắt giam nơi đảo Thần Tiên kia mà ở đây Phi Long Bảo nói là không có sự xích mích với Thần Võ Môn là thế nào? Như vậy, phải có vấn đề khác chưa thể tìm nguyên nhân ...

Cứ lẩn quẩn bao suy nghĩ cho đến khi Tiểu Tà nhìn thấy Đại tửu lầu đệ nhất Hàng Châu thì bao suy nghĩ vụt biến mất hết khi thấy tên tiểu nhị gác cửa bữa nọ cũng đứng nơi đó.

Tiểu Tà bước đến nhìn tên tiểu nhị, quát:

– Tiểu nhị! Hãy rút xéo đi.

Tên tiểu nhị quay lại nhìn Tiểu Tà từ đầu đến chân và nói:

– Tiểu ăn mày! Hôm nay trông bánh quá há, ở đâu có được bộ quần áo đẹp thế, nhưng túi vẫn trống lóc phải không?

Tiểu Tà cười, tay giờ bao tiền, vàng lên nói:

– Tiểu nhị! Hôm trước ta có hứa ba ngày sau sẽ đến đây đãi ba trăm khách thì nhất định ta phải có nhiều tiền mới làm được điều đó. Đây! Ngươi xem có phải là vàng khối không. Và chuẩn bị tinh thần uống nước rửa chân cho ta, nước rửa chân ngon lắm đây ... ha ... ha ... ha ...

Tiểu Tà cười lớn làm tên tiểu nhị tức giận nói lớn:

– Tên tiểu ăn mày kia đừng khoác lác nữa, tiền ngươi kiếm được có lẽ mua được một cái bánh bao thôi. Hãy lo cái bụng ngươi đi, đừng phách lối.

Nói rồi quay mặt đi chỗ khác, không nhìn cái túi vàng Tiểu Tà giờ cho xem.

Tiểu Tà nói:

– Tên tiểu nhị kia! Ngươi đừng can dở. Hãy tránh cho ta vào.

Tên tiểu nhị quay lại nói:

– Không tránh thì sao? Hãy rút xéo đi ...

Hắn chưa nói hết thì Tiểu Tà vung tay tát cho hắn một cái tiếp liền theo Tiểu Tà đẩy tên tiểu nhị bắn ra đường té lăn lông lốc đau đớn kêu lên “Ồi ời” trong sự kinh ngạc vô cùng.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Người muốn không cho ta vào à?

Nói xong quay người đi vào Đại tửu lầu đệ nhất Hàng Châu.

Bên trong thực khách rất đông với đủ thành phần trong xã hội.

Tiểu Tà lững thững đi vào, cất tiếng gọi lớn:

– Quản lý, quản lý đâu?

Tiếng gọi của Tiểu Tà rất lớn làm mọi người đều chú ý đưa mắt nhìn.

Liền lúc sau ấy, từ sau quầy, một người nho nhã khoảng tứ tuần vội bước ra cười hỏi:

– Xin hỏi quý khách cần chi? Tôi là quản lý đây.

Tiểu Tà khề gật gù:

– Quản lý đây ư?

Người quản lý ôn tồn:

– Vâng! Quý khách có gì cứ bảo.

Tiểu Tà cười nói:

– Cũng chẳng có gì quan trọng, ta cần đãi ba trăm người khách tại nơi Đại tửu lầu này, có được không?

Người quản lý giật mình, không tin là mình nghe đúng, hoặc giả vị tiểu khách kia nói đùa chẳng, nên lão hỏi lại:

– Quý tiểu khách không nói đùa với tôi chứ?

Tiểu Tà cười đắc ý:

– Ta không nói đùa đâu, ta gọi các hạ để tính xem tất cả phí tổn cho bữa tiệc ấy là bao nhiêu, với một đêm trọ, thức ăn hảo hạng, hảo tửu đầy đủ, các hạ hãy tính thật đúng đắn và cho ta biết ngay.

Người quản lý đã hiểu vị tiểu khách không phải nói đùa như mình nghĩ song không hiểu tiền bạc nhiều cỡ nào mà dám xài sang như thế.

Tần hần một tiếng, người quản lý nhìn vào bảng toán cầm nơi tay, sau khi đã tính toán kỹ lưỡng, ngược mắt nhìn Tiểu Tà vui vẻ nói:

– Thưa quý tiểu khách, tổng cộng chi phí là hai ngàn chính trăm tám mươi hai lượng.

Tiểu Tà thân nhiên gật đầu:

– Như vậy tính chẵn ba ngàn lượng phải không? Việc này được rồi, nhưng ta chỉ muốn tên tiểu nhị gác cửa ngoài kia vào đây lấy nước nóng rửa chân cho ta, có được không các hạ?

Người quản lý vội vã đáp:

– Quý tiểu khách uống chung “Long Tinh Trà” loại thượng hạng, để tôi chạy vào trong báo cho Thái lão gia sắp xếp việc này.

Nói xong, người quản lý liền bước nhanh vào trong.

Trong chốc lát, người quản lý cùng đi ra với một lão nhân khoảng lục tuần, tóc đã bạc trắng, y phục màu xanh. Khi đến trước bàn Tiểu Tà thì người quản lý nói:

– Đây là Thái lão gia, chủ nhân của Đệ nhất tửu lầu này.

Tiểu Tà vái một cái:

– Xin chào!

Thái lão gia nghiêng mình chào lại rồi nói:

– Được biết quý tiểu khách muốn bao cả Đại tửu lầu để đãi khách phải không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy!

Do dự một chút, Thái lão gia cười tươi:

– Một chi phí khá lớn, không biết quý tiểu khách đã tính toán và dứt khoát chưa ...

Tiểu Tà càng đặc ý:

– Việc gì ta nói, nhất định là phải như thế!

Thái lão gia nói:

– Quý tiểu khách cũng thông cảm cho tưu lầ chúng tôi với số chi phí nhiều như vậy, chúng tôi không chuẩn bị tiền bạc đáp ứng được, vậy xin phiền quý tiểu khách có thể ứng trước cho chúng tôi một số tiền để chúng tôi đi mua thêm thực phẩm ngay, có được không ạ?

Tiểu Tà gật đầu.

Tiểu Tà lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Thái lão gia, nói:

– Ta đưa đủ ba ngàn lượng đây, nhưng lão hãy cho mời mọi người ra ngay và gọi tên tiểu nhị gác cổng vào đây cho ta có việc muốn nói.

Thái lão gia nhận tấm ngân phiếu nhìn kỹ rồi cười toe toét:

– Xin mời tiểu quý khách vào phòng nghỉ ngơi, lão xin làm theo đúng như lời của tiểu quý khách.

Rồi quay qua người quản lý nói:

– Lưu quản lý! Hãy đích thân đưa quý tiểu khách lên phòng sang trọng nhất và lão sẽ cho gọi tiểu nhị gác cổng lên ngay cho quý tiểu khách.

Lão lại nói thêm:

– Lưu quản lý! Chốc nữa hãy để băng bên ngoài thông báo là đại tưu lầ đã có người bao hết. Còn ta lập tức đi đổi tờ ngân phiếu này.

Mặt lão rạng rỡ tiếp:

– Bây giờ thì chúng ta hoàn toàn yên tâm để phục vụ quý tiểu khách đây một cách chu đáo.

Lúc đó, lão mới chịu đi nhanh ra ngoài. Còn Tiểu Tà sau khi vào nghỉ ngơi ở phòng sang trọng nhất, ngồi uống từng ngụm trà có vẻ chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thủy chiến

Chợt cửa phòng có tiếng gõ nhẹ nhẹ, Tiểu Tà lên tiếng:

– Vào đi!

Cánh cửa chợt mở, tên tiểu nhị gác cổng rụt rè bước vào, mắt liếc nhìn Tiểu Tà rồi cúi nhìn xuống đất, miệng mới làm bẩm:

– Quý tiểu khách! Hôm trước tiểu nhân chỉ có ý đùa thôi, xin tiểu quý khách đừng để ý làm gì và hãy tha cho tiểu nhân một lần.

Tiểu Tà để chung trà xuống, nói:

– Ta định bỏ qua cho người đấy, nhưng nhớ đến bộ mặt miệt thị khinh người của người ta không sao chịu nổi, loại người như người ta đã gặp nhiều rồi, bình thường thì tác oai tác quái, đến khi gặp người dữ thì hoảng hồn, muốn xin tiền cũng không biết cách nói, cho nên ... cho nên phải để cho người nhớ một lần chẳng bao giờ quên ...

Nói xong, Tiểu Tà chỉ cái chậu nước lớn mà mình vừa rửa chân xong, nói:

– Người hãy uống đi! ta biết người ngoài việc muốn từ từ ra, cái gì người cũng dám làm phải không? Uống một chậu nước rửa chân xong sẽ đi tiểu ra hết chứ có sao đâu?

Tên tiểu nhị nhìn chậu nước khổ sở nói:

– Tiểu nhân ... tiểu nhân không uống hết nổi đâu!

Tiểu Tà nói:

– Cứ thông thả mà uống và uống không được chừa một chút nào!

Giống như là uống rượu vậy đó.

Quả đúng như lời Tiểu Tà vừa nói, tên tiểu nhị này ngoại trừ tự tử ra việc gì hắn cũng dám làm và hắn liền tiến đến bên chậu nước, hay tay từ từ bung lên kê vào miệng uống.

Tiểu Tà muốn lời nói của mình thành sự thật để chứng minh rằng mình là người có năng lực và uy tín. Đã nói ba ngày sau là đúng như vậy, chuyện dù lớn hay nhỏ, nếu Tiểu Tà muốn làm thì nhất định làm được, bắt tiểu nhị uống thì tha và phải uống cho hết mới được.

Tiểu nhị vừa từ từ uống thì Tiểu Tà cũng từ từ nói:

– Bây giờ ngươi có ý nghĩ phục thù ta không. Hoặc là nhờ một bãi nước bọt vào thức ăn ta đãi khách, hay cho một vài giọt nước tiểu vào bình rượu chẳng hạn, C nhưng ngươi cứ an tâm, ta sẽ không dùng thức ăn của ngươi ... Ta muốn ngươi hãy học cách cư xử lại nếu không sẽ gặp một người khách giống ta hoặc khắt khe hơn ta thì còn cay đắng ân hận hơn nhiều.

Tên tiểu nhị đã uống được hơn phân nửa lượng nước trong thau, bụng căng phồng lên, không uống nổi nữa, ngước lên nhìn Tiểu Tà khóc meo máo không nói nên lời.

Tiểu Tà nói:

– Uống không nổi phải không? Bình thường uống khá lắm kia mà. Thôi được!

Để ta giúp ngươi một tay.

Nói xong, Tiểu Tà đè tên tiểu nhị xuống, lấy chậu nước đổ liên tục vào miệng gã, buộc gã phải cố nuốt cho khỏi ngộp, thế là chậu nước hết sạch.

Tên tiểu nhị, bụng căng như cái trống, thở chẳng ra hơi, gã ngã ra nằm lẩn trên đất.

Tiểu Tà nhìn gã cười hi hi.

– Ngươi đã uống hết rồi, ta không làm khó ngươi nữa. Ta rất xem trọng lời thề của kẻ khác. Và có như vậy thì những kẻ như ngươi không nên thốt càn, nói bậy, thề độc và từ nay ngươi nhớ phải thận trọng lời nói của mình để tránh xảy ra thảm trạng như hôm nay.

Nói xong, Tiểu Tà kéo tên tiểu nhị đứng lên và từ từ đẩy hắn ra khỏi cửa.

Tên tiểu nhị ôm cái bụng to kèn nặng nề lê bước trong nỗi nhục nhã vô cùng ...

Lúc này, Tiểu Tà ngồi một mình suy nghĩ phải mời những nhân vật nào cho đủ ba trăm thực khách.

Cuối cùng, Tiểu Tà quyết định mời tất cả các đệ tử Cái Bang ở Hàng Châu này đến dự cùng mình cho vui. Còn một người nữa mà trái tim của Tiểu Tà luôn luôn khắc ghi hình bóng đó là Tiểu Linh, nhưng giờ đây nàng ở xa quá, đã lâu không gặp không biết bây giờ thế nào? Và Tiểu Thất đã gặp được nàng chưa? Bộ ba Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất giờ đâu còn nữa, cuộc vui hôm nào giờ chỉ còn trong tưởng tượng mà thôi.

Nâng chung trà mà lòng nhớ đến hồng nhan tri kỷ, tưởng bạn hiền ở tận phương xa. Tiếc thay cả hai không hội ngộ cùng Tiểu Tà ở đất Hàng Châu này để chia vui, bày trò như thuở nào.

Rồi nhớ đến ba trận hỏa công do mình bày mưu tính kế. Một trận tại hí trường Phụng cô, một trận nơi sơn khê cùng cốc, còn một trận mượn “Trư Bát Giới khai hòa” tấn công bọn võ sĩ ở đảo Thần Tiên. Nghĩ đến trận “Trư Bát Giới khai hòa”.

Tiểu Tà bỗng bật cười ha hả ... vui tay phóng luôn mấy ngọn phi đao lên tường một cách thích thú.

Nói chung, từ lúc vào giang hồ đến nay Tiểu Tà đã nảy sinh không biết bao nhiêu là mưu kế xảo quyết để đối phó với đủ hạng người trong giới võ lâm. Người trần mắt thịt như Thanh Ký Sơn công tử phái Hoa Sơn và Lạc Khả Dĩ công tử đại phú danh hiệu Thái Đông Giang phải cúi đầu tuân theo mệnh lệnh của Tiểu Tà xuống tóc làm hòa thượng. Cuộc đời vui buồn, sóng gió liên tục đến tới Tiểu Tà như một dòng chảy không bao giờ dứt, một Tiểu Tà thần luôn coi mình là con người có nhiều tà khí như cái tên kỳ lạ của mình. Khi vui thì rượu chè cờ bạc làm cảm hứng giải khuây, khi không có chuyện gì thì nghĩ kế bày trò tiêu khiển. Và lúc tức giận với ai thì không kể gì người trên kẻ dưới, luôn cả lão đầu tử cũng bị Tiểu Tà xuống tay không từ, còn tỏ ra nghịch ngợm cạo đầu lão tử sạch bóng.

Vinh dự nhất là trận vượt mười ba tầng Tháp Linh Cảm, còn gây thiệt hại cho võ lâm nhất là làm cho thuộc hạ của hai phái Thần Võ Môn và Hắc y sát thủ hiểu lầm sát phạt nhau phải bỏ mạng mấy trăm người. Nếu không có Tiểu Linh, một con người có tấm lòng nhân hậu, vị tha cảm hóa có lẽ bây giờ

Tiểu Tà đã trở thành tên sát thủ nổi tiếng võ lâm rồi.

Hết tường chuyện này, cười chuyện kia, khoái chí qua từng câu chuyện nọ rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo một mình ...

Một lúc lâu, Tiểu Tà trở lại thực tại, xem xét lại vấn đề bảo chủ Phi Long Bảo Vĩ Diệt Huyền, tại sao bị Thần Võ Môn bắt giam ở đảo Thần Tiên mà bây giờ lại không còn tranh giành ảnh hưởng, thế thì có điều gì uẩn khuất không? Chẳng lẽ thêm một người giả mạo Vĩ Diệt Huyền nữa xuất hiện.

Tiểu Tà cũng không trả lời được điều này nên không nghĩ đến nữa mà ý tưởng vừa lóe lên mang hình dáng của mỹ nhân trên thuyền.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Phải về gặp lại Liễu Thanh cô nương mới được, kéo nàng trông đợi lâu tội nghiệp. Hơn nữa ta có thể hỏi nàng về chuyện giang hồ võ lâm, không chừng nàng cũng biết ít nhiều.

Quyết định thế, Tiểu Tà liền ra cửa đi gặp Thái lão gia căn dặn cứ theo những gì chàng ghi lại để trong phòng mà mời khách và đãi khách, ngay cả những người hành khất cũng phải chiều cổ chu đáo.

Dặn dò xong, Tiểu Tà liền ra khỏi Đại tửu lầu đi nhanh về hướng Tây Hồ.

Vừa đến nơi, Tiểu Tà đã nghe tiếng đàn giọng hát từ chiếc thuyền màu trắng vọng ra rất buồn bã.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Liễu Thanh cô nương! Tôi đã về rồi. Tại sao nàng đàn hát ca khúc gì mà bi thương thế.

Liền lúc đó, tiếng đàn ca im bất và giai nhân Liễu Thanh chạy ra mé thuyền vẫy tay cười, gọi to:

– Có phải Dương công tử đó không?

– Đúng rồi! Là ta đây hãy nhìn cho rõ đi.

Khi chiếc thuyền trắng cập sát bờ, Tiểu Tà liền nhảy qua thuyền và chiếc thuyền lại chạy ra bờ hồ.

Hai người gặp lại nhau vui mừng khôn xiết.

Với bản tính luôn vui đùa, Tiểu Tà đã làm cho Liễu Thanh không còn buồn bã như lúc ở thuyền một mình. Từ lúc lên thuyền Tiểu Tà cứ huyền thoại nói chuyện, rót rượu cùng uống với Liễu Thanh, kể chuyện cho nàng nghe làm nàng cũng nhiều lần cười thích thú.

Tiểu Tà ở lại Tây Hồ được ba ngày.

Đến ngày thứ tư, khi trời vừa sáng thì đã có một chiếc thuyền cập sát thuyền của Liễu Thanh, trong lúc Tiểu Tà đang đứng ngoài mũi thuyền thấy thuyền lạ liền phóng mình nhảy qua hỏi:

– Các người là ai vậy? Đến đây có chuyện gì không?

Lập tức, trong khoang thuyền, một ông lão bước ra khoát tay chào rồi nói:

– Lão hạ là Ngưu Cao Thành, quản gia của Giang Nam Mặc Dung, đến đây xin bái kiến Dương công tử.

Tiểu Tà hỏi:

– Ngưu quản gia tìm ta có việc gì?

Ngưu Cao Thành đáp:

– Mặc Dung Dạ thiếu gia của chúng tôi phái lão gia đến đây để mời Dương công tử đến Mặc Dung gia.

Tiểu Tà hiểu nay họ đến là vì chuyện hôm nọ, nên mỉm cười, nói:

– Ta không quen biết với thiếu gia của các người và không muốn làm quen với các vị áo mão tay dài. Hãy về đi và đừng đến gặp ta nữa.

Ngưu Cao Thành nói:

– Dương công tử! Thiếu gia chúng tôi có nhã ý mời công tử.

Tiểu Tà giọng nghiêm trang nói:

– Lão đừng nói lời thôi nũa, cứ về bảo với thiếu gia các người rằng:

Đến khi nào hấn chịu quỳ xuống lạy ta ba lạy và nói tôi có lỗi thì ta mới bỏ qua cho, dẫu ta biết hấn không muốn để mang tiếng là thua và mất sĩ diện với giang hồ, lão hiểu chứ?

Tiểu Tà nhìn lão quân gia tiếp lời:

– Tại vì thiếu gia của các người đánh lén ta nên ta phải ra tay phong bế võ công của hấn cho hấn hiểu thế nào là đạo lý võ lâm. Hôm nay ta không đáp lời mời, không phải ta làm khó dễ gì cho Mạc gia các người, lão muốn hiểu thế nào cũng được không trách gì cả.

Nguru Cao Thành thấy không thể lay chuyển được Tiểu Tà, nhưng chưa chịu thôi, nên muốn thử lần nữa, liền nói:

– Xin Dương công tử bớt giận lão hạ cũng đã biết thiếu gia chúng tôi có lỗi với Dương công tử, nhưng xin công tử nể tình Mạc Dung lão gia chúng tôi mà tha thứ cho thiếu gia một phen vậy.

Tiểu Tà nói:

– Mạc Dung lão gia ai ai cũng kính nể. Nhưng nếu Mạc Dung lão gia tin rằng quý tử của ông ta làm đúng thì cứ để ông ta tin, nhưng đừng tìm đến ta. Bằng ngược lại lão hiểu được việc làm của quý tử mình là sai thì cứ theo lời ta vừa nói mà làm, chứ ta không còn cách gì hơn.

Nguru Cao Thành vẫn kiên trì:

– Dương công tử! Lúc sai lão hạ đến đây, Thái Quân cũng có dặn dò lão hạ phải cố gắng mời cho được công tử, vậy công tử cũng nên nghĩ đến tâm lòng ưu tú của lão quân mà vị nể quá bước đến phủ Mạc Dung một lần.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Thiếu gia các người đã nói sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng vì ta nể mặt Thái Quân nên ta đã không màng đến, vậy các người cứ về nói lại cho rõ ràng là tốt nhất.

Nguru Cao Thành liền nói:

– Vậy ...

Tiểu Tà liền chặn lời:

– Lão nên ít nói những chuyện không ra gì đi và tốt nhất hãy mau rời khỏi đây ngay, nếu không ta nổi giận sẽ không còn khách sáo nữa đâu.

Nguru Cao Thành thở dài, phát tay chào cáo biệt và nói:

– Nếu Dương công tử nói vậy, thì lão hạ xin cáo từ.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được! Cáo từ.

Nguru Cao Thành liền cho thuyền rời xa ...

Sau khi phóng mình trở lại thuyền của Liễu Thanh, Tiểu Tà quay mình đứng nhìn chiếc thuyền đi xa rồi nói:

– Hừ! Cái tên Mạc Dung Dạ liềng xiềng muốn tìm ta để giải khai huyết đạo phục hồi công lực à? Hãy từ từ chờ đợi ...

Nói xong, huyết gió quay mình đi vào phòng khách.

Liễu Thanh thấy Tiểu Tà bước vào liền hỏi:

– Có chuyện gì vậy công tử?

Tiểu Tà chỉ mỉm cười, đến bưng chung rượu uống rồi nói:

– Mạc Dung liềng xiềng cho người đến mời ta về phủ của hấn, nhìn tình hình có vẻ rắc rối đấy.

Liễu Thanh ngạc nhiên:

– Mạc Dung công tử làm sao vậy? Hôm đó không biết hấn ta đã về đây thất vọng sao?

Chẳng lẽ hấn nhờ phụ thân hấn sai người đến đây hại công tử?

Tiểu Tà cười nói:

– Giết ta ư? Ha ... ha trên đời này không có ai giết được ta đâu.

Liễu Thanh càng lo lắng hỏi dồn:

– Vậy họ đến để làm gì vậy?

Tiểu Tà đáp:

– Chỉ vì võ công của Mạc Dung công tử bị ta phong bế. Người nhà của hắn không giải khai được, nên đến cầu cứu ở ta và ta nêu điều kiện rất dễ dàng là bảo hắn đến đây quỳ xuống lạy ta ba lạy là được.

Liễu Thanh ngạc nhiên:

– Hôm đó sao tiện thiếp không nằng ghe thấy công tử nói đã phong bế võ công của Mạc Dung Dạ?

Tiểu Tà đáp:

– Sau khi ta lạy tỉnh hắn thì lập tức ta vung tay lẹ làng điểm các đại huyệt phong bế võ công của hắn thì làm sao nằng nhìn thấy được, ngay cả tên Lạc Khả Dĩ cũng không nhìn thấy nữa đấy.

Liễu Thanh chưa hết thắc mắc hỏi tiếp:

– Nhưng sao tiện thiếp cũng chẳng nghe Mạc Dung công tử đề cập đến việc ấy?

Tiểu Tà đáp:

– Chẳng qua hắn cảm thấy quá nhục nhã nếu có thêm người khác biết, nhất là mỹ nhân như nàng nữa, nên hắn đành cầm miệng uất ức để rồi sẽ phục thù sau và hắn nghĩ rằng khi về được đến nhà nhất định sẽ được giải khai, nào ngờ ... ha ... ha ...

Liễu Thanh mỉm cười:

– Nhưng công tử làm khó khăn làm chi nữa?

– Ta làm khó hắn điều gì nào?

– Hắn là nam nhi, công tử một thiếu gia của Giang Nam Mạc Dung thế gia mà quỳ lạy thì còn gì là sĩ diện, như vậy chẳng phải công tử đã làm khó hắn sao?

– Nàng hiểu sai ta rồi. Trường hợp đó không thể gọi là mất sĩ diện được vì hắn có lỗi thì hắn phải tạ lỗi thôi. Ví dụ, ta vì bạn ta là Tiểu Linh và Tiểu Thất chẳng hạn, ta sẽ cúi đầu lạy tạ lỗi nếu ta có sai.

Đó là điều dĩ nhiên vì sai phải hạ mình để tỏ lộ sự nhận lỗi chân thành. Nếu Mạc Dung biết lỗi thì ba lạy ấy cũng chưa xứng đáng lắm đâu, chỉ tiếc rằng hắn không hiểu thấu, còn ngang bướng thì ta không thể ra tay giúp hắn giải khuây huyệt đạo phục hồi công lực.

Liễu Thanh lại nói:

– Tiện thiếp nghĩ rằng nếu đặt công tử vào địa vị của Mạc Dung thì lúc đó công tử có chịu lạy không nào?

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu ta sai ta sẽ chuộc lỗi bằng hoàng vì làm gì sai trái ta rất sợ người ta biết sẽ chê bai. Còn hắn sai trái thì lại đổ lỗi cho người khác. Mẹ kiếp! Đó là hạng người vô cùng vô dụng, còn nghĩ đến việc hại người, có lạy trăm ngàn lạy cũng chưa đủ, chứ nói gì ba lạy.

Liễu Thanh lại nói:

– Nói như công tử nghe cũng phải, nhưng thực tế không đơn giản như vậy mà là có nhiều mưu mô thế lực can thiệp đấy.

Tiểu Tà hỏi:

– Thực tế họ sẽ làm gì được ta chứ?

Liễu Thanh nói:

– Nếu Mạc Dung thế gia kia, họ dùng vũ lực bắt công tử phải cúi đầu tuân lệnh thì sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Lúc ấy ta sẽ bỏ chạy, vì ta chạy nhanh hơn ai hết, không có ai có thể chạy kịp ta đâu.

Liễu Thanh trách đùa:

– Ôi chào! Dương công tử lúc nào cũng tự cho mình là đệ nhất, đúng là ...

Nàng nói bỏ lửng nên Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Đúng là gì, nói đi.

Liễu Thanh cười thật duyên:

– Đúng là ... đúng là Dương Tiểu Tà chẳng sai ...

Cả hai cùng cười ngất.

Rồi Liễu Thanh lại hỏi:

– Công tử thấy bọn Mạc Dung thế gia ấy muốn dùng thế lực thật sao?

Tiểu Tà nói:

– Chẳng sai, vì ngày nào Mạc Dung Dạ còn bị phong bế võ công thì họ không thể ngồi yên mà nhìn, như vậy tất nhiên họ sẽ dùng mọi cách để bắt ta, có đúng không?

Liễu Thanh gật đầu:

– Công tử nói rất đúng, bởi vậy tiện thiếp lo quá.

Tiểu Tà cười, hỏi:

– Có gì mà lo, ta đi trước họ một bước thì làm sao họ chạy không kịp ta chứ.

Liễu Thanh thở nhẹ:

– Chẳng lẽ công tử chạy mãi sao?

Tiểu Tà nói:

– Trước tiên thì chạy, nhưng sau đó có cách nàng đừng quá lo, và cũng không được buồn nữa nghe không?

Liễu Thanh gật đầu, giọng lo âu:

– Tiện thiếp hiểu rồi, nhưng công tử định lúc nào đi đây?

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi đáp:

– Sắp sửa rồi! Có lẽ người nhà của Mạc Dung công tử sẽ đến lần nữa, chậm nhất không quá sáng mai.

Đôi mắt bồ câu đen tuyền tuyệt đẹp của Liễu Thanh đượm vẻ lo âu buồn vui, chan chứa thâm tình, nhìn Tiểu Tà một lúc lâu rồi nhỏ nhẹ.

– Công tử có đi đâu cũng nhớ có ngày trở lại nhé. Tiện thiếp vẫn luôn đợi chờ công tử ở nơi này đây ...

Nói xong, nàng cúi thấp đầu, có nén giọt lệ bi thương.

Tiểu Tà an ủi:

– Bất cứ ta đi đâu, rồi ta cũng sẽ trở lại Hàng Châu này và nhất định đến đây tìm nàng, nhưng nếu nàng không còn ở đây thì ta tìm nàng ở đâu?

Liễu Thanh nhìn lên chớp chớp đôi mi cong dài:

– Không đâu! Tiện thiếp sẽ ở mãi trên thuyền nơi Tây Hồ này để đợi chờ công tử trở lại ...

Nói xong, đôi mắt long lanh ngân lệ, quyến luyến cho cuộc chia tay sắp đến, muốn nói thêm điều gì nữa nhưng lại nghẹn lời.

Tiểu Tà hiểu được phần nào tâm trạng của giai nhân Liễu Thanh đã có những tình cảm sâu đậm với mình không giống như những chàng công tử khách, nên trầm tư giây lâu mới mở lời an ủi nàng:

– Liễu Thanh! Nàng đừng buồn lo gì cả, và nàng cũng không cần phải ở đây lâu để đợi ta, nàng muốn đi đâu tùy ý nàng, rồi ta sẽ tìm được nàng.

Liễu Thanh miễn cưỡng cười nhẹ nhưng vẫn không dấu được nét mặt buồn bã lo âu.

Tiểu Tà cố an ủi nàng đôi lời nữa rồi đến bên cửa sổ nhìn ra mặt nước Tây Hồ xanh biếc, nghĩ đến Mạc Dung Dạ công tử không biết bây giờ ra sao? Chắc là hấn thua trận về nhà nói năng tầm bậy, làm cho cả nhà hấn hiểu lầm chàng rồi lão quân gia Nguru Thành mời ta không được nhất định lại về xúi bẩy này nọ làm cho Mạc Dung công tử càng thêm tức giận chứ chẳng sai, thế nào hấn cũng chửi chàng không biết điều và bà Thái Quân gì đó, chắc là không biết gì ngoài những lời nói của Mạc Dung Dạ và lão quân gia ...

Đột nhiên, Tiểu Tà la lên:

– A! không được rồi, vị Thái Quân chỉ có Mạc Dung Dạ là cháu trai duy nhất, rất nuông chiều hấn, thế mà hấn trong tình trạng ấy nhất định lão Thái Quân sẽ sai người đến bắt ta thôi. Mẹ ơi! Trốn thôi ...

Rồi Tiểu Tà bước đến nói với Liễu Thanh:

– Liễu Thanh! Xin giả biệt.

Liễu Thanh vội hỏi:

– Sao lại đi vội vậy?

Tiểu Tà nói:

– Chia tay rồi cũng có ngày tái ngộ mà. Nghĩ cho kỹ thì càng đi sớm càng tốt, khỏi phải gặp nạn.

Liễu Thanh líu riu nói:

– Dương công tử gấp làm gì, ăn cơm trưa xong hấn đi.

Tiểu Tà nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

– Nàng có biết lão Thái Quân của Mạc Dung thế gia không?

Liễu Thanh đáp:

– Lão Thái Quân ấy rất cưng chiều người cháu trai duy nhất của mình đó là điều mà tiện thiếp biết được cho chính miệng Mạc Dung Dạ công tử đã có lần nói, cho nên Nguru Cao Thành có nhắc đến bà ta và nếu diễn tiến không như ý bà ta, tất nhiên bà ta sẽ gây rắc rối không ít có phải thế không?

Tiểu Tà nhìn nàng:

– Đúng vậy! chuyện nuông chiều con cháu là lẽ thường tình của các bậc lão bối. Và lão Thái Quân đây chắc sẽ có hành động như nàng vừa nói.

– Theo công tử thì lão Thái Quân nhất định bênh vực cháu mình mà gây hại cho công tử phải không?

– Không sai!

Để cho tan loãng không khí căng thẳng lo âu đối với Liễu Thanh nên Tiểu Tà lại chẳng nói vui về:

– Liễu cô nương muốn giữ ta lại dùng cơm trưa với nàng thì hãy hối thúc làm ngay đi, nếu trễ thì nàng sẽ dùng một mình đấy.

Liễu Thanh liền gật đầu và đi ngay.

Một lúc sau, nàng đi ra mà nói:

– Dương công tử ơi! ...

Tiểu Tà cười hề hề:

– Liễu Thanh! Tại sao nàng cứ gọi ta là công tử mãi thế, ta đâu có phải là những tên công tử đã bỏ tiền để được diện kiến mỹ nhân đâu.

Liễu Thanh cũng bật cười:

– Vậy tiện thiếp gọi như thế nào mới phải?

Tiểu Tà nói:

– Gọi gì cũng được, nhưng đừng gọi là công tử nữa nhé.

Liễu Thanh vừa gật đầu vừa đáp:

– Hay là chúng ta xưng hô huynh muội cho thân mật vậy.

Tiểu Tà bật cười lớn rồi nhìn nàng nói thật vui vẻ:

– Hay lắm! Hay lắm! Từ đây muội của huynh đừng có buồn phiền nữa nghe mà phải vui vẻ như huynh đây, có nhớ không?

Vừa nói vừa làm mặt hề cười duyên như con gái, làm Liễu Thanh cũng phải bật cười lên:

– Nếu có huynh một bên thì muội sẽ mãi vui đó.

Tiểu Tà đang cười khựng lại hỏi:

– Còn lúc không có huynh thì sao?

Liễu Thanh thở nhẹ:

– Cũng có thể vui mà cũng có thể buồn.

Tiểu Tà đành nói:

– Thôi cũng được! Ráng vui nhiều hơn là tốt rồi.

Liễu Thanh nhìn Tiểu Tà nói:

– Dương công tử ... à, Dương huynh ... đi đâu chẳng nữa cũng nhớ về đây thăm muội nhé.

Tiểu Tà cười:

– Nàng bé nhỏ của ta ơi. Làm sao ta quên nàng được, nhất định khi rảnh rang huynh sẽ đến thăm muội, nhưng huynh còn bận đến kinh thành thi trạng nguyên, chắc ít thời gian lắm. Nhưng thế gian này cũng nhỏ sợ gì không gặp lại nhau ...

Liễu Thanh nói:

– Sao huynh lúc nào cũng bận bịu phiêu bạt hoài vậy?

Tiểu Tà đáp:

– Lý do thì nhiều qua, nói không hết đâu.

Liễu Thanh nghe Tiểu Tà nói vậy, chỉ còn biết cúi mặt lòng buồn mênh mang, nàng không muốn Tiểu Tà rời xa mình nhưng không có cách nào để giữ chàng lại được.

Tiểu Tà lấy ra xấp ngân phiếu đưa cho Liễu Thanh nhưng nàng từ chối.

Nàng nhỏ nhẹ:

– Huynh hãy giữ lấy mà xài, muội không cần lắm đâu.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Lần này thì ta thông minh hơn rồi, sẽ không dùng ngân phiếu nữa, nếu lỡ xuống nước thì không còn gì hết.

Nói rồi Tiểu Tà kéo tay áo và lưng quần, tất cả đều có vàng quần những nơi ấy.

– Phải dùng cách này khi xuống nước vẫn yên tâm.

Tuy biết vậy nhưng Liễu Thanh vẫn nói:

– Nhưng mà ...

Tiểu Tà chặn lời:

– Hãy nhận đi. Đây là số tiền ta kiếm được ở hí trường Phi Long Bảo đấy.

Vừa nói chàng vừa dúi mấy tờ ngân phiếu vào tay nàng và Liễu Thanh đành cầm lấy, và nói:

– Muội nhận cho huynh vui đây, nhưng khi nào cần hãy đến muội để lấy mà xài, nhớ không?

Tiểu Tà cười:

– Được rồi! Được rồi! Khi nào có sòng bạc thì có lúc xài. Bởi vì huynh là vua cờ bạc mà, đến bất cứ nơi nào cũng muốn tìm sòng bạc vui chơi, một mặt để kiếm tiền ăn uống chi phí trên bước đường phiêu bạt giang hồ.

Liễu Thanh nói đùa:

– Nhưng nếu huynh có thua hết, muội đâu có nói gì chứ.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không dám đâu! Tiểu Tà này đã vào sòng bạc, chỉ biết ăn cho bọn họ thất kinh hồn vía mà thôi, nàng hiểu không?

Nghe Tiểu Tà tự đắc nên Tiểu Tà cười nhẹ nói:

– Nghe huynh nói, có lẽ huynh đã tích lũy nhiều kinh nghiệm, đã tốn nhiều thời gian học hỏi lắm phải không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Có học ở đâu đâu. Ăn, ngủ, vui chơi là việc hằng ngày đó mà. Còn đọc sách, ôi! Ta đọc sách thì nhức đầu vô kể ...

Đột nhiên bên ngoài có tiếng nữ nhi quát lên:

– Ai là Dương Tiểu Tà hãy ra đây mau.

Tiểu Tà giật mình:

– Liễu Thanh, chắc có chuyện rồi. Thôi huynh không dùng cơm đâu.

Tiểu Tà ló đầu ra nhìn thì thấy trên chiếc thuyền sắp cập sát thuyền này là một cô gái đang đứng ở mũi thuyền, y phục màu đỏ, tuổi chừng mười lăm, hai tay chống nạnh, mặt đầy thách thức.

Thiếu nữ này thân hình cân đối, đầu bịt khăn, đôi mắt tròn xoe, quả thật là một cô gái thanh tú nhưng hách dịch, kiêu kỳ.

Tiểu Tà nhìn cô gái la hét như nam nhi lòng lại thấy hay hay nên cười hi hi:

– Này người đẹp! Có phải đến đây để tìm vị hôn phu không? Người mà nàng muốn tìm đang đứng đây. Đại thiếu gia Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà là ta đây ... ha ... ha ...

Nói xong, Tiểu Tà cười thật lớn làm cho Hồng y thiếu nữ tức giận quát lên:

– Tên Dương Tiểu Tà chết sớm kia, ngươi dám dă thương ca ca ta và còn sỉ nhục Mạc Dung thế gia của ta nữa, ngay cả lão Thái Quân ngươi cũng không nể mặt, ngươi ghê gớm thật. Ta đến đây để dạy ngươi biết rằng Mạc Dung thế gia không dễ để cho ai khi dễ đâu.

Tiểu Tà trầm nói:

– Họ chơi trò gì đây. Người già cũng đến. Cô gái này cũng đến. Thật họ không nể mặt mình chút nào.

Tiểu Tà không để ý cô gái quay lại nói với Liễu Thanh đang đứng trước cửa phòng:

– Tạm biệt Thanh muội nhé.

Dứt lời Tiểu Tà liền phóng mình nhảy xuống nước.

Liễu Thanh liền chạy theo nhưng không còn thấy Tiểu Tà đâu cả. Nàng nhìn mặt nước hồ mà lòng mênh mang nhớ nhung se thắt để giọt lệ lăn dài trên má.

Hồng y thiếu nữ trên thuyền bên kia thấy Tiểu Tà biến mất cũng ngỡ người ra một lúc.

Cô gái chợt la lên:

– Hãy rượt mau, hắn đã xuống nước, chặn hắn lại.

Chiếc thuyền liền bơi nhanh đuổi theo Tiểu Tà.

Lúc đó, Tiểu Tà vẫn ung dung lội trong lòng nước Tây Hồ. Cố ý phá chọc tức cô gái hồng hạc kiều kỳ này, hết lặn bên ta lại trôi bên hữu, có khi lặn sâu xuống thật lâu rất sát thuyền rồi nhô đầu lên khỏi mặt nước cười lớn trêu ghẹo Hồng y thiếu nữ.

– Này người đẹp hồng y. Rượt theo hôn phu đâu phải rượt như thế, nàng phải làm sao cho ta coi được mắt một tý chứ.

Hồng y thiếu nữ tức giận gần giọng:

– Ngươi có gan thì đừng chạy. Một nam nhi chi giỏi trốn chạy bắt ta là nữ nhi phải đuổi theo thì còn ra cái thể thống gì.

Tiểu Tà không ngờ Hồng y thiếu nữ nhỏ bé thế kia lại ăn nói sắc bén như thế làm chàng ta cũng phải e dè.

Nhưng Tiểu Tà cười tiếp:

– Nàng hãy xem cho kỹ thì thấy ta đâu có chạy, ta chỉ ở dưới nước tắm đây mà. Thôi! Ta mệt quá rồi, để ta ngủ một lúc rồi hãy nói chuyện tiếp.

Tiểu Tà làm bộ vờn vai dưới nước như đang buồn ngủ lắm vậy.

Hồng y thiếu nữ càng tức tối hét:

– Dương Tiểu Tà, ta sẽ lột da ngươi, uống máu ngươi và đem chặt ngươi ra từng khúc.

Tiểu Tà vờ như không nghe thấy gì, vẫn lội dưới nước im thin thít.

Hồng y thiếu nữ lại mắng lớn:

– Tên khốn kiếp Dương Tiểu Tà, chuyên hiếp người yếu đuối chứ có tài cán bản lĩnh gì đâu, ngươi không bằng con chó nhà ta nữa.

Tiếp theo Hồng y thiếu nữ thấy gần chỗ nàng đứng có gì liền chộp ném Tiểu Tà.

Một khúc gỗ, một đoạn dây, một viên sỏi rồi “Vèo” một tiếng, nguyên chiếc giày bay qua mặt Tiểu Tà.

Phản xạ nhanh như chớp, Tiểu Tà liền đưa tay bắt được chiếc giày, rồi cầm xem nói:

– Hi hi! Muốn chết rồi.

Hồng y thiếu nữ đắc ý cười ngật nghẹo:

– Thế nào chiếc giày có ngon không? Ta ...

Rồi chợt nàng im bất không nói tiếp, có lẽ vì mắc cỡ về chiếc giày, mặt đỏ ửng nhưng rồi lại cười tiếp:

Tiểu Tà thấy Hồng y thiếu nữ cười giòn giã liền mắng:

– Tiểu yêu nữ! Chắc ngươi không muốn sống. Được thôi, một tý nữa sẽ thấy, ta sẽ xé rách quần áo của ngươi để ngươi biết ta là ai mới thôi.

Tiểu Tà thấy Hồng y thiếu nữ hỗn xược quá đáng nên không ngọt lời trêu ghẹo nữa, mà bây giờ nghĩ trò dạy cho cô nàng biết thế nào là lễ độ với Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa nhìn kỹ chiếc giày thêu vừa mắng:

– Mẹ kiếp! Giày đàn bà làm vũ khí ném trang nam tử ...

Hồng y thiếu nữ vẫn tiếp tục cười trêu chọc:

– Có giỏi thì đánh ta đi. Ta là Mạc Dung Vũ Vũ không sợ ngươi đâu.

Tiểu Tà không nói thêm lời nào, liền lặn sâu xuống hồ cùng với chiếc giày cầm trong tay.

Hồng y thiếu nữ quát lên:

– Hấn đâu rồi! Hấn đâu rồi!

Rồi quay sang bọn thủ hạ ra lệnh.

– Hãy tìm kiếm đi, đừng cho hấn trốn thoát.

Hồng y thiếu nữ và bọn thủ hạ đảo dáo tìm mặt hồ mênh mông song chẳng thấy Tiểu Tà chỗ nào cả.

Trong khi đó, Tiểu Tà đã lặn dưới đáy thuyền của Hồng y thiếu nữ và dùng trùy thủ khoét đáy thuyền.

Với cách khoét rất khéo léo và nhanh lẹ, không lâu Tiểu Tà đã làm đáy thuyền thủng ba lỗ lớn, đủ để chiếc thuyền phải tự chìm nhanh trong lòng Tây Hồ.

Trên thuyền đã có người chột thấy chiếc thuyền chòng chành nghiêng dần nên la lớn:

– Thuyền bị nước vô rồi, tiểu thư ơi hãy rời thuyền ngay đi.

Sau tiếng la nầy, thì bốn năm thủ hạ liền nhảy xuống nước, chỉ còn lại ba bốn tên đang lo lắng la gọi Hồng y thiếu hiệp phải rời thuyền.

Một tên thủ hạ lại giục:

– Nhảy xuống nước ngay đi tiểu thư.

Hồng y thiếu nữ thấy thuyền nghiêng khá nhiều nên hốt hoảng kêu lên:

– Làm sao đây, ta không biết bơi.

Thuyền bị nghiêng nhanh rất nguy hiểm. Bốn thủ hạ đã nhảy xuống nước hết, chỉ còn có một mình Hồng y thiếu nữ trên thuyền đang do dự sợ hãi.

Lại một tên thủ hạ khác giục:

– Tiểu thư nhảy ngay đi.

Hồng y thiếu nữ nói:

– Ta không biết bơi.

Tên thủ hạ nói:

– Không sao đâu, xuống nước rồi từ từ bơi, nếu không được chúng tôi dìu tiểu thư vào bờ.

Không còn cách nào khác, Hồng y thiếu nữ bèn nhảy xuống hồ.

Tiểu Tà chỉ đợi có vậy, đợi cô gái nhảy xuống nước sẽ cho nàng một trận.

Liền lặn nhanh đến chỗ Hồng y thiếu nữ vừa nhảy xuống. Tiểu Tà lấy chân đá vào mông của nàng.

Hồng y thiếu nữ kinh hãi kêu thảm:

– ... có người đá ta, trong lòng hồ có người ...

Chỉ vì Tiểu Tà đá Hồng y thiếu nữ liên mấy cái nữa, rồi chộp đôi chân của cô nàng lôi đi thật nhanh ra giữa hồ mà đám thủ hạ kia không sao phát giác được.

Bọn chúng chỉ thấy đột nhiên tiểu thư của mình bơi nhanh quá, bọn chúng muốn đuổi theo cũng không sao kịp nữa. Chẳng những thế bọn chúng tuy có biết bơi nhanh nhưng không thể so bì với Tiểu Tà, hơn nữa Tiểu Tà kéo Hồng y thiếu nữ ra giữa hồ nên bọn thủ hạ của nàng không dám đuổi theo mà còn lo lấy thân nên mạnh tên nào tên ấy bơi vào bờ.

Tiểu Tà thấy đã cách xa bọn thủ hạ kia, liền bơi nổi hẳn lên mặt nước, cầm lấy chiếc giày thêu gỗ vào đầu Hồng y thiếu nữ:

– Mạc Dung Vũ Vũ, nàng thấy thế nào?

Hồng y thiếu nữ không thể tránh né được đôi tay không ngừng đập vào nước để có thể nổi lên trong tức giận và lo sợ.

Tuy vậy, Mạc Dung Vũ Vũ vẫn cố hét lên:

– Tiểu Tà! Ngươi dám ức hiếp ta sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu Tà không dám ức hiếp người đẹp đâu nhưng ta cho nàng biết tay để trị cái tội hống hách, hỗn lão của nàng, nàng có biết không?

Mạc Dung Vũ Vũ vẫn la:

– Ngươi dám trả thù ta hả?

Tiểu Tà cười đắc ý:

– Dám chứ!

Mạc Dung Vũ Vũ hét lên:

– Ngươi dám làm gì ta?

Tiểu Tà nói ngay:

– Ta sẽ xé rách hết quần áo của nàng, bởi nàng đã dùng giày thêu ném vào mặt ta, vậy là công bằng nhé.

Mạc Dung Vũ Vũ thật sự hoảng sợ nhưng bậm gan nói:

– Ngươi mà dám!

Lời nói vừa dứt nàng liền la thất thanh:

– A! A!

Chỉ thấy Tiểu Tà lướt sát người Hồng y thiếu nữ tay chop vào áo ngoài của nàng kéo mạnh.

Vì thấy Tiểu Tà thực sự xé áo của mình nên Mạc Dung Vũ Vũ vừa mắc cỡ vừa kinh hãi, hai tay cố chụp lấy áo giữ lại miệng lại la thất thanh nên thân hình chìm ngay xuống nước.

Mạc Dung Vũ Vũ cố nhoi lên do bản năng sinh tồn sau khi uống liền mấy ngụm nước, nhưng rồi lại chìm xuống nước, bất tỉnh.

Tiểu Tà liền kéo đầu Mạc Dung Vũ Vũ lên khỏi mặt nước, nói:

– Tưởng đầu ngon lắm, ta chưa xé được áo trong thì đã chìm xuống bất tỉnh rồi.

Vừa nói Tiểu Tà vừa tát vào mặt nàng mấy cái tuy nhẹ để hạ giận, rồi mới kéo nàng lên bờ.

Áo quần của Mạc Dung Vũ Vũ đã ướt sũng, lại bị Tiểu Tà xé cái áo ngoài rách bươm.

Tiểu Tà nhìn thấy liền nói:

– Bướng bình phách lối với ta không được đâu.

Vừa nói Tiểu Tà vừa cởi áo khoác ngoài của mình và đắp lên người của Mạc Dung Vũ Vũ rồi lay nàng tỉnh lại.

Tiểu Tà thấy Mạc Dung Vũ Vũ vừa cựa mình liền nói:

– Mạc cô nương! Hãy tỉnh lại đi. Ta đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà cất tiếng cười ha hả.

Mạc Dung Vũ Vũ tỉnh lại, thấy Tiểu Tà cười lớn, liền vùng tay định đánh vừa hét:

– Tên khốn kia, ta giết ngươi.

Tiểu Tà chỉ vào người Mạc Dung Vũ Vũ cười lớn hơn và nói:

– Cô nàng bướng bình. Sao không nhìn lại mình đi.

Mạc Dung Vũ Vũ hốt hoảng nhìn lại thân mình thì Tiểu Tà nói:

– Ta đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà bỏ đi, không quay mặt nhìn.

Mạc Dung Vũ Vũ nhìn thấy quần áo rách thếch, rách bươm nên quá kinh hãi và xấu hổ, cũng may có chiếc áo choàng của Tiểu Tà.

Lúc ấy, có đám người bu quanh, nhón nháo lên, nên nàng la lớn:

– Nhìn cái gì? Có gì mà nhìn?

Vừa nói, nàng vừa nhặt mấy viên đá ném vào đám đông, đồng thời nàng khóc òa lên.

Nàng vừa khóc vừa nói:

– Tên Dương Tiểu Tà khôn kiếp kia. Người làm nhục ta, ta quyết lấy mạng người, hự. hu ...

Không bao lâu, ông lão chèo thuyền của dòng họ Mạc đã đến, nhìn quanh và lên tiếng:

– Chúng ta quay về thôi.

Mặc cho ông lão vỗ về, Mạc Dung Vũ Vũ vẫn thút thít khóc mãi.

Đám thủ hạ không dám lên tiếng, chỉ đứng cạnh nàng.

Nàng khóc rất lâu rồi mới chịu đi và đám thủ hạ đi theo hộ tống đưa nàng về nhà ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Xông vào hổ huyết

Mạc Dung Vũ Vũ được xây cất dưới chân núi Vạn Sơn Lục, một kiến trúc cổ kính có nhiều hình điêu khắc tinh vi làm cho ngôi đại phú này càng thêm nguy nga tuyệt mỹ.

Mạc Dung Vũ Vũ vừa bước vào đại sảnh đã tức tưởi khóc và mếu máo gọi:

– Thái Quân! Thái Quân!

Nhưng trong đại sảnh không có bóng người nên Mạc Dung Vũ Vũ liền chạy ra phía sau.

Nơi đây, có một lão bà đang ngồi trên trường kỷ rất cổ, với nét chậm trễ tinh vi.

Lão bà khoảng trăm tuổi, mà mấy mươi năm về trước đã vang danh võ lâm với danh hiệu “Tây Hồ Hiệp Nữ” có tên thật là Thâm Tâm Các, đến khi lấy chồng đã đổi là Mạc Dung Các.

Lão bà đang ngồi uống trà một mình. Tuy đã nhiều tuổi song đôi mắt bà rất sáng đầy nội lực, mặc y phục đen thêu, bên cạnh là cây Long trượng để dựa vào trường kỷ.

Mạc Dung Vũ Vũ đã chạy vào nơi đây vừa khóc vừa gọi:

– Thái Quân! Thái Quân!

Rồi lập tức sà vào lòng bà khóc tức tưởi hơn. Thái Quân thấy cháu gái của mình mặt mày hốc hác, khóc tui ẩm ức, cảm lòng không được vội an ủi nàng:

– Vũ Vũ đừng khóc nữa, có điều gì oan ức, Thái Quân sẽ giải quyết cho triệt nhĩ. Ngoan nào, đừng khóc nữa.

Vừa nói, bà vừa vuốt tóc nàng tỏ ra hết sức thương mến và lo lắng. Chính vì thế mà bà ta chưa hiểu sự việc thế nào cả mà đã hứa đứng ra giải quyết, chẳng khác nào đã công nhận cháu gái mình bị người ức hiếp thật.

Mạc Dung Vũ Vũ thút thít mấy cái nữa rồi nghiêng răng nói trong ẩm ức:

– Thái Quân! Cái tên đã hiếp đáp diệt nhĩ chính là Dương Tiểu Tà đó, nhất định diệt nhĩ sẽ giết hửn, Thái Quân hãy bắt hửn về đây đi.

Thái Quân nghe Dương Tiểu Tà lại hiếp đáp cháu gái nữa, thì trong lòng rất phẫn nộ và ngạc nhiên cho cái tên Dương Tiểu Tà này dám hành động khiêu khích Mạc Dung thế gia như vậy.

Thái Quân quát:

– Lại cái tên tiểu yêu tinh này nữa, hửn thật là quá đáng ...

Rồi bà quay sang người tỳ nữ đứng cạnh nói:

– Tiểu Thúy! Hãy đi mời lão gia qua đại sảnh, ta có chuyện muốn nói.

Tiểu Thúy liền đáp:

– Bẩm Thái Quân, nô tỳ đi ngay.

Tiểu Thúy đi rồi thì Thái Quân quay qua Vũ Vũ giọng ôn tồn hỏi:

– Vũ Vũ, tên Tiểu Tà ấy hiếp diệt nhi như thế nào? Hãy cho ta biết, ta sẽ trả thù cho diệt nhi.

Mạc Dung Vũ Vũ nhỏ nhẹ thưa.

– Diệt nhi đi thuyền đến Tây Hồ chơi, không ngờ gặp Dương Tiểu Tà gây chuyện rồi hấn đục thuyền làm chìm thuyền của con. Sau đó còn ... còn làm nhục con ...

Nàng nói đến đây, bèn khóc lên đầy cảm xúc.

Mặt Thái Quân biến sắc. Bà chụp lấy cây Long trượng nện xuống đất thình thịch rất giận giữ nói:

– Ta sẽ chặt đứt đôi tay của hắn ... Tức chết đi được!

Bà lại xoa đầu nàng hỏi:

– Vũ Vũ diệt nhi bị hấn làm ... làm hư đời rồi sao?

Vũ Vũ liền đáp:

– Không phải vậy ... diệt nhi không có sao ... hắn chỉ ...

Nghe vậy, Thái Quân thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười:

– Không có sao thì tốt, nhờ lần sau bớt đi chơi nhé, vì bên ngoài người xấu nhiều lắm đấy.

Rồi bà đứng lên nói tiếp:

– Bây giờ chúng ta đi ra đại sảnh để ta nói chuyện với phụ thân của diệt nhi mới được.

Nói xong, Thái Quân tay cầm Long trượng, tay dắt Vũ Vũ thông thả bước ra.

Tại đại sảnh đã có Mạc Dung Cầu Thắng phụ thân của Mạc Dung Vũ Vũ chờ sẵn và khi Thái Quân bước vào đại sảnh thì lão thi lễ:

– Tiểu nhi xin bái kiến lão mẫu, kính chúc lão mẫu an khang trường thọ.

Lão Mạc Dung Cầu Thắng, tuổi khoảng sáu, bảy mươi, mắt sáng như sao, râu dài, người hơi gầy, mặc áo tím nhạt.

Thái Quân ngồi xuống ghế, nói với giọng trách mắng:

– Cầu Thắng! Ta bảo ngươi đi tìm tên Dương Tiểu Tà, kết quả như thế nào?

Nói cho ta nghe.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Thưa lão mẫu! Con đã cho người đi mời rồi mà hắn không đến.

Thái Quân giận nói:

– Không muốn đến cũng phải đến. Hãy cho người đi bắt hắn cho ta.

Mạc Dung lão gia liền nói:

– Thưa mẫu thân ... tiểu nhi e rằng ...

Thái Quân chặn lời:

– Đừng nói nhiều, đối với loại như vậy phải cho hắn biết tay ... hắn không nể mặt Mạc Dung thế gia còn hiếp đáp diệt nhi Vũ Vũ nữa, như vậy chưa đủ sao?

Mạc Dung lão gia gật đầu:

– Thân mẫu nói đúng, tiểu nhi sẽ cho người gọi hắn đến.

Lúc đó, Nguru Cao Thành mới bước ra nói:

– Bẩm Thái Quân! Dương Tiểu Tà khôn ngoan lanh lợi, sợ rằng hắn sẽ không đến và khó lòng đối phó ...

Thái Quân chận lời hỏi:

– Vậy ý của ngươi thì sao?

Nguru Cao Thành đáp:

– Bẩm Thái Quân! Hắn đang ở tại thuyền của một cô ca nhi tên là Liễu Thanh, mà theo tiểu nô thấy cô gái đó và Tiểu Tà chắc có nhiều tình cảm quý mến với nhau, nếu như cho mời nàng Liễu Thanh đến đây thì nhất định Dương Tiểu Tà cũng sẽ đến đây thôi.

Sở dĩ Nguru Cao Thành đưa ra phương cách này vì lão biết thế nào Mạc Dung lão gia cũng sai bảo lão thì hành lệnh của Thái Quân, nên nhân đây bắm trước để Thái Quân quyết định, thì lão ta đỡ hậu quả.

Thái Quân suy nghĩ một lúc, cười nói:

– Ý kiến của Nguru quân gia hay lắm, lập tức làm ngay.

Mạc Dung lão gia vội lên tiếng:

– Mẫu thân! Như vậy hơi ... bức bách người ta lắm.

Thái Quân nạt lớn:

– Bức bách cái gì chứ, chúng ta chỉ mời cô nàng đến thôi. Hãy y lệnh ta thì hành.

Mạc Dung Cầu Thắng thấy mẫu thân cương quyết như thế thì không dám cãi lời mà lòng phân vân.

Thái Quân lại hỏi:

– Mạc Dung Dạ điệt nhi thế nào rồi?

Mạc Dung lão gia đáp:

– Dạ nhi đang trị vết thương, nhưng vẫn không có kết quả.

Thái Quân gần giọng:

– Vẫn giống như mấy lần trước sao?

Mạc Dung lão gia đáp:

– Vẫn như vậy!

Thái Quân nện cây Long trượng xuống nền đại sảnh quát:

– Tên Dương Tiểu Tà khôn khiếp, đợi hắn đến ta sẽ dạy hắn một bài học ...

Rồi bà đứng lên phất tay áo:

– Thôi, không có việc gì nữa, các ngươi hãy lui ra và gấp thì hành đi.

Nói xong, Thái Quân thông thả đi về phòng của mình.

Vũ Vũ lòng mừng thầm vì tin rằng sẽ có cơ hội phục thù nên hớn hờ về phòng thay y phục.

Trong đại sảnh lúc này chỉ còn Mạc Dung Cầu Thắng và lão Nguru Cao Thành.

Mạc Dung Cầu Thắng lo âu:

– Nguru quân gia, tại sao lão lại bày ra hạ sách đó, làm cho ta thêm rắc rối thôi.

Nguru quân gia đáp:

– Xin lão gia hiểu cho. Ngoài cách đó không còn cách nào khác để buộc Dương Tiểu Tà đến đây cả.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Thật vậy sao? Nếu ta đi đến nơi thỉnh hấn có được không?

Nguru Cao Thành giải thích:

– Lão gia không hiểu hấn đâu. Hấn còn trẻ tuổi, làm việc gì cũng tùy theo ý của mình, hấn không chịu đắng mà cũng chẳng chịu ngọt, hấn chỉ tin có đúng và sai.

Mạc Dung Cầu Thắng thở ra:

– Vậy chúng ta đã sai rồi lại sai thêm sao?

Nguru Cao Thành lại phân bua:

– Nếu thiếu gia chúng ta không quá cố chấp thì không sinh ra chuyện. Nói cho cùng, Dương Tiểu Tà đã nói đúng là cha đương nhiên là vì con mà ngay cả Thái Quân cũng vậy, cũng vì cháu nữa, bởi vậy lão gia phải đi tìm một cách để bảo đảm...

Mạc Dung Cầu Thắng chặn lời:

– Cách gì lão hãy nói mau đi, sao lại chần chờ.

Nguru Cao Thành mỉm cười:

– Dương Tiểu Tà rất trọng bằng hữu của hấn, chẳng hạn như Liễu Thanh cô nương, chỉ cần cô ấy mở miệng yêu cầu gì là hấn cũng đáp ứng, đó không phải là điều bảo đảm cho mục đích của chúng ta sao?

Mạc Dung Cầu Thắng cau mày:

– Nếu chuyện làm của Tiểu Tà là đúng thì chúng ta chỉ còn có cách làm thế nào vờ được nàng Liễu Thanh đến đây thì mới có cơ buộc hấn đến Mạc Dung thế gia.

Nguru Cao Thành nói:

– Chúng ta mời Liễu Thanh cô nương thì cô ta không có gì để phản đối, chỉ sợ tên Tiểu Tà biết được chúng ta buộc cô ta đến, mới rắc rối.

Mạc Dung Cầu Thắng bắn khoăn:

– Nếu vậy, phải làm sao đây?

Nguru Cao Thành đáp:

– Chỉ còn một cách là lão gia phải cúi đầu thay cho thiếu gia mới được.

Mạc Dung Cầu Thắng sững sốt:

– Ta ư?

Nguru Cao Thành gạt đầu:

– Đúng vậy! Đây là phương cách hữu hiệu vì lão gia mà cúi đầu thì Tiểu Tà chắc cũng chẳng để cho lão gia làm vậy, nhưng hấn cũng cảm thấy thỏa lòng. Như vậy ta đạt được mục đích, song điều quan trọng là đừng cho Thái Quân biết, nếu không sẽ hỏng hết mọi chuyện.

Mạc Dung Cầu Thắng suy nghĩ hồi lâu, thờ dài:

– Thật là nhục nhã phải đi cúi lạy ...

Lão lại chép miệng lắc đầu than:

– Thôi cũng đành làm vậy. Dạ nhi ơi! Tại sao còn đem đến nhiều phiền toái cho ta thế? Thật là oan gia.

Khi trời vừa sáng, đã có người mang thiệp mời đến quán trọ, nơi nghỉ của Dương Tiểu Tà, làm Tiểu Tà rất ngạc nhiên lắm lắm:

– Chắc là chuyện của Mạc Dung liềng xiềng đây rồi.

Tiểu Tà lấy thiệp ra xem và nói một mình:

– Ba cái chữ lằng nhằng này, đọc xong chắc mình phải nhức đầu.

Quả nhiên, phải cố gắng lắm Tiểu Tà mới hiểu được nội dung bức thiệp và tức giận nói:

– Cái tên rùa đen này dám làm chuyện áp bức người ra nữa rồi. Nếu bọn chúng mà động đến một sợi tóc của Liễu Thanh thì ... ha ... ha Mạc Dung thế gia ...

ta sẽ cho toàn gia các ngươi trục đầu luôn.

Tiểu Tà vừa quay về phòng vừa suy nghĩ:

– Chuyện này do con rùa bày ra chăng? ... à! ... có thể là lão Ngưu Cao Thành, chỉ có lão ta mới biết mình đối đãi tốt với Liễu Thanh mà thôi ...

Ngẫm nghĩ một lúc Tiểu Tà lẩm bẩm tiếp:

– Bọn họ nhất định đã ép buộc Liễu Thanh đến Mạc Dung phủ cũng chỉ vì muốn ta đến đó và thế nào cũng có cô bé Mạc Dung Vũ Vũ đã hận ta trong lòng, nói thêm bớt với bà Thái Quân chứ chẳng không? Rồi bà Thái Quân sẽ ra lệnh cho mấy lão quản gia đó hành sự ... mẹ kiếp cái bà lão kia không muốn yên, chỉ muốn sinh sự với ta.

Cuối cùng, Tiểu Tà rời quán trọ để đến Mạc Dung phủ. Khi đi qua khu mua bán, Tiểu Tà chột reo lên:

– A! Ta có vật tặng cho bà lão sinh chuyện kia rồi.

Nói xong, Tiểu Tà đi vào một cửa tiệm gần đó và lúc bước ra với một túi quây trên vai và nụ cười khó hiểu.

Đến giữa trưa, Tiểu Tà tới trước Mạc Dung phủ.

Tiểu Tà cất tiếng gọi:

– Ta là Dương Tiểu Tà đến đây. Hãy mở cửa đi.

Không đợi Tiểu Tà gọi lâu, cửa phủ liền được mở.

Ngưu Cao Thành bước ra vui vẻ:

– Dương thiếu hiệp, rốt cuộc rồi thiếu hiệp cũng đến. Mạc Dung phủ chờ đợi đã lâu.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Mạc Dung phủ có một Ngưu quản gia như thế này chẳng lẽ ta không đến sao?

Ngưu Cao Thành cười giả lả:

– Không dám! Xin mời thiếu hiệp vào.

Tiểu Tà không khách sao đi ngay vào phủ và Ngưu quản gia cũng liền tiếp bước theo sau, cả hai cũng tiến bước vào đại sảnh.

Nơi đây đã có Mạc Dung Cầu Thắng đón chào:

– Dương thiếu hiệp! Mời ngồi!

Tiểu Tà vui vẻ:

– À! À ... Mạc Dung lão đại hiệp đừng khách sáo.

Thật ra Tiểu Tà định nói Đại lão quy, nhưng ú ớ để thay đổi cách xưng hô.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa bước vào ngồi ngay xuống chiếc ghế lớn rồi nhìn quanh quan sát, chỉ thấy đại sảnh sang trọng lộng lẫy như cung điện và có cả mỹ nữ đứng hầu rất đông nhưng Tiểu Tà chú ý vẫn không thấy nàng Liễu Thanh.

Tiểu Tà liền hỏi:

– Người bạn gái của ta đâu?

Mạc Dung Cầu Thắng liền nói:

– Liễu Thanh cô nương ở phòng sau, để lão phu cho mời nàng.

Lão quay qua nhìn Ngưu Cao Thành thì lão quần già khề cúi đầu rồi quay người đi và phía trong.

Tiểu Tà nói thêm:

– Ta đã đến đây rồi, các người còn muốn giữ nàng sao? Ta không hiểu các người đối đãi thế nào với Liễu Thanh?

Mạc Dung Cầu Thắng phân trần:

– Vì chuyện con trai của lão bị Dương thiếu hiệp phong bế võ công mà lão phu đã cố giải cho nó, song không có kết quả nào. Bởi vậy mới cố mời thiếu hiệp đến đây và cũng mong thiếu hiệp ra tay giải cứu cho nó một phen.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– À thì ra là chuyện đó. Thật cũng dễ thôi, đâu đến nỗi lão bối phải mất nhiều công phu như thế này ...

Tiểu Tà nhìn ra cửa nói tiếp:

– Ta đã nói rồi, Mạc Dung công tử chỉ cần quỳ lạy ta ba cái thì ra sẽ giải cho, có phải là chuyện dễ đấy chứ lão bối?

Mạc Dung Cầu Thắng than:

– Lão đây thành thật xin Dương thiếu hiệp giúp cho ...

Tiểu Tà chặn lời:

– Lão yêu cầu ta cũng vô ích thôi, vì đâu phải võ công của lão bối bị phong bế mà chính là tiểu cẩu của Mạc Dung phủ các người, nếu ta giải khai cho hắn, nhất định hắn sẽ cười ta là nhiều chuyện nữa là khác.

Mạc Dung Cầu Thắng thấy lời yêu cầu của mình không được chấp thuận mà Tiểu Tà còn gay gắt nên đứng lên nói:

– Nếu vậy lão phu xin được bái lạy thay cho tiểu nhi.

Nói xong, lão liền quỳ xuống trước mặt Tiểu Tà làm cho Tiểu Tà giật mình, vội đỡ lão đứng lên.

Thoáng suy nghĩ không biết lão này còn bày chuyện gì nữa không, song Tiểu Tà vẫn nói nhanh:

– Mạc Dung lão bối chớ làm vậy, chắc phương cách này là do Ngưu lão sắp đặt phải không?

Mạc Dung lão gia chưa kịp đáp lời thì Tiểu Tà đã tiếp:

– Ta nói chẳng sai phải không? Nhưng lão bối có chắc là lão quỳ lạy thì Tiểu Tà này sẽ giải cứu cho con của lão không? Điều quan trọng là tại sao lão không nghĩ đến hậu quả của ba cái lạy này chứ?

Mạc Dung Cầu Thắng thành thật:

– Lão phu đây chỉ bị võ lâm cười chút thôi.

Tiểu Tà lắc đầu, dịu giọng:

– Mạc Dung đại hiệp nói vậy là sai rồi. Tại vì lão bối không có cách dạy con mà chỉ biết hy sinh vì con. Cái hại này lão bối nghĩ không lớn, nhưng thật sự đối với ta và với tiểu cẩu của lão bối đấy.

Mạc Dung Cầu Thắng ấp úng:

– Vậy ... vậy ...

Tiểu Tà tiếp lời:

– Mọi người trong giới võ lâm sẽ nói Tiểu Tà này ngạo mạn vì đối với một vị cao niên như lão bối mà tôi không xem ra gì, còn đối với tên tiểu cẩu của lão bối rất đáng trách, vì chính hắn đã sai mà con bất phụ thân xin tội giùm. Những hành vi như thế đã đảo lộn đạo nghĩa, chẳng khác gì loài cầm thú.

Mạc Dung Cầu Thắng giật thót người, không ngờ đến hậu quả như vậy, nên chép miệng than:

– Chẳng qua là lão phu muốn Dương thiếu hiệp bỏ qua cho tiểu nhi vậy mà.

Tiểu Tà nói:

– Tôi đã bỏ qua cho hắn rồi, tôi muốn hắn thấy được cái lỗi của hắn, lão bối hiểu chứ? Nếu hôm nay tôi tha, giải khai võ công cho hắn, thì hắn sẽ nghĩ

rằng tôi thua do áp lực, tôi cũng như hần đều còn trẻ, dễ tức giận và nhất định không chịu thua đâu lão bối hiểu cho.

Lúc ấy Nguru quản gia đưa nàng Liễu Thanh vào đại sảnh.

Tiểu Tà vừa thấy nàng liền hỏi với giọng sốt ruột lo lắng.

– Liễu Thanh, muội có sao không? Có ai ức hiếp gì muội không?

Liễu Thanh nhìn Tiểu Tà lòng vui mừng khôn xiết đáp:

– Tiểu minh không sao cả. Họ đối đãi cũng tử tế lắm. Họ muốn nhờ tiểu muội nói với huynh tha cho Mạc Dung công tử mà thôi.

Liễu Thanh nghĩ rằng lời nói của mình có thể tác động Tiểu Tà song vẫn còn đang phân vân vì Tiểu Tà chỉ cười mà chưa đáp lời nào, cho nên Liễu Thanh cứ nhìn Tiểu Tà chờ đợi...

Tiểu Tà cũng nhìn Liễu Thanh một lúc rồi trở lại ngồi trên ghế, tay mở cái bao đã mang theo, cười một cách bí mật rồi nói:

– Liễu Thanh! Muội hy vọng huynh tha cho hần phải không? Như vậy có nghĩa là muội muốn huynh thua cuộc. Muội muốn thế nào, chỉ cần muội nói ra, huynh sẽ làm theo ý muội.

Liễu Thanh không ngờ Tiểu Tà nói như vậy, chẳng vì nàng sẽ bằng lòng thua, nhưng trong thâm tâm Liễu Thanh lại không muốn Tiểu Tà thua bất kỳ ai. Song lời yêu cầu của Mạc Dung Cầu Thắng, thì làm sao đây? Bởi vậy nàng chưa biết phải nói như thế nào đây thật khó xử quá.

Tiểu Tà thấy vẻ ngại ngùng khó xử của Liễu Thanh nên nói:

– Muội đừng ngại gì cả. Huynh sẽ nghe theo lời của mình, chỉ cần tên Mạc Dung liễng xiễng ra đây nếu như hần có vẻ hối hận, thì huynh sẽ giải cho hần, không cần hần quý lạy nữa. Nhưng nếu miệng vẫn la hét thì thôi đường ai nấy đi vậy.

Liễu Thanh nghe thế lòng vui lên. Nàng không ngờ Tiểu Tà vì nàng mà phải nhượng bộ.

Nàng hớn hở định bước đến nói lời cảm ơn thì chợt có tiếng nói rần như thép và giận dữ vọng vào đại sảnh:

– Không cần như thế.

Liền đó, Thái Quân hầm hầm sắc mặt khi cầm Long trượng bước vào đại sảnh, phía sau có hai tỷ mình Vũ Vũ và Tuyết Tuyết. Hai nàng này tuy lớn nhỏ cách nhau hai tuổi nhưng vóc dáng như nhau, đẹp và đều đánh đá cả.

Thái Quân giận dữ nói:

– Mạc Dung phủ này không cần phải đầu lụy ai cả.

Vừa nói, bà ta vừa nên Long trượng xuống nền làm chấn động cả đại sảnh, quả là công lực phi phàm, làm mọi người lo sợ. Chỉ riêng có Tiểu Tà là điềm nhiên và còn nghĩ ngay cách đối phó cho hữu hiệu.

Chỉ tội cho Mạc Dung Cầu Thắng, vừa sợ hãi vừa lo lắng, tiếc là sắp thuyết phục được Tiểu Tà, không ngờ Thái Quân xuất hiện làm lỡ cơ hội nên lão vội bước đến nói:

– Mẫu thân không nghỉ ngơi mà ra đây làm gì?

Thái Quân xẵng tiếng:

– Nếu ta không ra đây thì người làm mất thể diện Mạc Dung thế gia này còn gì?

Mạc Dung lão gia không dám nói thêm lời nào, lão im lặng lo lắng đứng qua một bên.

Trong lúc đó hai tỷ muội Mạc Dung Vũ Vũ và Mạc Dung Tuyết Tuyết bàn tán với nhau.

Tuyết Tuyết nhìn Tiểu Tà, rồi hỏi Vũ Vũ:

– Vũ Vũ! Người ấy chính là Dương Tiểu Tà phải không?

Vũ Vũ khẽ thào:

– Chính hần đấy! Hần đã ức hiếp tỷ tỷ.

Hai cô gái đối đáp thật nhanh và tiếp tục theo dõi câu chuyện.

– Lão Thái Quân đã nói không cần cầu lụy ai cũng được. Vậy tôi đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà liền nắm tay Liễu Thanh đi ra.

Lập tức Thái Quân vừa hét lớn:

– Đứng lại!

Nhưng tiếp theo lại có tiếng hét còn lớn hơn:

– Đứng lại!

Tiếng hét này là của Tiểu Tà, tiếng hét quá lớn mà Tiểu Tà lấy làm đắc ý vì đã cho Thái Quân và mọi người giật mình kinh ngạc.

Tiểu Tà lại cười, hỏi:

– Thế nào Thái Quân? Tiếng la của tôi không thua gì tiếng la của bà, phải không?

Thái Quân tức giận vô cùng, vì đối với bà ta đã mấy mươi năm trong giang hồ chưa khi nào có tình trạng làm giật mình bởi một tiếng hét như thế này nên bà ta quát lên:

– Tên tiểu quỷ kia, ngươi dám đến đây lộ hành à?

Tiểu Tà vẫn cười, ôn tồn:

– Nếu Thái Quân không muốn tôi đi thì tôi sẽ ở lại, bà nghĩ sao? Có hợp lý không?

Thái Quân giận dữ gằn tiếng:

– Ngươi hãy để lại đây đôi tay của ngươi!

Tiểu Tà đáng bộ kinh ngạc nhìn đôi tay của mình rồi bỗng bật cười lớn:

– Đôi tay thật dễ thương thế này mà bà bảo tôi cho sao?

Tiểu Tà ngập ngừng một chút rồi tiếp:

– Nhưng cũng được thôi, chỉ cần Mạc Dung thế gia chịu cho tôi một món đồ thì tôi để lại đôi tay vậy.

Thái Quân ngạc nhiên:

– Là món đồ gì? Thuốc độc, vũ khí hay chất nổ?

Tiểu Tà cười nói:

– Đây là vật gia bảo, không phải những thứ bà vừa nói đâu. Nếu ăn thì mát lăm, không chừng bà ăn sẽ ngon miệng đấy.

Thái Quân lại thêm ngạc nhiên:

– Được! Ta nhận!

Trong lòng Tiểu Tà đắc ý nhưng mặt ngoài vẫn điềm nhiên nói:

– Xin đừng vội, đừng vội.

Vừa nói Tiểu Tà vừa lấy trong túi xách ra một túi giấy khá lớn và thuận tay ném cái gói ấy vào người Thái Quân, đồng thời bước ngang chớp tay Liễu Thanh phóng chạy ra cổng.

Lúc gói ấy ném vào Thái Quân thì bà ta không dùng tay bắt lấy mà do nghi ngờ nên vùng Long trượng đánh bật gói giấy nghe “Bụp” một tiếng, tức thì gói giấy bị vỡ tung và trong gói giấy bột trắng bay tứ tung, bắn ập vào tất cả những người hiện diện trong đại sảnh.

Mọi người qua kinh ngạc vừa sợ hãi, vừa tức giận khi biết được bột trong đó là loại bột thường dùng để phủ từ đầu tóc, mặt mũi, quần áo mà không ai nói được lời nào. Khi nhìn theo thấy tiếng dẫn Liễu Thanh đã đi khuất ngoài cổng phủ từ lúc nào rồi.

Mạc Dung Tuyết Tuyết bật cười trước nhất:

– Gói bột mà là vật gia bảo ư? Hấn lại lừa cả nhà ta rồi.

Mạc Dung Cầu Thắng và Ngưu quân gian mặt mày quần áo đầy bột trắng nhìn nhau dờ khóc dờ cười.

Thái Quân quá tức giận quát bảo:

– Hãy mau rượt bắt hần về đây.

Mạc lão gia và Nguru quản gia liền vâng mệnh đi ngay.

Thái Quân ‘Hừ’ một tiếng bỏ lại Long trượng vội vã bước về phòng riêng.

Nơi đại sảnh chỉ còn lại hai tỷ muội Vũ Vũ và Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết hỏi:

– Vũ Vũ à! Gã Tiểu Tà này cũng bản lĩnh đấy. Hèn chi lúc trước hần ức hiếp tỷ tỷ, chắc là ...

Vũ Vũ chặn lời:

– Hần dữ lắm! Hần dám ...

Tuyết Tuyết lại chặn lời giục:

– Hần dám làm gì tỷ tỷ? Cứ nói đi. Hần đã cởi hết áo của tỷ tỷ phải không?

Vũ Vũ ngượng nghịu:

– Hần mới xé áo ngoài của tỷ tỷ thì ...

Tuyết Tuyết lại chặn lời khi thấy Vũ Vũ ấp úng cúi đầu:

– Hần xé áo ngoài thì đến áo trong phải không? Nếu vậy ... nếu vậy hần đã thấy hết của tỷ tỷ rồi ... tỷ tỷ phải lấy hần thôi.

Nghe Tuyết Tuyết nói điều ấy, trong lòng Vũ Vũ chợt nghe xao xuyến băng khuâng rồi mỉm cười nói:

– Tỷ tỷ cũng không biết nữa, vì lúc áo ngoài bị xé một đường do hần kéo mạnh, tỷ tỷ sợ quá ngất xỉu, cho đến lúc tỉnh lại thì thấy mình đang ở trên bờ, mặc cỡ chết đi được.

Tuyết Tuyết thần nhiên:

– Tỷ tỷ thật có phước được hần ôm qua, chứ còn tiểu muội đây hần chẳng thèm nhìn nữa, thật bất công ...

Vũ Vũ khẽ nhún vai:

– Muội nói gì kỳ vậy?

Tuyết Tuyết cười bí mật:

– Đâu có gì mà kỳ, sự thật mê ly đấy ...

Nói xong nàng cười khúc khích bước nhanh về phòng và Vũ Vũ cũng vội vàng chạy theo ...

Tiểu Tà dẫn Liễu Thanh đã chạy khá xa Mạc Dung phủ, nên yên tâm ngồi nghỉ chân.

Tiểu Tà lên tiếng:

– Liễu Thanh à! Có phải muội đến Mạc Dung phủ do bị khống chế không?

Liễu Thanh ôn tồn đáp:

– Tiểu muội đã đến nơi ấy do lời mời của họ, nếu tiểu muội từ chối thì sẽ gặp rắc rối ở Tây Hồ, nên phải nghe lời họ, như vậy có gọi là bị khống chế không? Một điều đáng nói là Mạc Dung lão gia khẩn khoản và chân thành yêu cầu nên tiểu muội mới chấp nhận đấy.

Tiểu Tà vui vẻ nói:

– Lẽ ra huynh cũng xiêu lòng rồi. Ai ngờ Thái Quân đột ngột xuất hiện nên mới xảy ra chuyện vừa rồi.

Liễu Thanh thắc mắc:

– Ở đâu huynh có gói bột đó?

Tiểu Tà cười nói:

– Huynh nghĩ họ gây rắc rối, nên dùng cách ấy để đối phó vừa lợi cho ta mà chẳng hại cho họ vậy mà.

Cả hai cùng cất tiếng cười khoái trá.

Chợt Liễu Thanh lên tiếng hỏi:

– Bây giờ huynh giải quyết chuyện Mạc Dung công tử ra sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Huynh biết muội sẽ hỏi huynh điều ấy, nên huynh quyết định ngồi đây chờ trong chót lát nữa, Mạc lão gia sẽ đuổi đến và huynh cho họ biết phương cách giải khai cho Mạc Dung Dạ, như vậy họ sẽ không còn gây phiền hạ cho muội nữa?

Liễu Thanh nói:

– Đa tạ hảo ý của huynh ...

Tiểu Tà cười:

– Nói cho cùng, vì mình nên huynh làm thế thôi, chứ tên Mạc Dung liềng xiềng ấy thật không đáng được tha dễ như thế đâu.

Chợt, Tiểu Tà chỉ về phía mé đồi.

– Thanh muội! Muội hãy nhìn xem, Mạc Dung lão gia đang đến rồi kìa.

Chỉ trong chốc lát, Mạc Dung Cầu Thắng đã đến trước mặt Tiểu Tà nhưng sắc diện lão không chút hờn giận, ôn tồn nói:

– Lão phu xin Dương thiếu hiệp rộng tình tha thứ cho con của lão một lần.

Tiểu Tà nhẹ giọng:

– Để lão tiền bối chạy xa như thế này, tại hạ rất áy náy nên tại hạ sẽ nói rõ cách giải khai huyết đạo cho Mạc Dung công tử.

Mạc lão gia lòng mừng khắp khối:

– Xin đa tạ Dương thiếu hiệp đại lượng, on này lão phu không dám quên.

Tiểu Tà lại nói:

– Tiền bối chớ khách sao và khi về phủ nhớ nói giùm với Thái Quân là tại hạ có lời xin lỗi, nếu không Thái Quân sẽ hận tôi đến chết đó.

Mạc Dung Cầu Thắng tươi hẳn sắc mặt:

– Chuyện này cũng do tiểu nhi của lão phu sai quấy, lão phu đâu dám trách thiếu hiệp.

Tiểu Tà chậm rãi:

– Tiền bối hãy nhớ cách giải khai nhé. Trước nhất lão tiền bối hãy đả thông các huyết “Thần đình”, “Ngọc Chân”, vận khí đẩy vào “Khí Hải” huyết rồi “Kỳ Môn” huyết. Tiếp đến đẩy qua “Khúc Hồ”, “Hiệp Cúc”, “Tam Quái” thì khai thông hết.

Mạc Dung Cầu Thắng ghi nhớ hết rồi nói lời cảm tạ và liền quay người đi ngay.

Đi một lúc, lão lại quay lại hỏi:

– Xin hỏi Dương thiếu hiệp đã sử dụng võ công nào để phong bế võ công của tiểu tử lão vậy?

Tiểu Tà đáp:

– “Đại Bi Chỉ lực”.

Mạc Dung Cầu Thắng ngạc nhiên:

– A! “Đại Bi Chỉ” của Phật môn hèn gì lão không giải được. Thôi xin cáo từ thiếu hiệp.

Nói xong lão đi thật nhanh.

Còn Tiểu Tà đưa Liễu Thanh về thuyền ở Tây Hồ.

Tiểu Tà nhìn Liễu Thanh đứng trên thuyền và nói:

– Huynh phải đi, muội nhớ bảo trọng. Có dịp huynh sẽ ghé thăm.

Liễu Thanh bùi ngùi vẫy tay giã biệt:

– Muội sẽ đợi huynh nơi đây. Huynh đừng quên muội.

Nói xong đôi mắt nàng đã mờ lện, nên Tiểu Tà nói nhanh:

– Huynh sẽ nhớ mãi, không bao giờ quên đâu.

Dứt lời, Tiểu Tà vội quay người đi nhanh, sợ những giọt nước mắt của nàng nứu kéo ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Lão quái nhân thần bí

Trên đường đến Thiên Nhân Sơn, Tiểu Tà ghé vào một quán nơi thị trấn nhỏ, để ăn mấy cái bánh bao mà Tiểu Tà rất thích.

Vừa ăn, Tiểu Tà vừa nhớ đến những ngày qua, từ khi đến Trung Nguyên đã gần hai năm rồi, nay ắt hẳn có nhiều thay đổi đối với những bằng hữu.

Tiểu Tà cứ mãi mê thả hồn vào những kỷ niệm và cười một mình theo từng diễn biến câu chuyện mà quên đi thực tại.

Đột nhiên, có một luồng gió tạt qua và một ông lão xuất hiện trước mặt Tiểu Tà. Ông lão thân hình cao lớn, tuổi ngoài chín mươi, y phục rách rưới bạc màu đã lâu, tóc trắng rồi bơ phờ che phủ cả khuôn mặt, nhưng đôi mắt lại sáng rực đầy khí lực của một đại cao thủ võ lâm.

Bằng giọng nói trầm, ông lão cất tiếng hỏi:

– Tiểu tử có phải là Dương Tiểu Tà không?

Trước sự xuất hiện đột ngột của ông lão, Tiểu Tà nhìn dò xét một lát rồi đáp:

– Đúng! Chính tại hạ là Dương Tiểu Tà.

Vừa dứt câu trả lời thì đột nhiên tay của ông lão vung lên chụp vào Tiểu Tà cực kỳ nhanh, nhanh đến nỗi không thể kịp thấy và Tiểu Tà chỉ có thể la lên một tiếng “A” nho nhỏ thì lập tức ngất xỉu rồi.

Ông lão đỡ Tiểu Tà lên vai và thoát đi như ánh sáng sao xẹt. Mọi người trong quán ăn rất kinh hoàng, há hốc miệng tưởng như đang mơ vậy.

Ông lão vác Tiểu Tà lướt đi như con sóc. Lần này đích thực Tiểu Tà đã chạm trán với một đại cao thủ võ lâm. Đây là lần đầu tiên Tiểu Tà bị đánh gục trong chớp mắt, dầu có muốn la cầu cứu cũng la không kịp và bị bắt đi trong hôn mê.

Không biết bao lâu, Tiểu Tà dần dần tỉnh lại, dụi mắt nhìn chung quanh rồi nhìn bản thân, xem xét vẫn không thấy bị thương, chỉ trên đầu hơi đau, có lẽ bị lão già đánh lúc ở quán ăn.

Từ từ đứng lên. Tiểu Tà đưa mắt quan sát, thấy đây là một ngôi nhà cổ, vật dụng bàn ghế đều rất xưa.

Tiểu Tà nhẹ nhàng đi đến đẩy cửa bước ra ngoài, thì thấy một khu vườn rất rộng, có những cây cổ thụ thân rất lớn và tán lá che cả một vùng. Phía dưới có những bụi hoa và cỏ dại, dây leo mọc chằng chịt với nhau, chứng tỏ nơi đây chẳng có ai săn sóc. Góc bên kia lại có một cái giếng nước.

Tất cả khu vườn này đều có tường cao bao bọc. Đúng là ngôi nhà cổ trong khu vườn hoang.

Tiểu Tà tiếp tục đi quan sát trong vườn để tìm lối ra, nhưng bao quanh vẫn là tường cao che kín, nên Tiểu Tà bước qua hướng khác.

Chợt Tiểu Tà nhìn thấy một ông lão đang luyện công. Tiểu Tà từ từ tiến về phía lão nhân nhưng lão vẫn không ngừng. Tiếng chưởng lực quyền cước của lão nhân vẫn phản phật phát ra liên hồi.

Tiểu Tà đứng nhìn một lúc rồi thầm nghĩ:

– “Chắc lão già này đã bắt mình về đây, song lão bắt mình để làm gì? Lão hẳn là một cao thủ võ lâm đây?”.

Chẳng lẽ cứ đứng mãi thế này thật bất tiện nên Tiểu Tà thở sâu lắm lắm:

– Sự quái gì? Có gì mà sợ?

– Nói xong, Tiểu Tà ưỡn ngực lấy hết can đảm đi đến trước mặt lão nhân cất tiếng nói lớn:

– Lão già thối tha kia! Lão là ai, tại sao lại bắt ta đem đến nơi ma quái này?

Lão nhân không đếm xỉa đến lời nói của Tiểu Tà mà vẫn điềm nhiên tập luyện rất hăng say.

Tiểu Tà tức mình la lớn hơn nữa:

– Lão già kia, ta là Dương Tiểu Tà, ta không quen biết với lão, tại sao lại bắt ta? Lão có làm người không đi.

Bấy giờ lão nhân mới lên tiếng trả lời:

– Ta không lầm! Chính ngươi là Dương Tiểu Tà đã nổi danh thiên hạ kia mà.

Tiểu Tà kinh ngạc kêu lên:

– à! Thì ra là vậy.

Rồi Tiểu Tà bật cười thích thú:

– Té ra lão đã biết ta nổi danh từ lúc vượt mười ba tằm Thất Linh Cầm của Thiếu Lâm tự, chính vì vậy mà lão bắt ta, mà bắt ta để làm gì? còn lão tên là gì sao không nói?

Lão nhân không trả lời và cứ tiếp tục tập luyện.

Thấy vậy, Tiểu Tà mới chợt nghĩ đến cách trốn thoát nơi đây, nên mới lớn tiếng nói:

– Lão già ơi! Sao cứ luyện mãi thế?

Vừa nói được mấy tiếng, bất chợt Tiểu Tà phóng vút hai ngọn phi đao nhắm yết hầu của lão nhân, đồng thời quay người phóng về hướng tường rào định leo qua để trốn thoát.

Lão nhân chỉ cười lên một tiếng, ngón tay búng ra tức thì hai tiếng “Leng keng” vang lên và hai ngọn phi đao rơi ngay xuống đất.

Lúc ấy Tiểu Tà đã chạy đến bức tường, tưởng rằng sẽ nhảy qua đó, nhưng không ngờ lão nhân đã đến kịp và nắm lấy áo Tiểu Tà lại rồi xách cả thân hình Tiểu Tà đem trở lại chỗ cũ ném mạnh xuống đất nghe “Phịch” một tiếng, làm cho Tiểu Tà đau điếng cả người.

Tiểu Tà lại lồm cồm đứng lên rên rỉ nhưng vẫn nói:

– Mẹ ơi! Không biết lão có phải là người không đây?

Lão nhân cười lớn, tiếng cười chói tai gay gắt rồi nói:

– Tiểu quỷ! Ngươi định trốn hả? Võ công của ta là đệ nhất thiên hạ, mà ngươi định trốn sao? ... ha ... ha ...

Nhìn ông lão có vẻ như một người điên nên Tiểu Tà càng tự trách mình tại sao lại bị một lão điên bắt mà không thoát được.

Tiểu Tà bực dọc hét lên:

– Không thèm chạy, ta không thèm chạy nữa đâu! Lão kia, ngươi định giữ ta đến chừng nào đây?

Lão nhân không trả lời và lại tiếp tục luyện võ công.

Thấy lão không để ý gì cả, nên Tiểu Tà lại nói thêm:

– “Được lắm! Sớm muộn gì ta cũng chạy trốn thôi”.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà cười nói:

– Ông lão ơi! Đừng có mãi tập luyện như thế, có hại cho thân thể, phải nghỉ ngơi lo cho tuổi già nữa chứ, nếu không sẽ chết nhanh thì thiên hạ vô địch của lão sẽ trở thành vô dụng đấy.

Lão nhân vẫn không ngừng tay nhưng liền nói:

– Thiên hạ vô địch thì ngày ngày phải tập luyện, không được nghỉ ngơi.

Tiểu Tà lại nói:

– Lão khổ công luyện tập như thế đâu phải là thiên hạ vô địch. Ta chỉ nghe lão tự xưng như thế, chứ thật ra lão có phải là võ công vô địch thiên hạ không?

Lão nhân trả lời ngay:

– Đương nhiên ta là võ công vô địch thiên hạ.

Tiểu Tà giả vờ không tin nên hỏi:

– Vậy ta hỏi lão, lão có đánh thắng nổi Hư Nguyên hòa thượng Thiếu Lâm không?

Lão nhân cười khà khà:

– Lão hòa thượng ấy nhằm gì. Lão ta chỉ chịu nổi ta năm hiệp là ngất đi rồi.

Tiểu Tà nghe vậy thảm than:

– “Thế này là nguy thật rồi! Gặp đại họa thật rồi. Chạm trán với lão này thì toi mạng mất! Mẹ ơi! Hãy cứu con. Hỡi Đức Quan Thế Âm, hỡi Như Lai phật, hỡi Ngọc Hoàng thượng đế hãy cứu con”.

Rồi đột nhiên Tiểu Tà la rống lên:

– Lão già! Hãy dừng lại.

Tiếng la quá lớn của Tiểu Tà quả nhiên đã làm cho lão nhân giật mình dừng lại ngẩn người ra, tức thì Tiểu Tà lao đến đâm liên tiếp mấy quyền vào giữa ngực lão ta và la lên:

– Lão là võ công đệ nhất thiên hạ ta không tin đâu. Đương Tiểu Tà này không phải yếu đuối, lão có gan thì hãy độ sức đi, xem thử ai là vô địch thiên hạ.

Ông lão bị Tiểu Tà đánh mấy quyền vào ngực nên có cảm giác quyền lực của Tiểu Tà rất thâm hậu liền nói:

– Được thôi! Chúng ta độ sức như thế nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Để ta thử sức lão trước vậy.

Ông lão tay chống nạnh nói:

– Cứ lại đây thử gì tùy ý.

Tiểu Tà mừng thầm bước đến trước mặt và bất ngờ vung tay phải điểm vào “Tê môn” huyệt của lão ta làm lão cũng phải giật mình biến sắc nhưng lão liền kịp thời vận công đối phó làm cho ngón tay của Tiểu Tà suýt nữa phải trúng thương.

Tiểu Tà kinh hãi cố gượng cười, là giả:

– Để ta đánh lão ba chưởng xem lão có chịu được không?

Thật ra vừa rồi Tiểu Tà định bất ngờ phóng chỉ để điểm huyệt ông lão nhưng không thành, đành phải dùng chưởng vậy.

Ông lão cười nói:

– Võ công vô địch thiên hạ lại sợ ba chưởng của ngươi sao, mười chưởng cũng không nhằm gì ta nữa kia mà.

Tiểu Tà không nói gì nữa, vận hết sức đánh vào ngực của lão. Một tiếng “Bụp” vang lên, Tiểu Tà có cảm giác như đã đánh vào một tảng đá. Hữu chưởng của Tiểu Tà bị tê liệt đau buốt nên chàng đành thối lui ba bước, kêu lên:

– Quả vậy võ công đệ nhất.

Ông lão thích thú về việc có người thử võ công với lão và công nhận lão có võ công vô địch, nên lão cười ha hả:

– Bây giờ thử tiếp gì nữa đây? Lẹ lên, lão không đợi lâu đâu.

Thấy hai phương pháp vừa rồi đều vô hiệu, trong lòng Tiểu Tà rất sợ hãi song vẫn tìm cách để lừa lão ta. Tiểu Tà nói cứng rắn:

– Bây giờ lão hãy nhắm mắt lại, ta đứng phía xa kia để phóng phi đao xem lão làm sao đối phó, nếu mở mắt là thua đó.

Ông lão vừa nhắm mắt vừa nói:

– Cũng được! Nhưng phải nhanh lên, lão không chờ lâu đâu nhé.

Tiểu Tà mừng thầm:

– Lão nhớ không được mở mắt đó, ta đi xa một chút đây.

Vừa nói dứt Tiểu Tà liền phóng đến chỗ bức tường và nói lớn:

– Lão già ơi! Ta phóng phi đao đây.

Tiểu Tà liền phóng phi đao rồi lập tức phóng người định vọt qua bức tường cao, nhưng vẫn không kịp nữa rồi. Lão già đã bắt được Tiểu Tà xách lại chỗ cũ.

Tiểu Tà cười khò:

– Mẹ kiếp! Tại sao trên thế gian này lại có lão già như thế chứ?

Rồi Tiểu Tà lại hăm hở nói tiếp:

– Một lần nữa lão quả là vô địch, nhưng ta chưa phục, hãy bắt đầu thi đấu võ công đi.

Ông lão vẫn xách Tiểu Tà vừa đi vừa nói:

– Tiểu quý, ngươi lại định tìm cách trốn nữa phải không?

Tiểu Tà bị xách lên, tay chân quơ cào, la lên:

– Lão nói võ công của lão là đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ sợ ta chạy sao? Lão cũng chưa giao đấu với ta thì chưa chắc ai là đệ nhất? Hay lão đã sợ rồi, cứ nói đi.

Ông lão nhún vai rồi ném Tiểu Tà xuống đất, nói:

– Ai nói lão sợ! Lại đây, ngươi muốn giao đấu hay có trò nào nữa cứ nói, ta chấp nhận hết.

Tiểu Tà đứng lên uốn vai, ưỡn ngực:

– Chúng ta thi chạy. Thế nào?

Ông lão đáp ngay.

– Tốt thôi!

Tiểu Tà nhìn địa thế rồi nói:

– Chúng ta bắt đầu chạy từ bức tường bên này sang bức tường bên kia, có lẽ khoảng năm mươi trượng, lão bằng lòng không?

Ông lão đáp:

– Được, chạy đi.

Tiểu Tà nghĩ bụng lần này sẽ có dịp vượt qua bức tường và trốn thoát là xong.

Còn ông lão cũng thầm nghĩ:

– “Tên tiểu quý, chắc hẳn đã có mưu mô gì đây nhưng đâu có gì cũng không thoát khỏi tay ta được.

Nghĩ thế ông lão nói:

– Tiểu qui! Ngươi có nhân cơ hội này để chạy trốn nữa không?

Tiểu Tà đáp ngay:

– Lão thiên hạ vô địch lại sợ ta chạy trốn ư?

Ông lão thét lên:

– Sợ cái quái gì? Hãy bắt đầu đi.

Tiểu Tà lấy một đồng tiền rơi lên nói:

– Ta ném đồng tiền này lên, khi rơi xuống tảng đá nghe “Keng” là bắt đầu chạy, ai đến trước là thắng đấy.

Dứt lời Tiểu Tà liền ném đồng tiền lên cao và khi đồng tiền rơi xuống là hai người chạy nhanh như sao xẹt.

Quả thật Tiểu Tà có sở trường khó ai bì kịp về môn chạy nên vừa chạy Tiểu Tà vừa đắc ý là sẽ thắng ông lão. Bỗng vậy, khi đến bức tường Tiểu Tà vòng người qua nhảy ra ngoài, nhưng ngay lúc đó một luồng gió mạnh vụt ập tới đánh gục Tiểu Tà xuống đất.

Tiểu Tà đau đớn la lên:

– Tại sao lão lại lên đánh ta ngã thế này?

Ông lão giận dữ la lên:

– Chứ không phải ngươi muốn trốn sao?

Tiểu Tà cãi lại:

– Ai bảo ta trốn, chỉ vì chạy nhanh quá tất phải tuôn luôn ra ngoài, lão không thấy sao? Lão đánh ra rồi, định giết ta để rửa hận phải không?

Ông lão cố biện bạch:

– Làm sao ta thua được, ta đứng trước ngươi một bước đây này.

Tiểu Tà bật cười ha hả làm lão ta tức giận vì không ngờ Tiểu Tà lại chạy nhanh hơn lão, nhưng không chịu thua nên nêu đủ lý lẽ ra biện bạch.

Tiểu Tà cười hề hề:

– Nếu lão chưa chịu thua, thì chúng ta cứ thử lại lần nữa.

Ông lão có vẻ bằng lòng đáp:

– Được lắm!

Cả hai lại vào tư thế chuẩn bị và tiếng “keng” vang lên tức thì một bóng người lao vút đi đó là ông lão. Còn Tiểu Tà không bỏ lỡ cơ hội, liền thụt lùi lại quay người phóng qua tường thật nhanh.

Trong khi đó, ông lão đắc ý vì đã đến đích trước, đứng lại cười ngạo nghễ rồi quay lại không thấy Tiểu Tà đâu cả, nên tức giận vừa la vừa lao đi tìm Tiểu Tà.

Còn Tiểu Tà sau khi phóng người qua tường rồi thì bên ngoài là khu đất hoang, cỏ gai dây leo chằng chịt làm Tiểu Tà không thể chạy liều, bởi vậy chạy không được bao lâu đã bị ông lão bắt lại đưa về chỗ cũ liệng Tiểu Tà xuống đất và nói:

– Hãy ngoan ngoãn giữ mạng của ngươi đi, không ai có thể thoát khỏi tay lão đâu ... ha ... ha ... ha ...

Tiểu Tà rờ chỗ bị thương và trầm nghĩ:

– “Thật không còn cơ hội trốn thoát khỏi nơi đây nữa ...”.

Nghĩ vậy nên Tiểu Tà nói với ông lão:

– Được rồi! Đánh cũng thắng, chạy cũng thua, vậy tôi ở lại đây nấu cơm giặt áo quần cho lão vậy.

Ông lão lắc đầu:

– Khỏi cần, cơm có người mang đến, áo quần sẽ có người giặt, còn ngươi hãy làm ơn ngồi đâu, ngồi đó là được.

Nói xong, lão lại tiếp tục luyện tập võ công.

Tiểu Tà không biết phải làm sao, chỉ ngồi ì xuống đất trầm nghĩ:

“Lão già này có thể là sứ giả của bọn Hắc y. Nhưng tại sao lão không giết mình và tại sao lão lại giam mình ở đây? Nếu mình không chết thì cũng không có cơ hội trốn thoát thôi”.

Rồi Tiểu Tà lăn kềnh ra tiếp tục suy nghĩ và đi vào giấc ngủ trông rất yên lành.

Có tiếng ông lão từ trong nhà cổ vọng ra:

– Tiểu tử hãy thức dậy ăn cơm đi.

Tiểu Tà thức dậy đứng lên vươn vai mấy cái, vô tư đi vào nhà, thấy ông lão ngồi ăn cơm một mình.

Ông lão nói:

– Bữa cơm cũng đạm bạc thôi, ăn hay không tùy ngươi.

Tiểu Tà không nói, ngồi xuống ghế và vội vàng ăn rất ngon lành.

Một lúc sau, Tiểu Tà hỏi:

– Ai đem cơm cho lão vậy?

Ông lão nói:

– Đệ tử của ta.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Đệ tử của lão ngày nào cũng đến đây sao?

Ông lão gật đầu:

– Đúng vậy! Mỗi ngày có người mang thức ăn đến cho ta.

Tiểu Tà liền đưa mắt nhìn quanh để tìm tiểu hoàn nhưng không thấy, bèn hỏi:

– Người đó đâu rồi?

– Về rồi, ngày mai mới đến.

– Lão là đệ nhất thiên hạ, vậy đệ tử của lão thì sao?

– Đương nhiên là đệ nhị rồi.

– Vậy đệ tử của lão học thành tài rồi mới cho xuống núi à?

– Hẳn chỉ học võ công của ta chừng một năm, là có thể hạ được tất cả cao thủ võ lâm rồi.

– Vậy hẳn tên là gì?

Ông lão lắc đầu.

– Ta không rõ.

Tiểu Tà nghĩ rằng:

Ông lão này hành động khó hiểu, cả tên đệ tử cũng không rõ, không biết lão ta có điên khùng gì không?

Tiểu Tà vẫn nói tiếp:

– Vậy lão nhốt ta đến bao giờ mới thả đây?

Ông lão cười lớn:

– Nhốt ngươi cho đến khi nào ta chết thì thôi.

Tiểu Tà hỏi liền:

– Đến khi nào lão chết ư? Nhưng đến bao giờ lão mới chết?

Ông lão nói:

– Một ngàn năm nữa, vì ta là người trường sinh bất tử, ngay cả sắt thép còn không xuyên nổi người của ta thì làm sao ta chết được hạ. ha ... ha ...

Lão thích chí cười lớn chứng tỏ lời nói của lão là sự thật, càng làm cho Tiểu Tà kinh hãi. Tiểu Tà gằn giọng hỏi tiếp:

– Vậy lão giam ta ở nơi quái quỷ này mãi ư?

Ông lão đắc ý:

– Đúng vậy!

Tiểu Tà cười đau khổ, lo âu, nhưng cố nói:

– Lão và ta chẳng hề quen biết, tại sao giam ta thế này?

Ông lão nói:

– Lão thích bắt giam ai thì bắt vậy thôi.

Trầm tư một lúc Tiểu Tà nói:

– Thật ra, lão bắt ta chỉ vì đệ tử của lão nói ta là người nổi danh thiên hạ, nên lão bắt ta có phải thế không?

Ông lão không trả lời nên Tiểu Tà lại tiếp:

– Lúc nào lão cũng cho mình là võ công đệ nhất thiên hạ nên đệ tử của lão cho lão biết những người nổi danh trong thiên hạ, xúi lão bắt họ, chỉ nhằm khẳng định lão là đệ nhất võ công từ trước đến giờ chắc là chưa có ai thắng được lão.

Ông lão cười:

– Đương nhiên ta là thiên hạ vô địch.

Tiểu Tà nhận thấy, lão này có chút gì điên khùng vì cái danh vô địch thiên hạ, nên muốn nhân cơ hội này tìm hiểu tên đệ tử của lão, cũng như những sư giả của Hắc y hoặc Thần Võ môn có liên quan với nhau không?

Tiểu Tà liền hỏi:

– Lão có đệ tử sao không ở đây hầu hạ lão hoặc luyện công với lão vậy?

Ông lão trả lời:

– Lúc trước hán cũng thường đến nhưng bây giờ thì mỗi tối hán mới đến, nên tối nay ta sẽ nhốt ngươi vào phòng để ngươi khỏi đi đâu được.

Tiểu Tà la lên:

– Sao? Lão nhốt ta lại ư? Không nhốt có được không? Ta không thèm đi đâu hết, ngay cả xem lão luyện công ta chẳng thèm đâu.

Ông lão lắc đầu:

– Không được! Đệ tử của lão có nói ngươi xảo quyệt lắm, nếu không đề y thì ngươi sẽ trốn thoát ngay.

Tiểu Tà vẫn cố nói:

– Ta và đệ tử của lão cũng chẳng quen biết thù hằn gì, tại sao hán lại đối xử với ta như thế?

Ông lão đáp:

– Đâu cần gì quen biết hay thù hận. Hán muốn bắt ai thì cứ nói là ta bắt ngay, chẳng ai thoát được đâu.

Đến đây Tiểu Tà đã hiểu được thêm những điều bí ẩn có liên quan đến võ lâm giang hồ và không cần phải năn nỉ lão già này nữa, nên sau khi ăn xong lão đem Tiểu Tà nhốt vào phòng khóa cử lại cân thân và lão lại ra vườn luyện công.

Bị nhốt trong phòng, Tiểu Tà liền rờ rẫm tìm kiếm bốn bức vách để tìm lối thoát nhưng hoàn toàn thất vọng. Tiểu Tà bức tức nhưng không còn cách nào hơn là nằm yên dưới nền suy nghĩ lão già ấy là ai? Võ công cực cao, tại sao cứ miệt mài tập luyện mãi?

Còn đệ tử của lão là nhân vật thế nào mà xảo quyết, sử dụng lão như một công cụ để đối phó với các cao thủ võ lâm của các đại phái, bang hội và hẳn sẽ không chết các võ phái đó.

Có một điều là tên đệ tử này chưa học được võ công của lão già nên phải lợi dụng lão ta. vậy hẳn là ai? Tiểu Tà rất muốn biết bộ mặt thật của hắn.

Đến nửa đêm, cảnh vật yên lặng. Chợt nghe trước vườn vọng lại có tiếng người nói chuyện, nhưng cách xa quá, Tiểu Tà không thể nghe được điều gì rồi sau đó chỉ vọng lại tiếng chuông lục cho đến canh năm thì mới dứt hẳn để trả lại sự cô tịch hoàn toàn và Tiểu Tà cũng chìm trong giấc ngủ.

Qua mấy ngày hôm sau, ông lão thả Tiểu Tà ra như ngày đầu.

Tiểu Tà hỏi:

– Thế nào, đêm qua đệ tử của lão có nói gì đến ta không?

Ông lão đáp gọn:

– Có!

Tiểu Tà hỏi:

– Hắn nói gì?

Ông lão nói:

– Hắn nói ta hãy giết người đi.

Tiểu Tà kinh hãi nhưng cố bình tĩnh nói:

– Như vậy lão đến đây là để giết ta ư?

Ông lão đẩy Tiểu Tà lui mấy bước và nói:

– Không sai.

Không để cho ông lão nói hết. Tiểu Tà liền thét lên:

– Lão già thối tha kia, lão tưởng võ công của lão là vô địch ư? Không đâu! Ta nói cho lão biết người có võ công đệ nhất thiên hạ là Phiêu Hoa Cung Chủ. Mẹ kiếp! Lão là cái quái gì chứ?

Vì tức giận và tìm cách cứu vãn tình cảnh nguy nan này nên Tiểu Tà phải nói vậy, chứ Tiểu Tà thật tình không rõ lão già và Phiêu Hoa Cung Chủ có giao đầu với nhau chưa, gã chỉ nói bừa để dọa khiếp lão già.

Lão già lớ ngớ suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Vậy người có biết Phiêu Hoa Cung Chủ ở đâu không?

Tiểu Tà cười ha hả vì biết mình đã thoát nạn, lên giọng nghiêm chỉnh:

– Chỉ một mình ta biết Phiêu Hoa Cung ở đâu thôi. Vì ta là Phiêu thiếu chủ đây ...

Tiểu Tà không thấy ông lão có vẻ ngạc nhiên nên không nói tiếp.

Bỗng lão già quát:

– Người nói bậy? Phiêu Hoa Cung không có nam nhi.

Tiểu Tà vừa tự xưng là Phiêu thiếu chủ, chẳng qua muốn dọa lão ta, ai ngờ lão biết về Phiêu Hoa Cung, như vậy thật nguy, nhưng nói tào lao là sở trường của Tiểu Tà nên Tiểu Tà vội chữa lại ngay.

– Lão nói cái gì vậy? Ta chưa nói hết lão đã chặn lời thì làm sao hiểu rõ sự tình chứ? Lão có biết đâu Phiêu Hoa Cung Chủ rất có cảm tình với ta, muốn ta sẽ là Phiêu thiếu chủ, bởi Phiêu Hoa Cung chỉ toàn là nữ nhân, tại sao lão không chịu nghe cho hết chuyện mà vội nóng giận lên thế.

Ông lão “À” lên một tiếng rồi cười nói:

– Thì ra là vậy, lão không biết.

Rồi lão hăm hờ nói:

– Bọn cao thủ võ lâm không còn ai là đối thủ của ta, chỉ có Phiêu Hoa Cung Chủ là ta chưa gặp, vậy ngươi hãy đưa ta đến đó, đánh hết bọn nữ nhi.

Tiểu Tà nhận thấy lão già này chỉ vì cái danh đệ nhất võ công mà có thể làm bất cứ điều gì, giết người, bị lợi dụng như một công cụ cho kẻ khác cũng chẳng cần biết.

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Tà cười lớn:

– Lão có chút công phu như vậy mà muốn đánh bại bọn nữ nhi ấy? Ngay cả một ả tỳ của họ cũng chưa chắc đánh bại được, nếu đụng đến Cung Chủ của Phiêu Hoa Cung thì quả là lão không muốn sống nữa rồi.

Lão già la lên:

– Ta không tin.

Tiểu Tà nghiêm nét mặt.

– Không tin cũng phải tin. Lão không hiểu Cung chủ của họ rất lợi hại sao?

Ta đã chạm trán với họ rồi. Thật khủng khiếp, chỉ đến gần thôi, chưa thấy động tĩnh gì cả mà ta đã nằm dài rồi.

Ông lão giật mình tròn mắt:

– Võ công gì mà lợi hại thế?

Tiểu Tà cười thầm nhưng miệng huênh hoang:

– Võ công ấy gọi là “Phượng Hoàng Liên Đan”, họ chỉ thổi một luồng khí trúng đối thủ thì đối thủ liền bất lực, nếu họ thổi tiếp thì có cách té lăn trên mặt đất, loại thần công đó mới là thiên hạ đệ nhất lão có hiểu không?

Ông lão ngớ ngẩn miệng lắp bắp:

– Kiệt khí thành hình! Kiệt khí thành hình. Thật có người như vậy trên thế gian này sao? Ta ... ta ...

Lão tỏ lộ sự bối rối thực sự làm cho Tiểu Tà cười thầm, hỏi:

– Thế nào? Lão vẫn còn cho mình là thiên hạ đệ nhất nữa hay không?

Ông lão kéo tay Tiểu Tà.

– Ngươi hãy đưa ta đến đó, ta tìm họ để đấu thử xem có thứ võ công ấy hay không?

Tiểu Tà nhẹ nhàng gỡ tay lão ra và nói:

– Đừng có vội. Ta thấy võ công của lão đâu có kém, chỉ cần một, hai tháng sau là có thể thắng họ ngay, tại sao lão không chờ đến lúc ấy chứ?

Ông lão hỏi ngay:

– Tại sao ngươi biết ta chỉ hai tháng sẽ thắng họ?

Tiểu Tà cười, nói:

– Ta thấy tướng của lão tỏ rõ điều ấy ta nhờ sự phụ của ta chân truyền thuật tướng số nên mới biết được vì diệu tướng số của con người.

Tiểu Tà cười nói tiếp:

– Nói về võ công ta không bằng lão, nhưng về tướng số chắc lão biết đại danh của sự phụ ta là “Thiết Khẩu tiên sinh” phải không?

Ông lão lắp bắp:

– “Thiết Khẩu tiên sinh” ... ta ... ta không nhớ được.

Tiểu Tà liền vỗ vai lão già cười nói:

– Lão tuổi cao, trí nhớ phải kém đi cũng chẳng hề gì. Lão chỉ biết ta là đủ. Cứ xem ta như là “Thiết Khẩu tiên sinh” pháp danh là Tiểu Tà, có thể đoán trước ba ngàn năm. Vì vậy ta còn biết kiếp trước của ta là Chu Khiết Nguyên lão nhân nên kiếp này ta nổi danh thiên hạ là vậy.

Lão già cứ ngẩn ra nghe Tiểu Tà nói huyền thuyên không biết trả lời ra sao thì Tiểu Tà nói nữa:

– Lão hãy xem nơi trán của lão như có hào quang, thất khiếu thông thiên, thần đình thẳng đứng, rất hiếm ...

Tiểu Tà lại còn vờ ngạc nhiên “Ồ” lên một tiếng rồi nói tiếp:

– A! trên đầu lão có một viên ngọc và mười cái “Cát Lợi”, chỉ cần thêm một thời gian nữa là đủ mười hai “Cát Lợi” rồi. Lúc ấy, thân hình lão cứng như Kim Cang, lão thành vị thần tiên trường sinh bất tử.

Lão già nghe nói vui mừng khôn xiết, tưởng trên đầu mình có ngọc châu thật, nên lão thích chí nói:

– Cát Lợi Tử! Ta cũng có sao? Nghe nói chỉ có đệ tử nhà Phật mới có thôi.

Còn ta ...

Tiểu Tà chận lời:

– Không đúng đâu, vì đối với người luyện tập võ công lâu như lão mới có.

Luyện càng cao thì Cát Lợi càng nhiều, giống như Hòa thượng ăn chay niệm Phật vậy. Ai niệm Phật nhiều thì “Cát Lợi” nhiều chứ sao. từ xưa đến nay chỉ có Đạt Ma Sư Tổ trên đầu có mười hai viên “Cát Lợi”, ta thấy lão đây chỉ còn thiếu hai tháng công phu nữa sẽ không khác gì Đạt Ma Sư Tổ.

Lão liền sờ lên đầu và hỏi:

– Vậy còn Phiêu Hoa Cung Chủ thì sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Người đàn bà ấy đã luyện đủ mười hai hạt rồi, nhưng vì là nữ nhân nên ngọc châu hơi nhỏ, nếu lão luyện đủ rồi thì chắc chắn sẽ hơn bà ta ngay.

Tiểu Tà lại rờ đầu ông lão nói tiếp:

– Ta nhìn đầu lão ta cho lão biết lão chính là Khương Tư Nha đầu thai để thống trị võ lâm và cũng là sao Tử Vi hạ phạm sau này sẽ trở thành Kim Hoàng Đế đó.

Ông lão vui mừng khôn tả:

– Thật vậy sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu không tin, ta sẽ làm phép cho lão xem, lão sẽ biết kiếp trước của lão đã hai đời là Kim Hoàng Đế lúc đó là Văn Khúc tinh hạ phạm nhưng giờ đây Tử Vi Tinh còn oai lực hơn nhiều.

Ông lão lo ngại:

– Ta gần trăm tuổi rồi, sẽ chết bất cứ lúc nào, người có cách gì làm cho ta trường sinh bất tử không?

Tiểu Tà bầm bầm mấy ngón tay rồi nói:

– Nhất định là được. Số mệnh của lão được hưởng phước này, hơn nữa ta theo phép của sư phụ sẽ giúp lão nhanh chóng thân thể trường sinh bất tử.

Ông lão lại hỏi:

– Tiểu huynh đệ, lúc nãy ngươi bảo ta chỉ cần thêm hai tháng công phu sẽ đạt đủ mười hai viên “Cát Lợi” phải không?

Tiểu Tà quả quyết:

– Đúng! Nhưng trong hai tháng công phu này lão không được tiết lộ cho ai biết cả ngoài ta ra. Bởi vì lão là kỳ nhân trong thiên hạ, nếu lão nói ra đầu đó là người thân duy nhất họ cũng có sự ganh tỵ rất nguy hiểm.

Tiểu Tà nuốt nước bọt rồi nói tiếp:

– Sư ganh tỵ người thế gian cũng chưa bằng trời đất ganh ghét nên dù cho lão luyện được cả trăm hạt ngọc đi nữa cũng bằng thừa. Lão có biết không, ngày xưa Tề Bà Vương đáng lẽ làm vua, nhưng vì y không kín miệng nên Thượng Đế liền cho người khác làm, thiên cơ bất khả lậu là thế đấy.

Ông lão có vẻ thối nản nên gật đầu hỏi thêm:

– Trong hai tháng công phu này ta cũng không được nói cho cả đệ tử của ta sao?

Trong thâm tâm của Tiểu Tà ngại nhất là việc này liền nói:

– Ta đã nói rồi, cho dù người thân nhất cũng không được tiết lộ, nên đệ tử của lão cũng không thể biết được việc này.

Ông lão gật đầu:

– Được rồi ta sẽ giữ kín.

Tiểu Tà gật đầu:

– Sau khi lão đạt được kết quả thì ta phải hy sinh tính mạng của ta, nghĩa là ta phải tự sát, đó là do lời thề của ta với sư phụ, có như thế phép ấy mới linh ứng ...

Ông lão ngạc nhiên:

– Tiểu huynh đệ chết ngay sao?

Tiểu Tà đáp:

– Không phải bây giờ mà sau hai tháng công phu của lão được viên mãn và giờ phút lão đăng quang lên ngôi Kim Hoàng Đế ta phải lấy trái tim của ta để tế thần linh ứng phép nhiệm màu, như thế không phải là ta đã tử tự sao?

Ông lão giọng buồn ngủi:

– Lúc ấy ta sẽ chôn cất tiểu huynh đệ đằng hoàng.

Rồi chợt lão hỏi:

– Nhưng tại sao ngươi hy sinh tánh mạng cho ta chứ?

– Vì Hoàng Thượng, tiểu thần phải hy sinh để làm tròn thiên mệnh giao phó.

Còn Phiêu Hoa Cung, Hoàng Thượng chớ lo, vì lúc đó Cung Chủ Phiêu Hoa Cung cũng tự đến quỳ xuống chấp nhận xin thua mà còn xin Hoàng Thượng ban ân cho được hầu hạ Hoàng Thượng nữa đó.

Ông lão thấp thỏm trong lòng giục:

– Vậy ta chuẩn bị luyện công phu, tiểu huynh đệ hãy bắt đầu làm phép hỗ trợ cho ta nhé.

Nói rồi lão liền ra vườn phía trước bắt đầu luyện công. Tiểu Tà cười thầm, vội vào nhà tìm các thứ vải may thành cái áo đạo sĩ, có hình bát quái sau lưng, phía trước là hình nhật nguyệt âm dương, tay cầm cái bình bằng đồng lắc lắc như cái chuông để bắt đầu làm phép và từ nay Tiểu Tà có thể đi lại mọi nơi trong ngôi nhà cổ, luôn luôn tìm cơ hội trốn thoát.

Khi nắng chiều sắp tắt, chợt có một cô gái khoảng mười ba, mang com đến ngôi nhà cổ.

Tiểu Tà nhìn thấy liền đón lấy nàng hỏi:

– Tiểu cô nương mang com đến à?

Thấy Tiểu Tà ăn mặc quái gở cô gái hoảng sợ vội nói:

– Huynh là ai sao tôi chưa gặp lần nào?

Tiểu Tà trấn an:

– Cô nương đừng sợ, ta là người mới đến là đạo sĩ pháp sư.

Cô gái bình tĩnh lại:

– Ông lão đâu rồi?

– Lão ta đang luyện công, cô nương tên gì, phục vụ cho lão ấy lâu chưa?

– Tôi tên Quế Hoa nhưng người ta thường gọi là Tiểu Hoa, đến đây được ba năm rồi.

– Cô nương có biết nơi đây là đâu không?

– Tôi không rõ, vì ba năm trước song thân của tôi dọn đến vùng này, nhà ở phía trước không xa.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Nàng có biết ông lão là người thế nào không?

Quế Hoa lắc đầu nói:

– Tôi không biết lão ấy, chỉ có đem com thôi, còn huynh là bằng hữu của lão à?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy, ta là bằng hữu của lão nên lão nhờ ta đến đây trừ thâu ma quái.

Quế Hoa tỏ vẻ khiếp sợ nhìn quanh rồi nói:

– Nếu không có việc gì tôi xin cáo từ.

Tiểu Tà vội nói:

– Đừng gấp, ta muốn hỏi nàng vùng này có quán rượu không?

Quế Hoa nói:

– Tất cả rượu thịt, gạo, các thức ăn khác, mỗi tuần đều có người mang đến để chúng tôi nấu và đem đến đây.

Tiểu Tà hỏi ngay:

– Vậy chắc nàng biết những người đã mang đến các thứ ấy chứ? Họ là nam hay nữ, y phục như thế nào, hoặc có điểm gì đặc biệt không?

Suy nghĩ một lúc Quế Hoa nói:

– Họ toàn là nam nhân mặc y phục màu đen, tuổi trạc tứ tuần, có khi đến một người có lúc hai, ba người nghe nói họ đến từ một thị trấn nhỏ cách đây vài ba chục dặm đường gì đó mà tôi không biết tên.

– Vậy lúc trước nàng ở đâu đến vùng này?

– ở Giang Gia Tập, gần núi Đại Biệt.

– Đại Biệt sơn đến đây nàng đi bao lâu và đi theo hướng nào?

– Chúng tôi đi ba ngày xe ngựa, chỉ chạy đường chính, theo hướng núi Từ Châu đến đây.

Quế Hoa nhìn Tiểu Tà và nghĩ rằng chàng muốn biết chuyện về mình nên cười nói:

– Nếu không có việc gì nữa, tôi xin cáo từ pháp sư để về vì mặt trời sắp xuống núi rồi.

Tiểu Tà nói thêm:

– Cô nương từ từ về. Ngày mai nhớ mang đến một ít rượu ngon để ta làm lễ trừ ma.

Quế Hoa gật đầu:

– Tôi sẽ nói lại với phụ thân để ngày mai đem rượu cho pháp sư.

Nói xong, cô gái gom đồ đi về. Còn Tiểu Tà ngồi thừ ra nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi, lẩm bẫm:

– Bọn này có thể liên quan đến Hắc y sát thủ.

Một lúc sau, Tiểu Tà đi ra chỗ ông lão luyện công xá một cái:

– Xin mời Hoàng thượng vào mời com. Hoàng thượng đừng tập luyện quá mức mà hại đến long thể, ăn xong rồi tập luyện nữa.

Lão già nghe vậy nhìn Tiểu Tà như một công thần đắc lực, cất tiếng khoái trá:

– Khanh nói đúng đấy. Trẫm đi ăn ngay ha ... ha ...

Vừa đi vào nhà ông lão nhìn cách ăn mặc của Tiểu Tà rồi hỏi:

– Tiểu huynh đệ đang mặc áo đạo sĩ đó sao?

Tiểu Tà nghiêm sắc mặt:

– Lẽ ra bốn pháp sư đây có y phục đẹp đẽ nhưng không mang theo đành phải chế ra y phục này để ngăn cản lũ yêu ma khuấy phá Bệ hạ trong lúc luyện công tìm “Cát Lợi Tử”.

Ông lão liền sờ lên đầu cười vui vẻ:

– Nghe tiểu huynh đệ nói, ta có cảm tưởng trên đầu ta đang ra Cát Lợi Tử đấy.

Tiểu Tà nói vào:

– Nhất định lão sẽ đạt kết quả mong muốn không hoài công đâu.

Ông lão càng thêm đắc ý, ăn com xong liền ra ngoài vườn tiếp tục luyện công để câu “Cát Lợi Tử” chóng đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thi hành quỷ kế

Dưới ánh trăng sáng tỏ, ông lão luyện công càng lúc càng say sưa trong khu vườn tĩnh mịch.

Chợt nơi bức tường phía Tây, có một bóng đen vút qua rồi đi thật nhanh đến chỗ ông lão, chấp tay:

– Sư phụ!

Ông lão nhìn thấy tên đệ tử đã đến, liền nhớ ngay lời dặn của Tiểu Tà, nên vội nói – Từ nay trở đi người đừng đến đây nữa vì ta phải luyện thêm võ công trong hai tháng, khi xong rồi ta sẽ truyền dạy cho người.

Tên đệ tử nôn nóng:

– Võ công ấy có lợi hại không?

Ông lão nói:

– Đương nhiên là lợi hại, khi luyện thành thì thân thể cứng như kim cương, trường sinh bất tử và thiên hạ vô địch ... ha ... ha ...

Tên đệ tử mỉm cười dịu ngọt:

– Vậy sư phụ chỉ dạy cho đệ tử võ công ấy đi.

Ông lão gằn giọng:

– Từ trước đến giờ có võ công nào ta không dạy cho người đâu, còn loại võ công này ta mới sáng tạo, phải để ta luyện thành mới truyền cho người được. Ta chỉ cần hai tháng thôi, và trong hai tháng này người không được đến, người nhớ chưa?

Tên đệ tử gật đầu:

– Đệ tử hiểu rồi! Sau hai tháng đệ tử sẽ đến để sư phụ truyền dạy võ công mới.

Rồi hắn hỏi thêm:

– À! Sư phụ đã giết tên Dương Tiểu Tà chưa vậy?

Ông lão phì cười rồi nghiêm giọng:

– Vội gì chứ. Người sợ hắn chốn hả? Hắn không thoát được đâu. Ta cho hắn sống thêm hai tháng nữa, khi ta thành công rồi thì giết hắn cũng không muộn.

Tên đệ tử lo ngại:

– Dương tiểu tử rất gian xảo, nhiều quỷ kế khó lường, sư phụ sớm giết hắn để tránh hậu quả.

Ông lão lắc đầu:

– Hắn không thể thoát khỏi tay ta nguoi chó lo. Sở dĩ ta chưa giết hắn vì ta giữ hắn để thử nghiệm võ công mới của ta. Thôi nguoi chó nói thêm gì nữa.

Tên đệ tử vẫn van nài:

– Sư phụ ...

Vừa lúc đó, Tiểu Tà đã đi đến cười hà hà hỏi rất tự nhiên:

– Hắn là đệ tử mới sao?

Cả ông lão và tên đệ tử đều ngạc nhiên, lập tức tên đệ tử liền vận chưởng đánh phủ vào đầu của Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà vẫn thản nhiên không tránh né vì chàng tin rằng ông lão sẽ bảo vệ chàng.

Quả thật, khi chưởng của tên đệ tử chụp đến thì ông lão như ánh sao xẹt đổi chưởng với tên đệ tử.

– Bùng.

Một tiếng vang lên, tên đệ tử bắn lùi lại bốn năm bước và tiếp theo ông lão vung tay chớp nhoáng đánh tên đệ tử ngã lăn xuống.

Ông lão giận dữ quát:

– Sao nguoi không nghe lời ta, dám ám hại cận thần của Trẫm, nếu ta không nghĩ chút tình thì nguoi không còn mạng sống biết không?

Tên đệ tử lồm cồm bò dậy chùi máu rỉ nơi khóe miệng, nói:

– Sư phụ! Tên Dương Tiểu Tà này ...

Ông lão càng giận dữ hét lên:

– Nguoi đừng nhiều lời, ta cho hắn sống thêm hai tháng nữa, để ta luyện thành công rồi giết, nếu nguoi làm trái ý ta, thì ta không nương tay đâu.

Tiểu Tà bước tới cười khanh khách:

– Xin hoàng thượng cứ yên tâm, để tiểu thần nói chuyện với hắn, việc bí mật của hoàng thượng luôn được giữ kín.

Ông lão chần chừ:

– Tiểu huynh đệ không được tiết lộ bí mật nhé! Phải thận trọng đấy!

Thật ra, Tiểu Tà muốn mạo hiểm để tìm hiểu tên đệ tử kia, còn ông lão chỉ ngại Tiểu Tà lộ bí mật thì giấc mộng của lão sẽ tan theo mây khói, nên lão chiều ý Tiểu Tà và sẵn sàng can thiệp nếu tên đệ tử có ý đồ không tốt. Còn tên đệ tử lại không hiểu tại sao giữa Tiểu Tà và ông lão xưng hô lúc tiểu huynh đệ, lúc hạ thần, lúc hoàng thượng với cử chỉ rất thân mật, nên hắn cũng muốn tìm hiểu cho rõ nên ôn tồn nói:

– Thưa sư phụ, để cho đệ tử được nói chuyện với Tiểu Tà.

Ông lão nhìn qua Tiểu Tà thất chàng khẽ gật đầu thì quay qua tên đệ tử nói:

– Nói chuyện thì được nhưng nguoi nhớ những gì ta nói, nếu không ta không khách sáo đâu! Nguoi đi đi.

Lúc đấy Tiểu Tà đã đi trước ra phía sau vườn, tên đệ tử liền rào bước nhanh theo và gần giọng hỏi:

– Chuyện này là thế nào? Nguoi hãy nói để cho ta biết, nếu không ta không tha cho nguoi đâu.

Tiểu Tà không thèm trả lời liền vì biết có ông lão bảo vệ mà quay lại nhìn hắn như một món đồ quý giá.

Tên đệ tử này thân hình cao lớn, vai u thịt bắp, tóc đen như mực, hàm râu quai nón cũng đen nhánh rất đẹp, mặt đầy sát khí.

Chợt Tiểu Tà mỉm cười:

– Danh trấn “Trung Nguyên Tam Tứ”, không ngờ tại hạ được gặp “Mỹ Tu Tú Sĩ” Giang Chấn Vũ nơi đây.

Tên đệ tử này nghe thế giật mình, liền vung hữu chưởng định đánh Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà bật cười ha hả không thèm tránh né mà bình thản nói thêm:

– Giang Chấn Vũ, lão nghĩ rằng đánh một chuông là có thể giết ta không kịp la lên một tiếng.

Giang Chấn Vũ ngạc nhiên, trầm nghĩ:

– Hấn nói cũng đúng, nếu hấn la lên thì sư phụ ta đến và ta toi mạng ngay.

Nghĩ vậy nên Giang Chấn Vũ hạ tay xuống rồi chếp miệng:

– Thôi được! Lão phu không hiểu tại sao ngươi biết được danh hiệu của ta khi ta và ngươi chưa một lần gặp nhau.

Tiểu Tà nhún vai:

– Ô! Lão đã quên ngoại hiệu của là là “Mỹ Tu Tú Sĩ” rồi sao? Bộ râu đẹp của lão đâu ai có được đáng nhẽ ta chưa khẳng định, nhưng vừa nghe ta gọi đúng tên thì lão cũng chường muốn giết ta, đó là điều để ta khẳng định được rồi, phải không?

Giang Chấn Vũ lại nói:

– Nếu đúng thì sao? Định giao đấu à?

Tiểu Tà liền nói:

– Tại hạ đương nhiên không dám giao đấu với tiền bối, song lấy làm buồn vì một nhân vật chính phái, tại sao là những việc không suy nghĩ.

Giang Chấn Vũ hỏi:

– Ta đã làm chuyện gì?

Tiểu Tà mỉm cười:

– Chuyện trên “Đảo Thần Tiên” thì tội danh của lão không nhỏ đâu.

Giang Chấn Vũ vội hỏi:

– Ngươi đã đến nơi đó rồi à?

Tiểu Tà đáp gọn:

– Đến rồi! Và biết tất cả.

Lão ta ngẩng mặt lên cười âm hiểm:

– Ngươi đã biết rồi cũng vô ích thôi, vì ngươi sẽ chết, mà ngươi chết rồi không thể mở miệng nói được.

Tiểu Tà cười khẩy.

– Lão thích giết người vậy lão với Hắc y sát thủ có liên quan gì không?

Giang Chấn Vũ bật cười:

– Ta là sư giả của Hắc y sát thủ đây.

Tiểu Tà rất thỏa mãn về câu trả lời này nên cười thầm.

Giang Chấn Vũ lại hỏi:

– Tại sao ngươi và sư phụ ta gọi nhau là Hoàng thượng, hạ thần, có phải ngươi có âm mưu gì phải không?

Tiểu Tà phì cười:

– Ta chẳng biết tên lão ấy là gì nên gọi đại như thế cho vui và lão ta cũng đáp ứng vậy mà.

Giang Chấn Vũ lớn tiếng:

– Ngươi nói dối, ta không tin.

Tiểu Tà giọng cứng rắn nói:

– tin hay không tùy lão thôi, còn lão chắc biết tên sư phụ của lão chứ?

Giang Chấn Vũ bờ gối:

– Ta cũng không biết tên lão ấy, song võ công của lão là thiên hạ vô địch, nhưng lúc này ngươi và lão ta chơi trò gì vậy?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chẳng có gì đâu. Đó chẳng qua là lão ấy muốn ta sống vui vẻ trong hai tháng nữa vậy thôi.

Giang Chấn Vũ tức tối nhìn Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà không nao núng hỏi tiếp:

– Việc nhốt người trên đảo Thần Tiên là do lão chủ trì phải không?

Giang Chấn Vũ đáp ngay:

– Hãy để cho lão già đó trả lời câu hỏi này, còn ngươi muốn biết thêm ta cũng không hẹp hòi gì, vì ngươi sẽ chết và câm miệng. Thật ra, Thần Võ Môn đưa tiền mướn chúng ta làm việc ấy. Ta nhờ lão sư phụ kia bắt họ và ta giao cho Thần Võ Môn để lấy tiền, rồi Thần Võ Môn đưa những người ấy đến đảo Thần Tiên đó là việc của họ.

Giang Chấn Vũ lại nhìn Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Lão sư phụ của ta đang luyện loại võ công gì vậy?

Tiểu Tà giọng rất thật đáp:

– Đó là võ công trường sinh bất tử, chỉ có những người có võ công thượng thừa mới luyện thành được.

Giang Chấn Vũ gật gù:

– Được lắm! Để lão ấy luyện trước đi ... ha ... ha ...

Tiểu Tà biết thâm ý của Giang Chấn Vũ nhưng lại hỏi:

– Lão bắt ta để làm gì?

Giang Chấn Vũ cười lạnh:

– Tại vì ngươi biết quá nhiều bí mật, ta không muốn để cho ngươi sống.

– Như vậy Hắc y sát thủ của ngươi chuyên bắt người để kiếm tiền phải không?

– Giết người để kiếm tiền đó là điều phải làm vì lực lượng Hắc y sát thủ của chúng ta rất đông, rất rộng lớn, người nào võ công cũng cao cường, mục đích thứ hai là sát hại các chương môn của các môn phái để thống nhất võ lâm.

– Nói như vậy, lão đã khuynh đảo cả võ lâm rồi, tại sao không lên ngôi minh chủ võ lâm đi.

Giang Chấn Vũ nói:

– Bây giờ ta muốn gì mà chẳng được nhưng chưa phải lúc, đợi một thời gian nữa ta hoàn tất kế hoạch thì hẵng hay.

Lão vuốt nhẹ hàm râu cất tiếng hỏi:

– Lão sư phụ ta nói dùng ngươi để thử nghiệm luyện công là như thế nào? Và tại sao ngươi bằng lòng chẳng khác chi nhận cái chết?

Tiểu Tà nói:

– Lão ấy nói luyện loại võ công trường sinh bất tử cần một người đánh vào “Bách Hội huyệt” thì cơ thể của lão mới toàn vẹn thông suốt, nhưng lúc đó khí lực trong người lão ta cực dương, lão chỉ thổi ta cũng đủ làm ta tan xương nát thịt, điều này ta không tin nên rất hứng thú để giúp lão. Hơn nữa, ta không thể thoát khỏi nơi đây thì chỉ bằng cứ vui vẻ với lão hai tháng nữa, đó là điều chẳng đáng dừng, phải thế không?

Giang Chấn Vũ cười ha ha:

– Hay lắm! Đúng là Dương Tiểu Tà!

Tiểu Tà lại hỏi:

– À! Lúc trước ở tháp Linh Cảm của Thiếu Lâm tự, có mười người Hắc y sát hại bọn Hắc y thật sự của các ngươi là lực lượng Hắc y nào nữa vậy?

Giang Chấn Vũ lắc đầu:

– Cho đến giờ lão phu cũng chưa truy nguyên ra được, nhưng ta tin rằng ta sẽ biết chúng là lực lượng nào.

Lão “Hừ” tiếng nhỏ rồi tiếp:

– Dương Tiểu Tà, ta không còn gì để hỏi ngươi nữa, đợi hai tháng sau, ta sẽ tính sổ với ngươi, ngươi đừng bỏ trốn vô ích, vì chung quanh đây có rất nhiều người canh phòng.

Tiểu Tà giật mình nhưng cố gượng:

– Thật ra ta chẳng muốn sống nữa, vì luôn luôn bị kẻ khác truy đuổi mãi, hai tháng sau ta chờ lão.

Giang Chấn Vũ cười nhạt:

– Mạng của ngươi lớn lắm. Ta bắt hụt ngươi hai, ba lần rồi đó, bây giờ thử xem ngươi chạy đi đâu cho biết ha ... ha ...

Lão ta chưa cười dứt thì Tiểu Tà chợt hỏi:

– Xin cho hỏi thăm một câu cuối cùng là ông làm nghề sát thủ vì tiền đã lâu và cũng có ít nhiều quan hệ trong các cuộc làm ăn với Phi Long Bảo và Thần Võ Môn vậy có biết cả hai phái này gần đây có hiềm khích chuyện gì không?

Sở dĩ Tiểu Tà phải hỏi như vậy vì có liên quan đến việc mất tích của bảo chủ Phi Long Bảo. mà Tiểu Tà thì đã biết lão nhân này đang bị Thần Võ Môn bắt giữ nơi đảo Thần Tiên.

Giang Chấn Vũ lắc đầu:

– Dù ta có biết cũng không nói cho ngươi biết đâu. Hơn nữa những người hành nghề sát thủ như chúng ta chỉ biết nhận tiền và thi hành nhiệm vụ không cần biết nguyên nhân. Ta xem ngươi đã biết khá nhiều bí mật về hành động của Hắc y sát thủ chúng ta rồi đó. Nhưng ngươi nên nhớ biết nhiều chuyện của người khác quá sẽ tồn thọ. Thôi ta đi đây, ngươi ráng giữ mạng.

Nói xong, Giang Chấn Vũ băng người qua tường rào, Tiểu Tà miên man suy nghĩ về câu chuyện vừa rồi với Giang Chấn Vũ, lững thững vào ngôi nhà cổ.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Lão Giang Chấn Vũ, lão không nói thì ta sẽ tự khám phá một mình, chừng ấy ngươi sẽ thấy Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà không bị các ngươi cầm chân nơi đây mà không biết chuyện gì ngoài giang hồ.

Tiểu Tà lo lắng tìm cách thoát khỏi nơi đây, nên cứ đi đi lại lại trong gian nhà cổ vắng tanh lạnh ngắt.

Rồi như đã tìm được kế sách để đối phó với lão già si mê luyện tập võ công mong luyện được phép trường sinh bất tử, Tiểu Tà cười ha ... ha ...”.

– Hay lắm! Ta đã có cách rồi. Lần này ta sẽ cho lão già ham luyện công kia bị chôn sống.

Từ hôm đó Tiểu Tà âm thầm đào một đường hầm từ phòng ra đến chỗ ông lão luyện công.

Mấy hôm sai Tiểu Tà lại đi tìm lục lọi trong ngôi nhà cổ này, tìm thấy một số chất nổ cất giấu nơi đây, làm Tiểu Tà càng thêm hớn hở, quyết đem sử dụng để đối phó với lão già quái dị này một phen.

Sau hơn hai mươi ngày, Tiểu Tà đã hoàn thành kế hoạch và đêm nay vui vẻ đến bên ông lão trịnh trọng nói:

– Hoàng thượng, tiểu thần thấy Ngài sắp luyện thành rồi đó.

Ông lão giọng cũng xúc động:

– Tiểu huynh đệ! Ta cảm ơn ngươi nhiều lắm. Nhất định ta sẽ chôn cất ngươi đàng hoàng.

Tiểu Tà cười thầm vì nghĩ lão già không hề biết ý đồ của mình, nên chàng vẫn huyền thuyên nói:

– Tiểu thần đến đây quan sát các ngôi sao. Đêm nay là đêm mừng chín, ngân hà và các vì sao rất sáng.

Tiếp theo Tiểu Tà múa tay múa chân rung cái bình bằng đồng thay chuông, bước qua bước lại lảng xăng như một pháp sư đang làm phép, làm cho ông lão tin tưởng quỳ xuống theo sự chỉ dẫn của Tiểu Tà.

Tiểu Tà lại nói:

– Giờ hoàng đạo đã đến, Thiên Lang phối Thiên Công, Tử Vi Tinh di chuyển theo hướng Nam, Bắc Đẩu tinh đang bên kia trời, Văn Khúc Tinh đã chuyển hướng. Ô! Ngọc Hoàng đã bước ra để chứng kiến một kỳ nhân nơi trần thế sắp được ban thưởng đủ mười ba “Cát lợi tử”.

Tiểu Tà sờ lên đầu ông lão tiếp:

– Hoàng thượng hãy thành tâm xin Ngọc Hoàng ban thưởng ngay đi, vì hai sao Văn Khúc và Tử Vi tiền kiếp của Hoàng Thượng đã tỏa sáng cho Hoàng Thượng thấy kìa.

Ông lão theo hướng chỉ của Tiểu Tà quả nhiên có thấy hai vì sao rất sáng nên càng tin tưởng cúi lạy van vái liên hồi, nhưng chợt Tiểu Tà vẽ một vòng tròn và nói:

– Bây giờ Hoàng thượng hãy ngồi tọa công nơi đây lấy chính khí để tiếp nhận Cát lợi từ.

Ông lão chỉ biết làm theo lời của Tiểu Tà ngồi yên trong vòng tròn, nhắm mắt, chấp tay, miệng khấn vái lâm râm.

Trong lúc đó, Tiểu Tà đốt một nắm nhang chạy lăng xăng rồi mỉm cười châm vào ngai nỏ.

– Ầm! Ầm! Ầm! ...

Nhiều tiếng nổ tiếp nhau vang lên làm sụp đất và ông lão bị thương rơi luôn xuống địa huyết và chôn sống lão ta cấp kỳ.

Tiểu Tà nhìn địa huyết đã bị lấp cười hi hi:

– Lão già hãy xuống địa ngục tìm cái ngai hoàng đế nhé! Bây giờ ta đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà chạy nhanh đến bức tường rào phòng người qua, trong khi tiếng nổ vẫn còn rền vang, khói bay mù mịt.

Tiểu Tà ra sức chạy thật nhanh, được một lúc khi sắp đến khu rừng thì chợt có bọn Hắc y sát thủ xuất hiện chặn lại. Tiểu Tà không thể chần chờ hoặc giao đấu liền dùng phi đao phóng vào bọn chúng, đồng thời lao vào khu rừng lẩn trốn.

Bọn Hắc y sát thủ liền bắn hỏa pháo cầu viện và chỉ một lúc sau, đã thấy xuất hiện nhiều tên Hắc y sát thủ truy đuổi nhưng nhờ chạy nhanh Tiểu Tà đã bỏ khá xa bọn chúng.

Đột nhiên, từ những chỗ núp kín đáo gần đó bốn tên Hắc y sát thủ xuất hiện bao vây Tiểu Tà vào giữa.

Một lão già nói:

– Dương Tiểu Tà! Mạng ngươi kẻ cũng khá dài đấy!

Tiểu Tà nhìn lão già hắc y đã bị chàng chặt đứt một cánh tay ở Tô Châu, cười lớn:

– Lão già vẫn chưa chết sao? Mạng lão cũng khá thật đấy.

Lão già cụt tay nói:

– Gặp ngươi ở đây ta nhất định chặt gãy cánh tay ngươi và móc mắt ngươi để trả thù cho sự thương tổn cánh tay của ta.

Tiểu Tà gật gù:

– Cũng được lắm! Làm được cứ lắm! Còn mấy tên kia thì sao?

Lại một tên khác tóc tai rũ rượi, khoảng lục tuần, răng hô hét lên:

– Có phải ngoài Hắc Trần Thành ngươi đã giết chết một vị nổi danh thuộc Hắc y không?

Tiểu Tà nhún vai:

– Ngươi có lầm không vậy? ta đã giết mười mấy tên, tại sao ngươi nói chỉ có một tên, hay là ngươi đang trì?

Lão Hắc y này quát lên:

– Tiểu tử từ gan thật, ta muốn nói đến thủ lĩnh Đồng Huyết Hùng là anh trai ta, ngươi hiểu chưa?

Tiểu Tà phì cười:

– À! Có phải ngươi nói đến con Đại Tinh Tinh ngu ngốc đã chết dưới vũ khí bí mật của ta là anh trai ngươi đó sao. Hèn gì ta thấy ngươi cũng ngu như hần vậy.

Lão già này liền nói con thịnh nộ, vung đại đao chém sả vào Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà bộ pháp nhanh lẹ làm cho lão ta không đánh trúng.

Lúc này, cả bốn tên Hắc y sát thủ đồng loạt xông vào giao chiến với Tiểu Tà rất quyết liệt.

Tuy Tiểu Tà có bộ pháp nhanh lẹ nhưng bốn tên Hắc y hợp công, mà trong đó có hai tên cố trả thù nên xuất chiêu rất hiểm độc.

Tiểu Tà cảm thấy áp lực càng nặng nề trong bụng rửa thẳm:

– “Bọn này đều là những tên cao thủ, cái lão cụt tay là một trong Cửu Ma, còn lão tóc rối răng hô kia là Đồng Huyết Lang cũng đáng gờm lắm”.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà liền hét lớn sử dụng “Cô Tình Kiếm Pháp” xuất chiêu đối phó với bốn tên Hắc y cao thủ, mà mỗi tên đang sử dụng mỗi loại binh khí khác nhau, hợp công cực kỳ nguy hiểm.

Cuộc chiến đã hai mươi hiệp trôi qua, Tiểu Tà không thoát ra được nên cũng hét lên tiếng lớn vũ lộng kiếm chiêu tấn công vào một tên để mở đường máu.

Với chiêu thức bất ngờ tên Hắc y này đành thất thế bị chém đứt cánh tay máu phun lai láng.

Vì Tiểu Tà chú tâm đối phó để mở đường máu nên ba tên kia cũng không để yên cho Tiểu Tà thoát ra được và những sát chiêu ập tới, Tiểu Tà bị trúng thương nơi vai và đùi, máu chảy dài ướt đầm.

Tiểu Tà điên tiết lên, vũ lộng Cô Tình Kiếm Pháp tấn công vào đối phương tới tấp.

– A! A! A! ...

Loạt tiếng la của ba tên hắc y thì đã thấy tên đứt cánh tay vừa rồi bị Tiểu Tà chặt đứt luôn cánh tay còn lại đang lăn lộn trên đất.

Một tay trong đồng bọn của chúng la lên:

– Dao Cô tuyệt, ta giúp ngươi cầm máu giữ mạng.

Vừa nói tên này liền điểm huyết cho Dao Cô Tuyệt.

Tiểu Tà không chậm trễ liền phóng phi đao vào tên này. Hắn liền xoay người tránh nhưng không kịp nữa. “Phập” ngọn phi đao ghim sâu vào cánh tay hắn làm cho cánh tay này rũ xuống. Tiểu Tà vọt người chạy xa.

Lão Đồng Huyết Lang thấy đồng bọn bị trọng thương hét lên:

– Hãy đuổi theo nó.

Tên cầm giáo do dự một chút mới đuổi theo. Còn Đồng Huyết Lang loay hoay săn sóc vết thương cho đồng bọn.

Tiểu Tà vừa chạy vừa ngoảnh lại nhìn thấy có người rượt theo nên vội phóng vào một lùm cây, nín thở im lặng.

Chi trong chốc lát, chợt có một tên đi sát vào chỗ nấp của Tiểu Tà. Không chậm trễ Tiểu Tà liền sử dụng trường kiếm đâm xuyên qua cổ tên này, làm hắn chết không kịp la.

Vừa lúc đó tên cầm giáo đã trở tới quá lớn:

– Tiểu Tà! Ngươi không trốn thoát được đâu. Đêm nay Ngự Kiếm Sầu này sẽ lấy mạng ngươi thay cho bằng hữu đồng môn của ta bị ngươi sát hại.

Nói dứt ngọn giáo vũ lộng cuồng phong tấn tới Tiểu Tà. Dù đã bị thương nhưng Tiểu Tà không thể chậm trễ vùng kiếm tiếp chiêu.

Cuộc ác chiến giữa hai người dưới ánh trăng thật ác liệt. Kiếm, giáo vũ lộng cuốn cây lá rơi rụng.

Chợt Ngự Kiếm Sầu hét lớn đánh liên tiếp ba chiêu sát thủ. Chỉ nghe Tiểu Tà la lên một tiếng “Á” thất thanh và thân hình lui lại ba bốn bước ôm lấy vết thương nơi ngực rồi bồng lão đảo ngã xuống đất và lăn lộn mấy vòng, Ngự Kiếm Sầu sợ Tiểu Tà thoát chạy liền lao tới.

Bất ngờ, Tiểu Tà phóng người lên, trường kiếm chém cực nhanh vào đầu của Ngự Kiếm Sầu sâu tới xương máu tuôn lênh láng. Hắn rú lên, rồi quy xuống.

Tiểu Tà liền bật người dậy bồi luôn cho hắn một chưởng hắn ngã nằm im lìm trên mặt đất.

Tiểu Tà vội vã bước lao đảo tiến thẳng tiến thẳng vào rừng.

Tiểu Tà bị thương rất nặng, cả thân hình máu me bê bết, đi không được nhanh, vì chung quanh đều có bọn Hắc y bao vây.

Đi được một đoạn nữa, Tiểu Tà lại gặp năm tên hắc y lại xông vào tấn công ráo riết. Mặc dù bị trọng thương, nhưng Tiểu Tà phải cố gắng đối phó và phải sử dụng đến những chiêu thức sát thủ đánh trả.

Cũng may, bọn này không phải là cao thủ nên chỉ trong gần mười chiêu, Tiểu Tà đã hạ sát được bọn chúng, nhưng Tiểu Tà cũng bị thêm ba vết thương khá nguy hiểm, máu lại chảy, nội lực càng lúc càng suy.

Lập tức, Tiểu Tà lấy kim vàng mang theo để khâu lại những vết vết dài, rắc thuốc cầm máu rồi xé áo băng lại.

Sau đó, Tiểu Tà lột quần áo của một tên hắc y đã chết mặc vào, hy vọng có thể qua mặt bọn chúng trong đêm tối.

Tiểu Tà quá mệt mỏi, lưng thưng bước đi, tay thì kéo lên thanh trường kiếm.

Đi được một lúc nữa, chợt có một tên hắc y trở tới nói:

– Ngươi thuộc toán thứ ba sao lại đến nơi này? Có thấy kẻ thù không?

Tiểu Tà biết ngay tên này nhìn y phục mình đang mặc nên nói vậy, gật đầu nói:

– Không có gì cả!

Tên hắc y nói:

– Ngươi hãy quay về cứ điếm đi, sứ giả đặc biệt chú ý tên tiểu tặc này, nếu hắn thoát được thì có bọn mình mất đầu như chơi.

Nói xong, hắn liền đi ngay.

Tiểu Tà trầm nghĩ:

– Lão Giang Chấn Vũ này huy động toàn lực để tìm bắt ta đây.

Trời bắt đầu rạng đông.

Tiểu Tà nghĩ rằng đầu có mặc y phục của bọn chúng cũng không thể giấu mặt được nữa, nên chàng quyết định tìm nơi ẩn nấp.

Đi thêm chừng một canh, Tiểu Tà phát hiện có một khe nứt ở vách núi vừa đủ cho một người, không ngăn ngại, chàng chui vào tìm chỗ nằm rồi thiếp đi vì quá đuối sức.

Đến khi có những tia nắng chiếu vào mặt làm Tiểu Tà tỉnh dậy nhìn ra ngoài quan sát nhưng không thấy gì cả.

Tuy nhiên, Tiểu Tà cũng biết lão Giang Chấn Vũ có quyết truy nã, bọn hắc y thuộc hạ kia nhất định chưa rút lui mà vẫn còn quanh quẩn đâu đây, chàng quyết định phải lưu lại nơi đây đến tối mới tiện cho di chuyển. Tiểu Tà xem lại những vết thương thấy còn ra máu nữa cũng yên tâm phần nào.

Đêm đến, ánh trăng sáng tỏ, Tiểu Tà dự định thoát khỏi khe núi chợt có ba tên hắc y đang đi đến, Tiểu Tà vội núp vào trong đẽ phòng.

Chúng đến chỗ khe núi chỗ chung quanh rồi một tên nói:

– Lý thủ lĩnh, không biết tên tiểu quý ấy trốn ở đâu, chúng ta tìm cả ngày cả đêm không thấy chẳng lẽ hắn đã vượt biên mất sao?

Lý thủ lĩnh nói:

– Vương phó thủ lĩnh, lần này sứ giả giận lắm, nếu không tìm ra hắn, chúng ta sẽ bị tội đấy. hãy nhớ xem có sót nơi nào chưa tìm không?

Một tên hắc y khác nói:

– Lý thủ lĩnh! Tên tiểu yêu chạy đi từ phía Nam nhưng hắn không thể chạy về nơi ấy rồi, ở phía Đông người của ta, ở phía Tây chỉ có Sứ giả tuy vĩ công cao cường nhưng đầu quan sát hết lực lợi kỹ như chúng ta, nên tôi nghĩ tên tiểu yêu này sẽ xâm nhập về hướng đó, vì ở phía Bắc là một cái hồ rất lớn, hắn không thể bơi qua.

Lý thủ lĩnh gật đầu:

– Ngươi nói cũng có lý, nhưng sứ giả nói rằng họ đã canh giữ phía đó rất nghiêm ngặt, không ai có thể vượt qua được.

Vương phó thủ lĩnh nói:

– Lý thủ lĩnh! Hay là chúng ta cho người len lén qua nơi đó dùng để cho sứ giả biết có được có được không?

Lý thủ lĩnh suy nghĩ một lúc, gật đầu:

– Cũng được, nhưng đừng để cho sứ giả biết, nếu không sẽ bị trừng phạt nặng, chỉ cần tìm ra thằng ranh con đó, cái gì cũng có thể giải quyết được, không chừng còn còn được thăng chức nữa đó.

– Nếu vậy thì chúng ta đi ngay qua bên đó!

Tiểu Tà nghe bọn chúng nói thế liền nghĩ thầm:

– Phía Tây có Giang Chấn Vũ, hay chạy về hướng Bắc, nơi hồ lớn có thể thoát được.

Quyết định như vậy, Tiểu Tà từ từ lách mình chui ra, đi ngay về hướng Bắc.

Đi một đoạn, Tiểu Tà lại gặp hai tên hắc y, một tên liền chân lại lên tiến hỏi:

– Tại sao lại chạy đến đây, bộ ngươi không biết lệnh cấm không cho qua hay sao?

Tiểu Tà gật đầu đi về phía khác, nhưng nghe một trong hai tên ấy nói:

– Hàn đội trưởng! Tại sao lại để cho thuộc hạ đi vào đường cấm như thế? Rõ ràng có lệnh không được đi về hướng Bắc mà, không sợ sứ giả biết được chặt đầu sao?

Tiểu Tà liền nghĩ:

– Phía Bắc có hồ lớn không qua được, tại sao sứ giả của chúng ra lệnh không cho thuộc hạ đi về hướng đó, hay nơi đó không có hồ, chúng chỉ dàn cảnh, ta phải hỏi cho rõ mới được.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà liền quay lại.

Tên hắc y thấy Tiểu Tà quay lại không hài lòng, quát lên:

– Ngươi quay lại làm gì, muốn chết hả?

Tiểu Tà không đáp chỉ đi nhanh sát hắc y và bắt thần vụ trường kiếm xuất chiêu trăm thủ làm cho đầu hắc y rời khỏi cổ và máu phọt bắn tung lên, thân hình ngã huych xuống đất.

Rồi nhanh nhẹn, Tiểu Tà dí mũi kiếm vào cổ tên thứ hai gần giọng hỏi:

– Ngươi hãy nói thật, nếu không sẽ bị bay đầu như tên kia đây.

Tên hắc y run lấy bầy nói nhanh:

– Tôi xin nói ngay.

Tiểu Tà hỏi:

– Ở hướng Bắc có cái hồ lớn phải không? Hiện nay nói đó có ai canh giữ hãy nói mau.

Tên Hắc y nói:

– Thưa đúng vậy, nơi phía Bắc có cái hồ rất rộng lớn. Hiện nay có sứ giả đích thân chỉ huy thuộc hạ trấn giữ.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Lực lượng của các ngươi quanh đây là bao nhiêu.

– Một ngàn người – Lão già trong ngô nhà cổ phía Nam chết chưa?

Tên hắc y nói:

– Tôi chưa thấy chỉ nghe nói bị chôn dưới địa huyết do chất nổ, nhưng đã đào đưa lão ấy lên rồi, lão bị thương rất nặng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Cái lão quái vật chưa chết, sẽ rất phiền toái.

Bất chợt, Tiểu Tà vung tay điểm vào các đại huyết của tên hắc y và hắc y liền ngã xuống chết lịm.

Tiểu Tà đi về hướng Bắc, để đến hồ lớn tìm lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đột phá trùng vây

Đi được một đoạn đường khá xa, đột nhiên có tiếng quát:

– Đứng lại!

Một hắc y từ phía sau tảng đá bước ra nhìn thấy Tiểu Tà rồi hỏi:

– Ngươi ở phía Nam để truy tìm tên Tiểu Tà tại sao lại đến nơi đây làm gì?

Tiểu Tà không dám mở miệng chỉ cúi thấp đầu, tên này nói tiếp:

– Toàn thân ngươi dính đầy máu, có phải đã ác chiến với tên Tiểu Tà ấy không?

Tiểu Tà gạt đầu thì tên này lại nói:

– Hãy ngược đầu lên để lên để xem vết thương trước ngực ngươi ra sao.

Tiểu Tà không đáp mà bất ngờ xuất kiếm từ dưới chém ngược lên làm tên này rú lên, một đầu vai của bị chém đứt máu tuôn ra, nhưng tên này cũng gan lì, lập tức lao tới đâm chết lưỡi kiếm của Tiểu Tà cũng đâm vào ngực hắn. Đồng thời hắn la lớn:

– Dương Tiểu Tà ở đây ...

Tiếng la của hắn chưa dứt thì đã bị lưỡi kiếm của Tiểu Tà chém tạt ngang xẻ đôi mặt, tức thì cả thân mình của hắn từ từ ngã xuống mà đôi mắt vẫn mở trừng trừng.

Ngược lại, vết thương nơi ngực của Tiểu Tà lại rỉ máu, chàng hơi choáng váng lão đảo chạy đi.

Vừa lúc đó, một toán hắc y gồm bảy người xông vào tới. Tiểu Tà không dám một mình đối chọi với đám đông cao thủ này liền quay người lao đi.

Nhưng một mũi trường đao đã chém thật nhanh sau lưng Tiểu Tà làm chàng la lên một tiếng mà vẫn cố gắng chạy luôn thoát nhanh vào khu rừng.

Tiểu Tà đã kiệt sức vì bị nhiều vết thương. Mỗi bước đi đều nghiêng ngả muốn té. Tiểu Tà không thể tiếp tục chạy được nữa đành tìm một chỗ ổn nấp.

Cũng như đêm qua, Tiểu Tà chui vào một cái hang. Trong hang quá tối, bụng lại đói lả, thân hình đầy thương tích chàng ngồi dựa vào vách đá nhưng chỉ một lúc đầu óc quay cuồng và ngất lịm đi ...

Không biết bao lâu chợt bên ngoài có tiếng heo rừng. Tiểu Tà tỉnh lại, nhích ra cửa hang để quan sát thì thấy bọn hắc y đứng ngoài bên ngoài rất đông. Còn mấy con heo cứ nhìn vào cửa hang kêu la ầm ĩ.

Một tên hắc y nói:

– Có lẽ hắc núp trong hang này rồi.

Một tên khác lên đất mách con heo đã bó đờ dẫn hỏa trên nửa thân sau chúng rồi châm lửa. Mấy con heo bị lửa cháy, kinh hoàng kêu la phóng chạy luôn vào hang mang ánh lửa bập bùng.

Tiểu Tà không chần chừ liền dùng kiếm hạ sát mấy con heo này không khó khăn gì và lập tức đâm vào họng một con heo để uống máu nó như người đã khát nước từ lâu. Chẳng những vậy, Tiểu Tà chặt một đùi heo nhai ngấu nghiến.

Vừa ăn, Tiểu Tà không quên nhìn ra cửa hang và thấy có một bóng người muốn lên vào. Lập tức Tiểu Tà vút đùi heo nhẹ nhàng tiến ra và bóng người kia vừa thò đầu vào bên trong thì nhanh như cắt một ngọn phi đao từ tay Tiểu Tà vút đi cắm phập ngay vai phải của tên hắc y. Hắn hoảng vía bật ngược trở ra kêu lên:

– Dương Tiểu Tà ở đây rồi! Hãy mới sứ giả đến ngay đi.

Tiểu Tà nhìn cửa hang nghĩ thầm:

– Cửa hang nhỏ thế này, bọn chúng muốn tấn công vào rất khó, nếu xông lửa đốt ta cũng chẳng sợ vì có những đùi heo đây sẽ có cách xông ra được.

Vừa suy nghĩ vừa ăn thấy tinh thần bình phục trở lại, những vết thương cũng đỡ nhiều, đó là đặc điểm của con người Tiểu Tà, thân thể chóng lành các vết thương và rất nhanh hồi phục sức lực.

Một lúc sau, hắc y sứ già đến lớn tiếng nói vào cửa hang:

– Bên trong có phải Dương Tiểu Tà đó không?

Nghe giọng nói, Tiểu Tà nhận ra không giống giọng nói của hắc y sứ già Giang Chấn Vũ như vậy tên này giả làm sứ giả.

Tiểu Tà lên tiếng đáp:

– Đúng rồi! Ta ở trong này đây, tìm ta có việc gì?

Hắc y sứ già nói:

– Dương Tiểu Tà trốn giỏi thật. Cả khu rừng này, tìm suốt hai ngày đêm mà không thấy ngươi. Bây giờ hãy ra đây nói chuyện đi, lão phu sẽ cho ngươi thi thể được vẹn toàn, nếu không đừng trách.

Tiểu Tà cười hăng hắc đáp:

– Ta vốn không thích thi thể vẹn toàn, hãy đốt cháy ta được rồi.

Hắc y sứ giả nghe thể suy nghĩ một lúc rồi cười nói:

– Ý kiến ngươi hay đấy, ta sẽ phân thây ngươi trong lửa xem sao.

Bỗng, một tên hắc y nói:

– Thừa sứ giả, hãy để thuộc hạ dụ hắn ra.

Lão sứ giả gật đầu:

– Được, nhưng phải cẩn thận đấy.

Thật ra lão sứ giả muốn biết rõ hiện tại sức lực của Tiểu Tà như thế nào để tiện bề đối phó nên bằng lòng cho thuộc hạ mạo hiểm đi vào hang.

Tên thuộc hạ đến trước cửa hang nói lớn:

– Dương Tiểu Tà, tử thân tìm ngươi đây.

Nói xong, hắn liền mạnh dạn bước vào. Bên trong ngoài bọn hắc y chỉ nghe tiếng vũ khí chạm mấy cái “Keng, keng” rồi im bật, tên hắc y mất tích trong hang.

Hắc y sứ giả hướng vào cửa hang nói lớn:

– Thủ lĩnh, ngươi không sao chứ?

Nhưng tiếc thay không có tiếng một tiếng đáp lại vì tên thủ lĩnh này vừa vào hang thì liền bị Tiểu Tà chò sẵn, tấn công liên hoàn mấy chiêu kiếm hạ gục ngay.

Tên hắc y khác đứng bên cạnh hắc y sứ già lên tiếng:

– Thừa sứ giả, chắc lão thủ lĩnh đã bị Tiểu Tà hại rồi.

Hắc y sứ giả giận dữ quát lên:

– Tiểu Tà! Nếu ngươi không ra thì đích thân ta sẽ vào, ngươi không còn cơ hội đấy.

Bên trong vẫn không có tiếng đáp. Lão sứ giả liền gọi hai tên hắc y khác tiếp tục vào trong thám sát lần nữa, nhưng cũng như lần trước, chỉ nghe tiếng thét thất thanh rồi lại im bật.

Hắc y sứ giả mới hiểu không những Tiểu Tà còn sống mà nội lực đã bình phục, nên lão nhìn đám thuộc hạ quát:

– Hãy canh chặt cửa và mọi lối đi. Chuẩn bị đốt lửa lên ném vào hang thiêu sống tên tiểu quỷ này.

Đám thuộc hạ hắc y lập tức đốt lửa trước cửa hang ném cây lá cho lửa bùng lên cháy lớn.

Nếu không thoát ra ắt bị thiêu, nên Tiểu Tà hít một hơi dài, liền chụp xác heo và những đùi heo hét lên tiếng lớn liệng vù vù ra ngoài tung ra qua trái qua phải, đồng thời miệng hô lớn “Chất nổ đây”. Thân hình của Tiểu Tà cũng tung lên bay vọt qua ngọn lửa thoát ra ngoài tông cả vào bọn hắc y đang lo né tránh những đùi heo. Tiểu Tà nhanh chóng xác định hướng Bắc lao nhanh đi.

Hắc y sứ giả cũng bàng hoàng trong chốc lát nên Tiểu Tà đã chạy xa chừng mười thước, lão mới quát:

– Mau xạ tiễn.

Tức thì tên bắn ra vù vù nhắm vào Tiểu Tà.

“Phụt”, vai của Tiểu Tà đã bị một mũi tên ghim vào, nhưng Tiểu Tà vẫn không dừng bước, nhưng chỉ được một lúc, sức lực xuống dần do những vết thương bị cử động mạnh lại rướm máu, bước chân chạy chậm lại, nên khoảng cách giữa Tiểu Tà và bọn hắc y mỗi lúc càng gần.

Trước mặt Tiểu Tà bây giờ là một hồ nước mênh mông, chàng mừng rỡ la lên:

– Ta có lối thoát rồi.

Nhưng vừa lúc đó, bọn hắc y sát thủ xuất hiện rất đông xung quanh hồ, vây kín Tiểu Tà vào giữa.

Tiểu Tà liền hét lên:

– Tránh ra!

Đồng thời, nhắm đối phương vùng trường kiếm sát thủ, không còn phân biệt đối phương là kẻ có võ công cao cường hay không. Chính vì vậy mà trong khoảnh khắc Tiểu Tà đã hạ được ba bốn tên trong vòng vây.

Lúc này bọn hắc y sứ giả cũng đã đuổi kịp liền tiến đến chặn nơi bờ hồ, cười ngạo nghễ:

– Dương Tiểu Tà! Ta xem ngươi còn chạy đằng nào được nữa. Ai lại không biết ngươi bơi lội trong nước rất tài tình. Nên ta nghĩ thế nào ngươi cũng sẽ chạy về cái hồ lớn này là lối thoát tốt nhất cho ngươi, thật chẳng sai.

Tiểu Tà thấy tình thế ngặt nghèo, muốn bảo tồn sinh mạng nên tạm thời nói:

– Lão sứ giả! Ngươi đừng ép người như vậy. Chúng ta có thể bắt tay nói chuyện còn được mà.

Hắc y sứ giả cười khẩy:

– Đáng lẽ thì được đấy! Nhưng bây giờ thì trễ rồi, đáng tiếc.

– Có gì là đáng tiếc chứ?

– Chỉ vì ngươi mà ta đã mất rất nhiều người rồi, và bây giờ ngươi cùng đường sắp chết mới nói thế, không phải là đáng tiếc sao?

Tiểu Tà “Hừ” một tiếng:

– Ngươi đừng vội đắc ý, bày trò dàn trận thế này không thể dù dọ được ta đâu.

Hắc y sứ giả hừ nhạt:

– Dương Tiểu Tà! Ta rất khâm phục võ công và sự can đảm của ngươi, nhưng giờ đây thì ...

Lão sứ giả chưa dứt câu, bất ngờ Tiểu Tà vùng trường kiếm lao nhanh về phía lão nhưng phản xạ của lão cũng nhanh nhẹn tránh né và nhanh tay rút trường kiếm để đối phó với Tiểu Tà.

Keng! Keng! Hai vũ khí chạm nhau bắn lửa, Tiểu Tà đuổi sức chậm chạp liền bị trường kiếm của hắc y sứ giả đâm vào vết thương cũ nơi ngực, máu tuôn ra ướt áo.

Tiểu Tà biết đối phương võ công cao liền cắn răng xuất chiêu “Hồn đoạn thiên kiều”, nhưng đối phương cũng liền đưa kiếm chống đỡ.

Keng! Keng! Vũ khí lại chạm nhau, đôi tay của Tiểu Tà lại tê buốt chậm lại và trong khoảnh khắc đó, kiếm của lão sứ giả lại đâm trúng cánh tay trái của Tiểu Tà. Chàng liêu lĩnh lăn người ập vào sứ giả chém một đường grom trúng vào đùi của lão nên lão vội lùi lại.

Vừa lúc ấy, một Hắc y sát thủ liền tiếp ứng cho lão sứ giả, bắn xẹt ngang trước mặt sứ giả, vùng trường kiếm tấn công Tiểu Tà.

Trong tình thế này Tiểu Tà vừa suy nghĩ vừa lăn nhanh mấy vòng tiến sát bờ hồ tìm cách nhảy xuống hồ thoát đi.

Nhưng không thể nhanh được, vì đối phương cứ tấn công liên tục, nên Tiểu Tà phải cố gắng chống trả với Hắc y sát thủ thêm mười chiêu nữa thì thân thể rã rời, áo quần rách tả tơi, người đầy máu.

Hắc y sứ giả thấy thế cười ha ha:

– Dương Tiểu Tà, ngươi không còn cách nào thoát khỏi nơi đây. Ngươi không còn cơ hội nữa đâu ... ha ... ha ... Ngươi chỉ còn một con đường chết mà

thời ...

Tiểu Tà không thèm trả lời, vì sợ nói nhiều mau kiệt sức, nên có hít thở để tìm lại sức hòng đối phó kẻ địch.

Thấy Tiểu Tà quá kiệt sức, cái chết cũng gần kề, nên lão hắc y sứ giả đắc ý dùng kiếm kéo tới kéo lui trên vai Tiểu Tà, với ý giễu cợt kẻ hoàn toàn thất thế.

Còn tên hắc y cũng muốn làm nhục Tiểu Tà trước đám đông thuộc hạ trước khi kết liễu mạng sống của chàng nên bước tới khoái trái.

Tiểu Tà từ từ quy xuống, miễn cưỡng giữ thanh trường kiếm chống xuống đất, đáng bộ nửa quỳ nửa lết, tuyệt vọng nhìn cái hồ chỉ còn chừng ba bốn bước, mà chung quanh kẻ thù rất đông, còn cả lớp thủ hạ luôn giương cung tên sẵn sàng xạ tiễn.

Tên hắc y cười vừa đưa guơm áp sát cổ của Tiểu Tà kéo dài như muốn gây cảm giác kinh sợ cho kẻ thù trước khi hạ sát và nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi từng nói là trên đời không ai giết được ngươi sao? ...

Ngươi ...

Câu nói chưa dứt, đột nhiên Tiểu Tà xuất chiêu “Nguyệt cung tinh trảm”, chém như sao xẹt từ bụng xé thẳng lên ngực và cả nửa cái mặt của tên hắc y ngạo mạn một cách bất ngờ, làm cho hắn ta mở mắt lớn buông tay kiếm chết đứng, máu tuôn trào ra.

Cùng lúc đó bọn hắc y xạ thủ đồng loạt buông tên xé gió nhắm vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà liền chụp ngay xác tên hắc y vừa bỏ mạng xoay lại làm tấm bia và hàng loạt tên ghim vào xác hắn.

Nhanh như cắt, Tiểu Tà ôm xác tên này đến mé hồ rồi buông ra nhảy ùm xuống nước, biến mất dạng.

Động tác cực kỳ nhanh lẹ của Tiểu Tà để thoát được xuống nước đã làm đám Hắc y sát thủ ngẩn ngơ vì việc cực kỳ khó khăn mà Tiểu Tà cũng làm được.

Hắc y sứ giả đang vui cười đắc thắng, không ngờ sự việc xảy ra như vậy, trong lòng tự rủa thầm:

– Mẹ kiếp! Mình đã quá tự tin trước một tiểu quý ranh ma như Dương Tiểu Tà, một cái tên đáng sợ thật. Hắn đã nhảy xuống nước thì không biết đến khi nào mới bắt được hắn nữa.

Lão hắc y sứ giả đứng ngẩn ngơ nhìn lòng hồ bao la, chợt có một tên hắc y thuộc hạ đến nói:

– Thưa sứ giả! Chúng ta phải làm gì đây?

Hắc y sứ giả vẫn không quay lại và nói:

– Hãy truy lùng quanh hồ, nếu phát hiện được phải cấp báo tăng viện lực lượng ngay.

Tên thuộc hạ nói:

– Hắn bị thương rất nặng, có lẽ không thể lợi được xa đâu, chúng tôi tìm được hắn ngay.

Hắc y sứ giả nói lơ là:

– Hy vọng là như vậy.

Tên thuộc hạ lại nói:

– Bây giờ nên an táng hắc y thủ lĩnh ở đây hay đưa về ...

Hắc y sứ giả ngắt lời:

– Chuyện này ta thấy nên chôn hắn ở đây. Nhớ sau khi làm xong rồi cho hai toán ở lại để lùng sục quanh hồ tìm cho được tên tiểu yêu kia, còn bao nhiêu rút về làm nhiệm vụ khác.

Nói xong, lão Hắc y sứ giả vuốt râu mấy cái thông thả đi hướng rừng già mất dạng ...

Sau khi lao xuống nước, Tiểu Tà không màng đến những vết thương nặng nhẹ đầy người, cố lặn xuống, bơi càng xa càng tốt.

Hơn một khắc hơi miệt mài, Tiểu Tà vẫn chưa thấy bờ đâu, lại tiếp tục cố sức bơi nhanh hơn nữa, nhưng chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, do các vết thương ngấm trong nước làm máu ra nhiều hơn.

Tiểu Tà cố gắng chịu đựng sự đau đớn tiếp tục bơi nữa, nhưng đến lúc này lực đã kiệt, chàng chỉ còn buông lỏng để mặc cho nước đẩy đi và cầu mong

gặp được một chiếc thuyền nào đó.

Nhưng mặt hồ vẫn hồ vẫn mênh mông. Ánh trăng mờ đi vì có nhiều đám mây che phủ. Đầu óc của Tiểu Tà mơ hồ cho nước đưa đẩy không định được được thời gian. Ký ức về với chàng ở thừa thơ ấu với những người bạn thân mến.

Chợt trên mặt hồ vẳng lại tiếng đàn thánh thót làm cho Tiểu Tà như tỉnh lại, lòng mừng khôn xiết, cố gắng kêu lên như trong ảo giác:

– Liễu Thanh! ... Liễu Thanh ơi! ...

Khi kêu lên được vài tiếng, Tiểu Tà mới tỉnh lại hít một hơi dài để gom tàn lực và cũng đã nhìn thấy một chiếc thuyền đi sát bên chàng.

Không chậm trễ, Tiểu Tà liền bám vào và đu người khó nhọc leo được lên thuyền mắt đã hoa lên. Trước mặt Tiểu Tà lúc bấy giờ là bóng một cô gái trong khoang thuyền bước ra đi nhanh đến chỗ chàng.

Tiểu Tà mơ màng gọi:

– Liễu ... Thanh ...! Cứu ... ta ... với ...

Tiếng nói nhỏ yếu ớt nhỏ dần rồi gục trên thuyền bất tỉnh.

Không biết đã bao lâu, Tiểu Tà dần dần tỉnh lại, thấy mình nằm trên chiếc giường thật đẹp, có mùi hương thơm, đây hẳn là phòng của nữ nhi, trên người có đắp một cái chăn, nhưng vết thương không thấy đau đớn nữa.

Tiểu Tà biết chắc mình còn sống và đã được người ta cứu. Chàng muốn lật người qua nhưng không sao cử động được.

Chàng lẩm bẩm:

– Sao kỳ lạ thế này, hay mình lại bị một cao thủ khống chế đây, chỉ mong họ là người tốt, không giết mình là là được.

Tiểu Tà lại cố cử động nhưng không được nên giật mình nghĩ thầm:

– Thân thể mình, chỉ có mỗi một huyết có thể phong bế được, bí mật này chỉ mình lão đầu biết, sao người này cũng biết nhỉ?

Tiểu Tà hơi lo nhìn thấy căn phòng rộng rãi, trang hoàng rất sang trọng và mùi hoa lan tỏa ngát khắp phòng.

Lúc này, Tiểu Tà muốn biết chủ nhân đây là bạn hay là thù nên lớn tiếng gọi:

– Có ai đây không? Ta không chịu nổi, hãy ra mau!

Một lát sau có một cô gái bước vào, nàng mặc y phục màu xanh nhạt, đôi mắt to đen lấp lánh, tóc xõa dài phủ bờ vai, tuổi khoảng mười bốn hay mười lăm.

Nàng thấy Tiểu Tà tỉnh hẳn mừng rỡ cười lên để đôi má lúng đồng tiền và hỏi:

– Huynh đài đã tỉnh rồi hả?

Tiểu Tà nửa lo nửa mừng liền hỏi lại:

– Cô nương là bạn hay là kẻ thù, hãy nói cho ta rõ trước đã?

Cô gái mỉm cười:

– Tại sao huynh đài không hỏi là chúng tôi đã cứu huynh đài có phải hay hơn không? Chúng tôi không hai huynh đài, là bằng hữu, nhưng không phải là Liễu Thanh gì đó đâu. Tôi là Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tà nghe vậy thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói:

– Đề mừng tình bằng hữu, cô nương hãy đãi ta một chung rượu nhé!

Tiểu Tinh Tinh lắc đầu:

– Không được, tiểu thư của tôi dặn rằng vết thương của huynh đài nghiêm trọng lắm, ăn uống phải hạn chế, còn rượu nhất định không được uống.

Tiểu Tà nghe cô gái nói đến tiểu thư nên cười nói:

– Ở đây còn có một tiểu thư nữa à? Nàng ấy có đẹp như Tiểu Tinh Tinh không?

Tiểu Tinh Tinh đỏ mặt:

– Tiểu thư là chủ của tôi dĩ nhiên là đẹp rồi.

Tiểu Tà chỉ muốn uống rượu nên liền nói:

– Nàng đừng cho tiểu thư biết, ta chỉ uống một chút rượu thôi, không sao đâu.

Vừa nói Tiểu Tà biểu lộ trên nét mặt nửa buồn cười nửa tộ nghiệp nên Tinh Tinh phì cười:

– Nếu vậy huynh đài chỉ uống chút xíu thôi nhé, nếu uống nhiều nguy hiểm cho vết thương, tiểu thư la tôi đấy. Tôi đi lấy rượu đây.

Nói xong nàng đi vào trong một lúc rồi đem ra một bình rượu đưa cho Tiểu Tà nói:

– Để tôi lấy chung rót cho huynh đài nhé!

Tiểu Tà nói ngay:

– Thôi khỏi cần, đưa ta ném một chút là được rồi.

Tiểu Tinh Tinh tin lời chàng liền đưa bình rượu rồi đi lấy cái ghế đem đến ngồi cạnh giường để chuyện trò cho tiện.

Đây là cơ hội, Tiểu Tà không thể bỏ qua, chàng mỉm cười rồi đưa bình rượu vờ miệng tu ừng ực hết sạch.

Khi Tinh Tinh đem ghế tới ngồi thì thấy Tiểu Tà vẫn để bình rượu bên cạnh nên cười hỏi:

– Huynh đài đã uống chút rượu nào chưa?

Tiểu Tà đáp gọn:

– Rồi! Quả là hảo tửu!

Tiểu Tinh Tinh giật mình lấy bình rượu thì thấy nhẹ nhõm, nàng lắc lắc cái bình rồi lắc đầu:

– Trời ơi! Huynh đài đã uống hết bình rượu rồi sao? Thế này tiểu thư sẽ rầy la tôi mất ...

Vừa lúc đó, bên ngoài có tiếng hỏi vào rất êm ái ngọt ngào:

– Tiểu Tinh Tinh, huynh đài ấy đã tỉnh chưa vậy?

Câu nói vừa dứt, đã có một tiểu thư tuyệt sắc bước vào.

Tiểu Tà vừa nhìn đã thấy sững sốt vì sắc đẹp khuynh thành của nàng.

Một lúc lâu chàng mới thốt được lời:

– Ôi! Sao nàng đẹp thế! Đẹp nhất thế gian này rồi!

Tiểu thư này tuổi khoảng mười lăm, thân hình uyển chuyển, mặc y phục toàn tơ màu trắng vừa sang trọng vừa thùy mị.

Nghe Tiểu Tà cất tiếng khen như vậy làm cho tiểu thư e lệ, nhỏ nhẹ:

– Nhưng vết thương của huynh đài rất nặng chẳng nên uống rượu đâu.

Tiểu Tà liền nói:

– Việc đó không quan trọng đâu, ta muốn được biết tên nàng trước đã.

Tiểu thư nói khe khẽ:

– Hãy gọi tôi là Kiều Tiểu Vũ.

Tiểu Tà nét mặt rạng rỡ, nói như mơ:

– Kiều Tiểu Vũ ... Dương Tiểu Tà là tên ta cũng tương đương cũng đều nghe hay cả, hay thật đấy ... có phải thế không?

Nàng không đáp lời chỉ mỉm cười như đoá hoa hàm tiếu, Tiểu Tà lại nói tiếp:

– Uống rượu đối với ta rất tốt, không sao đâu, uống vài hớp mà. Nhưng nàng cột ta thế này khó chịu quá, không cử động được, nàng hãy mở ta ra đi.

Kiều Tiểu Vũ cười nhẹ:

– Vì vết thương chưa liền hẳn, nếu thả lỏng những mảnh băng sẽ làm vết thương rách lại, hơn nữa tôi phong bế huyết đạo cho huynh đài đỡ cử động đó là biện pháp an toàn nhất.

Nàng Tiểu Tinh Tinh lại xen lời:

– Tiểu thư mà cứ để huynh đài ấy thông thả thì sẽ loạn đó. Tiểu thư xem đi, huynh đài nói uống một chút rượu không ngờ muối vừa quay lưng nhắc cái ghế thì huynh đài ấy đã tu hết cả bình rượu rồi.

Kiều Tiểu Vũ vẫn ôn tồn:

– Huynh đài ráng chịu đựng vài hôm cho vết thương lành hẳn, tôi sẽ đãi tiệc rượu thịt tha hồ cho huynh uống.

Tiểu Tà la lên:

– Không được đâu! Không chịu nổi đâu! Hãy đưa rượu thịt cho ta ngay bây giờ ...

Tiểu Tinh Tinh quay qua nói với Kiêu Tiểu Vũ:

– Hay là tiểu thư cho huynh đài ấy ngủ yên thì hay biết mấy.

Kiều Tiểu Vũ gạt đầu rồi vung tay điểm huyết cho Tiểu Tà nhưng mấy lần vẫn không kết quả làm nàng cũng ngạc nhiên, hơi nhũn mảy suy nghĩ:

– Huyết đạo trên người y rất đặc biệt, ta đã sử dụng hơn mười mấy cây kim mới phong bế các khí huyết vậy phải dụng kim vàn xuyên huyết mới làm cho y ngủ được.

Nghĩ vậy nàng liền lấy kim vàng ra. Tiểu Tà la lên:

– Nàng muốn cho ta ngủ thật sao?

Kiều Tiểu Vũ mỉm cười vừa đưa kim vàng vào huyết vừa nói:

– Huynh đài thông cảm cho!

Nói dứt kim vàng đã xuyên huyết đạo và Tiểu Tà ú ớ mấy tiếng rồi đi vào vào giấc ngủ yên lành.

Tiểu Tinh Tinh nhìn Tiểu Tà ngủ say và nói:

– Tiểu thư xem, huynh ấy đã gạt muối để uống hết rượu, không biết y là người tốt hay người xấu đây?

Kiều Tiểu Vũ mỉm cười:

– Nhìn mặt y cười tươi như vậy sao có thể là người xấu được.

Tiểu Tinh Tinh lại nói:

– Người huynh ấy bị bảy tám vết thương tét thịt, muối tưởng không sống nổi, ngờ đâu mới có ba ngày mà đòi ăn thịt uống rượu rồi. Nhưng kẻ nào đã hại huynh ấy nhỉ, chúng ta trả thù cho huynh ấy nghe tiểu thư?

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Muội quên rằng chúng ta ra đây chơi sao, nếu mẫu thân ta biết được chúng ta nhiều chuyện như thế này, thì lần sau sẽ không được đi chơi nữa, muội không thấy buồn lắm sao? Thôi chúng ta đi ra, đợi vết thương lành sẽ mở băng cho huynh đài và làm tiệc đãi chàng như đã hứa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dĩ độc trị độc

Ba ngày trôi qua rất mau ...

Sáng hôm nay, Kiều Tiểu Vũ rút tất cả những kim đã châm trên người Tiểu Tà và chàng tỉnh lại, rồi nàng tháo băng thấy những vết thương đã tạm ổn nên yên tâm dọn tiệc mừng cho Tiểu Tà như lời đã hứa.

Tiểu Tà trở lại bình thường đi qua sát chiếc thuyền rồi nói:

– Chiếc thuyền này to và đẹp quá, lại thêm có nhiều tiện nghi.

Vừa lúc đó, Tiểu Tinh Tinh bước đến nói:

– Mời tiểu thư và huynh đài vào bàn ngồi, tiệc sắp xong rồi đó.

Tiểu Tà nhìn thấy nước trong xanh nên nói:

– Chờ ta một lát, ta tắm mát trước đã, chứ mấy ngày liền nằm như xác chết ăn không ngon đâu.

Nói dứt lời liền nhảy ngay xuống nước. Hai nàng chỉ lắc đầu nhìn nhau cười rồi đi vào lo cho bữa tiệc.

Một lúc sau, Tiểu Tà đã bơi đến mé thuyền kêu lên:

– Nhị cô nương ơi! Nhị cô nương hãy đến đây!

Nghe gọi hai nàng vội chạy ra thì thấy Tiểu Tà hai tay cầm mấy con cá rất lớn định liệng lên thuyền, Tiểu Tinh Tinh nói:

– Cá đâu mà to thế?

Tiểu Tà vừa ném mấy con cá lên thuyền vừa đáp:

– Cá ở này đây, nhiều lắm! Để ta bắt thêm nhé!

Kiều Tiểu Vũ la lên:

– Thôi đi, hãy lên ăn đã, thức ăn nguội không ngon đâu.

Tiểu Tà gật đầu:

– Phái đấy! Ta lên liền đây!

Lập tức Tiểu Tà liền búng người bay lên thuyền.

Tiểu Tinh Tinh liền nói:

– Huynh đài hãy vào phòng thay áo quần đi, chúng tôi chuẩn bị tươm tất cho huynh để trong đó đấy.

Tiểu Tà gật đầu cười:

– Thế thì hay lắm!

Nói xong chàng chạy đi ngay và hai nàng cũng lại nhìn nhau cười khúc khích.

Khi ba người cùng ngồi vào bàn ăn, Kiều Tiểu Vũ hỏi Tiểu Tà vì sao chàng bị thương trầm trọng như thế? Tiểu Tà kể rõ cuộc trốn thoát vừa rồi chỉ vì chàng biết nhiều bí mật của bọn Hắc y sát thủ nên chúng muốn giết chàng để diệt khẩu.

Tiểu Tinh Tinh hỏi:

– Lần này huynh thoát được, nhưng chúng có còn đuổi bắt huynh nữa không?

Tiểu Tà đáp:

– Chúng nó không bỏ ý định đó đâu, nhưng chúng không có cơ hội nữa. Hơn nữa ta là người chạy nhanh nhất thiên hạ, ai mà bắt được chứ, nếu bắt được ta lại tìm cách chạy trốn.

Nói xong, Tiểu Tà nhìn hai nàng với vẻ đầu kiêu ngạo, nhưng Kiều Tiểu Vũ mỉm cười:

– Chẳng lẽ cứ chạy trốn mãi, chi bằng huynh đài luyện võ công cao cường thì đâu phải chạy trốn nữa.

Tiểu Tà chép miệng:

– Nói cũng đúng đó. Lúc trước ta ở hồ Một Tháp ngày ngày tập luyện võ công thật khỏe khoắn, không ngờ lão đầu ta đưa ta đi ngao du một chuyến.

Khi ta đến Trung Nguyên thì từ đó đến nay không biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra với ta, và thù nhân của ta bây giờ cũng nhiều. Dầu có muốn quay chôn cũ cũng chưa thể được.

– Tại sao huynh chưa thể trở về được?

– Bởi vì lão đầu tử là ông nội của ta căn dặn khi nào chuông chùa Thiếu Lâm vang lên hai mươi bốn tiếng hoặc khi nào phát hiện được “Hắc Huyết Thần Kim”.

thì mới cho phép ta về.

Cả hai nàng nghe qua đều nhìn nhau ngớ ngẩn nên Tiểu Tà hỏi:

– Làm gì mà hai nàng đều ngẩn ngơ lạ lùng thế?

Tiểu Tinh Tinh nói:

– Chuông chùa Thiếu Lâm mà đổ hai mươi bốn tiếng thật là hi hữu, còn “Hắc Huyết Thần Kim” đối với huynh quan trọng lắm sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chuyện “Hắc Huyết Thần Kim” thì nghe lão đầu ta nói đó là một loại vũ khí rất lợi hại, có thể giết người trong chớp nhoáng. Kẻ nào có tâm địa độc ác muốn thống lĩnh võ lâm trong thiên hạ mà giữ nó thì có anh hưởng rất lớn. Bởi vậy lão đầu đã phái ta đi ra giang hồ vừa học tập cách xử thế trong thiên hạ vừa truy cứu loại vũ khí lợi hại này.

Kiều Tiểu Vũ lên tiếng:

– Không ngờ huynh đài là người gióng lên hai mươi bốn tiếng chuông ở chùa Thiếu Lâm, ấy thế mà Tiểu Vũ đây không biết, nhưng chuyện “Hắc Huyết Thần Kim” thì Tiểu Vũ đây có nghe qua. Hiện nó ở trong tay một người lương thiện.

Tiểu Tà hỏi gấp:

– Nàng đã gặp qua người ấy rồi sao?

Kiều Tiểu Vũ gật đầu:

– Tôi đã nhìn thấy qua nên mới nói vậy.

Tiểu Tà muốn rõ tung tích của hai nàng này nên lại hỏi:

– Chắc nàng là người võ lâm và gia trang ở đâu vậy?

Kiều Tiểu Vũ ngập ngừng một lúc rồi nói:

– Tôi nghĩ huynh đài là người tốt nên cũng chẳng dấu diếm là gì. Chúng tôi ở gần Trường Bạch Sơn.

Tiểu Tà lăm bằm:

– Trường Bạch Sơn ... Trường Bạch Sơn, nơi thần tiên ấy lại có một nàng tiên nữ đến đây chơi ... hay thật ... hay thật ...

Tiểu Tinh Tinh thấy chàng lăm bằm nên gọi lớn:

– Huynh đài, Huynh đài nói gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu có nói là “Hắc Huyết Thần Kim” ở trong tay một người nay theo lời nói của tiểu thư là có thật như vậy chỉ có mỗi mình nàng biết được việc ấy phải không?

Kiều Tiểu Vũ đáp:

– Đúng vậy! Chuyện ấy chỉ một mình tôi biết, tại sao lão đầu của huynh đài cũng biết vậy?

Tiểu Tà nói:

– Ta đang suy nghĩ giữa nàng và lão đầu ta có mối quan hệ gì không?

Kiều Tiểu Vũ lắc đầu:

– Làm gì có chuyện đó, vì từ nhỏ tôi sống ở Trường Bạch Sơn, làm sao quen biết với người nhà của huynh đài.

Tiểu Tà nói:

– Nàng không đi ra ngoài nhưng lão đầu của ta không đến đó sao? Mà thôi không nhắc đến chuyện đó nữa.

Cả ba lại tiếp tục bữa ăn trong vui vẻ.

Một buổi sáng trời đẹp, cả ba cùng chèo thuyền đi chơi. Thuyền đi được một lúc, Tiểu Tà thấy bên bờ phía tây có một bến để thuyền cập vào đó liền chèo thuyền ghé vào.

Ba người rời thuyền lên bờ đi vào địa phận của “Thanh Dương trấn”.

Tiểu Tà liền nói:

– Chúng ta hãy đi vào thị trấn để dùng bữa trưa và mua ít vật dụng nhé!

Cả ba vui vẻ dắt nhau đi vào thị trấn. Thanh Dương trấn không lớn lắm, chỉ có mấy con đường có quán hàng buôn bán. Người cũng không đông và nhất là những người đẹp như hai cô gái đây thì rất ít thấy. Những khách đi đường ngo ngoe nhìn ba người và Tiểu Tà vừa đi vừa gật đầu chào họ, đó là thói quen của Tiểu Tà.

Một lúc sai, cả ba đến trước một tửu lầu, bọn tiểu nhị đơn đã mời khách vào và cả ba lên lầu chọn bàn cạnh cửa sổ.

Cả ba cùng gọi thức ăn theo ý thích, vì nơi đây có đủ các món cao lương mỹ vị rất hợp khẩu, nên cả ba ăn uống rất vừa ý.

Tiểu Tà vừa uống cạn chung rượu chợt nhìn qua cửa sổ thấy một nho sĩ áo trắng ở dưới lầu nơi hành lang.

Kiều Tiểu Vũ thấy Tiểu Tà cứ nhìn chăm chăm dưới lầu nên hỏi:

– Tiểu Tà! Có phải kẻ thù của huynh đài đã tìm đến chăng?

Tiểu Tà khẽ gật đầu:

– Có lẽ như vậy, nhưng lần này không phải hắn tìm ta, mà ta tìm hắn.

Tiểu Tinh Tinh lo lắng:

– Dương huynh! Vết thương của huynh chưa lành hẳn, không được đánh nữa, nhịn nhục trước đã.

Tiểu Tà cười:

– Ăn xong đã, rồi ta đi xem có phải là hắn không? Chứ không cố ý đánh nhau đâu.

Nói xong chàng bình thân ăn uống cho hai nàng lo lắng nhưng trong lòng lại nghĩ:

– Tên này có phải là Lý Mẫn Cốc ở Chung Nam Sơn không? Hắn đến đây với mục đích gì? Trông đáng bộ bản như đang chờ đợi, ta sẽ không bỏ lỡ dịp này.

Kiều Tiểu Vũ chợt hỏi:

– Có phải người đó truy đuổi huynh đài không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải, nhưng hắn đã gạt ta, đem ta lên hải đảo suýt tỵ nạn rồi không về được.

Tinh Tinh liền cười đắc ý:

– Không ngờ huynh cũng bị người ta gạt, mọi người chỉ có người ta bị huynh gạt thôi chứ?

Tiểu Tà cũng bật cười:

– Nàng chớ đắc ý, chuyện ấy ta dụ hắn gạt ta, để ta tìm bí mật của chúng thôi.

– À! Sự việc là thế, nhưng tại sao hắn gạt huynh đài lên hải đảo vậy?

– Ngày ấy tại Chung Nam Sơn, ta đi tìm người bạn của lão đầu là Lý Mẫn Cốc, ngờ đâu tên này giả dạng Lý Mẫn Cốc gạt ta phóng độc nhưng độc làm sao hại ta được nên ta nhân đó giả trúng độc mê man thật và thế là chúng đưa ta lên hải đảo.

- Hấn thuộc môn phái nào, huynh đài có biết không?
- Hấn là người của Thần Võ Môn sai đi tìm ta.
- Nói vậy là huynh đài vẫn chưa biết Lý Mẫn Cốc à?

Tiểu Tà lắc đầu:

- Cũng tại lão đầu ta, đã biết rằng ta không quen biết Lý Mẫn Cốc, mà chẳng nói rõ hình dáng của y mà chỉ nói ở Chung Nam Sơn chỉ có y luôn mặc y phục trắng nên ta mới lầm đấy.

Kiều Tiểu Vũ lại nói:

- Sự việc đã qua rồi, không biết người ở dưới lầu kia là Lý Mẫn Cốc thật hay giả, huynh đài nên hòa hoãn một chút, đừng nóng nảy gây ra xô xát có hại cho vết thương.

Tiểu Tà cười, gật gật đầu.

Ăn uống xong ba người rời khỏi tử lầu, Tiểu Tà nói:

- Hai nàng hãy về thuyền trước đi nhé, để ta vào khu buôn bán chọn vài thứ đồ dùng riêng rồi sẽ về sau.

Hai nàng gật đầu trở về thuyền, còn Tiểu Tà vờ đi vào khu buôn bán mua mấy cái bánh bao, sau đó liền trở lại tử lầu chờ tên Lý Mẫn Cốc.

Một lúc sau, Lý Mẫn Cốc cũng rời khỏi trà lâu đi về phía nam ra ngoại ô thị trấn, đến một ngọn đồi, tìm đến một ngôi cổ miếu có bảng đề “Quan Đế Miếu”.

nhìn quanh rồi đi vào.

Tiểu Tà ẩn núp theo dõi, nhưng đã gần hai giờ đồng hồ vẫn không thấy Lý Mẫn Cốc ra, Tiểu Tà định vào cổ miếu xem xét.

Vừa lúc đó, Lý Mẫn Cốc bước ra khỏi cổ miếu, trở về con đường cũ.

Khi hấn đi ngang qua chỗ Tiểu Tà ẩn nấp, bất chợt Tiểu Tà lướt ra rất nhanh, vung tay điểm vào đại huyệt của hấn làm hấn chỉ vừa quay lại thì toàn thân bất lực ngã trên mặt đất.

Tiểu Tà liền kéo Lý Mẫn Cốc vào trong khu đồi cây cối rậm rạp, xa nơi cổ miếu, giải khai khẩu huyệt cho lão, rồi bắt đầu hỏi:

- Lý Mẫn Cốc tiên sinh, ngài còn nhớ ta không?

Lý Mẫn Cốc giọng giận dữ:

- Ta không quen ngươi, hãy thả ta ra, nếu không đồng đạo võ lâm sẽ không tha cho ngươi đâu vì trước đến nay ta chưa làm điều gì sai quấy cả.

Tiểu Tà rút trường kiếm kê vào cổ hấn trợn mắt:

- Thật ngươi không nhận ra ta phải không?

Nói dứt, Tiểu Tà lắc trường kiếm tức thì một mảnh lông tai của Lý Mẫn Cốc đã đứt lìa, máu nhỏ giọt ngay.

Lý Mẫn Cốc liền “A” một tiếng, trán đã có mồ hôi hột miện la lên:

- Dương thiếu hiệp, tôi nhớ ra rồi, xin thiếu hiệp tha mạng cho tôi một phen.

Tiểu Tà cười khẩy:

- Cái chết gần kề mới biết van xin à? Ta hỏi ngươi tại sao ngươi giả dạng Lý Mẫn Cốc hãy nói cho thật nếu không đừng trách ta.

Lý Mẫn Cốc không muốn chết nên khai thật:

- Môn chủ Thần Võ Môn Độ Vinh Thiên bắt tôi làm như thế.
- Tại sao hấn bắt ngươi làm như vậy? Ngươi và Độ Vinh Thiên qua hệ thế nào?

– Tôi là một phó thủ lĩnh của Thần Võ Môn, do đó Độ Vinh Thiên sai tôi và nhiều người khác nữa đi tìm những người nào muốn gặp Lý Mẫn Cốc thật sự.

– Như vậy người và Lý Mẫn Cốc thật sự rất giống nhau phải không?

– Có lẽ là như vậy, vì tôi cũng chưa thấy qua Lý Mẫn Cốc thật bao giờ, nhưng đã có bốn người ở Chung Nam Sơn làm rồi, vì vậy chắc tôi giống hệt Lý Mẫn Cốc thật.

Tiểu Tà nhìn vào hắn hỏi tiếp:

– Khuôn mặt người có hóa trang phải không?

Lý Mẫn Cốc giả nói:

– Đúng như vậy.

Tiểu Tà lại nói:

– Ai hóa trang cho người? Và hóa trang bao lâu rồi?

Lý Mẫn Cốc giả đáp:

– Đã bốn hay năm năm gì rồi, lúc ấy tôi bị ngất xỉu và có ai đó đã sửa khuôn mặt của tôi như thế này đây.

Tiểu Tà liền nắm tóc và quan sát kỹ, thấy kỹ thuật biến dạng để hóa trang cực kỳ tinh vi, thật đáng sợ.

Suy nghĩ một lúc Tiểu Tà hỏi:

– Người đến Thanh Dương trấn này để làm gì?

– Tôi được thông báo hôm nay đến đây để hội họp với môn chủ và các người khác.

– Hội họp với mục đích gì và địa điểm nào?

– Tôi chưa rõ lắm, nhưng nghe huynh đệ nói, rằng sẽ bắt người nào bắt người nào hoặc là tấn công Phi Long Bảo, đến đêm nay gặp môn chủ tại phân động của Thần Võ Môn, nơi ngôi cổ miếu Quan Đế lúc này.

– Người đừng lừa gạt ta, cái miếu xiêu vẹo ấy mà là phân động của các người sao?

Lý Mẫn Cốc giả nói mau:

– Tôi không gạt đâu, vì phía sau miếu có mật đạo thông với ngôi nhà Thái Nghi mà chỉ cần chỉ cần xoay đúng một vòng cái trục hương miếu Quan Đế thì cơ quan bí mật xuất hiện để vào mật đạo.

Tiểu Tà thấy không cần tra hỏi nữa nên nói thầm:

– Tên này đã hại nhiều người rồi, nếu cho hắn sống thì còn hại bao nhiêu người nữa, chi bằng cho hắn đi đâu thai sớm thì tốt hơn.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà liền vung tay điểm vào tử huyệt của Lý Mẫn Cốc giả kết liễu ngay đời hắn.

Tiểu Tà quay trở lại Quan Đế miếu thì trời đã về chiều. Chàng theo lời Lý Mẫn Cốc giả đã đi vào được mật đạo.

Nơi đây, tối như ban đêm, nhưng mặt Tiểu Tà quen nhanh với đêm tối nên nhìn thấy mật đạo hun hút, chàng cứ từ từ cẩn thận đi lần vào.

Rất lâu mới hết mật đạo quá dài này, đã có ánh sáng, Tiểu Tà chui ra ngoài thì thấy một hòn giả sơn rất lớn và sau đó có một ngôi nhà. Tiểu Tà biết chắc chính là “Thái Nghi Phân Động” của Thần Võ Môn, quả nhiên là một địa điểm kín đáo âm u với cây cao che phủ.

Tiểu Tà tiến sát đến ngôi nhà men đến đại sảnh quan sát biết tên môn chủ Độ Vinh Thiên chưa đến nên tìm nơi ẩn nấp đợi chờ.

Trời bắt đầu tối, trong đại sảnh đã thấp đèn lên.

Lúc sau, có một người mặc áo xám, khoảng ngũ tuần, mày thô, tóc điểm bạc, để râu ngắn, quanh người mang rất nhiều phi đao, đi vào đại sảnh và phía sau có mười mấy tên hắc y, người nào cũng đeo trường kiếm.

Người áo xám đứng giữa đại sảnh là động chủ nói với đám thuộc hắc y thuộc:

– Một lúc nữa thôi, môn chủ sẽ đến đây, tất cả các người hãy canh gác cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ bị giết đấy. Còn bây giờ ta ra ngoài đón môn chủ.

Tên động chủ bước ra ngoài. Bọn Hắc y vội vàng đóng tất cả các cửa sổ lại, để phòng bên ngoài có thể nhìn vào.

Phút chốc, bên ngoài có tiếng động chủ áo xám:

– Xin mời môn chủ vào đại sảnh, nơi đây thuộc hạ đã bố trí cẩn thận rồi.

Môn chủ Độ Vinh Thiên vừa đi vừa nói:

– Cao Phong động chủ làm như thế tốt.

Nói xong liền đi vào đại sảnh và ngồi vào ghế chủ tọa, mấy tên thuộc hạ cũng theo vào, ngồi bên cạnh là con trai duy nhất của lão môn chủ Độ Vinh Thiên là Độ Phi khoảng hai mươi tuổi, mặc áo màu tím, tay cầm quạt trắng, khuôn mặt cũng thanh tú nhưng có đôi mắt nhỏ nháy nháy liên tục biểu hiện gian xảo.

Bên kia cầu lão môn chủ có lão Bạch Phát Lưu Tinh Phi Tiễn tiếng tăm giang hồ, tóc xõa trắng phều, cao gầy, có đôi mắt nhỏ sắc bén, điều ngoa nham hiểm.

Người ngồi tiếp theo là tổng quản Tổng Lý Đông, đầu tròn tai nhỏ, mũi rộng, trán có một vết sẹo khá lớn. Tên tổng quản chỉ mặc áo ngắn màu xanh để lộ những bắp thịt nở nang rắn chắc của đôi tay và vai, sau lưng găm hai cây búa giống như người thợ săn. Còn lão môn chủ Độ Vinh Thiên lại có vóc dáng cao to, uy dũng, tuổi hơn lục tuần nhưng tóc vẫn đen nhánh, da mặt hồng hào, miệng rộng, mày đậm, râu dài, y phục màu đen.

Khi mọi người đều an tọa, Độ Vinh Thiên mới lên tiếng:

– Cao động chủ, tin tức mấy ngày nay có gì thêm không?

Cao động chủ đáp:

– Thưa môn chủ, chứ có tin thêm.

Độ Vinh Thiên nói:

– Lý Mẫn Cốc đã đến chưa, ta cần gặp y.

Cao Phong nói:

– Thưa môn chủ! Lý Mẫn Cốc trưa nay đã đến và có chút việc cần đi nói sẽ về ngay nhưng sao bây giờ vẫn chưa thấy?

Độ Vinh Thiên lại hỏi:

– Dương Tiểu Tà nhảy xuống hồ đến giờ vẫn không có tin tức gì sao? Cao động chủ đã cho truy tìm quanh hồ chưa?

Cao Phong đáp:

– Bên Hắc y sát thủ đưa tin tức này đến cho chúng ta, sau khi họ truy lùng vẫn có triển khai song vẫn không có kết quả.

Tiểu Tà nghe vậy rủa thầm:

– Mẹ kiếp! Lão Hắc y sử giả muốn lợi dụng lực lượng rộng lớn của Thần Võ Môn để truy tìm ta, nên mới lộ tin tức này ra.

Độ Vinh Thiên bực mình đập vào thành ghế rồi nói:

– Bọn Hắc y sát thủ đã nhận của chúng ta năm mươi lượng rồi, thế mà chẳng giết nổi thằng ranh mà ấy tức thật!

Lúc này Độ Phi nhìn qua phụ thân hần, rồi nói:

– Xin phụ thân hãy yên tâm, tên tiểu tử ranh mà ấy chạy không thoát khỏi tay tiểu nhi đâu, phụ thân chờ nóng giận, vài ngày nữa tiểu nhi sẽ bắt hắn đem về đây.

Độ Phi nói xong làm ra vẻ tự cao và lão môn chủ cũng gật đầu:

– Hy vọng là như vậy.

Rồi lão quay sang Cao Phong động chủ:

– Tình hình của Phi Long Bảo ra sao rồi?

Cao Phong đáp:

– Từ khi Bảo chủ của họ bị mất tích đến nay thì Phi Long Bảo cũng bất tín, ngưng hoạt động trên giang hồ, nhưng có lực lượng ngầm.

Độ Vĩnh Thiên cười to:

– Chúng ta chuẩn bị hoạt động âm thầm ở địa bàn này, vậy thực lực của chúng ta ở nơi này như thế nào rồi, Cao động chủ cho ta biết đi.

Cao Phong đáp:

– Thái Nghi phân động đây có hơn năm nghìn môn hạ đang tung đi tìm Dương Tiểu Tà, còn lại nơi này hơn mười người.

Độ Vĩnh Thiên hỏi tiếp:

– Cao động chủ có rõ lực lượng Hoàng Kỳ của Phi Long Bảo và các cao thủ của họ không?

Cao Phong đáp:

– Bọn cò vàng Phi Long Bảo có khoảng bảy trăm người, ngoại trừ Hoàng Kỳ đường chủ Hà Thủ Khai ra, hình như không còn cao thủ nào khác.

Độ Vĩnh Thiên cười ha hả:

– Tốt, chúng ta lợi dụng lúc này đánh úp bọn Hoàng Kỳ Phi Long Bảo là được lắm!

Độ Phi tỏ vẻ thất vọng lên tiếng:

– Phụ thân! Chúng ta không bắt Dương Tiểu Tà trước sao?

Độ Vĩnh Thiên nói:

– Chúng ta tiến hành hai việc một lúc.

Lão Bạch Phát nói:

– Chúng ta không thể tiến hành như thế được, bởi vì nếu chúng ta nắm được địa bàn Hoàng Kỳ của Phi Long Bảo thì họ đâu dễ yên cho chúng ta, họ sẽ tập trung vào để tấn công, ta không đủ nhân lực canh giữ lâu dài, chỉ bằng ta tía dẫn nội bộ của chúng.

– Ta không chờ được nữa. Cao động chủ hãy huy động lực lượng để đêm mai tấn công Phi Long Bảo, phải chuẩn bị giả dạng Hắc y sát thủ.

Cao Phong nói:

– Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Độ Vĩnh Thiên đứng lên:

– Ta có việc gấp không thể nán lại đây được, tối mai ta trở lại.

Nói xong liền bước ra khỏi đại sảnh. Bọn thuộc hạ đều theo ra. Sau đó Cao Phong cùng đám hắc y bảo vệ cũng theo ra.

Chờ bọn này đi rồi, Tiểu Tà cũng rời chỗ nấp theo mật đạo trở ra thì không còn nhìn thấy ai cả, cảnh vật vắng lặng. Tiểu Tà liền gỡ tóc trên đầu xuống làm cho rối tung, bôi mặt lem luốc, quần áo bẩn thỉu, hóa trang như gã ăn mày rồi nhanh chân ngồi chờ xem có người của Độ Vĩnh Thiên không, nhưng vẫn không thấy.

Tiểu Tà sốt ruột lại lo nghĩ và lẩm bẩm:

– Không được rồi! Ta không thể để Phi Long Bảo bị Thần Võ Môn tàn công lên được. Ta phải nghĩ cách ... ha ... được rồi trước hết ta cho bọn Thần Võ Môn ôm bụng làm gì đánh đắm được, ta mua thuốc tiêu chảy đến Thái Nghi phân động cho vào nước uống của chúng.

Nghĩ xong, Tiểu Tà liền cấp tốc thực hành, tuy vất vả nhưng khi Tiểu Tà đã quyết thì chàng phải làm cho bằng được.

Lúc chui ra khỏi mật đạo thì Tiểu Tà lại nghĩ cách dùng hòa công phá mật đạo vào Thái Nghi phân động nội trong đêm mai khi lão Độ Vĩnh Thiên và đồng bọn quay lại đây.

Tiểu Tà vừa đi vừa suy nghĩ tiếp:

– Ta đi ngay qua Hàng Châu cho người mời bọn Phi Long Bảo vào đêm mai đến đây nhất định sẽ rất lý thú khi hai bên đối đầu tại địa điểm bí mật này.

Nghĩ vậy, Tiểu Tà liền trong đêm đi qua Hàng Châu.

Đến sáng hôm sau, Tiểu Tà đang ăn sáng trong tửu lầu và nhờ lão quản lý có chữ đẹp viết giúp cái thiệp mời lấy danh hiệu Cao Phong Động chủ Thần Võ Môn mời Hoàng Kỳ đường chủ Hà Thủ Khai đêm nay đến Quan Đề miếu ở Thanh Dương để giải quyết xung đột giữa hai bên.

Sau đó, Tiểu Tà lại nhờ một người khác đưa thiệp mời Hà Thủ Khai, còn chàng thì liền quay về Thanh Dương Trấn, lo mua những hỏa pháo thuốc nổ, đợi đêm đến sẽ triển khai kế hoạch đã nghĩ ra.

Màn đêm vừa phủ, Tiểu Tà đã vào mật đạo rải đồ dẫn hỏa suốt con đường hầm này đến tận gian đại sảnh và dùng vải làm mồi cùng hỏa pháo, thuốc nổ đặt vào các địa điểm hoạch định, lại dùng nhang đốt lên và độ thời gian trên cây nhang cũng rất chính cho thời điểm nổ.

Tiểu Tà có ghi tấm bảng cấm sử dụng mật đạo theo lệnh của môn chủ đóng ở đầu mật đạo, bởi vậy chàng yên tâm tiến đến bên đại sảnh để nghe ngóng và quan sát.

Tiểu Tà nhìn thấy trong đại sảnh đã hiện diện đủ mặt lão môn chủ và các thuộc hạ cao cấp của lão, chợt có một tên hắc y chạy vào:

– Bẩm môn chủ! Hình như có ai bỏ thuốc tiêu chảy vào nước uống, các huynh đệ uống vào đều bị đau bụng quá nhiều, chắc đêm nay không thể đánh gì được.

Độ Vĩnh Thiên giật dử quát:

– Cao Phong, ngươi làm ăn cầu thả như thế không sợ mất đầu sao?

Độ Phi đứng dậy:

– Phụ thân trách nặng Cao động chủ, việc này nhất định có nội gian, phải tìm cho ra hung thủ.

Độ Vĩnh Thiên vẫn nói lớn:

– Tìm cái gì? Ta và Hắc y sát thủ đã hẹn đêm nay đột nhập Phi Long Bảo, giờ như thế này là hỏng hết.

Lão Bạch Phát lên tiếng:

– Thưa môn chủ! Chuyện này đã xảy ra như thế, nội gian chưa tìm ra, chúng ta rất khó hành động, thuộc hạ sẽ cấp tốc bào cho Hắc y sát thủ hay kế hoạch đêm nay được bãi bỏ.

Độ Vĩnh Thiên gật đầu:

– Được! Hãy đi ngay đi.

Lão Bạch Phát gật đầu rồi băng mình đi thật nhanh.

Chuyện vừa giải quyết xong, chợt có một tên khác chạy vào gấp rút:

– Thưa môn chủ! Bọn Hoàng Kỳ Phi Long Bảo đã đến đây rồi!

Mọi người có mặt đều kinh ngạc, Độ Vĩnh Thiên càng bối rối, vội nói Cao Phong:

– Cho mọi người ẩn nấp ngay. Ta ở nhà sau, cứ thế mà chiến đấu, có gì nổi hiệu cho ta biết.

Nói xong lão kéo Độ Phi chạy ra sau và Tổng tổng quản cũng đi theo.

Cao Phong liền la lên:

– Các ngươi hãy húp hết, chưa có lệnh của ta không được phép ra.

Nói xong lao người chạy trước. Bọn thuộc hạ Thần Võ Môn đang giả hắc y ào ạt chạy theo sau vào ngay mật đạo rất gấp.

Chỉ có Tiểu Tà ngồi ẩn nấp mỉm cười đắc ý vì kế hoạch hỏa công của chàng sẽ thành vì mọi chỗ đã đốt nhang xong và khi đụng vào chất nổ sẽ nổ tung ngay.

Vừa lúc đó bọn người theo Độ Vĩnh Thiên cũng đã đến phía sau đại sảnh nên Tiểu Tà lập tức rời chỗ nấp, bắt đầu đốt hỏa pháo ném vào mật đạo và các nơi đã gài chất nổ cùng dầu dẫn lửa.

Những tiếng nổ kinh hồn vang lên liên tiếp rồi lửa bùng cháy suốt đường hầm tới tận đại sảnh.

Tiểu Tà băng người ra phía nhà sau cột chất nổ cùng hỏa pháo đốt lên nhanh tay ném về hướng bọn Độ Vĩnh Thiên làm cho bọn chúng vội la hoảng và nắm xuống. Một tiếng nổ kinh hồn cùng lửa cháy tràn lan khắp khu vực gọi là bí mật này giờ đây lửa cháy bùng bùng, tường mái nhà bay đi, tiếng người la thất thanh náo loạn, quả là Thái Nghi Phân Động của Thần Võ Môn một đêm đã bị tay Tiểu Tà phá hết.

Ở bên ngoài lại có nhiều tiếng nổ nữa và Hà Thủ Khai đã đến chứng kiến thì Cao Phong liền tỏ thái độ đầu hàng rút lui khỏi địa bàn của Hoàng Kỳ Phi Long Bảo. Do đó Hà Thủ Khai rất hài lòng nhưng trong lòng vẫn thắc mắc về trận hỏa công kỳ lạ.

Sau khi Hà Thủ Khai rời địa điểm thì Cao Phong vội vã chạy vào phía sau để xem sự việc, nhưng lúc đó lão môn chủ cùng ba người thuộc hạ cao cấp đều đã bị thuốc nổ và hỏa pháo làm cho y phục rách tả tơi, mặt mày lem luốc, vừa sợ hãi vừa tức giận.

Tiểu Tà không ẩn nấp nữa mà ngang nhiên xuất hiện cất tiếng cười ha hả, chỉ vì chàng tự biết rằng không thể mãi mãi trốn sự truy lùng của Thần Võ Môn và cả Hắc y sát thủ nữa nên nhân đây đổi đầu là vừa.

Tiểu Tà chỉ Độ Vinh Thiên nói lớn:

– Độ Vinh Thiên! Mạng ngươi cũng lớn thật đó nên mới thoát chết bởi chất nổ vừa rồi nhưng ngươi cũng sợ rồi phải không?

Độ Vinh Thiên chợt thấy một tên hành khất xuất hiện nói vậy, nên thét lớn:

– Tên hành khất kia, ngươi là ai, dám vào đây quấy nhiễu?

Lão chưa dứt lời thì Độ Phi chặn lời:

– Để hấn cho tiểu nhi.

Dứt lời Độ Phi lao tới vận chưởng đánh vào Tiểu Tà. Tiểu Tà nhìn thấy lòng bàn tay của Độ Phi hiện lên màu tím, thì biết hấn sử dụng độc chưởng. Tuy Tiểu Tà không sợ độc song những vết thương chưa lành nên không thể đổ chọi bên vung trường kiếm xuất chiêu đâm vào bàn tay của đối phương nên Độ Phi liền thâm thủ chưởng để đi bộ tránh né.

Cả hai giao đấu hơn mười chiêu nữa thì những vết thương của Tiểu Tà bắt đầu rách ra trở lại và máu đã thấm ra áo đỏ ối làm cho Tiểu Tà rất đau đớn nhưng cố can rằng chịu đựng song đã mất linh động.

Lợi dụng cơ hội này, Độ Phi liên tục phóng độc chưởng vào Tiểu Tà và Tiểu Tà cũng gan lì xuất chiêu phản kích.

– Bùng! Bùng! Bùng! ...

Cả hai bắn lùi lại, Tiểu Tà bị chấn thương nặng hơn, khoe miệng rỉ máu, các vết thương vỡ ra, máu rơm rĩ ra áo lão đảo thân hình rồi ngã quỵ.

Còn Độ Phi cũng bắn lùi và té ngã, cánh tay tê buốt, nhưng cố đứng dậy trước và cười kiêu ngạo:

– Tên tiểu quỷ kia! Ngươi đã trúng độc chưởng của ta thì chỉ còn sống ba ngày nữa thôi, hãy ngoan ngoãn đưa tay cho ta trói, khỏi đau thể xác và hãy nói cho ta rõ tại sao ngươi vào đây rồi ta giải độc cho ngươi.

Tiểu Tà còn ngã quỵ nhưng vẫn cười nói:

– Độc của ngươi không hại được ta đâu, đừng có nói những câu ngu xuẩn đó.

Tiểu Tà vừa nói vừa quỵ xuống hơn nữa như đã kiệt sức chỉ cố đề cây trường kiếm ở dưới đất, Độ Phi đắc ý cười ngất,, vừa cười vừa tiến đến trước mặt Tiểu Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thập tử nhất sinh

Bất thần Tiểu Tà nắm chặt cán kiếm đâm ngược lên ghim vào bụng của Độ Phi. Hấn la lên thất thanh tháo lui thoát ra khỏi lưỡi kiếm nhưng máu tuôn xả hai tay ôm lấy bụng lão đảo thật lùi.

Rất tiếc, những vết thương của Tiểu Tà loét ra máu chảy nhiều nên quá đuối sức không thể tấn công truy sát Độ Phi được mà lại ngã quỵ nữa.

Độ Vinh Thiên và Tổng Tổng quản ngẩn ngơ. Độ Vinh Thiên hét lên:

– Phi nhi!

Lão chạy lại chỗ Độ Phi để săn sóc, sai Cao Phong đi gọi đại phu.

Còn Tổng Tổng quản thấy Tiểu Tà làm bị thương con của Môn chủ nên liền rút đôi búa ra múa lên vun vút tiến đến tấn công Tiểu Tà.

Thấy đối phương dũng mãnh, Tiểu Tà quyết định thoát chạy nên lập tức lặn luôn mấy vòng, tuy bị thương nặng nhưng quyết tâm hành động thật nhanh, phóng người qua bức tường để thoát đi. Nhưng khi vừa phóng lên tường, chân trái của Tiểu Tà bất ngờ bị một sợi dây xích kéo lại té nhào rất đau đớn,

các vết thương lại tóe máu, cố nhìn xem thì thấy sợi dây xích ấy của lão Bạch Phát.

Tiểu Tà hét lên:

– Ta muốn nói chuyện với Độ Vĩnh Thiên! Độ Vĩnh Thiên đâu!

Độ Vĩnh Thiên vừa xem vết thương của Độ Phi thấy không nguy hiểm đến tính mạng cũng yên tâm đôi chút, chợt nghe Tiểu Tà hét lên nên đi ngay đến trước Tiểu Tà và quát:

– Tên hành khất kia, ta giết ngươi để trả thù cho con ta.

Tiểu Tà cố đứng lên mà vẫn lảo đảo, nói:

– Độ Vĩnh Thiên! Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi đem những người ấy nhốt trên đảo Thần Tiên để làm gì?

Lão nghe thấy thế ngạc nhiên vì tên hành khất này tại sao lại biết được bí mật ấy.

Độ Vĩnh Thiên đứng lại giọng có chút ôn hòa:

– Tên hành khất kia, ngươi là ai, tại sao lại biết được chuyện ấy?

Tiểu Tà bật cười đáp:

– Ta là Dương Tiểu Tà đây, không phải các ngươi đã tìm ta bấy lâu nay sao?

Tiểu Tà tuy nói vậy nhưng lúc nào cũng tính kế thoát thân, còn lão Độ Vĩnh Thiên càng thêm căm tức rít lên:

– Dương Tiểu Tà! Ta sẽ rút gân, lột da, uống máu, chặt ngươi ra từng mảnh mới hả dạ.

Tiểu Tà vẫn bình tĩnh:

– Lão chó nóng như vậy chẳng ích gì, lão hãy trả lời đi đừng sợ ta trốn chạy.

Độ Vĩnh Thiên lắc đầu:

– Không ai thoát chạy khỏi tay ta đâu, còn ngươi muốn rõ ta cũng cho ngươi biết là ta muốn làm Bá chủ võ lâm, nên nhốt bọn chúng cho đến chết để khỏi phiền hà gì nữa ... ha ... ha ...

– Lão muốn làm Bá chủ võ lâm có ai nói gì đâu? Còn việc Lý Mẫn Cốc thì sao?

– Như vậy ngươi đã giết hắn rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy, nhưng ta muốn biết người nào đã hóa trang cho hắn?

Lão ta mỉm cười, nói:

– Tại sao ta phải cho ngươi biết và ngươi muốn biết để làm gì?

Tiểu Tà cười:

– Nếu vậy, lão có biết có người đã giết Vĩ Diệt Huyền Bảo chủ Phi Long Bảo không và người bị nhốt trên đảo là giả không?

Độ Vĩnh Thiên nghi ngờ:

– Không được, chỉ có một người có thật hóa trang cực kỳ tinh vi đã hóa trang cho Lý Mẫn Cốc thì đã bị ta giết sáu, bảy năm rồi, còn Vĩ Diệt Huyền ta mới nhốt vài ba tháng thì làm sao có ai có thuật dịch dung hóa trang tài tình như thế. Ngươi chỉ xảo quyết thôi. Ta càng mau kết liễu mạng chó của ngươi để xem đêm nay ngươi có trốn thoát được không.

Dứt lời, Độ Vĩnh Thiên từng bước đi đến gần Tiểu Tà. Song chương tử từ từ đưa lên, chuẩn bị đập xuống đầu Tiểu Tà. Tiểu Tà biết lão sẽ giết mình, nên không chậm trễ liền hít hơi dài, tay trái cầm trường kiếm chia ra thủ thế, tay phải ôm lấy bụng lão đảo đứng lên.

Độ Vĩnh Thiên hét lớn vung song chương đánh ập vào Tiểu Tà với cuồng phong dữ tợn, nhưng Tiểu Tà cố đi bộ vung trường kiếm tạo hư chiêu, đồng thời tay phải ôm bụng vung cực nhanh thì ngọn phi đao ghim thẳng vào ngực Độ Vĩnh Thiên.

– Ô! Ái!

Hai tiếng la thất thanh, hai đối thủ đều lao đảo và ngã nhào. Độ Vinh Thiên bị phi đao ghim vào người ngực máu tuôn lai láng tóc tai rối bù, còn Tiểu Tà thảm thương hơn là bị song chưởng đánh trúng gần ngực lịm máu từ các vết thương lại tuôn ra, toàn thân bị bắn tung vào bờ tường vô cùng bi thiết.

Nhưng với nghị lực phi thường và sức lực bền dẻo khó ai bì, Tiểu Tà liền lồm cồm bò dậy chợt thấy lão Bạch Phát hướng về Môn chủ của lão đang bị thương.

Tiểu Tà không bỏ lỡ cơ hội, lập tức phóng một phi đao, đồng thời lao tới địch thủ.

Lão Bạch Phát không ngờ Tiểu Tà bị trọng thương mà còn liều lĩnh như vậy nhưng phải tránh phi đao thì Tiểu Tà chém một chiêu kiếm trúng vào đùi lão sâu tới xương máu ra làm cho Tiểu Tà hả dạ và trả mối hận lúc này lão dùng xích kéo chân Tiểu Tà ngã nhào nơi bức tường.

Tiểu Tà thấy tình hình đã thuận lợi, cần rằng chịu đựng cơn đau tung mình qua bức tường để trốn thoát, nhưng bất chợt hai ngọn phi tiêu từ tay tên Cao Phong phóng ra ghim vào đùi của Tiểu Tà làm chàng la lên đau đớn rồi lại rơi xuống đất như cũ.

Khi Tiểu Tà té xuống, biết tình thế cực kỳ nguy hiểm, chàng dùng tàn lực rút hai ngọn phi tiêu ra khỏi đùi rồi gượng đứng dựa vào tường để di chuyển, tay vẫn giữ trường kiếm chống trả.

Bảo Môn chủ cùng ba lão thuộc hạ cao cấp đang từ từ tiến gần đến Tiểu Tà, tuy rằng họ là địch thủ, nhưng phải khâm phục dũng khí tuyệt vời của Tiểu Tà.

Lúc này, toàn thân Tiểu Tà đau đến không còn cảm giác, hai mắt đầy gân máu đỏ ngầu, thân thể tứ chi hầu như không còn làm nổi theo ý chí nữa, nên Tiểu Tà tự than thầm:

– Ôi! sao bi thảm tuyệt vọng thế này?

Vừa lúc đó, sau tiếng hét lớn của lão Môn chủ, thì bốn cao thủ Thần Võ Môn này cùng lúc tấn công vào Tiểu Tà quyết tâm giết một kẻ thù đáng sợ.

Nhưng trước giây phút cuối cùng quyết định cho sự sống chết, ý chí của Tiểu Tà vụt lên cao làm cho chàng tỉnh lại, liền lập tức sử dụng “Cô Tình Kiếm Pháp”.

chiêu cuối cùng tấn công vào Cao phong. Cao phong bị chém đứt một cánh tay thét lên thất thanh té lù lại. Trong khi đó ba cao thủ kia vẫn xuất chiêu và Tiểu Tà cố dùng tàn lực đối phó nhưng rồi Tiểu Tà bị Tổng Tổng quản chém vào đùi, bị lão Bạch Phát đánh trúng cánh tay trái, bị Độ Vinh Thiên đánh một chưởng tung lên cao ...

Thình lình, có hai bóng người lướt đến đón Tiểu Tà từ trên rơi xuống đất trước sự kinh ngạc của các cao thủ Thần Võ Môn.

Hai người vừa xuất hiện chính là Kiều Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh.

Kiều Tiểu Vũ xem vết thương cho Tiểu Tà. Nàng dùng kim châm đồng thời nhét thuốc vào miệng để giữ mạng sống cho Tiểu Tà trong khi chàng bất tỉnh.

Còn Tiểu Tinh Tinh thì khóc thút thít:

– Tiểu Tà! Huynh đừng có chết, huynh không chịu nghe lời muội nên mới ra nông nỗi này ...

Những cao thủ Thần Võ Môn lúc này cũng bật cười chế nhạo nên Tiểu Tinh Tinh quay lại trừng mắt:

– Các ngươi có phải là người không? Tại sao lại hại Tiểu Tà.

Những người này lại cười lớn hơn làm cho Tinh Tinh tức giận không chờ lệnh của Kiều Tiểu Vũ mà liền xoay người phóng ngọn phi tiêu ghim ngay vai của Độ Vinh Thiên nhanh như chớp.

Lúc này bọn cao thủ không còn cười nữa và Độ Vinh Thiên tức giận hét lên:

– Hãy tiến lên!

Tất cả bọn chúng bốn tên liền tiến đến tấn công Tiểu Tinh Tinh rất hăng, nhưng đột nhiên thấy nàng biết mất làm bốn tên ngần ngại rồi cùng la lên thất thanh và cùng ngã xuống đất miệng đều phun máu tươi.

Độ Vinh Thiên kinh hãi nói:

– Đó là “Phân thân hóa hình thần công”. Chúng ta chạy ẹ lên.

Lập tức cả bọn cố trối dậy chạy thoát thân phút chốc không còn ai cả.

Tiểu Tinh Tinh đứng nhìn đối phương chạy hết, rồi đến bên Kiều Tiểu Vũ và thút thít hỏi:

– Tiểu Thụ! Tiểu Tà có sống được không?

Kiều Tiểu Vũ cũng sụt sùi:

– Rất nguy ngập nhưng chưa chết, thôi chúng ta hãy về thuyền rồi tính.

Nói xong, nàng liền bồng Tiểu Tà vọt người lao đi và Tiểu Tinh Tinh bám sát theo nàng.

Kiều Tiểu Vũ đặt Tiểu Tà lên giường rửa các vết thương trong sự lo lắng, đôi tay nàng run run vì hơi thở của Tiểu Tà mỗi lúc một yếu dần đi.

Nàng băng bó vết thương và dùng mọi cách để cứu vãn tình trạng quá nguy ngập của Tiểu Tà nhưng rốt cuộc cũng đành bó tay.

Tiểu Tinh Tinh nước mắt ràn rụa:

– Tiểu thư ơi! Tiểu Tà có làm sao không?

Kiều Tiểu Vũ thở ra:

– Muốn cứu Tiểu Tà chỉ còn một cách là muối hãy mau về Trường Bạch Sơn thưa với Mẫu thân ta cho năm hoàn Linh Chi và muối phải đi và về nội trong ba ngày may ra còn kịp, nếu không ...

Tiểu Tinh Tinh biết tình tạng Tiểu Tà rất trầm trọng gấp rút:

– Muối sẽ cố hết sức để đi nhanh, tiểu thư đừng để cho chàng chết.. Nói dứt nàng vội lau nước mắt và phóng người lao đi.

Còn Kiêu Tiểu Vũ luôn sẵn sóc vào nói bên tai của Tiểu Tà:

– Tôi biết huynh đài đang nghe tiếng của tôi nói, huynh hãy ráng chịu đựng, phải cố chịu đựng mới vượt qua được ... Tiểu Tà, huynh chịu đựng được mà, phải không?

Nàng cứ lặp đi lặp lại và nước mắt ràn rụa chạy dài trên đôi má thật thương tâm.

Kiều Tiểu Vũ thăm mạch thường xuyên cho Tiểu Tà và nét bi qua mỗi lúc một tăng vì Tiểu Tà vẫn mê man bất động, sự sống voi dần đi, nhưng có lẽ ý thức đang trở dậy để nuôi sự sống trong thân thể của chàng và sự tác động bên ngoài rất hữu ích trong việc duy trì sự sống thoi thóp này.

Qua hai ngày không chớp mắt để sẵn sóc bên cạnh Tiểu Tà, Kiêu Tiểu Vũ đã mệt lã người, đôi mắt quầng đen, tóc tai rũ rượi, nhưng vẫn luôn gọi tên chàng làm tác động không ngừng đến nỗi giọng nói của nàng đã lạc hẳn đi. Sự chịu đựng của Tiểu Tà cho đến chiều ngày thứ ba thì tim chàng đã ngưng đập, hơi thở không còn.

Kiều Tiểu Vũ khóc vật vờ:

– Tiểu Tà, tại sao huynh lại chết, huynh hãy sống lại đi ...

Nàng đang vật vờ khóc lớn thì Tiểu Tinh Tinh bước nhanh vào mệnh thì nói:

– Tiểu thư ơi! Muội đã mang Linh Chi về đây rồi!

Nhưng Tiểu Tinh Tinh thấy Kiêu Tiểu Vũ khóc ngắt như thế hoảng hốt chạy đến thăm dò Tiểu Tà thấy chàng đã tắt thở nàng chợt sững sốt đứng yên như người chết đứng.

Kiều Tiểu Vũ thấy thế liền vỗ vào huyệt đạo của Tinh Tinh gọi lớn:

– Tinh Tinh! Hãy tỉnh lại!

Tiểu Tinh Tinh bật khóc ào lên và ôm Kiêu Tiểu Vũ khóc không ngừng rồi bỗng buông ra đá tứ tung như kẻ điên rồ, hét lên chạy đến bên Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh không chịu nghe lời muối để giờ đây phải chết, tức lắm!

Tức lắm! ...

Vừa nói nàng vừa vung tay đâm vào Tiểu Tà liên tiếp không ngừng. Kiêu Tiểu Vũ kéo Tinh Tinh ra thì Tinh Tinh ôm Kiêu Tiểu Vũ và khóc nức nở.

Bỗng Tiểu Tà “Ơ” lên một tiếng rồi ọc máu ra, nói lảm nhảm trong cơn mê:

– Cứu ... Cứu ta ... Tiểu ... Vũ ...

Nói được mấy tiếng lại ngắt đi, nhưng hơi thở đã dần dần hồi phục lại.

Thì ra khi nàng Tinh Tinh đập vào người Tiểu Tà đã kích động bản năng, làm khí huyết chấn động luân lưu mà do những chấn thương đã ngăn nghẹt, giờ đây “Huyết” đã lưu thì “Khí” lại sinh nên hơi thở. Hơn nữa, bản chất của Tiểu Tà là luôn luôn có ý thức muốn sống mãnh liệt nên đó là một yếu tố tương

trợ để việc hồi sinh thuận lợi.

Hiện tượng hồi sinh của Tiểu Tà làm cho hai nàng kinh ngạc rồi mừng rỡ khôn xiết.

Kiều Tiểu Vũ đưa tay thăm mạch, sờ mũi để xác định lần nữa và nét mặt nàng rạng rỡ nổi vui mừng, nói nhanh:

– Tinh Tinh! Hãy đưa Linh Chi được đây.

Tinh Tinh vui mừng đến run rẩy lấy lọ linh dược đưa cho Kiều Tiểu Vũ. Kiều Tiểu Vũ thận trọng cho Tiểu Tà uống đồng thời còn rắc trên vết thương cho chàng.

Tiểu Tinh Tinh như tỉnh lại sau cơn ác mộng:

– Tiểu thư ơi! Tiểu Tà đã sống rồi phải không? Ôi hay thật!

Quả là “Cứu chấp Linh chi” đã kéo lại mạng sống cho Tiểu Tà. Loại Linh dược này chỉ mọc trong hang núi Trường Bạch Sơn, rất quý hiếm, có khả năng hồi phục sự sống. Đối với người luyện võ công thì chỉ một hoàn đã làm tăng nội lực thêm năm năm và đối với độc dược không quá đặc biệt, linh dược này cũng có thể hóa giải được. Tiểu Tà đã uống hết một lọ Linh dược quả là đại phước, nhưng phải nói đến lòng từ bi vô bờ của mẫu thân Kiều Tiểu Vũ đã trao linh dược quý hiếm để cứu người, quả thật trên đời này ít có ai như mẫu thân Kiều Tiểu Vũ vậy.

Kiều Tiểu Vũ hỏi Tiểu Tinh Tinh:

– Mẫu thân của tỷ tỷ có nói gì không?

Tiểu Tinh Tinh đáp:

– Phu nhân nóng ruột lắm, phu nhân bảo cứu người xong là về ngay. Muội định hỏi về có chuyện gì gấp lắm không? Nhưng muội chỉ sợ cứu không kịp Tiểu Tà, nên vừa lấy thuốc xong là chạy ngay. Bây giờ muội nghĩ rằng sau khi Tiểu Tà bình phục rồi, chúng ta trở về rồi sẽ quay lại đây lần nữa có được không?

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Chúng ta đi đã lâu, Mẫu thân lo lắng cũng phải, nếu Tiểu Tà cùng về thì hay biết nấy.

Hai nàng nhìn nhau gật đầu mỉm cười, Tinh Tinh nói:

– Muội đi nấu cháo chuẩn bị để Tiểu Tà tỉnh lại thế này cũng đòi ăn vì đã ba ngày không có gì trong bụng. Hơn nữa, tiểu thư cũng quá mệt mỏi rồi phải không?

Chắc cũng chẳng ăn gì trong ba ngày qua, trông tỷ tỷ gầy đi rồi đấy, để muội nấu cháo nhiều và thật ngon để chúng ta cùng ăn nhé!

Nói xong, Tinh Tinh hí hửng đi ngay, còn Kiều Tiểu Vũ nhìn Tiểu Tà đang nằm yên với nét mặt hồn nhiên ẩn nụ cười đa cảm đáng mến, nàng nói:

– Tiểu Tà! Huynh là một hào kiệt chẳng kém ai, cũng nhờ tiếng nổ đêm ấy đã đưa chúng tôi đến để cứu huynh, nếu không sẽ thảm khốc biết đường nào.

Nói xong, nàng đi vào trong chải lại tóc và thay đổi xiêm y.

Một lúc sau, Kiều Tiểu Vũ đi ra ngồi bên giường của Tiểu Tà, chợt Tiểu Tà ú ớ vài tiếng rồi từ từ mở mắt mỉm cười nói chậm chậm:

– Ta biết ... Tiểu Vũ cô nương ... đã cứu ta ...

Kiều Tiểu Vũ đưa tay bịt miệng Tiểu Tà lại và nói:

– Tiểu Tà, huynh đừng cử động lung tung, sẽ có hại cho những vết thương.

Tiểu Tà cũng biết những vết thương còn nặng lắm, nhưng chàng không ngăn được bản tính sẵn có, nên vẫn vui vẻ, vì bao nguy hiểm đã qua, chàng cười nói tiếp:

– Đau thì đau ... nhưng ... nhìn thấy Tiểu Vũ ... là hết đau ngay. Hơn nữa, thứ linh dược đó ... thật hiệu nghiệm vô cùng, vết thương đã đỡ nhiều ... lắm rồi, ... linh dược ấy là gì vậy?

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Đó là “Cứu Chấp Linh Chi dược” của mẫu thân tôi đó, nhờ Tinh Tinh cấp tốc về Trường Bạch Sơn lấy đem đến đây, sau ba ngày hôn mê và huynh đã không còn hơi thở làm tỷ muội tôi sợ hết hồn may mà huynh hồi sinh thật phước đức.

Tiểu Tà mỉm cười:

– Có chuyện hồi sinh thật sao? ... Vì nếu ngưng thở thì đi tìm ... Diêm Vương mà tính sổ ... tại sao ta còn nằm ở đây ... à, lúc này ... ta có cảm tưởng như ... có ai đánh ta ... làm giấc mơ của ta ... tan biến hết ta mơ màng nói năng lung tung thì thức giấc ...

Kiều Tiểu Vũ hiểu ngay là do Tinh tinh đánh chàng làm chàng tỉnh lại và ọc ra búng máu do nội thương để hồi sinh, nhưng nàng không nói và chỉ cười an ủi:

– Huỳnh hãy nghỉ ngơi đi, để tôi ra xem. Tinh Tinh đã nấu cháo xong chưa?

Chắc huynh đang đói rồi phải không?

Tiểu Tà cười:

– Đúng rồi! Đói lắm đấy. Nếu có thịt nướng thì cho ăn đi.

Kiều Tiểu Vũ lắc đầu:

– Chưa ăn thịt được đâu, phải ăn cháo trước đã, đợi thuốc ngấm vào nội tạng cho ai toàn ăn gì chẳng được.

Tiểu Tà cười:

– Thôi ăn cháo cũng được, cho đỡ đói trước đã.

Kiều Tiểu Vũ gật đầu:

– Hãy đợi một chút, để tôi đi xem sao.

Nói xong, nàng liền bước đi và một lúc sau đã thấy Tinh Tinh đưa cháo lên và ít trái cây. Cả ba cùng ăn vui vẻ.

Vừa ăn Tinh Tinh vừa nói với Tiểu Tà:

– Lần sau mà huynh lên đi quậy lung tung, muội sẽ không giúp nữa, để cho chết luôn.

Tiểu Tà cười hi hi:

– Tinh Tinh! Nàng không cứu ta thì ai cứu ta chứ Nếu ta chết đi mấy lần thì nàng sẽ được mấy lần khỏe phải không.

Cả ba cùng bật cười thật vui vẻ.

Hai tháng đã trôi qua, vết thương của Tiểu Tà đã lành hẳn và công lực đã hồi phục, tính khí hiền ngang vẫn như ngày nào.

Cả ba vẫn còn ở trên thuyền và hôm nay, họ sắp chia tay nên Kiêu Tiểu Vũ nói:

– Tinh Tinh, chúng ta không thể ở lại đây lâu hơn được nữa.

Tinh Tinh lo lắng:

– Tiểu thư! Chúng ta phải về Trường Bạch Sơn sao?

Kiều Tiểu Vũ nhìn Tinh Tinh, đôi mắt đen huyền u buồn nói:

– Chúng ta phải về thôi, mẫu thân ta chắc đang trông lắm!

Tinh Tinh trầm tư hồi lâu rồi nói với Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Hay là huynh đi cùng tỷ muội chúng tôi về nhé. Nếu không sẽ bị bọn xấu quấy nhiễu, lúc ấy không ai đến cứu đâu.

Cả hai nàng đều rất quan tâm đến Tiểu Tà, xem chàng như người ruột thịt, nên muốn đưa chàng về nhà là vậy.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Theo các người về nhà ư? Nhưng nơi đó có vui không?

Tiểu Tinh Tinh trả lời ngay:

– Đương nhiên là vui, nơi ấy có nhiều tuyết trắng, có núi cao, phong cảnh rất đẹp, có hồ mênh mông thơ mộng, huynh mà thấy sẽ thích lắm, vậy có đi không?

Kiều Tiểu Vũ cũng hỏi:

– Huỳnh đài có thể đi cùng chúng tôi được không?

Ngần ngừ một chút rồi Tiểu Tà nói nho nhỏ:

– Đi bây giờ thì không được.

Nàng Tinh Tinh vội hỏi:

– Sao vậy?

Tiểu Tà chép miệng đáp:

– Lão đầu đã giao việc cho ta, mà ta chưa hoàn thành, hai nàng lại về Trường Bạch Sơn xa quá. Ta còn nhiều việc phải làm. Trên bước đường hành hiệp giang hồ của Tiểu Tà này còn dài, hy vọng chúng ta còn có thể gặp nhau.

Tiểu Tinh Tinh quay qua nói với Kiều Tiểu Vũ:

– Dương huynh đã nói vậy thôi thì chúng ta về, thời gian sau sẽ tái ngộ vậy.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Nhưng trời đất rộng bao la như vậy, sau này muốn gặp Dương huynh biết nơi đâu mà tìm. Hay là tạm thời Dương huynh cho chúng tôi biết là trước mắt sẽ đi đâu và trong thời gian ngắn là đôi ba tháng hay một năm sẽ hoạt động và lưu trú trên địa hạt nào thì từ đó chúng tôi muốn gặp sẽ lần tìm dễ dàng hơn.

Tiểu Tà ậm ừ một lúc nói:

– Đôi chân phiêu lưu giang hồ này sẽ dừng ở đâu bao lâu chưa thể nói trước được. Theo như tôi nghĩ nếu các cô nương mong có ngày sớm gặp tôi thì tốt nhất nên hội ngộ với người bạn tri kỷ của tôi hiện đang ở tại hồ Động Đình núi Quân Sơn.

Kiều Tiểu Vũ vội hỏi:

– Nàng ấy tên là gì? Lại có điểm phúc được Dương huynh gọi là bạn tri kỷ, nàng có đẹp như Tiểu tinh Tinh đây không?

Tiểu Tinh Tinh mắt nhìn Tiểu Vũ nói:

– Tiểu thư nói quá lời, sắc đẹp của tiểu thư nên so sánh với nàng đó nói đúng, sao lại đem tiểu muội ra so với tri kỷ của Dương huynh được, phải không Dương huynh?

Tiểu Tà cười gãi tai:

– À! Ừ! Nàng tên là Tiểu Linh, sắc đẹp thì có thể nói là hoa nhường nguyệt thẹn như cô nương đây nhưng điểm đặc biệt mà nàng đã cảm hóa được con người tôi chính là đức tính nhân từ bao dung.

Tiểu Tinh Tinh nói chen vào:

– Chỉ có thể thôi sao? Vậy so với nàng thì Tiểu Vũ tỷ tỷ tôi thì sao?

Tiểu Tà biết Kiều Tiểu Vũ đã có nhiều cảm tình sâu sắc với mình, hai lần cứu nguy cho chàng lại đem cả thuốc quý của Mẫu thân ra tận tình cứu sống sinh mạng, vì lẽ đó không thể nói lời nào làm phật lòng nàng được. Giữa phái đẹp với phái đẹp thường có những xung khắc nhau trong vấn đề tranh đua nhan sắc nhưng điều này cả Tiểu Vũ và Tiểu Linh đều trội cả, còn về phẩm chất đức hạnh, tính tình thì còn phải chờ thời gian trả lời.

Tiểu Tà suy nghĩ giây lâu rồi nói:

– Thật lòng mà nói thì cả hai cô nương đây đều đẹp và tốt cả, tôi mong chúng ta sẽ là những người bạn tốt lâu dài. Còn về phần Tiểu Linh thì sau này gặp mặt, có thời gian chung sống các cô sẽ hiểu về nàng nhiều hơn.

Tiểu Tinh Tinh lại ngắt lời Tiểu Tà:

– Được rồi! Chúng tôi tạm tin lời của huynh nói. À quên. Vậy còn danh phận nàng trên giang hồ thế nào?

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Tiểu Tinh Tinh! Dương huynh đã nói sau này gặp Tiểu Linh sẽ biết mà, sao muội hỏi nhiều vậy?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh chính là Công chúa của Cái Bang.

Kiều Tiểu Vũ ngạc nhiên:

– Nói vậy Tiểu Linh là con gái của Bang Chủ Cái Bang sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy?

– Dương huynh đã gặp nàng ở đâu và trong hoàn cảnh nào?

– Tôi đã gặp Tiểu Linh ở Khai Phong trong lúc nàng bị bọn xấu truy đuổi và đã ra tay cứu giúp, sau đó thì Tiểu Linh đã theo tôi ngao du sơn thủy hành hiệp giang hồ trong một thời gian khá dài.

Tiểu Tinh Tinh xen lời:

– Thế sao bây giờ Tiểu Linh lại không có ở bên cạnh Dương huynh?

Tiểu Tà đáp:

– Tiểu Linh là Công chúa Cái Bang vì vậy rất được đệ tử Cái Bang và Bang chủ thường xuyên xem trọng, cho nên họ không muốn nàng phải phiêu lưu mạo hiểm giang hồ, nên đã triệu hồi nàng về.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Dương huynh từ nay hãy bảo trọng, tránh gây phiền phức với người giang hồ. Thể tạng của Dương huynh còn kém lắm không nên để những vết thương tái phát ra máu nhiều sẽ mất sức khó hồi phục lại nhanh được.

Tiểu Tinh Tinh cũng nói:

– Tỷ tỷ nói đúng đó! Muội cũng xin Dương huynh nhớ bảo trọng, đừng nên gây cho thân thể nhiều thương tích nữa.

Tiểu Tà thấy hai nàng đã có lòng tận tâm lo cho mình trước khi chia tay còn phải lo lắng, nên nói:

– Tôi sẽ ghi nhớ lời này của hai cô. Lòng tốt của hai cô có ngày Tiểu Tà này sẽ đền đáp xứng đáng.

Tiểu Tinh Tinh như bắt được ý nghĩ của Tiểu Tà nên nói:

– Tỷ muội chúng em chỉ mong có ngày đoàn tụ với Dương huynh và lúc ấy không phải là lúc cả hai chúng em đều là đại phu nghĩa hiệp ra tay cứu nguy phò khốn cho Tiểu anh hùng như ngày nào ở Thanh Dương Trấn này.

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu Tinh Tinh! Kiêu Tiểu Vũ! Ngày trùng phùng sẽ là ngày Tiểu Tà mang niềm vui đến cho hai cô, không phải gây cho hai cô nhiều lo lắng như bây giờ.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Tinh Tinh! Em hãy lo đi sửa soạn bữa ăn, để chúng ta tiễn đưa Dương huynh lên đường và còn phải quay thuyền về Trương Bạch Sơn nữa.

– Được! Em sẽ đi ngay.

Khi Tiểu Tinh Tinh đi rồi, thì cả Dương Tiểu Tà và Kiêu Tiểu Vũ đều chìm vào không khí im lặng nhìn mông lung xuống hồ nước.

Một lúc lâu, để xua tan không khí u buồn của buổi chia tay, Tiểu Tà cười nói:

– Kiêu cô nương có biết hồ Một Tháp không?

Kiều Tiểu Vũ ngập ngừng nói:

– Hồ Một Tháp! Địa danh này tiểu muội có nghe qua, nhưng chưa từng đặt chân đến đó bao giờ.

Tiểu Tà nói:

– Cô nương có biết không, nơi này là nơi có nhiều kỷ niệm với tôi nhất. Từ lúc năm tuổi thì tôi và lão đầu đã sống ở đó, hàng ngày lão đầu đã huấn luyện cho tôi theo nhiều phương pháp khác nhau, sáng sớm thì tập bơi lội, trưa bị đánh đòn, và chiều thì ngâm mình trong thuốc độc còn những lúc rảnh rỗi thì luyện tập võ công.

Kiều Tiểu Vũ hỏi:

– Vậy, Dương huynh đã trải qua thời gian khổ luyện là mười năm đến nay được lão đầu cho ra giang hồ học hỏi cách đối phó ứng xử phải không?

Tiểu Tà trầm tư:

– Lão đầu có nói, muốn đối phó với người đời thì thân thể cường tráng vẫn chưa đủ, và còn phải có một cái đầu thông minh tuyệt đỉnh, và khẩu khí làm sao phải vượt được miệng hùm, kẻ hung bạo trở nên mềm yếu, kẻ yếu đuối trở nên có nghị lực, đại khái giống như là ... một mưu sĩ đi thuyết khách cho các vua chúa ...

Kiều Tiểu Vũ nhìn Tiểu Tà:

– Dương huynh muốn giống như những mưu sĩ và mưu tặc trí.

Tiểu Tà cười nói:

– Không phải muốn giống mà là Tiểu Tà này đã làm được nhiều chuyện bằng chính cái đầu thông minh và nghị lực của mình đó sao?

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Dương huynh có tự cao quá chăng? Sức huynh có hạn không nên liều lĩnh, nếu không muốn sau này hối hận.

– Tiểu Vũ cô nương! Tiểu Tà này không bao giờ biết hối hận là gì. Suy nghĩ đúng, hành động không sai là phương châm của Tiểu Tà.

Kiều Tiểu Vũ cũng bật cười:

– Dương huynh quả là một con người háo thắng, không biết ghìm cương trước lời khuyên của phái đẹp bao giờ. Giá như Tiểu Vũ là ...

Tiểu Tà hỏi nhanh:

– Háo thắng, xông xáo, vui vẻ, coi mở là bản năng của Tiểu Tà, không có những đặc tính này thì sẽ không còn là một Tiểu Tà nữa.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Con người nếu không bỏ bớt tính kiêu ngạo thì cũng có ngày sa vào cạm bẫy của lời nịnh hót.

Tiểu Tà bật cười to:

– Kiêu cô nương cho rằng những lời nịnh hót của kẻ xấu có thể cám dỗ được một người thông minh tài trí như ta?

Càng nói thì Tiểu Vũ càng thấy Tiểu Tà một lúc càng kiêu ngạo hơn, nên nói vấn đề khác:

– Dương huynh! Chuyện đời còn dài, người đời kẻ tốt, xấu không thể đếm hết, thời gian sẽ cho thấy nhiều kinh nghiệm phải không? Nhưng Tiểu Vũ muốn nhắc đến một người mà chẳng hạn như người đó là Tiểu Vũ này đứng đây hôm nay khuyên Dương huynh thì Dương huynh nghĩ sao?

Tiểu Tà suy nghĩ nói:

– Kiêu cô nương nói gì tôi không hiểu? Lời nói lại mà có giá trị hơn cô nương hiện thời?

Tiểu Tinh Tinh vừa bung mâm đồ ăn lên vừa nói xen vào:

– Còn ai vô đây nữa? Dĩ nhiên phải là tri kỷ của Dương huynh rồi!

Tiểu Tà vỗ tay vào trán:

– Nói đi nói lại thì hai cô lại nhắc đến Tiểu Linh nữa rồi?

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Không phải chúng tôi nhắc đến mà lời nói của Dương huynh lúc này đã chứng tỏ điều này.

Tiểu Tà lại chỉ vào mặt làm hề:

– Tôi? Tôi đã nói gì động đến Tiểu Linh sao?

Tiểu Tinh Tinh nói nhanh:

– Đúng! Dương huynh đã từng nói chính Tiểu Linh đã cảm hóa trái tim của mình bằng phẩm chất và hành động đó sao?

Tiểu Tà phì cười:

– Nói đi nói lại thì miệng lưỡi phải đẹp trước sau gì cũng làm cho đáng trọng phu siêu lòng.

Kiều Tiểu Vũ mừng rỡ:

– Dương huynh đã chịu nghe lời khuyên của Tiểu Vũ đấy?

Tiểu Tà phì cười:

– Các cô đã lo lắng cho tôi từng chút một thì có lẽ nào tôi lại bỏ đi những lời khuyên tốt đẹp của các cô nương.

Tiểu Tinh Tinh nói:

– Bữa ăn đã chuẩn bị xong, mời!

Tinh Tinh đưa tay mời Tiểu Tà và Tiểu Vũ giống như một nàng hầu mời chủ nhân. Cả ba bật cười cùng ngồi vào bàn dùng bữa cơm thân mật.

Trong khi ăn Tiểu Tinh Tinh nói:

– Dương huynh! Muội hỏi huynh một chuyện có được không?

Kiều Tiểu Vũ đưa mắt nhìn Tiểu Tinh Tinh, biết tiểu muội của mình muốn kiếm chuyện với Tiểu Tà nữa đây.

Tiểu Tà nót miếng thịt nướng, nói:

– Có gì xin Tiểu Tinh Tinh cứ hỏi.

Tiểu Tinh Tinh cười lém lỉnh:

– Dương huynh đã được bao nhiêu nhi nữ siêu lòng bên khách anh hùng trên bước đường hành hiệp rồi?

Tiểu Tà gãi tai:

– Tôi đâu có phải là khách đa tình mà cô nương hỏi vậy?

Tiểu Tinh Tinh nói:

– Dương huynh nói xảo! Không phải Dương huynh đã nói dùng khẩu khí thuyết phục thiên hạ đó sao?

Tiểu Tà nói:

– Nhưng tôi đâu có dùng nó để làm siêu lòng mỹ nhân?

Kiều tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh đều đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ không tin.

Tiểu Tà nhìn cả hai trợn mắt:

– Hai cô không tin?

Tiểu Tà nó nhanh:

– Vậy thì đợi ngày gia đình Tiểu Tà Thông Thực Tiêu Bá Vương đoàn viên các cô sẽ được chứng thực.

Tiểu Tinh nói:

– Gia đình Tiểu Tà hay là môn chủ của phái Thông Thực Tiêu Bá.

Tiểu Tà nói:

– Gia đình trong đó có nhiều người và hiển nhiên Môn phái cũng phải có nhiều gia đình hợp lại vậy. Chẳng hạn như các bạn sau này gia nhập Môn phái Thông Thực Tiêu Bá Vương rồi thì cũng phải có gia đình vậy.

Kiều Tiểu Vũ nhìn xuống, đôi mắt u buồn như ứa lệ. Tiểu Tinh Tinh liền nói:

– Dương huynh! Huynh là người chuyên làm cho kẻ buồn phải vui, người say phải tỉnh thì nên trở tài đi chứ, huynh xem kia ...

Đưa mắt nhìn Tiểu Vũ, Tiểu Tà thấy mình như có lỗi trong trường hợp này vì lại đưa ái tình của mỹ nhân vào trong buổi tiệc chia tay.

Tiểu Tà nói với Tiểu Tinh Tinh:

– Theo Tiểu Tinh Tinh thì tôi phải làm trò hề cho Công chúa Tiểu Vũ và Tinh Tinh xem trước khi trở về với kiếp sống phiêu lưu lãng tử ư?

Tinh Tinh nói nhanh:

– Không phải bắt buộc mà chúng ta nên thanh toán không khí đi vì từ lúc Dương huynh lâm nạn đến lúc chia tay một chút vui buồn kỷ niệm cũng không có.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Ai bảo là không? Không phải chúng ta đã làm nhiều chuyện giúp Dương huynh phục hồi sức lực nên mới có cuộc vui hôm nay đó sao? Nào, bây giờ chúng ta đánh đàn, Tiểu Vũ xin tặng một khúc nhạc lòng cho Dương huynh nghe ...

Tinh Tinh nói nhanh:

– Có tặng thì phải có đáp lễ đó nghe ...

Nói xong, Tiểu Vũ và Tinh Tinh cùng đến bên cây đàn phím, tiếng đàn ngân lên trầm bổng, du dương lòng người, như có ân tình của mỹ nhân làm Tiểu Tà lại nhớ đến tiếng đàn dạo nào của Liễu Thanh trên Tây Hồ.

Chỉ còn một mình Tiểu Vũ gảy đàn còn Tinh Tinh thì bước ra múa những điệu múa của vùng Trường Bạch Sơn, không khí trên thuyền trở nên tươi vui hơn.

Tiểu Tà cũng vui cười nhìn họ ca múa đàn rồi suy nghĩ:

– Trên thuyền hai nàng trở tài cầm ca múa nhảy, hay là mình giúp họ bằng cách bơi lội tung mình trên hồ.

Sau khi tiếng đàn của Tiểu Vũ dứt, Tinh Tinh cũng dừng tay, cả hai trở lại bàn ăn. Tiểu Tà nói:

– Hai cô đã giúp cho Tiểu Tà vui, để đáp lại Tiểu Tà sẽ trở tài bơi lội.

Nói xong liền tung mình bay bổng lên không trung rồi rơi ồm xuống mặt hồ, thân thể lướt trên mặt nước nhanh lạ đẹp mắt vô cùng, biết loi sắp lại bơi ngửa rồi hướng lên chỗ Tiểu Vũ và Tinh Tinh đang đứng xem nói:

– Hai cô hãy xem tôi phóng phi đao đây.

Vừa nói dứt thì một mũi phi đao bay vút lên cắm phập vào thành thuyền sát chỗ Tiểu Vũ đang đứng.

“Vút! Vút! “ Hai mũi phi đao liên tiếp nữa được phóng lên.

Trên thuyền Tiểu Vũ và Tinh Tinh vỗ tay khen ngợi tài nghệ của Tiểu Tà là Tiểu Tà thích chí càng thi triển tài bơi lội trên sóng nước của mình hơn.

Một lúc lâu, tiểu Tà bơi lại gần thuyền, búng mình nhảy vọt lên trên mạn thuyền.

Tiểu Tinh Tinh nói:

– Trò giải trí của chúng ta đã kết thúc, quần áo của huynh đã ướt hết rồi kìa, hãy mau vào trong thay đồ đi.

Tiểu Tà nhìn cả hai gật đầu rồi đi liền vào trong.

– Khi Tiểu Tà trở ra thì cả hai cô nàng cũng đã ngồi vào bàn ăn chờ đợi.

Tiểu Tà nói:

– Cuộc vui thế này mà không có rượu thật là tiếc.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Huynh ở dưới nước nói lên chắc lạnh lắm, Tinh Tinh! Em hãy vào trong lấy cho Dương huynh một chén rượu uống cho ấm lòng.

Tiểu Tà biết Tiểu Vũ lo lắng cho mình, không những vết thương thì nàng có thể đãi mình uống rượu nhiều hơn.

Tiểu Tinh Tinh nói:

– Một chén rượu thôi?

Tiểu Tà tròn mắt nói:

– Không lẽ Tinh Tinh cô nương phản đối?

Tinh Tinh nói:

– Không! Không! Tôi sẽ đi lấy ngay.

Kiều Tiểu Vũ nói:

– Vậy sao không đi? Còn thắc mắc?

Tinh Tinh ồ một tiếng rồi thoát bước. Tiểu Tà và Tiểu Vũ nhìn bước đi của Tinh Tinh liếng thoáng và phì cười.

Chẳng bao lâu, Tinh Tinh mang rượu ra. Tiểu Tà đón lấy chén rượu uống ngay hết liền một hơi.

Tiểu Tà nói:

– Cảm ơn hảo tửu của hai cô đã làm ấm lòng Tiểu Tà.

Cả ba trò chuyện thêm một lúc nữa thật vui vẻ nhưng thật lòng nội tâm của họ cũng có chút thoáng buồn vì sau bao ngày tháng sống chung giờ ly biệt sao tránh khỏi xúc động.

Thuyền dần dần cập bờ, nét mặt cả ba đượm ưu tư quay mặt hướng ra mặt hồ nước xanh trong mênh mông như muốn nói thêm nhiều điều gì nữa.

Sự im lặng trong lúc này, họ chỉ biết nhìn nhau mà lòng tê tái luyến tiếc với những ngày tháng vui buồn đã qua.

Kiều Tiểu Vũ nở nụ cười chua xót:

– Luyến tiếc mãi rồi cũng phải chia tay. Dương huynh ra đi nhớ bảo trọng.

Tinh Tinh cũng ứa nước mắt:

– Dương huynh! Hãy bảo trọng.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Coi kìa! Hai cô làm như sắp đưa Tiểu Tà này về với đất mẹ hay sao mà nhỏ lệ vậy. Không sợ Tiểu Tà buồn hay sao?

Tinh Tinh nói ngay:

– Dương huynh! Không phải muội muốn khóc nhưng cuộc chia tay nào có nước mắt thì càng ghi đậm nhiều kỷ niệm hơn có phải không?

Kiều Tiểu Vũ và Tinh Tinh thật sự đã ứa lệ thật nhiều rồi, Tiểu Tà suy nghĩ:

– Đúng! Cuộc chia tay nào với mỹ nhân cũng chứa đầy nước mắt làm siêu lòng bước chân quân tử. Nhưng đã nói đi là đi không vì nước mắt nhi nữ mà chùng bước.

Tiểu Tà tăng hàng một tiếng:

– Hai cô đừng nhỏ lệ nữa, Tiểu Tà không chịu nổi nước mắt của đàn bà đâu.

Các cô biết mỗi khi tôi buồn thì sẽ làm gì không?

Tinh Tinh nhanh miệng:

– Rượu? Không được, huynh không được uống rượu sớm đó.

Kiều Tiểu Vũ lau nước mắt:

– Tinh Tinh! Chúng ta đừng khóc nữa.

Rồi cả hai cùng mỉm cười nhìn Tiểu Tà, Tiểu Tà nói:

– Hai cô cười thật duyên! Tôi thích nụ cười hơn là nước mắt u buồn của mỹ nhân. Như vậy không đẹp sao?

Cả ba cùng lớn tiếng cười, bỗng Tiểu Tà thụt lùi tay đưa lên miệng huyệt thật to, thân hình từ từ bay bổng lên không trung loáng mắt chân đã đặt lên bờ, tay vẫy chào hai nàng lần chót rồi bước chân thoát đi như gió.

Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh đứng trên thuyền trông theo bước đi của Tiểu Tà đến khi dáng chàng khuất hẳn sau hàng cây.

Đôi mắt đẹp của hai nàng đỏ hoe, cho thuyền từ từ ra giữa hồ và mắt hút trong sương mù bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hòa thượng cầu nhục trốc quái

Thoát qua đại nạn, Tiểu Tà như chìm sỗ lồng, muốn tung cánh bay cao trong bầu trời mênh mông. Nhưng nghe trong lòng tâm tư trống rỗng sau cuộc chia tay với hai nàng Kiều Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh.

Nhưng điều đó mau chóng qua đi, sự hồn nhiên vô tư tràn đến kéo Tiểu Tà vào thực tế. Chàng cười thật tươi rảo bước về Giang Nam tìm Tiểu Linh.

Đến hoàng hôn ngày hôm sau, trên đường đi, Tiểu Tà thấy có ngôi miếu cũ xiêu vẹo nên bước vào để nghỉ qua đêm. Chợt nghe tiếng người nói chuyện với nhau ở trong đó. Tò mò, Tiểu Tà đi lân vào và nấp vào gần đó nghe cho rõ.

Một người nói:

– Bất Bạch sư đệ, dầu không có gì uống nhưng đã có thịt chó ăn cũng thỏa mãn rồi.

Người có tên Bất Bạch đáp lại:

– Bất Minh sư huynh ơi! Chúng ta là hòa thượng hơn một năm rồi, cái việc ăn này là do huynh nghĩ ra đó, miễn là đừng để sư phụ biết. Nếu không ...

Bất Minh cười nói:

– Sư đệ chớ lo. Mỗi lần có cái trò như thế này ta lại nhớ đến ngày trước còn có Tiểu Tà. Chúng ta sống rất vui. Nhưng từ ngày chia tay tới nay sao chưa có tin tức gì của hắn cả. Không biết vào Trung Nguyên rồi hắn có xuất gia làm hòa thượng như bọn ta hay không?

Tiểu Tà nghe thế thầm nghĩ:

– Hai gã hòa thượng này lên vào nơi đây để ăn thịt chó, nhưng sao tiếng nói của bọn họ nghe quen quen, hơn nữa họ lại biết mình. Không lẽ là lũ quỷ trên tiểu trấn ...

Chàng chú tâm suy nghĩ về dĩ vãng thì bên trong Bất Minh lại nói:

– Ta là người có trí tuệ bậc nhất nên mới có được bữa ăn ngon lành hôm nay.

Chắc ta sắp sửa tiếp chức chương môn trụ trì đây!

Tiểu Tà nghe tới đây thì sực nhớ ra, vừa bước vào vừa reo lên:

– À! Thì ra là A Tam, A Tứ. Mẹ ơi! Các người ở đây cả ... kha ... kha ...

Tiểu Tà vui mừng nhảy tung tung, nói tiếp:

– À! Tiểu hòa thượng lên ăn thịt chó, đặc tội đây, a ha ...

Bất Minh và Bất Bạch là bạn thời niên thiếu của Tiểu Tà. Cả ba ngày trước lúc nào cũng cùng nhau chơi đùa. Sau đó, Tiểu Tà vì nhiệm vụ ra giang hồ hành hiệp nên bọn họ phải chia tay.

Bất Minh tên gọi là A Tam và Bất Bạch là A Tứ. Hai người này sau khi chia tay với Tiểu Tà rồi, nhớ Tiểu Tà mà không biết phải làm sao nên mới khăn gói lên đường đến Trung Nguyên tìm y. Chẳng may vào tới Trung Nguyên đất lạ chẳng người thân, bụng thì đói mà tiền thì không có, tìm kẻ sinh nhai nhất thời không phải chuyện dễ. Họ mới nghĩ ra cách qua Thiếu Lâm phân viện đến Bạch Mã tự xin xuất gia. Nhưng cả hai bọn A Tam A Tứ đâu có phải là muốn tu hành gì, chỉ vì miếng ăn mà thôi:

nên lúc nào cũng rình rập lên ra ngoài để ăn vụng, chẳng kể là chay hay mặn.

A Tam lớn hơn A Tứ bốn tuổi, còn Tiểu Tà thì lớn hơn A Tam một tuổi, hiện giờ hai người A Tam, A Tứ đang mặc áo cà sa, đầu cạo trọc, gương mặt có

nét tuấn tú, nhưng bộ dạng cũng giống hòa thượng lắm.

Bất Minh thấy có người xuất hiện thì rất kinh ngạc, tưởng đâu là miếu hoang đêm tối có ma quỷ hiện hình. Bởi cũng hơn một năm xa cách, hẳn nhất thời cũng không nhận ra được Tiểu Tà.

Bất Minh chấp tay nghiêm chỉnh:

– A di đà phật! Tiểu thí chủ chớ nói đùa như thế! Bần tăng ăn thịt chó này xem vậy mà là thức ăn chay đấy!

Bất Bạch liền tiếp lời:

– Tiểu thí chủ! Đây là thịt chó làm bằng bột! Tiểu thí chủ thử ăn cũng tốt lắm!

Tiểu Tà gật đầu:

– Ô! Lại có loại thịt chó chay sao? Vậy thì ta xin ăn thử một miếng nhé!

Không đợi hai tiểu hòa thượng trả lời, Tiểu Tà liền lấy một miếng đưa lên miệng ăn rất ngon lành.

Hai tiểu hòa thượng sợ Tiểu Tà tố cáo bọn họ, thấy thế cũng không nói gì thêm, chỉ ngồi im lặng.

Tiểu Tà ăn thịt xong còn lại xương, chàng giả vờ ngạc nhiên:

– Thịt chó này ăn ngon quá! Nhưng tại sao thịt chó chay cũng có xương vậy?

Kỳ quá nhỉ?

Bất Minh cười gượng:

– Xương đó làm bằng đá đấy, có lẽ người ta làm vậy cho giống thịt chó.

Tiểu Tà lại hỏi:

– Không biết Chương môn Hòa thượng trụ trì có ăn loại thịt chó chay này không vậy?

Bất Minh nói:

– Ăn chứ! Ai cũng ăn hết!

Tiểu Tà nói tiếp luôn:

– Nếu vậy thì hay quá! Ta có việc muốn cầu kiến vị chương môn, nên ta xin mượn đỡ miếng thịt chó này nhé!

Nói xong Tiểu Tà gói ngay miếng thịt chó còn lại quay người đi ra.

Bất Minh hốt hoảng níu Tiểu Tà lại:

– Ấy ấy! Tiểu thí chủ đã ăn thịt chó của bọn ta, còn muốn đi cáo quan phải không? Không đi được đâu!

Tức thì hai người Bất Minh, Bất Bạch đứng cản lối Tiểu Tà, chỉ sợ chàng bỏ chạy.

Tiểu Tà giả vờ ngờ ngẩn nói:

– Các ngươi có biết ta là ai không?

Bất Minh cười gằn đáp:

– Ngươi là kẻ vô danh tiểu tốt, muốn ăn thịt chó chứ còn ai nữa!

Vừa dứt câu thì thấy Tiểu Tà vung tay lướt tới, cả hai tiểu hòa thượng Bất Minh, Bất Bạch đều bị tát tai liểng xiểng. Tiểu Tà cười hi hi:

– Thế nào? Các ngươi đã biết ta là ai chưa?

Bất Minh, Bất Bạch chưa thấy ai đánh nhanh như thế. Hai gã đứng ngẩn người ra ngơ ngác, biết là mình đã gặp phải cao thủ rồi.

Bất Bạch khê kéo áo Bất Minh và nháy mắt một cái. Tức thì cả hai người liền tung mình ra cửa sổ để thoát chạy, nhưng Tiểu Tà còn nhanh hơn, cùng với tiếng cười, Tiểu Tà liền phóng hai phi đao ghim nơi thành cửa sổ phập phập hai tiếng, đồng thời nói lớn:

– Bất Minh, Bất Bạch, hai người mà nhúc nhích là chết đấy!

Hai tiểu hòa thượng lập tức đứng khựng người lại, hoảng sợ. Sắc mặt trắng bệch ra.

Bất Minh lên tiếng trước:

– Xin tiểu thí chủ tha mạng. Chúng tôi không dám làm tiểu hòa thượng nữa đâu!

Tiểu Tà nói:

– Không muốn làm tiểu hòa thượng nữa phải không? Hãy quay lại đây xem ta có phải là người bạn của các người hay không?

Bất Minh, Bất Bạch quay lại nhìn nhưng vẫn không nhận ra ai cả. Tiểu Tà thấy hai bộ mặt ngớ đó phải bật cười nói:

– A Tam! A Tứ! Thật sự hai người không nhận ra ta là Tiểu Tà đây sao?

A Tam mở mắt to hỏi lớn:

– Có phải thật Tiểu Tà đó không?

Tiểu Tà nói:

– Không phải ta thì còn ai nữa nào?

A Tam mừng rỡ kêu lên:

“Mẹ kiếp!” rồi chạy đến ôm chầm lấy Tiểu Tà trong sự xúc động vui mừng.

A Tứ cũng nhảy lên la:

– Ô! Dương Tiểu Tà, trong một năm qua huynh đi đâu vậy? Làm hai đứa này đi tìm huynh mà trở thành hai tiểu hòa thượng. Huynh thật đáng tội, phải đánh huynh mới được ...

Nói xong chạy tới sau lưng Tiểu Tà thoi thụi mấy cái liên tục.

Tiểu Tà nói:

– A Tam, A Tứ! Các người không có chuyện gì làm nữa sao, lại rủ nhau đi làm hòa thượng. Bây giờ chúng ta gặp lại nhau, vậy hãy đến ăn hết nồi thịt chó mừng đoàn tụ.

Cả ba cười to lên và quây quần bên nồi thịt chó chén lấy chén để, vừa ăn vừa kể chuyện của ba người trong thời gian xa cách cho nhau nghe.

A Tam nói:

– Bây giờ huynh ở phái nào? Làm gì? Có còn đi đánh bạc nữa không?

Tiểu Tà nhún vai nói:

– Ta vẫn là người tự do, thỉnh thoảng vẫn đi đánh bạc lấy tiền tiêu xài hàng ngày và còn làm được nhiều việc thiện nữa.

Trầm ngâm hồi lâu hồi tưởng về quá khứ, Tiểu Tà nói:

– Nhớ hồi đó sống ở hồ Một Tháp cùng với lão đầu, ngày đêm khổ luyện võ công. Vì muốn ta tu tâm dưỡng tính thêm, học hỏi kinh nghiệm sống ngoài đời nên lão đầu mới cho ta ra giang hồ ...

A Tứ nói:

– Tiểu Tà! Bây giờ chúng ta họp mặt nhau rồi. Chúng tôi đã có huynh thì không còn sợ gì nữa.

A Tam chen vào:

– A Tứ nói đúng đấy! Chúng ta đã trùng phùng rồi thì nên họp lực thành lập một bang phái mới đi! Chúng tôi sẽ là những đệ tử đắc lực cho huynh.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Được! Các người muốn vậy thì từ nay ta sẽ là Bang chủ Thông Thực Tiểu Bá Vương của các người!

Cả ba lại cầm mấy cái đùi thịt chó lên ăn mừng ngày tái ngộ.

A Tứ nói:

– Xin chúc mừng tiểu Bang chủ, chúc mừng cuộc đoàn viên của chúng ta hôm nay ...

Cả ba lại cười to, Tiểu Tà nói:

– Ngày mau chúng ta cùng ra thị trấn ăn uống no say một bữa mới được!

Cả ba lại cười vui vẻ, nhất là A Tam, A Tứ hai người vui mừng khôn xiết, gặp lại được Tiểu Tà thì họ chỉ muốn gột rửa lớp áo thầy tu bất đắc dĩ ngay.

Thị trấn Hà Khẩu có những con phố nhộn nhịp, quán trọ tửu lầu cũng cao sang bởi người đông phồn thịnh.

Chợt trên đường phố có tiếng la:

– Tránh ra! Tránh ra! Bốn Bang chủ đến nơi đây! Hãy mau tránh ra!

Đó là tiếng la của A Tam đi trước, dẹp đường cho một cái kiệu, chỉ gồm hay cây tre phía trên cột một ghế dựa, do bốn người được mướn khiêng đi. Người ngồi trên kiệu chính là Dương Tiểu Tà, dáng điệu giương giương tự đắc. Người người đi đường thấy cảnh đầy đều cùng bật cười, cho đó chỉ là bọn thiếu niên nghịch ngợm, hay cũng có thể là hai tiểu hòa thượng khùng điên vui đùa với nhau mà thôi.

Bỗng có bốn tên hắc y đi giữa đường, vẻ mặt nháo nhác như tìm ai đó. A Tam vừa thét vừa chỉ trở vào mặt chúng.

Một tên hắc y cười khinh:

– Mẹ kiếp! Tiểu hòa thượng kia! Đây là đường ta đi, ngươi làm quái gì mà nhặng xị lên thế? Cút đi!

Nói xong, hấn xô A Tam lùi lại mấy bước cười ngặt nghẽo.

A Tam bị đẩy lùi ba bước, liền xông lên quát lớn:

– Quân khốn kiếp, dám kiếm chuyện với Bang chủ Thông Thực? Muốn tìm cái chết sao?

Bốn tên hắc y lại bật cười ha ha. Một tên nói:

– Thông Thực bang chủ? Ta chưa nghe qua. Hãy cút đi!

Hấn lại đẩy A Tam té lăn trên đường làm những người đi đường bật cười rộ lên.

A Tam đứng lên, trừng mắt rồi nhổ một bãi nước miếng trước mặt bốn tên hắc y và chạy ngay đến cạnh Tiểu Tà đang ngồi trên kiệu nói nhanh:

– Tiểu bang chủ! Thuộc hạ lo không nổi, hãy trả thù cho thuộc hạ đi!

Tiểu Tà cười ngạo nghễ:

– Có ta đây thì không có người nào dám ức hiếp đệ tử của Thông Thực phái đâu!

Tiểu Tà hướng qua bọn hắc y nói lớn:

– Bốn tên chó đen kia! Các người có biết con đường này là để Bang chủ Thông Thực đi qua không? Sao không tránh ra?

Một tên cười ngặt:

– Không tránh thì sao?

Tiểu Tà gằn giọng:

– Như vậy là muốn gây sự phải không?

– Đúng!

– Các ngươi thuộc môn phái nào, nói ra đi!

– Thần Võ môn, Can Thần Động đệ tử, nghe rõ chưa?

Tiểu Tà quay sang A Tam:

– Chuẩn bị sẵn sàng đợi lệnh ta chặt tay bọn chúng.

Nói xong lấy cây đao phóng nhẹ về phía A Tam. A Tam chụp cây đao một cách nhanh gọn rồi hét lớn:

– Được lắm! Tiểu bang chủ đã có lệnh, những tên đệ tử Thần Võ môn quái quỷ kia, ta sẽ cho các người biết tay!

Một tên hắc y vừa cười vừa khiêu khích:

– Hãy đến đây! Ta đợi ngươi đến chặt tay đây!

Tiểu Tà nói:

– A Tam cứ đến đi, hãy chặt đứt cánh tay phải của hắn.

A Tam giờ nghe Tiểu Tà ra lệnh thì không còn sợ hãi nữa, liền hét lớn, chạy nhanh đến cạnh tên hắc y vừa rồi vung đao lên chặt xuống cánh tay phải của hắn, đúng như lệnh của Tiểu Tà vừa nói ra.

Tên hắc y không coi ra đâu, bật cười to lên đưa tay phải ra định chop lấy cổ tay của A Tam. Nhưng vừa lúc đó Tiểu Tà đã lướt tới cực nhanh, phóng tay điểm vào đại huyệt bên ngực trái của tên hắc y làm hắn đứng yên, tay phải đưa lên không sao hạ xuống được nữa. Đúng lúc đó, lưỡi đao của A Tam chém mạnh xuống nghe phập một tiếng, cánh tay tên hắc y rơi ngay xuống đất, máu vọt bắn lên, hắn la lên thất thanh.

Ba tên hắc y còn lại sắc mặt biến đổi, tức thì quay người về hướng A Tam định tiến tới tấn công, nhưng một lần nữa Tiểu Tà xoay người nửa vòng, cùng lúc phóng ra ba viên xỉ ngẫu nhắm vào huyệt đạo của ba tên hắc y, làm chúng đứng yên bất động. A Tam như điên tiết, vung tiếp cây đao chém lia lịa tiện đứt cánh tay phải của ba tên hắc y. Ba tên đã bị điểm huyệt, chỉ có thể la lên đau đớn.

Người đi đường lúc này không ai còn dám cười đùa ba chàng nữa mà trong lòng họ vừa sợ vừa rất khâm phục. Ba người dám đụng đến người của Thần Võ môn. Họ bắt đầu tán mát, không dám đứng lại xem nữa.

A Tam thích thú:

– Các ngươi là thứ gì mà dám đụng vào Thông Thực phái chứ!

A Tam lại quay qua Tiểu Tà nói tiếp:

– Tiểu bang chủ! Bây giờ để thuộc hạ hành sự cho Bang chủ xem nhé!

Nói xong, A Tam đến trước mặt một tên hắc y tát vào mặt hắn mấy cái bạt tai và quát:

– Tên khốn kiếp! Sào huyệt các người ở đâu, hãy chuẩn bị tiền để chúng ta đến lấy!

Tên hắc y còn chần chừ không nói thì A Tam tát luôn mấy cái nữa làm miệng hắn rướm máu. Y nói ngay:

– Bỏn môn có sào huyệt riêng ở sau Xuân Hoa viện.

A Tam liền nói:

– Nơi ấy là lâu kỹ nữ, được lắm, để bỏn bang tự đi thám tiền, không cần bọn ngươi đem lại.

Tiểu Tà lướt tới giải khai huyệt đạo cho bốn tên hắc y rồi nói:

– Hãy rút đi và mang theo cánh tay của các ngươi.

Bốn tên hắc y vừa đau đớn vừa sợ hãi, lẳng lặng cúi lượm cánh tay của mình rồi quay người phóng chạy để tìm người cứu mạng.

A Tam đem trả lại cây đao cho Tiểu Tà rồi cười nói:

– Tiểu bang chủ! Bọn chúng đã chọc đến chúng ta, thì không nên tha cho tên nào hết!

Tiểu Tà cười hi hi:

– Hãy coi tình hình ra sao đã, có khi phải chạy trốn đó.

Tiểu Tà lại nói:

– Lát nữa đến nơi lâu xanh thu tiền, A Tứ đừng để bọn con gái ấy dụ dỗ đấy nhé!

A Tứ chấp tay nói rất tự tin:

– A di đà phật! Bần tăng không dám tham mê nữ sắc đâu. Nhưng bây giờ nên đi ăn gì chứ?

Cả ba đi ngay đến Thiên Hương tử lâu.

Khi vào trong ăn uống, Tiểu Tà luôn chú ý đến một người ngồi nơi cạnh bàn cửa sổ, khoảng tứ tuần. Đôi mắt lươn của y cứ lác liếc nhìn những cô gái đi bên ngoài, tỏ lộ sự dâm dục khả ố.

Tiểu Tà hỏi A Tam:

– Người có biết người ngồi nơi bàn cạnh cửa sổ đó không?

A Tam gật đầu:

– Hắn là Đào Thanh Hồng, tên Ma Sắc trong Võ Lâm Cửu Ma, rất đam mê tử sắc, cũng là một cao thủ đấy.

Tiểu Tà cười khẩy:

– Ma Sắc trong Cửu Ma! Ta ghét nhất cái thứ dâm tặc.

A Tam hoảng hốt nói:

– Tiểu bang chủ đừng lộn xộn, bọn Cửu Ma tên nào cũng võ công cao cường, đụng vào không phải dễ đâu!

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Hãy yên tâm! Kẻ giết được ta chưa sinh ra đời đâu. Nhưng ta cũng chưa đủ bản lĩnh để khống chế những kẻ yêu ma. Vậy người có cách gì không?

A Tam lắc đầu:

– Tiểu bang chủ nghĩ chưa ra cách thì làm sao A Tam này nghĩ ra cách gì được?

Vừa lúc đó tên Sắc Ma Đào Thanh Hồng rời bàn ăn vội đi theo một cô gái vừa bước ra. Tiểu Tà trông thấy cũng đứng lên nói:

– Các người hãy ngồi đây đợi ta! Ta sẽ quay lại sau!

Nói xong, Tiểu Tà cũng đi theo sau tên Sắc Ma.

Cô gái phía trước hoàn toàn không hay biết có người theo dõi, cứ yên tâm đi thẳng về nhà. Đó là một ngôi nhà cao sang của một phú hộ.

Ma Sắc Đào Thanh Hồng khẽ gật gù vì đã biết nhà của cô gái mà hắn chú ý.

Hắn hí hửng rẽ qua lối khác ra phố.

Tiểu Tà đã hiểu ý đồ của tên Ma Sắc kia, liền quay trở lại tử lâu.

A Tam trông thấy liền hỏi:

– Tiểu Tà! Thế nào rồi? Kết quả chứ?

Tiểu Tà nói:

– Cô gái ấy là con nhà phú hộ, thì cũng hơi phiền đấy!

– Tại sao vậy?

– Nếu là con nhà thường dân thì dễ dàng ra vào, nhưng vào những nhà phú hộ quyền thế, không khéo chúng ta bị nhốt hết.

– Nói thế cũng đúng. Nhưng có ta là hòa thượng thì lo cái gì kia chứ? Thiếu gì cách! Tiểu bang chủ cứ suy nghĩ hẳn cũng ra phương cách mà.

– Được lắm! Chúng ta sẽ dùng cách bắt yêu quái. A Tam là hòa thượng thì càng thích hợp cho phương sách này, đúng không?

A Tam lại lắc đầu lia lịa:

– Tiểu Tà! Huynh đừng đem tiểu hòa thượng này ra đùa với yêu quái! Đệ sợ gặp ma lắm.

Tiểu Tà cười nói:

– Chúng ta đâu có bắt yêu quái thật đâu, mà tên Ma Sắc Đào Thanh Hồng là yêu quái để chúng ta tối nay bắt đấy!

A Tam thở phào:

– Thì ra là vậy, nhưng phải làm những gì, tiểu bang chủ cứ nói ra đi!

Tiểu Tà nói ngay:

– Lát nữa, ngươi đến nhà phú hộ đó, trước cửa có hai con sư tử bằng đá, nói rằng có yêu quái nhập vào cô ấy, còn ngươi là hòa thượng đi thu phục yêu quái, hiểu không?

A Tam vỗ ngực:

– Tiểu bang chủ yên tâm! Chuyện làm bùa phép lảng nhăng là nghề của ta, hòa thượng này mà làm thì linh lắm.

Tiểu Tà lại nói:

– Đương nhiên, ta tin tưởng ngươi. Hãy đợi một lúc nữa đi, để ta đi chuẩn bị đốt lửa ở phía Nam xa xa ngôi nhà ấy tạo cây khói mới có vẻ yêu tinh như trong truyện Tề Thiên Đại Thánh. Nhưng ta cũng phải đốt đúng thời điểm thì họ mới tin.

Rồi Tiểu Tà đứng lên.

– Ta đi đây! A Tam, A Tứ đợi một lúc hẵng đi nhé!

Nói xong, Tiểu Tà đi ngay, còn A Tam, A Tứ đợi một lúc cũng rời tú lều đi tìm ngôi nhà phú hộ kia.

Tiểu Tà đến phố ở Tây Nam, tìm gỗ chất thành đống, mua đồ dẫn hỏa chất lên đợi đến giờ thì nổi lửa.

A Tam, A Tứ ra chợ mua một cái bát, một cái hồ lô và một cây kiếm.

A Tứ hỏi:

– Các thứ linh tinh này nên đặt tên là gì đây?

A Tam suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Cái hồ lô này là Càn Giáp đại hồ lô của Lý Thiết Quái lưu lại, bảo kiếm để trừ yêu quái của Khương Tử Nha truyền lại, còn cái bát này là của Hào Thiên Kính, có thể thấy được yêu quái hiện hình. Những tiếng tụng của pháp sư thì tưởng tượng ra.

Cả hai vừa cười vừa đi đến địa điểm.

A Tam nói:

– Đến lúc đó không được cười. Chúng ta phải thi hành một cách ăn ý, nếu không sẽ bại lộ. Chừng ấy Tiểu bang chủ có thể sẽ lột da chúng ta ... ha ha ...

A Tứ nói:

– Không đến nỗi đâu, yên tâm đi. Chừng nào ta buồn cười quá thì sẽ cắn răng cho chặt là được.

Lúc ấy cả hai đã đến ngôi nhà có hai con sư tử đá phía trước như lời Tiểu Tà nói, bước tới gõ cửa rồi đứng lùi lại chờ đợi.

Một lúc sau, cửa được mở ra, một ông lão khoảng thất tuần bước ra nhìn thấy hai tiểu hòa thượng thì ngỡ rằng họ đến để hóa duyên, nên lão liền nói:

– Nhị vị tiểu pháp sư, gia đình chúng ta đã dâng hương tại chùa rồi, nhị vị khỏi hóa duyên nữa. Xin hãy đi về cho.

Nói xong ông lão đóng cửa lại. A Tam liền niệm phật:

– A di đà Phật!

Tiếng niệm Phật lớn làm ông lão bức mình quay lại nhìn. A Tam đồng dạng nói:

– Lão thí chủ, bản tăng phụng mệnh của sư phụ tới đây phục yêu ngàn năm, xin lão thí chủ đừng lấy làm lạ.

Nghe nói thế, ông lão chột giật mình, nghĩ đến yêu quái thì trong lòng sợ sệt.

Lão ôn tồn nói:

– Nhị vị pháp sư, chẳng lẽ lại có yêu quái hiện xuống ở bên ngoài gia trang này sao?

A Tam nghiêm nét mặt:

– A di đà Phật! Trong gia trang của thí chủ có một vị cô nương tuổi chừng mười tám, phải chăng?

Ông lão đáp ngay:

– Đó là ái nữ của Lâm viên ngoại, tên gọi Lâm Sắc Vân.

A Tam vừa niệm Phật hiệu, vừa rắc nước lã trong bát lên đầu ông lão rồi đọc một hơi dài:

– Thiên Nam Bắc Đẩu linh động, thái cấp tinh trảm, Văn khúc tinh thị canh, Hà Khẩu trấn, Lâm gia đại sự, có bản tăng phụng mệnh sư phụ đến đây giải nguy, mong rằng Lâm thí chủ hợp tác. Nếu không sẽ gặp điều chẳng lành đến bốn mạng trong đêm nay.

Ông lão vừa bị rắc nước lên đầu, tưởng mình bị yêu quái nhập vào, kinh hãi tốt độ vội nói:

– Xin mời nhị vị pháp sư vào đây, lão sẽ đi bẩm báo với Lâm viên ngoại ngay.

A tam chấp tay:

– A di đà Phật! Bản tăng xin đa tạ.

Nói xong bước theo ông lão vào đại sảnh chờ một lúc thì đã có vợ chồng Lâm viên ngoại bước ra, nét mặt vô cùng lo lắng chào hai vị tiểu hòa thượng. Lâm viên ngoại nói:

– Nhị vị pháp sư! Lâm gia trang chúng tôi có hiện tượng gì không tốt xin pháp sư nói cho tường tận được không?

A Tam chấp tay nghiêm trang nói:

– A di đà Phật! Nơi gia trang của thí chủ có yêu tinh hiện hình vào đêm nay, vì thế bản tăng vâng mệnh sư phụ đến đây hàng phục yêu quái giúp bá tánh bình yên. Xin Lâm viên ngoại hãy nhận lấy điều quý này.

Nói xong A Tam liền rắc nước lên người Lâm viên ngoại, Lâm phu nhân lo lắng vội vã hỏi:

– Lúc này pháp sư có nói ái nữ của chúng tôi như thế nào?

A tam trịnh trọng:

– A di đà Phật! Nữ thí chủ, bản tăng thấy Thiên Tinh Hắc lập, phương bát quái thấy rằng yêu tinh đã hiện lên người ái nữ của nhị vị thí chủ. Nếu không lập tức làm phép trừ khử thì sẽ xảy ra điều chẳng lành.

Đột nhiên A Tam kêu lên:

– A! Giờ yêu tinh xuất hiện đã đến, mời Lâm viên ngoại và phu nhân hãy theo bản tăng.

Nói xong, A Tam đi ngay và đám người nối bước đi theo, đến trước sân nhìn rõ tứ hướng.

A Tam tay chỉ Đông Tây Nam Bắc, miệng hô lên:

– Cung thỉnh Tam vị Tiên sư, Tam vị Tổ sư, Tam giáo Đạo sư, Thái Thượng lão quân cấp cấp như nhật lệnh, bắt yêu quái mau mau xuất hiện.

Vừa nói, A Tam vừa rảy nước trên không. Cùng lúc đó, vừa kịp thời gian Tiểu Tà đã tính toán, châm lửa vào đồng gỗ đã rắc đồ dẫn hòa. Lửa bùng cháy, một làn khói trắng bốc cao. Tiểu Tà lại dùng tay đẩy chướng làm khói bay cao lên đến trời như một cột khói trắng. Một lúc sau liền dập tắt đám cháy, miệng lầm bầm:

– Thành công hay không thành công là do hai tên hòa thượng kia.

Nói rồi liền phóng người chạy nhanh về thị trấn.

Lâm viên ngoại và Lâm phu nhân nhìn thấy rất kinh hãi, suýt nữa đã ngã xỉu, nhưng cố gượng người cho khỏi ngã.

A Tam lại nói:

– A di đà Phật! Yêu quái đã hiện hình, bá tánh sẽ gặp nạn, bản tăng sẽ đem hết sức để trừ yêu quái.

Lâm viên ngoại hốt hoảng:

– Pháp sư! Bây giờ lão phu và ái nữ của lão phải làm gì đây?

A Tam trấn an:

– A di đà Phật! Xin lão viên ngoại và các vị hãy bình tâm, chớ quá hốt hoảng lo lắng. Bàn tăng sẽ có cách. Bây giờ xin đưa bàn tăng đi đến phòng của tiểu thư để xem xét.

Lâm viên ngoại hồi thúc:

– Nhị vị pháp sư nhanh theo lão phu!

A Tam, A Tứ đã làm cho Lâm viên ngoại thật sự khiếp đảm. Lão đưa hai người qua ba dãy hành lang thì đến phòng của Lâm Sắc Vân.

Lâm viên ngoại nôn nóng gõ cửa phòng gọi:

– Vân nhi! Vân nhi hãy mau ra đây, có đại họa rồi đó.

Bên trong có tiếng con gái đáp:

– Thưa phụ thân, con ra ngay! Có chuyện gì gấp thế?

Cửa phòng chợt mở. Lâm Sắc Vân bước ra nhìn mọi người, lại thấy có hai tiểu hòa thượng nên ngạc nhiên hỏi:

– Thưa phụ thân, có chuyện gì vậy?

Không đợi Lâm viên ngoại trả lời, A Tam lên tiếng ngay:

– A di đà Phật! Nữ thí chủ, yêu quái đã hạ trần và đã xâm nhập người nữ thí chủ, bàn tăng phụng mệnh đến đây thu hồi yêu quái.

Lâm Sắc Vân lắc đầu:

– Ta không tin! làm gì có chuyện như vậy!

Lâm viên ngoại nói:

– Vân nhi! Không được vô lễ. Chính phụ thân đã nhìn thấy tận mắt, tại sao con lại để phụ thân lo lắng chứ? Hãy mau nghe lời pháp sư.

Nàng nghe thế cũng bán tín bán nghi, nhưng không biết làm thế nào, đành miễn cưỡng nghe theo lời đứng tránh qua một bên.

A Tam trầm nghĩ:

“Con a đầu này, làm như mình gạt à không bằng, để ta biểu diễn cho người xem nhé!”.

Nghĩ thế, A Tam liền rút bảo kiếm đã mua ngoài chợ, quơ quảng vun vút trên đầu Lâm Sắc Vân, quơ quanh cả thân mình nàng nữa, đồng thời miệng đọc lầm rầm. Thật ra hấn đang rủa thầm nàng, nhưng rất nhỏ, nghe qua tưởng như đang đọc kinh vậy.

A Tam thu kiếm lại rồi rắc nước lên người nàng, nói:

– Nữ thí chủ! Bàn tăng đã dùng kiếm của Khương Tử Nha để trừ yêu quái cho nữ thí chủ, làm phép diệt yêu ma, nữ thí chủ bây giờ có thể yên tâm.

Nói tới đây, A Tam muốn bật cười, nhưng cố kìm hãm, nét mặt giả vờ làm nghiêm. A Tứ cũng cố mím môi lại, sợ phát ra tiếng cười thì hỏng hết cả.

Lâm Sắc Vân sắc mặt bức dọc, nhưng thấy phụ thân đứng bên cạnh rất trang nghiêm, nên đành phải cố nhịn.

Lâm viên ngoại lên tiếng:

– Đa tạ pháp sư, đa tạ ... đa tạ ...

A Tam nói:

– Cửa Phật từ bi, người xuất gia vì chuyện từ bi mà hành sự, xin chớ có thù hận đa tạ làm gì.

Lâm viên ngoại nói:

– Dầu sao đi nữa, lão phu cũng thành thật cảm ơn pháp sư đã trừ yêu quái để không bao giờ trở lại đây nữa.

A Tam lắc đầu:

– Lâm viên ngoại! Đừng để ái nữ của viên ngoại ở trong phòng này, vì đêm nay vào lúc canh ba yêu tinh sẽ hiện hình đến đây. Bởi vậy chúng tôi sẽ ở nơi này để thu hồi yêu tinh.

Lâm Sắc Vân hoàng hốt nói:

– Nói thế là các người định sử dụng căn phòng của ta à? Không thể được, đây là phòng riêng ...

A Tam liền nói:

– Nữ thí chủ đừng nói vậy, chúng tôi chỉ mượn tạm căn phòng này đêm nay.

Nữ thí chủ cũng có thể thu dọn mọi đồ vật trong phòng, chỉ để lại cho chúng tôi một cái chỗ là đủ.

Lâm viên ngoại xen lời:

– Pháp sư đừng ngại gì cả, ái nữ của lão phu không hiểu sự việc đây thôi, các vị cứ tự tiện sử dụng để bắt yêu quái.

A Tam nói:

– Đa tạ viên ngoại, bây giờ để bản tăng đi quan sát cho tường tận mới được.

Lâm viên ngoại gật đầu:

– Xin mời pháp sư, cứ tự nhiên xin đừng khách sáo.

A Tam nói:

– Bản tăng xin mạn phép!

Nói xong, A Tam thông thả vào phòng quan sát cách bố trí địa thế, cửa nẻo rồi đi ra nói với Lâm viên ngoại:

– Nhất định là thế, bây giờ bản tăng xin cáo từ, nhớ để phòng trống là được.

Nói xong, A Tam, A Tứ ra về.

Lão viên ngoại đưa ra đến cửa rồi nói:

– Pháp sư! Xin nhớ đến sớm nhé!

A Tam nói:

– Lâm viên ngoại cứ yên tâm, chậm nhất là hơn một giờ đồng hồ sau chúng tôi sẽ trở lại bắt yêu quái, còn sẽ đưa lại đây thêm một vị thiếu niên cao cường phụ giúp bắt yêu quái.

Lâm viên ngoại nói:

– Chỉ cần pháp sư đến trừ yêu quái thì bao nhiêu tiền lão phu cũng không tiếc.

A Tam lại nói:

– A di đà Phật! Đã trễ lắm rồi, chúng tôi xin cáo từ.

A Tam A Tứ đi rồi, Lâm viên ngoại đi vào nói rõ ràng nên nàng Lâm Sắc Vân cũng hơi tin. Trong lòng đã cảm thấy lo lắng, gấp gấp dọn phòng theo như lời dặn. Cả nhà đều vào phòng thờ Phật để ẩn náu, không ai dám bén mảng tới phòng riêng của Lâm Sắc Vân đang để trống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đại phá thanh lâu

A Tam và A Tứ quay về vừa gặp Tiểu Tà liền nói:

– Tiểu bang chủ, bản tăng thật may mắn, mọi việc đều suôn sẻ.

A Tứ cũng nói:

– Ta đứng kế bên nhiều lần nực cười thất ruột, nhưng phải cố cắn răng chịu đựng. Lợi hại nhất là làn khói bay lên ngút trời, khiến họ hốt hoảng thật sự.

Tiểu Tà gật đầu hài lòng:

– Tốt lắm! Hãy nói rõ địa thế căn phòng cho ta nghe.

A Tam thông thả nói lại cách bố trí của căn phòng, từ đồ đạc lớn bé cửa lớn cửa nhỏ, mở ra mở vô thế nào đều nói hết để Tiểu Tà hiểu, và sau cùng để Tiểu Tà suy nghĩ tìm cách đối phó. Sau cùng, Tiểu Tà nói:

– Đêm nay vào đó ta sẽ giả vờ làm cô nương ấy ngủ trên giường trong phòng.

Tên dân tộc ngời thấy mùi hương sẽ đến đây, có thể hắn sẽ xông thuốc mê vào phòng, nên một mình ta ở trong phòng thôi, còn hai người không vào được lúc ấy vì không thể chịu nổi thuốc mê đâu. Hắn sẽ vào phòng giờ trò bần tiện. Ta đợi tới lúc đó sẽ đánh lên hắn, hắn chạy ra rồi hai người sẽ bắt hắn.

A Tam nghe hấp dẫn lên tiếng hỏi:

– Tiểu bang chủ dẫn kế rất hay, nhưng chúng tôi làm thế nào bắt hắn cho nổi chứ?

Tiểu Tà nói:

– Hai người chỉ cần kiếm một cái lu nước, treo lu này lên trên cửa sổ, đừng để hắn trông thấy. Đồng thời nơi đó còn phải treo một cái lập là bằng đồng để khi ta làm hắn kinh động bên ngoài các người tha hồ gõ lập là. Như thế thì cả trong lẫn ngoài đều làm hắn kinh hoàng, đương nhiên phải tìm đường tháo chạy ra các cửa ...

Tiểu Tà uống thêm một ngụm trà rồi nói tiếp:

– Khi tên dân tộc vào phòng rồi thì hai người bưng hai thau nước sôi có pha mực đen đứng đợi trước cửa. Khi ta gọi thì cả hai mở cửa, vừa tạt vào vừa la:

độc được, không cần biết có trúng được hắn hay không. Rồi A Tứ nhanh tay đốt đuốc dùng bó đuốc gõ vào lập là, lúc ấy tên dân tộc hoảng hốt, nhất định sẽ nhảy qua cửa sổ. A Tam nhanh tay tạt thêm vào mặt hắn thau nước mực đen nữa, ta nghĩ thế nào hắn cũng bị khóa mắt và đâm sầm vào hai người. Còn ta sẽ nhanh chân chạy ra bên ngoài phát chuông đánh vỡ cái lu treo rơi xuống đầu hắn. Chúng ta phải làm cho hắn như tử trước rồi mới có thể dễ dàng thu phục hắn được.

A Tứ reo lên:

– Hay! Hay! Kế của Tiểu bang chủ quả thật hay! Tiểu Tà đúng là Tiểu Tà ...

ha ... ha ...

A Tam nói:

– Trò này hấp dẫn đấy. A Tứ, chúng ta phải mau chuẩn bị mọi thứ ngay bây giờ kẻo không kịp.

Cả ba cùng chia nhau đi tìm sắm những thứ cần thiết rồi chờ tới lúc trời tối cùng đến nhà Lâm viên ngoại.

Sau tiếng gõ cửa, cửa mở liền, ông lão lần trước bước ra vội vàng nói:

– Pháp sư mau vào đi, tôi sợ quá!

A Tam liền nói:

– A di đà Phật! Xin lão thí chủ hãy vào trước đi!

Ông lão gật đầu và bước nhanh vào trong.

Tiểu Tà quay sang A Tam hỏi:

– Pháp sư, yêu quái ở phòng nào vậy?

A Tam nói:

– Ở phía bên kia. Hãy theo bần tăng.

Ba người cùng đi thẳng tới phòng riêng của Lâm Sắc Vân đã thu dọn theo như lúc trước đã nói.

Tiểu Tà xem rất kỹ ngõ ngách của căn phòng rồi nói:

– Được lắm! Chúng ta cứ y như kế hoạch tiến hành. Nhưng cái bồn nước kia hơi quá, phải có nước hoa rây quanh phòng, như thế mới hấp dẫn ...

A Tam liền nói:

– Rất dễ, ở nơi bàn trang điểm có nước hoa.

Tất cả bố trí xong xuôi, Tiểu Tà quan sát lần nữa, thấy không còn gì đáng ngại mới nói:

– Được rồi! Chúng ta hãy núp kỹ, nên nhớ nước càng sôi càng tốt. Bây giờ thì ai lo việc người ấy.

Nói xong Tiểu Tà đi vào phòng, vặn đèn nhỏ, nằm trên giường lấy mền đắp lại chỉ chừa tóc, còn A Tam, A Tứ thì sau khi đi nấu nước sôi pha mực sẵn sàng cũng trở về vị trí nấp chờ đợi giờ hành sự.

Canh hai qua nhanh.

A Tam đột ngột đứng lên nói dây thắt lưng ra. A Tứ liền hỏi:

– Làm gì vậy? Hắn sắp tới rồi đấy.

A Tam đáp:

– Ta phải thêm một tý mùi vị trong đó cho hắn nếm thử.

Nói xong, A Tam liền tiểu vào thau nước sôi pha mực. A Tứ cũng bắt chước theo, cả hai cười khanh khách.

Canh ba đã đến.

Quả nhiên bên phía Tây bức tường rào cao có một bóng người vừa vượt qua.

Bộ pháp như chiếc lá là theo con gió đáp nhẹ vào bên trong. Hắn đảo mắt quan sát rồi băng mình chạy về phía dãy hành lang. Lại quan sát, đi chậm chậm dọc hành lang, mũi hắn hít hít mấy cái như đánh hơi và nhìn về phía căn phòng của Lâm Sắc Vân mỉm cười nham hiểm.

Hắn lướt nhanh về nơi ấy, nhìn quanh một lần nữa rồi tiến đến cửa sổ làm lung một lỗ để nhìn vào, miệng cười khao khát, lập tức lấy trong người ra một cái ống thổi khói thuốc mê vào trong phòng.

Đợi một lúc, hắn đi qua cửa lớn mở cửa bước vào rất tự nhiên cười giọng dâm dăng:

– Mỹ nhân ơi, ta đến đây!

Hắn đóng cửa lại và đi đến bên giường, vừa đi vừa cười thích thú.

Thấy tên dâm tặc đã vào phòng, A Tam A Tứ cùng bung thau nước mực sôi lên, chỉ chờ Tiểu Tà gọi là tung cửa tạt vào đối phương ngay.

Tiểu Tà nằm trên giường thâm trầm theo bước chân của tên dâm tặc mỗi lúc mỗi tiến sát đến giường, rồi đột nhiên hét lên:

– Dâm tặc! Ngươi tới số rồi!

Tiểu Tà bật người dậy mang theo cả chiếc mền, xông đến tên dâm tặc, đồng thời tay phóng một ngọn phi đao ghim “Phập” vào ngực hắn.

Tên dâm tặc không ngờ tình thế lại diễn tiến như thế nên trong khoảnh khắc kinh ngạc nhất thời không kịp trở tay trước mũi phi đao của Tiểu Tà.

Hắn thét lớn, vừa quay đầu ra cửa cũng là lúc A Tam, A Tứ bung thau nước sôi tung cửa tạt vào người hắn, miệng hét to:

– Độc dược nè! Cho ngươi chết!

Quảng xong cái thau vào người tên Sắc Ma, A Tam và A Tứ đồng loạt chạy ra ngoài đóng sầm cửa phòng lại, chạy lại nơi cửa sổ đốt đuốc đánh vào lập là khua vang lên cổ làm cho tên Sắc Ma đang choáng váng. Sắc Ma hứng chịu hai đòn phản kích bất ngờ của đối phương chưa biết tìm cách thoát thân càng lúng túng hơn, tưởng rằng bên ngoài có nhiều người nữa chạy đến vây đánh mình. Một mặt Sắc Ma Đào Thanh Hồng lại đang bị nước sôi làm bỏng rất cả thân thể, toan chạy phóng qua cửa sổ thì Tiểu Tà lên tiếng:

– Kha ... kha ... Dâm tặc! Ngươi chạy đâu cho thoát!

Nhìn lại thì thấy Tiểu Tà đang án ngữ ở đó từ lúc nào rồi. Hắn liền tung đòn chưởng ra đánh Tiểu Tà, Tiểu Tà cũng nhanh nhẹn vọt sang trái tránh, vừa vận công tra lại đối phương một đòn, tên Sắc Ma lại tiếp chưởng kích đến.

Bùng!

Chưởng lực chạm nhau rất mãnh liệt, Tiểu Tà không để cho kế hoạch mình vạch ra bị sai lệch, nhanh chân chuyển hướng đánh đòn địch thủ cuối cùng phải thoát đi bằng con đường cửa sổ, còn mình thì tung chưởng bắn ra ngoài theo cửa lớn, nhanh như cắt cùng lúc đối phương phóng mình qua cửa sổ.

Sắc Ma Đào Thanh Hồng không ngờ bên ngoài cửa sổ lại là một cái bẫy nữa nên vừa lúc thân hình hắn mới lộ ra một nửa bên ngoài cửa sổ thì nghe “Ầm” một tiếng. Chiếc lu nước thổi bên trên cửa sổ vỡ tung rơi ngay trên đầu hắn.

Choáng váng trước cú đánh bất ngờ của đối phương một lần nữa chưa xong thì một cây gậy thật to được A Tam nện ngay vào đầu hắn liên tiếp hai cái trúng vào yếu huyệt bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Tà vỗ tay thích chí cười lớn:

– Chúng ta thành công rồi! Giống như một màn kịch, đóng rất hay!

A Tứ nhặt cái lập là lên, đá vào mông hắn mấy cái bổ tức.

Tiểu Tà nói:

– Lấy dây trói hắn lại, lôi về quán trọ.

Xong đâu đó, A Tam lớn tiếng gọi:

– Lâm viên ngoại ơi! Đã bắt được yêu tinh rồi, có thể ra được rồi đấy!

Nói xong, cả ba kéo tên dân tộc Đào Thanh Hồng đi ra cổng.

Lúc này cả nhà Lâm viên ngoại đều chạy ra, thấy ba người đang kéo một con gì đen đen, thối thối, hoảng hốt:

– Pháp sư đã bắt được yêu tinh rồi phải không?

A Tam quay lại:

– Đúng vậy! Nó đây rồi! Chúng tôi xin cáo biệt!

Cả ba liền đi ra cửa và cùng cười to đắc ý.

Trên đường đi về quán trọ, đột nhiên Tiểu Tà đứng lại nói:

– Tên khốn kiếp này dính nước đen thối quá, không thể đưa về quán trọ được.

Chúng ta kéo tới gần đầu đây giải quyết cho xong.

A Tam nói:

– Cứ đi đi, để ta kéo cho đỡ tay một lúc nữa hăng hay.

Đi một đoạn nữa Tiểu Tà nói:

– A Tam! Nếu ngươi muốn kéo nữa thì cứ việc kéo. Ta và A Tứ về trước vậy.

Nói xong, Tiểu Tà liền quay lưng toan bỏ đi.

A Tam liền dùng tay kéo, kêu lên:

– Tiểu bang chủ! Hãy đợi đã. Ta kéo đã lắm rồi.

Lúc đó, tên Sắc Ma Đào Thanh Hồng cũng vừa tỉnh lại, thấy Tiểu Tà và hai hòa thượng mà hắn đã gặp nơi tù lâu nên tức giận hét lên:

– Mấy tên khốn kiếp! Hãy thả ta ra!

Tiểu Tà cười ha ha:

– Thả à?

Vừa nói, tay Tiểu Tà tát liền hai cái vào mặt hắn nói:

– Ngươi muốn ta thả ngươi ra ư?

Sắc Ma Đào Thanh Hồng miệng mồm đầy máu, vừa chửi vừa nói:

– Ngươi dám đánh ta, ta sẽ băm thây ngươi ...

Lập tức A Tam bước tới “Bốp, bốp” hai tiếng. Hai cái tát của A Tam rất mạnh, làm miệng tên dân tộc đỏ máu rùng rùng.

A Tam nói với Tiểu Tà:

– Tiểu bang chủ! Để hần cho thuộc hạ!

A Tứ xen lời:

– Bang chủ! Để thuộc hạ cạo đầu hần trước đã.

Tiểu Tà cười khoái chí:

– Được! Để ta hỏi hần. Hần không trả lời thì ngươi cạo đầu hần ngay.

A Tứ nói:

– Xin tuân lệnh!

Tiểu Tà nói:

– Tên dân tộc! Tại sao ngươi đêm khuya lại lên vào phòng của đàn bà con gái toan giờ trò dâm dục.

Sắc Ma Đào Thanh Hồng hét to:

– Hãy mau thả ta ra, đừng nhiều lời!

Tiểu Tà nháy mắt về A Tứ nói:

– Hần không chịu trả lời. A Tứ, thi hành đi.

A Tứ lập tức chụp con dao trủy thủ của Tiểu Tà, vừa phóng ra sẵn lại nắm đầu tên Sắc Ma làm liền một đường ngọt xớt.

Không chịu được sự sỉ nhục này, tên Sắc Ma hét lớn:

– Bọn tiểu quý! Các ngươi không biết chết là gì phải không?

Hần liền phun ra một bãi nước miếng, suýt trúng Tiểu Tà là Tiểu Tà bực mình quát:

– Dân tộc! Hôm nay ngươi tới số rồi. Ngươi không biết ta là Dương Tiểu Tà hay sao?

Tên dân tộc nghe đến tên ấy, biết rằng đã gặp một thiếu niên lì lợm nhất thiên hạ, sắc mặt hắn liền thay đổi vì biết hậu quả sẽ ra sao rồi.

Tiểu Tà cười gằn nói:

– Ngươi còn dám nhỏ bậy nữa sẽ hối hận không kịp đâu. Một tên dân tộc như ngươi đã hại không biết bao nhiêu đàn bà con gái, có lẽ ngươi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hối hận về việc làm của mình. Bởi vậy hôm nay ta quyết định xuống tay phế bỏ võ công của ngươi, cạo đầu ngươi để trừ hậu hoạn mà không sợ bọn Cửu ma các ngươi đến trả thù. Ta rất ghét thứ dân tộc như ngươi.

Sắc Ma sợ hãi nhưng vẫn nói cứng:

– Nếu ngươi dám làm như vậy đối với ta thì phu nhân ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Tiểu Tà cười khẩy:

– Các ngươi là một đôi gian phu dâm phụ, ta muốn biết bằng hữu của ngươi và mụ dâm phụ đó hiện ở đâu để diệt trừ tận gốc đây. Ta đếm đến ba, nếu không trả lời thì ngươi sẽ bị cạo đầu ngay.

A Tam nói:

– Đếm đến ba thì chậm lắm. Đếm đến một là được rồi.

Tiểu Tà không nói gì, lệ làng đếm luôn:

– Một, hai, ba!

Ba chữ đếm còn nhanh hơn một chữ, nên A Tứ cũng không thể nào nhanh tay đến mức cạo hết tóc trên đầu tên dâm tặc Đào Thanh Hồng được.

Sắc Ma la lên:

– Được! Được! Để ta nói! Ta nói!

A Tứ chỉ cạo được có phần nửa cái đầu, bực mình thét:

– Mẹ kiếp! Có gan thì li nửa đi.

Tiểu Tà hỏi:

– Thế nào? Bằng hữu của ngươi ở đâu.

Tên dâm tặc thở hổn hển nói:

– Hãy tha cho ta, ta sẽ nói, nếu chết rồi thì làm sao nói.

A Tứ quát lên:

– Ngươi là cái thá gì mà dám đưa điều kiện với tiểu bang chủ của chúng ta chứ?

Nói xong, A Tứ liền nắm nốt nửa kia tóc lão liên tiếp cạo mấy đường nữa.

Lão Sắc Ma la lên:

– Dừng tay! Để ta nói! Dừng cạo nữa.

Mặc hấn van xin khóc lóc, Tiểu Tà thản nhiên:

– Ở đâu? Nói mau!

Lão Sắc Ma lâm bẫm:

– Tại Thái Hành Sơn nơi Đoạn Hồn Cốc.

Tiểu Tà lại hỏi tiếp:

– Còn mục dâm phụ ở đâu, đang luyện võ công phải không?

Lão Sắc Ma trả lời:

– Phu nhân ta đang luyện một loại võ công, nếu luyện thành sẽ trở nên vô địch thiên hạ.

Tiểu Tà gật gù:

– Được! Có ngày ta sẽ lột da mục ấy, còn ngươi, ta không thể tha cho ngươi được, vì ngươi đã làm bao việc mà người đời rất căm ghét.

Nói xong, Tiểu Tà giật cây trùy thủ trên tay A Tứ cạo tiếp phần tóc còn sót lại trên đầu lão Sắc Ma.

Nhìn lại đầu lão Sắc Ma bây giờ đã trụi thui lùi, sáng bóng như đầu một hòa thượng, Tiểu Tà nói:

– Bây giờ đến việc phế võ công của ngươi. Hình phạt này kể ra là nhẹ tay cho ngươi rồi đó, đúng lý phải trảm thủ ngươi thì mới đáng tội.

Mặc cho tên Sắc ma khóc lóc van xin, Tiểu Tà vẫn quyết ra tay.

Chéo! Chéo! Chéo!

Nhanh như cắt, Tiểu Tà đã đâm vào các yếu huyệt của lão Sắc Ma, như hắn đã từng sử dụng khi phế bỏ võ công của Thanh Ký Sơn và Mặc Dung Dạ. Bí quyết này chỉ một mình Tiểu Tà biết qua sự truyền dạy của lão đầu.

Tiểu Tà nói:

– Ta sẵn sàng chờ đồng bọn của ngươi đến báo thù. Đừng nên nghĩ danh tiếng Võ Lâm Cửu Ma của các ngươi thì có thể làm cho ta khiếp sợ. Ta để cho ngươi sống cũng như chết thì ngươi mới hối hận về hành động của mình đã từng gây ra không biết bao nhiêu hậu quả xấu xa, làm tàn đời không biết bao nhiêu thiếu nữ đang độ xuân hoa xinh mộng.

A Tam thấy Tiểu Tà nửa muốn thủ tiêu tên ác ma, nửa lại muốn để hắn sống trong đau khổ bị người đời rẻ khinh, trong lòng âm ỉ nói:

– Tiểu bang chủ! Giết quách hắn đi, đừng thương tiếc làm gì. Hạng người như hắn sống trên đời chỉ thêm bẩn mắt người ta.

A Tứ cũng nói:

– Đúng! Tiểu bang chủ hạ thủ đi. Giết một tên dân tộc có gì phải nuôi tiếc chứ.

Tiểu Tà nói lớn:

– Thôi được! Giết thì giết!

Dứt lời, một mũi phi đao bắn vút ghim ngay nơi yết hầu lão Sắc Ma Đào Thanh Hồng. Hắn rú lên một tiếng rồi gục xuống chết tức thì.

A Tam, A Tứ lúc bấy giờ cũng đã thỏa mãn về hành động trừ gian diệt bạo của Tiểu Tà, cười khoái chí.

Tính khí giết người của Tiểu Tà vì bị A Tam A Tứ kích động mới chộp nhoáng vùng lên, khiến hắn ra tay thủ tiêu Sắc Ma, chứ thật lòng Tiểu Tà không muốn. Vì từ lâu Tiểu Tà đã bị Tiểu Linh cảm hóa bớt phần nào tính hung hăng.

Xuống tay xong, giờ sức tỉnh, Tiểu Tà mới thở dài nói:

– A Tam! A Tứ! Ta không định giết hắn, chỉ định trừng trị hắn thôi, không ngờ lại bị hai người xúi bẩy.

A Tứ nói:

– Tiểu bang chủ đừng tiếc làm gì. Hắn đáng nào thì cũng chết rồi. Những loại người như hắn thì để lại thế gian làm gì chứ?

A Tam, A Tứ còn chạy lại đạp thêm cái xác lão Sắc Ma thêm mấy đạp, nhổ thêm mấy bãi nước miếng vào mặt lão.

Tiểu Tà chán ngán bỏ đi, để lại sau lưng hai gã đệ tử chạy theo kêu réo ỉn ỏi:

– Tiểu bang chủ! Đợi chúng tôi theo với!

A Tam, A Tứ cố gắng chạy thật nhanh mới bắt kịp bước chân Tiểu Tà. Cả ba cùng nhau trở lại Tửu lầu ăn uống no say vui đùa chuyện trò lấu lỉnh mừng cho việc họ đã cứu được một cô gái con nhà lành, cũng như bao cô gái khác từ nay về sau không còn bị bóng ma dân tộc Đào Thanh Hồng rình rập hãm hại nữa.

Buổi trưa ngày hôm sau ...

Chợt bên ngoài tửu lầu có tiếng người la lớn:

– Dương Tiểu Tà! Hãy mau ra đây!

Tiểu Tà nhìn ra cửa sổ thấy có rất nhiều người bao quanh.

Tiểu Tà cười nói với hai tiểu hòa thượng:

– Đây hai tiểu hòa thượng! Thần Võ môn đã đến rồi, có tới mấy mươi tên lận ...

A Tam hỏi:

– Chúng ta chạy trốn hay chống lại?

Tiểu Tà nói:

– Hãy đợi xem tình hình thế nào đã rồi sẽ liệu cách đối phó.

Rồi quay ra hỏi tên hắc y:

– Ngươi là ai? Hãy báo danh tánh rồi ta ban cho cái chết cũng chưa muộn.

Tên hắc y quát:

– Bồn đại gia là Thiết Công Kế Bạch Giáp Thành, chỉ huy toàn Thần Võ môn này. Ngươi hãy mau ra đây chịu chết.

Tiểu Tà hát hằm

– Mẹ kiếp tên vô danh tiểu tốt, đi gọi lão Môn chủ Độ Vinh Thiên đến đây, chứ ngươi là cái quái gì!

A Tứ đứng một bên hỏi nhỏ:

– Tiểu bang chủ! Không chạy sao?

Tiểu Tà quay đầu lại cười:

– Không cần, bọn chúng phải chạy thì có. Đợi lát nữa ta giết và nhổ lông tên gà trống kia mới được.

A Tam khoái trả đưa người ra cửa sổ hét thật to:

– Bạch Giáp Thành, nếu ngươi không muốn sống nữa thì ta sẽ nhổ hết lông trên người của ngươi về đem chiên cho ra mỡ luôn ...

Bạch Giáp Thành quát:

– Các ngươi sắp chết đến nơi mà còn đa ngôn. Hãy xem đây!

Hắn quay qua đám hắc y phía sau nói:

– Bốn người hãy xông vào tấn công bắt cho được tên Tiểu Tà cho ta.

Tiểu Tà liền hét lớn:

– A Tam, A Tứ tấn công!

Nói xong, Tiểu Tà xông lên trước rút vũ khí chiến đấu với bọn hắc y.

Cuộc chiến lập tức tràn ngay ra phía trước sân của tửu lầu. Bốn tên hắc y tiến vào đã bị hạ, phải cố sống chạy tháo lui, tất cả số hắc y còn lại đều xông lên một lượt giao chiến với Tiểu Tà, A Tam, A Tứ rất quyết liệt.

Cuộc chiến bây giờ thật hỗn loạn, thực lực hai bên lại chênh lệch nhau. Bọn hắc y thì đông nhưng sức chiến đấu mãnh liệt tới đâu cũng không chắc địch nổi một mình Tiểu Tà, còn Tiểu Tà tuy xông pha tấn công kịch liệt, một mặt đánh Đông kích Tây như vũ bão, nhưng một mặt cũng phải bảo vệ cho A Tam, A Tứ lúc bị đối phương dồn vào thế cùng. Vì thế, trận chiến kéo dài mãi càng bất lợi cho Tiểu Tà. Tiểu Tà đành phải vừa đánh vừa tìm kế tháo lui.

Chỉ một lúc sau, bọn hắc y đã bị thương hơn phân nửa. Bạch Giáp Thành la lên:

– Mau rút lui!

Lập tức, bọn hắc y vừa diu kẻ bị thương vừa chạy chí mạng, mặc dù bọn Tiểu Tà không có truy đuổi, chỉ đứng nhìn đối phương bỏ chạy mà thôi.

Tiểu Tà phúi tay cười nói:

– A Tam, A Tứ! Bây giờ chúng ta đi thu tiền.

A Tam nói:

– Phải thu cho nhiều mới được.

A Tứ nhìn áo quần rồi nói:

– Đúng đấy! Mới đây mà mùa Đông đã trôi qua, phải thay đổi áo quần thôi.

Tiểu Tà trả tiền rồi cùng A Tam, A Tứ ra khỏi tửu lầu đi ngay đến Hoa Xuân viện.

Hoa Xuân viện là một địa điểm làm ăn riêng lẻ của Thần Võ môn. Nơi đây là một lầu xanh mà Tiểu Tà thì chưa bao giờ đặt chân đến những nơi như thế này, nên Tiểu Tà cũng có chút e ngại. Hắn thúc vào A Tam nói:

– A Tam! Việc này ngươi lo nhé! Ta không quen chỗ này.

A Tam liền nói:

– Tôi cũng vậy, chắc A Tứ rành hơn đấy.

A Tứ la lên:

– A Tam, sao lần nào ngươi cũng trút lên ta vậy?

Cả ba cùng đi vào cửa Hoa Xuân viện mà người này xô đẩy người kia, bèn lên ngại ngại.

Thấy vậy, mẹ chủ và các nàng kỹ nữ liền bước ra lôi kéo ba người vào.

Mẹ chủ mặc kệ họ là hòa thượng hay không cũng vậy, chỉ cần có tiền là được.

Mẹ đơn đã cười nói:

– Thiếu gia, hòa thượng ... gia, mời vào đây đi, ta sẽ giới thiệu nàng Lệ Hương xinh đẹp nhất kỹ viện này, quý khách sẽ vừa ý.

Mẹ ta tiếp tục kéo ba người vào đại sảnh, lập tức có thêm mười mấy nàng má phấn môi son lòe loẹt bu xung quanh nói cười huyền thuyên.

– Ô, thì ra các công tử còn búng ra sữa.

– Hòa thượng sao mà tuấn tú thế, không biết tu ở chùa nào vậy?

– Ôi! Chưa từng gặp ai đẹp như hòa thượng này.

Tiểu Tà nắm chặt vạt áo lăm bằm:

“Thì ra là chuyện như thế! “ Tiểu Tà không ưa mấy nàng má phấn môi son kia, nhưng hoàn cảnh này làm cho cả ba người cứ ngỡ ra, quên mất rằng mình đến đây để thu tiền.

Một lúc sau, Tiểu Tà bình tĩnh lại, hít một hơi dài cho thư giãn thì nghe tiếng mẹ chủ hỏi:

– Tiểu công tử có thích không?

Tiểu Tà nói:

– Cũng được, được, ... hãy đưa một nàng đẹp nhất đến đây, ta có nhiều tiền lắm đấy.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa đưa cho mẹ chủ thấy túi tiền của mình. Mẹ ta nhìn thấy há hốc mồm:

– Công tử thật hào hoa. Để tôi đi gọi ngay cô nương mới đến hôm qua, mới toanh đấy! Tiểu công tử thật có phước nhé. Hãy đợi đây nghe.

Nói xong, mẹ ta vội vã chạy thẳng vào trong.

Lúc này đám kỹ nữ, người thì ôm, người thì hôn, người thì kéo A Tam, A Tứ, làm cả hai chỉ có biết la oai oái.

Tiểu Tà đứng một bên thấy thế không khỏi bật cười.

Chợt có tiếng la từ bên trong vọng ra:

– Thả ta ra. Ta không cần ... Ta van xin các người, các người hãy thả ta ra ...

Tiếng nói xen lẫn tiếng khóc của nàng thật thảm thiết lẫn trong tiếng hét của mẹ chủ:

– Khóc lóc cái gì? Người ta đã bỏ tiền ra rồi, hôm nay người phải tiếp khách, nếu không thì đừng trách ta.

Mẹ ta giờ một cây tre lên dọa, lúc này mẹ đã lôi nàng kia ra đến đại sảnh nên Tiểu Tà mới nhìn thấy như vậy. Miệng nàng vẫn tiếp tục kêu la xin thả, và vùng vẫy chống cự không ngừng. Mẹ chủ quát roi tre lên lưng nàng mấy cái, vừa đánh vừa quát:

– Chịu hay không vẫn phải tiếp khách, người có hiểu không?

Tiểu Tà tuy chẳng có hứng thú với mấy cô kỹ nữ, nhưng thấy nàng này thật đáng xót thương, nên Tiểu Tà bắt ngó la lên:

– Ngừng tay!

Tiếng la của Tiểu Tà rất to, làm bao nhiêu người ở đấy đều dừng người ngó ra mắt mấy giây.

Tiểu Tà lại nói:

– Mẹ chủ, hãy thả nàng ấy ra.

Mẹ ta kinh ngạc, nhưng lập tức về mặt chuyển sang hớn hờ, nói ngay:

– Được được ...

Rồi mẹ quay sang cô gái nói:

– Tiểu Thúy, người còn không mau bước đến đó hầu hạ công tử đi.

Mụ vừa nói vừa xô nàng đến ngã xuống đất khóc nức nở.

Tiểu Tà bước đến đỡ nàng đứng dậy. Nhưng Tiểu Thúy ngỡ y là khách chơi hoa nên tay vừa chạm vào thì nàng đã co rúm người lại, hốt hoảng vừa khóc vừa nói:

– Tha cho tôi, đại gia ơi ... tôi van xin đại gia ...

Tiểu Tà nhẹ nhàng nói:

– Nàng đừng khóc nữa, ta sẽ thả nàng ngay.

Tiểu Thúy nghe nói kinh ngạc vô cùng:

– Đại gia tha cho tôi thật sao?

Tiểu Tà gật đầu. A Tam vẫy tay bảo nàng bước đến. Mụ chủ thấy vậy lập tức bước tới kéo nàng lại. Tiểu Tà còn nhanh hơn, đứng chặn ngay trước mặt mụ nói:

– Ta hỏi mụ, cô ấy đáng bao nhiêu tiền vậy? Ta sẽ mua cô ấy! Mụ hãy tính đi!

Mụ ta thấy Tiểu Tà có rất nhiều tiền, tưởng đâu vớ được cừu non béo bở liền nói:

– Một vạn lượng!

Tiểu Thúy nghe thấy thất kinh. Số tiền mụ nói quá cao. Nhưng Tiểu Tà đâu có dễ bị qua mặt. Chàng quay sang Tiểu Thúy hỏi:

– Tiểu Thúy cô nương, cô bị người ta bán đến đây với giá bao nhiêu?

Nàng nhỏ nhẹ đáp:

– Chú tôi bán tôi với giá năm mươi lượng.

Tiểu Tà nghe đáp bực mình chửi vung lên:

– Mẹ kiếp! Năm mươi lượng giá một con người. Quân khốn kiếp.

Mặc cho Tiểu Tà tức giận, mụ chủ thấy sắp được một số tiền lớn nên bụng mừng thầm, tiếp tục nói:

– Đại công tử, có chuyện gì không? Chỉ có một vạn lượng thôi, nếu không thì ta không thả người đâu.

Tiểu Tà hét lên:

– Thả hay không?

Mụ ta đáp:

– Không thả!

Tức thì bốn tên vệ sĩ của mụ ta tràn tới. Tiểu Tà đang lúc bực mình, thấy thế càng giận dữ. Hắn đằng đằng sát khí, vung chưởng đánh liền, miệng hét:

– Các người muốn chết thì ta cho chết.

Tiểu Tà ra tay rất nhanh. Cùng với lời nói, cả bốn tên vệ sĩ la lên thảm khóc, ngã lăn xuống đất, miệng trào máu tươi ngất lịm.

Mụ chủ kinh hãi. Đám kỹ nữ hoảng sợ chạy lung tung la lên inh ỏi.

Tiểu Tà bảo bọn kỹ nữ đứng lại tại chỗ rồi nói:

– Các người đều là những cô gái đáng thương. Mụ chủ có lấy tiền của các người hay không? Cứ nói thật ra ta sẽ giúp cho.

Các nàng kỹ nữ liền đồng loạt nói ra mụ chủ đã chiếm đoạt số tiền của các nàng thế nào thế nào, ai nấy đều ầm ức đến rơi lệ ...

Tiểu Tà nói:

– Mụ nghe thấy rồi đấy chứ? Sao không mau lấy tiền đưa ra đây?

Mụ chủ gạt đầu lia lia, chạy vào trong lấy tiền đem ra, trả lại cho các nàng kỹ nữ để họ rời khỏi Xuân Hoa viện.

Tiểu Tà lấy ra năm mươi lượng đưa cho mụ ta nói:

– Đây là tiền trả cho Tiểu Thúy cô nương. Mụ hãy trở về Thần Võ môn nói với Độ Vĩnh Thiên hãy tu nhân tích đức đi, nếu không thì chết không kịp trở đây.

Nói xong, Tiểu Tà vung tay điểm mấy huyệt đạo trên người mụ ta, lấy trong túi áo một hoàn thuốc liệng vào miệng mụ ép phải nuốt xuống. Xong mới giải huyệt, nói:

– Hoàn thuốc mụ mới nuốt là Miêu cương di trùng. Nếu mụ làm chuyện độc ác thì di trùng sẽ ăn mòn cơ thể mụ đến chết. Còn nếu mụ làm việc thiện thì di trùng chẳng làm hại mụ, mụ cứ việc an tâm mà sống đàng hoàng, chẳng sợ gì cả.

Tiểu Tà nói xong đẩy mụ ta ra hét:

– Bây giờ thì rút xéo ngay cho ta!

Mụ chủ lầu xanh lật đật bỏ đi không dám ngoái mặt nhìn lại bọn Tiểu Tà một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Dẫn bước phong trần

Tiểu Tà! Tiểu bang chủ! Không muốn thâu tiền sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không cần! Chúng nó toàn là người đáng thương hại. Nếu chúng ta tiếp tục lấy tiền Tú bà, nhất định mụ sẽ bắt các cô gái đó tiếp khách thêm. Về chuyện này tuyệt đối chúng ta không nên làm như vậy. Chúng ta mau rời khỏi nơi đây.

Nói xong phóng mình ra ngoài. Bỗng có tiếng kêu:

– Tướng công! Muội ...

Cùng với tiếng kêu, Tiểu Thúy đã chạy theo Tiểu Tà. Tiểu Tà vội quay mình hướng về các cô gái và Tiểu Thúy nói:

– ... người đáng thương hại rất nhiều. Nếu tôi gặp được họ sẽ cứu giúp. Nếu không gặp duyên may thì đành chịu.

Các cô gái đều sụt sùi:

– Đa tạ Tướng quân!

Liền đó các cô gái đều bỏ chạy khỏi kỹ viện. Tiểu Tà và A Tam, A Tứ cũng rời khỏi kỹ viện. Nhưng vừa ra đến đại lộ đã nghe có tiếng kêu lớn:

– Tướng công ...

Tiểu Thúy tiếp tục chạy theo. Cô ta có chút e thẹn. Tiểu Tà dừng lại cười nói:

– Cô nương có gì khó khăn sao?

Tiểu Thúy khóc òa lên:

– Tướng công! Tiểu Thúy đã được tướng công cứu ra thì Tiểu Thúy là người của Tướng công rồi. Nếu Tướng công không dẫn muội đi theo thì muội biết đi đâu bây giờ?

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu Thúy cô nương không muốn về nhà sao?

Tiểu Thúy lắc đầu:

– Tướng công! Từ lúc cha chết thì muội bị thúc phụ đẩy đọa. Hôm qua đã bắt muội đem bán cho kỹ viện ...

Nói đến đó cô ta khóc òa lên. Tiểu Tà lấy tám ngàn phiếu trao cho Tiểu Thúy:

– Tiểu Thúy! Huynh không phải vĩnh viễn ở nơi đây. Số tiền này muội hãy cầm lấy, tìm nơi an thân.

Tiểu Thúy không dám lấy tiền, khóc nói:

– Muội muốn theo ca ca suốt đời, hầu hạ suốt đời. Tuyệt đối không làm phiền ca ca.

Tiểu Tà gạt đầu:

– Được.. được..! Nhưng muội cũng phải chờ huynh làm xong công chuyện, sau đó mới chung sống được không?

Tiểu Thúy thấy Tiểu Tà không đuổi mình đi, mừng rỡ nói:

– Đa tạ ca ca.

Nói xong muốn quì xuống tạ ơn. Tiểu Tà liền đưa tay đỡ lên:

– Tiểu Thúy cô nương! Để ta đưa cô nương đến nhà Lâm viên ngoại tạm trú, chờ ta làm xong công việc sẽ đến đó cùng đi.

Tiểu Thúy trong hoàn cảnh chỉ có thể biết vâng lời, nên vội nói:

– Mong ca ca sớm hoàn thành công chuyện, đưa Tiểu Thúy về nhà để Tiểu Thúy khỏi bị hành hạ.

Tiểu Tà gạt đầu:

– Huynh cố gắng, muội cứ yên tâm.

Tiểu Tà quay sang A Tam cười một tiếng.

A Tam cười nói:

– Tiểu Bang chủ! Có phải cần đệ giúp không? Không có gì trở ngại, đệ đi được.

Tiểu Tà lại lấy ra một tám ngàn phiếu một ngàn lượng giao cho A Tam:

– Số tiền này đủ cho Tiểu Thúy sinh sống trong nhiều năm. Không còn gì rắc rối nữa.

A Tam nhìn ngân phiếu:

– Phải đi ngay bây giờ sao?

Tiểu Tà gạt đầu. A Tam hướng về Tiểu Thúy:

– Tiểu cô nương đi theo tôi. Tôi dẫn cô nương đến nhà Lâm viên ngoại. Tiểu bang chủ có chuyện phải làm, có thể phải hơi lâu một chút mới có thể trở về gặp cô. Nếu cô không ngại thì tạm thời làm nữ tỳ phục vụ cho Lâm tiểu thư cũng được.

Tiểu Thúy gạt đầu:

– Vâng!

A Tam nói:

– Vậy thì chúng ta lên đường.

Tiểu Thúy quay qua Tiểu Tà bùi ngùi:

– Bất kỳ ca ca trở về lúc nào Tiểu Thúy nhất định chờ đợi.

Tiểu Tà đưa tay phát nhẹ:

– Được.. Được.. muội hãy đi đi.

A Tam và Tiểu Thúy phút chốc đã đi xa rồi.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– A Tứ! Trên đời này người đau khổ quá nhiều, tại sao họ lại thiếu may mắn như vậy?

A Tứ nói:

– Tiểu bang chủ! Làm người thì tất có đau khổ và sung sướng, có hạnh phúc và bất hạnh. Rất may, chúng ta thuộc vào hạng sung sướng.

– Vậy còn người khổ sở thì sao? Họ làm sao sinh sống đây?

– Họ cũng kéo dài qua một cuộc đời. Nếu gặp được người tốt ra tay giúp đỡ thì may mắn, còn không thì cũng phải chịu số phận đau thương.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Cũng đúng! Thế thì gặp người khốn khổ phải giúp cho họ trở thành hạnh phúc. Đó là bổn phận làm người. Thần Võ Môn nếu không trừ thì những chuyện như Tiểu Thửy diễn ra không biết bao nhiêu nữa.

Hai người vừa đi vừa tâm sự. Không bao lâu, A Tam đã theo kịp.

A Tam chạy tới:

– Xong rồi Tiểu Bang chủ! Tiểu hòa thượng này lập được đại công, huynh ban thưởng tôi gì đây?

Tiểu Tà nhìn A Tam bằng một mắt:

– Chỉ làm được chút ít công phu đã kể công. Người đã nhận được bao nhiêu lời tạ ơn của cô gái đó?

Hai người cười lên. Bỗng A Tam kinh hãi:

– Tiểu Tà! Chúng ta chạy mau! Đại sư huynh của chúng đệ đến kìa.

Không chờ Tiểu Tà trả lời, A Tam và A Tứ đã quay đầu chạy về hướng Tây thị trấn. Bấy giờ, đằng sau A Tam, A Tứ có một vị hòa thượng độ ba mươi tuổi phóng mình đuổi theo.

Hòa thượng kêu lớn:

– Bất Minh, Bất Bạch! Hãy mau dừng lại. Các ngươi muốn ta phạt úp mặt vào vách nhiều ngày sao?

Tiểu Tà nhìn thấy nghĩ thầm:

– Không ngờ bang Thông Thực của ta lại bị xấu hổ như ngày hôm nay. Ta cũng phải đi xem chuyện này ra sao.

Nghĩ như vậy Tiểu Tà cũng phóng mình đuổi theo.

A Tam vừa chạy vừa chửi lớn:

– Tiểu Tà thật khốn kiếp! Tại sao không cản trở Đại sư huynh ta để chúng ta tìm đường thoát?

A Tứ nói:

– A Tam! Chỉ cần chúng ta phủ nhận việc làm của chúng ta là xong.

A Tam nói:

– Đúng vậy! Chúng ta phải phủ nhận việc làm của chúng ta mới được.

Cả hai dừng chân lại, chờ vị hòa thượng Đại sư huynh đuổi tới. Hòa thượng Bất Niệm thấy hai người dừng lại, cũng chậm bước nói:

– Bất Minh, Bất Bạch! Tại sao các ngươi lén lút chạy ra ngoài chùa thời gian quá lâu không trở về. Sư phụ sai ta tìm bắt các ngươi trở về, bắt úp mặt vào vách ba tháng.

Kỷ luật trừng phạt tín đồ trong chùa này thật đáng buồn cười, nhưng buồn cười hơn nữa là A Tam, A Tứ ở trong chùa cứ vài ba ngày lại xảy ra một sự cố, liên tục bị úp mặt trong vách không bao giờ thôi.

A Tam cười nói:

– Đại sư huynh! Chúng tôi không có làm điều gì sai trái cả.

Bất Niệm hòa thượng nghiêm nghị:

– Bất Minh sư đệ! Ngươi muốn chối sao? Phải chờ sư phụ quyết định, ta không có quyền định đoạt. Phải theo ta trở về chùa yết kiến sư phụ.

A Tứ cau mày:

– Không muốn làm hòa thượng cũng không được sao? Ăn thịt chó có được không? Cứ tưởng như bị loại trừ là xong rồi.

Bất Niệm gằn giọng:

– Bất Bạch! Tại sao lại liều lĩnh như vậy, huynh thật không hiểu.

A Tam than thở:

– Đại sư huynh! Huynh đến trễ rồi! Đệ cùng với Bất Bạch đã bị người ta ép ăn được ba con chó đen, không thể tiếp tục làm Hòa thượng được nữa. Huynh bảo chúng tôi phải làm sao đây.

Bất Niệm thờ ra:

– Huynh thật không hiểu nổi, nhưng sư phụ đã nhất định phải bắt hai đệ trở về. Sư phụ sợ các ngươi gây chuyện, hãy mau theo ta trở về chùa đã.

A Tam lắc đầu:

– Không muốn làm Hòa thượng nữa cũng không được sao? Tôi nhất định không trở về chùa.

A Tứ cũng nói:

– Đệ muốn đến trà thất ăn chút ít đồ mặn, thịt cá và tôm cua. Đệ không muốn về chùa.

Bất Niệm nổi giận:

– Thế thì ta phải hành động rồi.

Lời nói chưa dứt hai tay đã vung lên, lập tức chop vào bàn tay A Tam và A Tứ. A Tam kêu lên:

– Dương Tiểu Tà! Huynh không mau đến đây giải cứu sao?

Giữa lúc đó, Tiểu Tà đã xuất hiện trước mặt Bất Niệm cười nói:

– Đại sư huynh! Hai người này lúc trước là bạn hữu của tôi. Chúng nó không có ý muốn xuất gia. Sư huynh buông tha hai người này được không?

Bất Niệm nhìn Tiểu Tà:

– Tiểu thí chủ! Chuyện này bản tăng không có trách nhiệm, chỉ có chủ trì Phương tượng mới quyết định được. Xin thí chủ thông cảm.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Người tu hành lâu ngày có đầu óc cố chấp, nếu cái vãi chưa chắc đã thành công. Tốt hơn theo hấn về chùa Bạch Mã một lần xem sao, liền nói:

– Đại sư huynh! Tôi cùng theo đại sư huynh về chùa Bạch Mã, Đại sư huynh tạm thả hai người này ra có được không?

Bất Niệm nói:

– Chỉ cần Bất Minh, Bất Bạch không chạy trốn thì bản tăng thả được.

A Tam thấy Tiểu Tà cùng đến chùa Bạch Mã nên không còn sợ hãi nữa, tươi cười:

– Đại sư huynh! Xin huynh cứ yên tâm, tiểu đệ nhất định không chạy trốn nữa. Hãy buông chúng đệ ra.

Bất Niệm buông tay hai người:

– Bất Minh sư đệ! Dọc đường trở về chùa không được làm bậy.

A Tam rút tay lại:

– Đại sư huynh cứ yên tâm. Có Tiểu Tà ở đây đệ nhất định không chạy trốn.

Bốn người cùng một lúc trở về chùa Bạch Mã.

Chùa Bạch Mã tọa lạc tại thành Lạc Dương cách xa hai mươi dặm, trước chùa có một tảng đá rất lớn khắc hình một con ngựa màu xám, dáng điệu rất uy nghi.

Ngọ môn đúc bằng đồng, bên trên có treo một tấm biển lớn đề ba chữ:

“Chùa Bạch Mã”.

Trước ngo môn lại có đôi sư tử bằng đá đứng hai bên. Tường xây bằng gạch đỏ. Trong chùa chia thành bốn điện:

Thân Vương điện, Đại Phật điện, Đại Hồng bảo điện, cuối cùng là Tiến Dân điện.

Thật là trang nghiêm hùng vĩ, khiến ai trông thấy cũng phải kính nể. Bất Niệm hòa thượng dẫn Tiểu Tà, A Tam, A Tứ về chùa. Tiểu Tà thấy trước cổng có tượng đá Bạch Mã kêu lên:

– Quá tốt! Nếu con ngựa này cưỡi được thì còn tốt hơn.

A Tam nói:

– Tiểu Bang chủ cũng muốn cưỡi ngựa sao? Lúc trước mỗi ngày đệ phải cưỡi đến ba mươi lần. Nhưng đó là lúc bị phạt.

A Tứ tiếp:

– Đệ cũng vậy! Mỗi lần bị phạt thì lau ngựa, lau sư tử nên cười mãi thì cũng chán rồi.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Vậy chúng ta khiêng nó về nhà được không?

A Tam lắc đầu:

– Lúc đầu thì đệ cũng thích, nhưng về sau hề thấy nó thì đệ đau đầu.

Nháy mắt bốn người đã tiến nhập vào đại sảnh. Bất Niệm nói:

– Dương thí chủ ngồi đây. Bàn tăng đi mời sư phụ.

Bất Niệm liền chạy về phía hậu điện. A Tam hỏi:

– Tiểu Bang chủ! Huynh có chắc chắn không? Nếu không chắc đối phó nổi thì tìm cách chạy đi kẻo thảm bại thì nguy to.

Tiểu Tà thần nhiên:

– Sợ cái gì? Nếu không giải thoát được thì cuối cùng hai người tiếp tục làm Hòa thượng.

A Tam kêu lên:

– Huynh có biết hai đứa đệ ở đây rất khổ sở không? Trừ ra được ăn một bữa cơm no, hai ba ngày chúng đệ phải kiếm thêm chút đỉnh ... Thật là tính sai lầm.

A Tứ nói:

– Đệ cũng vậy! Có kiếm thêm chút đỉnh bên ngoài thì mới vui vẻ mà sống.

Tiểu Tà hỏi:

– Như vậy trong lúc các người kiếm thêm bên ngoài các Hòa thượng khác không ganh tỵ sao?

A Tam nói:

– Chỉ vì vậy mà chúng đệ bị phạt. Có khi gánh đến vài ba chục gánh nước mệt đến ngất ngư.

A Tứ cười khổ sở:

– Tiểu Bang chủ! Huynh phải tìm cách đối phó giùm chúng đệ. Kiếm tiền bên ngoài thì ít nhất cũng phải bị phạt lau đôi sư tử hay quét cầu tiêu. Thật khó lòng.

Tiểu Tà nói:

– Các người đừng vội! Ta không hiểu làm hòa thượng lại còn bị nhiều rắc rối như vậy. Thôi! Các người cứ tuân thủ qui ước của họ, chỉ cần không quá đáng là được rồi. Người ta nói:

Bang có bang quy, chùa có tự quy. Ai bảo chúng bây làm hòa thượng mà than khổ?

A Tứ nhìn A Tam một mắt:

– Đó cũng là ý kiến của A Tam muốn vào chùa kiếm chén cơm. Nhưng theo đệ nghĩ thì đây là một nơi lao ngục mới đúng.

A Tam nhăn mặt:

– Đệ có biết đâu Tiểu Bang chủ bỗng nhiên trở về đây? A Tứ lúc trước vẫn khen đệ là người thông minh, bây giờ lại nói như vậy.

A Tứ nói:

– Bây giờ thì đã khác rồi. Làm hòa thượng không hợp lý. Có đúng không Bang chủ?

Dứt lời hần quay mặt nhìn Tiểu Tà có vẻ đắc ý.

Tiểu Tà nói:

– Cũng không sai! Người chủ trì Phương trượng này có hung dữ không?

A Tam nói:

– Có lúc thì hung dữ, có lúc thì không. Lần trước hai anh em chúng tôi trốn ra ngoài bị bắt về phạt trồng cải, mệt muốn chết ngất.

A Tứ than:

– Vườn cải này có hai chục hàng, mỗi hàng dài mười mấy trượng rộng hai trượng. Thật làm cho chúng đệ mệt là người nhưng vẫn còn may.

Tiểu Tà suy đoán đã biết việc xảy ra, cười hi hi:

– Có phải các người chờ cải lớn rồi nhổ trộm đem đi bán?

A Tam gật đầu lia lịa:

– Đương nhiên rồi. Có làm thì có hưởng chứ. Đệ đã bỏ công ba tháng trồng cải, làm sao để chúng nó ăn không? Vì tức giận, đệ đã cùng A Tứ nhổ trộm gánh đến thành Lạc Dương bán lấy tiền tắm rửa ... Hạ. hạ. Tiểu Tà cũng cười theo:

– Hai anh em các người thật quá quắt. Sau này chùa có phát hiện được không?

A Tứ lắc đầu:

– Không! Chúng đệ đến xóm nhà lân cận dẫn mấy con bò đến đây dẫm nát để phi tang. Chủ trì tưởng rằng đây là việc rủi ro, nên không truy cứu sự thật.

Lúc này hai vị hòa thượng trong nội điện đã bước ra. Chính là chủ trì đại sư Ngô Phi và Bất Niệm.

Ngô Phi hòa thượng tuổi trên sáu mươi, người cao ốm, tướng mạo rất trang nghiêm. Ngô Phi hòa thượng nhìn Tiểu Tà:

– A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ quang lâm bốn tự chẳng hay có việc gì?

Tiểu Tà ôn tồn:

– Đại hòa thượng! Văn bối chính vì hai người bạn cũ mà đến.

Ngô Phi nói:

– Có phải là Bất Minh và Bất Bạch không?

Tiểu Tà nói:

– Đúng vậy! Chúng nó là anh em bạn của văn bối mười mấy năm về trước.

Hiện nay chúng nó không muốn xuất gia nữa, không biết đại sư có cách gì không?

Hòa thượng Ngô Phi quay về phía A Tam, A Tứ hỏi:

– Bất Minh, Bất Bạch chuyện này thật vậy sao?

A Tam cúi đầu:

– Sư phụ! Con không muốn tu hành nữa rồi. Con gặp được Tiểu Tà và muốn được đi theo huynh ấy, xin sư phụ thông cảm.

A Tứ tiếp lời:

– Thừa sư phụ! Con cũng không muốn tu hành. Sư phụ loại trừ chúng con có được không?

Hòa thượng Ngô Phi niệm một tiếng Phật hiệu:

– Phật môn là chỗ thanh tịnh, dành cho những người có ý nguyện. Bất Minh, Bất Bạch hai con có thật lòng không?

A Tam nói:

– Thịt chó con cũng ăn rồi, làm sao tu hành được nữa.

A Tứ nói:

– Mấy bữa trước chúng con đã đi kỹ viện, lần này thì đã phá giới rồi. Hòa thượng Ngô Phi lại niệm một tiếng Phật hiệu nữa:

– Bất Minh, Bất Bạch sư phụ thường bữa đối xử với các con hơi nghiêm khắc, nhưng không ngờ lòng dạ các con hôm nay như vậy. Tội lỗi! Tội lỗi! Thật là duyên nghiệp.

A Tam thành khẩn:

– Thừa sư phụ đừng đau buồn. Chúng con chỉ đi theo Bang chủ đến khắp nơi, sau đó con sẽ vào chùa tu.

Hòa thượng Ngô Phi ngơ ngác một lúc nói:

– Thôi được! Phật độ người có duyên! Nếu các con không có duyên với Phật, bần tăng cũng không cưỡng ép.

A Tam, A Tứ đều nhảy lên múa chân, múa tay mừng rỡ:

– Khạ. khạ. Vạn tuế! Vạn tuế sư phụ ...

Tiểu Tà thấy vậy rất hài lòng.

Hòa thượng Ngô Phi buồn buồn:

– Bất Minh! Bất Bạch! Trước khi hồi tục, các ngươi có muốn úp mặt vào tường một tháng để báo ơn Phật tổ không?

A Tam, A Tứ nghe nói sợ hãi nín lặng.

Hòa thượng Ngô Phi nói:

– Phật ta từ bi, vậy Bất Minh, Bất Bạch phải úp mặt vào tường ba mươi ngày để hưởng ân huệ của Phật tổ.

A Tam, A Tứ nhìn ngay Tiểu Tà:

– Làm hòa thượng thì không dễ, mà hồi tục thì cũng còn khó khăn à.

Tiểu Tà cũng không muốn để bạn mình bị nạn, chấp tay:

– Đại hòa thượng! Có cách gì khác không?

Hòa thượng Ngô Phi lắc đầu nói:

– Đó là qui ước, lão nạp không dám vi phạm.

Tiểu Tà nói:

– Tóm tắt là bất Minh, Bất Bạch không muốn tu hành. Có cưỡng bức cũng không ích gì. Bây giờ chúng ta thử thách xem sao?

Hòa thượng Ngô Phi hỏi:

– Thử thách bằng cách nào?

Tiểu Tà nói:

– Tôi đổ đại sư một câu. Nếu Đại sư thua thì lập tức thả người, còn tôi thua thì tùy ý đại sư định liệu. Tôi không dám xen vào nội quy.

Hòa thượng Ngô Phi nói:

– A Di Đà Phật! Bần tăng đã nhập môn ngoài bốn mươi năm, không còn thất tình lục ái, làm sao dám vi phạm Phật qui.

– Văn bồng là khách của phái Thiếu Lâm, Đại sư thông cảm một chút được không?

– Nếu là quý khách của Thiếu Lâm tự, Bần tăng đương nhiên lấy lễ tiếp đãi.

Tuy nói vậy nhưng hòa thượng Ngô Phi không tin, đưa mắt nhìn Tiểu Tà. Tiểu Tà lấy ra tám ngọc bài Đạt Ma của chùa Phong Thiên trao tặng, đưa cho Ngô Phi xem

Hòa thượng Ngô Phi nhìn thấy kinh sợ, lập tức cúi mình xuống:

– Té ra thí chủ là quý khách của Thiếu Lâm tự, Bần tăng thất lễ xin thứ tội.

Tiểu Tà cất ngọc bài vào túi nói:

– Xin đại sư đừng đa lễ. Tôi chỉ xin miễn tội cho hai bạn tôi khỏi úp mặt vào tường một tháng mà thôi.

Thấy nét mặt Ngô Phi hòa thượng đau khổ, Tiểu Tà nói:

– Như vậy được rồi. Tôi đưa ra một vấn đề cho đại sư xét đoán, nếu Đại sư xét đúng tôi không dám can thiệp. Nếu Đại sư đoán không đúng, chúng tôi Đại sư về Phật lý chưa đủ sâu sắc phải thả người ra. Đó là ý Phật! Có đúng không?

Hòa thượng Ngô Phi là chủ trì một đại tự, nghe Tiểu Tà nói về Phật lý nên có chút háo hức:

– Xin mời thiếu chủ chỉ giáo.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc nói:

– Tôi xin hỏi Đại sư:

chùa Bạch Mã là Bạch Mã hay Phi Mã. Xin đại sư giải thích.

Hòa thượng Ngô Phi nghĩ thầm:

– Bạch Mã rõ ràng là ngựa trắng, còn Phi Mã là không phải ngựa. Tại sao thí chủ này hỏi kỳ lạ?

A Tam nghĩ thầm:

– A! Té ra Tiểu Tà đang khảo thí lão Đại hòa thượng này.

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của A Tam, A Tứ kê tai nói nhỏ:

– Cứ để xem.

Hòa thượng Ngô Phi suy nghĩ một lúc nói:

– Lão nạp không rõ ý của thí chủ, xin thí chủ giải thích.

Ngô Phi hòa thượng tưởng Tiểu Tà cũng không có cách gì giải thích câu hỏi đó:

Tại sao Bạch Mã lại trở thành Phi Mã?

– Rất đơn giản! Bạch Mã không phải là ngựa sao?

– Không sai! Bạch Mã chính là một con ngựa.

– Hắc Mã có phải là ngựa không?

– Hắc Mã cũng là ngựa.

– Như vậy đại sư bảo Bạch Mã là ngựa, còn Hắc Mã không là ngựa sao?

– Không thể nói như vậy.

– Vậy thì Bạch Mã là ngựa, nhưng không bao giờ gồm toàn bộ các ngựa khác như:

Hắc Mã, Hồng Mã ... Đại sư nghĩ sao đây?

Hòa thượng Ngộ Phi bỗng nhiên lớn tiếng:

– A Di Đà Phật! Thì ra phải người phi người, phải vật phi vật, phải mộc phi mộc, phải son phi son ... không ngờ đến bản tăng đã tham thiền mấy mươi năm cũng bị Dương thí chủ chất vấn, bản tăng tâm phục khẩu phục.

Hòa thượng Ngộ Phi không vì bản thân mà tự ái, rõ ràng là một vị đắc đạo cao tăng.

Tiểu Tà cười nói:

– Quá khen! Đại hòa thượng bây giờ có chịu thả người không?

Hòa thượng Ngộ Phi nói:

– Thí chủ là quý khách của bốn tự, Phật lý cũng cao thâm, Phật ta từ bi, nội tâm đâu cần phải. Bản tăng đồng ý lời thỉnh cầu của thí chủ. Vậy xin mời cả ba theo bản tăng vào hậu viện.

Dứt lời cả ba đều bước vào trong. Không lâu hòa thượng Ngộ Phi đã dẫn ba người vào điện Phật:

– Bất Minh! Bất Minh! Các ngươi hãy lạy ba lạy để cảm tạ Phật ân.

A Tam, A Tứ quì trước bàn Phật hành lễ xong mới đứng dậy. Hòa thượng Ngộ Phi buồn rầu:

– Như vậy các ngươi từ nay hoàn tục rồi. Mọi hành động không còn liên quan đến Bạch Mã tự nữa.

A Tam, A Tứ gục đầu cảm động:

– Ôn dạy dỗ của sư phụ lâu nay chúng con xin cúi đầu tạ ơn.

Ngộ Phi nói:

– Các ngươi cứ đi đi! Ta không có duyên giữ các ngươi ở lại đây.

Liền quay qua Tiểu Tà làm lễ cáo từ.

Loáng mắt Tiểu Tà, A Tam, A Tứ đã chạy ra khỏi chùa. Hòa thượng Ngộ Phi cũng thở dài nhìn theo, có vẻ xót thương.

A Tam ra khỏi chùa cười nói:

– Kết cuộc ta đã được hoàn tục rồi.

A Tứ cũng cười nói:

– Bạch Mã! Hôm nay chia tay rồi.

Ba người lưu luyến một lúc mới rời khỏi chùa Bạch Mã, hướng về Giang Nam tiến bước. A Tứ hỏi:

– Chúng ta đi đâu đây?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi Giang Nam tìm mấy người bạn thân.

– Bạn thân nào?

– Đó là Tiểu Thất và Tiểu Linh. Hai người này có rất nhiều thân tình với ta trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đoạt nội đơn vạn niên bạch xà

Một hôm, Tiểu Tà và A Tam, A Tứ đã đi đến tỉnh Giang Tây vào một tiểu trấn, tìm một khách điểm ăn uống. Trong lúc ăn uống, Tiểu Tà cảm giác có chuyện kỳ lạ liền hướng vào chung quanh khách điểm để xem xét.

Khách điểm này không lớn nhưng quan khách lại không ít. Mọi người nói chuyện với nhau có vẻ quan trọng.

Tiểu Tà nhỏ giọng:

– A Tam, A Tứ! Các người có để ý nơi đây có gì lạ không?

A Tam ngược mặt nhìn xung quanh, giật mình:

– Tiểu Tà! Không sai. Tiểu trấn này có vẻ kỳ lạ. Tại sao họ tụ tập đông người như vậy?

A Tam chỉ vào bàn ăn thứ ba trước mặt có ba tên đại hán đang nói chuyện, khẽ thăm bên tai Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Các người ngồi bên kia bàn đó là Bạch Sa Tam Hữu Thiết Hùng, Thiết Hồ, Thiết Báo bên cạnh là Càn Khôn Nhất Kiếm Vương Ảnh. Đằng sau bàn thứ ba hai Hồng Y thiếu nữ Thiên Nam Song Phụng:

Nhiếp Thư Ân và Nhiếp Thư Khanh là hai chị em. Còn có phái Thái Sơn Thiên sát thủ Tiên Vô Kỵ cùng với bộ hạ nữa! Nơi đây là chuyện gì rồi?

Tiểu Tà nói:

– Đại khái là có chuyện gì quan trọng rồi. Chúng ta phải để ý nghe chúng nó nói mới rõ.

Ba người im lặng chú ý nghe. Chỉ thấy Bạch Sa Tam Hữu có một người nói:

– Đại ca! Lần này Trầm Hồn Cốc tại hồ Xóa mạng không biết có gì nóng nực.

Lão Đại nói:

– Đi thì sẽ biết! Hy vọng chúng ta cũng tìm được chút ít kết quả.

Người khác nói:

– Đại ca! Chúng ta tìm cách cho chúng nó giết lẫn nhau, sau rồi mới dùng kế ngư ông đắc lợi mà thủ thắng.

Lão Đại nói:

– Đương nhiên! Việc này nếu có ai đồng ý thì xung phong đi, sá gì chúng ta huynh đệ ba người lực lượng yếu kém chỉ nên thừa cơ hành sự.

Lão Nhị nói:

– Đại ca! Con Vạn Niên Bạch Xà từng ở hồ Xóa mạng có phải không?

Lão Đại nói:

– Phải! Không có gió làm sao có sóng? Nghe nói là Mặc Sơn Thiên đạo nhân phát hiện, kết quả hần bị con Thần xà này nuốt sống. Sư đệ hần quyết phục thù nên tin tức này mới truyền ra. Như vậy chắc chắn không giả được.

Lão Nhị nói:

– Con Vạn Niên Bạch Xà có gì lợi hại đây?

Lão Đại nói:

– Ta chỉ nghe một vị tiền bối võ lâm nói Thần Xà này kỳ độc vô cùng, chỉ cần bị nó tát thương trên thân thể chắc chắn phải chết. Nó dài hơn mười trượng, toàn thân đao thương đâm không lủng, sức mạnh phi thường.

Lão Tam nói:

– Nếu con quái vật lợi hại như vậy, tại sao lại có người dám giết nó?

Lão Đại nói:

– Tại vì con Thần Xà này sống lâu năm, mỗi ngày hấp thu nhật nguyệt chân hòa, cơ thể tích tụ một quả nội đan, người luyện võ chỉ cần uống được nội đan này thì sẽ được tăng trăm năm công lực và trẻ mãi không già. Vậy nên ai cũng muốn đoạt báu vật đó.

Nghe đến đây, Tiểu Tà nói:

– Té ra là họ muốn đoạt bảo vật nên tụ tập nơi này. A Tam! Đệ nói thử xem con Vạn Niên Bạch Xà này có thể dùng làm món đồ chơi gì đây.

A Tam nói:

– Con Thần Xà này tuy là vật quý nhưng nó ăn người không ỏi xương, đồng thời toàn thân là độc, chỉ cần xây xát một chút nhất định sẽ chết người, trừ khi phải uống máu của nó mới giải được. Chúng ta tốt hơn đừng có ghẹo nó.

Tiểu Tà cười nói:

– Mặc kệ nó là gì, chúng ta đâu có lấy sinh mạng đi đùa giỡn. Chúng ta đi xem cảnh náo nhiệt của thiên hạ mà thôi. Có thể đứng xem cho biết cũng được.

A Tam gật đầu:

– Phải! Tiểu Bang chủ phải đứng thật xa vì cái hồ Xóa mạng này dù cho cái lông ngỗng cũng không nổi lên mặt nước được, đừng nói đến người.

Tiểu Tà nói:

– Ta biết rồi! Các người chuẩn bị kiệu để lão quân gia đi chơi.

A Tứ ngạc nhiên:

– Tại sao bày đặt kiệu làm gì? Con Thần Xà này chuyên môn ăn thịt những người ngồi trên kiệu.

Tiểu Tà cười nói:

– Nơi hồ Xóa mạng chừng môn các phái đều có mặt, chẳng lẽ ta là Bang chủ Thông Thực Tiểu Bá Vương lại thua kém họ hay sao? A Tam! Hồ Xóa mạng ở nơi nào? Cách bao xa?

A Tam nói:

– Đại Hồ Sơn về phía Tây năm mươi dặm, nơi đó là Trầm Hồn Cốc.

– Không xa gì mấy, năm mươi dặm chỉ cần hai tiếng đồng hồ là tới nơi. Các người mau chuẩn bị một cái kiệu để khiêng ta, bốn bang chủ phải oai vệ mới được.

– Bang chủ! Tốt hơn huynh phải giả trang nếu không kẻ thù thấy được, quấy động thì nguy to.

– Cũng phải! Được rồi! Tạm thời ta giấu đi danh hiệu Thông Thực Tiểu Bá Vương và giả trang mặt mày không cho ai biết.

A Tam, A Tứ vội vã đi tìm một cái ghế làm kiệu đem về khách điểm. Tiểu Tà thanh toán tiền bạc, ngồi kiệu hướng về Trầm Hồn cốc xuất phát.

Mấy ngày nay có nhiều quần hùng võ lâm cũng kéo đến đó, tuy là một con đường nhỏ nhưng số người đến rất đông.

Tiểu Tà đã hóa trang nên không ai có thể nhận ra, trên đường đi vẫn yên ổn.

Trầm Hồn cốc suốt ngày mù mịt vì hơi sương, chỉ có buổi trưa mới có ánh nắng mặt trời chiếu xuống. Nhưng qua khỏi Trầm Hồn Cốc thì lại sáng sủa, trước mặt hiện ra một cái hồ rất lớn độ hơn mười dặm vuông. Từ đầu này nhìn qua đầu kia chỉ thấy lờ mờ cây cối ở ven bờ.

Mặt hồ trong veo và im lặng như mặt gương, một gợn sóng cũng không có.

Trong hồ không thấy nổi lên một xác lá hay một cánh bèo. Tất cả đều im lặng đến nỗi ai trông thấy cũng lạ lùng.

Tiểu Tà hướng nhìn về phía trước, thấy số người đã đến đây rất đông nhưng không một tiếng ồn ào. Tiểu Tà nhìn khắp xung quanh, quan sát xem có người nào quen biết. Qua một lúc Tiểu Tà kêu lên:

– A! Thanh Từ Y! Thanh Ký Sơn! Và các môn phái khác cũng đến rồi.

Thật ra Thanh Từ Y đến đây là muốn tìm quả nội đan cho Thanh Ký Sơn phục hồi công lực. Tiểu Tà tiếp tục nhìn về phía bên trái, bỗng kêu lên:

– Khạ, khạ.! Giang Nam Mạc Dung thế gia cũng đến rồi, thật là đông đủ.

Cũng may! Ta không bị chúng nó phát hiện.

Tiếp tục quan sát khắp nơi, Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Kỳ lạ! Tại sao không thấy Tiểu Linh và Tiểu Thất đến đây? Có thể vì quá xa nên ta nhìn không rõ họ chăng?

Qua một lúc, Tiểu Tà day qua A Tam:

– A Tam! Số người này là ai đây?

A Tam trước đã quan sát kỹ, đáp:

– Tất cả cũng đến đây đủ rồi. Thái Sơn, Hoa Sơn, Côn Luân, Phi Long Bảo, Bạch Kỳ Quần chủ, Trung Nguyên Tam Tú, Ngọc Diện thư sinh ... Trong ngũ phái có lão độc bà cũng đến rồi kia.

Tiểu Tà hỏi:

– Lão Độc bà là ai?

A Tam nói:

– Đó là Độc Nhân Hà Phụng Loan! Huỳnh thấy đối mặt có người mặc y phục rực rỡ đó là lão độc bà đó.

Tiểu Tà để ý rất kỹ vì nơi đó chỉ có lão Độc bà là người ăn mặc sang trọng, không ai dám đứng gần. Bỗng nhiên Tiểu Tà cảm giác không ổn, tưởng tượng như sắp có nguy hiểm xảy ra nên hít mạnh một hơi:

– A Tam! A Tứ! Ta cảm giác sắp có nguy hiểm xảy ra. Chúng ta hãy mau rút lui.

A Tam rất tin tưởng cảm giác nhạy bén của Tiểu Tà nên gấp lên:

– A Tứ! Mau chạy.

Hai người khiêng kiệu quay đầu lại, rút lui khỏi Trầm Hồn Cốc.

Tiểu Tà thấy sự lo lắng đã giảm đi rất nhiều, liền hỏi:

– A Tam! Con Thần Xà này bao lâu mới xuất hiện một lần?

A Tam nghĩ một lúc nói:

– Cũng không thể quyết định được vì chưa ai thấy qua. Đây chỉ là lời đồn.

– Cứ kể lại lời đồn ta nghe.

– Theo lời đồn thì lúc nào mặt trăng tròn con Vạn Niên Bạch Xà mới xuất hiện, vì nó phải hấp thụ nhật nguyệt để kéo dài sinh mạng.

– Hôm nay là ngày gì?

– Là ngày mười hai rồi.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Chỉ còn có ba ngày! Các cao thủ các môn phái cũng đã đến đủ rồi.

Qua một hồi suy nghĩ, Tiểu Tà hỏi:

– A Tam! Trong số cao thủ đến đây thì chánh phái nhiều hay tà phái nhiều?

A Tam đáp:

– Ngũ Nhạc phái cũng là chánh phái, Phi Long Bảo cũng là chánh phái. Lão Độc bà là tà phái. Hình như còn có Tứ ác nữ và còn có một số bọn xấu, nhưng tính lại thì người chánh phái chiếm hai phần ba.

Tiểu Tà gật đầu:

– Vậy thì đúng rồi! Vấn đề này thì ta ở đây. A Tam! Đệ có thấy người của Thần Võ môn không?

– Thần Võ môn? Huỳnh không nói đến thì đệ cũng không để ý. Nhưng đệ thấy hình như họ không có nơi đây.

Tiểu Tà hỏi:

– A Tam! Nếu không có người của Thần Võ môn nơi đây, đệ có gì thắc mắc không?

A Tam gật đầu:

– Cũng lạ thật.

– Rất rõ ràng! Thần Võ môn nhất định sẽ tham gia đoạt báu vật này nhưng tại sao chúng nó không có người nào xuất hiện ở đây? Việc này rất khó suy nghĩ.

– Chẳng lẽ bọn họ có âm mưu gì sao?

A Tứ nói:

– Chúng nó không đến đây chắc chắn là có âm mưu rồi. Chúng nó muốn xong chuyện mới tham gia cướp báu vật, hoặc là giết chết toàn bộ.

Tiểu Tà cười nói:

– Không sai! Thần Võ môn muốn độc bá thiên hạ thì đây là cơ hội tốt.

A Tam suy nghĩ một hồi nói:

– Lần này chúng nó sẽ dùng cách gì để sát hại cao thủ quần hùng võ lâm?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Ta cũng chưa đoán được. Nếu đoán được thì khỏe rồi. Bây giờ chúng ta phải thảo luận việc này.

A Tam nói:

– Đệ cùng A Tứ chỉ biết cung cấp chút ý kiến, chưa chắc đã đúng.

Tiểu Tà nói:

– Có tin tức thì được. Ta nghĩ rằng Thần Võ môn dùng kế ngư ông đắc lợi.

A Tam nói:

– Nếu vậy chúng phải chờ đến ngày rằm mới biết được sao? Ngày đó quần hùng giết chết lẫn nhau, Thần Võ môn mới xuất hiện đoạt báu vật?

A Tứ lắc đầu:

– Ta không nghĩ như vậy. Tại vì có rất nhiều người đến dự, chưa chắc họ đã dám giết lẫn nhau. Còn nói về Thần Võ môn sau này mới xuất hiện thì có khả năng như vậy.

A Tứ nói:

– Số người này đều là người chánh phái. Tôi nghĩ họ không thể tự sát hại lẫn nhau.

Tiểu Tà nói:

– Các ngươi có lý. Bây giờ bàn chuyện khác. Nếu con quái vật không xuất hiện thì Thần Võ môn sẽ tính cách gì đây?

A Tam nói:

– Như vậy chắc chắn Thần Võ môn phao tin gạt thiên hạ quần hùng tiến nhập Trảm Hồn Cốc để sát hại.

Tiểu Tà gật đầu:

– Ta sợ âm mưu chúng nó là như vậy. Nhưng tại tứ lần chúng ta đã nghe Bạch Sa Tam Hữu nói là bọn nó đã nghe được Mặc Sơn Thiên đạo nhân nói ra như vậy. Mặc Sơn Thiên đạo nhân là người như thế nào?

A Tam đáp:

– Mặc Sơn Thiên đạo nhân là thầy thuốc bào chế thuốc, từ trước đến nay chưa ra giảng hồ, đồng thời cũng không có bản lãnh. Cho nên có thể xem lão như bá tánh.

Tiểu Tà gật đầu:

– Vậy là Thiên đạo nhân đã chết tại Trầm Hồn Cốc hoặc rơi vào hồ Xóa mạng. Có thể bị con quái vật nuốt sống nên sư đệ của lão muốn phục thù mới tung ra tin tức trong thiên hạ. Nếu tin này không thật, số đạo nhân này sẽ bị người giang hồ không bỏ qua. Chúng cần gì phải mạo hiểm như vậy? Việc này ta chắc có bảy phần mười sự thật và cũng không phải là người của Thần Võ môn âm mưu ...

A Tam nói:

– Nếu vậy thì Thần Võ môn sau này mới biết được chuyện này sao?

Tiểu Tà nói:

– Việc này ta cũng chỉ suy đoán thôi. Ta đoán việc này Thần Võ môn biết tin rồi sau mới nghĩ ra mưu kế. Chúng trước tiên để cho các môn phái giết nhau, nếu không toại ý bọn Thần Võ môn nhất định mai phục một nơi nào đó để hành sự.

Nói đến đây bỗng Tiểu Tà đứng dậy:

– A Tam! A Tứ! Nguy rồi.

A Tam hỏi:

– Có gì xảy ra đây?

Tiểu Tà nói:

– Ta nghĩ bọn Thần Võ môn nhất định sẽ dùng thuốc nổ để tiêu diệt toàn bộ cao thủ võ lâm.

A Tam không tin:

– Chúng nó đâu có thông minh như vậy.

– Lúc đầu ta nghĩ chúng nó không biết dùng đến biện pháp này, nhưng nghĩ lại lần trước tại trấn Thanh Dương, phân đàn Thần Võ môn bị ta dùng chất nổ có thể chúng nó rút kinh nghiệm lắm như vậy.

A Tam cười lớn:

– Té ra huynh đã dạy bọn chúng học khôn. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

– Ta đoán chắc chúng nó dùng thuốc nổ đúng vào ngày rằm. Bây giờ chúng ta phải tìm kiếm người của Thần Võ môn, đồng thời lấy toàn bộ thuốc nổ hủy đi.

Bằng không sẽ xảy ra tai họa không nhỏ.

– Được rồi! Bây giờ chúng ta làm chút việc thiện phổ độ chúng sinh.

– Bây giờ thì thời gian vẫn còn sớm. Chúng ta tìm nơi nào mai phục, nếu gặp được người của Thần Võ môn chúng ta truy kích, thế là xong.

A Tam hỏi hã:

– Muốn làm thì làm liền đi, để tránh đêm dài lo lắng.

Ba người tìm một nơi hiểm yếu tại con đường mòn, núp vào trong rừng chờ đợi cơ hội.

Trăng lên cao.

Mây che gió thổi!

Lá cây xào xạc không ngừng. Canh ba đã đến.

A Tam nói nhỏ:

– Tiểu Tà! Có rồi.

Tiểu Tà cũng đang để ý trước mặt trên đường đã có mấy tên lén lút bò tới, nên bấm vai A Tam:

– Không sai! Chính là người của Thần Võ môn. Chúng ta mau theo bắt.

Đôi mắt ba người như ba con chim cú, núp lén theo dõi phía sau. Đường núi cong queo. Không lâu đã đến cửa vào Trầm Hồn Cốc. Có mấy tên hắc y rón rén vào rừng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Như vậy là nơi liên lạc của chúng lân cận đây rồi.

Tiểu Tà khẽ nói thầm:

– A Tam, A Tứ! Hai người ngồi tại đây, nếu có người đến đây thì bắt lập tức, để ta theo chúng vào rừng xem thử.

A Tam, A Tứ trao đổi với nhau vài ý kiến rồi lập tức chạy núp vào lau cỏ.

Tiểu Tà nhanh lẹ phóng vào rừng, chỉ đi được ba mươi trượng đã phát hiện trước mặt không xa có bốn người đang cử động. Có tiếng nói vọng tới. Một tên trong bọn nói:

– Thưa Quân chủ! Hãy chờ một lát, còn thiếu chút ít nữa thôi.

Tên Quân chủ nói:

– Nhanh lên! Đêm nay nhất định phải làm xong. Tối mai còn phải làm nơi khác, chậm trễ các người mất đầu.

Tiểu Tà nghe nói nghĩ thầm:

– Té ra thuốc nổ chúng nó không chỉ dùng một nơi. Như vậy có nhiều rắc rối rồi.

Liên tiếp tục tiến lên phía trước, quan sát bọn thủ hạ Thần Võ môn xem chúng chôn thuốc nổ bằng cách nào. Khi nhìn thấy, Tiểu Tà yên tâm cười thầm.

Té ra bọn này không phải lấy thuốc nổ chôn sâu xuống mà chỉ đào một lỗ nhỏ lấp lại thôi. Trên mặt đất chỉ phủ thêm một số cây lá khô, nhưng bên trong thuốc nổ thật nhiều, cứ kéo thẳng đến hồ Xóa mạng.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Được rồi! Các người cứ chôn thêm cho nhiều một chút, ngày mai ta mới đến đây giải quyết, mang lại căn cứ của các người. Ta thấy người cũng điên khùng rồi, lần trước một bài học vẫn còn chưa đủ, lần này ta sẽ tặng cho các người một bài học khác.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà im lặng chờ đợi phương rời khỏi vùng đặt thuốc nổ.

Qua một lúc có người nói:

– Bẩm Quân Chủ! Bên trái đã hoàn tất nhiệm vụ, có thể rút lui được chưa?

Quân chủ nói:

– Rút lui à? Bây giờ vẫn còn nhiều thời gian, chúng ta tiếp tục đến mé sau bên phải. Hãy mau bảo chúng nó thu gọn và cẩn thận một chút.

– Tuân lệnh!

Tiếp theo là những tiếng bước chân lền lền đi xa. Qua một lúc yên tĩnh, Tiểu Tà lập tức bò tới tìm kiếm nơi chôn thuốc nổ và lần theo dây dẫn hỏa.

Dây dẫn hỏa này cách một trượng thì có một bánh thuốc nổ lớn. Tiểu Tà tiếp tục lục xét đến canh năm, cho đến lúc trời sắp sáng mới xong.

Thì ra số thuốc nổ này chôn một vùng khá lớn theo đường dây dẫn hỏa đi đến hồ Xóa mạng. Tiểu Tà lắc đầu:

– Số thuốc nổ này bao vây cả hồ, thật là quá tốn kém và hiểm ác. Cũng may!

Nếu ta không kịp khám phá sẽ xảy ra bi kịch rồi.

Tiểu Tà thở nhẹ một hơi, quay mình hướng về cửa cốc tìm A Tam, A Tứ.

Cả ba đều rời khỏi thì trời cũng đã sáng. Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ trở về Phạm gia điểm ăn điểm tâm. Tiểu Tà nhìn hai người cười nói:

– Thật quả là gian ác!

A Tam cười hỏi:

– Có bao nhiêu thuốc nổ đây?

Tiểu Tà cười nói:

– Các người đêm nay chuẩn bị hai cái bao thật lớn, chúng ta đi thâu thuốc nổ.

Ít lắm cũng tới một ngàn cân.

A Tứ kinh hãi:

– Nhiều như vậy sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không phải chỉ bao nhiêu đó mà còn bao vây cả bờ hồ. Hôm qua chúng nó gài về phía trái, chắc chắn đêm nay gài về phía phải. Chúng ta trước tiên thu gọn bên trái, sau đó mới thu dọn bên phải. Như vậy là chúng nó trồng một quả, chúng ta nhổ một quả. Ngày mai chúng ta đem thuốc nổ chôn vào chỗ chúng tập trung, để cho chúng thêm một lần kinh hãi.

A Tam cười:

– Mưu kế của chúng chơi thuốc nổ không khai hỏa, còn chúng ta thì giúp chúng khai hỏa.

A Tứ hỏi:

– Lần này chúng tập trung bao nhiêu người đây?

Tiểu Tà nói:

– Ta không biết chính xác nhưng chúng muốn đối phó toàn bộ cao thủ võ lâm, nhất định không phải dùng ít người. Nghe chúng nói chuyện trong đó có Quân chủ, như vậy tối thiểu cũng độ năm sáu trăm người.

A Tam cười hỏi:

– Tiểu Bang chủ! Huỳnh đoán thử có thể hủy diệt đối phương bao nhiêu?

Tiểu Tà vung tay:

– Trước đây đã hai chỗ. Một chỗ tại Khai Phong, một chỗ tại Thanh Dương còn đây là chỗ thứ ba.

A Tứ nói:

– Trước đây tôi đã biết Tiểu Bang chủ rất giỏi. Thiên hạ vô địch mà ...

Tiểu Tà cười hì hì:

– Đừng có vội mừng! Làm công việc phải cẩn thận. Hãy mau đi tìm hai cái bao lớn, phải thật lớn!

A Tam nói:

– Lớn, sẽ lớn mà! Huỳnh sẽ vừa ý!

Tiểu Tà nói:

– Lớn cỡ nào cũng không sao, chỉ cần vác được thì thôi.

A Tam, A Tứ vội vã đi tìm bao lớn. Tiểu Tà thì ngồi nơi cũ suy nghĩ một số chi tiết hành động, đồng thời dự tính người Thần Võ môn tập trung ở đâu, lúc nào động thủ.

Không lâu, A Tam và A Tứ trở về tìm được hai cái bao thật lớn, đặc ý huyết gió không ngừng.

Tiểu Tà cười nói:

– Còn sớm! Chúng ta tìm một nơi ăn thịt chó, đêm nay chúng ta tiếp tục hành động.

Ba người phóng về hướng Tây, tìm được một con chó đen đốt lửa nướng ăn.

Ba người ăn mãi đến xế chiều, Tiểu Tà mới tính toán thời gian dẫn theo hai bạn hữu, hướng về Trầm Hồn Cốc đi rất nhanh.

A Tam, A Tứ theo kế hoạch của Tiểu Tà bắt đầu thu lượm thuốc nổ chôn dưới đất. Còn Tiểu Tà thì tiến đến một nơi khác, chỗ hoạt động của Thần Võ môn.

Vừa đến nơi đã nghe có tiếng nói:

– Bẩm Quần chủ! Công tác toàn bộ đã làm xong, có cần phải kiểm tra lại không?

Quần Chủ nói:

– Đêm nay là đêm cuối cùng, các ngươi cần phải cẩn thận! Hãy kiểm tra lại một lần để ta yên tâm.

– Thuộc hạ thi hành ngay.

Không bao lâu, một tên thuộc hạ trở lại nói:

– Bẩm Quần chủ! Đã kiểm tra hoàn chỉnh.

Quần chủ nói:

– Vậy thì tốt! Chúng ta ở đây chờ tin tức rồi mới rút về.

Tên thuộc hạ hỏi:

– Bẩm Quần Chủ! Lần này chúng ta không tham gia đoạt bảo vật sao?

Quần chủ nói:

– Bảo vật thì ai cũng muốn nhưng chúng ta trước hết làm nổ chết bọn quần hùng võ lâm, như vậy bảo vật tất nhiên sẽ thuộc về chúng ta.

Tên thuộc hạ nói:

– Quần chủ rất cao minh! Lần này chắc chắn Bang chủ lập được công lớn rồi.

Dù Bang chủ không cần đích thân đến đây cũng chẳng sai sót đi đâu được.

Quần chủ nói:

– Bang chủ chắc chắn sẽ đến nhưng không biết lúc nào, các ngươi phải đề ý đừng để xảy ra sơ sót.

Tên thuộc hạ nói:

– Thuộc hạ tiếp tục đi kiểm tra lần nữa.

Quần chủ nói:

– Chuyện thành công rồi ta không bạc đãi các ngươi.

Nói xong phóng mình đi mất.

Tiểu Tà cũng rất lạ lùng phi thân theo sau.

Tên thuộc hạ hình như đã phát giác sau lưng có người theo dõi, lập tức đứng lại quay thân hỏi:

– Ai lén lút mà không ra mặt?

Tiếng hét không lớn lắm, vì hắn không muốn làm kinh động quần hùng ở hồ Xóa mạng. Tiểu Tà vừa chạy đến nói:

– Là ta! Dương Tiểu Tà.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã như một con ó nhảy đến bên người tên hắc y, tay trái bịt miệng, tay phải điểm huyệt. Không một tiếng kêu, tên hắc y đã ngã trên đất không còn cử động.

Tiểu Tà bắt hắn quay mặt lại nói:

– Hãy thành thật trả lời. Ta là Dương Tiểu Tà là khắc tinh của Thần Võ môn, ngươi không cần tìm hiểu ta.

Tên hắc y nghe đến ba tiếng Dương Tiểu Tà sợ đến rung rẩy, không dám trả lời.

Tiểu Tà tức cười:

– Đừng sợ! Ta hỏi ngươi lần này các ngươi xuất bang bao nhiêu người?

Hắc y nói:

– Anh em có hơn sáu trăm người luôn cả Quân chủ nữa.

– Các ngươi chuẩn bị cách nào tấn công để đoạt bảo vật?

– Dùng thuốc nổ sát hại.

– Đơn giản như vậy sao? Cũng được nhưng nếu không nổ chết người thì làm cách nào khác?

– Nổ không chết thì chúng ta phục kích bên ngoài bắt giết từng người một.

– Cũng có lý! Chuyện đoạt bảo vật lần này có phải do Thần Võ môn đưa tin nhầm không?

Hắc y lắc đầu:

– Không phải! Chính là Mặc Sơn Thiên đạo nhân truyền ra, sau này Bang chủ mới hạ lệnh dùng thuốc nổ sát hại cao thủ quân hùng võ lâm rồi mới đoạt bảo vật.

Tiểu Tà vừa ý, tiếp tục hỏi:

– Bang chủ các ngươi lúc nào đến đây?

Hắc y nói:

– Tôi không biết được! Quân chủ của chúng tôi cũng không biết.

Tiểu Tà cảm giác chuyện này không quan trọng nên hỏi tiếp:

– Các ngươi hành động bằng cách nào?

Hắc y đáp:

– Chúng tôi chôn thuốc nổ xong rồi thì tất cả rút ra ngoài cốc. Sau đó mới đốt lên tín hiệu cho dây dẫn hỏa làm thuốc nổ tung lên.

Tiểu Tà hỏi:

– Bao vây hồ này các ngươi không sợ dây dẫn hỏa trực trực sao?

– Người chúng tôi vẫn phục kích xung quanh Trầm Hồn Cốc sẽ có đủ phương pháp sử dụng số thuốc nổ này.

– Lúc nào các ngươi mới bắt đầu hành động?

– Vào canh một đêm rằm.

– Các ngươi rút khỏi nơi đây rồi tập trung nơi nào?

– Ngoài cốc về phía Tây mười dặm, nơi một đồi núi nhỏ.

Tiểu Tà nghe rất vừa ý:

– Cảm ơn ngươi! Ngươi cứ nghỉ ngơi đi.

Liền đưa tay điểm vào tử huyệt của tên hắc y để phòng hấn tiết lộ tin tức. Sau đó Tiểu Tà chôn xác tên hắc y rồi mới đi tìm A Tam, A Tứ.

Thời gian không lâu Tiểu Tà đã tìm được A Tam, A Tứ. A Tam trông thấy Tiểu Tà vội vã nói:

– A! Phải thêm một cái bao nữa mới đủ! Nặng lắm.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Bây giờ trở về tìm bao thì quá trễ. Cứ để tại đây, có thể sẽ dùng đến nó.

Liền bảo:

– A Tam! Đổ bao thuốc nổ của ngươi chôn tại nơi đây.

A Tam hỏi:

– Nếu nó nổ tung lên thì làm sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Làm sao nổ được! Thần Võ môn phải dùng dây dẫn tín chấp nổ, bây giờ chúng ta đã rút hết dây dẫn tín rồi, đem chôn một nơi khác thì rất an toàn. Không chừng ngày mai chúng ta sẽ dùng thuốc nổ đối phó với con quái xà.

A Tam nói:

– Muốn chôn thì chôn. Nhưng huynh không muốn dùng chất nổ đối phó với người của Thần Võ môn sao?

Tiểu Tà nói:

– Việc đó chỉ cần dùng bao của A Tứ cũng đủ rồi.

Lúc này chưa đến canh ba A Tam, A Tứ lo thu dọn chất nổ, sau đó còn phải đi đến ngoài cốc chôn thuốc nổ tại điểm tụ tập của Thần Võ môn.

Tiểu Tà thu thập thuốc nổ còn lại xung quanh hồ Xóa mạng, chỉ để lại nơi cửa khẩu hai ba cục thuốc nổ vì sợ thu hết toàn bộ, người của Thần Võ môn sẽ phát giác được.

Canh ba đã qua ...

Người của Thần Võ môn đã rút hết, Tiểu Tà gặp lại A Tam và A Tứ bảo:

– A Tam! A Tứ! Lấy thuốc nổ chia thành năm nơi chôn xuống ở chỗ đồi núi nhỏ ngoài cốc. Sau đó dùng dây dẫn hỏa tiếp thông. Năm sáu trăm người này thì chu vi khoảng năm mươi trượng không lớn lắm. Chúng ta hãy mau hành động.

Chỉ chốc lát Tiểu Tà và hai bạn hữu đã chôn xong thuốc nổ ở năm nơi, cách chôn khá sâu không thể phát hiện được.

Khi làm xong, Tiểu Tà kiểm tra lại cảm thấy an tâm nói:

– Vạn sự đều đã chuẩn bị. Lần này thì tốt nhất là cả Bang chủ Độ Vĩnh Thiên cũng đến đây để chịu chết. Thôi, chúng ta đi.

Cả ba trở về tiểu trấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Máu loang xóa mạng hồ

Cho đến trưa hôm sau, Tiểu Tà và hai bạn hữu mới ngủ dậy.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi ăn thịt chó đã.

A Tam nói:

– Thôi đi! Tiểu trấn này làm sao có thịt chó?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta chỉ cần mua một con chó rồi thuê người nấu là xong.

A Tam cười nói:

– Ý kiến rất hay! Chúng đệ phục Tiểu Bang chủ rồi.

Tiểu Tà mua được một con chó đen, đem đến quán ăn thuê người nấu. Cả ba ăn uống rất vui vẻ.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta ăn xong đêm nay mới hành động, các người lựa chọn địa điểm nào đây? Muốn phụ trách bãi nổ hay đi xem quần hùng chém giết?

A Tứ nói:

– Chỗ nào cũng được. Chúng ta đã cùng nhau chiến đấu thì bất cứ việc gì cũng không từ chối.

Tiểu Tà cười nói:

– Sự thật không có gì khác biệt! Nếu các người chịu trách nhiệm thuốc nổ ta không an tâm, vì nếu thuốc nổ mà nổ tung lên một lần thì cũng bất tiện. Các người cứ đi xem thiên hạ giao đấu, nếu các người có sợ thì chờ ta trở về sẽ tiến nhập Trầm Hồn Cốc.

A Tam nói:

– Sợ thì không sợ nhưng đánh lộn thì thuộc về phần huynh. Không chừng con quái vật không xuất hiện.

Tiểu Tà nói:

– Ta nghĩ rằng chỉ cần có con Bạch Xà cũng đủ làm náo động quần hùng rồi.

Nhưng các người đừng có đến gần hồ vì đông quá ta tìm các người không ra.

A Tam nói:

– Tại sao huynh biết chắc con Thần xà sẽ xuất hiện?

Tiểu Tà nói:

– Bất cứ động vật gì cũng sợ sấm sét. Nếu không có con vật này thì cũng có con vật khác nghe tiếng nổ phóng ra. Có đúng không?

A Tam gật đầu:

– Không sai! Tiếng sấm thì mọi động vật đều sợ. Yêu quái lại càng sợ hơn.

Tiểu Tà nói:

– Con quái vật cũng chỉ là loài động vật mà thôi. Ta chỉ cần đốt thuốc nổ lên thì nó phải xuất hiện. Lúc đó các người sẽ được thưởng thức con vật sợ hãi đó.

A Tứ nói:

– Đệ thì đã biết Tiểu Bang chủ đoán không sai rồi. A Tam chúng ta đừng bỏ lỡ cơ hội này.

– Còn mấy bánh thuốc nổ nơi cửa cốc chưa gỡ hết, các người đừng đến gần nơi đó.

– Đệ hiểu rồi! Như vậy chúng đệ đứng tại hồ Xóa mạng chờ huynh có được không?

– Như vậy rất tốt!

Ba người tiếp tục bàn luận. Khi mặt trời đã lặn ba người mới ra khỏi tử điểm, hướng về Trầm Hồn Cốc. Bấy giờ nơi đây đầu người như sóng biển, tiếng nói thật ồn ào. Một số người cầm theo bó đuốc, chuẩn bị cho đêm tối làm cho mặt hồ chói sáng. Thật là kỳ thú.

Tiểu Tà đi về phía đồi núi, chỗ tập trung người của Thần Võ môn. Vừa đến nơi, Tiểu Tà đã phát hiện bóng người đông nghẹt đang lao nhao, đồng thời có tiếng nói truyền lại:

– Quý vị chú ý! Chờ tiếng nổ phát lên, chúng ta lập tức cản tại cửa cốc, thấy một người giết một người tuyệt đối không được bỏ qua.

Có tiếng đáp lại:

– Tuân lệnh Quân chủ! Thuộc hạ sẽ không bỏ sót người nào.

Quân chủ nói:

– Bấy giờ các người hãy nghỉ ngơi, đừng chạy lung tung. Ta đến trước xem thử tình hình ra sao, còn nơi này thì giao cho phó Quân chủ chỉ huy.

Tất cả đều tuân lệnh đứng tại chỗ, duy chỉ có một bóng người phóng vọt đi.

Bóng người này chính là Quân chủ Thần Võ môn. Chỉ loáng mắt đã biến vào trong cửa cốc.

Tiểu Tà chửi thảm:

– Tên ác ma này thật tốt số. Nếu hấn lưu lại đây không tránh khỏi tan xác.

Thôi cứ chờ sau này sẽ giải quyết hấn.

Thời gian cứ trôi qua.

Bỗng trong cốc có hai tiếng nổ không lớn lắm. Tiểu Tà kêu khẽ:

– Đến giờ rồi!

Lập tức Tiểu Tà đốt dây dẫn hỏa rồi phóng mình ra ngoài nằm xuống đất.

Ầm! Ầm... ầm...

Những tiếng nổ nối tiếp nhau như trời long đất lở, đất sụt đá lăn, cây cối rung chuyển không ngừng ... Qua một lúc lâu tiếng rền mới dịu lại. Tiểu Tà thở một hơi:

– Thật nguy hiểm! Thuộc nổ này thật lợi hại. May mắn không nổ trong cốc nếu không thật khó tưởng tượng ...

Nghĩ rằng những người trên đồi núi đã chết hết rồi. Tiểu Tà đứng dậy đi vào phía cửa cốc. Bỗng nhiên có người kêu lớn:

– Đứng lại! Ngươi là ai?

Tiểu Tà ngửa đầu nhìn. Trước mặt đã có bốn tên hắc y, rõ ràng là bọn người Thần Võ môn phục kích, Tiểu Tà cười nói:

– Đại gia là Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà.

Tên trung niên hắc y trong số bốn người nổi giận quát:

– Mau bắt hấn.

Đằng sau ba tên hắc y đại hấn đã rút quý đầu đao ra chém tới. Tiểu Tà rút kiếm hét:

– Không sợ chết thì cứ xông vào.

Cùng với tiếng nói, Tiểu Tà đã sử dụng hai chiêu vô cùng nhanh lẹ, hào quang sáng chói bao trùm ba tên hắc y.

Bọn hắc y thấy Tiểu Tà thủ pháp phi thường kinh hãi lùi lại. Giữa lúc đó bên trong có một hắc y lão nhân hét lên một tiếng, vung trường kiếm nhảy tới công vào Tiểu Tà.

Chiêu thức lão hắc y này rất kỳ ảo. Lão cố hạ sát Tiểu Tà với thời gian rất ngắn. Tiểu Tà thấy lão áo đen này kiếm pháp rất điêu luyện nghĩ bụng người này chắc là Quân chủ Thần Võ môn, nên không dám chậm trễ đem hết công lực đối phó và hét:

– Quân chủ! Ta tìm ngươi rất khổ sở, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến đây.

Hãy mau nạp mạng.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã dùng chiêu thức công tới, ép đối phương thoái lui. Không bao lâu đã qua hơn mười chiêu, Tiểu Tà nhớ đến A Tam, A Tứ không biết an nguy ra sao nên không muốn kéo dài cuộc giao đấu, liền hét một tiếng thân mình phóng lên cao, tay trái phóng hai ngọn phi đao nhắm vào hai tên hắc y trước mặt.

Hai tiếng rú phát ra, hai tên hắc y cô hống đã bị phi đao phóng trúng, chết liền tại chỗ. Tiểu Tà thừa cơ quay thân bay qua cửa cốc như con đại bàng, tay trái dùng “Đại Phi Chưởng” tay phải dùng “Cô Tinh Kiếm Pháp” đánh vào Quân chủ và người hắc y thuộc hạ.

Quân chủ cảm giác bị áp lực tăng lên, muốn rút lui chạy trốn nhưng không kịp, đôi mắt hoa lên, thân hình bị Tiểu Tà kích một đao một chưởng té nằm dưới đất, máu tươi bắn ra.

Tiểu Tà nhìn chung quanh thấy không còn nguy hiểm nữa, liền bước đến điểm vào huyết đạo Quân chủ cho tỉnh lại và nói:

– Nếu ngươi thật thà ta cho ngươi một con đường sống.

Quân chủ bị một chưởng miệng ối máu tươi, nội tạng bị thương không nhẹ nhưng bị Tiểu Tà khống chế, nên giận nói:

– Lão phu đã lọt vào tay ngươi, muốn chém giết cứ tùy tiện, đừng mong hỏi lão một lời nào vô ích.

Tiểu Tà cười khinh:

– Được rồi! Ngươi muốn chết thì ta cho ngươi toại nguyện.

Nói xong lập tức đâm mũi kiếm vào ngực Quần chủ. Quần chủ chỉ kêu lên một tiếng rồi ngã đầu về một phía tắt thở.

Tiểu Tà lấy chân đá một cái:

– Không nói! Không nói thì giết ngươi, có ai cần ngươi nói đâu. Ta thấy người của Thần Võ môn thì đã mất hết cảm tình rồi.

Nói xong hướng về hồ Xóa mạng phóng đi.

Chưa đến hồ Xóa mạng, Tiểu Tà đã nghe một trận ồn ào nên vội vã đi rất nhanh. Cũng may A Tam, A Tứ lúc này cũng đang đứng nơi đây chờ Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– A Tam! A Tứ! Tình hình xảy ra làm sao?

A Tam thấy Tiểu Tà đến mừng rỡ:

– Tiểu Tà! Thật sự có con Bạch xà rất lớn.

Thái độ A Tam rất phấn khởi, vung tay múa chân cười không ngừng.

Tiểu Tà hỏi:

– Hãy kể lại xem chuyện gì đã xảy ra?

A Tam đặc ý nói:

– Con Bạch xà này bị tiếng nổ giật mình lập tức trồi lên miệng hồ, giống như một con rồng uy dũng vô cùng. Chỉ một lúc đã nuốt trọn mấy người, hồ nước tung lên từng vòi. Huynh xem thử! Vẫn chưa yên. Chỉ một lát thôi con quái vật chìm xuống hồ.

Tiểu Tà nhìn mặt nước, quả nhiên mặt hồ còn đang xao động nên nói:

– Như vậy thật nguy hiểm! Nhưng quần hùng trên bờ hồ thì sao?

A Tam nói:

– Có người phóng trường thương, có người phóng ám khí, một số người la lên nhưng không ai dám tiến tới một bước.

Tiểu Tà thờ dãi:

– Rất tiếc lúc đó ta không có nơi đây. Không biết con Thần xà này còn xuất hiện nữa không?

A Tam lắc đầu:

– Đệ cũng không hiểu nổi. Hay là chúng ta dùng thuốc nổ làm cho nó xuất hiện.

Tiểu Tà tán đồng:

– Đúng rồi!

A Tứ bàn:

– Vậy phải nổ bằng cách nào đây? Nó lặn dưới đáy hồ, thuốc nổ bị ướt thì làm sao nổ được?

Tiểu Tà nói:

– Cũng đúng!

Qua một lúc suy nghĩ, Tiểu Tà nói:

– Chúng ta tìm một cái hũ bỏ thuốc nổ vào rồi phong kín lại mới ném xuống hồ.

A Tam cười nói:

– Hay lắm! Mặt hồ này cả đến một cái lông ngỗng cũng không nổi lên được, vậy cái hũ này nhất định sẽ chìm tận đáy. Chỉ cần một tiếng nổ bảo đảm con Bạch xà sẽ trôi đầu lên.

A Tứ nói:

– Bây giờ đệ đi tìm cái hũ?

A Tam nói:

– Chỉ cần một cái hũ nhỏ, không cần thiết phải có cái hũ lớn.

Tiểu Tà nói:

– Một cái hũ nhỏ thôi! Nhưng cần nhất là tìm cho được các thứ chất dẻo để trét kín lại.

A Tam và A Tứ cùng lúc phóng đi. Tiểu Tà nói mau:

– Đứng vội! Chúng ta cần nhau đi. Chuyện phải làm vẫn còn rất nhiều. Chúng ta phải còn tìm mấy cây nhang để làm vật dẫn hỏa châm ngòi.

Nói xong, ba người chạy vào trong trấn. Đến lúc trở lại thì trời cũng sắp sáng.

Quần hùng vẫn còn bao vây quanh mặt hồ, ai nấy đều chú ý đến việc làm của Tiểu Tà. Họ nhìn mặt nước hồ trong lòng chưa hết kinh hãi, không biết sự việc sẽ tiếp diễn ra sao đây?

Tiểu Tà đào thuốc nổ lên bỏ vào trong hũ, đồng thời lấy tim dẫn lửa làm thành một cuộn, dùng năm cây nhang đeo ở mé trên tiếp tục đốt cháy, lấy tấm da bò quấn lên ...

Xong việc Tiểu Tà ném xuống hồ. Cái hũ vừa chạm xuống mặt nước đã chìm xuống.

Một thời gian không lâu, bỗng nhiên có một tiếng nổ rất lớn làm chấn động cả sơn lâm. Nước sôi lên, tung bắn vào bờ, ai cũng biết sức tàn phá mạnh đến bậc nào rồi.

Cũng trong lúc này, con Bạch Xà rất lớn dài hơn mười trượng nổi lên. Trên mặt hồ máu đỏ loang ra, ai thấy cũng khủng khiếp.

Đầu con Bạch Xà phát ra một màu xanh như khói, quả nhiên là một độc vật.

Ai nấy đều kinh sợ. Giữa hồ nước đã nhuộm đỏ, như vậy con quái vật đã thọ thương không nhẹ.

Con Bạch Xà phóng lên mặt nước, hướng về phía đông người gặp ai cản nấy.

Quần hùng xôn xao tán loạn.

Phút chốc có hai lão nhân mặc áo xám tro, một người ôm cứng đầu, một người ôm cứng thân mình dùng kiếm đâm vào con quái vật lia lịa. Nhưng không một nhát kiếm nào đâm thủng được da nó, chỉ nghe tiếng phát ra tăng tăng ... như đang đâm trên miếng sắt.

Con Bạch Xà thấy đầu bị người ôm cứng, vùng một cái muốn vật nuốt một người, nhưng người này rất mạnh ôm cứng không bị té. Bạch xà tức giận đập đuôi vào mặt nước mấy cái, tức thì lão nhân áo xám đã bị văng xuống mặt hồ chìm mất.

Người ôm lưng Bạch xà thấy đồng bọn bị chết cũng không sợ nguy hiểm, dùng kiếm đâm vào đôi mắt nhưng kết quả vẫn đâm không trúng, rồi bị con quái vật đánh văng xuống nước.

Bạch xà lại tiếp tục hướng về đám người trên bờ hồ tấn công. Bỗng nhiên một bà lão mặc áo bông đã phóng tới, dùng tay điểm vào đầu Bạch xà đồng thời dùng trảo bấu vào đầu nó. Bạch xà bị đau quần quại, dẫy dụa.

A Tam nói:

– Người này chính là lão Độc bà! Không biết có thành công không?

Tiểu Tà nói:

– Chưa chắc đã làm đúng biện pháp. Con Bạch xà này thật lợi hại.

A Tam nói:

– Như vậy cũng tốt! Nếu lão Độc bà bị nó sát hại cũng là làm cho võ lâm tránh được một tay ác độc trong thiên hạ.

Tiểu Tà nói:

– Số người thật đang đùa với tử thần nhưng họ rất háo hức.

A Tam, A Tứ cũng vui mừng nhảy nhót như một đứa trẻ đang xem hát.

Bạch Xà không còn cách gì để quật ngã lão Độc bà nên chỉ còn có cách nhào xuống nước, nhưng lão Độc bà thấy quái vật muốn phóng xuống nước, lập tức buông tay nhảy về phía mặt hồ đón lại.

Bạch Xà được giải thoát lại không xuống hồ mà tiếp tục công về phía quần hùng. Lão Độc bà thừa cơ tiếp tục phóng tới ...

Như vậy cứ một đi một lại, liên tục hơn năm lần. Bạch Xà như bị chọc tức nổi giận thu mình lại, chịu đựng cơn đau phóng xuống nước. Lão Độc bà phóng theo nhưng đuôi Bạch Xà đã quật ngược lại, làm cho lão Độc bà bay cao lên mấy trượng, rồi xuống mặt đất.

– Oái!

Lão Độc bà ói ra một búng máu tươi, ngổn trên mặt đất. Dĩ nhiên bà đã bị trọng thương.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Ô hãy tiếp tục tăng cường ...

Giữa lúc đó có một thanh niên phóng tới thân hình vạm vỡ, tay cầm thanh đao màu trắng. Thanh niên này thấy lão Độc bà bị thương vội hướng về phía Bạch xà dùng đao đâm một nhát.

Lập tức Bạch Xà phát ra tiếng phì ... phì ... dùng đuôi đập thanh niên. Ai cũng tưởng thanh đao của thanh niên đó là một bảo vật chém sắt như chém bùn, mới dám giao đấu với Bạch Xà.

Tiểu Tà reo to:

– A! Tốt lắm, can đảm lên.

Nhưng tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã kinh hãi giương đôi mắt nhìn chàng thanh niên kêu lên:

– Tiểu Thất! Chính là Tiểu Thất! A Tam, A Tứ mau! Người đó chính là Tiểu Thất. Phải mau đem thuốc nổ trợ lực.

Nói xong Tiểu Tà đã tung mình phóng tới, nghĩ thầm:

– Mẹ kiếp! Lần này người biểu diễn lại chính là ta rồi.

A Tam, A Tứ thấy Tiểu Tà vội vàng như vậy nhất định phải có chuyện quan trọng rồi. Hai người không dám chần chừ, vội ôm thuốc nổ chạy theo Tiểu Tà.

Lúc này Bạch Xà tiếp tục công đuôi đánh vào người Tiểu Thất, nhưng Tiểu Thất vẫn không buông cứ ôm ngay đầu Bạch Xà vừa đâm, vừa chặt. Dĩ nhiên đã đến lúc phải thí mạng rồi. Tiểu Tà đến gần nhìn Tiểu Thất kêu lớn:

– Tiểu Thất! Mau buông tay.

Vừa nói vừa dùng sức đánh ngay một quyền vào cổ họng Bạch Xà, rồi quay lại nắm cứng tay trái Tiểu Thất kéo ra, nhảy xuống mặt nước rồi bơi vào bờ.

Có tiếng con gái kêu lớn:

– Tiểu Tà! Muội là Tiểu Linh đây!

Tiểu Tà kêu lớn:

– Tiểu Linh! Muội đến đây làm gì? Tại sao lại ghẹo con quái vật này? Hãy mau chăm sóc cho Tiểu Thất.

Bấy giờ Tiểu Thất đã bị ném trên mặt đất, bị thương không nhẹ. Tiểu Tà thấy thế nổi giận:

– Ta phải giết con vật này.

Liền lấy cây Hàn ngọc đao trong tay Tiểu Thất, nói mau:

– Tiểu Linh! Muội đỡ Tiểu Thất tránh ra xa một chút! Huynh nhất định trừ con độc vật này.

Tiểu Linh vội chạy đến đỡ Tiểu Thất và nói:

– Tiểu Tà! Huynh giết con Bạch Xà đi.

Nói xong đỡ Tiểu Thất chạy về phía xa xa ...

A Tam, A Tứ cũng chạy tới:

– Tiểu Bang chủ! Muốn ra tay phải cẩn thận.

Tiểu Tà hăm dọa:

– Không cần lo lắng! Mau dùng thuốc nổ. Trước tiên ta phải cho nó toàn thân nổi hoa lên, ta muốn lột da nó.

A Tam lấy thuốc nổ giao cho Tiểu Tà. Tiểu Tà lấy thuốc nổ đốt, nhắm ngay đầu con Bạch Xà ném tới.

– Ầm!

Bạch Xà đau đớn lăn lộn trong hồ, nhưng chỉ nổ được có ba tiếng còn lại bị ướt hết.

Tiểu Tà nói mau:

– Được rồi! Số còn lại chờ một lúc sẽ sử dụng. Người vừa mới bị thương là Tiểu Thất, bạn thân của ta ...

A Tam, A Tứ gật đầu, ôm thuốc nổ chạy về phía Tiểu Thất. Tiểu Tà thấy Bạch Xà đã bị ba quả thuốc nổ làm chấn động, tuy bị thương nhưng sức mạnh không giảm, liền hét một tiếng hít một hơi chân khí, cầm Hàn ngọc đao trong tay chuẩn bị truy sát.

Bạch Xà thấy Tiểu Tà không tiếp tục sử dụng thuốc nổ thì phì ... phì ... mấy tiếng, hướng về Tiểu Tà phóng tới.

Tiểu Tà hét lên:

– Ta phải giết con độc vật này trừ hại cho mọi người.

Lập tức nhảy lên, đâm Hàn ngọc đao vào thân mình con Bạch Xà. Chỉ thấy Bạch Xà lăn lộn phì ... phì ...

Tiểu Tà dùng hai chân kẹp mình Bạch Xà, cứ chờ nó vẩy đuôi lên là dùng Hàn ngọc đao đâm xuống, đồng thời tay trái vung “Đại bi chưởng” đánh ra, làm cho nó không có biện pháp đối phó, chỉ còn cách phóng mình xuống nước lặn sâu.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Độc xà! Lần này ngươi chết chắc rồi. Ta không sợ ngộp thở đâu.

Tiểu Tà bám theo Bạch Xà, Hàn ngọc đao vẫn tiếp tục đâm chém trên mình nó. Bạch Xà sợ hãi phì ... phì ... mấy tiếng đã chìm xuống nước.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Bạch Xà này quả nhiên da cứng, dù Hàn ngọc đao lợi hại đến đâu vẫn chỉ đâm được một lỗ nhỏ. Nếu trước tiên không đâm được hai con mắt của nó thì không có cách nào giết được.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà cầm Hàn ngọc đao nhắm đâm vào mắt Bạch Xà.

Nhưng con vật rất khôn ngoan, tránh né rất mau lẹ. Qua một lúc lâu Tiểu Tà mới đâm trúng một mắt.

Bạch Xà đau đớn thân mình lăn lộn làm cho nước hồ cuộn lên, còn Tiểu Tà khí huyết cũng bị đảo lộn.

Dù vậy Tiểu Tà là con người gan dạ, nhất quyết không buông dùng Hàn ngọc đao đâm thêm một con mắt nữa. Nó đau đớn quá quay lộn dưới nước, làm cho nước sôi sùng sục ào ào.

Trên bờ hồ quần hùng thấy vậy kinh hãi, ai cũng thụt lùi lại, mặt mày trắng nhợt. Tiểu Tà bị sức ép muốn xui đi nhưng không dám buông tay, cứ dùng đao đâm mãi.

May thay! Bạch Xà lúc này cũng đã đuối sức muốn ngất đi, nên nước hồ cũng dịu lại. Trên bờ hồ, quần hùng thấy mặt sóng bớt quấy động, ai cũng tưởng Tiểu Tà đã bỏ mạng rồi, không ai có thể đoán được Tiểu Tà thắng được con độc xà hay không.

Tiểu Linh thấy vậy cũng không an lòng, vì Tiểu Tà xuống nước đã quá lâu mà không có một lần nào trồi lên. A Tam thấy Tiểu Linh lo lắng, cười nói:

– Ha! Người bạn gái của Tiểu Tà đừng lo lắng! Tiểu Tà lợi hại lắm, không thể chết được đâu. Hay ăn chút ít thịt chó cho khỏe mà chờ đợi.

Vừa nói vừa lấy thịt chó đưa cho Tiểu Linh. Tiểu Linh nói:

– Cảm ơn Đại hòa thượng! Tôi không đói. Tiểu Tà thật không sợ nguy hiểm sao.

Tiểu Tà cùng Bạch Xà giao đấu trong nước đã hơn nửa giờ, cuối cùng con vật mất sức chỉ còn dùng đuôi cuốn lại, muốn xiết chết Tiểu Tà.

Tiểu Tà vẫn dùng đao đâm liên tục, khiến cho Bạch Xà nằm im dưới đáy hồ.

Lúc này Tiểu Tà mới thở ra một hơi:

– Như vậy là ta thoát hiểm rồi. Chỉ vì Tiểu Thất mà ta phải xông vào cuộc chiến. Nhưng tại sao Tiểu Thất lại đến đây muốn giết Bạch Xà? Có thể cũng là do nội đơn. Thôi được! Để ta mổ bụng nó ra xem.

Nghĩ vậy Tiểu Tà mổ bụng Bạch Xà, cứ từng khúc từng khúc mổ dần.

Độ một lúc, Tiểu Tà gặp trong bụng Bạch Xà một viên lớn như trứng ngỗng.

Đây là viên nội đơn màu đỏ, mềm dẻo và trong trong.

Tiểu Tà vui mừng tự nhủ:

– Bên trên hồ rất nhiều người muốn đoạt viên nội đơn này, nếu không khéo sẽ bị chúng nó truy sát. Chi bằng ăn quách một nửa còn một nửa thì ngậm trong miệng, không ai biết được.

Tiểu Tà ăn viên nội đơn hết một nửa, rồi nghĩ thầm:

– Tại sao viên nội đơn này quá tanh như vậy. Thật khó nuốt! Để ta đem lên bắt chúng nó ăn mỗi người một chút thử mùi.

Nghĩ xong, Tiểu Tà bơi lên mặt nước.

Quần hùng thấy Tiểu Tà ló lên mặt nước rất xôn xao. Có tiếng nói:

– Tiểu tử này không chết! Thật lợi hại.

Lại có tiếng nói:

– Nội đơn nhất định bị hấn lấy rồi. Chúng ta hỏi xem hấn có giết chết con Bạch Xà không? Đồng thời phải lục soát hấn mới được.

Quần hùng ai nấy đều suy nghĩ, nhưng ý chung là muốn xem nội đơn có trong người Tiểu Tà không? Tiểu Tà không cần để ý, cứ chạy đến Tiểu Linh.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà đã lên bờ rất vui mừng, liền nói:

– Tiểu Tà! Tại sao tới giờ mới lên bờ làm ai nấy đều sợ hãi.

Tiểu Tà nheo mắt nhìn Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Mọi người đến đây làm gì? Tiểu Thất bị thương thế nào rồi?

Tiểu Linh tươi cười:

– Cũng may! Tiểu Thất chỉ bị thương không nguy hiểm đến sinh mệnh.

Tiểu Tà nghe Tiểu Thất không nguy hiểm thì yên tâm trách:

– Các người đến đây muốn đùa với tử thần sao?

Tiểu Linh nói:

– Huỳnh đừng nói vậy! Xấu hổ muốn chết rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Nếu biết xấu hổ còn đến đây làm gì?

Tiểu Linh mặt ửng đỏ, chỉ tay về phía xa nói:

– Tại vì cô này ...

Tiểu Tà nhìn theo tay Tiểu Linh bật kêu lên:

– A! Thanh Bình Bình? Tiểu Linh, việc gì đã xảy ra vậy?

Tiểu Linh nói:

– Muội cùng với Tiểu Thất trở về không đến ba tháng thì Thanh cô nương đến tìm muội. Cô ta cứ nhớ huynh, kết quả sinh bệnh nặng uống thuốc không hết. Y sư cũng bó tay không cách nào chữa được. Tiểu Thất thì hồi hộp sợ cô ta chết huynh trở về sẽ khiển trách, nên muốn đến đây tìm đơn được.

Nói đến đây Tiểu Linh không nói nữa. Tiểu Tà liếc nhìn Tiểu Linh một mắt:

– Các ngươi là đồ quý. Ta không biết phải làm cách nào, hãy mau đưa Thanh Bình Bình đến đây xem thử.

Tiểu Linh chạy đến bồng Thanh Bình Bình đặt xuống trước mặt Tiểu Tà. A Tam nói:

– Tiểu Bang chủ! Có người muốn xông đến kia.

Tiểu Tà nghe nói, quay đầu lại la to:

– Các ngươi muốn làm cái gì đây?

Có người nói:

– Chúng ta muốn lấy nội đơn của Bạch Xà.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Các ngươi đều là bọn nằm mơ.

Liền nói:

– Cái gì là nội đơn, ngoại đơn? Ta chưa từng gặp qua! Con Bạch Xà ta cũng chưa giết chết được. Các ngươi muốn thử cứ xuống đáy hồ mà tìm.

Một người nói:

– Ngươi dám cho chúng ta lục xét không?

Tiểu Tà nổi giận:

– Lục xét cái gì? A Tam, mau đưa thuốc nổ cho ta.

A Tam lập tức đốt bánh thuốc nổ cho Tiểu Tà.

Bọn người nhìn thấy thuốc nổ đều bỏ chạy, chen lấn nhau. Tiểu Tà ném cục thuốc nổ.

– Âm!

Tiếng nổ đã làm cho mọi người hoảng sợ. Tiểu Tà cười lớn:

– Có gan thì đừng chạy! Ta nói một lần nữa nội đơn không có ở đây, ai có bản lĩnh thì xuống hồ mà tìm.

Tiểu Tà quay lại bảo A Tam, A Tứ:

– Nếu ai dám lại gần thì cứ dùng thuốc nổ ném ra, không cần khách sáo.

A Tam thấy Tiểu Tà tay chân nhanh lẹ, rất hứng thú cười khoái chí:

– Tuân lệnh!

Vừa nói vừa tròn mắt hướng về quần hùng, tay cầm thuốc nổ trông rất uy dũng. Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Thất bị thương, liền lấy kim ra châm cứu chữa trị.

Sau đó Tiểu Tà xem bệnh Thanh Bình Bình.

Qua một lúc thăm mạch, Tiểu Tà thấy Thanh Bình Bình rất yếu, suy nhược nhưng không tìm ra nguyên nhân. Tiểu Tà lấy nội đơn nặn một chút cho Tiểu Thất và Thanh Bình Bình uống, rồi mới gọi Tiểu Linh lại ghé:

– Tiểu Linh! Muội mau hả miệng ra ta chia phần cho.

Tiểu Linh nhìn thấy trong tay Tiểu Tà cầm nội đơn liền hỏi:

– Nó là cái gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Nội đơn! Chính nó là nội đơn của huynh, huynh đã luyện thành. Mau hả miệng ra.

Tiểu Linh đã biết đó là nội đơn của Bạch Xà, vội hả miệng ra. Tiểu Tà nặn mạnh nội đơn vào miệng Tiểu Linh rất nhiều, cười hỏi:

– Sao rồi? Có ngon không?

Trong ý Tiểu Tà có chút ít đùa cợt vì muốn Tiểu Linh thưởng thức mùi vị này.

Tiểu Linh cảm giác khó nuốt nhăn mặt, nhưng bị Tiểu Tà bịt miệng phải nuốt vội, cười nói:

– Không sai! Đúng là nội đơn! Trong bụng có một luồng nhiệt khí xông lên.

Nàng khẩn trương ngồi xuống vận công. Tiểu Tà thấy Tiểu Linh ngồi yên vận công có chút đỉnh thất vọng, vì không còn đùa cợt được nữa nên chạy về phía A Tam, A Tứ:

– Ai cũng có phần! Các ngươi hả miệng ra ta chia mỗi người một chút.

Hai người liền hả miệng nuốt nội đơn.

A Tứ nói:

– Đệ đã biết Tiểu Bang chủ nhất định lấy được nội đơn.

Vừa dứt tiếng, hần ôm bụng kêu lên:

– Tiểu Bang chủ ơi! Nội đơn đã phát tác rồi, phải vận công dẫn nội đơn hóa nhập toàn thân. Bây giờ đến đệ phải vận công dẫn nội đơn hóa nhập toàn thân.

Đến phiên huynh phải canh gác đối phương rồi.

Không chờ Tiểu Tà đồng ý, A Tam, A Tứ liền ngồi xuống vận công. Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Kỳ lạ! Ta uống đến nửa phần nội đơn tại sao không thấy có cảm giác gì, còn bọn họ chỉ uống chút ít, tại sao như vậy?

Chỉ vì Tiểu Tà đã uống rất nhiều độc dược ngấm trong máu mười mấy năm, nên nội đơn này không làm cho chàng có cảm giác khó chịu.

Quần hùng thấy A Tam, A Tứ và Tiểu Linh đều ngồi xuống đất vận công, cảm giác kỳ lạ có người nói:

– Tiểu tử! Có phải ngươi đã đưa nội đơn cho chúng nó uống không?

Tiểu Tà cười khẩy:

– Nếu phải thì sao?

Một người cười ha hả:

– Nếu vậy lão phu phải giết chúng để mổ bụng lấy nội đơn ra.

Tiểu Tà cười ha hả:

– Các ngươi cứ làm thử xem?

Liền phóng tới quần hùng! Tất cả đều sợ hãi rút lui vì ai cũng sợ bị thuốc nổ.

Tiểu Tà vạch một đường dài trên mặt đất, ra lệnh:

– Nếu ai qua lần chỉ này, bảo đảm sẽ chết lập tức. Quý vị nghe rõ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Quân hùng lâm đại nạn

Quả nhiên quân hùng không ai dám bước tới. Tiểu Thất uống nội đơn xong, lập tức có hiệu quả. Thương thế lành hẳn. Chỉ nhìn thấy mặt hắn cũng biết hắn bình phục trên mức bình thường.

Dương Tiểu Tà biết ngay nội đơn đã chữa thương cho Tiểu Thất, mà còn tăng công lực gấp bội.

Thanh Bình Bình lúc này cũng bình phục, gương mặt hồng hào, đôi mắt long lanh sáng long lanh, rõ ràng là một tuyệt thế giai nhân.

Tiểu Linh, A Tam và A Tứ mặt đều tươi tắn, huyết khí tràn hùng, nội công tăng trưởng bội phần.

Bỗng có người hét lớn:

— Dương Tiểu Tà! Ngươi có nhìn ra ta không?

Dương Tiểu Tà quay nhìn, cười nói:

— Té ra là Thanh đại thiếu gia! Không sai! Tóc đã mọc ra rồi, thiếu chút nữa tiểu gia không nhận ra.

Đúng vậy! người này chính là Thanh Ký Sơn thiếu chủ phái Hoa Sơn.

Người chứng môn Thanh Từ Y cũng có mặt, đang đứng một bên.

Thanh Từ Y giận nói:

— Tiểu tử này mạng rất lớn. tại sao chưa chết? Lại còn dám gạt con gái lão phu? Lão phu tuyệt đối cùng ngươi không đội trời chung Dương Tiểu Tà cười hí hí:

— Thanh Từ Y! Ông làm cái gì? Muốn giết ta sao? Không dễ đâu.

Thanh Ký Sơn cười thân mật:

— Em rể ơi! Huynh có thể bước qua lằn ranh được không?

Dương Tiểu Tà cười hi hi:

— Thanh Ký Sơn! Ngươi đừng có giờ trò. Nếu ngươi không ngại thì cứ bước qua thử xem. Ta không nỡ chết ngươi, chỉ muốn lột da ngươi thôi, hoặc ít ra cũng cạo đầu một lần nữa, vì tóc ngươi đã mọc dài rồi.

Thanh Từ Y ý Dương Tiểu Tà là người thân của Thanh Bình Bình, đoán chắc Dương Tiểu Tà không dám liệng thuốc nổ, nên hai cha con cứ xông tới.

Dương Tiểu Tà không khách sáo, đốt thuốc nổ ném ngay Thanh Ký Sơn.

Hai cha con thấy vậy kinh hãi, kêu lớn:

— Rút lui!

Lập tứ kéo Thanh Ký Sơn chạy lẹ.

— Âm.

Thuốc nổ nổ lên, cha con Thanh Ký Sơn quần áo tung bay, đất cát văng đầy miệng.

Chạy khá xa, hai người mới dám nhìn lại.

Dương Tiểu Tà cười lớn:

— Thanh Ký Sơn! Ngươi đừng tưởng ta là kẻ đa tình. Ngươi là người xấu. Tuy rằng em gái của ngươi ở đây, nhưng nàng rất tốt, ta không thể bỏ rơi người tốt. Nếu nàng có lời yêu cầu, ta không thể để nàng thất vọng.

Thanh Từ Y mặt biến sắc:

— Dương Tiểu Tà! Lão phu sớm muộn gì cũng phải giết ngươi. Hãy đem con gái trả lại cho ta. Nếu không ...

Dương Tiểu Tà hỏi:

— Nếu không thì sao?

Thanh Từ Y nói:

– Ngươi làm hại con gái ta mang tội bất hiếu.

Dương Tiểu Tà nói:

– Chuyện này không cần nói! Mỗi người có một ý riêng! Bây giờ chỉ cần các ngươi không bước qua lằn ranh là được. Ta cũng không muốn gây thù.

Tiếng nổ đã làm cho Tiểu Linh ngưng vận công. Nàng cảm giác nội lực tăng lên, mạnh khỏe hơn bao giờ hết, liền gọi Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Muội khỏe rồi! Huynh nghỉ một chút để muội thay thế cho.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được! Muội không thể thay thế cho huynh lúc này. Muội cứ lo lắng cho Tiểu Thất và Thanh Bình Bình đi đừng để cho người khác nói chúng ta hành hạ Thanh cô nương. Bây giờ thân phụ cô ta đang muốn đòi con.

Tiểu Linh giật mình:

– Thanh Từ Y đến rồi sao?

Tiểu Tà chỉ về phía trước:

– Kia! Người lão đầu mặc áo đen đó không phải sao?

Tiểu Linh chạy ngay Thanh Bình Bình, thấy cô ta nguyên khí đã phục hồi, biết nội đơn rất công hiệu, liền kề tai nói nhỏ:

– Thanh Bình Bình! Muội đã đỡ mạnh rồi.

Thanh Bình Bình từ mở mắt:

– Đây là đâu? Tôi đang ở đâu?

Cô ta đưa mắt nhìn xung quanh, cảm giác thật lạ lùng.

Tiểu Tà cười nói:

– Thanh cô nương! Đây là nơi sơn cốc, cô nương đã khỏe chưa?

Thanh Bình Bình nhìn Tiểu Tà:

– Tôi rất khỏe! Nhưng Tiểu Tà có trở về đây không?

Vừa tỉnh lại Thanh Bình Bình đã nhớ đến Tiểu Tà.

Tiểu Linh hướng về Tiểu Tà chỉ tay:

– Người đó không phải là Tiểu Tà sao?

Thanh Bình Bình nhìn thấy Tiểu Tà đôi mắt sáng rực lên. Bình thường cứ nhớ mãi không quên, bây giờ thì nàng không biết nói gì, chỉ thấy thẹn thùng.

Tiểu Tà nói:

– Thanh cô nương! Lâu ngày không gặp, cô nương vẫn rất xinh đẹp.

Thanh Bình Bình ửng hai má:

– Muội tưởng huynh đã chết cháy rồi! Đã bị cha muội đốt cháy.

Nói xong nước mắt tuôn trào.

Tiểu Linh an ủi:

– Thanh Bình Bình đừng đau khổ! Tiểu Tà tánh hay đùa giỡn. Mạng của Tiểu Tà không chết được đâu.

Lúc đó A Tam, A Tứ cũng hành công xong bước đến.

A Tam nói:

– Tiểu bang chủ! Nội đơn này thật lợi hại, chỉ chốc lát đã tăng hơn mười năm công lực.

A Tứ cũng cười:

– Quý hiếm cái gì? So sánh ăn ba năm thịt chó còn quý hơn.

Mọi người nghe nói đều cười ngất.

Tiếng cười làm cho Tiểu Thất tỉnh dậy, kêu Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huỳnh rất tốt. Đệ khỏi hẳn nội thương rồi. Thật may mắn, nếu không đã phải bỏ mạng.

Tiểu Linh nói:

– Chúng ta hãy trở về thị trấn đi. Ở đây không khí không an toàn.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Muốn rời khỏi đây không phải là dễ. Thanh cô nương hãy đến đây.

Thanh Bình Bình e thẹn:

– Huỳnh gọi muội.

Nàng từng bước đến bên Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhẹ nhàng:

– Thanh cô nương hãy trở về nhà đi. Thân phụ đang đi tìm cô nương.

Thanh Bình Bình lắc đầu:

– Muội không muốn trở về.

Thanh Từ Y thấy Thanh Bình Bình liền gọi lớn:

– Bình nhi! Hãy đến đây! Cha rất nhớ con.

Thanh Bình Bình rất khó xử:

– Thân phụ! Con không muốn về! Con ...

Thanh Từ Y gắt:

– Tại sao con lại đi theo bọn bại hoại đó? Con biết Dương Tiểu Tà là kẻ thù của cha không? Tại sao con không về? Hay muốn cha động thủ?

Thanh Bình Bình đang đứng giữa áp lực của tình thân và tình ái. Rốt cuộc nàng phải tìm một đường. Nàng nghĩ rằng phải có ngày rời khỏi gia đình, xuất giá.

Ngày nay nàng đã luyện ai Tiểu Tà rồi.

Thanh Bình Bình chớp mắt:

– Phụ thân! Con không muốn về! Cha tưởng như không có con vậy.

Dứt tiếng cô ta khóc òa lên.

Thanh Từ Y nhượng mảy:

– Ngươi thật không giống ai! Ngươi làm cho lão phu tức chết được.

Thanh Ký Sơn xen vào an ủi:

– Muội phải trở về! Nếu muốn lấy chồng phải chờ Tiểu Tà đến nhà cầu thân.

Tại sao làm như vậy?

Thanh Bình Bình lau lệ:

– Đại ca nói sai rồi! Muội chưa chắc đã lấy người ta! Muội chỉ muốn đi vân du thiên hạ cho vui.

Thanh Từ Y hét lên:

– Bây giờ con còn tiếp tục chống trả, không nghe lời cha dạy, như vậy cha con đoạn tình.

Thanh Từ Y giận đến phát run.

Thanh Bình Bình quay về phía Tiểu Tà khóc:

– Tiểu Tà! Bây giờ muội phải làm sao đây?

Tiểu Tà vỗ vai Thanh Bình Bình:

– Tiểu Bình! Muội đừng khóc! Mọi việc để cho huynh lo.

A Tam chạy đến:

– Thanh Bình Bình! Đừng khóc! Yên tâm! Tất cả mọi việc đều có chúng ta.

Thanh Bình Bình được mọi người an ủi cũng yên tâm.

Tiểu Tà đến trước mặt Thanh Từ Y, có ý muốn hóa giải hận thù, nhưng Thanh Từ Y có chút sợ hãi thấy Tiểu Tà tới, vội bước lùi lại:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi đến đây làm gì? Nếu ngươi tiếp tục bước tới ta không khách sáo rồi.

Tiểu Tà cũng không dừng bước, nói:

– Thanh chương môn! Ông cứ yên tâm! Tôi muốn hóa giải thù hận. Cuộc chiến nào mà không có điều đình.

Thanh Từ Y yên tâm một chút nói:

– Muốn thương lượng sao? Miễn bàn!

Tiểu Tà cười nói:

– Thanh chương môn! Sự thật chúng ta không có thù oán! Ông thử nghĩ xem?

Thanh Từ Y hiểu rõ cũng vì do Thanh Ký Sơn mới ra chuyện gây gỗ này.

Nhưng ông không chịu mất mặt, vì ông là chương môn một đại môn phái.

Thanh Từ Y nói:

– Ta với ngươi thâm thù như biển, oán tựa trời cao.

Tiểu Tà gật gù:

– Được! Được! Tôi với ông thù sâu như biển, oán cao hơn trời, nhưng thù oán này do đâu đưa đến?

Thanh Từ Y nói:

– Ngươi giết Hoa Sơn Thanh Long Kiếm trận thuộc hạ của ta, bây giờ còn dẫn Thanh Bình Bình đi, lão phu hận ngươi đến tận xương cốt.

Tiểu Tà nói:

– Đừng có to tiếng! Nếu làm cho người khác nghe được thì rất khó giải quyết.

Chuyện này nếu truyền ra giang hồ thì chỉ mất thể diện của chương môn Hoa Sơn.

Quả nhiên, Thanh Từ Y nhìn quanh mọi người, rồi nói nhỏ:

– Lão phu thật mất mặt nếu bỏ qua việc này.

Tuy gắt gỏng, nhưng rõ ràng là đã muốn thỏa thuận với Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Việc này cũng do thiếu gia gây nên. Có đúng không?

Thanh Từ Y nói:

– Tại ngươi trước tiên sỉ nhục con ta, đương nhiên con ta phải trả thù. Vậy có gì sai đâu?

Tiểu Tà nhìn Thanh Ký Sơn hỏi:

– Thanh Ký Sơn! Cha ngươi nói có đúng không?

Thanh Ký Sơn gật đầu:

– Không sai! Ngươi sỉ nhục ta trước, ta mới báo thù.

Tiểu Tà cười nói:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi đừng làm cho cha ngươi khó xử sự. Ta biết hôm nay các ngươi không dễ dàng thoát đi đâu. Không tin chờ một lúc nữa sẽ thấy.

Thanh Ký Sơn giật mình:

– Ngươi muốn giết chúng ta sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải ta mà là Hắc Y Sát Thủ. Chỉ cần các ngươi bước chân ra khỏi Trầm Hồn Cốc một bước lập tức tan xác.

Thanh Ký Sơn có chút sợ hãi:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi thật độc ác! Dám mua chuộc bọn sát thủ bên ngoài mai phục chúng ta.

Tiểu Tà nói:

– Có phải ta không? Chuyện này cũng không quan trọng! Chỉ cần ngươi hướng về phụ thân ngươi thừa nhận lỗi lầm, để cho thân phụ ngươi hiểu rõ, ta sẽ giải khai huyết đạo, phục hồi công lực cho ngươi. Ngươi là người thông minh, phải biết làm cách nào chứ?

Thanh Ký Sơn trong lòng vui vẻ:

– Được! Ta nghe lời ngươi.

Tiếp đó, Thanh Ký Sơn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Thanh Từ Y biết.

Đương nhiên cũng là lánh nặng tìm nhẹ, nhưng cũng nói rõ Tiểu Tà không làm sai.

Nói xong lại quỳ xuống thỉnh cầu phụ thân tha tội.

Thanh Từ Y trước biết tánh tình con mình ra sao rồi, bây giờ việc đã thế, ông ta không thể không khiển trách:

– Ngươi thật là đồ súc sinh, làm tổn đạo lý, thật khó tha. Ta nhất định sẽ bẻ gãy đôi chân ngươi, nhốt ngươi trong nhà ba năm.

Tiểu Tà biết chuyện đã ổn rồi, cười nói:

– Thanh chường môn! Té ra chúng ta không có gì gay go, mà chỉ hiểu lầm.

Tôi biết ông là người chính trực, rất dễ dàng bỏ qua.

Thanh Từ Y dịu giọng:

– Cũng do thằng tiểu qui này gieo họa. Nhưng ngươi cũng quá đáng, đã giết hại thuộc hạ Hoa Sơn của ta mấy chục người. Món nợ này phải giải quyết bằng cách nào?

Tiểu Tà bình thản:

– Đó cũng là do Thanh Ký Sơn tạo nên. Nhưng tôi cũng có lỗi lầm. Các người cũng đã bắt tôi giam cầm rất lâu, lại tiếp tục truy sát, ép tôi ép xuống dốc núi.

Chuyện này cũng giảm nhẹ được đôi chút. Bây giờ tôi đồng ý chịu đánh ba chưởng. Sau ba chưởng mọi ân oán sẽ hủy bỏ được không?

Nói xong, đến trước mặt Thanh Từ Y chấp tay chuẩn bị chịu trận.

Chỉ thấy vô số bóng chưởng phát ra, nổi lên một tràn tiếng hú.

Tiểu Linh la lên:

– Dương Tiểu Tà! Phải coi chừng!

Chưởng phong ép tới trước ngực Tiểu Tà:

– Bình!

Tiểu Tà nằm lăn xuống đất, cát đá bay tung lên.

Tiểu Linh và Thanh Bình Bình lập tức chạy đến đỡ Tiểu Tà dậy.

Tiểu Tà cười:

– Không sao! Không bị thương!

Nói xong, bước đến trước mặt Thanh Từ Y:

– Thanh chưởng môn! Chưởng lực của ông rất mạnh! Còn hai chưởng nữa, cứ đánh tiếp đi.

Thanh Từ Y tiếp tục đánh thêm một chưởng nữa. Tiểu Tà vẫn bị chấn thối, rồi tiếp tục đứng lên sắc mặt không thay đổi:

– Chưởng môn! Còn một chưởng thứ ba, xin đánh nặng một chút.

Thanh Từ Y gật đầu:

– Dương Tiểu Tà! Hãy xem tuyệt học Hoa Sơn “Dẫn Quỷ Nhập Thân”.

Nói xong, chưởng phong đã phát ra vùn vụt. Ai nấy đều kinh sợ. Chung quanh lá cây bị chưởng lực làm rung lên.

Tiểu Tà như điều đứt dây, lăn ra rất xa, khoe miệng đã rỉ ra máu tươi. Nhưng Tiểu Tà vẫn tiếp tục đứng dậy, cười nói:

– Chưởng môn Hoa Sơn! Ân oán chúng ta từ giờ phút này xóa bỏ rồi.

Thanh Từ Y xúc động:

– Dương thiếu hiệp! Võ công của ngươi hơn người, lão phu rất khâm phục. Từ nay về sau đệ tử Hoa Sơn không ai được làm khó dễ thiếu hiệp. Sơn nhi! Con không mau xin lỗi người.

Thanh Ký Sơn nói:

– Dạ.

Hắn chạy đến trước mặt Tiểu Tà nói:

– Dương Tiểu Tà! Xin thứ lỗi! Tất cả câu chuyện lúc trước do ta làm sai! Xin tha thứ! Tha thứ!

Tiểu Tà nhìn Thanh Ký Sơn:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi quá nhỏ mọn. Ta biết sau này ngươi sẽ phục thù.

Nhưng không sao, ta chờ ngươi.

Tiểu Tà liền đưa tay giải huyệt đạo Thanh Ký Sơn, khôi phục võ công cho hắn, và cười nói:

– Thanh Ký Sơn! Công lực của ngươi được phục hồi rồi.

Thanh Ký Sơn vận chân khí, quả nhiên thông suốt vô cùng, nên rất vui mừng:

– Dương thiếu hiệp! Xin đa tạ! Hẹn tái ngộ!

Nói xong hướng về Thanh Từ Y, thái độ có chút đĩnh hống hách.

Quả nhiên, Thanh Ký Sơn là con người xảo trá nhỏ mọn.

Tiểu Tà quay mặt hướng về Thanh Bình Bình:

– Thanh Bình Bình! Lúc trước nói chuyện đùa, vì sao muối tưởng thật.

Thanh Bình Bình nghe nói khóc òa lên. Nàng là con người nhiều tình cảm nên rất đau buồn.

Thanh Bình Bình nói:

– Tiểu Tà! Tại sao lại nói như vậy?

Nàng khóc rất đau khổ.

Tiểu Tà an ủi:

– Thanh Bình Bình! Đừng khóc! Chúng ta là bạn bè mà! Đừng khóc!

Thanh Bình Bình hơi an tâm:

– Có phải huynh muốn đuổi muối không?

Tiểu Tà lắc đầu nói:

– Không phải! Bình muối đã rời nhà qua lâu rồi, song thân không an tâm, giờ phút này muối không nên ở lại. Muối phải về thăm song thân. Từ đó muối muốn đi tìm chúng tôi thì chúng tôi rất muốn làm bạn với muối. Hãy mau đến yết kiến thân phụ.

Thanh Bình Bình tươi sắc mặt:

– Như vậy muối trở về nhà, rồi quay lại tìm các huynh không được trốn nhé.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Muốn trốn cũng không dễ, muối tìm thế nào cũng gặp.

Thanh Bình Bình gật đầu:

– Muối nhất định tìm được các người. Để muối đi chào phụ thân một chút rồi quay lại.

Nói xong hướng về phía Thanh Tử Y đi tới.

A Tam nói:

– Tình cảm con người thật uẩn khúc. Tiểu bang chủ! Lần sau tới phiên đệ rồi.

Tiểu Tà nói:

– Tình cảm rồi sẽ đến với tất cả mọi người. Ai mà tránh khỏi?

A Tứ nói:

– Tôi nghĩ bên ngoài lúc này bọn Hắc y sát thủ đã phục kích, chúng ta lo cách đối phó, không nên nặng tình cảm mãi.

Tiểu Tà tán đồng:

– Các người chỉ cần lo cho đủ thuốc nổ, cộng việc sẽ liệu sau.

Qua một hồi đùa giỡn, Tiểu Tà giới thiệu cho mọi người biết A Tam và A Tứ là hai vị hòa thượng ăn thịt chó, biệt hiệu Bất Minh, Bất Bạch.

Mọi người đều cười to lên.

Tiểu Tà nói:

– Tất cả chúng ta là đệ tử của bang Thông Thực cả.

A Tam hỏi:

– Bây giờ tiểu bang chủ định đối phó với bọn Thần Võ môn sao?

– Vừa rồi Quân chủ Thần Võ môn có nói:

Bộ Vĩnh Thiên Môn Chủ sẽ đến.

Nhưng đến giờ chưa thấy động tĩnh. Chắc chắn hẳn sẽ phát động toàn bộ Hắc y sát thủ mai phục.

A Tam gật đầu:

– Đúng là như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải thoát ra. A Tam, A Tứ đem thuốc nổ theo.

Năm người từ từ hướng về cửa cốc chạy ra. Không lâu đã chạy khỏi hồ Xóa Mạng, nghe được tiếng giao đấu của quần hùng.

Tiểu Tà gật gù:

– Quả nhiên ta đoán không sai! Độ Vĩnh Thiên đã mua chuộc bọn sát thủ để tiêu diệt quần hùng.

A Tam nói:

– Không phải lúc này tiểu bang chủ đã nổ chết chúng nó sao?

Tiểu Tà nói:

– Số người nay hôm nay mới đến thì làm sao nổ chết tại đồi núi được?

Bỗng có một người chạy đến trước mặt Dương Tiểu Tà:

– Dương thiếu hiệp! Ngươi có còn nhận ra ta không?

Người này chính là Mạc Dung thế gia Cầu Thắng.

Tiểu Tà nhìn thấy lập tức chấp tay:

– Mạc Dung đại hiệp! Đã mấy tháng không gặp, ông có khỏe không?

Mạc Dung Cầu Thắng hân hoan:

– Cảm ơn! Dương thiếu hiệp có khỏe không?

Tiểu Tà nói:

– Vẫn bình thường! Thái Quân bây giờ có còn tức giận không?

– Thái Quân đã bớt giận rồi, nhưng bà ta gặp ngươi chắc chắn nổi giận nữa, vì lão tiên bối không muốn mất mặt.

– Không sao! Lần sau gặp bà tôi sẽ xin lỗi. Mạc Dung đại hiệp đến đây chỉ có một mình thôi sao?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Còn có Tiêu Lang và hai tiểu nữ. Chúng nó muốn đến đây xem hội quần hùng, còn ta thì muốn đến đây thử thời vận, không ngờ gặp được thiếu hiệp.

Tiểu Tà nói:

– Mạc Dung đại hiệp! Mạc công tử hiện nay ở đâu?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Hắn lúc này không dám gây chuyện rồi, lão phu nhốt nó trong nhà, nếu ta làm cha mà không dạy được thì thật khó lòng.

Có tiếng người truyền đến:

– Cha! Tại sao đến đây làm gì? Ở bên ngoài đang giao đấu rất kịch liệt. A ...

Dương Tiểu Tà ...

Mạc Dung Vũ Vũ và Tuyết Tuyết cùng với Mạc Dung Dạ đã chạy đến.

Tiếng nói vừa phát ra là của Mạc Dung Tuyết Tuyết.

Tiểu Tà hướng về A Tam, A Tứ:

– Lúc này các người đòi tình cảm, bây giờ cơ hội đến rồi.

A Tam, A Tứ nghe Tiểu Tà giới thiệu bạn bè một cách đột ngột, nên quay nhìn Vũ Vũ, Tuyết Tuyết.

Tiểu Tà lại hướng về anh em Mạc Dung:

– Gần đây có khỏe không Mạc Dung công tử, Mạc Dung tiểu thư?

– Mọi người rất khỏe, chỉ muốn xin vật gia bảo của huynh.

Nói câu này Mạc Dung Tuyết Tuyết tỏ lời chọc ghẹo.

Mạc Dung Dạ và Mạc Dung Vũ Vũ cũng gật đầu không nói ra lời.

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Tiểu Tà! Huynh có vật gia bảo gì vậy cho mọi người xem được không?

Tiểu Tà cười hề hề:

– Có vật gia bảo gì đâu? Lần trước huynh đến Mạc Dung phủ tìm được một bao bột đánh cho họ toàn thân dính bột. Nếu mọi người muốn xem thì chờ một lát cho mọi người xem.

Tiểu Linh bật cười:

– Không cần xem rồi! Không xem cũng được.

Nàng biết rằng Tiểu Tà đang đùa giỡn với Mạc Dung thế gia, nên không nói nữa.

Mạc Dung Cầu Thắng chen vào:

– Các con không được nói bậy đả tội với Dương thiếu hiệp. Đừng gây rắc rối.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Mạc Dung đại hiệp đừng khách sáo! Chúng tôi đều là tuổi trẻ. Bây giờ trong tình hình Cốc khẩu như thế nào rồi?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Có thể không có cách nào cùng nhau ra ngoài. Lão phu đã từng thử xem, nhưng địch thủ quá mạnh và quá đông.

– Bọn chúng là người của môn phái nào?

– Bọn chúng là Hắc y sát thủ bịt mặt. Người nào cũng tàn ác dã man, không biết ai sai khiến chúng?

Tiểu Tà muốn chờ Tiểu Thất đi do thám trở về rồi mới tính toán, nên nói:

– Chúng ta không đáng ngại! Chỉ một lúc nữa sẽ bàn. Mạc Dung đại hiệp có mưu kế gì không?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Lão phu muốn mượn thuốc nổ của Dương thiếu hiệp để nổ chết Hắc y sát thủ, không biết ...

Tiểu Tà cười nói:

– Té ra là như vậy! A Tam! Hãy chia một nửa thuốc nổ cho Mạc Dung đại hiệp.

A Tam cũng rộng rãi, đem thuốc nổ giao cho Mạc Dung Cầu Thắng:

– Không đủ thì lấy thêm, không cần khách sáo.

Mạc Dung Cầu Thắng nhận thuốc nổ:

– Bên ngoài tình hình khẩn cấp, lão phu ra trước, không biết tiểu nữ có thể lại đây được không?

Tiểu Tà trong lòng đã có tính toán, nói:

– Không sao! Càng nhiều người càng vui vẻ.

Mạc Dung Dạ nói:

– Để con theo phụ thân.

Mạc Dung Cầu Thắng biết con mình còn mặc cảm, nên nói:

– Như vậy thì Vũ Vũ, Tuyết Tuyết ở lại đây chờ cha trừ xong đối phương mới trở lại dẫn các con đi.

Tuyết Tuyết vui vẻ gật đầu, Vũ Vũ có vẻ e thẹn nhưng không phản đối.

Mạc Dung Cầu Thắng kéo ngay con trai cáo từ.

Tiếng nói vừa dứt, thân mình đã phóng đi.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Muốn trốn thì trốn không khỏi, nguoi cứ từ tập làm quen đi, A Tam và A Tứ cười khỏ len len nhìn hai chị em Mạc Dung gia.

Tuyết nheo mắt:

– Dương Tiểu Tà! Tại sao huynh lại trốn đi lâu như vậy! Chúng muội rất nhớ huynh. Chị của muội nói rằng huynh là người vui vẻ.

Hai chị em Mạc Dung gia đều mặc áo ngắn hồng, trông rất khả ái.

Vũ Vũ mặt bên lên nói:

– Tuyết Tuyết! Muội đừng nói bậy! Hãy nghiêm chỉnh một chút.

Tiểu Tà hỏi:

– Vũ Vũ! Cô nương có khỏe không? Cô nương muốn tiếp tục bơi lội trong nước không?

Vũ Vũ thẹn thùng:

– Không muốn nữa rồi.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Bây giờ chúng ta là bạn thân. Chúng ta tổ chức một trò chơi, nếu ai thắng, huynh tặng cho một báu vật, còn nếu ai thua thì không cần trả lại. Được không?

Vũ Vũ nói:

– Huynh muốn tặng cái gì cho chúng muội đây?

Tiểu Tà nói:

– Đến lúc đó các người sẽ biết.

Tuyết Tuyết nói:

– Cuộc chơi gồm có những ai?

A Tam, A Tứ nói:

– Nếu có vậy thường chúng đệ cũng muốn chơi, được không?

Tiểu Linh có ý muốn tham gia, nhưng bị Tiểu Tà kéo áo đẩy ra ngoài. Tiểu Linh biết Tiểu Tà có ý sắp đặt, nên không dám tham dự cuộc chơi.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ chúng chơi trò chơi gọi là “Quan binh bắt cướp”. Vũ Vũ bắt được A Tam là thắng. Còn A Tứ nếu bị Tuyết Tuyết bắt được thì thua.

A Tam vron tay:

– Nếu vậy rốt cuộc từ đầu tới cuối cũng là thua. Không chơi!

Tiểu Tà nói:

– Các người chỉ cần không để cho hai chị em bắt được thì thắng.

– Tiểu Tà kéo Tiểu Linh nói nhỏ vào tai. Nói xong đã phóng ra ngoài, hướng về cửa Cốc, Tiểu Tà gặp Thanh Bình Bình chạy trở lại nói:

– Tiểu Tà! Chúng ta bị nhốt nơi đây không ra được rồi!

Thanh Từ Y và Thanh Ký Sơn cũng có mặt.

Thanh Ký Sơn nói:

– Dương Tiểu Tà! Lời nói của huynh lúc nãy không sai.

Tiểu Tà nói:

– Nếu ra không được thì phải chết, có gì mà sợ. Tôi đang kiểm điểm thuộc hạ của tôi đây.

Liền quay lại nói với A Tam, A Tứ:

– Tiểu Thất và A Tam theo ta, tất cả còn lại cứ ở đây chờ đợi.

Tiểu Linh lo lắng:

– Muội cũng muốn theo.

Tiểu Tà chặn lại:

– Không được! Tiểu Linh! Muội đi tìm ít củi khô để lát nướng thịt chó. Đừng để huynh mất công làm chuyện đó.

Tiểu Linh muốn đi theo, nhưng biết bản thân vô dụng, đành gật đầu:

– Cũng được! Muội ở lại kiếm củi, nhưng huynh đi phải cẩn thận một chút.

Tiểu Tà gật đầu:

– Chỉ cần muội chịu ở lại, huynh sẽ bình yên.

Tiểu Linh vội vã đi tìm củi. Tiểu Tà hướng về mấy người còn lại:

– Tiểu Thất! A Tam! Theo ta.

Tiếng nói vừa dứt thân mình đã phóng đi.

A Tứ nghĩ thầm:

– Không biết Tiểu Tà định đối phó với địch thủ ra sao đây?

Mấy người còn lại, ngoại trừ Thanh Từ Y, tất cả ai cũng đi lượm củi.

Tiểu Tà ra cửa Cốc thấy nơi đó có rất nhiều xác chết cảm giác vượt qua không dễ.

Mạc Dung Cầu Thắng cũng trở lại:

– Dương thiếu hiệp! Thuốc nổ không sử dụng được rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại sao?

- Bọn Hắc y sát thủ nhìn thấy chúng ta ném thuốc nổ, lập tức lùi ra xa, đồng thời tạt nước cho ướt thuốc nổ. Nếu thuốc nổ bị ướt thì vô dụng rồi.
- Có chuyện như vậy sao? Nếu chúng ta ném thật nhiều cùng một lúc thì chúng có thể tạt nước hết không?

Mạc Dung Cầu Thắng lắc đầu:

- Chúng nó toàn là cao thủ võ lâm, dù cho ném ra tới đa cũng chỉ nổ chết mấy người phía trước, còn mé sau thì không có tác dụng.

Tiểu Tà hỏi:

- Mạc Dung đại hiệp đã thử phóng quá đám người này chưa?

Mạc Dung Cầu Thắng đáp:

- Có! Nhưng cửa Cốc chỉ được một chặng đường lớn, còn bên ngoài đường thì quá hẹp. Đối phương chỉ cần bắn tên ra, chúng ta không tránh khỏi. Vì vậy quần hùng không ai dám mạo hiểm. Thật là ... gay go.
- Còn có cách nào khác không? Đứng rồi! Lão độc bà đầu?

Tiểu Tà bỗng nhiên cảm giác tình thế này dùng thuốc độc là lý tưởng.

- Bà ta vừa bị Bạch Xà đã thương nên đã rời khỏi rồi. Tại vì bà ta có rất nhiều kẻ thù, nên khi bị thương đã bỏ trốn.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

- Dịch thủ có bao nhiêu người?

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

- Đông lắm, không đếm được.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, nói:

- Nếu vậy thì khó đánh ra rồi. Chúng ta phải dụ chúng nó vào đây ...

Mạc Dung Cầu Thắng bàn ra:

- Không được! Chúng nó không chịu qua cửa Cốc, chỉ thủ mà không công.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

- Như vậy chỉ nên dò xem kết quả, sau này sẽ tính. Tiểu Thất! A Tam! Mau theo ta.

Ba người phóng ra cửa Cốc.

Đến cửa Cốc, Tiểu Tà nhìn ra ngoài, chỉ thấy mênh mông sương mù, tầm nhìn không nhìn xa. Trên mặt đất ngổn ngang thi thể.

Tiểu Tà nói:

- Tiểu Thất và A Tam đứng đây chờ ta. Ta phải đi thử một vòng thử xem.

Dứt tiếng thân mình đã phóng ra ngoài.

Giữa lúc đó có mấy mũi tên bay tới, hướng về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà rút kiếm ra hét to, gạt mấy mũi tên rơi xuống đất, hít một hơi chân khí, phóng mình lên cao, tránh tầm tên của đối phương.

Nhưng lúc đó lại có mấy mũi phi đao phóng tới ác liệt vô cùng. Tiểu Tà nổi giận hét một tiếng, một lúc ném trả lại mấy ngọn phi đao, hướng về bọn Hắc y sát thủ.

Phi đao phóng ra, lợi dụng sơ hở của đối phương, Tiểu Tà nhảy về bên trái đâm chết một Hắc y sát thủ.

Đối phương hỗn loạn, Tiểu Tà không dám chậm trễ, phi thân né qua, chặt tiếp ba nhát đao, dùng chân trái đá hai Hắc y sát thủ khác, rồi kêu lớn:

- Coi chừng phi đao!

Câu nói này là Tiểu Tà muốn dọa bọn Hắc y sát thủ làm cho chúng hoảng kinh, rối loạn hàng ngũ.

Quả nhiên, qui kẻ của Tiểu Tà rất có kết quả. Trước mặt ba tên Hắc y sát thủ lùi lại.

Tiểu Tà dùng phi đao ném tiếp. Nhưng bọn Hắc y sát thủ từ sau đã tăng cường hơn mấy chục tên.

Tiểu Tà hét lớn:

– Coi chừng thuốc nổ.

Lập tức xé vạt áo vò thành một cục ném ra, đồng thời lợi dụng cơ hội phát chiêu “Trường Hồng Quán Nhật” tránh khỏi thế công của bọn Hắc y sát thủ, quay trở về cửa Cốc.

A Tam thấy Tiểu Tà đã trở về, vội hỏi:

– Tiểu bang chủ! Có được gì không?

Tiểu Tà xòe tay:

– Rất đông người! Rắc rối thật!

Nói xong, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Thất nói:

– Đổi đề!

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được! Đây phải chuyện chơi, bên ngoài địch thủ quá nhiều, người lộ mặt ra thì bỏ mạng ngay.

A Tứ nói:

– Vậy thì phải nghĩ cách nào đây?

A Tam nói:

– Tiểu Tà! Anh là Gia Cát Lượng đầu thai mà ...

Tiểu Tà nói:

– Gia Cát Lượng đầu thai cũng bó tay! A Tam! Người thử nghĩ xem người xưa dùng kế gì đây?

A Tam nói:

– Kế Gia Cát Lượng không thành?

Tiểu Tà trợn mắt:

– Kế ấy dùng không dùng được!

– Hay là chúng ta làm Gia Cát Lượng mượn tên?

– Cũng được! Nhưng quá trễ rồi. Không biết hiện nay gió từ trong Cốc thổi ra, hay từ ngoài Cốc thổi vào?

A Tứ nói:

– Trong Cốc thổi ra.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Khà ... khà ... Chúng ta mượn gió được rồi.

Tiểu Tà nói:

– Dùng độc! Dùng thuốc mê! Tiểu Thất! Người đi tìm một số độc thảo làm thuốc mê. Nhớ lọc loại cây nào thật độc.

Tiểu Thất nói:

– Dễ mà! Trong rừng này độc thảo thiếu gì.

Nói xong đã quay mình đi.

A Tam nói:

– Có lẽ Tiểu Thất nói dóc. Nếu tìm không được độc thảo chẳng lẽ chúng ta chịu chết sao?

Tiểu Tà nói:

– Cứ yên tâm! Nếu tìm không được độc thảo, ta sẽ xuống đáy hồ kéo xác Bạch Xà lên. Chất độc Bạch Xà cũng giết được chúng. Nhưng chúng ta tin rằng Tiểu Thất nhất định tìm được độc thảo, vì Tiểu Thất là người từ nhỏ trưởng thành trong núi cao.

A Tam nói:

– Mưu tính mượn gió kỳ này rất hay. Tiểu bang chủ quả là Gia Cát Lượng đầu thai rồi.

Tiểu Tà đắc ý vung tay:

– Biết nhiều chuyện xưa rất là đắc lợi. Lần trước đã dùng đến trận lửa heo rồi.

A Tam ngạc nhiên:

– Trận lửa heo là cái gì? Có hứng thù không?

Tiểu Tà nói:

– Hứng thù thì rất hứng thú! Nhưng lúc này không phải để chúng ta kể chuyện hứng thú, hãy mau chuẩn bị đồ đạc để hành sự.

Hai người vội lui về lui về trong Cốc khẩu.

Mạc Dung Cầu Thắng hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Đã có cách gì chưa?

Tiểu Tà nói:

– Cách thì có rồi, nhưng phải nhờ đại hiệp giúp đỡ.

– Nếu đã có cách thì lão phu rất sẵn sàng! Xin thiếu hiệp cứ nói.

– Đa tạ! Xin đại hiệp đi thu thập thuốc mê, hoặc thuốc độc của quần hùng bên ngoài nếu có. Nhưng phải tuyệt đối giữ bí mật không để địch thủ biết.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Lão phu chỉ làm chút ít công việc như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Còn nữa! Sau khi thu thuốc mê xong, phải thu thập sỏi đá cục ngoài cửa Cốc, chất thành đồng để sử dụng.

Mạc Dung Cầu Thắng nghĩ không ra hỏi:

– Lượm đá cục để làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Để ném vào đầu chúng nó, làm cho chúng nó rối loạn. Thuốc nổ thì chúng nó tạt nước, nên chúng ta phải thay đá cục.

Mạc Dung Cầu Thắng cười ha hả rồi lập tức chạy đi.

Tiểu Tà chạy đến bên Tiểu Linh, thấy củi đã chất được một đồng thật to, cười:

– Muội thật là giỏi! Tương lai sẽ sáng sủa!

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh có phương pháp đối phó rồi sao?

Tiểu Tà nói:

– Lúc này thì không có, bây giờ nhìn thấy muối thì có rồi.

Tiểu Linh làm mặt giận:

– Huynh đừng nhiều chuyện! Có cách gì thì nói ra nghe.

– Huynh đã bàn tính kỹ rồi? Hãy đem muối nạo cho chúng.

Tiểu Linh kinh hãi:

– Đứng! Huynh không được làm vậy ... Muối ...

Lúc này Tiểu Thất đã đem về một bó lá cây rất nhiều, không ai hiểu là loại cây gì.

Tiểu Thất nói:

– Tiểu Tà! Nhiều lắm! Rất tốt!

Tiểu Tà hỏi:

– Gọi cây này là cây gì? Có phải mê hồn được không?

Tiểu Thất cười nói:

– Đúng rồi! Đó là mê hồn dược.

Tiểu Tà thấy tất cả cũng đã đầy đủ rồi, nên nhìn mọi người:

– Chúng ta bắt đầu hành động. A Tam ôm theo thuốc nổ. A Tứ và các cô gái ôm theo củi khô. Chúng ta cứ đến cửa Cốc mau lên.

Mọi người ôm tất cả vật liệu ra cửa Trầm Hồn Cốc.

Bây giờ, Mạc Dung Cầu Thắng cũng đã lượm mấy đồng đá cục chất sẵn.

Tiểu Tà nói:

– Trầm Hồn Cốc hôm nay trở thành Trầm Hồn Nhân rồi.

Liền bảo Tiểu Linh đốt củi lên, bỏ cây lá mê hồn vào, còn đổ thêm một số thuốc nổ để dẫn hỏa.

Xong đâu đó, Tiểu Tà nói:

– Vạn sự cụ bị, chỉ khiêm đông phong.

Tiểu Linh nói:

– Không phải huynh lượm củi để nướng thịt chó sao?

Tiểu Tà nói:

– Lúc này đâu có chó. Lúc trước Gia Cát Lượng phải cầu gió có, còn huynh bây giờ thì không cầu gió. Như vậy không giỏi hơn sao?

Lúc này Mạc Dung Cầu Thắng cũng xách được hai túi lớn chạy đến:

– Dương thiếu hiệp! Đây là thuốc mê hồn.

Tiểu Tà nhận thuốc mê đổ hết trong đồng củi:

– Mạc Dung đại hiệp! Mục đích chúng ta là làm cho đối phương mê man, rồi dùng đá cục ném chúng nó.

Mạc Dung Cầu Thắng khâm phục:

– Kế hoạch này rất hay, lão phu chưa từng nghĩ đến. Nhưng chúng ta phải nói rõ cho quần biết, phối hợp với Dương thiếu hiệp.

Nói xong, đã ra ngoài tiếp xúc với quần chúng.

Mặt trời đã sẫm tối ...

Gần đến canh một ...

Ngoài cửa Cốc u tối, gió lạnh rợn người ...

Tiểu Tà muốn đợi một lát nữa, nhưng thấy Tiểu Linh có vẻ nôn nóng, nên nói:

– Được! Chúng ta bắt đầu đi! Kế hoạch hành động đã vạch sẵn. Đá cục cứ ném ra, nhưng đừng ném trúng phe ta.

Tiểu Tà phóng vọt người ra hết lớn:

– Giết! ... Giết! ...

Số quần hùng bên ngoài yểm trợ kế hoạch của Tiểu Tà cũng hết lớn lên, làm cho ai nấy kinh hãi.

Tiểu Tà thấy cơ hội đã thành, gọi lớn:

– A Tam! Đốt lửa.

A Tam lạnh lẽo đốt mê hồn lên. Số cây độc này gặp lửa cuộn khói bay ra ngoài mù tịt.

Để thử nghiệm thuốc mê, Tiểu Tà ra ngoài bắt được đó chỉ hít được một hơi đã ngã xuống đất. Như vậy là Tiểu Tà an tâm rồi.

Tiểu Tà phóng ra ngoài cửa Cốc, nhưng vừa phóng ra đã thấy mấy mũi tên bắn tới.

Tiểu Tà có ý thử xem đối thủ bên ngoài có bọ thuốc mê hay không, nên chỉ vác những thi thể ném ra ngoài.

Trời tối như mực, hai bên không ai thấy ai, nên đối phương rối loạn.

Qua một lúc, tên bắn đi rất nhiều, Tiểu Tà chạy trở lại nói:

– A Tam! Đem thuốc nổ cột vào đá đốt lên ném xa hơn một chút.

A Tam thi hành rất nhanh, lấy thuốc nổ cột vào đá, mỗi viên đá lại cột vào một sợi dây dài, quay mấy vòng rồi ném rất xa.

Tiểu Tà cười nói:

– Được! Sáng kiến như vậy là tốt rồi.

Bỗng nghe Tiểu Thất kêu lên:

– Không xong rồi! Nguy rồi! Trời đã trở gió ngược, từ ngoài Cốc thổi vào.

A Tam cũng thất kinh:

– Nguy rồi! Gió chuyển hướng rồi!

Chỉ phút chốc đã thấy người nào cũng bị thuốc mê ngã liểng xiểng.

Tiểu Tà nói:

– Làm cái gì đây? Đông phong lại biến thành Tây phong! Thật thảm hại rồi!

Sự thật, gió nơi sơn cốc rất khó định liệu không ai có thể lường trước được.

Nhưng Tiểu Tà không có gì thất vọng, mục đích chỉ làm cho đối phương sợ hãi, náo loạn, bây giờ đã đạt được mục đích rồi.

Không bao lâu, tất cả người trong cốc đều ngã xuống, chỉ trừ có Tiểu Tà và anh em trong bang Thông Thực không ngã mà thôi.

Tiểu Linh cười nói:

– Tại sao chúng mình không bị thuốc mê?

Tiểu Tà nói:

– Tại vì miệng đã uống được nước miếng của huynh nên không bị thuốc mê.

Tiểu Linh đâm vào lưng Tiểu Tà:

– Nói bây! Cái gì uống nước miếng của huynh? Có phải huynh muốn nói người nào ăn được nội đơn con Bạch Xà thì không bị thuốc mê.

Thanh Bình Bình nói:

– Tiểu Tà! Phụ thân của em đã bị xỉu rồi.

Tiểu Tà nói:

– Tìm chút nước cho ông ta uống. Nước hồ Xóa Mạng có máu Bạch Xà, có thể có hiệu quả. Tiểu Thất! A Tam! A Tứ! Chúng ta phải giải cứu cho Mạc Dung thế gia tỉnh lại.

Không bao lâu mọi người đều tỉnh lại, nhờ uống nước hồ.

Tiểu Tà cười:

– Mạc Dung đại hiệp! Thanh chương môn! Tại hạ xin lỗi vì đã tìm cách giải cứu rất đơn giản.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Nếu không phải Dương thiếu hiệp thì chúng ta còn có cách nào giải thoát.

Bây giờ chúng ta tiếp tục làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải chạy cho mau, vì chúng nó bị thuốc mê không bao lâu sẽ tỉnh lại. Nếu chúng ta chậm trễ thì sẽ rắc rối.

Nói xong kéo mọi người chạy ra ngoài cốc. Bây giờ hai cô tiểu thư Mạc Dung thế gia quần áo đã lấm bê bết, nhưng sắc đẹp không phai mờ.

Bên ngoài, trên mặt đất xác người ngã chồng chất. Có một số chưa ngã, nhưng bị yếu đuối thì Tiểu Tà chạy đến điểm vào huyết đạo. Kết quả không còn một người đứng vững.

Tiểu Linh trông thấy ón lạnh:

– Tội nghiệp quá! Đừng ai giết chết họ.

A Tam nói:

– Tiểu Linh! Đừng nói như vậy! Nếu chúng ta không giết chúng thì chúng giết ta tại đây. Đó là chúng muốn tạo thành hậu quả như vậy. Ngược lại, nếu chúng rút lui, không phải hai bên hòa hoãn sao.

A Tứ nói:

– Hòa thượng đại sư ơi! Phật pháp thật là thâm hậu, tiểu đệ thật khâm phục!

A di đà Phật!

A Tam cười nói:

– Quá khen! Quá khen! Quá khen! Bàn tăng vẫn mãi như thế.

Tiểu Tà đánh một cái vào đầu A Tam:

– Tình hình đang khẩn cấp! Đừng có đùa cợt!

Mọi người đều cười to lên.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Bây giờ lão phu cáo từ! Các người có muốn đến hàn xá nghỉ ngơi không?

Tiểu Tà nói:

– Mạc Dung đại hiệp! Sau này có dịp chúng tôi sẽ đến thăm! Xin tái ngộ!

Mạc Dung Cầu Thắng chấp tay:

– Như vậy lão phu rất vui mừng.

Mạc Dung Dạ bẽn lẽn:

– Dương Tiểu Tà! Chuyện trước kia xin huynh bỏ qua.

Tiểu Tà nói:

– Đừng nhắc lại chuyện cũ! Tôi quên hết rồi! Chúng ra đều tuổi trẻ, có lúc động chạm nhau! Thôi bỏ qua!

Mạc Dung Dạ rất vui:

– Được! Xin mời quý vị có rảnh đến tẽ xá quan lâm.

– Tôi nhất định phải đem theo, nhưng không làm phiền người khác.

Mạc Dung Tuyết Tuyết nói:

– Dương Tiểu Tà! Đừng đem theo bột mà đem theo lễ vật thì tốt hơn.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được! Lần sau tôi nhất định đem theo A Tứ làm lễ vật.

Mọi người đều cười to lên.

Mạc Dung thế gia quyền luyến cáo biệt, rồi hướng về Giang Nam dời gót.

Thanh Từ Y nói:

– Dương thiếu hiệp! Lão phu cũng phải về núi rồi. hẹn tái ngộ.

Thanh Ký Sơn chấp tay tươi cười:

– Dương huynh! Hẹn tái ngộ.

Thanh Bình Bình lưu luyến:

– Tiểu Tà! Muội sẽ trở lại tìm mọi người! Hy vọng được gặp nhau.

Tiểu Tà cười nói:

– Bình muội! Đừng buồn! Lúc nào Tiểu Thất cũng chờ muội.

Cha con Thanh Từ Y cáo biệt xong đi ra nhưng Thanh Bình Bình còn quyến luyến làm cho ai nấy rất cảm mến.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện sắp tới chúng ta phải đi đâu đây? Hay chúng ta đến Quân Sơn làm ăn mảy?

Tiểu Linh nói:

– Cũng được!

A Tam nói:

– Nếu đến đó chúng ta phải sắm túi vải cho nhiều để được làm thượng khách.

Tiểu Linh nói:

– Không được làm như vậy! Chỉ có đệ tử Cái Bang mới có quyền mang túi mà thôi.

Tiểu Tà cười nói:

– Lần này đến Quân Sơn, ta sẽ xin bang chủ Cái Bang cho các người mỗi người một cái túi.

Mọi người vừa cười vừa dắt nhau ra khỏi hồ Xóa Mạng, hướng về phía hồ Động Đình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tai vạ bất kỳ

Hồ Động Đình rộng hơi mấy mươi dặm, gió lồng trời cao. Trong hồ ngọn núi Thất Sơn và Quân Sơn.

Sở dĩ Cái Bang dùng nơi này làm căn cứ vì cây Đả cầu bông dùng bằng loại trúc mọc nơi đây, mà Quân Sơn mọc toàn tre trúc. Mặt khác Quân Sơn là một địa điểm dễ thủ khó công.

Tiểu Tà và đồng bạn đã hồ Động Đình. Trước mặt đã nhìn thấy nước mênh mông lai láng.

Tiểu Linh nói:

– Các huynh chờ một chút, đợi muội đi tìm thuyền.

Nói xong chạy đi.

Không lâu, Tiểu Linh đã đem thuyền đến. Con thuyền nhỏ chở độ mười người.

Tiểu Linh nói:

– Tất cả mau lên thuyền đi ...

Tiểu Tà nói:

– Sẵn sàng rồi!

Liền quay lưng phóng vào thuyền. Mọi người đều nhảy theo.

Chẳng bao lâu, thuyền đã đến Quân Sơn.

Trước mặt toàn là rừng trúc rất đẹp. Trên bờ hồ đã đứng đầy ăn mày. Bên trong có một người ăn mày độ mười chín tuổi, mình cao bảy thước, mặt mũi anh tuấn, dù mặc y phục Cái Bang, nhưng uy dũng vô cùng, khiến ai trông thấy cũng kính nể.

Đó chính là thiếu bang chủ Cái Bang Hàn Trúc.

Hàn Trúc thấy thuyền cập bờ, cười nói:

– Hàn Linh! Em gái ta đã đưa Dương Tiểu Tà đến rồi sao?

Tiểu Linh chỉ ngay Tiểu Tà cười nói:

– Đúng rồi!

Tiểu Tà chấp tay:

– Thiếu bang chủ khỏe không? Xin chia cho chúng tôi một chén cơm ăn mày.

Hàn Trúc cười khanh khách:

– Không dám! Xin đừng khách sáo!

Tánh tình Hàn Trúc cũng rất vui vẻ, rộng rãi.

Tiểu Tà và đồng bạn cũng lên bờ. Hàn Trúc mời về trại.

Trên bờ gặp rất nhiều lều tre, lợp lá của đệ tử Cái Bang dùng làm chỗ ở.

Không lâu, mọi người đã đi đến một nơi, tuy không lớn nhưng rất u nhã. Tất cả toàn bằng tre trúc. Cửa lớn, cửa sổ, bàn ghế cũng bằng tre. Trước cửa có treo một tấm bảng đề mấy chữ “Thiên hạ đệ nhất bang”.

Nét chữ đều đặn Kim Cang chỉ khắc lên.

Với công lực như vậy trong giang hồ không hề tìm ra, dù biết Cái Bang đứng vững trên giang hồ không phải ngẫu nhiên.

Phía trước, có một căn nhà tiếp khách, dùng để chiêu đãi quần hùng võ lâm.

Tuy nhiên, phòng này cũng không có trang trí gì, chỉ có hai hàng ghế trúc.

Ghế bang chủ thì đặc chính giữa, tuy đơn giản nhưng rất trang nghiêm.

Mọi người tiến nhập đại sảnh. Hàn Trúc nói:

– Xin mời quý vị an tọa! Cái Bang chúng tôi không có qui ước gì! Xin đừng khách sáo.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Chỗ này là chỗ Cái Bang tiếp khách ...

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Được tiếp đãi là quý rồi, đâu có chê khen.

Hàn Trúc nói:

– Hân hạnh được tiếp đãi quý vị quan lâm.

Tiểu Tà nói:

– Không cần khách sáo! Chỉ cần có thịt chó thì đem đến.

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh nói:

– Đừng vội! Có mà!

Hàn Trúc nói:

– Được! Người ngay thì nói thẳng! Té ra chúng ta đều là bằng hữu.

Tiểu Linh nói:

– Các người đi theo mau! Anh của muội muốn dẫn các người đi bắt chó đấy.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Muội không đi sao?

A Tam nói:

– Chúng ta đi mau theo, kéo lở cơ hội.

Tiểu Tà vội kéo Tiểu Linh chạy vào rừng. Tất cả mọi người đều chạy theo.

Đằng sau Quân Sơn là chỗ ở của các Trưởng lão Cái Bang cao cấp. Nơi này gồm có nhiều chòi trại bằng trúc. Phía trước có một võ trường thật rộng.

Tất cả đều có sẵn dụng cụ luyện võ. Mỗi khi Cái Bang có việc quan trọng thì họp mặt nơi đây, gọi là Trưởng Lão Đường.

Ba góc võ trường có ba Tiểu lầu tọa lạc, rất uy nghi. Mỗi lầu dùng vào một mục đích khác nhau.

Trước tiểu lầu có một đầm nước trong veo, có nhà thủy tọa và khúc kiều.

Cảnh này làm cho tinh thần mọi người sáng khoái.

Bước qua khúc kiều là một vườn hoa rực rỡ màu sắc.

Trong hoa viên lại có một lầu nhỏ, cửa sổ để mở, che bằng màn sa.

Nhìn vào bên trong ngôi nhà này thấy có treo nhạc khí và những dụng cụ bằng tre trông rất đẹp mắt.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Không ngờ nhà ăn mày mà lại đẹp thế như vậy?

Tiểu Linh nói:

– Đây là chỗ ở của muội.

Hàn Trúc bỗng xuất hiện sau lưng Tiểu Tà, nói với Tiểu Linh:

– Hàn Linh! Không ngờ muội lại có ý dẫn Dương thiếu hiệp vào đây. Thế thì rất vui vẻ.

Tiểu Linh e thẹn:

– Huynh này ...

Đôi má Tiểu Linh đỏ lên, đầu gục xuống không tiếp lời.

Hàn Trúc nói:

– Dương thiếu hiệp! Tôi định đưa khách đến đại sảnh tiếp đón, nhưng Hàn Linh lại dẫn đến đây. Vậy thì vào nơi ở của Hàn Linh cũng được.

Tiểu Tà nói:

– Hôm nay chắc Tiểu Linh muốn chiều đãi rồi.

Tiểu Linh cười nhẹ, nhanh bước về Hàn Linh phạn. Trời đã sắp về đêm ...

Hàn Trúc đãi một bữa thịt chó ăn mừng hội ngộ.

Qua ba tuần rượu, mọi người đều say, chỉ có Tiểu Linh còn tỉnh, Tiểu Tà uống đến say mềm nói:

– Thiếu bang chủ! Xin đa tạ!

A Tam nói:

– Thịt chó quá ngon ... say rồi!

A Tứ và Tiểu Thất cũng say đến cười ngất.

Hàn Trúc rất vui vẻ, lại háo khách, nên cũng say mềm, Trăng đã lặn ...

Rốt cuộc, Hàn Trúc, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ đều say nằm dưới đất ...

Chỉ còn Tiểu Tà chưa té, còn đi được.

Tiểu Linh thấy các bạn hữu đã quá say nên nói:

– Tiểu Tà! Huynh chờ muội gọi người đưa bạn hữu vào phòng cho khỏi lạnh.

Dứt lời, đã gọi một số đệ tử Cái Bang đưa tất cả vào phòng để khỏi lạnh.

Xong, Tiểu Linh bước ra nói:

– Tiểu Tà! Huynh có muốn nghe nhạc không?

Tiểu Tà gật gù:

– Được! Được! Muội đi lấy đàn đi.

Tiểu Linh lấy đàn ra ngoài trước hiên lên dây bấm phím, tiếng đàn rất du dương, trầm bổng.

Tiểu Tà bước ra ngoài, nhưng đã bị say ngã ra ...

Tiểu Linh đỡ dậy, đưa Tiểu Tà vào phòng.

Sau đó, Tiểu Linh lại tiếp tục ôm đàn dạo phím.

Tiếng đàn càng khuya càng du dương réo rắt, thao thao truyền trong hơi gió ...

Tâm tư của Tiểu Linh rõ ràng đã gửi hết vào phím đàn rất tha thiết.

Đêm đã tàn ...

Tiểu Tà đã tỉnh lại, nhìn ra ngoài thấy Tiểu Linh đang ôm đàn ngủ, đôi mắt còn nhắm lẹ.

Tiểu Tà ôm Tiểu Linh vào trong đặt lên giường, lấy chăn đắp cho nàng, rồi vội vã chạy ra ngoài, cảm giác rất thương tâm.

Trời đã sáng rõ ...

Tiểu Tà kêu mọi người thức dậy.

A Tam, A Tứ, Tiểu Thất cùng trong phòng chạy ra.

Tiểu Tà nói:

– Các ngươi hãy ăn cho hết bàn tiệc rồi dọn dẹp đi.

Hàn Trúc nói:

– Hôm qua uống rất nhiều, đừng gấp thu dọn, cứ uống nữa đi.

Tiểu Linh bước ra cản lại:

– Không ăn được! Đồ ăn đã cũ rồi.

Vừa nói thu dọn.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Hôm qua muội khóc, có tâm sự gì?

Tiểu Linh e thẹn:

– Tiểu Tà đừng nói bậy! Muội không bao giờ khóc?

– Khóc thì khóc! Có gì mà sợ!

Hàn Trúc nói:

– Muội có chuyện gì đau lòng sao? Đừng giấu huynh! Huynh sẽ giúp đỡ cho.

Tiểu Linh lắc đầu:

– Tiểu Tà hay nói đùa! Muội không có gì đâu.

Tiểu Tà nói:

– Sự thật rất đơn giản. Đàn bà thì hay khóc! Vui cũng khóc, buồn cũng khóc, đau khổ cũng khóc, ăn no cũng cũng khóc.

Hàn Trúc cười phì:

– Được rồi! Chúng ta chờ thêm vài hôm tới đây, cả Cái Bang uống say một bữa được không?

Tiểu Tà nói:

– Được! Vậy thì tốt rồi!

Hàn Trúc nói:

– Trong bang có chút chuyện, tôi phải đi rồi. Linh muội! Hãy thế huynh tiếp khách.

Nói xong đã rời khỏi Hàn Linh phạn.

Tiểu Linh thấy Hàn Trúc đi rồi, nói:

– Tiểu Tà! Huynh nhiều chuyện quá! Đại huynh em đang có nhiều chuyện khổ, xin đừng làm phiền.

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu Linh! Phụ thân muội đâu?

Tiểu Linh buồn bã:

– Gần đây, bốn bang có một số người mất tích rất kỳ lạ, nên cha nuôi của muội đi thăm xét. Phải thêm một thời gian nữa mới về. Ngày nay mọi việc trong bang đều do Hàn huynh quyết định.

Tiểu Tà phăng tới:

– Môn chúng Cái Bang tại sao lại mất tích?

Tiểu Linh nói:

– Chuyện này muội không rõ, chỉ nghe nói bị mất tích thôi.

Tiểu Tà như nhớ ra việc gì, vỗ ngực:

– Tiểu Linh! Huynh là đại thánh thần! Chuyện này nếu giao cho huynh, huynh đảm bảo sẽ tìm ra. Chỉ cần muội nói rõ một số chuyện có liên can đến vấn đề này. Anh của muội sẽ không phải lo lắng rồi. Đồng thời cha nuôi của muội cũng không cần đi tìm kiếm làm gì.

Tiểu Linh vội nói:

– Tốt hơn huynh nên hỏi đại huynh của muội, muội không biết nhiều.

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Trong lúc chờ đợi đại hội Cái Bang chúng ta đi câu cá nơi hồ Động Đình được không?

A Tam đáp mau:

– Quá tốt! Việc này đệ rất giỏi.

Tất cả đều cầm cần câu, ra ngoài.

Tiểu Linh dọn dẹp bàn tiệc xong, cũng ra hồ ngồi câu cá.

A Tam quả nhiên thiện nghệ, câu được rất nhiều, còn Tiểu Tà dùng chĩa ba cũng bắt được cá không ít.

Riêng Tiểu Tà và A Tứ không bắt được một con nào.

A Tứ lén xin A Tam vài con khoe với Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Hôm nay quá xui xẻo.

Cả bọn kéo nhau trở về.

Mấy ngày qua ...

Cái Bang đã đến ngày đại hội.

Cứ ba tháng một lần, toàn thể đệ tử Cái Bang họp mặt.

Bây giờ đại sảnh trước mặt hội trường đã thấy đông nghẹt ăn mày đệ tử Cái Bang.

Tại hội trường tiệc đã mở ra, hỏa quang đốt sáng như ánh đèn.

Vào giờ thìn ...

Thiếu bang chủ đã đến, đằng sau đi theo năm vị trưởng lão.

Tiểu Tà và đồng bạn cũng gia nhập vào đám đệ tử tử Cái Bang, chỉ riêng Tiểu Linh thì không có mặt.

Hàn Trú bước đến nói:

– Tuân chiếu bang chủ, mỗi ba tháng đại hội một lần kiểm điểm công việc.

Bây giờ các vị Trưởng lão cùng Phân thọ chủ căn cứ tình hình báo lên.

Một đệ tử Cái Bang chấp tay:

– Thái Nguyên phân thọ chủ Đồng Bạch Nguyên báo cáo. Phân thọ hai tên đệ tử mất tích không rõ nguyên nhân. Còn lại mọi việc đều thuận lợi.

Hàn Trú chỉnh sắc:

– Tạm thời trước tiên tự mình điều tra, chờ Bang chủ trở về mới nghiên cứu giải quyết.

Đồng Bạch Nguyên chấp tay:

– Thuộc hạ tuân lệnh.

Bắc Kinh phân thọ chủ Đặng Song Ngự bẩm trình:

– Bên phân thọ mất tích năm anh em, đã phát hiện bị giết chết.

Hàn Trú nói:

– Có điều tra nguyên nhân không?

Đặng Song Ngự đáp:

– Chúng chết vì Lệ Dao là loại vũ khí nguy hiểm.

– Bang chủ có từng đến đó không?

– Bang chủ đi khỏi thì năm anh em này mới bị thám sát.

– Có manh mối gì không?

– Người sát hại các huynh đệ võ công rất giỏi cũng rất xảo quyết vô cùng.

Tìm ra dấu tích không để lại manh mối gì.

Hàn Trú nghĩ một lúc, nói:

– Năm anh em này có từng đảm trách nhiệm vụ gì quan trọng không?

Đặng Song Ngự nhìn bọn Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Có người ngoài không nên nói ra.

Liền phi thân đến bên Hàn Trú nói nhỏ vào tai mấy câu, sau đó trở về chỗ cũ, đôi mắt không rời Tiểu Tà.

Hàn Trú mặt biến sắc, nhưng lập tức nói:

– Người hãy trở về đi. Chờ lúc bang chủ trở về nhất định có kết quả.

Lạc Dương phân thọ Dương Công Lượng bẩm trình:

– Bên phân thọ gần đây có tiếp thu một số đồ vật đem về đây. Số liệu này xin thiếu bang chủ xem qua.

Nói xong đưa một quyển sổ màu vàng.

Hàn Trú xem qua nói:

– Dương thọ chủ tạm thời bảo quản, lúc cần sẽ thông báo.

Dương Công Lượng nói:

– Tuân lệnh thiếu bang chủ.

Tiếp tục là các phân thị khác báo cáo vô sự.

Chờ đến toàn bộ các phân thị báo cáo xong, Hàn Trúc nói:

– Quý vị! Hàn Trúc tôi trẻ tuổi, kinh nghiệm chưa đủ, xin các vị trưởng lão và huynh đệ chỉ giáo, để bản bang phát triển. Lúc này đệ tử Cái Bang liên tục mất tích, chứng tỏ bản bang có nguy cơ bị mai phục, hy vọng tất cả chúng ta đồng tâm hiệp lực chống lại nạn này.

Nói xong, chấp tay hướng về các trưởng lão.

Một trưởng lão chín túi bước ra, tuổi trên bảy mươi, tóc bạc phơ, đôi mắt sáng quắc. Người này là Thần Cái Quý Phạm Sinh.

Quý Phạm Sinh trầm giọng:

– Các huynh đệ! Bản phái có nguy hiểm, tất cả tự bảo vệ lấy mình, nhiệm vụ tạm miễn, đồng thời chính đốn nội bộ. Chuyện cơ mật không để lọt ra ngoài.

Nói xong trở về chỗ cũ.

Hàn Trúc tiếp tục hướng về Huỳnh Đường trưởng lão, Cháp Pháp trưởng lão, mấy người giáo huấn:

– Tuy trong bang có rất nhiều chuyện không vui, nhưng đừng quên tinh thần Cái Bang là dùng bình tĩnh đối phó với mọi việc. Tôi xin mời quý vị nâng ly.

Tất cả Cái Bang có người bung chén, có người bung bầu rượu, đưa tay kính cần mời thiếu bang chủ.

Hàn Trúc nhìn chung quanh nói:

– Cạn ly!

Tất cả đều uống một lượt.

Tiểu Tà cũng cạn ly.

Hàn Trúc giới thiệu:

– Người này bạn hữu chưa biết bang qui, xin quý vị không chê trách/ Tiểu Tà nhìn Hàn Trúc cười rất hài lòng.

Lúc này mọi người đều kêu lên:

– Cạn ly!

Ai nấy đều uống cạn.

Té ra qui ước của Cái Bang là lúc bang chủ mời rượu, anh em phải to ra cung kính, chờ bang chủ uống xong mới uống.

Hàn Trúc nói:

– Đại hội bắt đầu!

Tiếng náo nhiệt nổi lên! Ai uống rượu thì uống, ai ca hát thì ca, ai nướng thịt thì nướng, ai tỳ võ thì cứ ra tay.

Tất cả đều vui cười náo nhiệt. Số rượu ở đây mọi người uống say đến ba ngày chưa hết.

Tiểu Tà và đồng bọn cũng xen vào đám đồ đệ của Cái Bang vui chơi thoải mái.

Hàn Trúc đến gần Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Lúc này không phải huynh muốn uống cạn sao?

Tiểu Tà liền ôm bầu rượu:

– Phải! Phải! Uống cạn!

Liền nốc một hơi hết ráo.

Hàn Trúc cũng đưa bầu rượu ra uống rồi nói:

– Huynh cứ uống cho thỏa mãn. Tôi còn phải đi mời rượu từng người, khi mới xong tôi mới có thời giờ đàm đạo.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Xin thiếu bang chủ cứ đi đi! Tôi vui quá rồi! Lâu nay vắng cò bạc, xin được mở sòng cò bạc ở đây. Ha ... ha ...

Dứt lời liền gọi A Tam, A Tứ bày ra sòng cò bạc Tất cả các đệ tử Cái Bang đều xúm vui chơi cho đến canh khuya mới nghỉ.

Sáng hôm sau, trời vừa sáng, Tiểu Tà thức dậy sớm, gọi A Tam, A Tứ và Tiểu Thất.

Tiểu Tà nhìn thấy các đệ tử Cái Bang người nào cũng nằm mê man, không dậy nổi, nên cười thầm:

– Bọn ăn mày này thật không đủ bản lĩnh, chỉ uống ít rượu đã gục rồi. Thật là kém!

Bỗng thấy Hàn Trúc đi lao đảo, té ngã, Tiểu Tà nhìn thấy kinh hãi:

– Hàn thiếu bang chủ trúng độc rồi! Nhưng không sao, qua một thời gian ngắn sẽ bình phục.

Nhưng Tiểu Tà lại la lên:

– A Tam! A Tứ! Tiểu Thất! Chuyện không ổn rồi! Hãy rời khỏi đây mau, nếu không khó tránh khỏi nguy hiểm.

Nói xong lại hướng về phía bờ hồ chạy đi. Nhưng vừa chạy được vài bước, sức nhớ đến Tiểu Linh, nên dừng lại.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà! Có chuyện gì nghiêm trọng vậy?

Tiểu Tà gật đầu nói:

– Chúng ta trúng kế rồi! Mau chạy đi tìm Tiểu Linh.

Vừa nói, Tiểu Tà lại quay đầu về hướng hậu sơn phóng đi.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà hốt hoảng chạy đến liền hỏi:

– Tiểu Tà! Có chuyện gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Chuyện không ổn rồi! Mau chạy mau ...

Tiểu Linh kinh hãi:

– Chuyện gì vậy? Chờ một chút.

Tiểu Tà nói:

– Nếu trễ thì không chạy thoát! Thất tức chết đi!

Tiểu Linh hỏi:

– Không sao! Chuyện gì sẽ có tiểu huynh của muội lo liệu.

Nàng thấy thái độ của Tiểu Tà đã biết được chuyện có thể nguy hiểm rồi, nên Tiểu Tà mới gấp rút lên như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Muội có biết hiện nay một số lớn đệ tử Cái Bang đều trúng độc không? Đến sáng nay mà vẫn chưa tỉnh.

Tiểu Linh kêu lên:

– Thực sự có chuyện như vậy sao?

– Sáng sớm hôm nay vừa thức dậy, huynh đã nhận thấy thiếu bang chủ bị trúng độc.

Tiểu Linh suy nghĩ một hồi nói:

– Nếu vậy thì có gì phải gấp? Không ai bị thương, không ai chết thì có gì quan trọng?

Tiểu Tà nói:

– Muội thật ngu! Chuyện nhỏ muội cũng không nghĩ ra. Có phải thuốc độc này là do một người lên hành động không?

Tiểu Linh gật đầu:

– Phải rồi! Nhưng có ai chết đâu?

Tiểu Tà nói:

– Nếu có người chết thì dễ giải quyết rồi. Vấn đề quan trọng là không có người chết mới rắc rối.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Nếu có người chết thì tìm ngay hung thủ trên thân người chết, hoặc hung thủ hành động xong se chạy thoát. Huynh cũng nghi ngờ. Bây giờ không có người chết, huynh thật khó ăn nói.

– Huynh nói rõ một chút.

– Độc dược này do một người nào âm mưu ám hại. Nhưng kẻ hạ độc thủ là người đang ở trong Cái Bang. Bây giờ âm mưu chúng đã thành công rồi. Vậy việc nghi ngờ không phải đang ở trên đầu chúng ta sao? Đó gọi là giả họa ... Không biết hậu quả ra sao?

Tiểu Linh nghe xong cũng sốt ruột:

– Nếu chuyện này thành ra lớn không phải trúng kế bọn gian tặc sao? Đồng thời chúng ta không còn cách nào sống chung với nhau rồi.

Tiểu Tà nói:

– Huynh cũng nghĩ như vậy, nhưng không biết việc này có xảy ra lớn chuyện không? Nếu xử sự không khéo, chúng sẽ tức lên giết người thì chúng ta ở lại đây rất nguy hiểm. Chuyện này nhất định chúng ta phải khám phá để bảo vệ danh dự.

Tiểu Linh nói:

– Huynh đừng bỏ đi, bọn chúng càng có cơ hội nghi ngờ. Muội tuyệt đối không để bọn xấu đắc ý. Nếu có chuyện gì xảy ra muội nhất định tiêu trừ bọn nó.

Tiểu Tà đưa mắt quan sát các đệ tử Cái Bang một vòng, thấy sắc mặt ai nấy đều tự nhiên, không có ý kiến gì.

A Tam nói:

– Tiểu bang chủ đang lo lắng. Theo ý tôi thì chỉ cần có huynh ở đây, bọn xấu sẽ bỏ lột mặt.

A Tứ nói:

– Tiểu bang chủ là Đại thánh thần, vụ án nào mà không tìm ra còn ai xen vào nổi.

Tiểu Tà thở một hơi:

– Ta rất lo lắng cho các ngươi. Nếu các ngươi không sợ chết thì cần gì chúng ta phải bỏ chạy?

Tiểu Linh yên tâm:

– Sau tiểu bang chủ vẫn còn muội! Tiểu Tà! Huynh không được bỏ đi. Hãy mau tìm cách phá án.

Tiểu Linh tin tưởng Tiểu Tà nhất định có khả năng này.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ chưa nói được! Đợi số người này tỉnh lại nhất định có chuyện xảy ra. Nhưng Tiểu Linh phải để ý hành động của huynh. Nếu không có cách nào giải quyết buộc lòng phải bỏ tay rồi.

Tiểu Linh lo lắng:

– Nhưng huynh nhất định không được rời bỏ nơi đây.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Cứ an tâm! Nhưng có lúc khẩn cấp huynh phải để cho bọn A Tam đi. Như vậy, huynh mới có thể yên tâm phá án.

Tiểu Linh gật đầu:

– Được! Chúng ta mau đến tiền viện xem sao?

Bỗng có tiếng nói rất lớn:

– Không cần đi rồi!

Té ra lúc đó đã có một người chạy đến.

Người chạy đến chính là Cái Bang Chưởng Pháp trưởng lão Tốt Quả Hoang, tuổi độ thất tuần, đầu tóc bạc phơ, đôi mắt sáng quắc.

Tốt Quả Hoang nói:

– Tiểu công chúa! Mấy người này đang bị tình nghi hạ độc. Thuộc hạ phải bắt chúng.

Tiểu Linh kinh ngạc:

– Tốt chưởng pháp! Dương Tiểu Tà tuyệt đối không làm chuyện này.

Nói xong, Tiểu Linh đứng cản trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu Linh! Đừng lo! Ông ta là chưởng pháp phải làm như vậy. Huynh nhất định phải tra ra chuyện này.

Nói xong, quay về phía Tốt Quả Hoang bình tĩnh:

– Trưởng lão Cái Bang! Tôi theo ông đi ... Chuyện này có bắt đầu và kết thúc.

Tốt Quả Hoang nói:

– Chỉ cần ngươi không kháng cự, lão phu cũng không làm khó. Hãy theo ta ...

Lão dẫn Tiểu Tà và đồng bọn đến tiền sảnh, Tiểu Linh đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Truy tìm thủ phạm

Tại tiền sảnh, Hàn Trúc thiếu bang chủ đã ngồi trên ghế chủ tọa, sắc mặt nghiêm trọng. Sáu vị trưởng lão ngồi hai bên.

Tốt Quả Hoang bước tới:

– Bẩm thiếu bang chủ. Nghi phạm đã được dẫn đến.

Hàn Trúc vẫy tay:

– Tốt chưởng pháp hãy lui ra.

Hàn Trúc nhìn Tiểu Tà:

– Dương Tiểu Tà! Có phải huynh đã hạ độc toàn bộ Cái Bang đệ tử không?

Tiểu Tà bình tĩnh:

– Không có!

Hàn Trúc hỏi:

– Tại sao huynh và đồng bọn lại không bị thuốc mê?

Tiểu Tà nói:

– Chúng tôi là người đã uống được nội đơn Bạch Xà ở hồ Xóa Mạng. Bình thường thuốc mê đối với chúng tôi không có tác dụng.

Tiểu Linh cũng xen vào:

– Đại huynh! Đó là sự thật! Tiểu Tà không nói dối.

Hàn Trúc tuy thương mến Tiểu Linh, nhưng trường hợp này cũng không thể vì tình cảm riêng tư, nên giận dữ:

– Hàn Linh! Không phải chuyện của muội. Hãy lui ra!

Tiểu Linh không muốn đi. Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Muội cứ đứng một bên để xem xét tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Linh liền bước sang bên trái, nhìn chăm chăm Tiểu Tà, chuẩn bị nếu có gì nguy hiểm xảy ra sẽ can thiệp.

Hàn Trúc nghiêm lạnh:

– Dương Tiểu Tà! Huynh không hạ độc, tại sao huynh định rời nơi này một cách vội vã như vậy?

Tôi muốn tìm Tiểu Linh nói rõ nguyên nhân sau đó chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

Hàn Trúc gắt giọng:

– Nếu không có hạnh động sai trái, tại sao phải vội vã ra đi?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Tiểu gia không muốn xen vào chuyện này nên muốn ra đi! Chỉ có thể thôi.

Bỗng có người đứng lên, nói lớn:

– Bẩm thiếu bang chủ! Dương Tiểu Tà rõ ràng là ném đá giấu tay sợ tội mà trốn. Nhất định bắt hắn ép cung thì sẽ tra ra sự thật.

Người này là Hàng Châu phân tọa chủ, Siêu Từ Kiều.

Hàn Trúc nhìn qua:

– Siêu tọa chủ! Đề ta tiếp tục hỏi rõ. Dương Tiểu Tà! Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi tổ chức cờ bạc ở đây, có phải làm cho mọi người mê hoặc để dễ hành động không?

Tiểu Tà không đỏ sắc mặt:

– Tôi chỉ làm vui ngày đại hội, lấy tiền chia cho thiếu bang chủ.

Chợt Hàn Trúc hỏi:

– Bốn bang chủ luyện được bí kíp võ công “Giáng Long Thập Bát Chưởng”.

và “Thái Thượng Ma Kinh” của tiền nhân, ngươi có lấy cấp hai bộ kinh này không?

Tiểu Linh nghe nói trong bụng lạnh ngắt, vì trộm lấy cấp võ lâm chỉ bảo là tội chết. Nàng bắt đầu lo lắng cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn Hàn Trúc:

– Các ngươi bị mất võ lâm bí kíp?

– Không sai! Bốn bang trấn sơn bảo vật chí nhất. Nếu ngươi có lấy thì hoàn lại cho bốn bang! Ta nhất định bỏ qua, nếu không ta phải dùng võ lực tra xét.

Trưởng lão Mã Công Thạch đứng đầu, dựng mày:

– Thiếu bang chủ! Hãy mau bắt chúng. Chúng cướp được bí kíp nhất là Thái Thượng Ma Kinh của ra thì rất nguy hại cho võ lâm. Chúng ta tuyệt đối không để cho chúng tự do.

Cả đại đại sảnh ai cũng kinh hãi, vì mọi người chưa bao giờ nghe nói Mã Công Thạch trưởng lão có Thái Thượng Ma Kinh.

– Mã trưởng lão! Ông nói cũng có lý. Ta nhất định xử lý công bằng.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Thiếu bang chủ! Cho người biết bí kíp ta không lấy, vì cuộc đời ta rất sợ thư và sắc. Người đã lầm rồi! Nhưng trước khi chưa tìm ra bí kíp, thì bắt ky ai cũng là kẻ nghi ngờ. Tốt hơn lúc này nên nghiêm cấm không cho phép ai ra ngoài một bước. Như vậy có được không?

Hàn Trúc sực tỉnh:

– Đúng rồi! Hãy mau truyền lệnh không ai được rời khỏi đảo một bước. Nếu ai vi phạm cứ giết chết không tha.

Tức thì bên ngoài có tiếng reo lên:

– Tuân lệnh!

Ngoài cửa có rao truyền lệnh này, Khai Phong phân tọa chủ Tang Thạch, đứng lên:

– Bẩm thiếu bang chủ! Thuộc hạ biết con người Dương Tiểu Tà, tại Khai Phong đã từng thoát qua mười ba tầng tháp Linh Cảm của phái Thiếu Lâm, thuộc hạ nghĩ chắc khí phách con người như vậy, không thể có hành động dễ hèn. Chắc chắn là do một kẻ khác lấy cắp.

Hàng Châu tọa chủ Siêu Từ Kiều cãi lại:

– Bẩm thiếu bang chủ! Thuộc hạ nghĩ rằng không thể luận như vậy. Bí kíp võ lâm của bốn phái ai cũng dòm ngó, nhất là Mã trưởng lão Thái Thượng Ma Kinh phải nói là thu thập thiên hạ võ công chi bảo, có ai không muốn chiếm đoạt? Theo thuộc hạ nghĩ nhất định là Dương Tiểu Tà lấy cắp, nếu không, tại sao hắn đến đây đứng vào dịp chúng ta tổ chức đại hội? Thiếu bang chủ tuyệt đối nghe lời hắn.

Hàn Trúc rất phân vân, hướng về các trưởng lão:

– La trưởng lão! Ý của ông ra sao?

La trưởng lão nói:

– Thiếu bang chủ! Nghĩ rằng chuyện này khá quan trọng, trước tiên hãy giữ lại Tiểu Tà và đồng bọn, sau từ từ tra xét.

Hàn Trúc hỏi tiếp:

– Ý Tôn trưởng lão thì sao?

Tôn Hồng trưởng lão là một người cực kỳ quan trọng trong Cái Bang, lâu nay trong giang hồ ai cũng kính nể. Lão đầu tóc bù xù, y phục dơ dáy, nhưng tính tình rất ngay thẳng. Lão nói:

– Nếu không có chứng cứ tuyệt đối không được làm bậy để tránh dư luận trong thiên hạ. Tội chủ trương không giam giữ ai cả, nhưng cũng không cho ai rời khỏi nơi đây, chờ cho bản án rõ ràng rồi sẽ mở cửa.

Lão nói xong liếc xéo Siêu Từ Kiều một mắt.

Siêu Từ Kiều tuy là trưởng lão Cái Bang nhưng gương như thư sinh độ trên bốn mươi tuổi, râu đen, đôi mắt rất linh hoạt, đương nhiên trí tuệ không phải bình thường.

Siêu Từ Kiều có ý không phục:

– Tôn trưởng lão! Chứng cứ đã rõ ràng! Dương Tiểu Tà đầu độc quần hùng trước đây tại Trầm Hồn Cốc để mưu thoát nạn. Việc dùng độc là ngón nghề của Dương Tiểu Tà rồi, còn phải tìm chứng cứ nào nữa. Nếu buông tha tuyệt đối không thể ngăn cản hắn nổi. Hắn sẽ trốn đi.

Tiểu Tà cười lớn:

– Ta không trốn đâu. Ta nhất định ở lại đây.

Tiểu Tà nhìn Siêu Từ Kiều một mắt, rồi quay qua về phía Hàn Trúc, lon tiếng:

– Thiếu bang chủ! Tôi có cách tìm ra hung phạm. Chỉ cần thời gian ba ngày, nếu tôi không tìm ra, tôi sẽ chặt đầu giao cho thiếu bang chủ xử lý.

Tiểu Linh kinh hãi:

– Tiểu Tà! Huynh không nên cam đoan như vậy! Huynh không thể ...

Dứt tiếng, Tiểu Linh khóc òa lên ...

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Mọii cứ yên tâm! Huynh nói được thì làm được. Có lần nào huynh nói mà không làm được đâu.

A Tam xen vào:

– Tiểu Tà hứa ba ngày tìm ra thủ phạm, thì là đã chậm một chút để có thì giờ nghỉ ngơi! Tiểu Linh! Cô nương cũng được nghỉ ngơi dưỡng sức rồi!

A Tam vốn tin tưởng Tiểu Tà là người có đầy bản lĩnh, nên không chút lo sợ.

Hàn Trúc băng khuâng:

– Dương Tiểu Tà! Việc này tuyệt đối không được đùa giỡn!

A Tam đáp thay cho Tiểu Tà:

– Thiếu bang chủ! Tiểu Tà của chúng tôi thích đùa giỡn, nhưng nói là làm, mà làm rất có hiệu quả.

Nói xong, lấy vai đụng mạnh vào lưng Tiểu Tà có ý trêu ghẹo. Hai người trao đổi với nhau một vài cử chỉ rồi nhìn nhau vui cười.

A Tứ nói:

– Tôi cũng vậy! Tôi sẽ cùng Tiểu Tà của chúng tôi tận lực phá án.

Tiểu Thất cũng quả cảm:

– Trong việc này cũng có tôi.

Hàn Trúc và Tiểu Tà cùng nhìn nhau một hồi, rốt cục thái độ cương quyết của Tiểu Tà đã làm cho Hàn Trúc rất cảm hứng.

Hàn Trúc nói:

– Cũng được! Chỉ cần trong ba ngày, huynh tìm ra được thủ phạm, bốn bang sẽ tặng thưởng “Long Hình Ngọc Kết”.

Toàn thể đệ tử Cái Bang nghe nói ai nấy đều kinh hãi, vì “Long Hình Ngọc Kết” là bảo vật của Cái Bang, dùng ngọc kết thành rất quý, chỉ có người đại ân của Cái Bang mới được trọng thưởng như vậy.

Người nào cầm được “Ngọc kết” thì có quyền ra lệnh cho Cái Bang một lần thi hành, Nhưng chỉ một lần thôi.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Bang chủ không cần tặng tôi bất cứ vật gì. Tôi chỉ cần làm việc này mục đích là tránh sự nghi oan. Tôi yêu cầu trong ba ngày này không ai được rời Quán Sơn một bước.

Hàn Trúc quay nhìn các trưởng lão:

– Các vị trưởng lão có đồng ý không?

Các trưởng lão thấy Tiểu Tà lấy sinh mạng của mình bảo chứng việc làm, nên không có gì thắc mắc. Tất cả đều đồng ý.

Hàn Trúc nói:

– Dương Tiểu Tà! Bốn bang chủ cho huynh có ba ngày thôi. Huynh phải cố gắng làm cho xong.

Tiểu Tà nói:

– Đa tạ!

Hàn Trúc giải tán các trưởng lão, rồi cùng với Tiểu Tà và đồng bọn tiến vào hậu viện Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh quá mạo hiểm rồi! Đã có gì chứng cứ mà huynh dám lấy sinh mạng bảo đảm như vậy?

Tiểu Tà thần nhiên:

– Muội cứ an tâm! Đừng lo lắng cho huynh.

Tất cả mọi người đều trở lại Hàn Linh phạn.

Tiểu Linh pha trà cho mọi người uống.

Tiểu Tà cười, nói:

– Giờ thì rượu đã biến thành trà rồi! Có rượu cũng không được uống.

Tiểu Linh nói:

– Đúng vậy! Lúc này không phải lúc uống rượu vui đùa. Huynh phải thực hiện lời giao kết của huynh. Nếu không ...

Tiểu Tà ngắt lời:

– Tiểu Linh sợ Tiểu Tà này uống say làm thất bại công việc sao?

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà làm thinh không đáp, chỉ lộ ra một nét mặt lo lắng vô cùng.

Hàn Trúc nói:

– Dương Tiểu Tà! Huynh có cách gì không? Tôi biết rằng báu vật bốn bang không phải huynh lấy, nhưng sự thật thì đã mất rồi. Việc này nhất định bốn bang có người âm mưu hành động, thật khả ác.

Tiểu Tà nói:

– Tôi thấy hiện nay Cái Bang bị địch thủ xâm nhập rất nhiều.

Hàn Trúc nói:

– Tôi cũng có cảm giác như vậy, nhưng không biết dùng cách nào tra xét, phát hiện, để loại trừ nó ra.

A Tam xen vào:

– Được rồi! Tiểu Tà của chúng tôi là thần thánh, nếu đã đến đây thì không có vụ án nào không tra được hí ... hí ...

Hàn Trúc cười theo:

– Hy vọng như vậy.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Bí kíp Cái Bang làm sao mất trộm?

Hàn Trúc đáp:

– Ta từ nhỏ cứ cất trong mình, bang chủ đưa cho ta cũng nói rằng tuyệt đối không giao cho ai khác.

Tiểu Tà nói:

– Bang chủ giao cho thiếu bang chủ có ai biết không?

Hàn Trúc nói:

– Không có ai biết được! Bang chúng vẫn tưởng rằng bí kíp này do Bang chủ cất giữ.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Như vậy “Giáng Long Thập Bát Chương” còn có bí mật gì đây?

Hàn Trúc nhìn Tiểu Tà:

– Tại sao huynh biết được “Giáng Long Thập Bát Chương” còn có điều bí mật?

A Tam đắc ý:

– Tiểu bang chủ của chúng tôi rất giỏi! Thiên hạ có chuyện nào mà không biết? Chỉ biết là tiểu bang chủ chúng tôi không đọc được sách mà thôi.

Tiểu Tà cười:

– Lý do này rất đơn giản. Trong trường lão Cái Bang ai cũng biết sử dụng “Giáng Long Thập Bát Chưởng” thì Giáng Long Thập Bát Chưởng đâu có gì bí mật nữa. Nếu muốn lấy bí kíp này thì cần gì bí mật nữa. Nếu muốn bí kíp này thì có thể lấy ở các môn khác đâu cần lấy của thiếu bang chủ.

Hàn Trúc gật đầu:

– Nói vậy cũng phải! Nhưng có thể các trưởng lão bảy túi chưa chắc ai cũng được một bản sao, nên họ lấy cấp bản chính của tôi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Thiếu bang chủ đã hiểu lầm ý nghĩ câu nói của tôi rồi. Tôi phải nói là từ hàng trưởng lão bảy túi trở lên ai cũng biết “Giáng Long Thập Bát Chưởng”. Trong bang có bao nhiêu trưởng lão bảy túi đây? Không ít mà! Ai cũng biết môn bí kíp đã biến cho đệ tử Cái Bang. Thì muốn đưa một bản sao thật dễ dàng, chỉ có người muốn không chế các trưởng lão mới lưu tâm dòm ngó thôi. Đơn giản mà nói thì “Giáng Long Thập Bát Chưởng” của Cái Bang, thiên hạ ít nhất vẫn còn có người khác biết nên không còn quan trọng. Cái quan trọng là bí kíp này đang ở trong mình của thiếu bang chủ. Tôi nói như vậy, các hạ có hiểu không?

Hàn Trúc thở nhẹ một hơi:

– Tiểu Tà! Huynh quả là lợi hại! Không sai “Giáng Long Thập Bát Chưởng”.

cuối cùng có ba chiêu, mỗi chiêu ba thức. Trong ba chiêu chín thức này cộng lại mới làm cho “Giáng Long Thập Bát Chưởng” phát huy hiệu lực đến tột đỉnh võ công. Nhưng ba chiêu chín thức này chỉ có bang chủ mới có quyền luyện tập.

Chính bang chủ Cái Bang phải dùng ba chiêu này không chế phản tặc. Nhờ đó mà mới bảo trì được cơ nghiệp của Cái Bang.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ có từng trao qua tay ai không? Hay vô ý mà đưa ra?

Hàn Trúc nói:

– Không! Tôi cứ giữ trong mình, tuyệt đối không sử dụng. Người khác không biết được tôi luyện được ba chiêu, chín thức cuối cùng.

Tiểu Tà gật đầu:

– Nếu vậy, nhất định bang chủ đã để lộ bí mật rồi! Thiếu bang chủ! Bang chủ rời khỏi nơi đây bao lâu rồi.

Hàn Trúc nói:

– Độ hơn ba tháng.

Tiểu Tà đứng dậy nói lẩm bẩm:

– Ba tháng? Có phải thân phụ của thiếu bang chủ đi tìm thuộc hạ mất tích không?

Hàn Trúc nói:

– Đúng! Dưỡng phụ ta nói như vậy.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Đi tìm thuộc hạ mất tích ... Kê nào dám động đến thuộc hạ Cái Bang nhất định là cao thủ rồi. Dưỡng phụ của thiếu bang chủ gặp được cao thủ, nhất định sử dụng “Giáng Long Thập Bát Chưởng”, cuối cùng tam chiêu, cửu thức, đã thắng được địch thủ. Nhưng địch thủ thì có quan hệ với đệ tử Cái Bang đã sai đệ tử Cái Bang làm nội gián, xâm nhập vào tổ chức để ăn cắp. Có thể tên nội gián và địch thủ cũng là một. Chắc chắn là như vậy.

Hàn Trúc kinh hãi:

– Nếu vậy là có liên quan đến việc mất tích của đệ tử Cái Bang sao?

– Nhất định là như vậy.

Vừa ngồi xuống uống một chén trà, Tiểu Tà quay nhìn Tiểu Linh cười lớn.

Tiểu Linh không hiểu nội tình, cũng cười theo, nhưng nụ cười của nàng không được tươi vì lo lắng cho Tiểu Tà.

A Tứ nói:

– Không sai! Tuyệt hảo rồi! Bây giờ chúng ta nói đến Thái Thượng Ma Kinh.

Thiếu bang chủ, chuyện này thiếu bang chủ có biết chút ít không?

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Xin cho chúng tôi biết chút ít về Thái Thượng Ma Kinh?

Hàn Trúc nói:

– Về chuyện này, ta chưa từng nghe qua! Nếu hôm nay Mã trưởng lão không nói ra, thì ta mãi mãi không hiểu được có quyển Ma Kinh ở nơi đây.

Tiểu Tà quay về Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Mọi người còn nhớ tại Hoài Sơn Xà Cốc có người là Yêu Linh Quỷ Vương Lý Tam Siêu không?

Tiểu Linh nghe đến tên Lý Tam Siêu lòng hồi hộp nói:

– Mọi người nhớ rồi! Nhưng ông ta không phải bị huynh nướng trong Xà cốc rồi sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Nếu đoán người chết thì nhất định phải nhìn thấy thê xác nếu không chưa thể quyết đoán được. Bây giờ không nói hán chết hay chưa, nhưng ta còn nhớ hán bắt mọi người cũng vì bộ Thái Thượng Ma Kinh. Có đúng không?

Tiểu Linh nhớ lại:

– Không sai! Ông ta bắt mọi người để đổi lấy bộ Ma Kinh.

Tiểu Tà gật đầu:

– Như vậy chứng tỏ bộ Thái Thượng Ma Kinh là có thật, đồng thời cũng nằm trong tay của Cái Bang trưởng lão.

Tiểu Linh nói:

– Chuyện của Lý Tam Siêu cũng từng nói qua. Chắc chắn không sai rồi.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy thiếu bang chủ có phát hiện trong lúc Mã trưởng lão nói ra Thái Thượng Ma Kinh thì mọi người đều ngơ ngác không?

Hàn Trúc lắc đầu:

– Tôi không để ý! Bởi vì tôi nghe nói bộ Ma Kinh này xưng bá võ lâm thì rất nghi hoặc.

Tiểu Tà cười nói:

– Thật là buồn cười Hàn Trúc nói:

– Đúng! Thật là buồn cười ...

Tiểu Tà tiếp:

– Như vậy mới có chỗ quan trọng! Đồng thời gút mắt cũng ở tại nơi này.

A Tam không nhịn nổi, vỗ tay la lên:

– Oa ... Hay lắm! Hay lắm! Xin tiếp tục! Tiếp tục!

Tiểu Tà cười nói:

– A Tam! Sau này đệ cũng tập khám phá như vậy, xem có thông minh không?

Tiểu Tà thờ nhẹ:

– Thiếu bang chủ! Vậy là chúng tớ Cái Bang không hiểu được việc này. Chỉ có Mã trưởng lão là người biết được mà thôi.

Hàn Trúc gật đầu:

– Tất cả bang đều chưa tìm ra việc này.

Tiểu Tà nói:

– Đó chỉ là âm mưu mà biểu hiện hành động sơ ý, nên chúng ta mới khám phá được.

Hàn Trúc hỏi vợ:

– Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ chỉ cần suy nghĩ xem thọ chủ Siêu Từ Kiều lúc đó định nói gì?

Hàn Trúc nói:

– Siêu Từ Kiều? Không lẽ là hắn?

Tiểu Tà nói:

– Nhất định không sai.

Hàn Trúc lắc đầu:

– Hắn từ trước đến nay làm việc rất có trách nhiệm và lập được không ít công lao thì tại sao lại là hắn?

Tiểu Tà nói:

– Có trách nhiệm thì là có năng lực, lập được không ít công lao tức là đã hơn người thì không muốn đang tâm chỉ làm thọ chủ mà thôi.

A Tam vội hỏi:

– Tiểu Tà! Đừng nói gần xa! Hãy mau vào vấn đề. Tại sao huynh biết hắn là hung thủ?

Tiểu Tà cười nói:

– Tại vì Thái Thượng Ma Kinh chỉ có một mình Mã trưởng lão biết được tại sao Siêu Từ Kiều cũng biết.

Hàn Trúc nói:

– Vậy chúng ta dùng cách nào để xác minh thủ phạm?

Tiểu Tà nói:

– Siêu Từ Kiều đã từng nói Thái Thượng Ma Kinh là báu vật gồm thấu võ công thiên hạ, bất cứ người nào cũng ham muốn. Cùng một lúc lại nói tôi đã lên được Thất Linh cảm, cũng như để gán tội vào việc ham muốn đoạt Thái Thượng Ma Kinh. Có đúng không?

A Tam nhảy lên, kích động:

– Tại sao đệ không nghĩ tới điều này? Siêu Từ Kiều, nguoi chết chắc rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không phải đơn giản như vậy. Chúng ta trước tiên chưa tìm ra chứng cứ, cũng không có cách nào buộc tội hắn được.

Té ra Tiểu Tà tại đại sảnh đã phát hiện được tâm tư của Siêu Từ Kiều, nên mới dám lấy sinh mạng bảo đảm vụ án.

Hàn Trúc bây giờ cũng tin, nên nói:

– Ta không nghĩ rút cuộc là hắn! Rất khả hận!

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Cứ bắt hán tra hỏi! Nếu chối cãi thì giết bỏ không cần thương tiếc đối với những ai ăn cháo đá bát.

Hàn Trúch hỏi:

– Phe nhóm bọn Siêu Từ Kiều không biết có bao nhiêu? Cái Bang thật có nguy cơ rồi ...

Tiểu Linh theo dõi thấy Tiểu Tà đã biết được ai là thủ phạm, tâm tư phần khởi, cười nói:

– Dương huynh! Đừng lo lắng. Ở đây cái gì cũng rõ ràng.

Hàn Trúch hỏi:

– Bây giờ chúng ta tra hỏi hán bằng cách nào?

Tiểu Tà nói:

– Dừng ngựa! Dừng con ngựa biết kêu!

Hàn Trúch hỏi:

– Dừng ngựa?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Chuyện này chúng ta từ nhỏ đã nghe qua.

A Tam vội hỏi:

– Tiểu bang chủ! Đừng nói lòng vòng ...

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà chuyên môn tìm cách khôi hài. Muội nghĩ tìm đâu ra một con ngựa biết kêu?

Nàng nghĩ rằng Tiểu Tà không thể làm được chuyện này.

Hàn Trúch hỏi:

– Ta cũng không hiểu Dương thiếu hiệp nói gì.

Tiểu Tà nói:

– Hồi xưa có một phú thương giàu có mất tiền và nghi trong đám tôi tớ có một người lấy nhưng không thể nghi cho ai ăn cắp. Người phú thương liền trói một con người nhốt vào một căn phòng, sau đó buộc bọn đầy tớ từng đứa sờ vào con ngựa.

Chỉ cần người nào ăn cắp thì con ngựa sẽ kêu lên. Kết quả người phú thương đã tìm ra thủ phạm.

A Tứ cười khoái chí:

– Tôi biết Tiểu Tà đã có cơ mưu.

Hàn Trúch gật đầu:

– Đó là tại người phú thương tha dầu trên lưng ngựa, mà người ăn cắp không dám sờ vào, nên mới bị phát hiện. Nhưng câu chuyện này ngày nay ai cũng biết, chúng ta liệu có thực hiện được không?

Tiểu Tà nói:

– Làm lại được. Chúng ta không nên lưỡng lự.

A Tam nói:

– Nhất định được! Tiểu Tà! Phải tìm được một con ngựa biết kêu!

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Ta phải dùng cách như vậy mới cho mọi người biết đó là con long mã, chỉ cần người nào ăn trộm sờ nó, đảm bảo nhất định nó sẽ kêu.

Hàn Trúc nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy Tiểu Tà bảo đảm như vậy, nói:

– Được rồi! Tất cả do Dương thiếu hiệp định liệu. Chỉ cần làm lọt mặt được tên phản tặc này thì khó khăn cách nào cũng làm.

Tiểu Tà gật đầu:

– Thiếu bang chủ! Ngày mai truyền lệnh cho mọi người đi tìm một con ngựa.

Khi tìm được ngựa thì thông báo cho tất cả mọi người tập hợp. Nhưng trước tiên phải để cho tôi xem con ngựa có biết kêu hay không?

Hàn Trúc nói:

– Chuyện không chậm trễ! Tôi phải thi hành ngay.

Nói xong, phóng mình hướng về tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giờ phút khẩn trương

Ngày hôm sau, Hàn Trúc đã giao cho Tiểu Tà một con ngựa. Tiểu Tà cũng bắt con ngựa thoa dầu lên láng bóng, chờ đến khi xong chuyện mới bảo Hàn Trúc tập hợp đệ tử Cái Bang.

Tất cả các đệ tử Cái Bang đều đủ mặt. Hàn Trúc nhìn bang chúng đồng dục:

– Các vị huynh đệ! Bỏn bang không may bị thất thoát bí kíp, Tiểu Tà đồng ý trong ba ngày sẽ khám phá ra. Vì an nguy của bỏn Bang, nên ta tạm ủy quyền giao cho Tiểu Tà chỉ huy việc tra xét này.

Tất cả không có ý kiến. Siêu Từ Kiều cũng không nói lời nào.

Tiểu Tà xem xét mọi người một hồi, nói:

– Xin chào các vị! Tôi không có chuyện gì, chỉ xin mời quý vị sờ vào con Linh mã của tôi mỗi người một lần.

Có người nói:

– Biện pháp này đã quá xưa rồi, tại sao còn dùng được nữa.

Tiểu Tà nói:

– Biện pháp tuy đã cũ nhưng con ngựa thì khác nhau. Con ngựa của tôi là Linh mã Thiên Long, bảo đảm rất linh nghiệm, con ngựa này màu hồng, ốm yếu không làm ai sợ cả.

Có người hỏi:

– Nếu nó kêu bậy thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Chưa ai tới sờ, tại sao biết nó kêu bậy? Chưa thử thách đã nghi ngờ, vậy lương tâm không ổn rồi. Biện pháp ai cũng khác nhau, nếu ai dùng nội công trấn áp ngựa thì chứng tỏ đã thông đồng với hung thủ rồi. Lúc đó chỉ còn có chấp pháp thi hành.

Tiểu Tà cũng sợ trong nội bộ quá nhiều nội gián xâm nhập tìm cách đả thương con ngựa, như vậy việc thử thách không còn linh nghiệm. Tiểu Tà đã tuyên bố như vậy, tất cả đều im lặng.

Tiểu Tà nói tiếp:

– Thiếu Bang chủ! Sự việc từ lúc bắt đầu đến lúc xảy ra, tất cả ai cũng ở trên đảo vậy thì nhất định hung thủ cũng trên đảo này, nên các vị đừng sợ. Nếu không có lấy cấp con ngựa nhất định không kêu, tôi đã thoa dầu trên lưng ngựa, các vị đừng có suy nghĩ quá nhiều làm sai lệch kết quả.

Siêu Từ Kiều nói:

– Dương Tiểu Tà! Con ngựa này do người lựa đương nhiên người sờ nó, nó không kêu rồi.

Câu nói này làm cho tất cả ồn lên. Tiểu Tà nói:

– Ngựa này đã bị bịt đôi mắt, tôi đến gần nó cũng không biết. Tôi đã nghĩ qua vấn đề này nên tôi đồng ý còn với bất cứ ai tiến vào sờ qua, nếu muốn tôi sờ ở đâu cũng làm theo. Chỉ có như vậy, tôi không còn cách nào xảo trá. Tất cả quý vị nghĩ sao?

Chương pháp trưởng lão Tốt Quả Hoang gật đầu:

– Phải đấy, để lão phu theo người.

Tốt là Trưởng lão chấp pháp làm việc rất vô tư, rất được mọi người tin tưởng nên ai nấy nghe nói đều yên tâm.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy thì quá tốt rồi. Bây giờ xin mời Chấp pháp trưởng lão, chúng ta bắt đầu tiến hành. Xin quý vị sắp thành từng hàng đứng tại bên phải. Ai sờ xong xin đứng về bên trái, trong đó có cả bạn hữu của tôi.

Mọi người sắp thành một hàng, luôn cả Thiếu bang chủ và Tiểu Linh cũng tham gia. Tiểu Tà hướng về Tiểu Thất trao đổi một ám hiệu, tức thì Tiểu Thất đã len lỏi vào đám Cái Bang.

Bỗng nghe có tiếng trưởng lão Tôn Hồng nói:

– Hãy nhường cho lão phu đứng trước.

Dứt lời lão chạy vào căn phòng sờ thật lâu, rồi cười ha ha ... chạy ra nói:

– Quả nhiên là Linh mã! Lão phu không có lấy, nó không kêu.

Vừa nói vừa cười không dứt. Tất cả ai nấy đều yên tâm lần lượt vào sờ ngựa, con ngựa vẫn không kêu. Rất nhanh, đã đến phiên Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Con ngựa bịt mắt, tôi cũng bịt mắt để người và ngựa không thấy nhau.

Tiểu Tà dùng vải bịt mắt xong, nói:

– Tốt trưởng lão! Chúng ta cùng vào.

Tốt trưởng lão rất nhanh dẫn Tiểu Tà tiến vào căn phòng. Kết quả sờ rất lâu, con ngựa cũng không kêu. Tốt Quả Hoang liền dẫn Tiểu Tà ra ngoài, nói lớn:

– Dương Tiểu Tà không có xảo trá!

Tiểu Tà cười nhìn ngay Tiểu Thất.

Bấy giờ Tiểu Thất đã đứng sắp hàng trước mặt Siêu Từ Kiêu. Còn Siêu Từ Kiêu mặt mày vẫn tự nhiên, có lúc còn mỉm cười. Đến phiên Tiểu Thất cũng chạy vào căn phòng sờ ngựa rồi chạy ra hướng về Tiểu Tà cười một tiếng.

Siêu Từ Kiêu từ từ bước vào căn phòng.

Hàn Trúc trong bụng rất lo lắng, sợ Tiểu Tà làm hỏng việc, nếu có gì sơ sót rất uổng công. Tiểu Linh thì có lúc nhìn ngay Tiểu Tà, đôi môi nở một nụ cười tươi vì cô ta biết Tiểu Tà là người đại trí.

A Tam, A Tứ thì cũng không nói tiếng nào. Siêu Từ Kiêu thì đã khuất vào cửa phòng bên trong.

Tức thì ...

Trong phòng con ngựa kêu lên, tiếng kêu vang ra ngoài:

– Hí ... hí ... hí ...

Tất cả mọi người bên ngoài đều chấn động. Con ngựa giống như đã bị sợ hãi, từ trong phòng nhảy lên kêu rất lớn.

Siêu Từ Kiêu thất sắc kêu lớn:

– Không phải là tôi! Tôi không ăn cắp võ công bí kíp.

Lão phóng mình nhảy ra ngoài, cầm cây đũa cầu bồng vung tròn sắc mặt sợ hãi, như không muốn cho ai đến gần, sợ bị bắt trời.

– Thiếu Bang chủ! Tôi không có ăn cắp! Nhất định ngựa này có vấn đề! Tôi không có! Tôi không có!

Lão kêu mãi không ngừng. Lúc này chấp pháp Tốt Quả Hoang đã dẫn năm thuộc hạ ép tới.

Tốt Quả Hoang hỏi:

– Siêu Từ Kiều! Người còn chuyện gì nói đây?

Siêu Từ Kiều sợ nói:

– Chấp pháp trưởng lão! Tôi không lấy! Nhất định Dương Tiểu Tà muốn ám hại tôi.

Tốt Quả Hoang nói:

– Không cần giải thích. Người ta sờ không kêu, tại sao ông sờ đến nó kêu.

Hãy mau chịu trời!

Vừa vung tay lên, năm tên thuộc hạ Chấp pháp đã nhảy tới, ôm Siêu Từ Kiều quật xuống đất. Siêu Từ Kiều hét lớn:

– Hãy khoan! Nếu muốn bắt người cũng phải để người ta nói hết đã.

Lão đứng dậy, lượm cây đũa cầu bồng vung lên vun vút. Tốt Quả Hoang nói:

– Hãy bắt trước rồi nói sau cũng chẳng muộn.

Hàn Trúc nhìn ngay Tiểu Tà, chỉ thấy Tiểu Tà hơi gật đầu nên nói:

– Tốt chấp pháp! Ông để cho Siêu thợ chủ có cơ hội giải thích đi.

Tốt Quả Hoang chấp tay nói:

– Tuân lệnh!

Liền cùng với năm thuộc hạ lui ra, đứng sang một bên. Siêu Từ Kiều toát mồ hôi, qua một lúc bình tĩnh trở lại nói:

– Bẩm Thiếu Bang chủ! Siêu Từ Kiều cuộc đời sống tại Cái Bang đã lập được không ít công lao. Thiếu Bang chủ! Tính sao đây?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đúng! Trưởng lão đã lập được không ít công lao cho Cái Bang.

Siêu Từ Kiều nói tiếp:

– Tôi đã ở Cái Bang mấy mươi năm, có lúc nào làm điều sai trái không?

Hàn Trúc nói:

– Không! Trưởng lão một chút sai lầm cũng chưa có, bên trong ai cũng kính nể.

Siêu Từ Kiều lại nói:

– Người ta nói bắt trộm có tang, ta hôm nay dính vào âm mưu của kẻ gian ác, thật quá oan ức! Dám hỏi Thiếu Bang chủ chỉ bằng vào tiếng ngựa kêu, mà có thể buộc tội thuộc hạ ăn cắp trấn sơn chi bảo sao? Tôi không phục! Anh em cũng không phục.

Lão la rất lớn cốt để trấn áp mọi người, đồng thời cũng để mua chuộc lòng mọi người. Cho nên chỉ cần nghe lời nói của lão, mọi người đã mất hết ý nghĩ lúc này.

Hàn Trúc trên mặt tỏ ra rất khó xử, không ngờ Siêu Từ Kiều can đảm đến chết cũng không nhận tội. Mà đúng vậy! Bắt trộm phải có tang, nghi người phải có chứng! Hàn Trúc nhìn Tiểu Tà, hy vọng Tiểu Tà dùng lý lẽ để biện bác lời nói của Siêu Từ Kiều, làm cho không khí bớt căng thẳng.

Tiểu Tà cười nói:

– Siêu thợ chủ! Ông nói không sai! Không thể bằng vào một tiếng ngựa kêu mà bắt tội ông.

Siêu Từ Kiều giận nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi trộm bí kíp của bốn bang, còn tiếp tục hãm hại bốn chức nữa. Lão phu với ngươi có oán hận gì? Hoặc là ngươi cố tình tạo loạn bốn bang, làm cho bốn bang tiêu diệt sao?

Siêu Từ Kiều quả nhiên lợi hại, chỉ dùng lời nói phản công làm cho mọi người có tình cảm hơi giận hờn về Tiểu Tà.

Tiểu Tà tự nhiên:

– Siêu Từ Kiều! Ông không cần nói chuyện hùng biện. Con linh mã với ông cũng không phải thù oán gì, tại sao nó lại kêu lúc ông sờ nó? Có lẽ linh mã của tôi bất ngờ phát bệnh sao? Làm cho một đại công thần mang họa, nhưng không sao, chỉ cần đến ngày mai tôi bảo lãnh sẽ tra ra sự thật. Ông cứ lo liệu đi.

Siêu Từ Kiều bắt đầu sợ hãi Tiểu Tà. Một lần bị con ngựa kêu đã hoảng vía nhưng Tiểu Tà lại hoàn tội, không biết còn có chuyện gì đây.

Tiểu Tà đã xoa dịu Siêu Từ Kiều tuy nhiên hẳn tuyệt đối không bỏ qua, chỉ làm ra vẻ rộng rãi để đi sâu vào công chuyện hơn, nhưng Siêu Từ Kiều làm sao biết được. Nghĩ cứ nghĩ, sợ cứ sợ, Siêu Từ Kiều vẫn muốn tìm cách lẩn tránh để tranh thủ mua chuộc lòng người.

Lão nói:

– Ta không lấy trộm, không sợ ngươi! Chỉ cần qua được ngày mai, ngươi lấy gì bảo đảm sinh mạng đây?

Tiểu Tà cười nói:

– Siêu thọ chủ! Cứ tự mình lo liệu. Mặc kệ ông có lấy hay không, cũng chờ đến ngày mai mới nói.

Tiểu Tà sờ đi xuống nhẹ lời nói là sợ trong lúc chưa tìm được tang chứng, Siêu Từ Kiều sẽ bỏ trốn. Hàn Trúc nói:

– Được rồi! Thời gian chỉ còn có một ngày, dù cho kẻ trộm cố tình chạy thoát cũng không thoát nổi. Siêu thọ chủ! Ông hãy lui về đi.

Siêu Từ Kiều chấp tay thi lễ:

– Tuân lệnh!

Liền quay thân chạy về bên trái, đặc ý liếc xéo Tiểu Tà một cái. Tiểu Tà cười nói:

– Ngựa đã kêu rồi nhưng không hiệu quả! Tôi thấy không cần thử nữa, uống công. Thiếu bang chủ ý kiến ra sao đây?

Hàn Trúc nói:

– Thì cứ theo ý của Dương thiếu hiệp. Ngày mai tiến hành bằng cách khác.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Ngày mai đúng vào buổi trưa tiếp tục triệu tập đệ tử Cái Bang. Lần này là lần thử thách cuối cùng để xét định phải trái.

Hàn Trúc gật đầu, quay về phía đệ tử Cái Bang nói:

– Trưa mai toàn bộ đệ tử tập hợp nơi đây. Chuyện hôm nay chấm dứt, các vị trở về nghỉ ngơi.

– Tuân lệnh!

Ai nấy đều trở về. Hàn Trúc dẫn Tiểu Tà trở về Hàn Linh phạn.

Vừa đến hậu viện mọi người đều cười lên vì đã gài Siêu Từ Kiều vào một hoàn cảnh rất thâm hiểm, chỉ có Hàn Trúc không hiểu mà thôi. Hàn Trúc lo lắng nói:

– Dương thiếu hiệp! Sao đây? Lão tặc này chết cũng không đã giận, nhưng không thể căn cứ vào tiếng ngựa kêu mà bắt tội lão.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiếu Bang chủ đừng vội! Đó chẳng qua là mưu kế bắt đầu để làm cho Siêu Từ Kiều mất tinh thần mà thôi. Việc này tôi chỉ cần làm cho Siêu Từ Kiều biết rằng con ngựa tôi là con linh mã, chỉ cần hắn tâm phục thì ngày mai sẽ có biện pháp khác. Người nào làm việc xấu thì không thể an tâm được.

Hàn Trúc nghe nói hơi an tâm:

– Té ra mới là việc khởi đầu của thiếu hiệp nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ.

Con ngựa này thật là ngựa linh sao? Tôi chỉ đưa đến cho thiếu hiệp một con ngựa rất tầm thường. Tại sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Không sai! Con ngựa rất bình thường, nhưng nó cũng biết kêu và biết nhảy.

Có đúng không?

Hàn Trúc nói:

– Đúng thì đúng! Nhưng có cái gì quan trọng đây?

Tiểu Tà nói:

– Nếu con ngựa bị sợ hãi hoặc đau đớn thì nó sẽ kêu, tôi chỉ lợi dụng điểm này. Cũng may Thiếu bang chủ không trao cho tôi con ngựa không biết kêu, không biết nhảy. Nếu không, tôi đã thất bại rồi.

Hàn Trúc vẫn còn không hiểu:

– Ngựa bị đau thì phải kêu, nhưng tại sao đến phiên Siêu Tử Kiều rờ nó mới kêu?

A Tam cười nói:

– Đó chính là Tiểu Tà của chúng tôi là người đại thần thánh, hẳn đã có cách làm cho con ngựa bình thường trở thành con ngựa quý. Gặp được người xấu thì nó kêu không ngừng.

Tiểu Tà cười nói:

– Vấn đề này cũng nhờ Tiểu Thất vì Tiểu Thất trưởng thành trong núi cao, hiểu rõ tánh tình các con mãnh thú, các loại động vật. Muốn đùa cợt với loài dã thú thì hẳn làm rất dễ dàng. Hẳn có loại dược thảo làm cho con ngựa đau lưng một chút rồi hết.

Hàn Trúc nói:

– A! Tôi hiểu rồi! Thiếu hiệp đã gọi Tiểu Thất bỏ thuốc độc vào trong miệng ngựa. Nhưng cũng không đúng, tại sao Tiểu Thất bỏ thuốc con ngựa không kêu lập tức, mà đợi đến lúc Siêu Tử Kiều vào.

Tiểu Tà nói:

– Tôi đã nghĩ đến điểm này nên đã bảo Tiểu Thất xếp hàng trước Siêu Tử Kiều. Lúc Tiểu Thất ra ngoài thì nhất định Siêu Tử Kiều vào tiếp, đó là thời gian con ngựa thấm thuốc. Nhưng chỉ bỏ một chút thuốc mà thôi, nên con ngựa không bị đau lâu.

Nói xong Tiểu Tà cười ngất.

Hàn Trúc cũng cười to:

– Ô! Kế hoạch của thiếu hiệp rất chu đáo, nhưng cũng rất nguy hiểm. Thí dụ thuốc độc lâu tan, đúng vào thời điểm của một người khác ...

Tiểu Tà nói:

– Đã dụng mưu kế thì nhất định phải lường trước mọi biến cố. Thí dụ Gia Cát Lượng bày kế không thành gạt Tư Mã Ý, không phải ông ta cũng toát mồ hôi sao?

Nếu không làm sao có cơ hội khám phá đây. Mỗi một kế hoạch không phải lúc nào cũng toàn vẹn, chỉ được bảy tám phần là tốt rồi.

Tiểu Linh cười nói:

– Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Tiểu Tà đắc ý:

– Đúng!

Hàn Trúc hỏi:

– Như vậy ngày mai làm gì nữa đây?

Tiểu Tà nói:

– Ngày mai Thiếu bang chủ chỉ cần chuẩn bị một cuốn bí kíp, cuốn bí kíp này phải giống cuốn bí kíp đã bị mất cắp. Chỉ cần như vậy là được.

Hàn Trúc nói:

– Như vậy người ta tưởng rằng chúng ta đùa giỡn với họ sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải! Thiếu bang chủ cứ làm theo như vậy, nếu không e rằng hấn không dễ dàng gục đầu chịu tội.

Hàn Trúc nói:

– Được rồi! Tôi cũng nghe theo ý thiếu hiệp. Nhưng chỉ có một chuyện làm như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Còn nữa! Thiếu Bang chủ trao cho tôi một số giấy trắng, đủ cho mỗi đệ tử Cái Bang hai tờ.

Hàn Trúc nói:

– Việc đó không khó khăn gì. Hàn Linh có thể làm được, vậy thì ta trở về chuẩn bị đây.

Tiểu Tà cười nói:

– Xin Thiếu bang chủ cứ tự tiện.

Hàn Trúc rời khỏi Hàn Linh phạn, nghĩ thầm:

– Tại sao công việc quan trọng mà Tiểu Tà đối phó như một đứa con nít đùa giỡn.

Tiểu Tà thấy Hàn Trúc ra đi có vẻ suy nghĩ, gọi lớn nói:

– Thiếu bang chủ! Hãy nhớ rằng mọi việc phải kín đáo đừng tiết lộ ra ngoài.

Hàn Trúc quay lại:

– Ta hiểu rồi.

Hàn Trúc nói xong đã biến mất khỏi hành lang.

Ngày thứ hai đã đến.

Đúng vào giữa trưa, tại hội trường đã đông nghẹt đệ tử Cái Bang, như ngày hôm qua. Hàn Trúc giao trách nhiệm cho Tiểu Tà điều khiển ngày hội.

Tiểu Tà bước ra nói:

– Kính thưa quý vị! Hôm qua tuy con ngựa đã kêu, nhưng điều đó không cần.

Hôm nay tôi đã tìm ra dấu vết của hung thủ để xác định tội phạm.

Vừa dứt lời, Tiểu Tà đã cầm một tay giấy lớn xếp kín, đưa cao trước mặt mọi người nói:

– Đây là dấu tay của hung thủ, tôi đã lấy được. Bây giờ tất cả mọi người chúng ta, mỗi người đều lần lượt vào phòng kín, in dấu chỉ ngón tay cái của bàn tay trái. Mỗi người đều phải ghi rõ tên họ trên tờ giấy đó để đối chiếu. Trong phòng tôi đã bố trí giấy mực sẵn, trừ người có phận sự, không ai được vào phòng.

Mỗi người in dấu tay xong chỉ cầm ra nộp cho Trưởng lão Chấp pháp.

Mọi người nghe xong đều im lặng. Chỉ có Siêu Tử Kiều, đôi mắt có vẻ kinh hãi, không biết Dương Tiểu Tà đã làm cách nào để lấy được dấu tay của thủ phạm đây.

Dù nghĩ như vậy, Siêu Tử Kiều vẫn định ninh Tiểu Tà không thể dùng phương pháp này tìm ra thủ phạm được. Tiếp đó, tất cả đệ tử Cái Bang đều sắp hàng, lần lượt vào phòng in dấu tay rồi đem ra nộp cho Tốt Quả Hoang Trưởng lão Chấp pháp.

Khi người cuối đã làm xong, Tiểu Tà đứng ra nói:

– Xin Trưởng lão Chấp pháp kiểm điểm lại xem thử còn sót người nào không?

Tốt Quả Hoang nói:

– Đã đủ hết rồi.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy rất tốt! Bây giờ xin phiền quý vị tốn công một lần nữa, lần này thì in dấu ngón tay của bàn tay phải để đối chiếu rõ ràng hơn, vì dấu tay của hung thủ có cả tay trái và tay phải.

Tất cả không ai phản đối. Một lần nữa lại sắp hàng, lần lượt vào phòng in dấu tay.

Lần thứ hai cũng đã làm xong, Tiểu Tà bảo A Tam và A Tứ khiêng một cái bàn lớn để giữa sảnh, rồi mời trưởng lão Chấp Pháp Tốt Quả Hoang đến ngồi trước bàn để thị chứng việc kiểm tra. Công việc sắp đặt xong, Tiểu Tà đem hai bản dấu tay lần trước và lần sau đem ra đối chiếu từng người.

Tất cả mọi người đều làm đúng tức là lần trước in ngón cái của bàn tay trái, lần sau in ngón cái của bàn tay phải. Riêng hai bản dấu tay của Siêu Từ Kiêu đều in hai ngón tay của bàn tay trái.

Tiểu Tà cầm hai bản in của Siêu Từ Kiêu nói với Tốt Quả Hoang:

– Hai bản này có vấn đề rồi! Tại sao Siêu Từ Kiêu lại làm khác với mọi người?

Tốt Quả Hoang gật đầu:

– Đúng vậy! Đây là vấn đề.

Lão đứng dậy hướng về mọi người, cao giọng:

– Tất cả huynh đệ chúng ta đều làm đúng nguyên tắc, tức là lần trước in ngón cái của tay trái, lần sau in ngón cái của tay phải, riêng Siêu Từ Kiêu không làm như vậy. Đây là dụng ý gì, nếu không phải dụng ý tránh né tội.

Tất cả mọi người đều ồ lên một lượt. Cả đại hội đều náo loạn. Siêu Từ Kiêu mặt tái nhợt mất hết tinh thần, đứng lên nói:

– Không! Ta không phải là thủ phạm! Ta không có ăn cắp!

Tiểu Tà nói:

– Đừng có chối cãi! Chính quyền bí kíp ở đâu Thiếu Bang chủ cũng đã tìm lại được rồi!

Dứt lời, Tiểu Tà liếc nhìn Hàn Trúc. Hàn Trúc cảm quyền bí kíp giả đưa lên cao cho mọi người xem. Cả hội trường đều náo nhiệt.

Bấy giờ Siêu Từ Kiêu mất hết tinh thần, không còn bình tĩnh được nữa, nổi giận trợn mắt:

– Không thể được! Quyền bí kíp đó ta đã đem dấu tại một thạch động, không thể nào tìm ra.

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, bọn thuộc hạ chấp pháp đã áp tới bắt Siêu Từ Kiêu. Sợ dĩ Siêu Từ Kiêu nói ra câu này là tưởng công việc đã hoàn toàn bại lộ, nên chỉ còn có cách là liều chết mà thôi.

Lão vùng đá cầu bông lên, cố ngăn cản không cho bọn thuộc hạ đến gần. Siêu Từ Kiêu phóng đến trước mặt Tiểu Tà có ý thí mạng:

– Dương Tiểu Tà! Hôm nay ta thí mạng với ngươi ...

Tiểu Tà vừa tránh né thì Tốt Quả Hoang đã phóng tới, hợp lực với bọn thuộc hạ Chấp pháp bắt Siêu Từ Kiêu trời lại. Hàn Trúc nổi giận bước tới hét:

– Siêu Từ Kiêu! Ngươi đúng là tên phản tặc rồi! Phải đem trả bí kíp chân kinh lại, nếu không sinh mạng của ngươi sẽ không tránh khỏi hủy diệt.

Siêu Từ Kiêu trợn mắt:

– Quyền bí kíp chân kinh ngươi đã lấy được rồi, còn hỏi lão phu làm gì nữa?

Hàn Trúc cười khẩy:

– Đây chỉ là quyền bí kíp chân kinh giả mà thôi.

Siêu Từ Kiêu trợn tròn đôi mắt lên, hét to:

– Ta đã làm kẻ chúng bây rồi! Hiện nay ta đã trong tay các ngươi, muốn giết thì giết, đừng có hỏi nhiều.

Hàn Trúc nói:

– Việc này cũng khá quan trọng! Trong lúc chưa tìm lại được chân kinh, hãy tạm thời giam hung thủ vào đại lao, chờ bang chủ trở về hãy định liệu.

Tốt Quả Hoang và bọn thuộc hạ tuân lệnh bắt Siêu Từ Kiều nhốt vào đại lao.

Sau đó ai nấy đều trở về nghỉ ngơi.

Hàn Trúc dẫn bọn Tiểu Tà trở về Hàn Linh phạn, trong lòng rất vui vẻ nói với Tiểu Tà:

– Nội bộ của Bồn bang đang trải qua một thời kỳ nguy biến, nếu không có Dương thiếu hiệp đến đây thì không thể củng cố lại bồn bang. Ôn này rất lớn.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Việc quan trọng là củng cố nội bộ của Cái Bang, loại bỏ những tên nội gián đang xâm nhập và phá rối, còn ôn nghĩa không có gì đáng nói.

Bấy giờ Trương lão Chấp Pháp Tốt Quả Hoang cũng bước vào nói với Hàn Trúc:

– Bẩm Thiếu Bang chủ! Hiện nay tuy đã tìm ra thủ phạm nhưng bí kíp chân kinh vẫn chưa lấy lại được, xin Thiếu bang chủ ra lệnh cho thuộc hạ tra tấn phạm nhân để tìm lại tang vật nếu để lâu ngày, chớ cho Bang chủ trở về e bất tiện.

Hàn Trúc nói:

– Việc chủ trương lấy lại bí kíp chân kinh Tốt Quả Hoang trưởng lão hội ý với Bang trưởng lão mà qui định. Tra tấn hay không là tùy ở phương pháp quý vị. Hiện nay tôi còn đang lo làm cách nào để loại bỏ những kẻ xấu trong Cái Bang chúng ta.

Tiểu Tà đứng dậy cáo từ lui ra ngoài:

– Đây là việc riêng trong Cái bang, tôi không dám xen vào, xin phép được lui ra ngoài nghỉ một chút.

Nói xong Tiểu Tà đã bước ra ngoài. Tốt Quả Hoang nói với Hàn Trúc:

– Dương thiếu hiệp có ân rất lớn với bồn bang, thiếu bang chủ phải đền đáp cho xứng đáng.

Hàn Trúc nói:

– Việc đó ta đã có ý lo lắng rồi. Hiện tại phải làm gấp hai việc. Một là truy tìm bí kíp chân kinh, hai là củng cố nội bộ Cái Bang.

Tốt Quả Hoang nói:

– Bẩm thiếu chủ! Đây cũng là trách nhiệm của thuộc hạ.

Đợi cho Tốt Quả Hoang ra khỏi phòng, Hàn Trúc vội đến Hàn Linh phạn để gặp Tiểu Tà. Đến nơi thấy Tiểu Linh và bọn Tiểu Tà đang ăn uống vui cười.

Hàn Trúc bước vào nói:

– Công việc vừa rồi nhờ có Dương thiếu hiệp giúp đỡ, nếu không thì ...

Tiểu Tà nói:

– Lúc này không cần bàn chuyện đó. Thiếu bang chủ bây giờ đã tìm được bí kíp chân kinh chưa?

Hàn Trúc nói:

– Chưa! Lão ác tặc đó không dễ gì chịu khai ra.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy phải lập kế bắt đồng bọn của chúng khai ra.

Tiểu Tà nói:

– Ngày mai Thiếu bang chủ loan truyền rằng Siêu Từ Kiều đã thú nhận hết tội lỗi rồi, và cũng đã khai ra đồng bọn. Chắc chắn trong số đồng bọn của hắn sẽ có kẻ chạy trốn.

Hàn Trúc mừng rỡ kêu lên:

– Hay! Ta chưa nghĩ ra việc này.

Nói xong lập tức chạy đi.

Tiểu Tà can lại:

– Bây giờ chưa đúng lúc, phải chờ vài hôm nữa mới nói. Phải chờ các Phân Thọ chủ trở về nhiệm sở thì tốt hơn.

Hàn Trúc đắc ý cười:

– Ta rất phục thiếu hiệp, thiếu hiệp rất chu đáo.

Tiểu Tà nói:

– Vậy cuốn bí kíp chân kinh Thái Thượng Ma Kinh Thiếu bang chủ có biết được gì không?

Hàn Trúc nói:

– Trước đây ta đã hỏi qua Mã trưởng lão thì bí kíp này là loại tà công. Người nào luyện loại võ công này tuy cao thủ nhưng trở thành ma vương mất hết lý trí.

Tiểu Tà kinh hãi:

– Lợi hại như vậy sao? Để không được! Lưu lại không được, nếu sách này tồn tại thì sẽ có người luyện thành làm hại vũ lâm.

Hàn Trúc nói:

– Tôi cũng đã bảo Mã trưởng lão phải hủy bỏ nó đi, vì nghe nói trước đây ba trăm năm đã có xuất hiện một Huyết Sát Ma Quân. Chính nhân vật đó đã đi lưu sách này.

A Tam nói:

– Có phải Huyết Sát Ma Quân Tổ Âm Phi không?

Tiểu Tà hỏi:

– A Tam! Không lẽ ngươi biết chuyện này sao?

A Tam nói:

– Lão ma đầu này ba trăm năm trước là Võ lâm đệ nhất nhân, sư phụ đệ đã từng nói qua. Lúc đó không ai kiềm chế hắn được, nên võ lâm Hắc Bạch hai đạo phải bao vây đến bảy ngày đêm mới truy sát được.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Đừng nói dốt.

A Tam nói:

– Sư phụ của đệ nói sao, đệ chỉ kể lại vậy.

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Trong đảo này có chỗ nào mang chữ “Thạch” không?

Hàn Trúc hỏi:

– Chữ “Thạch” thì có rất nhiều. Thiếu hiệp muốn hỏi làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ chỉ cần biết chỗ nào có gọi là “Thạch” thì nói ra.

Hàn Trúc gật đầu nói:

– Nơi ở của bang chủ phía sau có một tiểu đình gọi là Thạch Đình. Bang chủ lại lập một Thạch Can, đó là nơi dùng để uống rượu ngâm thơ. Còn về phía Bắc đảo này có một xóm dân cư gọi là Thạch Hương cư. Tiếp theo là Tây khẩu, chỗ có hai con sư tử đá. Còn các nơi khác thì không có chữ “Thạch”.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đại khái như vậy là đủ rồi! Thiếu bang chủ tìm ra được chân kinh bí kíp đừng quên mời tôi bữa tiệc.

Hàn Trúc nói:

– Tôi không quên ơn Thiếu hiệp! Trước tiên, hôm nay tôi nhất định đãi thiếu hiệp một bình rượu ngon. Xin cáo từ.

Liền chạy ra khỏi Hàn Linh phạn để tìm rượu ngon.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh hỏi chuyện vừa rồi để làm gì vậy?

Tiểu Linh chạy ra cười nói:

– Chuyện này tôi biết.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh cười hì hì:

– Tiểu Linh lúc này đã thông minh tài giỏi rồi.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Có phải huynh muốn tìm bí kíp chân kinh đang cất giấu không?

A Tam hỏi:

– Tiểu Linh! Tại sao cô biết giỏi vậy?

Tiểu Tà nói:

– Đúng! Chuyện này chính miệng Siêu Tử Kiêu đã tiết lộ chỗ giấu chân kinh.

Tất cả đều cười ồ lên. Mọi người tiếp tục ăn uống không ngừng tay.

Bỗng Hàn Trúc từ bên ngoài chạy vào hơ hắt:

– Nguy rồi! Tên phản tặc này một chút cũng không khai, đồng thời ngày mai đường phụ ta trở về. Ta không biết phải trả lời làm sao đây?

Vừa nói vừa ngồi xuống ghế uống một chung rượu, nét mặt rất buồn bã.

Tiểu Linh trấn an:

– Đại huynh! Đường phụ đâu phải là người nghiêm khắc, đã nuôi chúng ta từ nhỏ đến lớn lẽ nào lại không thương tình.

Hàn Trúc lắc đầu:

– Muội đâu có biết huynh và Đường phụ quan hệ ra sao? Mấy năm qua đường phụ và huynh tình cảm rất phai nhạt, huynh cũng không biết lí do gì.

Tiểu Linh chớp mắt:

– Muội cũng vậy! Chúng ta đã lớn rồi còn làm sao tiếp tục được nuông chiều.

Huynh đừng quá lo lắng!

Hàn Trúc thở dài:

– Nếu tìm được bí kíp chân kinh thì không xảy ra việc gì rồi.

Tiểu Linh dạy qua Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh giúp đỡ việc này được không? Cứ lo uống rượu mãi ...

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Nếu muội không đem rượu thì huynh lấy gì mà uống?

Tiểu Linh nói:

– Đại huynh của muội đang có chuyện, huynh đừng để phải lo lắng.

A Tam chen vào:

– Nếu Tiểu Tà không lo thì ở đâu có rượu uống đây?

Tiểu Tà nói:

– Không phải muội đã biết được chỗ giấu bí kíp sao? Cứ đến lấy giao cho anh của muội là xong.

Tiểu Linh nghĩ một chút như nhớ lại điều gì, vỗ tay nói:

– Đúng rồi! Muội thật là ngốc! Thôi chúng ta đi.

Nói xong kéo tay Hàn Trúc chạy ra ngoài. Hàn Trúc vội nói:

– Tiểu Linh! Chờ một chút! Sự việc phải nói cho huynh nghe rồi mới làm.

Muội thật biết chỗ giấu bí kíp sao?

Tiểu Linh cười nói:

– Đương nhiên rồi! Sau Thạch Đình chỗ ở của đường phụ gọi là Thạch Can, hoặc phía Bắc Thạch Hương cư và Tây Cảng khẩu, chỗ hai con sư tử đá. Ở mấy chỗ đó nhất định có giấu bí kíp.

Hàn Trúc nói:

– Mấy chỗ đó là do ta đã nói với Dương thiếu hiệp, có gì lạ đâu?

– Đại huynh! Hôm trước chính Siêu Tử Kiều đã hoảng hốt thổ lộ một câu nói trong đó có chữ “Thạch”.

Hàn Trúc nhớ lại tình ngộ:

– Đúng rồi! Tại sao huynh không nghĩ đến. Tiểu Tà! Thiếu hiệp chờ một chút, ta cùng với Tiểu Linh đi thử xem sao.

Nói xong Hàn Trúc cùng với Tiểu Linh chạy về phía Thạch Đình.

A Tam nói:

– Tiểu Tà! Huynh thật là tài!

Tiểu Tà nói:

– Rất tiếc! Tiểu Linh sẽ không tìm được.

A Tứ hỏi:

– Tại sao?

Tiểu Tà nói:

– Tuy vậy cũng không đơn giản. Các người mau theo ta.

Dứt lời Tiểu Tà phóng ra ngoài, chạy đến tiểu kiều sử dụng “Trường Hồng Quán Nhật” nhảy bay lên lầu, chỗ ở của bang chủ.

A Tam nhìn theo:

– Khả ... khả ... khả ... Tiểu bang chủ khinh công rất lợi hại.

A Tam bắt chước nhảy theo nhưng thân mình rơi xuống đất, làm bể rất nhiều chậu hoa. A Tứ vội chạy đến đỡ A Tam dậy, hai người chạy bộ đến trước Hàn Phong lầu.

Tiểu Tà từ trên Hàn Phong lầu nhìn xuống:

– A Tam! Người sử dụng khinh công cách nào mà đập bể chậu hoa của người ta vậy? Hãy chạy bộ lên đây?

A Tam thẹn thùng:

– Thì tại đệ muốn theo bảo vệ huynh.

Tiểu Tà nói:

– Thôi! Chúng ta vào đây tìm bí kíp.

A Tứ hỏi:

– Tiểu Bang chủ tại sao biết được bí kíp giấu nơi đây?

Tiểu Tà nói:

– Có rất nhiều nguyên nhân. Thí dụ Siêu Tử Kiêu vì khẩn cấp không dám đi xa, chỉ tìm nơi rất gần mà giấu. Hơn nữa Siêu Tử Kiêu giấu bí kíp nơi chỗ ở của Bang chủ để chứng tỏ hắn không có ý ăn cắp, mà chỉ để bảo vệ bí kíp mà thôi.

A Tam gật đầu:

– Có lý! Hắn sẽ chối tội ăn cắp viện cớ giữ gìn cho Bang chủ. Như vậy Siêu Tử Kiêu thật lợi hại.

Lúc này Tiểu Linh và Hàn Trúc đã lên đến Hàn Phong lâu. Tiểu Linh mình mẩy ướt đầm mồ hôi, kêu Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Bí kíp không có giấu ở đây.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh đừng vội! Muội đã tìm các nơi khác chưa?

Tiểu Linh nói:

– Đã tìm hết rồi nhưng không có.

Tiểu Tà hỏi:

– Lúc đi tìm có gặp ai không?

Tiểu Linh nói:

– Có! Mấy vị trưởng lão cũng chờ đợi Thiếu bang chủ trở về.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy là đúng rồi.

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh có việc gì thần bí mà xem huynh có vẻ kín đáo như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Muội trở vào Hàn Phong lâu tìm thử xem, huynh trở về Hàn Linh phạn chờ đợi. Phải tìm cho kỹ một chút nhất là trong tường hoặc trong đồ vật. Lúc trước lão Diêu thủ lục quái đã dạy huynh một chiêu, nay cứ đem ra sử dụng.

Tiểu Linh cười nói:

– Huynh cứ về đi! Muội sẽ tìm được.

Nói xong cùng với Hàn Trúc đi vào Hàn Phong lâu. Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ trở về Hàn Linh phạn. Không lâu, Tiểu Linh và Hàn Trúc trở về, mặt mày hớn hờ.

Tiểu Linh vừa cười vừa nói:

– Tiểu Tà! Tìm được rồi! Thật không phải dễ!

Dứt tiếng Tiểu Linh và Hàn Trúc đã vào đến nơi. Hàn Trúc nói:

– Đây chính là cuốn bí kíp chân kinh của ta và Thái Thượng Ma Kinh nữa.

Hai cuốn chân kinh đã ngả màu vàng.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Nếu huynh chỉ điểm thì lần trước muội đã tìm được rồi. Huynh đoán xem thủ phạm giấu ở đâu?

Tiểu Tà đáp ngay:

– Thì tại Hàn Phong lâu chứ còn gì nữa.

Tiểu Linh nói:

– Đúng vậy! Nhưng giấu bằng cách nào chắc huynh không biết được.

Tiểu Tà cười nói:

– Lúc này tôi đã nhìn qua thấy có tấm ván trúc còn mới, khác hơn những đồ vật khác. Chắc thủ phạm giấu vào đó.

Tiểu Linh nói:

– Tại nơi tấm bảng.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại tấm bảng? Ở đó có thấy gì khác không?

A Tam kêu lên:

– Tiểu Tà! Sự thật đệ cũng nghĩ là trên tấm bảng.

Tiểu Linh yên lặng, vì nhìn thấy Tiểu Tà đang suy nghĩ.

Hàn Trúc nói:

– Dương thiếu hiệp đoán trúng rồi! Bí kíp giấu nơi tấm bảng trúc gọi là Thạch Hoan Can.

A Tam hỏi:

– Tấm bảng đan bằng trúc sao?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đúng rồi! Tấm bảng đan bằng trúc trồng ở giữa.

Tiểu Tà nghe nói, ngạc nhiên đứng dậy:

– Trong ruột tấm bảng bỏ trống sao?

Tiểu Linh nói:

– Đúng rồi! Huynh đã đoán trúng mà.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không sai! Tuy tôi đã đoán trúng nhưng nếu tôi mò lên tấm bảng này thì còn phát hiện chuyện khác. Thật đáng sợ rồi!

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Có gì mà đáng sợ?

– Huynh nói Siêu Tử Kiều thật đáng sợ rồi! E không ai bì kịp hắn.

Tiểu Linh nhìn thấy sắc mặt Tiểu Tà có vẻ trầm trọng, nên vội hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh nói thử xem! Chúng ta tại sao lại không bì kịp Siêu Tử Kiều?

Hàn Trúc cũng hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Là chuyện gì vậy?

Tiểu Tà buồn bã:

– Không có gì! Chỉ cần cha nuôi của Thiếu bang chủ trở về thì Siêu Tử Kiều sẽ không chết rồi.

Hàn Trúc giận nói:

– Dù cho thương yêu thế nào Dương phụ ta cũng không dám thiên vị hần.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao vậy?

A Tam nói:

– Tại vì Siêu Tử Kiều lấy bí kíp chân kinh giấu tại Hàn Phong lâu trong tấm bảng này có đúng không Tiểu Tà?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Đây là một tấm bảng bí mật, chỉ có một mình bang chủ biết được. Mọi người có hiểu được ý nghĩa của câu nói tôi không?

Tiểu Linh hiểu rồi, Hàn Trúc vẫn biết như vậy nhưng nhất định không bỏ qua Siêu Tử Kiều. Tiểu Linh giận nói:

– Như vậy là cái gì đây? Nó là tên phản bội, nếu không xử trị muội không phục.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Nếu có ai không phục thì phải đi tìm tôi.

Tiểu Linh đôi mắt sáng lên:

– Tiểu Tà! Nói mau! Phải dùng biện pháp gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Muội nên đến Tây Cang khẩu một lần nữa, và công bố cho mọi người biết bí kíp chân kinh tại chân con sư tử đá. Như vậy mới là ổn.

Tiểu Linh lạ lùng:

– Đổi chỗ giấu tang vật của hần?

Tiểu Tà gật đầu. Hàn Trúc hỏi:

– Như vậy để làm gì?

Tiểu Tà đáp:

– Chỉ để cho kẻ phản chủ không có gì chối cãi. Nhưng hai người lực lượng rất yếu, bây giờ phải đi tìm Mã trưởng lão giao quyền Thái Thượng Ma Kinh đồng thời tìm Tốt Quả Hoang Cháp pháp trưởng lão nói rằng bí kíp tìm được dưới chân sư tử đá. Càng nhiều người biết càng tốt.

Hàn Trúc gật đầu:

– Ta lập tức thi hành, nhưng còn phải làm cái gì nữa không?

Tiểu Tà nghĩ một lúc nói:

– Thiếu bang chủ! hãy lấy ba chiều cuối cùng của “Giáng Long thập bát chưởng” giấu đi, nếu bang chủ muốn xem Thiếu bang chủ chia làm hai lần đưa cho bang chủ.

Hàn Trúc hỏi:

– Vậy là dụng ý gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Thiên cơ bất khả lậu! Thiếu bang chủ cứ tin tưởng nơi tôi không hại người là được.

Tiểu Tà thấy Hàn Trúc suy nghĩ liền nói:

– Sao rồi? Cứ theo đó mà làm! Có khó khăn sao?

Hàn Trúc lắc đầu:

– Không có! Tôi sẽ chia thành hai xấp. Cố nhiên ai cũng không có cách nào biết được xấp nào là thật. Thôi! Xin cáo từ.

Vừa dứt tiếng đã phi thân biến mất trước hành lang. Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh phát hiện cái gì bí mật mà bây giờ chưa thể nói được sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh lo lắng:

– Cũng không có gì! Huynh đang muốn đối phó với Siêu Từ Kiêu. Lấy rượu đi. Ngày mai Dưỡng phụ của muội về đây, chúng ta không còn uống rượu nữa đâu.

Đêm đến rất buồn ...

Tại vì Tiểu Tà suốt đêm suy nghĩ kế hoạch đối phó với một việc trọng đại trong Cái Bang, nên ai nấy đều im lặng nghe sương rơi ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tình hình cái bang nguy ngập

Vào giữa trưa ngày hôm sau ...

Nơi Tây cảng mọi người đã tập trung đông nghịt ...

Tất cả đều là đệ tử của Cái Bang. Họ làm lễ đón Bang chủ Cái Bang trở về.

Có người reo to:

– Bang chủ về rồi!

Tiếng reo vang dội kéo dài. Tiếp đến là tiếng gậy trúc động xuống mặt đất để chào mừng.

Một con thuyền nhỏ cập bến. Trên thuyền có một người đầu tóc trắng phau, mặt mày đen sạm, nhưng đôi mắt sáng rực, uy dũng vô cùng. Tay ông ta cầm cây Đả cầu bông, lưng đeo chín túi.

Ông ta chính là Cái Bang chủ Thanh Trúc Chấn Bát Phương Chu Lăng.

Đệ tử Cái Bang đồng cúi mình chấp tay nói lớn:

– Cung hạ bang chủ giá lâm!

Chu Lăng bước lên bờ, cười nói:

– Quý vị huynh đệ đừng đa lễ!

Đệ tử Cái Bang đồng thanh nói:

– Tạ ơn Bang chủ!

Hàn Trúc chạy đến chấp tay nói:

– Bang chủ đã về! Con xin vãn an. Hàn Trúc bắt tài, công việc nhà bê trễ, xin bang chủ thứ lỗi!

Chu Lăng vỗ đầu Hàn Trúc:

– Hàn Trúc! Con đừng lo lắng! Dù có ta ở nhà chưa chắc đã làm gì hơn.

Chúng ta mau trở về đi.

Đoạn quay qua đệ tử:

– Tất cả huynh đệ Cái Bang đã quá mệt mỏi. Hãy về nghỉ ngơi đi.

Nói xong, dẫn Hàn Trúc trở về đại viện.

Bọn thuộc hạ Cái Bang rạp nhau:

– Cung tiễn Bang chủ.

Chờ tới lúc bang chủ khuất bóng, các đệ tử Cái Bang rù nhau tập hợp nhiều nơi rải rác, vẻ mặt âu lo, không biết sẽ xảy ra điều gì.

Tại đại sảnh, lúc này đã tụ tập rất nhiều trưởng lão. Số người này từ tám túi trở xuống, thuộc vào hàng có chức vị lớn trong Cái Bang.

Chu Lăng nhìn Hàn Trúc:

– Nghe nói Siêu Từ Kiều phản bang, lấy cắp bí kíp trấn sơn chi bảo “Giáng Long Thập Bát Chương”. Chuyện này có thật không?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đúng vậy! Nhưng bí kíp đã tìm lại được rồi.

Đoạn kể lại đầu đuôi sự việc.

Chu Lăng nói:

– Cũng may là Dương Tiểu Tà đã giúp Cái Bang việc trọng đại này. Người của hắc vẫn còn tại đây không?

Hàn Trúc nói:

– Hắc ở tại hậu viện. Con xin mời hắc ra đây.

Chu Lăng nói:

– Chờ lát nữa sẽ hay. Bây giờ ta sẽ gặp Siêu Từ Kiều. Hắc đang ở đâu?

Tốt Quả Hoang nói:

– Bẩm bang chủ! Tại ngục thất số ba.

– Chúng ta đến đó xem. Dù muốn dù không hắc đã lập được công lao ở Cái Bang không ít.

Nói xong lão vội vã đi về hướng ngục thất.

Bọn thuộc hạ Cái Bang đều đi theo sau.

Siêu Từ Kiều đang nằm queo, đắp trên người một tấm da thú. Thấy bang chủ đến, lập tức bò dậy kêu lên:

– Bang chủ! Thuộc hạ không có ...

Tốt Quả Hoang hét to:

– Chứng cứ đã rõ ràng. Ngươi vẫn còn dám nói không có.

Chu Lăng phát tay áo:

– Tốt chấp pháp! Ngươi đừng nóng! Để ta hỏi rõ đầu đuôi. Siêu Thợ chủ! Tại sao ngươi lấy cắp trấn sơn chi bảo?

Siêu Từ Kiều rên ri:

– Thuộc hạ ... không có ... ăn cắp. Chúng nó muốn hãm hại thuộc hạ.

Hình Đường chủ Nguyên Bình nổi giận:

– Siêu Từ Kiều! Dù cho ngươi nói đến gãy lưỡi cũng không cứu mạng sống của ngươi được đâu.

Siêu Từ Kiều nói:

– Ta có gì sai trái đâu! Trần sơn chi bảo ... Chỉ do bang chủ bảo quản. Thiếu bang chủ cũng không có quyền bảo quản.

Chỉ một câu nói đó làm cho ai nấy đều ngơ ngác! Siêu Từ Kiều chưa bao giờ nói sai, nhưng Hàn Trúc cũng không có cảm giác gì kỳ lạ, bởi vì Tiểu Tà trước đây đã nói cho Hàn Trúc nghe việc này rồi.

Hàn Trúc nói:

– Ta thì không có quyền bảo quản, nhưng ông cũng không có quyền lấy cấp bí kíp này.

Siêu Từ Kiều nói khinh:

– Hi ... hi ...! Ta không có lấy cấp! Ta chỉ lấy bỏ tại Thạch Hung Can, là chỗ ở của Bang chủ. Vậy sao lại gọi là lấy cấp. Chỉ có bang chủ mới có quyền bảo quản.

Chu Lăng cau mày:

– Thật ngươi đã bỏ tại Thạch Hung Can sao?

Siêu Từ Kiều gật mạnh đầu:

– Đúng vậy! Thuộc hạ không dám nói dối.

Chu Lăng vặn hỏi:

– Ngươi giấu ở đâu phải nói thật. Chỉ cần ngươi không nói láo ta tha ngươi khỏi chết.

Hàn Trúc nghĩ thầm:

– Rất may! Nếu không nhờ Tiểu Tà ta không cách nào khám phá ra việc này.

Siêu Từ Kiều nói:

– Tại Thạch Hung Can, nơi mé sau tấm bảng.

Chu Lăng nói:

– Tốt! Ta đi tìm.

Nói xong, hướng về mé ngoài phóng đi.

Hàn Trúc cản lại.

– Dường phụ! Không cần tìm nữa rồi! Bí kíp con đã tìm được, nhưng không phải tại Thạch Hung Can.

Siêu Từ Kiều kinh hãi:

– Không thể được! Rõ ràng ta giấu tại Thạch Hung Can.

Chu Lăng nổi giận:

– Siêu Từ Kiều! Đến giờ phút này ngươi vẫn còn dối gạt ta. Lão phu nhất định giết ngươi.

Nói xong, lão xông tới.

Tốt trường lão vội kéo bang chủ cản lại:

– Bang chủ! Đừng nóng! Tội ác của hắn tày trời, phải trừng trị trước mặt đệ tử bốn bang, để chứng tỏ kỷ luật bốn bang nghiêm chỉnh. Bang chủ đừng tự ý để thiên hạ khỏi chê cười.

Chu Lăng giận nói:

– Siêu Từ Kiều! Lão phu hằng ngày đối xử với ngươi có gì không tốt, tại sao ngươi lại làm như vậy? Ta phải cho ngựa xé xác ngươi.

Siêu Từ Kiều hừ một tiếng:

– Bang chủ! Ông không tin tôi ... ông sẽ ... hối hận.

Tốt Quà Hoang hậm hực:

– Không có gì nói nữa! Bí kíp giấu tại sư tử đá! Ngươi phải bỏ mạng rồi! Chỉ trong ba ngày thôi.

Siêu Từ Kiêu hét to:

– Chu Lăng! Ngươi dám ... không đếm xỉa gì đến ta sao?

Chu Lăng hét lớn:

– Siêu Từ Kiêu! Ngươi vi phạm bang quy, lão phu chẳng còn có cách nào bênh vực được. Ngươi phải ra trước pháp bang rồi.

Hàn Trúc nói:

– Dưỡng phụ! Đừng cãi vã với tên phản đồ. Chúng ta đi đi ...

Chu Lăng hậm hực:

– Được rồi! Tốt chấp pháp! Hãy đối xử tử tế với hần vài hôm.

Nói xong đã rời khỏi ngực thất.

Siêu Từ Kiêu nói lớn:

– Chu Lăng! Ngươi dám giết ta? Ta muốn báo thù! Báo thù ...

Chu Lăng ngồi trên ghế bang chủ, than thở không ngừng:

– Tại sao như vậy? Tại sao lại là hần! Ta thật không hiểu tại sao hần lại làm như vậy?

Trưởng lão Tôn Hồng khuyên giải:

– Bang chủ! Chuyện đã thành sự thật, không cần phải suy nghĩ, đừng quên rằng Tiểu Tà là ân nhân của Cái bang.

Chu Lăng nói:

– Hàn Trúc! Hãy đi mời Tiểu Tà đến đây, trước mắt ta phải cảm tạ hần.

Hàn Trúc vui mừng chấp tay:

– Tuân lệnh!

Nói xong, đi vào đại sảnh.

Không lâu, Hàn Trúc đã dẫn bọn Tiểu Tà trở lại đại sảnh.

Hàn Trúc chỉ ngay Tiểu Tà:

– Dưỡng phụ, người này chính là Dương Tiểu Tà.

Tiểu Linh cũng nói:

– Dưỡng phụ, sao đi lâu vậy? Con rất nhớ mong.

Nàng chạy đến trước mặt Chu Lăng, cầm tay nói:

– Phụ thân! ...

Chu Lăng nhìn Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Trước mặt có khách! Con phải nghiêm chỉnh một chút. Cha sẽ tặng cho con một món quà.

Hàn Linh nói:

– Thật sao? Quà gì? Cha ...

Chu Lăng từ từ lấy trong túi áo ra một miếng ngọc phổi.

– Đẹp không?

Tiểu Linh mừng rỡ:

– A! Rất đẹp!

Mặt mày hớn hờ, Tiểu Linh nói tiếp:

– Cảm ơn cha!

Chu Lăng nói tiếp:

– Con hãy ngồi yên! Cha còn phải cảm tạ Dương thiếu hiệp nữa.

Tiểu Linh trở lại chỗ ngồi bên cạnh Hàn Trúc.

Tiểu Tà nhìn thấy Chu Lăng, lớn tiếng:

– A! Lão ăn mày! Là người? Tại sao ông ra được? Tiểu Tà có chút đĩnh giạt mình.

Chu Lăng ngơ ngác hỏi:

– Dương thiếu hiệp đã từng gặp qua ta sao?

Tiểu Tà kinh ngạc nghĩ thầm:

– Lão ăn mày này lạ thật, rốt cuộc là chuyện gì đây? Bây giờ có nhiều người, chờ một lúc sẽ hỏi.

Tiểu Tà vội chữa:

– Không có gì. Bang chủ khỏe không? Tôi nhớ hình như đã gặp qua ông, nên lúc này có thất lễ. Xin thứ lỗi.

Chu Lăng thấy Tiểu Tà tánh tình như vậy, cũng cười nói:

– Ta chưa kịp cảm tạ người, còn đâu có chuyện trách cứ.

Tiểu Tà nói:

– Bang chủ quá khách sáo rồi! Tôi chỉ vì bản thân muốn rửa sạch nghi ngờ, không có gì ân huệ, xin đừng nhắc tới.

Hàn Trúc nói:

– Cha! Nếu không có Dương Tiểu Tà giúp đỡ, Cái bang chúng ta bị thảm họa rồi! Con muốn tặng cho Dương Tiểu Tà một vật đền ơn, không biết ý cha thế nào?

Chu Lăng nói:

– Không khó khăn gì! Chờ ta cùng với mấy vị trưởng lão bàn tính, sau rồi mới quyết định.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Không cần thiết! Tôi có được tặng vật cũng không có tác dụng gì, đừng làm phiền. Hãy tìm rượu thịt ăn uống thì thực tế hơn.

Chu Lăng cười theo:

– Chuyện tiệc tùng thì nhất định phải có rồi, chỉ sợ lúc đó kẻ được tiếp đãi lại bỏ chạy.

Tiểu Tà cười khanh khách:

– Tôi làm sao mà bỏ chạy được! Mấy năm trước tôi bắt heo đại hội vẫn còn giúp đỡ ông trong tiệc rượu, làm sao tôi lại bỏ chạy?

Chu Lăng kinh ngạc:

– Bắt heo đại hội? Người từng tổ chức đại hội bắt heo sao?

Tiểu Tà khẽ gật:

– Đã có tổ chức qua rồi! Người người đó không phải là ông. Tôi chỉ thí dụ thôi!

Chu Lăng lảng sang chuyện khác:

– Tiểu huynh đệ! Theo ngươi thì lần này tại sao Siêu Từ Kiều lấy trộm bí kíp bổn bang đây?

Tiểu Tà tránh né:

– Đó là chuyện của Cái Bang, tôi chưa hiểu được nhiều.

Chu Lăng nói:

– Tiểu huynh đệ cứ nói xem. Chúng ta cùng thảo luận.

Tiểu Tà nhìn thẳng vào mắt của Chu Lăng:

– Cũng được! Nếu thảo luận thì tôi mới dám góp ý kiến. Siêu Từ Kiều rất có bản lĩnh, nhưng rất tiếc bang chủ chỉ cho hắn chức vụ quá thấp, nên hắn mới phản bang ...

Chu Lăng giận dữ:

– Súc sanh này! Ta có chỗ nào đối xử với hắn không tốt đâu! Hắn dám phụ nghĩa, làm ra chuyện xấu này.

Tiểu Tà nói:

– Tôi chỉ biết suy luận mà thôi.

Hàn Trúc nói:

– Tiểu Tà! Huynh đừng khách sáo! Chúng tôi không coi huynh là người ngoài.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thật vậy sao? Được! Thiếu bang chủ. Tôi chắc chắn Siêu Từ Kiều lén lấy bí kíp này là có vấn đề.

Chu Lăng vội hỏi:

– Vấn đề gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Đó chính là bí kíp trấn sơn chỉ bảo chỉ có bang chủ mới được cất giữ, mà bây giờ đã vào tay thiếu bang chủ, như vậy không phải làm người khác chê cười sao?

Câu nói chỉ có bấy nhiêu, nhưng Chu Lăng biết ngay Tiểu Tà có dụng ý khác, gật đầu:

– Dương thiếu hiệp! Ngươi nói cũng có lý. Hàn Trúc! Con hãy lấy bí kíp trao cho ta để tránh khỏi người khác chê trách.

Tiểu Tà cười, nhìn ngay Hàn Trúc, Hàn Trúc hiểu ý đáp ngay.

– Tuân lệnh.

Hàn Trúc liền lấy bí kíp trao cho cha, rồi quay về chỗ cũ.

Chu Lăng cầm lấy bí kíp, lật qua lật lại một hồi, nói:

– Sự thật bí kíp này cũng giống như của các trưởng lão, không hiểu tại sao Siêu Từ Kiều lại muốn lấy trộm? Chẳng qua sự tò mò làm cho hắn phạm tội.

Nói xong, bỏ bí kíp vào túi.

Hàn Trúc cảm thấy còn có chuyện muốn nói, nên đứng dậy kêu một tiếng:

– Cha!

Tiểu Tà ngắt lời:

– Thiếu bang chủ! Bí kíp này nếu cứ để Thiếu bang chủ tiếp tục cất giữ, dư luận quý bang sẽ xôn xao.

Hàn Trúc biết được dụng ý của Tiểu Tà, nên không nói nữa.

Chu Lăng nói:

– Lão phu mới về còn mệt mỏi, không biết quý vị có gì bàn nữa không? Nếu không, lão phu muốn đi nghỉ ngơi. Công việc này sẽ giải quyết sau.

Tất cả đều nói:

– Cung tiễn bang chủ.

Chu Lăng đứng dậy:

– Lão phu xin cáo từ. Ngày mai gặp lại.

Tiểu Linh gọi:

– Cha! Để con đi theo.

Hàn Trúc quay lại nói với tất cả mọi người:

– Quý vị trưởng lão! Xin quý vị trở về, chuyện này đã kết thúc một đoạn rồi.

Các trưởng lão cũng từ từ cáo lui.

Tiểu Tà cùng đồng bọn trở về Hàn Linh phạn, mặt mày trầm trọng, không nói một tiếng.

Lúc đến Hàn Linh phạn, A Tam hỏi:

– Tiểu Tà, có việc gì quan trọng sao?

Tiểu Tà ngồi xuống uống một hớp trà, trầm giọng:

– Không những có chuyện mà là chuyện lớn.

Hàn Trúc giật mình:

– Chuyện lớn có liên quan đến Cái Bang sao?

Tiểu Tà day qua Hàn Trúc:

– Ở đây xảy ra chuyện lớn nhỏ nếu không phải của Cái bang thì là của ai?

Hàn Trúc lo lắng:

– Vậy thì tôi đi tìm cha tôi.

Tiểu Tà xòe tay:

– Chưa cần! Chờ Tiểu Linh trở về tôi sẽ nói cho nghe.

A Tam hỏi vội:

– Tại sao phải chờ Tiểu Linh về mới nói?

Tiểu Tà hừ nhạt:

– Nếu không chờ cô ta trở về thì chút nữa người phải nói lại cho cô ta nghe sao?

A Tam cười nói:

– Nếu cô ta hỏi thì tôi sẽ nói, chỉ sợ cô ta không muốn nghe tôi nói mà thôi.

Tiểu Tà gất:

– Vậy thì tại sao phải tốn hai lần để nói một chuyện. Chuyện này Tiểu Linh nhất định phải hỏi.

Lúc này Tiểu Linh đã trở về, nét mặt lộ vẻ vui mừng.

Tiểu Tà trịnh trọng:

– Tiểu Linh! Có chuyện rất quan trọng.

Tiểu Linh xì một tiếng:

– Chuyện gì mà quan trọng? Đừng có nhiều chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ tất cả ngồi xuống đi! Thiếu bang chủ! Đường phụ huynh xa huynh từ lúc nào rồi? Huynh thấy đường phụ có gì khác không?

Hàn Trúc ngạc nhiên:

– Cha tôi? Chẳng lẽ cha tôi có vấn đề sao?

Tiểu Tà nói:

– Tôi không phải nói như vậy! Chỉ cần huynh cảm giác làm sao thì cứ nói ra mà thôi.

Hàn Trúc ngẫm nghĩ nói:

– Lúc đó tôi mới tám tuổi, đường phụ tôi giao cho tôi bí kíp Giáng long thập bát chưởng. Sau đó vắng mặt thời gian hơi lâu. Lúc tôi lên mười tuổi cha tôi mới trở về. Bắt đầu từ đó cha tôi không gần gũi tôi như trước. Từ đó đến nay tôi cũng quen lối đối xử như vậy rồi.

Tiểu Linh nói:

– Muội thì không có cảm giác gì. Cha muội lúc nào cũng đối xử với muội rất tốt.

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Lúc đó Tiểu Linh mấy tuổi?

Hàn Trúc nói:

– Cô em tôi kém tôi năm tuổi.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Vậy thì đúng rồi! Chính vì vậy mà cô ta cảm giác cha cô không có gì khác.

Tiểu Linh hỏi:

– Cha muội có gì khác đâu? Huynh đừng nói bậy!

Tiểu Tà nói:

– Nếu hai anh em cô không sợ hãi thì tôi cho biết một việc quan trọng.

Chuyện này không thể không nói.

Tiểu Linh và Hàn Trúc đều ngơ ngác.

Tiểu Tà nhìn hai anh em Hàn Trúc một lúc lâu rồi nói:

– Cha của hai anh em thiếu bang chủ là giả.

Mọi người giật mình đứng dậy:

– Là giả?

Tiểu Linh ngơ ngác một hồi rồi la lên:

– ... Tiểu Tà! Huynh nói bậy! Nhất định nói bậy!

Nàng muốn khóc, vì biết Tiểu Tà từ trước đến nay chưa từng đùa giỡn chuyện quan trọng.

Hàn Trúc lăm lăm:

– Chuyện này chưa chắc đã đúng! Tôi ... đã sống mười mấy năm với người cha ...

Tiểu Tà cười nói:

– Đương nhiên các người không tin tôi rồi.

A Tam nói:

– Tôi tin! Tôi tin! Chỉ nhìn thấy tôi đã biết là giả rồi.

Tiểu Tà đánh A Tam một cái.

Đồng thời nói:

– Ngươi biết cái gì mà nói. Cứ ngồi yên nghe. Không chừng một lát ta tìm cho ngươi một người cha giả.

A Tam rờ đầu yên lặng.

Tiểu Tà nghiêm chỉnh:

– Thiếu bang chủ! Nếu bang chủ có sai lầm thì bị trừng trị bằng cách nào đây?

Hàn Trúc thở nhẹ:

– Các trưởng lão họp mặt bắt bang chủ miễn chức vụ rồi mới trị tội được.

Việc này phải nơi Lạc Tốt Giả quyết định.

Tiểu Tà nói:

– Có cách làm được thì tốt rồi.

Tiểu linh nín áo Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh nói bậy! Huynh nói sai! Mọi người không tin ...

Tiểu Tà hét lên:

– Nhất định mọi người phải tin! Đừng vì thích miếng ngọc bài vừa rồi mà nhận một đũa gian ác làm cha mình. Các người có phát hiện Siêu Tử Kiều bị nhốt đã kêu nói gì không?

Hàn Trúc đáp ngay:

– Có! Hần nói chờ bang chủ về chúng ta sẽ mang họa.

Tiểu Tà gỡ tay Tiểu Linh:

– Đúng! Thiếu bang chủ có biết bang chủ đối xử với hần rất tốt không?

Hàn Trúc nói:

– Bang chủ đối xử với ai cũng tốt.

Tiểu Tà nói:

– Vậy bang chủ trở về tại sao phải gấp rút đến lao phòng thăm hỏi?

Hàn Trúc nói:

– Đó là chuyện lớn của bản bang, nên bang chủ phải nóng lòng xem xét.

Tiểu Tà nói:

– Các người có biết tại sao thuộc hạ của Cái bang liên tục mất tích không?

Hàn Trúc nói:

– Đó là có người âm thầm thanh toán đệ tử Cái bang.

Tiểu Tà nói:

– Có một phân thợ chủ đã nói qua, những thuộc hạ bị hại sau khi bang chủ đi khỏi. Việc này có đúng không?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đó là do nơi Bắc Kinh phân thợ chủ nói ra.

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy tại sao phải đến lúc bang chủ đi rồi mới xảy ra vấn đề?

A Tam chen vào:

– Có thể địch thủ theo dõi sau lưng bang chủ.

Tiểu Tà nói:

– Nói vậy cũng có lý, mới nghe cũng đúng.

Hàn Trúc nói:

– Sự thật là như vậy!

Tiểu Tà cười lạnh:

– Vấn đề này không bàn tới cũng được. Bây giờ chúng ta nói chuyện khác.

Tại sao Siêu Tử Kiều biết Thạch Hương can chỗ ở của Bang chủ nơi tấm màn trúc có hai lớp?

Hàn Trúc giật mình:

– Có thể là bang chủ cho hắn biết.

– Té ra chính là bang chủ cho hắn biết, nhưng tại sao bang chủ chỉ báo cho một mình hắn biết. Vậy ...

– Có thể bang chủ tin nhiệm hắn hơn.

– Bang chủ đối với hắn rất tốt. Bây giờ tôi hỏi thiếu bang chủ, trong lúc bang chủ đưa bí kíp này có bỏ đi đoạn chót không?

– Vẫn để y nguyên.

– Vậy là người bang chủ giả chưa từng phát giác trong bí kíp chân kinh có ba chiêu chính thức cuối cùng.

Hàn Trúc sáng ngời hai mắt:

– Đúng vậy! Có thể việc này rất mơ hồ.

Tiểu Tà cười lớn:

– Thiếu bang chủ nên chờ xem bang chủ có gì phản ứng không?

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Việc đó cũng không đủ chứng cứ chỉ là khả nghi mà thôi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chứng cứ? Ta chính là chứng cứ đây.

A Tam vỗ tay:

– Tốt lắm! Tốt lắm! Tiểu bang chủ chính là chứng cứ.

Hàn Trúc hỏi:

– Nói cái gì vậy?

Tiểu Tà đáp:

– Tôi đã từng gặp qua bang chủ thật và cũng đã cùng bang chủ thật bắt heo, tại sao ông không nhận ra tôi?

Hàn Trúc tái mặt:

– Thiếu hiệp đã cùng cha của tôi có lúc bắt heo sao?

Tiểu Linh nói:

– Muội không tin!

Tiểu Linh không muốn nhìn sự thật, vì hiện tại người bang chủ này đối xử với nàng rất tốt.

Tiểu Tà gất lên:

– Không tin cũng phải tin! Các người hãy xem đây.

Liền lấy ra một cái gút lúc ở đảo Thần Tiên lão ăn mày đã tặng cho. Chỉ có lão ăn mày mới thắt được cái gút đó.

Hàn Trúc và Tiểu Linh nhìn thấy kinh ngạc kêu lên:

– Bích Ngọc gút!

Hàn Trúc lẹ tay cầm lên xem, nói:

– Không sai! Chỉ có bản bang chủ mới thắt được Bích ngọc gút này. Thiếu hiệp lấy từ đâu?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Đây là tặng vật mà cha nuôi các người muốn tôi đem về tặng lại cho các người đó. Bây giờ tôi xin giao lại cho các người.

Hàn Trúc lúc này không thể không tin lời nói Tiểu Tà, vì gút thắt này là sự thật, chỉ có bang chủ mới biết. Nếu Tiểu Tà có biết thì cũng chỉ là do bang chủ dạy lại mà thôi.

Anh em Hàn Trúc không còn cách nào không tin được nữa.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Đây là sự thật, không ai có thể nghĩ khác được.

Tiểu Linh nói:

– Muội rất đau buồn!

Tiểu Tà an ủi:

– Không có gì đau buồn. Sở dĩ hần phải nuông chiều muội là để giữ bí mật của hần. Hần đã nuôi dưỡng Siêu Tử Kiêu để ám hại đệ tử Cái Bang, còn muốn âm mưu tiêu diệt Cái Bang loại ra khỏi các môn phái võ lâm nữa.

Tiểu Linh khỏ sở:

– Muội tin rồi! Huynh đừng nói nữa.

A Tam tròn mắt:

– Quả chuyện này quan trọng rồi. Dù cho ai có cảm tình cũng không xong.

Tiểu Linh hỏi:

– Nếu vậy cha nuôi của muội còn sống sao?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên! Nhưng chúng ta bây giờ không được đi tìm ông ta.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao?

Tiểu Tà nói:

– Có rất nhiều nguyên nhân, nhưng quan trọng là Cái Bang đang bị bọn xấu xâm nhập, nguy cơ trầm trọng. Muội cứ an tâm! Cha nuôi của muội còn sống, ngày nào cũng có thịt heo ăn.

Tiểu Tà nhớ đến việc bắt heo trên đảo Thần Tiên, cười lớn.

Hàn Trúc thở than:

– Không ngờ việc phát sinh ngay nơi thân phận một bang chủ.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện thiên hạ rất nhiều, không ai tưởng tượng nổi. Bây giờ thiếu bang chủ nên nghĩ cách làm sao lột mặt tên giả mạo này.

Hàn Trúc hỏi; – Tôi phải làm sao đây? Tâm hồn tôi đã xiêu đổ rồi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi cũng không có cách nào, vì chuyện này không phải quan trọng ở chỗ giả mạo mà quan trọng ở chỗ Cái bang bị hủy diệt.

Hàn Trúc lo sợ:

– Thiếu hiệp góp ý cho tôi hành động. Tôi thật không có phương cách rồi.

Tiểu Linh giật cánh tay Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh không được thấy chết mà không cứu.

Tiểu Tà nói:

– Không phải huynh không cứu! Nhưng huynh không có cách nào để cứu.

Huynh phải thấy các trưởng lão Cái Bang tin tưởng thế nào đã. Nếu các trưởng lão không tin thì cũng không còn có cách. Tiểu Linh! Muội có hiểu không?

Tiểu Linh giãy nảy:

– Muội không cần biết! Huynh nhất định phải có cách mới được.

Tiểu Linh đã tin tưởng vào Tiểu Tà tuyệt đối rồi, nên thúc giục:

– Tiểu Tà! Huynh có biện pháp không?

Tiểu Tà nói:

– Huynh đã nói rồi! Chỉ cần các trưởng lão tin tưởng sự thật. Nếu họ không tin huynh cũng không có cách. Đó là nội bộ của Cái Bang, huynh không tiện nhúng tay vào.

Hàn Trúc năn nỉ:

– Huynh không tiện nhúng tay thì bày cách cho tôi có được không?

Tiểu Tà cười:

– Cách thì rất nhiều! Có thể lập tức bắt hán giết đi thì có gì khó đâu, nhưng thiếu bang chủ thì không làm được mà phải làm sao cho tất cả Cái bang hiểu rõ việc này.

Hàn Trúc u sầu ngồi thở dài.

Tiểu Linh kêu lên:

– Tiểu Tà! Huynh mau nghĩ cách đi! Mau!

Nàng kéo Tiểu Tà, khóc ồ lên.

Tiểu Tà đỡ dành:

– Đừng khóc! Thôi được! Muội đừng có khóc huynh mới nghĩ ra.

Tiểu Linh nói:

– Được! Muội không khóc! Huynh mau nghĩ cách đi.

Lần này Tiểu Tà có vẻ bí lối rồi! Việc này Tiểu Tà không muốn xen vào, nhưng bị Tiểu Linh khóc làm cho chàng không thể bỏ qua.

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Tà cười khoái trá:

– Kha ... kha ... kha ...! Có rồi! Có rồi! Có cách rồi!

Tiểu Linh mừng rỡ:

– Tiểu Tà! Huynh mau nói ra! Khổ tâm lắm rồi. Muội muốn thay thế cha nuôi báo thù ác tặc.

Hàn Trúc nói:

– Thiếu hiệp! Thật may có huynh! Nếu một mình tôi thì chỉ bó tay ngồi nhìn thảm cảnh.

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Huynh đi gặp người trưởng lão cao tuổi, hay tôi phải đi đây?

Hàn Trúc nói:

– Lạc trưởng lão đã gần mười năm chưa hề bước ra khỏi cửa. Tôi thấy tốt hơn cả hai ta cùng đi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng được.

Liền quay sang nói với đồng bọn:

– Tiểu Linh! A Tam! A Tứ! Tiểu Thất! Đây là chuyện lớn, các ngươi đừng làm bậy. Ta cùng với thiếu bang chủ đi một chút trở về.

Bốn người gật đầu nhìn theo, ai nấy cũng biết không có chuyện nào quan trọng hơn chuyện này.

Hàn Trúc dẫn Tiểu Tà hướng về phía Nam phóng đi.

Không lâu, hai người đã đến một nơi rất vắng vẻ, trước một ngôi nhà lá có một cây cổ thụ rất to. Một ông lão trên trăm tuổi đang ngồi dưới gốc cây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Diệu kế

Lão nhân này mặc áo vải bạc màu, đầu tóc bạc phơ, da thịt nhăn nhúm, chân mày bạc dài đến lỗ tai, không có râu, khí sắc rất tốt.

Lão nhân đang nhắm mắt luyện công dưỡng thần. Mấy mươi năm trước lão chính là một nhân vật vang danh võ lâm với cái tên Vô Viễn Thần Cái Lạc Tốt Giả.

Thấy sư phụ, Hàn Trúc chạy đến trước mặt.

Lạc Tốt Giả mở mắt, hai luồng ánh sáng chói ra như hai ngôi sao, lão nói:

– Hàn Trúc! Có chuyện gì sao?

Tiếng nói rất nhỏ, nhưng nội lực rất thâm hậu.

Hàn Trúc chấp tay xá một xá:

– Thái sư phụ! Trong bang có chuyện nghiêm trọng rồi, đệ tử phải thỉnh cầu Thái sư phụ.

Lạc Tốt Giả nhướn mày bạc:

– Chuyện gì mà gấp như vậy?

Hàn Trúc nói:

– Cha nuôi của con là giả.

Lạc Tốt Giả chấn động, mở to đôi mắt sáng chói, hỏi:

– Ai nói!

Tiểu Tà bước tới đồng dạng:

– Văn bói!

Lạc Tốt Giả nhìn Tiểu Tà một lúc, vẻ mặt rất nghiêm trọng, hỏi:

– Ngươi là ai?

Tiểu Tà đáp:

– Văn bói là Dương Tiểu Tà.

Lạc Tốt Giả hỏi:

– Sư phụ ngươi là ai?

Tiểu Tà hỏi:

– Cái gì là sư phụ?

Hàn Trúc nói:

– Ý của thái sư phụ muốn hỏi ai dạy võ công cho thiếu hiệp?

Tiểu Tà nói:

– Té ra lão đại ăn mày muốn hỏi tông tích sao? Tôi không có sư phụ.

Lạc Tốt Giả nói:

– Không có sư phụ mà dám đến đây gây rối! Có thể quá khinh thường bản bang rồi. Tiểu tử! Ngươi đi đi! Lão phu không muốn làm khó dễ ngươi.

Hàn Trúc sợ hãi:

– Thái sư phụ không tin tưởng hẳn sao?

Lạc Tốt Giả nhắm mắt lại không muốn nói chuyện.

Tiểu Tà thấy vậy nổi giận hét:

– Lão ăn mày! Cả an nguy của Cái Bang cũng không lo tới. Người ta nói tổ chim vỡ thì trứng chim cũng rơi. Thiếu bang chủ! Chúng ta đi! Không cần!

Vừa nói vừa kéo Hàn Trúc đi.

Lạc Tốt Giả quát:

– Đứng lại!

Tiểu Tà cũng không vì tiếng hét này mà dừng chân lại.

Hàn Trúc kêu lên:

– Tiểu Tà! Huynh không được đối xử với thái sư phụ tôi như vậy.

Tiểu Tà lạnh nhạt:

– Huynh không đi thì để tôi đi!

Nói xong bỏ Hàn Trúc về một mình.

Lập tức có tiếng quát:

– Lão phu sẽ giữ ngươi lại.

Cùng với tiếng quát, Lạc Tốt Giả đã nhảy cao ba trượng, dùng một chiêu lộng gió trùm vào lưng Tiểu Tà.

Hàn Trúc kinh hãi kêu lên:

– Dương Tiểu Tà mau né tránh.

Tiểu Tà ngờ đâu lão ăn mày này lợi hại như vậy, nên bị Lạc Tốt Giả bầu tói, té xuống đất, lăn lộn mấy vòng.

Nhưng Tiểu Tà lập tức đứng dậy, chửi lớn:

– Lão ăn mày thú! Hôm nay ông chết chắc rồi! Có gan thì đến đây.

Liền lùi lại ba bước, phát chiêu phản công Lạc Tốt Giả.

Lạc Tốt Giả cười hai tiếng, vung tay lên, bóng chưởng đập chùng chùng như có nhiều đôi tay chụp tới.

Đây chính là Cái bang thần danh tuyệt kỹ của ba chiêu cuối cùng trong Giáng long thập bát chưởng. Gọi là:

Mộng Trảm Kim Long.

Chưởng pháp này công tới nhằm vào toàn bộ yếu huyệt của Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy Lạc Tốt Giả chưởng pháp lợi hại, cũng không chịu thua, hét lên một tiếng xuất chiêu “Đại Phi Chưởng pháp” phản công.

Từ khi Tiểu Tà uống được nội đan của con vượn niên bạch xà, nội lực phát triển phi thường, ngay cả Tiểu Tà cũng không ngờ được.

Chiêu thức vừa phát ra, chưởng kinh biến hóa trăm ngàn bông hoa, so với chiêu thức của Lạc Tốt Giả thì Đại Phi Chưởng pháp còn lợi hại hơn.

Đôi chân Tiểu Tà nhún một cái, thân mình đã như ánh sao phóng tới Lạc Tốt Giả, làm cho Lạc Tốt Giả phải kinh sợ.

– Àm!

Một tiếng nổ rền tai, Tiểu Tà và Lạc Tốt Giả đều lùi lại.

Tiểu Tà té xuống đất, lập tức đứng dậy, khinh khinh:

– Lão ăn mày! Sao rồi? Ông nói tôi là ai đây?

Lạc Tốt Giả kinh hãi, tuy chiếm được thượng phong, nhưng tên tiểu tử này mới mười mấy tuổi mà nội lực và võ công thật khó lường nổi.

Tiểu Tà hást mặt:

– Lão ăn mày! Sao rồi? Ông tưởng ông có thể thắng tôi sao? Nếu tiếp tục giao tranh tôi sẽ làm cho ông kiệt sức!

Tiểu Tà muốn tiếp tục giao đấu, nhưng Lạc Tốt Giả thì ái ngại nhìn Tiểu Tà trầm giọng:

– Tiểu tử! Lúc này có phải ngươi đã sử dụng “Đại Phi Chưởng pháp” không?

Tiểu Tà hậm hực:

– Nếu phải thì sao?

Lạc Tốt Giả nhẹ giọng:

– Âu Dương Bát Không là gì của ngươi?

– Tôi không quen biết ông ta! Chắc ông muốn biết ai dạy tôi chương pháp này phải không?

– Lão phu thật muốn biết chuyện đó.

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Cho ông biết trước khi chết cũng có ân đức. Võ công này do lão đầu tử dạy tôi. Rất tiếc! Tôi không biết tên nên không thể nói cho ông nghe được.

Lạc Tốt Giả nhìn Tiểu Tà một lúc, nhẹ nhàng:

– Thôi bỏ đi! Tiểu huynh đệ! Người nói bang chủ là như thế nào?

Ông ta thu chiêu đứng sững.

Tiểu Tà cũng có chút ghiền giao đấu, hỏi:

– Sao? Không đấu tiếp à?

Lạc Tốt Giả gật đầu:

– Không sai! Lão phu không đấu nữa. Lão phu biết rõ thân phận của người rồi.

Tiểu Tà hít một hơi chân khí:

– Được rồi! Không đánh thì bỏ qua cũng được, để tránh người ta nói nhỏ ăn hiếp lớn.

Liền thu tay nói tiếp:

– Lão ăn mày! Ông có tin bang chủ hiện tại là giả không?

Lạc Tốt Giả nhìn Tiểu Tà một lúc:

– Lão phu có thể tin như vậy.

Tiểu Tà cười to, nghĩ rằng vẻ mặt của chàng rất thật thà làm cho người ta tin tưởng.

Hàn Trúc nói:

– Thái sư phụ tin rồi sao? Vậy thì quá tốt.

Lạc Tốt Giả hỏi:

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Trúc kể rõ sự việc cho Lạc Tốt Giả nghe.

Lạc Tốt Giả hỏi Tiểu Tà:

– Tiểu huynh đệ! Người gặp được Chu bang chủ nơi nào?

Tiểu Tà nói:

– Tại Thần Tiên đảo! Cũng chỉ có tôi mới biết được nơi đó. Ông ta nhả các thuộc hạ Cái bang không cần đi tìm.

Hàn Trúc lấy ra “Bích ngọc gút” đưa lên.

– Thái sư phụ! Đây là Bích ngọc gút.

Lạc Tốt Giả xem qua một lúc, gật đầu:

– Không sai! Chỉ có Chu bang chủ mới có Bích ngọc gút.

Tiểu Tà cười lớn:

– Kha kha ... chuyện thật là vậy, tôi đâu có gì dối trá.

Lạc Tốt Giả gật đầu:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi muốn lão phu làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn mời ông tập hợp các trưởng lão bắt người bang chủ giả.

Lạc Tốt Giả nói:

– Chỉ cần cứ việc này thôi thì còn thiếu chứng cứ, chưa đủ hành động.

Tiểu Tà nói:

– Muốn trực tiếp có chứng cứ thì phải đích thân lão bối tìm ra.

Lạc Tốt Giả nói:

– Tìm bằng cách nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Siêu Từ Kiều và Chu Lăng trước đã có quan hệ bí mật. Trước hết chúng ta thả Siêu Từ Kiều ra, sau đó chắc chắn Siêu Từ Kiều tới cửa phòng của Chu Lăng.

Lúc ấy Chu Lăng sẽ tiết lộ manh mối. Vậy không phải đã tìm được chứng cứ sao?

Lạc Tốt Giả gật gù:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi đã nghĩ được cách khám phá, tại sao còn phải tìm đến lão phu làm gì?

Tiểu Tà trợn mắt:

– Lão ăn mày! Ông phải triệu tập tất cả trưởng lão mai phục dưới Hàn Phong lâu, nếu không tìm ra chứng cứ này thì không có cách nào khác. Chu Lăng cũng không phải đại khờ.

Lạc Tốt Giả ngạc nhiên:

– Tại sao chúng ta nói Chu Lăng không đại khờ?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta thả Siêu Từ Kiều ra thì hắn sẽ đi tìm Chu Lăng. Chỉ cần một cuộc gặp mặt giữa hai người thì manh mối sẽ lộ ra ngay.

Lạc Tốt Giả hỏi:

– Nếu đi tìm manh mối thì kế này phải sử dụng sao đây?

Tiểu Tà cười đáp:

– Chúng ta chỉ cần Siêu Từ Kiều và Chu Lăng gặp mặt, nói ra một câu thì đủ rồi. Mà câu này mỗi trưởng lão đều nghe được, và lập tức bắt ngay hắn.

Lạc Tốt Giả hiểu ý:

– Lão phu y kế của ngươi hành sự.

Tiểu Tà thấy mục đích đã đạt được, vui mừng:

– Ông chỉ cần mai phục trước sảnh, đồng thời báo cho trưởng lão biết, nhưng không nói là chuyện gì, chỉ chờ lúc Siêu Từ Kiều đến, chực vị nghe được câu thứ nhất của Chu Lăng nói là đủ chứng cứ. Lúc đó lập tức xuất hiện. Như vậy vạn sự đều yên.

Lạc Tốt Giả thấy Tiểu Tà cơ mưu rất giỏi, cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Ngươi thật là tài giỏi. Ta thấy trừ Âu Dương Bát Không ra thì không ai làm sư phụ ngươi nổi! Hàn Trúc, con cứ về đi, chuẩn bị xong mới đến thông báo cho ta biết.

Hàn Trúc chấp tay xá một lễ, lập tức kéo Tiểu Tà trở về.

Tiểu Tà vẫn còn đang vui mừng, đắc ý đưa tay tạm biệt vị trưởng lão.

Chờ hai người đi xa, Lạc Tốt Giả lẩm bẩm:

– Tiền nhân thật có phúc! Không biết tại sao trong thế gian lại có được một tiểu hài như vậy. Tà môn! Thật tà môn!

Ông ta lắc đầu từ từ bước vào nhà, thăm phục về võ công, trí tuệ của Tiểu Tà quả nhiên rất hiếm có.

Trên đường đi Hàn Trúc hỏi Tiểu Tà:

– Huynh thật to gan! Dám ghẹo thái sư phụ của tôi. Dù cho cha nuôi của tôi nhìn thấy ông ta cũng sợ đến khiếp người, tôi thật hồi hộp cho huynh đấy.

Tiểu Tà đắc ý:

– Sợ cái gì? Có gì mà sợ? Đến như Võ Si mà tôi chưa sợ.

Hàn Trúc hỏi:

– Võ Si là ai?

Tiểu Tà nói:

– Đó là một cao thủ giang hồ, so với trưởng lão Lạc Tốt Giả chỉ tiếp được hán năm chiêu là cùng.

Hàn Trúc nghe nói có vẻ sợ hãi.

Tiểu Tà nói:

– Đừng sợ! Võ Si chỉ giết những người võ công cao. Thiếu bang chủ võ công không đủ để cho hắn ghé mắt.

Hàn Trúc hỏi:

– Còn chuyện Cái bang chúng ta phải làm sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Trong hai ngày sắp tới, Thiếu bang chủ lấy đồ ăn thật ngon đãi Siêu Tử Kiêu, để hắn có sức chạy trốn. Chờ đến ngày thứ ba chúng ta mới thả hắn ra.

Hàn Trúc hỏi:

– Chỉ đơn giản như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Có gì mà khó! Cứ đi uống rượu đi.

Cả hai lui về Hàn Linh phạn. Tiểu Linh trông thấy chạy ra hỏi:

– Công việc ra sao rồi?

Tiểu Tà kể lại hết mọi việc, rồi kéo nhau vào bàn tiệc.

Thời gian trôi rất nhanh ...

Đã đến ngày thứ ba rồi ...

Vào buổi tối ...

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Xong chưa?

Hàn Trúc nói:

– Xong rồi!

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ thiếu bang chủ bịt mặt, xâm nhập ngục thất. Tốt hơn phải có giao đầu, bắt mấy tên canh cửa, mở cửa ngục thất, ném cho Siêu Tử Kiêu một bộ

quần áo đen, dùng tiếng âm nói rằng:

Bang chủ sai người đến cứu hấn. Phải bảo hấn lúc ra đi nên đến gặp bang chủ. Sau đó mở cửa nhà lao rồi phóng chạy ra ngoài.

Chuyện chỉ như vậy thôi.

Hàn Trúc gật đầu:

– Tôi hiểu rồi! Sẽ hành động vào lúc canh ba.

Nói xong, Hàn Trúc phóng đi trong đêm.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Hết chuyện rồi! Chúng ta tiếp tục uống rượu.

A Tam nói:

– Tiểu bang chủ, cạn ly. Chờ đến ngày mai chúng ta phải đi ra ngoài. Cũng tại vì cảm tình với Tiểu Linh chúng ta mới đến đây, nhưng cũng may ở đây có chuyện làm để khỏi buồn.

Vào lúc canh ba ...

Bỗng, từ trên nóc nhà Tây Sơn phòng xuất hiện một bóng đen bịt mặt. Người hắc y này chính là Hàn Trúc giả trang.

Bóng đen vừa nhảy xuống đã xông vào ngực thất số, nhẹ nhàng không một tiếng động.

– Ai?

Tên quân canh đã hét lên một tiếng, nhảy tới dùng kiếm đâm vào lưng Hàn Trúc.

Hàn Trúc vung tay trái lên, đã điểm huyết tên quân canh, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Tiếp tục có bốn tên vệ sĩ, tay cầm trường kiếm xông đến.

Hàn Trúc sợ chúng la lên, nên dùng tuyệt chiêu khóa tay bốn vệ sĩ, rồi điểm vào huyết mê.

Siêu Từ Kiều nghe có tiếng đánh nhau, biết có người đến cứu, mừng rỡ bỏ dậy đợi chờ.

Hàn Trúc ném bộ quần áo đen cho Siêu Từ Kiều rồi giả tiếng nói:

– Bang chủ sai ta đến cứu ngươi! Bang chủ có chuyện cần gặp ngươi.

Siêu Từ Kiều mừng rỡ:

– Đa tạ! Ta biết bang chủ không dám bỏ ta lại đây.

Vừa nói Siêu Từ Kiều vừa mặc quần áo.

Hàn Trúc mở cửa ngục, nói mau:

– Tình hình khẩn cấp! Ta phải đi rồi!

Dứt lời phóng ra ngoài, núp vào bóng tối.

Siêu Từ Kiều mặc xong quần áo, lập tức hướng về Hàn Phong lầu chạy đến.

Khi đến Hàn Phong lầu, hấn bước lên rất nhanh. Thấy trong phòng vẫn còn có ánh sáng, hấn kêu nhỏ:

– Chu Lăng! Tôi đến rồi! Hãy mau mở cửa.

Chu Lăng đang ở trong phòng, nghe có tiếng kêu, cảm giác kỳ lạ hỏi:

– Ai?

Siêu Từ Kiều nói:

– Siêu Từ Kiều! Hãy mau mở cửa.

Chu Lăng nghe xong, tâm thần chấn động, lập tức mở cửa và nói:

– Ngươi chạy trốn ra đây sao?

Vừa nói vừa đỡ Siêu Tử Kiều vào trong.

Siêu Tử Kiều vừa cười vừa nói:

– Đa tạ ông đã cứu tôi.

Chu Lăng hỏi:

– Cứu ngươi? Không có! Ta chưa thể cứu ngươi. Bọn chúng ...

Chợt nghĩ ra điều gì, Chu Lăng kêu lớn:

– Nguy rồi! Chúng ta đã trúng kế rồi! Mau chạy.

Vừa nói vừa xô Siêu Tử Kiều ra.

Có tiếng Lạc Tốt Giả nói lớn:

– Không cần chạy rồi.

Lúc này các trưởng lão đã mai phục bốn phía Hàn Phong lâu. Ai nấy đều đứng lên.

Lạc Tốt Giả quát:

– Gian tặc! Đến bây giờ ngươi còn có chuyện gì nói không?

Chu Lăng giả vung chuông lên hét to:

– Phán tặc! Ngươi dám đến đây hành thích ta.

Chuông phải đã hướng về Siêu Tử Kiều đánh vào đầu, định giết người bịt miệng.

– Bộp!

Tội nghiệp Siêu Tử Kiều chưa hiểu rõ sự việc, đầu đã vỡ ra chết tươi.

Chu Lăng giả hướng về Lạc Tốt Giả hỏi:

– Lạc trưởng lão! Đêm khuya ông đến đây có chuyện cần sao?

Lạc Tốt Giả nói:

– Gian tặc! Ngươi thông đồng với kẻ địch âm mưu tiêu diệt Cái Bang, lão phu đến đây bắt ngươi.

Tốt Quả Hoang cũng xông vào, hét lên:

– Giả mạo Chu Lăng! Ngươi rất độc đáo. Hôm nay lão phu không bắt ngươi thì không làm người.

Chu Lăng giả vẫn còn giả cách ngớ ngẩn kêu lên:

– Tốt chấp pháp! Ông điên rồi sao? Ta đâu phải giả mạo! Ông đã phạm tội phản bang, sỉ nhục Bang chủ! Có biết không?

Tốt Quả Hoang không cãi, quay về Lạc Tốt Giả nói:

– Lạc trưởng lão! Trước tiên phải bắt hắn, ngày mai tiếp tục thẩm vấn không trễ.

Lạc Tốt Giả gật đầu:

– Được!

Tiếng nói vừa dứt, thân mình Lạc Tốt Giả đã bay lên cao ba trượng, sử dụng tuyệt chiêu “Vô ảnh tử” giống như điện xẹt trườn về hướng Chu Lăng giả.

Chu Lăng giả nhìn thấy, biết không còn cách nào chạy thoát, hai tay vung lên, đem toàn lực chống đỡ.

Tuy Chu Lăng là người giả mạo, võ công cũng không kém, chiêu pháp rất uy dũng, nhất thời cũng chưa thất bại.

Qua một lúc đã sử dụng đến ba hư chiêu, Lạc Tốt Giả thấy đối thủ võ công rất giỏi, không thể chống chế được nên muốn giết đi.

Lập tức hét lên một tiếng, đôi mày cau lại, đôi tay tung ra chiêu “Truy thủ”.

làm cho gió lộng ào ào, căn lầu như muốn sụp đổ, chiêu phong bao trùm cả thân mình Chu Lăng giả.

Chu Lăng giả thấy chiêu thế rất hùng mạnh, sợ hãi phát ra ba chiêu rồi nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Nhưng Lạc Tốt Giả rất lợi hại, Chu Lăng giả không còn kịp chạy thoát. Một cánh tay của Lạc Tốt Giả đã nắm chặt người hắn.

Chu Lăng giả té trên mặt đất, miệng ứa máu tươi, ngất xỉu.

Lạc Tốt Giả thu chiêu, quay xuống lầu, nói với các trưởng lão:

– Gian tặc đã bị khống chế, lão phu phải về rồi.

Thân mình lão vừa lắc một cái đã biến mất trong đêm tối.

Tốt Quả Hoang chớp vào Chu Lăng, nói:

– Có chuyện gì thì ngày mai nói tiếp.

Nói xong cùng với bốn tên thuộc hạ đưa Chu Lăng về đại lao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Huyết sát liên miên

Hoàng hôn buông xuống ...

Trời chuyển mưa phùn ...

Từ Tổng đàn Cái Bang, bọn Tiểu Tà năm người trải qua nhiều dặm đường, cuối cùng cũng đã đến một thị trấn nhỏ. Họ dừng chân trước một lữ quán.

Tiểu Tà gõ cửa, một người đàn bà trong lữ quán xuất hiện. Tiểu Tà liền nói:

– Chúng tôi muốn ở đây đêm nay, bên trong còn phòng trống không?

Người đàn bà nói:

– Xin mời quý khách vào, phòng trống vẫn còn.

Liền mở toang cửa để bọn người Tiểu Tà vào. Sau đó liền lên tiếng giải thích:

– Gần đây, vùng này có nhiều chuyện không may xảy ra. Đêm hôm khuya khoắt, trời mưa, lữ quán chúng tôi phải đóng cửa sớm để phòng bất trắc.

Tiểu Tà thăm dò:

– Có chuyện gì xảy ra ở đây à?

Người đàn bà thấp giọng:

– Tôi không thể giải thích. Ngày mai lữ quán mở cửa, thực khách đến dùng bữa, các người cứ theo dõi họ trò chuyện thì sẽ biết. Bây giờ quý khách dùng chi tôi xin hầu.

Tiểu Tà nói:

– Cho tôi một bình rượu ngon, thức nhắm chúng tôi còn, phiền bà đi lấy nhanh cho.

Người đàn bà “Dạ” một tiếng rồi thoăn thoắt bước vào trong. Bên ngoài, Tiểu Tà nói:

– A Tam, A Tứ! Hãy mang thịt chó ra đây, chúng ta phải chén một bữa cho đã, mừng ngày mai có việc làm.

A Tam, A Tứ hăm hở:

– Có ngay, thưa tiểu bang chủ! Chúng tôi cũng đói lắm rồi.

Sau khi rượu thịt bày sẵn trên bàn, cả năm người liền ăn uống chuyện trò đủ thứ, chẳng bao lâu ai nấy cũng đều say khướt, chỉ có Tiểu Linh uống cảm chừng nên không say. Nàng tự nhắc nhở mình lúc nào cũng phải tỉnh táo để lo cho Tiểu Tà. Bởi vậy nhiệm vụ của nàng bây giờ là giúp các ma men vào phòng ngủ.

Qua ngày hôm sau, như thường lệ, lữ quán mở cửa rất sớm.

Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ mãi đến gần trưa mới thức giấc.

Họ ra ngoài dùng cơm trưa.

Bên ngoài lữ quán chỉ còn vồn vện có mười bàn, nhưng quan khách đã choán hết chỗ.

Đang ăn, bỗng Tiểu Tà chú ý đến cuộc đàm thoại của bốn đại hán ngồi nơi bàn bên trái vách tường.

Một đại hán nói:

– Các ngươi có biết mấy ngày trước đây, Chi Tiền Sur Thái chương môn nhân phái Nga Mi đã bị giết không?

Một đại hán khác lên tiếng:

– Thật sao? Tôi không tin!

Tên đại hán liền nói:

– Ngươi không tin cũng phải tin, mười mấy năm trước, chương môn nhân của các đại môn phái cũng bị giết như vậy. Cuộc mưu sát hàng loạt này hôm nay lại tái diễn. Ta nghĩ võ lâm đang gặp đại nạn rồi.

Một đại hán râu xồm nói:

– Đại ca! Chi Tiền Sur Thái võ công cao cường lắm mà, ai có đủ bản lĩnh giết bà ta chứ?

Tên đại hán nói:

– Cao nhân còn có cao nhân. Điều lạ là sư thái chết một cách bất minh, bất bạch, một vết thương cũng không thấy.

Tên đại hán râu xồm hỏi tiếp:

– Vậy đã tìm ra nguyên nhân chưa?

Tên đại hán nói:

– Theo lời đồn đãi của giang hồ thì chỉ có “Hắc Huyết Thần Trâm” mới có khả năng giết người chớp nhoáng không để lại dấu tích thôi.

Nghe nhắc đến “Hắc Huyết Thần Trâm” Tiểu Tà giật mình. Không ngờ đầu mối “Hắc Huyết Thần Trâm” lại xuất hiện nơi đây.

Đang suy nghĩ thì tên đại hán râu xồm lại nói:

– Đại ca! Loại ám khí này đã tuyệt tích giang hồ lâu rồi mà?

Tên đại hán nói:

– Không sai! Nhưng cái chết của Chi Tiền sư thái có thể là do “Hắc Huyết Thần Trâm” mà bỏ mạng. Điều lạ là “Hắc Huyết Thần Trâm” là vật trấn sơn chi bảo của Phiêu Hoa cung, làm sao có thể xuất hiện trong võ lâm Trung Nguyên?

– Người của Phiêu Hoa cung ai nấy đều võ công cao cường, đâu cần phải đi giết người. Và lại xưa nay họ chưa từng đặt chân vào võ lâm, chưa ai thấy được bộ mặt của họ.

Tên đại hán râu xồm nói:

– Biết đâu Chi Tiền sư thái đã làm chuyện gì có lỗi với Phiêu Hoa cung?

Nghe đến đây, Tiểu Tà lăm bằm:

– Không được! Ta phải lên Nga Mi sơn một chuyến để làm sáng tỏ cái chết của sư thái.

Liền quay sang A Tam hỏi:

– A Tam! Đệ có biết gì về Phiêu Hoa cung không?

A Tam nói:

– Đệ nghe sư phụ kể về Phiêu Hoa cung nằm về phía bắc của Trường Bạch sơn, người trong phái toàn là nữ giới, đáng sợ là võ công của họ lợi hại vô cùng.

Vật trấn sơn chi bảo của họ là “Hắc Huyết Thần Trâm”, ai bị trúng thì chết lập tức.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta lên Nga Mi sơn một phen.

Tiểu Linh nói:

– Đi ngay bây giờ sao?

Tiểu Tà nói:

– Đúng! Đi cho kịp.

Nói xong liền đứng lên thanh toán tiền trọ và ăn uống. Cả năm người lại rời lữ quán hướng về Nga Mi sơn phóng như bay.

Nga Mi sơn đẹp từ thuở xưa, các ngọn núi liên kết với nhau, suối chảy róc rách, cây cối um tùm một màu xanh của rừng già núi thẳm càng tăng thêm vẻ đẹp của cảnh sắc thiên nhiên.

Đi suốt ngày đêm, mọi người đã đến trước cổng của Nga Mi phái.

Một ni cô tuổi trạc tứ tuần bước ra chấp tay:

– A di đà Phật! Tiểu thí chủ, bốn phái có việc bận, không thể tiếp khách, mong thí chủ thứ lỗi.

Tiểu Tà nhẹ nhàng:

– Tôi muốn gặp Tân chủ môn Nga Mi để bàn về cái chết của sư thái.

Ni cô sắc mặt hoảng hốt:

– Sao thí chủ biết được ...

Tiểu Tà gạt ngang:

– Chuyện sư thái chết cả giang hồ đều biết. Phiên ni cô hãy vào thông báo với tân chủ môn nói có Âu Dương Bất Không phái người tới.

Ni cô giật mình, nhìn sững Tiểu Tà:

– Âu Dương tiên sinh! Vậy ... tiểu thí chủ hãy đợi một lát, bản ni đi thông báo ngay.

Nói xong quay mình vào trong.

Tiểu Tà cười ha hả:

– Tên của lão đầu từ quả là có uy thật, ni cô này chỉ nghe thôi đã hoảng sợ rồi!

A Tam cười nói:

– Âu Dương đại hiệp được người trong võ lâm hai phái hắc bạch kính nể từ lâu, chỉ cần một câu nói của lão thôi mọi người đều nể phục.

Không lâu, nghe tiếng cửa mở, một lão ni độ lục tuần xuất hiện niệm Phật hiệu:

– A di đà Phật! Ai là người của Âu Dương tiên sinh phái đến đây?

Tiểu Tà chấp tay:

– Chính là tôi. Tên, Dương Tiểu Tà.

Lão ni nói:

– Lão ni pháp hiệu Chi Dục, tạm thay chức chương môn nhân Nga Mi. Dương thí chủ, xin mời.

Vào đến đại sảnh, lão ni Chi Dục nói:

– Vì chương môn nhân mới qua đời, trong thời gian thọ tang nên không dùng trà tiếp đãi. Mong tiểu thí chủ thứ lỗi cho.

Tiểu Tà liền nói:

– Chương môn! Tôi chỉ muốn biết hôm sư thái chết, tình hình trong bốn môn lúc đó ra sao. Xin chương môn thuật lại.

Lão ni Chi Dục điềm đạm nói:

– Đêm hôm đó, tôi vừa luyện võ xong, trở về phòng, đột nhiên nghe tiếng đấu nhau bên phòng của sư thái. Vừa đến nơi, thấy một bóng người từ phòng sư thái thoát ra, thân pháp cực kỳ ảo diệu, phút chốc biến mất trên nóc nhà hậu viện.

Tiểu Tà hỏi:

– Chương môn thấy hung thủ đó là trai hay gái?

Lão ni Chi Dục nói:

– Thích khách này hình như là nam, các sư muội trong phái cũng cho là vậy.

Tiểu Tà gật đầu hỏi tiếp:

– Người đó có phải tóc dài ngang vai, trông có vẻ tán loạn lắm phải không?

Lão ni Chi Dục suy nghĩ giây lâu rồi trả lời:

– Tiểu thí chủ thông cảm, trời tối, lão ni không thấy rõ lắm.

Tiểu Tà nói:

– Tân chương môn cố nhớ lại xem, mười mấy năm về trước chương môn nhân của quý phái có phải cũng đột nhiên mà chết?

Lão ni Chi Dục gật đầu:

– Đúng rồi! Huệ Nhon sư thái cũng bị hạ sát, cho tới bây giờ còn chưa tìm ra hung thủ.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Tôi biết hung thủ là ai rồi.

Mọi người trong phái Nga Mi có mặt tại đại sảnh đồng loạt kêu lên:

– Ai?

Tiểu Tà trở lại nghiêm chỉnh:

– Lão là một người không có tên. Tôi đặt lão là Vô Si, không ai qua nổi mười chiêu với lão. Cả lão đầu từ Âu Dương tiên sinh cũng chỉ giao chiêu với lão khoảng năm mươi chiêu mà thôi.

Lão ni Chi Dục ngạc nhiên:

– Vô Si à? Trên giang hồ bản ni chưa từng nghe cái tên ấy bao giờ!

Tiểu Tà cười nói:

– Tôi đã nói lão là một lão già không tên.

Lão ni Chi Dục nín không nổi vừa khóc vừa nói:

– Nga Mi phái chúng tôi không hề gây sự với ai, sao ông ta lại ...

Tiểu Tà nói:

– Tôi có cảm giác lão là một lão già ngông cuồng háo thắng, chẳng riêng gì chương môn nhân Nga Mi bị giết, mà các phái khác cũng bị như thường.

Lão ni Chỉ Dục lắc đầu:

– Thật là oan nghiệt! A di đà Phật!

Tiểu Tà nói tiếp:

– Tôi cảm thấy kỳ lạ, bên ngoài người ta đồn sư thái chết vì “Hắc Huyết Thần Trâm” vậy có đúng không?

Lão ni Chỉ Dục gật đầu:

– Bần ni nghĩ hung thủ đã dùng “Hắc Huyết Thần Trâm” giết chết sư tỷ, vì trên tử thi của Chi Tiền sư tỷ không có vết thương nào.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Nếu hung thủ là Võ Si thì lão đâu cần sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm”?

Tiểu Tà hơi thất vọng:

– Tân chương môn, bây giờ tôi phải lập tức tới Thiếu Lâm tự, ngăn cản hung thủ mới được.

Lão ni Chỉ Dục nói:

– Dương thí chủ, mọi việc phải nhờ thí chủ và sư phụ của người rồi. Nếu người này không bị diệt thì thiên hạ chúng sinh làm sao yên ổn được. Lão ni xin tiễn!

Tiểu Tà chấp tay:

– Tân chương môn! Tôi nhất định tìm ra hung thủ giết chết sư thái. Xin cáo từ!

Tiểu Tà và mọi người lại rời Nga Mi sơn hướng về Thiếu Lâm tự băng băng thoát đi.

Trên đường đi, Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Có phải huynh muốn nói lão Võ Si đã đại khai sát giới?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng! Huynh nghĩ chỉ có lão ta mới làm những chuyện đó. Điều kỳ lạ là tại sao Võ Si biết sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm”?

Tiểu Linh nói:

– Biết đâu lão là người của Phiêu Hoa cung thì sao? Theo huynh nói võ công của lão đầu cao thâm như vậy cũng chỉ giao chiêu với hãn nam mười hiệp, đủ chứng minh trên giang hồ Võ Si không có đối thủ, vậy cần gì phải đi mưu sát chương môn nhân của các đại phái?

A Tam nói:

– Tuyệt đối không phải, vì Phiêu Hoa cung toàn là phái nữ.

Tiểu Linh nói:

– Không lẽ hãn là người điên? Mà người điên sao biết tìm các cao thủ mưu sát?

Tiểu Tà cười nói:

– Mấy người không hiểu đâu. Lão Võ Si này có một đệ tử tên Giang Chấn Vũ, tên này có nhiều hành động đen tối. Còn lão Võ Si lúc nào cũng tự xưng mình võ công đệ nhất thiên hạ, chỉ cần Giang Chấn Vũ nói ai võ công cao hơn lão, lập tức lão đi giết người đó ngay. Nhưng lão có một quy tắc, không bao giờ giết trẻ con.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao Giang Chấn Vũ lại làm như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Mục đích của hắn chưa rõ ràng, gần đây nguyên khí lại tổn thương. Trong thời gian chữa trị, hắn lo ngại các đại môn phái sẽ mạnh lên, nên sai Võ Si đi giết họ để giảm bớt thế lực của các đại môn phái.

A Tam hỏi:

– Vậy Thiếu Lâm tự của chúng tôi thì sao? Chắc không tránh khỏi tai kiếp này?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Ta cũng không cứu nổi. Bây giờ gặp lão mạng ta chưa chắc bảo toàn.

A Tam góp ý:

– Tiểu bang chủ! Không phải chúng ta đã nhiều lần dùng chất nổ rất thành công sao? Hãy giết lão bằng chất nổ.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Ngươi chưa rõ. Lão già này rất lợi hại. Hầu như lão đã luyện được Kim cương bất hoại chi thân, dùng phi đao bắn lão không nổi đó. Nhớ đến lão ta đây còn phải rung mình, rụng tóc gáy.

Tiểu Linh lo lắng:

– Thế chúng ta phải làm sao?

Tiểu Tà nhíu mày suy nghĩ giây lâu rồi nói:

– Ta nghĩ trên giang hồ võ lâm ngày nay không có ai hạ thủ nổi lão, dẫu ta có luyện thêm mười mấy năm võ công nữa cũng vô dụng thôi. Nhưng xét cho cùng thì mười mấy năm về trước, đâu phải các chương môn nhân đều bị giết cả, có người sống sót cho đến ngày hôm nay. Như vậy cốt ý lão chỉ muốn so tài thôi, dĩ nhiên trong giao tranh đôi khi cũng có lúc ngộ sát. Lão tuyệt đối không sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” giết người đâu.

Tiểu Linh nói:

– Theo ý huynh, có thể sau khi Võ Si đánh bại đối phương rồi, có kẻ khác lợi dụng thời cơ sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” hạ thủ?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai. Nhưng người này là ai? Làm sao có được “Hắc Huyết Thần Trâm” trong tay? Chúng ta lại biết quá ít về Phiêu Hoa cung nên chưa thể xác định hung thủ. Chúng ta cứ lên Thiếu Lâm tự xem thử.

A Tam kêu lên:

– Tiểu bang chủ muốn đi nộp mạng cho Võ Si sao?

Tiểu Tà cười hi hi:

– Đại hòa thượng! Ngươi sợ rồi sao? Nhưng ta đâu phải kẻ khờ. Chúng ta lên xem người đứng đằng sau Võ Si hạ độc thủ là ai?

Tiểu Linh lo lắng:

– Vậy chúng ta gặp người đó rồi, huynh có dám đối mặt với hắn không?

Tiểu Tà cười cười:

– Lúc đó huynh phải nhờ tiểu công chúa Cái Bang ra mặt mới xong.

Tiểu Linh la lên:

– Cái gì? Huynh muốn muội bỏ mạng dưới tay hung thủ ấy à?

A Tứ nói:

– Tiểu bang chủ không ngu đến nỗi phải đem cô ra làm bia đỡ đạn, nhất định là có kế hay. Cô đừng sợ.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ tôi mới hiểu ra. Lão đầu từ đã giữ tôi ở hồ Một Tháp khổ công rèn luyện mười năm trời, mục đích sau này đánh thắng Võ Sĩ, vì không kiềm chế nổi tính khí của tôi nên đẩy tôi ra giang hồ chém chém giết giết. Lão quái vật này, thật đáng ghét.

Tiểu Linh cười nói:

– Cho nên giang hồ mới xuất hiện một nhân vật tiểu quái vật Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Có tiểu quái vật thì bây giờ mới có ngũ quỷ giang hồ. Thôi! Mau lên đường hành hương Thiếu Lâm tự.

Thiếu Lâm phải đứng đầu trên chôn võ lâm từ mấy trăm năm nay. Ngôi tự viện cũng được xây lên một cách hùng vĩ.

Nhưng ngày nay, hòa thượng trong chùa ai cũng mặt mũi nặng nề, như lâm đại nạn và tạ tuyệt các người đến chùa cúng nhang. Vì nghe tin Nga Mi, Côn Luân, Chung Nam, Võ Đang, Thiên Đài, Ngũ Đài, chưong môn nhân của các đại phái này đều lần lượt bị giết.

Tên Võ Sĩ đã thành kẻ đại địch của võ lâm.

Một đêm tối trời, tại chùa Thiếu Lâm tự, vào lúc canh ba.

Đột nhiên, bên vách tường phía Tây của chùa vang lại một trận cuồng tiếu.

– Há ... há ...

Giọng cười nghe như sét đánh, chứng tỏ người này nội lực rất thâm hậu, làm cho các tăng trong chùa ai nấy đều lạnh toát mồ hôi.

Một hòa thượng la lên:

– Chú ý! Địch đã đến rồi!

Lập tức đèn đuốc trong chùa được thắp sáng khắp nơi, bên ngoài nhìn vào thấy các cao tăng lần lượt đi bộ xếp thành Thiếu Lâm Đại La Hán trận chuẩn bị nghênh địch.

Từ xa trên không xuất hiện một người y phục đen bịt mặt bay vút đến nhanh tựa tên bắn hạ mình trước mặt quần tăng.

Vừa đặt chân chạm đất, thì giọng cười lúc nãy lại vang lên:

– Há ... há ...! Bọn đầu trọc Thiếu Lâm hãy gọi Minh Không hòa thượng ra đây mau. Lão phu muốn so tài với lão!

Một lão hòa thượng bước ra nói:

– Ta là Minh Không! Thí chủ là ...

Đáp lại lời Hòa thượng là một trận cuồng tiếu khô khốc, hắc y nhân liền thi triển khinh công tấn công chớp nhoáng về phía Minh Không hòa thượng. Thân pháp nhẹ nhàng tốc nhanh như con ó đáp xuống đỉnh đầu Minh Không đại sư.

Minh Không đại sư biết võ công của hắc y nhân rất lợi hại.

Vừa thấy bóng đen chớp đến, lão liền di bộ tránh né, hòa mình vào La Hán đại trận.

La Hán trận bắt đầu khởi động, tập trung công lực thành một sức mạnh vạn năng, bao vây Võ Sĩ vào giữa.

Không để đối phương từng bước hợp công liên thủ đối phó, hắc y nhân liền vận công tổng một chương cực mạnh vào ngực Minh Không đại sư.

Sức mạnh chương lực vô song, chớp nhoáng làm Minh Không đại sư đỡ không nổi, trúng một chương bay khỏi trận pháp mười mấy thước, ngã sòng soài trên đất, miệng trào máu ngắt xù.

“Bùng! Bùng! “ Liên tiếp hai chương nữa được hắc y nhân phát ra tổng về hai hòa thượng trong La Hán trận.

Lập tức hai thân người bay bổng lên văng ra khỏi trận, rơi cách chỗ Minh Không đại sư không xa, chết tức khắc.

La Hán trận bị mất ba người, thế trận yếu đi, trận pháp xáo trộn, càng khó đối địch với hắc y nhân.

Các hòa thượng Thiếu Lâm cố gắng hợp công dồn dập tấn công hắc y nhân, nhưng vẫn không làm hấn nao núng, trái lại sát phạt càng nhiều hơn.

Một lúc sau, hắc y nhân phóng mình thoát ra khỏi trận, quan sát tìm vị trí của Minh Không đại sư nằm, nói:

– Minh Không trốn đi đâu?

Lúc này Minh Không đại sư đang được các đệ tử diu vào đại điện, Hắc y nhân liền bay tới phát chuông tấn công.

Chỉ nghe “Á” một tiếng, Minh Không đại sư bị trúng chuông, ngã xuống bất động, chết không kịp trối. Các hòa thượng thất kinh hồn vía đều bỏ chạy.

Hạ xong địch thủ, hắc y nhân lại nổi lên một tràng cười man rợ, thi triển khinh công, loáng mắt đã hòa mình vào bóng tối mất dạng.

Hắc y nhân vừa đi, một bóng người khác liền bay đến, tiến lại gần xác Minh Không đại sư. Tay trái phát một cái rồi bay đi. Hành động tên này nhanh nhẹn phi thường.

Hắn vừa phi thân bay qua khỏi vách tường Thiếu Lâm, liền đụng phải một người.

Người này không ai xa lạ, chính là Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà liền hét lên:

– Lão kia! Có gan thì lột mặt nạ xuống, ta đoán không lầm thì ngươi chính là Giang Chấn Vũ, thuộc hạ của lão già ngông cuồng Võ Sĩ.

Hắc y bị mặt định xuất thủ tấn công Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà đoán biết hắn đang tìm đường tẩu thoát, vì sợ lộ tung tích, nên Tiểu Tà lừa hắn chạy vòng vòng một hồi, có cơ hội sẽ lột mặt nạ hắn.

Không ngờ tên hắc y này cũng không vừa, hắn giả đuổi theo Tiểu Tà một khúc đường, nhưng mục đích là chờ hắc y nhân quay trở lại sát phạt người của Thiếu Lâm Tự một phen nữa, lúc đó Tiểu Tà sẽ không đuổi theo hắn.

Quả đúng như vậy, hắc y nhân đã trở lại và đang bị hàng ngàn đệ tử Thiếu Lâm truy đuổi.

Tiếng một lão tăng hét lên:

– Tất cả tiến lên bắt lấy nó!

Đồng loạt các chứng tăng hòa thượng người gầy kẻ béo rầm rập áp sát vào bao vây hắc y nhân.

Hắc y nhân không một chút rung động vẫn ngang nhiên như giữa chốn không người cười to, nói:

– Ha ... ha ...! ai có gan thì đến đây thưởng thức mùi “Hắc Huyết Thần Trâm”.

của ta.

Tiểu Tà nghe thấy kêu lên:

– Hòa thượng! Hãy lui ra!

Dứt tiếng, một ngọn phi đao bắn vút về mắt trái của hắc y nhân, đồng thời trên tay Tiểu Tà thủ sẵn một cái chảo từ lúc nào rồi, chuẩn bị đỡ “Hắc Huyết Thần Trâm”.

Hắc y nhân liền nhanh tay bắt gọn phi đao, thủ thuật này Tiểu Tà không lạ gì khi đối đầu với lão tại ngôi nhà cỏ. Lão thấy Tiểu Tà vác theo cái chảo to, liền cười ngạo nghễ nói:

– Dương thiếu hiệp cũng sợ “Hắc Huyết Thần Trâm” của ta à? Ha ... há ...

Vừa nói vừa đưa “Hắc Huyết Thần Trâm” quơ quơ trước mặt mọi người, cười đắc ý.

“Hắc Huyết Thần Trâm” tuy nhỏ, nhìn vào quang khi phát ra trong đêm tối đủ làm mọi người lạnh mình rồi, nói chi đến chất độc của nó, càng làm mọi người khiếp đảm hơn.

Tiểu Tà biết lão lần này chẳng ai khác hơn là Võ Sĩ, liền xuống giọng nói:

– Lão huynh! Đó là “Hắc Huyết Thần Trâm” sao?

Hắc y nhân cười khoái chí, nói:

– Không sai, chính là nó. Tiểu Tà hôm nay ngươi chết chắc rồi. Há ... há ...

Hắc y nhân tiến lại gần Tiểu Tà, gầm lên:

– Tiểu quỷ! Trước tiên ta phải đập bể cái chảo của ngươi, rồi cho ngươi nếm mùi thần trâm.

Dứt lời, chuông trái phát ra nhắm ngay cái chảo trên đầu Tiểu Tà đập xuống.

Tiểu Tà biết Võ Si miệng nói là tay xuất thủ nên đề phòng trước thói bộ tóc hành, các hòa thượng Thiếu Lâm cũng không ai dám đến gần, ai nấy đều giãn ra hai bên.

Võ Si tiếp tục phát chương phải đuổi tới Tiểu Tà tấn công. Tiểu Tà vừa thói bộ vừa hạ giọng:

– Lão huynh! Tôi với người đâu có thù oán gì, tại sao lại giết tôi?

Võ Si gần giọng nói:

– Hừ! Giết người đâu cần lý do.

Tiểu Tà nói:

– Lão huynh! Nói vậy tôi không còn cách nào khác để cứu vãn tình thế, nhưng trước khi thác, tôi chỉ muốn rõ lai lịch lão huynh.

Võ Si cười to, nói:

– Đừng nhiều lời! Ta là ai đối với ngươi không cần thiết. Được chết dưới tay ta là một điều vinh hạnh cho ngươi rồi.

Tiểu Tà cười nói:

– Ai chết cũng chưa biết chắc, có gan thì bước tới thêm ba bước đi!

Võ Si kinh hãi biết Tiểu Tà sắp giở trò, vội la lên:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi có tiếng là quý tính, không lẽ lão phu sợ ngươi sao?

Lần trước tại ngôi nhà cổ, lão đã bị Tiểu Tà dùng thuốc nổ chôn sống trong địa huyệt, may nhờ có Giang Chấn Vũ cứu sống. Bây giờ đề phòng Tiểu Tà dùng kế, nên lão thận trọng chỉ tiến ba bước rồi dừng lại, cười đắc ý:

– Ngươi dám làm gì được ta chứ?

Tiểu Tà cũng cười gần:

– Tôi không làm gì được ông sao? Xem đây!

Vừa nói tay vừa tung bó thuốc nổ lên, lập tức lấy chảo đỡ.

“Ầm... ầm...”.

Hai tiếng nổ vang trời dậy đất, bụi cát tung lên mù mịt.

Võ Si bị trúng thuốc nổ văng ra xa làm rách quần áo, da thịt tím bầm, kèm theo nhiều đường vết trên thân thể. Lão đau đớn gào lên:

– Dương Tiểu Tà! Lão phu thề không đội trời chung với ngươi ... sẽ có một ngày ta cho ngươi chết không toàn thây ...

Nói xong lão loạng choạng đứng dậy trừng trừng đôi mắt nhìn Tiểu Tà tỏ vẻ căm thù tột độ. Một lúc, không ai dám động thủ tấn công hẳn, vì sợ “Hắc Huyết Thần Trâm” còn nằm trong tay lão.

Trị thương thân thể là cần hơn, mọi việc sau này sẽ thanh toán. Nghĩ vậy lão liền thi triển khinh công phóng đi, loáng mắt bóng lão khuất trong rừng cây mất dạng.

Tiểu Tà thở một hơi dài, nói:

– Lão già đó không chết, cũng bị trọng thương, còn hơn để lão ngang nhiên tàn sát mọi người.

Tiểu Linh chạy ra, nói:

– Tiểu Tà! Huynh thật là mạo hiểm. Nếu lúc đó lão dùng “Hắc Huyết Thần Trâm” thì sao?

A Tam nói:

– Rất tiếc thuốc nổ cũng không đem nổi mạng lão nộp cho Diêm vương.

A Tứ bước ra khóc hu hu:

– Đệ tử Thiếu Lâm của chúng tôi bị chết thảm hại quá!

Tiểu Tà bước đến vỗ vai an ủi:

– A Tứ! Đừng buồn nữa! Tại số kiếp, mỗi người đều có nạn kiếp, tránh nổi thì tránh, tránh không qua thì phải chấp nhận theo ý trời.

Lúc này một lão hòa thượng bước tới nói:

– Đa tạ tiểu thí chủ đã ra tay cứu vớt số phận đệ tử Thiếu Lâm.

A Tam nói:

– Tiểu bang chủ! Đây là Minh Tâm đại sư, chủ trì La Hán đường, lúc trước là sư bá của đệ.

Tiểu Tà chấp tay:

– Chào đại sư, tôi không có cách để cứu được trọn vẹn, rất tiếc, xin thứ lỗi cho.

Minh Tâm đại sư nói:

– Đó là nạn kiếp, không thể trách ai cả. Hôm qua phái Võ Đang gặp nạn, hôm nay Thiếu Lâm của chúng tôi, không biết ngày mai đến phái nào đây.

Tiểu Tà nghe nói mặt biến sắc:

– Đại sư! Hôm qua Võ Đang gặp nạn à? Hung thủ cũng dùng “Hắc Huyết Thần Trâm” phải không?

Minh Tâm đại sư gật đầu:

– Không sai! Hôm qua vào canh ba, chuông môn nhân của phái Võ Đang đã bị giết.

Tiểu Tà hỏi:

– Sao đại sư biết được tin nhanh quá vậy?

Minh Tâm đại sư nói:

– Võ đang và Thiếu Lâm chúng tôi có qua lại, khi có việc khẩn cấp thì dùng bồ câu truyền tin, cho nên tôi mới biết được.

Tiểu Tà vội nói:

– Xin chào đại sư, tôi có việc khẩn cấp!

Không đợi Minh Tâm đại sư trả lời, Tiểu Tà liền kéo tay Tiểu Linh phóng nhanh ra khỏi cổng chùa.

A Tam, A Tứ, Tiểu Thất cũng đuổi theo sau.

Trên đường đi, Tiểu Linh thắc mắc hỏi:

– Tiểu Tà! Đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Tà cười nói:

– Về hồ Một Tháp, lão đầu từ đang chờ tôi.

Tiểu Linh hỏi tiếp:

– Có phải vì chuyện “Hắc Huyết Thần Trâm” lại xuất hiện?

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Lão đầu của tôi dặn khi thấy “Hắc Huyết Thần Trâm” xuất hiện thì phải trở về.

Chẳng bao lâu, nơi gác chuông chùa Thiếu Lâm đã đánh hai mươi bốn tiếng liên hồi, các phân viện cũng đánh theo.

Tiểu Tà vội vã nói:

– Tiểu Linh! Tiểu Thất! A Tam! A Tứ! Hãy ở lại đây chờ ta. Ta phải trở về hồ Một Tháp báo lại cho lão đầu ta biết việc quan trọng trong giang hồ đã xảy ra rồi.

Nói xong, từ giả đồng bọn phóng đi. Mọi người đều nhìn theo, rồi cùng nhau tìm một khách điểm nghỉ ngơi chờ tin Tiểu Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Trận đại huyết chiến kinh hồn

Chỉ năm ngày sau, Tiểu Tà đã trở về hồ Một Tháp, nhìn lại cảnh vật vẫn y nguyên như lúc ra đi không có gì thay đổi.

Âu Dương Bát Không, lão đầu của Tiểu Tà đang ngồi trước cửa nhìn trời.

Tiểu Tà chạy vào ôm chầm lấy lão già:

– Ông nội! Con đã về đây.

Âu Dương Bát Không nhìn Tiểu Tà hỏi:

– Sao rồi? Chuyện gì đã xảy ra ngoài giang hồ?

Tiểu Tà kể lại việc “Hắc Huyết Thần Trâm” xuất hiện trên tay một ác ma gọi là Võ Sĩ. Chính “Hắc Huyết Thần Trâm” này đã sát hại các chương môn Thiếu Lâm, Nga Mĩ, Võ Đang, Chung Nam ...

Âu Dương Bát Không giật mình:

– Thế là đến lúc ta phải trở lại võ lâm giang hồ để ổn định lại các môn phái.

Nhưng “Hắc Huyết Thần Trâm” là bảo vật trấn sơn của Phiêu Hoa cung, sao lại lọt vào tay tên ác ma Võ Sĩ?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Điều đó con chưa khám phá được, nhưng hiện nay chương môn các phái đều bị Thần Võ môn bắt nhốt tại Thần Tiên đảo.

Âu Dương Bát Không cau mày:

– Thần Tiên đảo? Ngươi đã có lần nào ra đến đó chưa?

Tiểu Tà nói:

– Năm trước người của Thần Võ môn giả mạo Lý Mẫn Cốc gạt con đem nhốt ngoài Thần Tiên đảo, cuối cùng con đã hạ sát những tên cầm đầu trong tổ chức Thần Võ môn ở đó và trở vào đất liền.

Âu Dương Bát Không hỏi:

– Như vậy những nạn nhân mất tích vẫn còn bị giam ở đó sao?

– Đúng vậy! Hiện nay họ vẫn còn bị giam cầm ở đó.

– Tên môn chủ Thần Võ môn hiện nay là ai?

Tiểu Tà nói:

– Độ Vĩnh Thiên.

Âu Dương Bát Không cau mày:

– Đó là một tên ác ma, trước đây mười năm võ công siêu quần, không ngờ ngày nay thế lực của nó ghê gớm như vậy. Nếu không diệt trừ thì không thể dẹp loạn trên giang hồ được.

Tiểu Tà thêm vào:

– Thần Võ môn còn kết hợp với tổ chức Hắc y sát thủ, bọn người này cũng là những cao thủ võ lâm bị chúng ép chế phải đem sinh mạng phụng sự cho chúng.

Âu Dương Bát Không nói:

– Tên cầm đầu tổ chức “Hắc y sát thủ” là ai?

– Giang Chấn Vũ.

Ngoài ra còn có gì quan trọng không?

– Có hai thiếu nữ tên Kiều Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh đã cứu con trong lúc bị thương, hai cô này tự xưng là đệ tử của Trường Bạch Sơn, không biết có liên hệ với chúng ta như thế nào?

Âu Dương Bát Không nói:

– Hai người đó chính là đệ tử của sư huynh ta trước kia cũng ở tại Trường Bạch sơn, nhưng tại sao chúng nó lại xuất hiện?

Tiểu Tà nói:

– Tại sao xuất hiện thì con không rõ nguyên nhân, nhưng võ công hai cô gái này rất thâm hậu, biết cả cách điểm huyết rất cao siêu làm cho con mê man bất tỉnh để chữa bệnh.

Âu Dương Bát Không gật đầu:

– Điều đó không có gì lạ, vì họ cũng cùng một sư môn.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ chúng ta phải làm gì để cứu nguy cho giang hồ võ lâm. Vì Thiếu Lâm Tự đã nổi lên hai mươi bốn tiếng chuông báo động.

Âu Dương Bát Không khẩn cấp:

– Đã đến lúc ta phải rời hồ Một Tháp vào Trung Nguyên. Tiểu Tà! Con phải trở lại đảo Thần Tiên thả hết chuông môn các phái bị cầm giữ nơi đó và đưa họ vào đất liền. Việc này con có làm được không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đương nhiên là được rồi. Nhưng ít nhất phải mất một thời gian. Khoảng bảy ngày.

Âu Dương Bát Không nói:

– Cũng được! Ta sẽ đợi người bảy ngày để chờ đón các người mất tích trở về, đồng thời chính bản thân họ có trách nhiệm diệt trừ kẻ bạo ác. Thôi. Chúng ta đi.

Nói xong, Âu Dương Bát Không sửa soạn hành trang rời khỏi hồ Một Tháp.

Còn Tiểu Tà lưu lại một hôm gấp lại bàn bệ rồi mới từ giả gấp rút ra đi...

Cái tin Âu Dương Bát Không trở về Trung Nguyên làm chấn động võ lâm.

Nhất là Độ Vinh Thiên, môn chủ Thần Võ môn và Giang Chấn Vũ, cầm đầu tổ chức Hắc y sát thủ.

Hai tên ác ma này đã biết sẽ xảy ra một trận quyết chiến ác liệt, nên đã chuẩn bị thuộc hạ để giao tranh.

Âu Dương Bát Không vừa vào đến Khai Phong vội tìm một nơi ẩn dật chờ cơ hội. Nhưng người của Thần Võ môn rải khắp trong thiên hạ, có tin gì mà không biết được.

Âu Dương Bát Không là người lão luyện giang hồ, từng nổi danh trước đây hai mươi năm, nên lão để một thời gian chờ đợi Tiểu Tà giải thoát các chuông môn bị mất tích ở đảo Thần Tiên, rồi mới hành động.

Việc đầu tiên là tìm đến Phiêu Hoa cung, để biết tại sao vật trấn sơn chi bảo của họ lọt vào tay lão ác ma Võ Si.

Phiêu Hoa cung tọa lạc trên một miền núi hẻo lánh, nhưng cảnh vật rất xinh tươi.

Trước đây năm mươi năm là nơi ở một vị thần ni, chuyên nghiên cứu về độc vật. Môn phái này chỉ toàn là đàn bà. Bảo vật trấn sơn của họ lưu truyền chính là “Hắc Huyết Thần Trâm”.

Mặc dù “Hắc Huyết Thần Trâm” lợi hại như vậy, nhưng người của Phiêu Hoa Cung không bao giờ ra khỏi vùng núi non này, cũng không dùng loại vũ khí này để làm hại sinh mạng người của các môn phái.

Cho nên, việc “Hắc Huyết Thần Trâm” bị lọt ra ngoài giang hồ quả là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Trời vừa rạng sáng ...

Ánh nắng mặt trời vừa ló ra khỏi non Đông, rải trên đọt cây, kẽ lá, nơi chân Phiêu Hoa Sơn đã thấy xuất hiện một lão nhân đầu tóc bạc phơ, đôi mắt sáng quắc, mày rậm, tai to.

Người này chính là Âu Dương Bát Không.

Nhưng ông ta chưa trèo lên con đường đá hướng về đỉnh núi thì đã có một bóng người xuất hiện, lưng đeo trường kiếm, nạt lớn:

– Lão tặc! Ngươi đến đây làm gì?

Âu Dương Bát Không nhìn thấy đối thủ mặt mày có vẻ rất hung dữ, hỏi:

– Ác tặc! Ngươi đón đường ta có việc gì?

Hắc y nhân kiêu hãnh:

– Có lẽ nào ngươi không nhận ra ta? Ta là Thiên hạ đệ nhất nhân, người giang hồ tạm gọi tên ta là Vô Si.

Âu Dương Bát Không trở mặt:

– A! Té ra là ngươi! Lâu nay ngươi đã đầu phục Thần Võ môn để phá phách các môn phái trong giang hồ. Hôm nay ngươi đã hết số rồi.

Vô Si cười ha hả:

– Trước kia ngươi đã kinh sợ chất độc của “Hắc Huyết Thần Trâm”, bỏ đi biệt tích mười mấy năm. Hôm nay bỗng nhiên xuất hiện, không lẽ ngươi dám đối phó với “Hắc Huyết Thần Trâm” sao?

Vô Si vừa nói vừa đưa cao bàn tay lên, một ánh sáng màu đen chiếu ra khác hẳn với loại ánh sáng thường thấy.

Âu Dương Bát Không biết ngay đó là “Hắc Huyết Thần Trâm”, trong lòng kinh ngạc hỏi:

– Bảo vật trấn sơn của Phiêu Hoa cung sao lại lọt vào tay ngươi?

Vô Si nói:

– Chuyện đó ngươi không cần phải suy nghĩ, chỉ cần suy nghĩ xem, ngươi có đủ bản lĩnh đối phó với loại kim độc này hay không?

Nói về võ công của Âu Dương Bát Không muốn thắng Vô Si đã khó khăn rồi, huống hồ trong tay hắn còn có loại kim độc nữa.

Âu Dương Bát Không có vẻ e ngại, biết rằng chất độc “Hắc Huyết Thần Trâm” là loại đệ nhất độc trong thiên hạ, đã gần mười mấy năm nghiên cứu về độc tính, chưa có cách nào tìm ra phương pháp hóa giải, Nhưng trước tai nạn hủy diệt võ lâm, Âu Dương Bát Không cũng không thể vì tránh né chất độc này mà không dám liều lĩnh.

Âu Dương Bát Không hét lên một tiếng, dùng “Cô Tinh Kiếm Pháp” thân mình chập chòn như một ánh sao, một vùng sáng di động làm cho Vô Si không có cách nào sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” vào đúng mục tiêu.

Tuy nhiên, không thể dùng công lực tránh né “Hắc Huyết Thần Trâm” mà không phản kích đối phương. Âu Dương Bát Không đã mấy lần dùng “Đại Bi Chử”.

điểm tới, nhưng với Vô Si không còn là món lợi hại trong võ công nữa, ngay cả thuốc nổ đối với Vô Si cũng chẳng còn có hiệu lực.

Âu Dương Bát Không đã dùng hết tuyệt kỹ võ công giao đấu với Vô Si, nhưng không có kết quả, chỉ làm cho Vô Si không có cách nào sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” mà thôi.

Tình thế nếu kéo dài, chắc chắn Âu Dương Bát Không không còn đủ sức giao tranh.

Giữa lúc ấy, từ trên mé núi một bóng người phi thân nhanh như điện xẹt.

Bóng người này vừa đến cách đấu trường mười bước đã dừng lại. Đây là một đạo cô, mình mặc áo màu tím khoảng ba mươi tuổi, mặt hoa da phấn, hàm răng trắng như ngọc, tay cầm phát trần lớn tiếng nói:

– À! Tên ăn trộm! Ngươi đã gạt gẫm đệ tử của ta để lấy cắp hai cây “Hắc Huyết Thần Trâm”. Ta tìm ngươi rất khổ sở, hôm nay mới gặp ngươi đây.

Vô Si nhìn thấy vị đạo cô này đã biến sắc, vì đạo cô này chính là Phiêu Hoa cung chủ, chủ nhân của “Hắc Huyết Thần Trâm”. Tuy nhiên Vô Si không còn cách gì chạy thoát được, liều mạng nhắm ngay đối thủ phóng kim độc ra, hy vọng trong lúc sơ ý Phiêu Hoa cung chủ sẽ lâm nạn, không ngờ Phiêu

Hoa cung chủ chỉ cười một tiếng, cây phát trần quét ngang một cái, “Hắc Huyết Thần Trâm” đã dính vào lông đuôi phát trần.

Phiêu Hoa Cung Chủ với một động tác rất lạnh lẽ, đã thu “Hắc Huyết Thần Trâm” bỏ vào túi cười nói:

– Ác ma! Còn một cây thần kim nữa, hãy mau phóng tiếp.

Sự thật cây “Hắc Huyết Thần Trâm” thứ hai đang ở trong tay Giang Chấn Vũ, đệ tử của hắn. Võ Si mặt tái mét, muốn bỏ chạy nhưng Âu Dương Bát Không đã hiểu ý sử dụng chiêu pháp “Cô Tĩnh” như một luồng ánh sáng bao trùm cả đấu trường làm cho Võ Si không còn cách nào chạy trốn được, tung thế y phải liều lĩnh xông vào giao đấu với Phiêu Hoa cung chủ.

Phiêu Hoa cung chủ cười lên mấy tiếng, vung phát trần điểm vào người Võ Si làm cho Võ Si mấy lần lăn lộn nhưng vẫn không bị thương. Âu Dương Bát Không tức giận dùng Đại Bi Chi điểm vào các yếu huyệt của hắn, nhưng vẫn không có kết quả.

Phiêu Hoa cung chủ thấy vậy lập tức phóng ra một cây “Hắc Huyết Thần Trâm” vào người Võ Si.

Võ Si tuy đã luyện thành Kim cương bất hoại chi thân, đối với vũ khí bình thường không xâm nhập được cơ thể, nhưng đối với “Hắc Huyết Thần Trâm” là môn kịch độc đệ nhất võ lâm, nên toàn thân run lên.

Chính lúc này là lúc Âu Dương Bát Không có thể sử dụng Đại Bi Chi để phế bỏ võ công của Võ Si, nhưng Phiêu Hoa cung chủ đã thuận tay và nhanh lẹ điểm cán phát trần vào yếu huyệt của Võ Si, làm cho Võ Si té nhào xuống đất nằm yên không nhúc nhích, miệng rỉ máu tươi.

Phiêu Hoa cung chủ quay lại nghiêng mình chào Âu Dương Bát Không một lễ:

– Bần ni kính chào Âu Dương tiên sinh. Đã mười mấy năm Âu Dương tiên sinh rời khỏi Trường Bạch sơn mất tích giang hồ, không ngờ hôm nay lại tái xuất, bần ni hân hạnh bất kể.

Âu Dương Bát Không đáp lễ:

– Lão phu đã có nguyện ý rời bỏ giang hồ, chỉ vì bọn ác ma đã lợi dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” làm rối loạn võ lâm, sát hại một số cường môn các môn phái, còn bắt mất tích một số cao thủ võ lâm, điều này lão phu không thể ngồi yên được.

Phiêu Hoa cung chủ nói:

– Âu Dương tiên sinh! Những việc vừa xảy ra đúng là tai nạn trong võ lâm, cũng do bọn ác ma gây nên. Vậy thì chúng ta có thể truy vấn tên ác ma này để hiểu được nguyên nhân.

Dứt lời bước đến bên Võ Si hỏi:

– Ác ma! Hiện tại ngươi đã bị ta dùng công phu độc môn phế bỏ võ công rồi, nếu ngươi còn muốn sống phải kể rõ mọi âm mưu của ngươi từ trước đến giờ.

Võ Si mặt mày tái nhợt:

– Xin cung chủ cứ hỏi.

Phiêu Hoa cung chủ hỏi:

– Ngươi là người của môn phái nào?

Võ Si đáp:

– Thuộc hạ của Thần Võ môn.

– Tức là thuộc hạ của Độ Vĩnh Thiên phải không? Võ công ngươi cao siêu như vậy, tại sao lại đi làm nô lệ cho Độ Vĩnh Thiên?

– Đó là chuyện riêng của chúng ta, không thể nói được.

Âu Dương Bát Không bước tới hỏi:

– Võ Si! Ngươi chỉ cần kể lại âm mưu của Độ Vĩnh Thiên cũng đủ.

Võ Si trợn mắt:

– Các ngươi không đủ tư cách để tra vấn việc này. Hãy giết ta đi, đừng hỏi nữa.

Phiêu Hoa cung chủ nghĩ thầm:

Nội quy của Thần Võ môn là thuộc hạ trước khi chết không được tiết lộ việc làm của nội bộ, liền hỏi:

– Ác ma! Ngươi đã dùng phương pháp gì để gạt đệ tử ta lấy “Hắc Huyết Thần Trâm” cho ngươi?

Võ Si nói:

– Điều đó ngươi nên hỏi đệ tử của ngươi thì hơn.

Phiêu Hoa cung chủ nói:

– Dĩ nhiên ta đã biết rồi! Có phải Thần Võ môn chủ trương hủy diệt cao thủ võ lâm, âm mưu đưa người của Thần Võ môn vào thay thế bang chủ các môn phái để khống chế võ lâm hay không?

Võ Si đáp:

– Đúng vậy! Chính ngươi đã biết rồi còn hỏi ta làm gì?

Phiêu Hoa cung chủ nói:

– Bồn Cung có mười hai cây “Hắc Huyết Thần Trâm”, vừa rồi bị mất cấp hai cây, nay chỉ mới tìm lại được một cây, còn lại một cây nữa ở đâu?

Võ Si đáp:

– Ở trong tay người thủ lĩnh Hắc y sát thủ.

Phiêu Hoa cung chủ hỏi:

– Có phải hắn là Giang Chấn Vũ không?

Võ Si đáp:

– Đúng! Ngươi hãy đi tìm hắn mà đòi lại.

Âu Dương Bát Không nói:

– Võ Si! Hiện nay có nhiều người bị mất tích trong giang hồ, những cao thủ ấy hiện nay ở đâu?

Võ Si đáp:

– Điều đó ta không biết. Ngươi có thể hỏi Độ Vinh Thiên.

Phiêu Hoa cung chủ suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Nếu ta chậm một bước, Phiêu Hoa cung của ta cũng lọt vào âm mưu của Thần Võ môn rồi.

Âu Dương Bát Không nói:

– Phiêu Hoa Cung chủ! Việc giang hồ đến đây đã quá rõ ràng, không cần phải hỏi gì thêm. Ước vọng của lão phu là sắp tới triệu tập đại hội các môn phái võ lâm, trừ diệt Thần Võ môn, để đem lại bình yên cho giang hồ, loại bỏ các tà phái.

Phiêu Hoa cung chủ nói:

– Đó là một điều đại nghĩa, nhưng bồn cung lâu nay không can thiệp vào chuyện của giang hồ, hiện nay bản ni phải đi tìm Giang Chấn Vũ lấy lại “Hắc Huyết Thần Trâm”, xin hẹn tái ngộ.

Vừa dứt tiếng Phiêu Hoa cung chủ lắc mình một cái đã biến mất vào rừng.

Âu Dương Bát Không đứng nhìn theo một lúc rồi quay qua Võ Si lẩm bẩm:

– Thôi, ta cũng tha mạng sống cho ngươi, vì võ công ngươi đã bị phế bỏ, giết ngươi không cần thiết.

Dứt lời Âu Dương Bát Không cũng quay lui bỏ đi.

Thời gian đã qua bảy ngày. Tại một túp lều tại Khai Phong. Trong lúc bọn Tiểu Linh đang ăn uống vui cười, chợt thấy Tiểu Tà bước vào, Tiểu Linh kêu lên:

– Tiểu Tà đã về rồi!

A Tam, A Tứ chạy đến hỏi:

– Tiểu bang chủ! Công việc ra sao rồi?

Tiểu Tà ngồi xuống ghế uống hết ba chén rượu mới nói:

– Ta từ đảo Thần Tiên về đây đã giải thoát xong bang chủ các môn phái và các cao thủ võ lâm mất tích. Các người mấy hôm nay đã gặp được lão đầu của ta chưa?

Tiểu Linh nói:

– Chưa! Bọn em vẫn ở đây chờ tin huynh.

Tiểu Tà nói:

– Nghĩa phụ của muội đã về rồi, hãy mau trở lại Quán Sơn để gặp mặt.

Tiểu Linh mừng rỡ nói:

– Thật vậy sao? Nếu vậy muội phải từ giả rồi. Xin tạm biệt.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! A Tứ! Hãy đi với Tiểu Linh, ở đây không còn chuyện làm nữa.

Chúng ta sẽ gặp nhau tại trận đại hội quần hùng.

Theo lời nói của Tiểu Tà, Tiểu Linh cùng A Tam, A Tứ rời khỏi tửu lầu ra đi, còn Tiểu Tà cùng Tiểu Thất cũng đi tìm Âu Dương Bát Không.

Bấy giờ các chương môn và các võ lâm cao thủ mất tích lâu nay đã trở về Trung Nguyên, tin tức rất xôn xao, các môn phái đều cùng cố nội bộ đồng tâm hiệp lực quyết định tiêu diệt Thần Võ môn.

Ngược lại, Thần Võ môn cũng nghe được tin ngày đêm tìm cách tự vệ.

Tình hình hiện tại, ai cũng biết trước mắt là một trận huyết chiến kinh thiên động địa sắp xảy ra.

Tại Lang Châu thành, các tửu lầu đông nghẹt khách võ lâm, trong rừng sâu, trên lộ, những tên Hắc y sát thủ qua lại dày đặc. Những trưởng lão Cái Bang năm sáu túi cũng rải rác khắp các nẻo đường xô chợ.

Phía Tây Lang Châu Thành có chùa Phong Linh, một phân viện của Thiếu Lâm Tự. Nơi đây có một khoảng đất rộng, thưa thớt dân cư, ban đêm không có bóng người qua lại.

Trước đây, Tiểu Tà đã tập hợp bọn thuộc hạ Thần Võ môn và Hắc y sát thủ, giao đấu một lần. Nhưng ngày nay chiến trường lại đổi khác, đối diện giữa hai mặt trận một phía là Thần Võ môn và Hắc y sát thủ, một phía là thuộc hạ các môn phái võ lâm liên kết.

Đúng vào ngày rằm tháng tám...

Trăng tròn vành vạnh vừa gieo ánh sáng khắp nơi, tỏa trên cành cây kẽ lá ...

Trên tầng cao tháp Linh Cảm đã có rất nhiều người. Đó là các vị chương môn của các bang phái trong võ lâm tề tựu để họp mặt.

Trong cuộc họp mặt này có Âu Dương Bát Không và Tiểu Tà.

Trong lúc bang chủ các bang phái mới được thả về đang mở lời tri ân Âu Dương Bát Không đã tham gia dẹp loạn giang hồ, và Dương Tiểu Tà đã có công lớn trong việc khám phá tội ác của Thần Võ môn, thì bên ngoài đã nổi lên những tiếng hét chấn động.

Môn chủ Thần Võ môn đã điều động thuộc hạ đến bao vây Thất Linh cảm.

Lập tức, tiếng chuông của Thất Linh Cảm nổi lên liên tục hai mươi bốn tiếng.

Bên ngoài, các phân viện Thiếu Lâm, các chùa miếu đều đánh theo.

Khắp bốn mặt, đệ tử các bang phái võ lâm đều lao đến.

Tiếng bước chân rầm rập.

Ánh kiếm chói ngời dưới trăng.

Tất cả đều bao thành vòng vây thứ hai quanh tháp Linh Cảm.

Tiếng hét và tiếng vũ khí chạm nhau bên ngoài mỗi lúc một vang dội, chứng tỏ hai bên đã khai chiến.

Âu Dương Bát Không nói với các bang chủ các môn phái:

– Đã đến lúc triển khai rồi! Xin quý vị ra ngoài, cử người điều động thuộc hạ của mình nghênh chiến.

Tiểu Tà nói:

– Có cần dùng thuốc nổ để đối phó với đối phương không?

Âu Dương Bát Không nói:

– Chỉ cần tiêu diệt tên cầm đầu của Thần Võ môn, không nên lạm sát.

Chu Lăng, bang chủ Cái bang vừa mới trở về, gật đầu nói:

– Tội ác chỉ do tên Độ Vinh Thiên, môn chủ Thần Võ môn gây ra, hạ được cái gốc thì cành lá sẽ chết đi, không cần phải hao sát.

Mọi người đều đồng tình, cùng nhau rời khỏi tháp Linh Cảm.

Lúc này bên ngoài, thuộc hạ các bang phái đã dàn thành mặt trận, đối diện với người của Thần Võ môn.

Giữa trận chiến, một bóng người cao to, mặc áo màu tím cùng với một Hắc y đại hán, đang điều động thuộc hạ.

Hai người này, một người là Độ Vinh Thiên môn chủ Thần Võ môn, một người là Giang Chấn Vũ, là quân lĩnh bọn Hắc y sát thủ.

Giang Chấn Vũ, tuy võ công không mấy lợi hại, nhưng trong tay có “Hắc Huyết Thần Trâm” chói ngời, làm cho ai nấy đều khiếp sợ.

Bỗng một trưởng lão Cái bang râu tóc bạc phơ cầm cây Đả cầu bỗng xông vào, dùng chiêu “Phi Vân Aùm Nguyệt” đánh tới Giang Chấn Vũ. Chiêu thức rất lợi hại trong bất ngờ, khiến cho Giang Chấn Vũ phải lùi lại, đồng thời thuận tay phóng “Hắc Huyết Thần Trâm” ra.

Cả đấu trường kinh hãi la lên. Ai cũng đinh ninh vị Trưởng lão Cái Bang đã bỏ mạng rồi. Giữa lúc đó, một bóng người lướt qua, dùng phát trần vung lên, cây “Hắc Huyết Thần Trâm” đã dính vào đó.

Việc này xảy ra trong chớp mắt, khiến cho ai nấy đều reo to.

– Phiêu Hoa Cung chủ!

Không sai! Phiêu Hoa cung chủ theo dõi Giang Chấn Vũ mấy hôm nay để thu lại cây “Hắc Huyết Thần Trâm” bị đánh cắp. Vị đạo cô chỉ cần cơ hội này đã lấy lại một cách dễ dàng.

Sau khi lấy “Hắc Huyết Thần Trâm” bỏ vào túi, Phiêu Hoa cung chủ hướng về quần hùng chào một lễ, rồi phóng mình bỏ đi, không muốn tham gia trận đấu.

Độ Vinh Thiên tức giận, đuổi theo, tung ra một chưởng, nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe “bùng” một tiếng, đất cát bay lên mù mịt, còn Phiêu Hoa cung chủ đã không thấy bóng hình đâu nữa cả.

Tiểu Tà trông thấy giật mình, hỏi Âu Dương Bát Không:

– Vị đạo cô ở đâu mà bản lĩnh phi thường như vậy?

Âu Dương Bát Không nói:

– Đó là Phiêu Hoa cung chủ, chủ nhân của “Hắc Huyết Thần Trâm”. Bang phái này xưa nay không liên hệ với võ lâm.

Lúc này Độ Vinh Thiên đã quay lại, hướng vào vị trưởng lão Cái bang tấn công.

Giang Chấn Vũ tuy mất “Hắc Huyết Thần Trâm” nhưng hơi giận chưa dứt, cũng nhảy về hướng Trưởng lão Cái Bang đánh tới.

Chu Lăng vừa xuống khỏi tháp Linh Cảm, thấy vậy vội phi thân tiếp chiến.

Tiểu Linh chạy theo gọi lớn:

– Nghĩa phụ! Đừng vội!

Tiểu Tà cũng chạy theo nói:

– Chu Bang chủ! Hãy để văn bối trừng trị hắn.

Vừa nói vừa phóng mình tới trước.

Nhưng Tiểu Tà vừa chạy đến nơi đã bị Độ Vĩnh Thiên cản lại quát:

– Tiểu Tử! Té ra ngươi là Dương Tiểu Tà. Chính ngươi đã làm tan vỡ tổ chức của bốn nhân. Hôm nay ngươi chết chắc rồi.

Vừa nói vừa tung ra một chiêu. Tiểu Tà không nhịn vận hết công lực, trả lại một chiêu:

– Bùng!

Độ Vĩnh Thiên chỉ lắc lư thân mình, còn Tiểu Tà lùi lại hơn sáu bước. Rõ ràng nội lực của Tiểu Tà đã tăng trưởng sau khi ăn được nội đan của con Quái Xà nhưng vẫn chưa chịu nổi chiêu lực của Độ Vĩnh Thiên.

Âu Dương Bát Không hét to:

– Tiểu Tà! Hãy lui ra!

Vừa nói vừa xông tới, rút kiếm sử dụng Cô Tinh kiếm pháp, thân mình như một luồng sao xẹt, bay lơ lửng trên không trung, thế kiếm rất lợi hại, bao trùm cả một vùng không gian.

Quần hùng đều chóá mắt!

Trước đây hai mươi năm, các cao thủ giang hồ đều đồn đãi Cô Tinh kiếm pháp là môn kiếm pháp lợi hại thuộc vào hàng đệ nhất võ lâm, nhưng đến nay mọi người mới trông thấy uy lực của nó.

Những tiếng reo hò nổi lên ...

Ánh trăng không còn chiếu sáng bằng ánh kiếm của Âu Dương Bát Không.

Bọn Hắc y sát thủ tuy là bọn người gan dạ trong giao đấu, song họ chỉ là những cao thủ bị mua chuộc vì tiền bạc, hoặc bị uy hiếp sinh mạng, lúc này đứng trước quần hùng võ lâm tự nhiên thấy việc bảo vệ Thần Võ môn không chính đáng, nên tự động bỏ trốn, chỉ còn lại một số người.

Trận chiến cũng vì thế mà rối loạn, bọn thuộc hạ Thần Võ môn bị các môn phái khác sát hại rất nhiều, máu đọng từng vũng.

Độ Vĩnh Thiên và Giang Chấn Vũ biết không thể chống cự nổi, muốn bỏ trốn, nhưng vòng vây của các môn phái liên kết mỗi lúc một siết chặt hơn.

Lúc này, Tiểu Tà, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ đều tham gia vào vòng chiến.

Tiểu Tà dùng phi đao xạ thẳng vào người Độ Vĩnh Thiên, còn Tiểu Thất dùng Hàn ngọc đao chặt đứt các trường kiếm của các cao thủ thuộc hạ Thần Võ môn làm cho Độ Vĩnh Thiên lâm vào thế đơn độc.

Độ Vĩnh Thiên lúc này không còn đủ can đảm chiến đấu nữa, sức lực cũng gần kiệt quệ, nên vội vã hướng về phía Chu Lăng bang chủ Cái Bang đánh ra một chiêu, làm cho Chu Lăng phái lùi lại, rồi nhân cơ hội thoát ra.

Nhưng vừa chạy được mấy bước, đã bị chiêu môn phái Võ Đang đánh ngược trở lại.

Độ Vĩnh Thiên kinh hãi hướng về phía Bắc thoát ra, lại bị chiêu môn phái Thiếu Lâm dùng thiên trượng truy kích. Tiếp theo, lại có mấy hòa thượng cao thủ dùng Thất tinh trận vây hãm.

Độ Vĩnh Thiên chẳng khác gì một con thú rừng bị nhốt trong cũi sắt, chạy tứ tung, nhưng không chỗ nào thoát ra được.

Giang Chấn Vũ võ công yếu kém, trước đó đã bị chiêu môn phái Nga Mi dùng Xích luyện thần chiêu đánh trọng thương, đang nằm dưới đất chờ chết.

Bấy giờ bọn thuộc hạ Thần Võ môn lóp chết lóp bỏ trốn. Chiến trận dần dần lắng dịu.

Tiểu Tà căm hận Độ Vĩnh Thiên đã đánh hắn lần trước gần bỏ mạng, nên lần này quyết tâm trả thù.

Nhân cơ hội Độ Vĩnh Thiên bị vây trong Thất tinh trận, liền dùng bảo đao chém đứt vai mặt của Độ Vĩnh Thiên, làm cho lão té nằm dưới đất.

Âu Dương Bát Không chạy đến, dùng Đại Bi Chi pháp điểm vào yếu huyệt của Độ Vĩnh Thiên, phé bỏ võ công.

Độ Vĩnh Thiên cảm giác trước sau cũng không thể nào giữ được mạng sống, thừa cơ dùng chiêu đánh vào Thiên Linh Cái tự vận.

Âu Dương Bát Không thấy kẻ gây tội ác đã tự hủy sinh mạng, liền ra lệnh mở vòng vây, thả hết những thuộc hạ còn sống sót của Thần Võ môn và Hắc y sát thủ được tự do.

Đại loạn võ lâm qua mười năm đã giải quyết xong.

Âu Dương Bát Không nhìn qua quần hùng:

– Sợ đi hơn mười năm qua, lão phu phải rời võ lâm giang hồ ẩn cư nơi hồ Một Tháp là để mưu cầu dẹp loạn giang hồ. Hôm nay sứ mạng đã xong, quý vị chưong môn hãy trở về củng cố nội bộ, còn lão phu xin được trở về chốn cũ là Trường Bạch sơn để tu luyện như trước. Xin hện tái ngộ!

Dứt lời, Âu Dương Bát Không đã phóng mình ra khỏi địa hạt Linh Phong tự.

Tiểu Tà, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ cũng cùng chạy theo.

Tiểu Tà nói:

– Ông nội! Xin cho con theo ông nội về Trường Bạch sơn.

Âu Dương Bát Không dừng chân nói:

– Tiểu Tà! Ngươi muốn theo ta hay đi đâu tùy ý. Trách nhiệm của ta, và bổn phận của ngươi giờ này đã kết thúc.

Tiểu Tà nói:

– Con và Tiểu Linh tình nguyện đi theo ông nội để phụng sự suốt đời.

Tiểu Thất, A Tam, A Tứ cũng nói:

– Âu Dương lão tiên bói! Chúng con tình nguyện về Trường Bạch sơn với Dương Tiểu Tà.

Dương Tiểu Tà nói:

– Rất tốt! Rất tốt! A Tam, A Tứ, hãy báo cho tất cả những người thân của ta, ai muốn theo ta thì hãy đến Trường Bạch sơn, nơi đây là chỗ đoàn tụ của bang Thông Thực.

Mời bạn đọc tiếp Tục Tiểu Tà Thần

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.